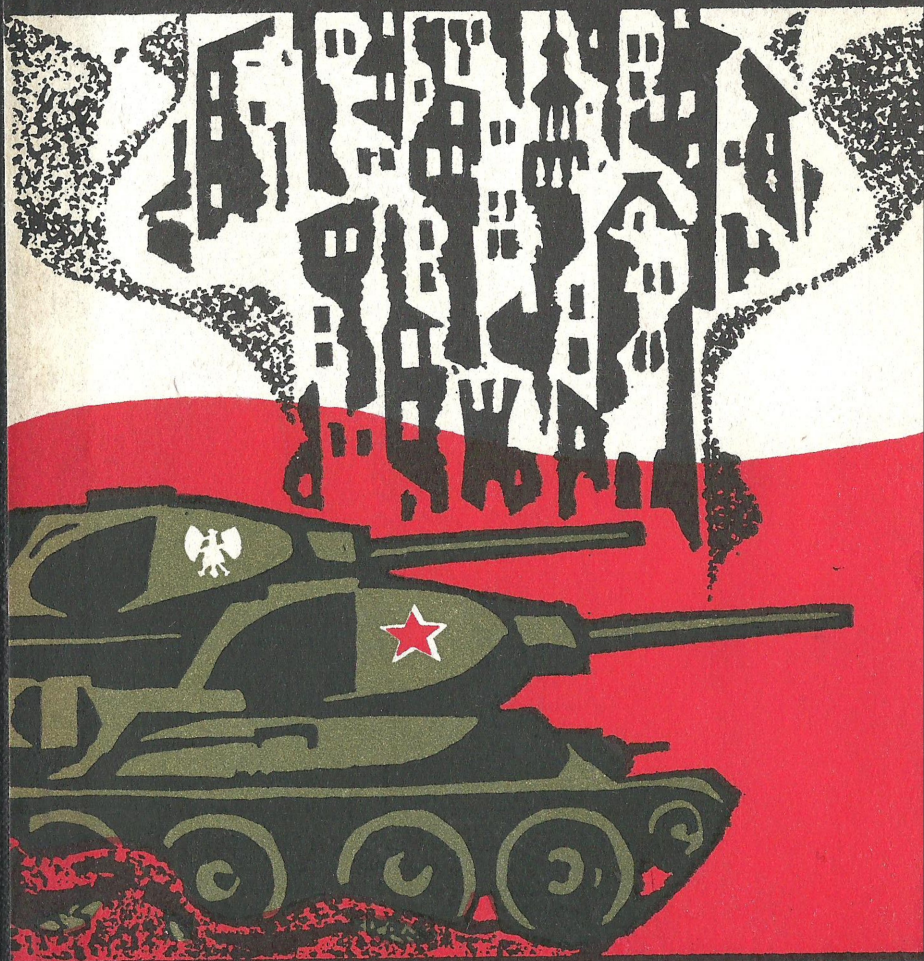

ВІТАЛІЙ ПЕТЬОВАНІЙ

СИРЕНА
З МЕЧЕМ

БИТНИЙ

МЕТЬЮС АННИ

СМЕРЬЮ С НАМИ

ВІТАЛІЙ ПЕТЛЮВАНІЙ

**СИРЕНА
З МЕЧЕМ**

Роман

**КИЇВ
ВИДАВНИЦТВО ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ДНІПРО»,
1977**

В романі «Сирена з мечем» письменник зображує спільну боротьбу радянського і польського народів проти фашизму, показує, як гартувалося в боях і міцніло братерство по зброї Червоної Армії і Війська Польського, як народжувалася нова, народна Польща.

Книги 1—2 вперше опубліковані в 1972 році.

Книги 3—4 — © Видавництво «Радянський письменник», 1975

Книга перша

ВАРШАВСЬКЕ ШОСЕ

Історія не залишила нам часу на роздуми. Ми діяли. Йшли вперед. Ви — через Польщу до перемоги і додому. Ми — через перемогу до Польщі. До нової Польщі, до Польщі для польського народу!

*ЗБІГНЄВ ЗАЛУСЬКИЙ,
польський письменник,
військовий історик*

1

Ні матері, ні сестри не застав Тиміш Яворівський — хорунжий дивізії імені Тадеуша Костюшка. Тільки прибите дощами, негодою згарище сумно-сумно зустріло його на тому місці, де стояла колись їхня старенька хата. Обвитий бинтами, з милицею під рукою ходив з двору в двір, але так ніхто й не сказав йому до пуття, де ж ділися рідні. Тітка Аделя, в якій зупинився, тільки плакала без упину, мовби своїми сльозами доводила, що і Ганка, і мати давним-давно загинули десь у концтаборах.

Сторож громадської управи Марко, теж інвалід війни, побачивши хорунжого зі срібним орлом на конфедератці, виструнчився, пригупнув дерев'яшкою:

— Честь і ойчизна!

— Добридень, Марку! Не впізнали?

— Щоб вас не впізнати, Тимоше! Ви ж он у яких чинах!

Обнялися, як давні друзі.

— Який же ви герой, Тимоше! — радісно казав Марко, оглядаючи Яворівського з ніг до голови, обмацуючи його уніформу. — От слава богу, жие Польска! І конфедератка, як годиться. Бачу, бачу, не з короною, а з п'ястівським орлом. Такий і мені, Тимоше, до вподоби! А нам брехали: діякого, мовляв, Війська Польського немає, самі переодягнуті червоноармійці. І солтис заодно з брехунами, тому й утік. — Марко показав на зачинені двері управи, посміхнувся. — Я один від старої власті лишився — і за солтиса, і за сторожа.

— Ну і як воно?

— Кепсько. Не тому, що за паном солтисом скучив, шляк би його трафив! Але ж хтось повинен всьому дати раду.

— Хіба нема кому... крім вас?

Запитання примусило старого замислитися.

— Людей у нас розумних багато. Тільки, як тобі сказати, у кожного своє на думці. Чути, порядки тепер нові будуть. А які? Може, ось ти знаєш... А нам і радісно і страшно.

— Страшно? — Яворівський зацікавлено дивився на старого.— Чому страшно? Люди ще не вірять у перемогу?

— Над німцем? — примружившись, перепитав Марко.— В перемогу над німцем, Тимоше, люди вірять. Але ж у нас таке вариться... Ти ось польського орла носиш, а є — прикручує на конфедератці кокарду королівську.

Довго сиділи на ганку. Курили радянські цигарки «Біломорканал», якими частував земляка поранений хорунжий, і говорили про землю. Сіяли цього року ще під німецьким нагаєм, а чий тепер хліб — пана Лотоцького, який десь ніби об'явився, чи людський?

— Випив народ наш горя велику квартиру,— хитав головою Марко.— І ще, мабуть, не всю... Ви ось із Червоною Армією, Тимоше, прийшли, а є ж десь і Андерс... Заходив до управи Юзеф Вайда, ви його знаєте... Каже, дві Польщі нині: мала, люблінська, і велика — Річ Посполита. Дві Польщі і два уряди. Війна, каже, буде між ними смертельна.

Тиміш Яворівський пригасив цигарку слиною, затоптав милицею.

«Он куди гне Вайда! Лякає... Але ми не поступимося».

— Ні! — мовив рішуче. Потім дістав новенький документ із гамана, показав Маркові.— Доручено мені виконувати обов'язки солтиса.

Ранній відвідувач старанно витирав на сходах чоботи. На порозі зняв капелюх.

Яворівський відразу впізнав Вайду.

— Пане Тимоше! Я такий радий, такий радий! А тут про вас чого тільки не говорили. Буцімто десь загинув Тиміш Яворівський у Сибіру. Та я не вірив, їй-богу, не вірив! Свій свого не обидить, кажу, хіба там не знали, що не з графів хорунжий Яворівський, а з чистих мужиків. Може, для когось то справді був полон, але не для вас... Хоч було чути, що ви, Тимоше, в дивізії Андерса служили під Львовом... У тридцять дев'ятім...»

Очі Вайди теж не мовчали: «Вся я про тебе, голубе,

знаю, все мені відомо,— нахабно нагадували.— Не проти німців, мовляв, воював Андерс тоді, а проти росіян, які кордон Західної України перейшли... А що вже було потім — для мене ніякого значення не має...»

«Такий і вкусить, і меду дасть»,— подумав Тиміш, розуміючи, що Вайда і підлецується і залякує.

— А ви таки добре інформовані, добродію! — всміхаючись, мовив іронічно Яворівський.— Що було, то було... Але поранено мене не там, а на війні з німцями.

— Хіба я не знаю! Все знаю. І радію за вас, Тимоше. Інший учепиться за щось, як, пробачаюся, воша до кожуха, і, дивися, горить разом із ним, з кожухом... А ви — ні. Мужик, пане Тимоше, завжди хитріший за генерала.

— А ви? З ким ви, Юзефе? — Яворівський суворо глянув на Вайду.— Синок ваш з ким? Нас, пригадую, разом у тридцять дев'ятім забрали у військо...

— До того не дійшло. На комісію брали Стаха, як і вас, але ж у нього хвороба... Шкода, був би досі, як ви, хоружим.

Згодом Вайда сказав, чого прийшов: сидять люди без хліба, на жорнах мелють. А млиш стоїть, підірвали його аківці у свій час, а тепер би можна й пустити. Брав цю справу на себе, як довірять, звичайно.

— Що ж, вашу пропозицію обміркуємо,— ухилився від прямої відповіді Яворівський.— Сам я не можу — зберемо людей, покличемо й вас, як треба буде. На старому місці живете?

— На старому, дякувати богові. Палити не дійшла черга.

«О, фашисти знали, кого палити! — подумав Яворівський.— І маєток пана Лотоцького не зачепили, і багатія Вайду обійшли. А в нього ж найкращий у селі будинок, під цинковою бляхою, стайня кам'яна». Ще в тридцятім році — тоді Тиміш був хлопчиком — хотіла біднота провчити панського посіпаку. І були б, певно, півня червоного пустили, та Лотоцький не дав: уланів викликав у село «хлопів заспокоювати».

Виходив Юзеф Вайда задки, показуючи цим свою шапобливість до нової влади. Коли вже взявся за клямку, Яворівський запитав:

— До вас Батура не заходив?

— А що хіба?

— Ми йому доручили трохи хліба по людях зібрати. У кого є, звичайно.

— А для кого хліб? Як для вас, пане Тимоше, то я останнім поділюся і без Батури.

Яворівський обірвав Вайду:

— Мені не треба. Дітям Варшави збираємо.

— Та вона ж під німцем, наша Варшава. І ще коли то буде...

— Гадаєте?! — Яворівський стис кулаки. — Скоро то буде, пане Вайда. Взяли Люблін, візьмемо й Варшаву.

Спохмурнів Вайда.

— Варшава... — повторив зітхнувши. — Одного разу вже було «чудо» на Віслі. Знаєте історію? Будьонний тоді не взяв їх, хоч стояв під брамою у самій Празі.

2

Вони ходили до шпиталю щодня: Аполлінарій Батура зранку, дочка — надвечір.

Чимало поранених бійців лежало в цьому невеликому шпиталі, одні вже видужували, інші недавно прибули. Двох із них — Петра Сліпченка і його товариша Костюка — вважали своїми підопічними. Адже з ними зустрілися вони в той незабутній, у той перший день визволення. І, якби не вони та не їхні побратими, від підпаленої хати нічого б не залишилося.

Аполлінарію хотілося зробити все, щоби швидше одужували радянські воїни. Бачив свіжі могили в шкільному садку, там ховали тих, кого лікарі не могли врятувати. Ні разу не говорив із дочкою про ті могили, але часто замислювався над солдатською долею. І треба ж було пройти червоноармійцеві всю свою країну, відчуті себе переможцем, щоби потім упасти десь під маленьким чужим Станіславчиком і ніколи більше не підвестися.

— Ну, як твій командир, краще йому? — запитав Батура, коли Петро Сліпченко підійшов до вікна.

Той приклав палець до губів, даючи цим зрозуміти, що він сказати не може правди, бо Костюк їх чує.

— Сил набираємось, — відповів по паузі. — Он мені вже можна й виходити, дозволили лікарі. — Потому, згадавши щось, додав: — Якби ви нам чоботи полагодили, майстре. В мене лівий, а в старшого сержанта правий розпороло. На двох одна пара.

Потім уже, сидячи на шевському стільчику, згадував Аполлінарій від слова до слова розмову з Петром, — було

Йому сумно, ой як сумно! Не так, як завше, дивилися на нього Петрові очі. Щось він таїв...

Працював допізна. Квапився, наче якесь передчуття примушувало його сьогодні ж, обов'язково сьогодні, полагодити збиті на фронтових шляхах юхтові чоботи.

Уранці, вибравшись із дому, Зося не відразу пішла до знайомого вікна. Чоботи треба було віддати в каптьорку старшині шпиталю — у палаті ж їх тримати заборонялося.

Вона не знала, де старшину шукати, і тому звернулася до високого рудого хлопчини у білому халаті. На щастя, він і був старшиною.

Хлопець привів Зосю у невелику кімнату, в якій міцно пахло хлоркою і потом. Зося побачила купу солдатської одежі, її, напевне, підготували для прання. Сорочки, білизна, все закрявавлене.

— Це ж ви для кого старалися? — пригадував старшина.

— Для Петра Сліпченка. А другий — Костюк.

Старшина зітхнув, пильно подивився на дівчину.

— А ви що ж, знайомі з ними особисто?

— Так.

Старшина чомусь ховав погляд, але Зося помітила, що юнакові очі смутні-смутні.

Здивувало Зосю і те, що Петра Сліпченка, який завжди чекав на її прихід, цього разу біля вікна вона не побачила.

Постояла трохи, потім постукала. Хтось підійшов, вікно відчинилося.

— Ага, вам молодший сержант потрібний? Він — той... Тяжко йому. Не зможе підійти.

Зося запитала:

— Костюк не спить? Як не спить, то привітайте від мене. Чоботи готові. Батько казав, хай носить на здоров'я.

— Ех, чорнява, — простогнав поранений. — Може, й не потрібні вже йому чоботи будуть...

— Як це?

У вікні з'явився Петро. Блідий, збентежений.

— Недобре, дуже погано Дмитрові, — промовив тихо, очі його зволожились туманом. — Попросив на світанку цигарку. Я дав йому, а він так і не приходив після того до тьми.

Місцевих українців Тиміш знав краще, бо й сам українець, але ж Станіславчик — польське село, і тому до керівництва треба було залучати передовсім поляків.

У тридцятому році, як проходили вибори до польського сейму і коли їм — українцям — дозволили подати свої голоси за кандидата пана Лотоцького, першим, кого забрала поліція під час лихозвісної «паціфікації», був Януш Томасевич. Не українець, а поляк, який захищав права українців. Вибори відбулися без участі вчителя. Тепер, згадуючи ці події, Яворівський подумав: «А роки злиднів та горя не зломали Томасевича».

Він — Томасевич — це довів. Привселюдно розповів про хитрощі Юзефа Вайди, котрий без дозволу новоутвореної Ради Народової, виявляється, прибрав до рук млина і вже підрядився молоти для потреб інтендантства Війська Польського. «Відібрати в самозванця ключі», — вніс пропозицію Томасевич на засіданні Ради Народової. І відібрали. Сам Томасевич пішов за ними до Вайди, не побоявся.

«Чесна, ділова людина», — задоволено думав про Томасевича, наближаючись до млина, де громада мала сьогодні пускати двигун.

У дівчині, що йшла назустріч, упізнав Зося, дочку шевця Аполлінарія Батури. Але чого це в дівчини заплакані очі?

— Що трапилось? — зупинив Зося, взяв за руку. — Ну, кажи!

— Я зі шпиталю. Там командир лежить. Дуже йому погано.

Закривши руками обличчя, Зося побігла далі.

Дивився їй услід. «В батька пішла — знає, хто нам друг». І простував уже не до млина, а до білого високого будинку школи.

Самі собою снувалися думки. У тій школі, де він, Тиміш, навчався, лежить радянський воїн Костюк. У чужім краю, і ніхто з рідні не може провідати його. Але він, Тиміш Яворівський, та інші люди Станіславчика не залишать солдата.

Дві жінки, однаково зодягнуті, біло-червоні пов'язки на руках, за плечима оклунки, брели навпростець через поле. Вища йшла попереду і все приглядалася до зелених горбів, над якими пливло сонячне марево. Жінок перепинила річка.

— Вже недалеко.— Висока показала рукою на шпиль костьолю, який зводився над гайком.— Наш костьол.

На стерні темніли паски скошеного хліба, почорнілого від дощів, а далі видно було латку жовтих пісків. На пісках нічого не росло, тільки купи кураю, занесеного вітром, виднілися де-не-де.

— За пісками починається наша земля,— сказала висока.

Вони перепочили трохи і, роззувшись, пішли вбрід.

За річкою теж лежали м'які доріжки покосів. То тут, то там із-під них тяглися до сонця зелені стебельця — зерно проростало в колосі. Трохи ліворуч під одиноким деревом у холодку стояла навантажена збіжжям гарба. Жінки побачили її і, не змовляючись, попростували до неї.

— Це, напевне, з нашого села,— збуджено сказала висока.

Хазяїн гарби спочивав, притулившись спиною до грушідички. Кудлатий коник щипав скупу пашу, ліве око у нього закрите червоною латкою, вирізаною з автомобільної камери.

— Добридень, дядю,— привіталася висока.

Певно, він дрімав, бо аж здригнувся. Підняв чорний капелюх, що насунувся йому на лице, закрився рукою від сонця.

— Дядьку Богдане! — скрикнула раптом висока, впізнавши селянина з рідного Станіславчика.— Невже це ви?

Богдан Тоцький дивився то на високу жінку, то на її супутницю, намагаючись пригадати хоч одну з них.

— Добридень і вам! А от пам'ять у мене того... поганенька. Очі твої, дівчино, мені знайомі, а чия будеш — не знаю.

— Де там мене впізнати,— засмутилася дівчина.— Мабуть, якби мати рідна з могили встала, і то б від такої відмовилася. Ганна я, дочка Ядвіги Яворівської. Ваша сусідка.

— Дочка Ядвіги? — Богдан підвівся, зняв капелюх.

Сиве волосся розсипалося по шиї, по плечах.— А Ядвіга ж де? Обох вас, пригадую, забрали...

— Немає. Померла мама...

Богдан Тоцький перехрестився.

— Оце буде Тимошеві радість і горе.

— Кому? Тимошеві? Хіба він повернувся? Ой дядечку, аж не віриться! Чуєш, Терезо, живий мій братик. Живий!

— Живий, дякувати богові,— підтвердив Тоцький.— Солтисом його призначили до нас.

— Тиміш удома. Тиміш!..— гукнула Ганка й, схопивши в обійми подругу, затанцювала.— Чуєш, сестро, братик живий! За таку звістку не знаю, як вам і дякувати, дядьку Богдане,— притулилася до його щоки своєю, як до рідного.— А це моя подруга по нещастю, Тереза, я називаю її посестрою.

Поклали оклунки на збіжжя, а самі пішли поряд із гарбою, від якої пахло розпареним зерном і пліснявою. Ганка взяла чорний колосок, потерла його в руці, зернята були добірні — вродило добре.

— Тепер його вже не пов'яжеш у снопи, геть висипалося,— сказала Ганка.

— А хто б його в'язав? Нічий це хліб, божий. У селі з голоду пухнуть, а в полі таке золото гине. Подивися он, здається, безногий Марко тачку тягне... Він? Я та він — це двоє. Та ще й на своїй пайці Аполлінарії Батура з дочкою порасться. Ото й усі нинішні хлібороби. А решта по хатах сидять та, певно, гласу божого дожидають. Не розумієте, про віщо річ веду? Так ось зрозумійте: двічі збирав брат твій Тиміш людей наших, і новий закон про землю зачитував, і просив. Усі начебто й згодні, чого б, здається: земля селянам, без ніякого викупу. Врожай сьогорічний навіть на своїй пайці кожному зібрати дозволяється. Чого б ще? А панську землю ділити не виходять, бояться!

— Бояться! Кого? Адже все по закону! Скрізь так. Самі бачили. Усі ж панські й монастирські землі ділять, селянам віддають.— Ганка кивнула на подругу: — Ми з нею у дорозі на все надивилися.

Богдан Тоцький не відповідав, вони саме наздоганяли старого Марка; той, упрігшись у шлею, тягнув навантажений збіжжям ручний візок.

— На все поле нас двоє, виходить? Почин робимо? — задержувато, збивши набакир картуза, мовив Марко.— Як то кажуть: кому перша чарка, тому перша й палка.

А дідько їх бери,— посміхнувся до дівчат.— Може, за землю ще й воювати доведеться... Як другу ногу втрачу, тоді визнають мої права. Оженюся. А що? — Він жартував, певно, не з радощів, бо в очах були сум і затаєна образа.

Як опинились на брукованій дорозі, Богдан Тоцький запропонував Маркові:

— Чіпляй свою карету до гарби. Якось дотюпаємо. А пристане кінь — дівчата допоможуть.

Марко подякував, але тягнув і далі сам. З гори вона котилася легко, ще й хазяїна підганяла. Він ледве встигав на своїй дерев'яній. Вже на рівному зупинився відхекуючи. Капелюхом витер лице.

— А я тебе й не питаюся, де дівчат знайшов. У пше-ниці? Бачу, не наші...

— Еге, Марку! То така мені знахідка, що могорич обов'язково зароблю. І хто поставить? Солтис наш.

— З якої причини?

— Та це ж сестричка його, Ганка.

— Ганка? — пригадує Марко.— Це ж її німці разом із матір'ю гнали? Згадав, згадав... А Ядвіга ж, мати, де?

— Померла Ядвіга...

— Царство небесне їй.— Марко п'ятірнею перехрестився, похитав сивою головою. Потім ураз подивився на захід і вилаявся тихо: — І скільки вони, кляті, народу перевели. Ні старих, ні малих не щадили. Суцці татари.— Згодом запитав у Ганчиної супутниці: — А ти чия будеш, прошу?

— Я не тутешня. Здалеку. Ми разом були у Майданеку,— відповіла дівчина.

За косяолом сідало сонце. Світлий шар, торкаючись шпилів, танув, як грудка масла. Вогняна повінь розлилася все ширше, поглинаючи обрій. І раптом на вершині степового горба з'явився силует вершника.

— Бачив? — Марко схопив за руку Тоцького.— Знову той самий. Як землю ділили, він із лісу примчав. І тепер вистежує нас.

Тереза глянула в той бік, куди показував безногий Марко. Вершник стояв на місці, ніби хизуючись собою, конем.

— Нехай вистежує.— Богдан Тоцький сплюнув набік.— Когось, певно, залишив замість себе молодий пан, пильнуй, мовляв, моє добро. За німців зграю гайдуків тримав, усе йому можна... Ось і бояться дядьки наші, старі страхи згадуючи.

Марко витяг торбину з тютюном, обое скрутили цигарки.

Тричі вдарив кресалом, і трут задимів. Він помахав ним, роздмухуючи вогонь.

— А я так гадаю: через день-два всі в поле вийдуть. Тиміш виведе. А проти вершників і в нас щось знайдеться... Ех, пшеничко, пшеничко! По зернині зберемо тебе, не дамо пропасти.

Вони вже в'їхали в село, і Богдан Тоцький сказав Ганці:

— Спершу Тиміш у тітки Аделі жив, бо вашу хату спалили. А тепер він, здається, і спить в управі. Та краще про все в Аделі довідаєшся. А за могоричем я навідаюся.

Тітка Аделя саме крутила рипливе криничне колесо, і дівчата, які проходили вулицею, не дуже її цікавили. Але що це? Одна з них вправним рухом відкинула заціпку й увійшла у подвір'я.

Дівчата побачили Аделю, і та, що відчинила хвіртку, радісно зойкнувши, кинулася до неї.

— Тіточко, золота, дорога моя!..— без упину повторювала ніжні слова, тулилася до Аделі.

Розгублена тітка відчувала на щоках поцілунки і теплі сльози. Коли дівчина вхопила губами краєчок тітчиного вуха і потерлась щокою об теплу її щоку, Аделя, згадавши, хто любив так бавитися, враз відсторонила дівчину від себе, зазирнула в лице.

— Єзус-Марія! Це Ганка! — В голосі чулися і радість, і невір'я, і благання. Благання, щоб те, в чому вона в цю мить ще не була цілком переконана, обернулося дійсністю.

— Це я. Ваша Ганка. Ось бачите, і повернулася. Жива, — щebetала дівчина.

Вона помалу заспокоювалася, і сльози вже не текли, як перше, тільки очі були мокрі й на запалих її щоках грали гарячі рум'яні.

— А де ж Ядвіга, де мама? — запитала тітка і, раніше ніж Ганка встигла щось промовити, по одному руху скривлених губ племінниці вгадала відповідь.

— Нема...— глухим голосом відповіла Ганка, і руки її безсило сповзли з тітчиних грудей.— Загинула мама... Ще в дорозі, як гнали нас етапом.

— Царство небесне їй, великомучениці нашій, — перехрестилася тітка Аделя.— Мені вона давно в труні сплялася.— І, ковтнувши сльози, звернулася до Ганки: — Ну, ходімо, ходім до хати. Що ж це я надворі вас тримаю.

Матір божа, а Тиміш усе маму вичікує. Куди тільки їє пише, вас розшукує...

Вони переступили поріг...

У тітки все було таким, як і п'ять років тому. Підмазана жовтою глиною піч, чорна в'язанка соняшничиння під прип'ічком, великий надщерблений чавун з лущинням, полів'яний посуд у миснику... Тільки на підвіконні, там, де раніше стояли горшки з квітами, тепер порожньо, певне, не до квітів було. А ось і нове: з-під діжки, що стоїть у кутку, виглядає каністра з німецьким написом «Кратштоф», на долівці зроблений з німецької шинелі килимок. «І тітка Аделя не обійшлася без «трофеїв», — усміхнулася сама до себе Ганка.

Побачивши, що її подруга стоїть і досі біля порога, Ганка рішуче скомандувала:

— Роздя-гайсь!

Потім сказала тітці:

— Її Терезою звать. Вона сирота. Ми разом сиділи в концтаборі.

— Бідненькі мої, страждальниці! Матір божа, які ж ви змарніли! — заприказувала раптом тітка. — Як із хресга зняті.

— А де Тим? Де він мешкає? Я хочу до Тима. Ведіть мене або кличте його сюди.

Коли дівчата лишилися вдвох, Ганка обняла подругу.

— Чого сумуєш? Усе буде добре. Звісно, було б краще, якби наша хата не згоріла. Ми тоді б з тобою... Але й так улаштуємось. Моя тьотя добра. Вона й з лица схожа на мою матір. Разом будемо жити. А свого слова я дотримаю. Не бійся. Ніхто нічого не знатиме. Мовчатиму до самої смерті...

Тереза спробувала всміхнутися, але натомість тільки злегка примружила очі так, наче придивлялася до подруги.

— Не подумай, що я заздрю... — промовила. — Але зрозумій: учора ми обое були сиротами, а нині — тільки я. В тебе брат, тітка...

— Не треба про це... Ми живі й на волі. Ми знову живемо, чувш? І нам тільки по двадцять років. Ну, дай мені слово, що не будеш сумувати, Терезо!

— Слово дати легко...

До кімнати зайшли в самих шкарпетках, щоб не бруднити підлогу. Тереза стала розглядати фотографії на стіні.

— Брат? — спитала, вказуючи на одну з них.

— Одразу впізнала.

— Ще б не вгадати! Ти завжди змальовувала мені його таким лицарем. Я позаочі закохалася в нього, пам'ятаєш? — Тереза в цю мить знову скидалась на ту дзигу, якою знали її друзі навіть у концтаборі: маленькі чорні очі дивилися лукаво, насмішкувато. На знімку «лицар», про якого йшлося, виглядав з «віконця» декорації: він зображував собою улана, посадженого на бойового коня.

— Отакою люблю я тебе! Такою будь завжди! — Ганка схопила подругу й закрутила її по кімнаті. — Ми вдома, вдома, Терезо! Ми живі!

Ураз двері зарипіли, щось брязнуло.

— Тим!

За мить Ганка вже була в обіймах брата.

Тиміш Яворівський у жовнірській уніформі, справді схожий на улана з фотографії, але тільки він із личками хорунжого.

Каганець на підвіконні блимав усю ніч. Затихла Аделя. Ганка спала, закинувши за голову руки, вони здавались тепер ще худішими, ще тоншими. Поряд лежала Тереза. Тільки вона не знала сну. Дивилася на сині сліди наручників, на свої і на Ганчині, потім на стелю або на вікно. В хаті стояла напівтемрява, й Тереза навіть дивувалася, чому в неї такі видющі очі. Фотографія Яворівського була в протилежному кутку, але вона, глянувши в той бік, відразу побачила її. Бачила кожну рисочку Тимошевого обличчя...

Може, тому й не спала подруга Ганки, що сьогодні на своєму досвіді переконалася: роки змінюють людей, але в кожному залишається щось таке, чого не може зітерти час і що допомагає впізнавати одне одного, хоч які б зміни не сталися.

Ось і вона хіба, угледівши фотографію Тимоша на стіні, а пізніше і його самого, не сказала собі: «А я тебе таки пам'ятаю, парубче!»

Почувся тихий шелест дощу за вікном. Тереза продовжувала снувати думки. Поверталася до старого, над чим не раз сушила голову. «Я впізнала його, упізнаю і багатьох інших, — казала собі. — Отже, й вони можуть упізнати мене? Що ж робити — тікати?» Спогади вели в дитинство. У те далеке життя, яке вона тепер ненавиділа.

Тато. Навіть у незабутній день, коли між нею і ним лягла зловісною тінню трагічна смерть матері, чи могла

Тереза сподіватися, що у своїй неприязні до нього матиме стільки спільників? Він підло скривдив свою дружину, і вона, не витримавши сорому, отруїлася. Дочка мала право зненавидіти такого батька. Але це було їхнє особисте, родинне горе, ніхто не знав того, що знала Тереза.

Ненавиділа, але часто бачила його уві сні: поважний, з посивілими скронями, з депутатською стрічкою на грудях. Так, колись усенародно шанували Августа Лотоцького за віддану службу Речі Посполитій, його обирали до сейму. За нього віддавали свої голоси. Виходило, що люди вважали його іншим, кращим, ніж він був насправді? Чи, може, то кров матері сліпила їй очі, розум, і вона не могла бути об'єктивною в своєму судженні про нього?

Тато. Нині, у перший день свого повернення, випадкові подорожні згадували його. Добре запам'ятала вираз їхніх облич: Августа Лотоцького ненавиділи і боялися. А вона ж... Чи не тому їй захотіла повернутися сюди, що сподівалася застати його зовсім іншим? Так, десь у глибині свого серця плекала надію, що він, пройшовши крізь тяжкі випробування, завдані ойчизні фашистами, стане поряднішим. У концентраційному таборі випадково почула, що в еміграції створено уряд і що в ньому бере участь Август Лотоцький. Тоді їй з'явилася боязка надія... Не прощала татові його сімейну зраду, але вже чекала чогось. Коли б він зрадив ойчизні, вона б і його прокляла, як прокляла брата Казимежа, що він служить німцям.

Живучи нині серед простих людей, Тереза бачила, як вони змінилися, як душевно змужніли. А тато? Він повинен був тверезо сприйняти все. Зрештою, що мало статися — сталося. Війна розкрила багатьом очі.

«Але тоді чому ж вони, ці селяни, з презирством говорять про Лотоцьких? Чому не йдуть збирати врожай на землі, що по закону стала їхньою? Кого вони бояться, чого очікують?» Тривожні думки не йшли з голови. Не знала Тереза, як бути їй. У цій хаті, де віднині мала жити, прийняли її як свою, не крилися від неї з найінтимнішими думками. Чи мала вона право мовчати перед ними, не назватися, залишатися й далі безрідною, вигаданою Терезою? Бо тільки ж Ганка знала її таємницю.

Лежала горілиць, і дівчині снилося море. Те море, до якого поспішало Військо Польське, щоб повернути його ойчизні. Уночі на Варшавським шосе вони їй, визволеній бранці, поклялися, що дійдуть до Балтики. І тоді буде свято «вінчання з морем». Їй снилося вінчання. А може,

то не сон, а галюцинація, яку сльози породили, солоні сльози, що мають смак моря? Жовніри в конфедератках з орлом П'ястів жменями пили воду, а на білому березі стояла Сирена з мечем.

Уранці вона хвалилася, що добре відпочила, але Ганка знала свою подругу. Це було сказано лише для того, щоби ніхто не тривожив її, не розпитував ні про що.

Тереза вмивалася надворі. Холодна вода освіжила її, дівчина увійшла в хату зовсім іншою — обличчя злегка розчервонілося, очі поблискували, з них мовби спала полуда неспокою.

— Ти вся аж світишся! — Ганка закохано дивилася на Терезу. — Сьогодні ти просто прегарна!

Тиміш прийшов рано. Він поцілував сестру, щиро привітав Терезу.

Тітка Аделя заходилася коло печі. Уже пахло млинцями. Тиміш, усміхаючись, розгорнув принесений пакуночок, і в його руках блиснула пляшка.

Не встигли й до столу сісти, як хтось постукав. Хлопчина років дванадцяти несміливо переступив поріг.

— Я до вас, пане Яворівський, — підсмикнув штанці, які ледь трималися на худому тілі. — Якісь добродії приїхали, урядовці. Біля Ради зупинилися. І наш пан з ними...

Якби в цю мить Тиміш глянув на Терезу, він би помітив, як вона смертельно зблідла. Але скоро, опанувавши собою, пішла до вікна, наче те, про що розмовляли, не цікавило її. Так і не поснідавши, пішов Яворівський. Через кілька хвилин услід за ним подалася Тереза. Ганка не затримувала подругу.

Чорна малолітражка стояла похилившись. Вікна в машині всередині завішено голубим шовком.

Коли Тереза підійшла до Ради, нікого поблизу не було. Вона не спускала очей з високого ганку, наче знала, що ось-ось на його сходах може з'явитися «наш пан». Велика хустка майже зовсім закривала лице Терези.

Худий, облізлий пес тричі гавкнув. Потім помалу поплився до малолітражки, обнюхав її, безсоромно підняв ногу... Сонце визирнуло з-за хмар, скупо освітило білу покрівлю будинку, впало на квітник, а далі світлою пеленою рушило на лани. Сонце пройшло повз неї, але знайомого дотику теплих променів Тереза не відчула.

Вона чекала. А тим часом дверцята автомашини відчинилися, і на приступці з'явилася маленька жіноча ніжка в білому, розшитому золотими візерунками черевіку. Рука,

на якій зеленим і червоним вогнем світилися персні, сковзнула по гладкій стінці авто і, не знайшовши нічого, за що можна було б ухопитися, знову зникла.

І вдруге сьогодні здригнулася Тереза. Раніше ніж молода жінка вилізла з авто, Тереза впізнала в ній батькову коханку. Ту, що вбила її матір.

Їй треба було б зійти зі шляху, сховатися за тином, не викликаючи цікавості в тієї, що стояла тепер поряд із малолітражкою, грайливо підставляючи сонцю руки й гарне своє обличчя. Але ноги чомусь перестали служити Терезі, тільки очі ще слухалися її, з ненавистю вдивляючись в елегантно одягнену пані.

Майже шість років розділяли їх. І ось погляди жінок зустрілися. Терезі здалося, що та, друга, дивилася на неї надто пильно. Це відразу підказало їй: треба бути обережнішою. Тереза приклала руку до очей, зробивши вигляд, наче розглядає щось у кінці вулиці. Постояла ще трохи й пішла не оглядаючись.

«Отже, все по-старому... Батько зостався таким, як і був».

Подумала, що тепер уже не треба їй нічиїх свідчень — і то: ні за нього, ні проти нього.

Мандрівні хмари закривали сонце, павутинням розпливалися по небосхилу, з-поміж них виглядали чисті плеса. У такі хвилини пучки золотого світла падали з висоти на землю, але й вони не радували Терезу. Все здавалося сірим, непривабливим, все ображало душу. І дорога, вздовж і впоперек порізана коліями, вибоїста дорога з каламутними калабанями, і тин, який випинався зеленкуватими ребрами, наче мертве крило дивовижного птаха, і шматок дошки на берестку — все, що залишилося від затишної шпаківні. У серці ж — жорстока пустка.

Біля Ради зупинилося кілька селян. Ось відчинилися двері, й високий, трохи згорблений чоловік у плащі, застебнутому на всі гудзики, повільно спустився з ганку. Він ішов обережно, палицею обмацуючи перед собою шлях. За ним крокувало ще двох...

Тереза впізнала його.

Довго авто не могло рушити з місця, стрибало і трусилося, як у лихоманці. Пасажири штовхали машину, але й це не допомагало. Тоді селяни підперли авто плечима. І воно таки зрушило, чмихнувши на прощання чорним ідучим димом.

Не зачинялися двері в хаті тітки Аделі, кожному хотілося побачити Ганку, поговорити з нею, розпитати про долю односельців, які були в таборі разом із нею. Знову і знов повторювала дівчина страшну розповідь про Майда-нек, про те, як знущалися німецькі кати, як душили га-зами. І хоча в Станіславчику теж було нелегко при фаши-стах, проте, дивлячись на виснажені обличчя Ганки та її подруги, люди співчували. Справжнє пекло було там, у таборі. Зося Батура теж прибігла одною з перших. Слу-хаючи Ганку, згадувала старшого сержанта Костюка. Він казав їй: «Якби німцям удалося перемогти нас, вони б ці-лий світ обернули на концентраційний табір з газовнями». І Ганка Яворівська каже те саме: вся Польща була та-бором.

Можє, тому, що в ці хвилини в Зосиній уяві саме й виник образ Костюка, дівчина поринула у спогади, пере-ворушила в своїй пам'яті все, що було з ним пов'язане. З ним і з Петром... Хтось у Станіславчику пускав чутки про жорстокість червоноармійців не тільки до ворожих вояків, а й до населення. Вайда, сусід, у жорстокість ніби й не вірив, але ж і він обіцяв: «Дівчатам та молодицям скрута буде, від цього не втечеш. Візьмуть місто або село — подавай їм вина й жінок. Таке право переможців». І ще сказав: «Знову підемо під Росію, а як ви думали!»

Костюк і Сліпченко прийшли в їхню убогу хату на гли-нищі. Вони так мало пробули тоді в селі, лише три дні, а скільки хорошого почула Зося з уст Костюка. О, він знав слова, якими можна було вплинути й на батька!

Вона ніколи не забуде того, як після однієї розмови батько пішов геть з хати, блукав цілий день мовчазний і задумливий. Розмова, що схвилювала його, виникла не-сподівано. Батько виставив на стіл горілку, а коли черво-ноармійці відмовилися, налив собі велику мідну кружку і всю випив. Потім налив і другу. Костюк спинив його:

— Навіщо? З якої причини мучите себе?

— Причина? — перепитав батько, примружуючи очі так, як це він робив, коли був чимось невдоволений.— Е, шановний, не розумієш ти людини. За ваше здоров'я п'ю, от вам і причина.

— За моє п'єте, а за своє не дбаєте?

— А навіщо воно мені? Однаково ж воювати не годен.

— Дарма так думаєте. Воювати доводиться не тільки на

фронти. Хіба мало тепер у вашому селі різних справ, які народ сам повинен розв'язувати? А хто ж цей народ? Та ви ж і є, Аполлінарій Батура, сусіди ваші, батраки, вчорашні хлопи. От ви, скажімо, не знаєте, що робиться в сільській вашій Раді, чи як там вона зветься, які завтра будуть тут у вас порядки? А як же вам знати, коли і вчора чарка, і сьогодні. А хтось, хитріший за вас, може, саме цим і користується. Ми розіб'ємо німців і підемо собі додому, а вам залишатися. Чи, може, знову сядуть вам на шию ті, що повтікали в Лондон?

Батько тримав у руці налиту кружку й дивився у вікно — на згарище сусідської садиби. Губи в нього іронічно кривилися.

— Що буде потім — я знаю: те, що було завжди... Ніхто не відбере в мене моєї халупи, бо вона й задарма нікому не потрібна, і працю я матиму: усе ж село роздягнуте й босе, встигай тільки, старий, латки латати.

— І більше вам нічого не потрібно?

Зося бачила: Костюк таки зачепив батька за живе, і вона була вдячна йому. Слухаючи різкі відповіді старого, добре розуміла його. Згадувала, як після кількадечного пияцтва батько раптом наче пробуджувався від довгого сну, починав з нею розмову, схожу на сповідь і на скаргу. У ті дні він сам себе питав: «Хто я є і для чого живу?» Сам же й відповідав, не ховаючи від дочки жорстокої правди. Зося чекала таких сповідей, у них вона знаходила відгук на свої думки. Але минав час, і батько, заклопотаний, мовчазний, не згадував про свої болі, наче хотів примиритися з тим, що невловимо тяжіло над усім його родом трударів. Батько стукав собі та й стукав молотком, розправляючи шкіру, інколи стукав з такою силою, що залізна п'ята подавала голос, немовби просилася...

Костюк не був схожий на Зосю, він не тільки запитував, він обвинувачував і мав на те право, бо ж там, звідки він прийшов, у радянській стороні, прості люди, такі, як Батура, давно скинули із себе ярмо неволі.

Усі ці спогади оволоділи Зосею, розтривожили її. Вона вже не чула, про що оповідала Ганка. Коли нарешті Зося, прислухавшись, ухопилась за нитку Ганчиного оповідання, вона зрозуміла — мова йшла про табір.

Розмовляли про недавнє минуле, а їй так хотілося почути інше. Довго чекали визволення, і ось воно прийшло в Станіславчик. Що ж тепера має робити кожен для того, щоб жилося якимось інакше, по-людському?

Нова подруга Ганки — чорнява дівчина з табору, з якою сьогодні познайомилася Зося, теж, здавалося, була в цю мить думками далеко звідси. Ганка час від часу зверталася до неї як до свідка, тоді дівчина мов прокидалася від сну. Мабуть, Зося дуже пильно придивлялася до Терези, бо та раптом зникла і вийшла.

«Якась вона дуже нервова. І сором'язлива»,— подумала Зося.

Поночіло. А Тимош усе ще гостював у тітки. Чомусь висунувся з вікна під дощ, озираючи садок.

— Що там?

— Та нічого. Ніби ходить хтось...

— Хто б там ходив,— заспокоювала його Аделя.— Може, яблуко впало. Черви багато. Ми ж гусені не труїли, нічим було за німців.

— Зате людей вони труїли, як гусінь,— зітхнула Ганка.

— Годі вам! Не треба проти ночі згадувати.— Тітка Аделя підкрутила гнотик у лампі.— Скажи краще, Тимо, чим землю орати будемо? Рискалем тих гектарів, що нам дали, не впроаємо...

— У Лотоцького позичимо. Конфіскуємо і масток, і копей. Йдемо тільки постанови повіту.

Тереза несподівано поклала свою руку на Тимошеву, ніби йому за щось дякувала.

6

Старий двигун, підірваний вибухівкою, дивився на людей роззявленою пащею, на його мідних понівечених жилах застигли чорні сльози. Богдан Тоцький і Батура підсунули кілька кругляків, налили мотор і дали команду тягнути. Відслужив своє ветеран, поставлений тут ще тоді, як Богдан був парубком.

А Тимош Яворівський у цей час возився коло нового. Приземкуватий німецький «тигр» втратив у бою за Станіславчик свої гусениці-ноги й, прооравши траками глибоку борозну, вперся на чужу садибу. Поплював трохи вогнем у передсмертній агонії та й затих. І ось саме накинув на нього хазяйновитим оком Юзеф Вайда, а коли йому відмовили в оренді млина, то по його слідах прийшли й інші. Довго оглядали мотор, обмацували, а потім завели. Виявився він цілісіньким, неушкодженим. Працював без перебоїв, вуркотів на диво сумирно.

— Непогані майстри німці, бодай їх,— зітхнув Міхал Стрембицький, схвально поглядаючи на голубий димок вихлопів.— Руки у них ловкі, нічого не скажеш. Тільки що надто довгі...

У танку хазяйнував Марко. Як він заліз із дерев'яною ногою всередину — один бог знає. Але заліз... Згадавши молодість і свою професію, дуже швидко второпав, що тут і до чого: там підкрутив, там затис—і двигун одразу ожив. Тиміш Яворівський, який стояв поряд, обійняв на радіощах Марка, примовляючи:

— Ось ми й у дамках!

— Не поспішай, солтисе! Як його витягти відси?

Доведеться до війська звернутися. Є в них у бригаді Вестерплатте ремонтний підрозділ, без нього ми не обійдемося.

Заклопотані, вони повернулися до млина. А тут своє: дах нема чим латати — ні дощок, ні заліза. Та й цвяхів чорта. З колючого трофейного дроту малих нацюкали, а великих — «сотки», «стоп'ятдесятки» — де хоч візьми.

Аполлінарій Батура крутив цигарку й скоса подивлявся на Юзефа Вайду, який полуднував під молодю вербичкою, що пішла від дуплистого пенька. Показав на нього Яворівському.

— Збирався ж сам пустити млина, а тепер прикидається, що нічого не настарав. З чим люди, каже, прийшли, з тим і я. З пустими руками. Бреше й не скривиться.

— А може, продасть? Ми йому заплатимо.

— Натякав уже, не кує й не меле. Божиться, що й за даром поділився б з громадою. Про гроші каже, що злотий тепер не в моді. Чув, бач, Юзеф Вайда, ніби лондонський уряд розплачується натуральними доларами. На парашутах будімто скидали Бур-Коморовському у Варшаві і по всій країні.

— Усе він знає, Вайда! Гнати його звідси треба до дідька. Тільки людей каламутить.— Тиміш Яворівський морщив чоло, журився.

І мотор — як синиця в небі, де тих ремонтників шукати, така, здавалося б, дрібниця, як цвяхи,— теж затримує відбудову млина. А в людей — безхліб'я!

Вийшов на східці. Серед жінок, які купкою сиділи на свіжих соснових колодках, упізнав Терезу. «Що там вона пише?» — розглядав у її руках листок паперу.

Батура, глянувши в той бік, невесело посміхнувся.

— Черга. Ми пояснюємо, що нічого ще, мовляв, не відомо, а людей прибуває.

— Їх можна зрозуміти. Дивіться, з малечею поприходили. — Подумав трохи і рішуче пішов униз. До нього приєдналися Марко й Аполлінарій Батура.

Жінки одразу притихли. Очікувально, з надією дивилися на молодого солтиса: що то він скаже? Згорнув свій рушничок із харчами й Вайда, теж наблизився до гурту.

Яворівський привітався.

— Мотор у повному порядку. Працюватиме німецький «тигр» на нас. Звичайно, доведеться поморочитися. Отак руками його не перенесеш. Я ще сьогодні поїду до Любліна, попросимо допомоги. Ну, та з мотором якось-то вже буде. А ось млин... Від дощу прикритися треба, лотки нові поставити. Так що звертаюся до вас, громадяни. Може, в кого завалаялася яка дошка, трохи цвяхів чи лист бляхи. Ось Тереза все запише, ми позичаємо. Прийде час — віддамо, як то кажуть, з походом.

— За цвях — два чи як? — Вайда прикинувся, що це його справді цікавить.

Але Яворівський серйозно відповів:

— Дамо й три... як захочете взяти.

— Я не про себе. У мене, на жаль, пусто. Хочу, щоб люди знали. Може, в кого і є.

Худенька жінка з дитям на руках, а друге тримається за мамину спідницю, захвилювалася:

— У нас... візьміть. На горіщі нова труна стоїть, з хороших дощок. Дід Вітольд собі змайстрував, а вмер у концтаборі. — І замовкла, вражена, побачивши, як похмуро зустріли її пропозицію інші жінки. З хвилину панувало гнітюче мовчання, наче оце люди стояли над небіжчиком Вітольдом, перед тим як спустити його в яму.

Згодом Тиміш Яворівський опам'ятався.

— Як не буде з чого, і твої дошки візьмемо, Ельжбето. Старий Вітольд на нас, думаю, не розгнівається. Якби живий був, то й сам, певно, віддав би, ми ж його добре знаємо. Спасибі, Ельжбето! Хто ще? По гвіздку, по два принесете, по одній дошці — і то скільки набереться! Нам головне — млин пустити, дати ось таким, як твої, Ельжбето, жовнірським дітям хліба печеного, папи.

Стара, зовсім стара, з жиливими худими руками, але з рішучим виразом на обличчі, теща Міхала Стрембицького втерла кінцем рябенської хустки хворі очі.

— Ой Тимоше, якби твої слова та до бога! Скучили за хлібом! Ідїть до нас. Повітка пуста: ні хвоста в нїй, ні пера. Ото вам і дошки. Та не соромтеся, що не новими

будете рихтувати. Звідки у нас новим узятися? Хіба забудь, Тимоше, що про нашого польського селянина говориться? То тільки ми сірника начетверо розщеплюємо, картоплю щодня в одній і тій самій воді солоній варимо, рятуємо узимку дітей від морозу, ховаючи їх у мішки із січкою. Усе беріть, Тимоше, аби хлібець святий був.

Схвально загомоніли жінки, припала їм до серця така мова. Поглядали на Юзефа Вайду, ніби чекали, що він таки відтане душею і дещо пообіцяє. Має учорашній підсолтис і дошки, і цвяхи, а не признається, бо скупий дуже, та ще й тому, що ображений на громаду, яка не дала млина під його руку.

Але й на цей раз змовчав Юзеф Вайда. Копнув дірявим чоботом миршаве цуденя, яке крутилося біля ніг, принохуючись до вузлика з харчами, та й пішов знову до верби.

Аполлінарій Батура махнув безнадійно рукою:

— Ситий до голодного кумом не проситься. Нічого. Обійдемося. А ви, Терезо, пишіть людей на чергу. Тих, що нам допомагають, першими записуйте. І — бідних. Ось Ельжбету теж запишіть, бабу Стрембицьку...

Тереза кивнула йому й знову присіла на соснову колоду. Не дуже вірила, що Ельжбетині дошки запоможуть справі. Мабуть, і Тиміш Яворівський, і Батура так само це розуміли. Проте для них головне полягало в самому факті добровільного внеску, який робили бідняцькі двори. Заради спільних інтересів громади вони не шкодували свого добра. Мабуть, це було важливо в умовах злиднів, руйнації, зневіри, викликаних війною, пануванням окупантів, зловісним мороком нового порядку, що п'ять років нівечив, отруював душі. Записавши першою Ельжбету, Тереза поцікавилася, де її чоловік.

— Спершу був у партизанах, у «батальйоні хлопськiм», — похвалилася молода жінка. — Із самого початку пішов у ліс. — І, винувато подивившись на своє немовля, що спало, сховавши голівку під мамину перкалеву кофтинку, додала: — Якби не знайшлася Петруня, я б із Якубом і досі мандрувала. Під Варшаву їх, кажуть, повели.

— Якись вістки від нього маєте?

— Де там... Тільки Марійка моя все йому пише, все пише. І під подушку складає. Марійко, ти чого дяді надокучаєш? — гукнула дівчинку, яка стояла тепер біля Юзефа Вайди і зачаровано дивилася на простелений перед ним рушник. — Чуєш, Марійко! Зараз же йди до мене!

Але та й головою не повела. Голодні оченята її невідривно стежили за кожним рухом Вайди, котрий саме кінчав полуднувати. На рушнику серед шкаралупи лежало обчищене яйце, Вайда порізав його, круто посолив. Зробив ковток з темної пляшки і аж тоді поклав половину яєчка в рот. Повні губи, обмазані жовтком, смачно заплямкали, червоний кадик здувся. Чи не лізло йому вже в пельку, чи що, але враз Вайда якось кумедно захитався, вирячив очі, зайшовся сухим кашлем. І знову ковтнув з пляшки. Другу половину яєчка їв помалу, розрізаючи ножиком на маленькі скибочки. Розжовував, наче не яйце було в роті, а недоварене вим'я.

Тереза схопилася, підбігла до Марійки. Притисла до себе, пригорнула, взяла на руки. З образи й жалю не могла вивовити й слова.

Зате Вайда довірливо обізвався до Терези:

— Будьте обережні, добродійко. Майже у кожного короста... А так, так. І в цієї. Подивіться на її руки — поміж пальцями. А бійся бога, лайдацька дочко! Ще й яка короста! І вже луциться. То, прошу, найнебезпечніший ступінь хвороби. Воно собі чухається, прошу, як пороса, а короста летить. Таких треба в хаті на прив'язі тримати.

Тереза поверх дитячої скуйовдженої голівки подивилася на Вайду. Ні, він не пішов крізь землю під цим поглядом, не згорів від сорому, не збентежився анігрохи. Здивувався тільки. «Що це з нею, чого вона поприкає його так безцеремонно й осудливо? Не вірить, що ті червоні, з білими гноївочками пухирці — короста? За німців поширилася вона дуже, в кожній хаті була, але тоді ховалися хоч, боячись потрапити до німецького «лазарету». А нині, бач, надумали пшпацірувати».

— Яєчка хочу,— шепотіла їй у вухо Марійка.— Хоч половинку....

Тереза пообіцяла:

— Я принесу тобі увечері! Потерпи! А потім пустимо ось цей млин. Бачиш? Борошна буде у твоєї мами цілий мішок! Що спечемо — пиріг солодкий чи калач із маком?

— Хлібину, ось таку здоровенну, як миска. Ні, як діжа! А цьому дядькові не дамо й крихти, нехай знає!

Налякалася тітка Аделя, почувши увечері, що Тереза з Ганкою радяться — чим коросту лікувати?

— Короста? Тільки її нам не вистачало!

— До Ельжбети Малужинської збираюся, а в неї старша донька хворіє. Усі рученята в болячках.

Аделя почала пригадувати. Треба чорної мазі — зветься Вількенсоною. Фельдшер Войтович, царство йому небесне, сам її робив і наділяв людям, але то було давно. Тепер же ні за яку ціну тієї мазі не дістанеш. Хто має — на колінах не вимолить. Але можна ще так: намішати каменю синього з дьогтем, додати туди сірки і все те зварити. На ніч тіло намазати, а вранці в гарячій воді добре відпаритись. Так тричі повторити.

— Спасибі вам за пораду, — подякувала Тереза та й одразу ж і посміхнулася. — Де тільки їх шукати — сірку, дьоготь, синій камінь? Це мені нагадало жарт, почутий у Любліні. Одна жінка «порадувала» другу, що м'ясо на ринку можна вимінити на горілку. А горілку де взяти?

Тітка Аделя чомусь ховала очі.

Ганка випросила у тітки два яечка, у пакетик поклала солі трохи, лаврового листу і все віддала Терезі.

— А може, краще я сама однесу Малужинській? — запропонувала подрузі. — До мене вдруге короста не причепиться.

— Облиш, Ганко.

Як уже була біля хвіртки, тітка Аделя раптом оклинула Терезу:

— Та й нетерпляча вродилася! Я півхати перетрусила, щоб чужій біді зарадити, а ти біжиш із порожніми руками. — Й простягла біленьку порцелянову баночку. — На! Неси. Та щоб не мазали, де не слід. Це не дьоготь березовий, а мазь Вількенсона.

Тереза все зрозуміла, вона щасливо обхопила тітку Аделю за шию.

7

На сход, скликаний солтисом, прийшло багато жінок. Вони стояли окремо, з цікавістю поглядали на чоловіків. А ті півколом облягли ганок Ради Народової і тихо гомоніли. Ще такого не бувало у Станіславчику, щоб усі збиралися, як сьогодні. Ніхто не міг усидіти в хаті. Хотілося, бач, людям, на свої-таки вуха почути все, дізнатися, чи правда, що землю задарма віддаватимуть селянам? Без ніякого викупу і на віки вічні?

Аполлінарій Батура штовхнув ліктем сусіду Богдана Тоцького, прошепотів:

— Хто радіє, а хто, бач, похнюпився.

Той відповів:

— Бо справа не проста. Тепер законів багато, хто знає, який зверху...

Не встиг докінчити думку, як із-за рогу викотилося чорне авто. Заляпане,— видно, здаля. Селяни розступилися, дали дорогу; ті, що стояли попереду, поскидали шапки. Авто зупинилося біля ганку.

Дверцята відчинилися, юрба загомоніла здивовано:

— Лотоцький! Знову Август Лотоцький прибув!

Аполлінарій Батура, який стояв зовсім близько від авто, дістав окуляри: з автомобіля справді вийшов Август Лотоцький.

— Казав же тобі: невідомо, чия буде зверху,— знову почув Батура.

Пан Август якусь хвилину дивився крізь окуляри в роговій оправі на людей, наче хотів збагнути, що саме тут відбувається, потім підняв над головою капелюх, вітаючися з усіма.

— Шановне панство! — звернувся фальцетом до юрби.— Я щасливий вітати вас із визволенням, як делегат польського уряду в Лондоні. Нех живе Польска!

Плескали не дуже дружно. Поява Лотоцького була для всіх несподіванкою. Це він у тридцять дев'ятому закликав до війни «на два фронти» і не так проти німців, як проти «червоного агресора». Тим часом з авто виліз ще один пасажир, невисокий товстий блондин із новеньким орденем у петлиці. Костюм коричневий, «метелик» і вуса чорні, піби лаковані. Вклоняючись наліво і направо, поліз на ганок. Може б, він теж виголосив щось «від імені», але двері відчинилися, і з Ради вийшов Тиміш Яворівський. З ним був і сільський учитель Януш Томасевич. Батура здивувався: вчора повернувся з шпиталю і вже, бач, прийшов.

Лотоцький хотів пройти мимо Яворівського, але той делікатно спинив його:

— Пробачте, там нікого нема.

— Перепрошую. Я б хотів бачити солтиса.

— Я ж і є солтис, громадянине Лотоцький. На жаль, розмовляти з вами зараз не можу. У нас збори.

Лотоцький простяг Яворівському руку:

— Дозвольте і мені послухати, пане солтис.

— Слухайте, як маєте бажання.— Яворівський нахилився до Томасевича, щось сказав йому тихо. Вони залишили пана Августа і його опецькуватого супутника на ганку, а самі зійшли вниз.

— Громадяни, товариші,— почав Яворівський голосно, закликаючи всіх до тиші.— Вчора із Любліна повернувся наш представник, який привіз важливий документ. Це декларація про пову Польщу. Польський Комітет Національного Визволення дав нам аграрний закон. Прошу уваги. Читатиме Януш Томасевич.

Над площею запала така тиша, що можна було почути, як лопотить крильцями птах у високості. Обличчя у селян зосереджені, рйшучі. Про Лотоцького забули. Якась бабуня, одягнута в стару теплу свитку, хоч надворі щедро гріло сонце, усе прикладала руку до лівого вуха і час від часу то зажурено, то схвально хитала головою.

Томасевич слова про землю вимовляв з такою насолодою, що Тоцький, який увесь час не спускав з нього очей, подумав: «Чи не завчив учитель аграрний закон напам'ять і тільки вдає, що читає?»

Чим далі читав Томасевич, тим добрішали обличчя навколо нього. Он радісно усміхнулася і втерла рукавом сльозу худа, зморена жінка з дитиною на руках. Друга, її сусідка, підняла хлопчика над собою, наче хотіла, щоб і він побачив сільського вчителя. Тоцький, розгледівши у юрбі свого сусіду Міхала Стрембицького, підморгнув йому весело, і вони зрозуміли один одного, бо це тільки-но вчитель прочитав про те, що кожен громадянин польської держави, який став калікою на війні з німцями, одержує і землю, і грошову допомогу для придбання реманенту, тягла, худоби. Значить, годі журитися Стрембицькому, який бився з німцями під Леніно і вже тут, на землі польській, утратив руку.

Не забула нова влада про таких, як він. Здавалося, кожен із присутніх знаходив у цьому законі відповідь на свої найболючіші думки.

Нарешті Томасевич скінчив, передав документ Яворівському. Той, наче відповідаючи на запитання, яке вичитав в очах людей, додав уже від себе:

— Земля і все, що зросте на ній, віднині ваше, громадяни. Завтра ми почнемо ділити. Але для цього слід обрати земельну комісію. Кого ви самі хочете? Називайте.

— Дозвольте,— з ганку донісся раптом голос панка з орденом.— А чи буде цей «закон» законним? Комітет не уряд. Уряд, як відомо, знаходиться в Лондоні, і тільки він має право...

Януш Томасевич перебив панка:

— Не заважайте! Ви, мабуть, погано слухали, коли

я читав. Віднині все в нашій державі, в нашій новій Польщі, належить трудовому народові.

Панок гоноровито смикнувся, позирнув на Лотоцького, той схвально кивнув йому. Поспіхом панок дістав із гаманця якийсь папірець і пішов з ним до Яворівського.

— Ось мій мандат. Я не маю права, будучи присутнім, мовчати. Є такі люди, які намагаються спровокувати народ. Нам єдність потрібна, національна єдність, а не анархія і чвари.

Тиміш Яворівський бачив, з якою цікавістю, з тривогою стежать селяни за поєдинком. Не дати панкові висловитися не можна, це посіяло б недовір'я до закону, адже вчителєві заперечував не хто-небудь, а людина з мандатом. А коли так, то нехай каже все, нехай викриває себе і Лотоцького, а потім він, Тиміш Яворівський, комуніст Януш Томасевич дадуть їм відсіч. Втім, треба було дотримуватися порядку, і він звернувся до Томасевича:

— Ви скінчили? Як ні, то прошу...

— Хочу тільки додати...— Томасевич подумав трохи.— Кому набридло наймитувати, хто вірить у нову Польщу — завтра ж на лан. Закон — за нас! — звертався до людей.

У той же бік, до ганку, де стояли делегати, навіть не глянув.

— До комісії пропоную товаришів: Батуру, Стрембицького, Ярузельського...

Заклик Томасевича сприйняли прихильно. Але Яворівському здалося, що частина людей усе ж вагається, чогось чекає. Може, то впливає присутність Лотоцького? Він ще не втручався в суперечку, немовби не про його маєтність ідеться. Зате випхався наперед з орденом:

— Панове громадяни! Спільними зусиллями земля польська звільняється від ворога. Але це не означає, що ми дозволимо анархію, що можна робити, кому що заманеться. Ми, представники польського уряду, який скоро прибуде з Лондона на звільнені території, попереджаємо: ніякого самочинства! Земельна власність залишається недоторканною! — Помітивши незадоволення людей на майдані, промовець швидко додав: — Залишається недоторканною, аж поки не буде відповідних конституційних ухвал. А як ви собі думали! Тут перед нами стоїть громадянин держави польської Август Лотоцький. Дехто простягає руки до його особистої власності, не подумавши про те, скільки Август Лотоцький віддав коштів і здоров'я

для щастя ойчизни! Тільки на військо пожертвував — аби це ви знали! — двісті тисяч злотих! А що ви збираєтеся робити? Чули ж, пан хорунжий хотів би завтра ділити землю патріота! Така перозумна акція ускладнить розв'язання спільної справи...

— Якої це «спільної справи»? — перебив його Яворівський. — Не можна точніше?

— Якої? А боротьба проти німецького фашизму. Чвари між різними верствами тільки перешкоджають нам. Крім того, є і юридичний аспект. Люблінський комітет не має права запроваджувати реформи, які цілком змінюють державний устрій Польщі. Розумієте, не має права? Я од щирого серця хочу застерегти вас, панове громадяни! На все свій час!

— А ви, пане, ви особисто «за» чи «проти» земельної реформи? — запитав Януш Томасевич.

Панок миттю відповів:

— Я за те, щоб переглянути старі закони, які віджили! Але це можна зробити тільки тоді, коли вся Польща буде звільнена. Тільки тоді! Зайця, як говорять мисливці, треба спершу вбити. Тобто впіймати, а потім ділити.

Аполлінарій Батура давно вже поривався вийти на ганок і стягнути звідти самозванця. Не розумів поведінки Яворівського, Томасевича. З ким дискутують?! Ні, Аполлінарія Батуру ніхто не заморочить, він знає, хто ці панки, за кого вони. «Спільна мета, національна єдність...» Чули вже.

Боявся, що не втримається і таки вхопить велемовного гостя за петельки, але, опинившись на ганку, подивився на односельців і передумав.

Йому сподобалося, що настрій у людей бойовий; вони хоч і мовчали, але це було войовниче мовчання.

Аполлінарій скинув шапку.

— Спасибі, що в земельну комісію обрали. Запевняю вас — чесно поділимо, по закону! — Потім обернувся до пана Лотоцького: — Погану справу затіяли ви! Може, грошима ви й відкупилися, не знаю. Але совість... Де ваша совість? Синок ваш, Казимеж, Гітлерові служив, над людьми знущався. А ви...

На площі загомоніли.

— Ну от, чуєте! І нема чого лякати нас. Не силкуйтесь задарма...

Тиміш Яворівський захоплено дивився на шевця, підбадьорював його, схвально посміхався Томасевич.

— Ви бунтуєте проти уряду! — заверещав панок. — Хто ви такий? Як ваше прізвище?

— А я теж не маю честі знати, з ким розмовляю, — задержувато відповів Аполлінарій Батура. — Вам би насамперед слід про себе сказати: хто ви, звідки і яким вітром занесло вас сюди!

Лотоцький так і не промовив жодного слова. Мовчав і тоді, коли Тиміш Яворівський указував кутковим, кому на який лан слід завтра вранці виходити.

Натовп помалу танув. Август Лотоцький похмуро дивився на машину, на руді горби, де темніли неприбрані валки. То був його хліб, його земля. Спадкова земля Лотоцьких. Завтра туди придуть нові господарі. «Чи надовго? Невже назавжди?» Це хвилювало більше, ніж тоді, коли змушений був на урядовій машині тікати по Заліщицькому шосе в Румунію.

Поруч стояв його колега, який і сьогодні пристрасно стверджував, що залишився вірним Августові Лотоцькому, але це мало тішило. Відчував себе зовсім самотнім. Розійшлася юрба, і ніхто не підійшов, не висловив йому, панові Лотоцькому, співчуття. А скількох селян знав він особисто! Що ж сталося? Не може бути, щоби всі тут, у селі, перестали його боятися, забулися, як поважали його багатство.

Біля тину манячила одинока постать. Лотоцький не міг розгледіти обличчя, але виразно бачив: людина зняла капелюх і вклонилася...

Помалу пішов до машини. Людина, яка тільки-но віталася, знову зняла капелюх. «Постерунковий цвинтаря» — так охрестили колись безрідного п'яничку Карла.

Лотоцький витяг кілька срібних монет.

— Весь час тут жили? — спитав. — При німцях теж?

— Так точно. Мене не зачепили. Стерегти мертвих спокійніше, ніж мати справу з живими.

— Скажіть, — Лотоцький простягнув гроші старому, — ви ненароком нічого не чули про мою дочку Броніславу? Вона зникла у перші дні війни.

— Панна Броніслава? Пам'ятаю її, добре пам'ятаю. Ні, не чув. Пана Казимежа бачив не раз, а панну Броніславу — ні. І що вони мають до вашого сина? Мусив же він доглянути батькову спадщину!

Лотоцький, не прощаючись, сів у машину. Вона рушила, але за рогом якийсь чоловік, стоячи під ворітьми, дав знак зупинитися.

Юзеф Вайда, оглядаючись, щоб його ніхто не побачив, поцілував Лотоцькому руку. На очах у нього були сльози.

— Все чув! Усе...— бубонів.— Бог їх покарає, мій пане. До чого дійшли!

Лотоцький познайомив з Вайдою войовничого колегу. Зачувши, що Вайда запрошує заїхати до сестри на околицю, одразу погодився.

— У мене така делікатна натура, як розсерджуся — прокидається вовчий апетит! Парадоксально! Чи не так? Сідайте, прошу пана,— посунувся панок.

— Дякую красно. Волю краще городами. Не слід собак дражнити... А зустрітися і погомоніти треба. Ви, прошу, знаєте ту хату? Біля цвинтаря.

Лотоцький кивнув: «Знаю».

8

Мабуть, міст цей на Вешпі не мав особливого стратегічного значення: скільки таких річок тече у Віслу, скільки таких мостів на кожній! Але був зруйнований фашистами за день до відступу, а потім так само швидко відбудований радянськими саперами. Хто завертав з Варшавського шосе біля дорожньої стрілки «На Станіславчик», той обов'язково, проїхавши бруківкою сімнадцять кілометрів, потрапляв на новий ряжовий міст. Хоч і не дуже глибока тут річка, а машиною її не перестрибнеш. По цей бік ліс, по той — лани, а далі село. Ще біля моста є невеликий будинок, рештки не то корчми старої, не то кузні. За той будинок чіплялися, наче за неприступний форт укріпленого району, і відступаючі німці, і потім тричі атакована ними на цій-таки позиції радянська передова рота. Шкода, не завжди ведеться рахунок убитим і пораненим під час здобуття ось такого нестратегічного об'єкта, а то, можливо, довелося б і тут, за сімнадцять кілометрів від Варшавського шосе, на безіменному містку, споруджувати пам'ятник. Ще один — тисяча перший чи мільйон перший...

Нічого не знав до нинішнього дня про існування цього моста і молодший сержант Петро Сліпченко; та ось капітан Гонтар, до якого він потрапив після одужання, водить його по берегу Вешпу, показує окопи повного профілю, ходи сполучення, розповідає, де має розміщатися охорона об'єкта в умовах звичайних і де по бойовій тривозі. Гонтар командує підрозділом прикордонників, але тут, на звіль-

неній польській території, його бійці несуть службу охорони тилу, це вони підготували будинок під житло, створили все, що треба для виконання бойового завдання, але сталося так, що підрозділ одержав нове, і ті, хто був тут, пішли його виконувати, а міст на сімнадцятому кілометрі переходив під повну опіку Петра Сліпченка та його команди.

Дарма що капітан не залишає хлопцям ні зенітної гармати, ні кулемета, вся їхня зброя — одинадцять автоматів, двадцять дві гранати і одна глуха рація, для якої обіцяно ближчим часом привезти батареї. Як послухати Гонтаря, то міст цей і є той найважливіший об'єкт, який муляє очі і гітлерівським льотчикам, і фашистським оточенням, що никають скрізь і де тільки можуть шкодять, і, нарешті, польським націоналістам. Немає мостів — немає доріг у села, а це ж їм і потрібно. Щоб хазяйнувати там, каламутити людей, боротися проти всіх заходів Комітету національного визволення.

— Кочує тут, товариші, одна така банда. Очолює її якийсь Чорний Посол. Тримайте зброю напоготові, — так навчав капітан Гонтар бійців, прощаючися з ними. Перед строем пообіцяв за день-два повернутися і привезти все, що потрібно для нового «гарнізону».

«Товариші прикордонники», — називав їх капітан. А вони всміхалися, оглядаючи один одного: надто вже строкато одягнуті, а погони — і чорні, і вицвілі польові, а в одного навіть голубі, як у льотчика.

Машина з капітаном Гонтарем пішла собі на Варшавське шосе, туди, де гримотіло з ранку до вечора і де зав'язувалися по кілька разів на день повітряні бої.

Настав вечір. Тихо булькотіла під мостом вода. Метрів за сто в нерозчищених очеретах голосно кумкали жаби. Ось так тепер щоночі він, Петро Сліпченко, прислухається до Вешу. І згадується рідна річка Уди — купіль його дитинства. Десь там залишилися батьки, котрих не бачив ось уже три роки. Нині хоч листується, а як воював на Дону, то й не знав, чи живі. Коли відступав, не підпускаючи ворога на постріл, у межиріччі Дону й Волги зіткнувся з ним око в око. Це тоді, як закопалися сибірські полки у Грачовій балці, як стали на смерть. Для багатьох вона обернулася могилою, та суха вбілена балка.

Було потім ще багато боїв, і все він на переднім краї, а сьогодні ось навіть совісно трохи, що засів у тилах і, певно, ловитиме рибу для себе і своєї команди. На пайок

ловитиме з нудьги. Важко повірити, нібито об'єкт у них державного значення. Кому потрібний дерев'яний міст, під котрим горобцеві по коліна!

Одне втішає — за сімнадцять кілометрів Станіславчик. А там — чорнява дівчина Зося...

Перша ніч на новому місці часто буває безсонною. Такою була і ця. А на світанні в бік фронтової траси пройшли кілька машин з борошном. Потім з'явилася «катуша», старанно прикрита брезентом, замаскована свіжими гілками.

Тільки годині о восьмій, як уже високо підбилося сонце, біля мосту зупинився «студебекер», який ішов у протилежному напрямку. Сліпченко захвилювався: «Невже на Станіславчик?»

І думка народилася в ньому ні з сього ні з того: «От у «студебекері» сидить дівчина у військовій формі. А чи могла б Зося Батура піти у військо?» Навіщо це було потрібно — не розумів, але знову й знову намагався уявити її в шинелі, туго підперезану, у конфедератці з п'ястівським орлом.

Виразно бачив її перед собою. Зося іде повільно по крутому схилу Солоні балки, пружні, засмагли її ноги то з'являються, то зникають у високій шовковій траві. В неї сором'язливі очі, вона ховає їх.

Першим на неї звернув увагу старший сержант Костюк. Незвичний до всього приглядатись, Петро здивувався, коли старший сержант почав розповідати, яка то гарна дівчина Зося. Він не повірив, що вона саме така. Бачив її стільки часу, як і Костюк, але нічого того, про що говорив товариш, не пригадував. І тільки тоді, як удруге потрапили вони у Станіславчик, уже поранені, згодився з Костюком...

Не спускав очей з машини. Її пасажирі — цивільні й військові — саме вмивалися. Сліпченко подумав: було б іще хоч на день повернутися в село й сказати їй, де слухатиме.

Він витяг блокнот, швидко написав кілька слів.

— Хто у Станіславчик? — звернувся до пасажирів.

Один із них обізвався. Вислухавши просьбу молодого сержанта, одразу ж узяв листа. Адресу на ньому читав віддалік, був, певно, далекозорий.

— Ага, Аполлінарію Батурі? — Пасажир підозріло подивився на Петра. Потім сховав листа за пазуху. — Добре, передам.

Оглянувся навкруг так, наче хотів пересвідчитися, чи є свідки. Насунув бриля на високий лоб, прикриваючи синій шрам над оком.

Нарешті машина рушила.

9

Новенький зелений віліс зупинився спершу біля школи, але одразу ж рушив далі, завернувши в крутий провулок, що вів до ріки.

Над заплавою царювало вечірнє сонце. В рум'яних його поблисках красувалися прибережні озерця, біля порослого мохом валуна, схожого на велетенське яйце, вирувало живе срібло течії, а на тім боці в піску щось палахкотіло, випромінюючи сяйво. Не то уламок скла, не то якась нікельована річ. Військовий, що вийшов з машини, з великою срібною зіркою на польових погонах, кілька хвилин стояв зачарований. Звідси йому видно було і вкриті буйною отавою луки, і жовтаву косу переброду, і навіть рибальські мостини на тім боці, такі знайомі, такі звабливі здавна. Дістав цигарку, але так і не запалив її, покрутив у пальцях і знову сховав у металевий портсигар. Мабуть, приємні спогади заволоділи ним. На немолодому, але відсвіженому літнім смаглянцем обличчі блукала посмішка, в очах світився подив. З-під похилених старих воріт на нього звірилося мале капловухе цуценя, та гавкнути чомусь не наслідилося.

Трохи постоявши, військовий сказав щось тихо водієві, а той приглушив мотор.

З дворів виходили жінки, діти; у цьому встеленому споришем завулку машина, певно, рідкість. Тому й дідок із ціпком, не чекаючи, поки його покличуть, сам попростував до офіцера.

— Здрастуйте, пане-товаришу. Вам на міст? Але тут, прошу, не проїдете. Усе шанцями геть перекопане. Треба назад, а потім понад цвинтарем. Пан майор, як не помиляюся?

— Так, майор. А ви Войцех Теплий, як не помиляюся? Здрастуйте, Войцех, радий вас бачити живим-здоровим.

— Йой, людоньки! Та звідки ж ви, пане-товаришу, мене знаєте?! — Здивований дідок аж заїкався від несподіванки. — Я-то Войцех. А ви хто будете, як ся називаєте? Побий мене грім, старого, не вгадую.

Майор, сміючись, потис руку Войцехові Теплому, але признаватися не признавався. Йому було приємно стояти так невпізнаним, інтригуючи Войцеха і всіх мешканців цього тихого завулка, які за ними спостерігали. Нараз із тієї ж хвіртки, звідки вийшов Войцех, визирнула білява молодиця, зачесана, як школярка, з чорними бантиками в косах. І вона сплеснула руками, повторивши Войцехове: «Йой, людоньки!» Та прозвучало це зовсім інакше, й усі разом зрозуміли: Северина Тепла не вперше гостя бачить і для неї він ніяка не загадка.

— Наш учитель! Йой, таточку, це ж пан Косинський, — та й замовкла розгублено, глянувши на свої босі ноги, на куцу неприбрану слідницю, — застидалася Северина.

Майор же не дав Северині схватися, пішов до неї, радо простягнувши обидві руки.

— Оце так! Постояльця свого не впізнали, Войцеху! — глузувала над дідом тітка Барбара, у якої теж давно живе учитель — Януш Томасевич. — А я стою та й мовчу: бачу, це пан Люціан Косинський, а мовчу. Нехай, думаю, Войцех сам угадує, а то все хвалиться, все про свої парубоцькі походеньки туману напускає, особливо як візьме чарку.

— Годі вам, Барбаро. Не знущайтеся над старою людиною, — урезонувала її інша жінка, худа і висока, як жердина. — Я і то не впізнала. А мій же Людвік у пана Косинського першим учнем був!

Не швидко ще втихомирився завулок, дарма що майор Люціан Косинський і його водій давно вже пішли в хату. Бачили сусіди, як віліс привіз потім Томасевича. Спираючись на вузлувату палицю, той неквапно перейшов вулицю. Побував спершу у своїй квартирі, а потім, супроводжуваній Барбарою, з пляшкою, загорнутою в чистий папір, попрямував до Войцеха.

«Ну, ну...» — думали-гадали сусіди над тим, якою буде ця зустріч. Знали про постійне суперництво між Томасевичем і Косинським. Дарма що в одній школі вчителювали, один хліб, як то мовиться, їли, а належали до різних політичних партій. Томасевич — комуніст, бунтар, а Косинський — пепеєсівець, особистий друг посла Ліпського, того, що був правою рукою самого президента. Обох учителів напередодні війни мобілізували, і чути було, що Люціан Косинський отаборився при штабі маршала Ридз-Смігли. Хто ж він тепер, кому служить, що їздить на новенькій військовій машині? Для чого послав за Томасевичем, хіба не мав у Станіславчику людей рідніших? Юзеф

Вайда, наприклад, колишній скарбник пепесів... І чого він узагалі приїхав? Може, розшукує сім'ю? Та навряд. Хіба знає хто у Станіславчику, де вона ділася? Невдовзі після того, як забрали до війська Косинського, Ядвіга Косинська виїхала з неповнолітнім сином, не сказавши навіть куди.

Згадували. Дивувалися. Боже ж ти мій, як пливе час! Северина школяркою була в Косинського, а нині жовнірська жона.

І ще більше, мабуть, дивувалися б, якби побачили, що почувати майор Люціан Косинський подався до Томасевича. А може, й не думав почувати, а просто хотів посидіти з колишнім колегою, погомоніти.

Так, їм було про що погомоніти сам на сам.

Заради зустрічі з Томасевичем, власне, й приїхав до Станіславчика. Розминувся з ним у Любліні. Через кілька днів він, Косинський, одержує призначення, як домовлено, в ще не визволений Краків, у столицю королів і повстань. Саме в зв'язку з новою посадою несподівано виникло питання про Томасевича: генерал назвав його як можливого співробітника Корпусу безпеки.

— Ви знаєте, звичайно, що ми колеги... по школі? — нагадав Косинський генералові.

— Так. І саме тому вам з ним порозумітися буде легше, ніж комусь іншому.

— Можливо. Хоча не певен за нього.

— Що саме маєте на увазі, майоре? — уважно дивився на Люціана генерал.

— Тільки те, що Янушу Томасевичу важко буде повірити в мене до кінця. Надто різними шляхами прийшли ми в Люблін.

— Вам потрібна моя допомога в цьому? — запитав генерал.— Зустріньтеся з ним. І розкажіть усе, як «прийшли». І передайте привіт від Рішарда. Мене так колись звали у підпіллі.

І ось Люціан Косинський — гість Томасевича. До війни ніколи він не бував на садибі Барбари. Тільки бачив зі свого вікна Томасевичеве вікно, яке часом світилося до ранку.

Їх двоє в кімнатці, та ще гіпсовий Адам Міцкевич на шафі дивиться, строгий, мов суддя.

— Ви дуже виразисте лице маєте, Януше. Я завжди знав, як ви ставитеся до мене чи до якоїсь події. Ось

і зараз так само. Справді, маєте рацію. Я для вас загадка. У Хелмі п'ять років тому нам, пам'ятаєте, вручили пакети. І я привіз свій до Варшави...

— Як я свій до Барановичів...

— Ні, трохи не так. Ви потрапили в полк випадково, а я вибирав, точніше, для мене вибирали. Пам'ятаєте елегантного посла Ліпського? Він саме тоді приїздив із Берліна. Ліпському раніше, ніж будь-кому, запахло війною. Ріббентроп не зумів приспати його баєчками про спорідненість інтересів великої Німеччини і великої Польщі. Ліпський хотів улаштувати мене у своє відомство помічником аташе, але щось не склеїлося, і ваш покірний слуга потрапив — куди б ви думали? — у військову розвідку. Зрештою, мою особисту справу — той пакет — поклали в залізну скриньку під сто замків, рекомендація Ліпського відкрила мені, провінціальному вчителю, важливі двері.

— А вони вас цікавили, колего? — Томасевич підсунув Косинському чашечку тільки-но звареної гербати. — Ви, будучи вчителем, мріяли про таку кар'єру? Певне, що ні?

— Цього не скажу. Я мріяв про те, щоб пристойно влаштуватися, адже моє військове звання (я мав чин капітана), моя освіта, нарешті, деякі зв'язки у вищому партійному середовищі давали мені таку надію. За кілька днів я вже носив у кишені пістолет і посвідчення, яке «стріляло» краще за будь-що. Побачивши його, передо мною ставали по команді «струнко» полковники, а генерали запрошували на гербату. Найдовше довелося загостити в дивізії Андерса — під Львовом. Там і захопила мене війна. До речі, відрядили мене до Андерса не випадково. Нас було кілька «птахів із Варшави» — так нас іменували іронічно стройовики. Головне, чим займалися ми, це — вивчали настрої. Варшава цікавилася, чи справді наші «бастіони» на сході витримають атаку червоних. Андерс був переконаний у цьому, та він виявився поганим пророком. Але, шановний колего, можливо, вас не цікавить моя сповідь?

— Прошу дуже, колего Косинський. Я весь — увага.

— Ви чудово заварюєте гербату. — Майор затагнувся ароматним чаєм, мов курець димом, і тільки потім наблизив чашку до вуст. — Що вам сказати про той вересневий ранок, коли червоні танки перейшли Збруч? Нас удосвіта вивели на позиції. Сам Андерс поставив завдання полкам, перевіряв наявність боєкомплектів. Жодна гармата не

була обернута на захід, звідки наближалися фашисти, всі стволи дивилися на схід. Пам'ятаю, на офіцерській нараді Андерс говорив: «Усі наші укріплення зосереджено на східному кордоні. В цьому наш порятунок. Ми розв'яжемо свої державні проблеми не у війні проти Німеччини, а купи з нею...»

Андерс не викликав ніяких сумнівів у керівника нашої групи — полковника Заграєвського, який мав про нього дуже докладні й вірогідні відомості. Нащадок прибалтійських баронів, він служив у царській армії, потім у польському корпусі Довбор-Мусницького. Як особливо пікантну біографічну деталь Заграєвський називав службу генерала Андерса в німецькій кайзерівській армії. Встиг і там. Одне слово, уже тоді ми зрозуміли, з ким справу маємо. Нікого не здивувало, коли, почувши, що Червона Армія перейшла кордон і просувається на Львів, Андерс поцілував шпагу і дав наказ — відкрити вогонь «з усіх гармат, з усіх гвинтівок».

Майор Косинський замовк. Жадібно допив гербату і потягнувся за чайником. Томасевич підсунув йому цукор, але майор від цукру відмовився.

— І вогонь відкрили.

— Так. Дивізія воювала. Під Брюховичами, де я був, артилеристи навіть підбили танк. Але нас одразу ж швидко оточили броньовані колони. І Андерс не пустив собі кулю в лоб. Ні. Він підняв руки. Ми потрапили в полон до росіян, і як не парадоксально, цим врятувалися від німців. Андерс — також. Невідомо, знали росіяни про нього те, що знав Заграєвський, чи він забрав досьє Андерса із собою в могилу (полковник загинув від авіабомби, скинутої радянським літаком), але гуманність червоних перевершила все. Дехто казав тоді про Андерса, що в нього на хрестинах кумував сатана. І справді, через якийсь рік саме йому, Андерсу, лондонський польський уряд доручив формування польської армії на території СРСР.

— Здається, цій акції Черчілль дав неофіційну назву «ніж у спину»? — Януш Томасевич уже кілька разів підкрочував гнотик, який не хотів горіти, — блимав, чадів. Хазяїн, пробачившись, вийшов у сіни за гасом, налив його, не гасячи лампи. За хвилину вона вже світила рівно.

— Я чув про план «Барбаросса», про план «Фалль Вейс». То «ніж у спину», кажете? Дуже точно. Черчілль — дотепник, на цей раз сам змолв і сам замісив. Через своїх емісарів «благословив» Андерса, і той через місяць після

призначення конфіденційно заявив своїм найближчим співробітникам: «Коли Червона Армія розвалиться під ударами німців, а це настане через кілька місяців, ми зможемо пробитися в Іран. Станемо там єдиною озброєною силою і зможемо робити, що схочемо». Я працював тоді в так званій інспекції й багато про що дізнався. У штабі армії Андерса було заздалегідь розроблено плани щодо кавказьких нафтових районів. Андерс повинен був захопити їх у слушний час і передати англійцям. Це й мало стати ножем у спину. Тепер зрозумійте мене, колего. Я не був комуністом і не є ним ще й зараз. Але мене народила полька! Ми їли хліб, вирощений радянськими селянами, носили виткану ними одержу, тримали в руках викувану ними зброю. А нам хотіли вкласти в руки ніж Іуди Іскаріота. Це було в Татищеві, невеликому російському місті. Після наради в Андерса, після безсонної важкої ночі, коли голова тріщала від роздумів, а чорна безвихідь штовхала на самогубство, я, вірите, колего, ніби прощаючись з усім, що колись складало зміст мого життя, згадав свої літературні лекції в школі. І на пам'ять приїшли рядки з Адама Міцкевича.

З хаосу вийде духу світ.
Молодість його зачне на своїм лоні,
А дружба дасть йому теплінь в долоні.
Разом, юні побратими!

Косинський, захмелілий від почуттів, дивився тепер на гіпсового Міцкевича, ніби з ним розмовляв, а не з Томасевичем.

Ніби до нього звертався через прірву десятиліть, як поляк до поляка.

Януш по паузі мовив:

— Як ви сказали: «Разом, юні побратими!» Прекрасні, могутні слова! Так, я, здається, розумію вас, колего Люціан Косинський. Той, хто в скрутну годину приходить до Міцкевича, обов'язково повинен бути з Любліном, з нами! Я розумію і вірю вам!

Лампа вже була не потрібна. У вікно несміливо зазиравав рум'яний, як дівчина, ранок.

А вранці — Вайда. Побував спершу у Войцеха, а звідти прийшов до Барбари. Здивований украй. Як це — машина там, а Люціан Косинський тут? Довго тряс майорові руку і заглядав йому в очі. Що він у них побачив, яку відповідь

прочитав? Забрав у Барбари чайник з водою, рушник, сам прислужував колишньому вчителеві й партійному функціонерові.

— Ну, як тут справи у вас, Юзефе? — розтираючи голі груди шорстким рушником, поцікавився Косинський.

— Як мокро горить, — відповів ображено Вайда. — Розпалася партія, розбіглася. Внесків у касі — сорок злотих. Та й ті я за себе поклав.

— Кепський ваш баланс, Юзефе.

— Не кажете «наш»? — упіймав того на слові Вайда.

— Не кажу. Позапартійний я тепер, Юзефе. Вийшов з партії ще в сорок першім.

Вайда спохмурнів, опустив голову.

— А Томасевич не вийшов зі своєї. Й інших тягне. Чи й ви, може, тепер теж його партії?

— Ні. Поки що ні.

— Поки що. Але де ж це хазяїн? Де Томасевич?

— Проспали ми хазяїна. Каже ось тітка Барбара, в поле подався.

— Ага. Щодня вони ходять туди, як граки. І він, і Яворівський, його нам за солтиса призначили. А що з того? Свої городи люди ще сяк-так упорали, той озимини латочку посіяв, той тільки скопав. А реформені, чи як їх там, словом, Лотоцького гектари? Що вродило на них — струхло. Ото й увесь баланс. Орати нічим, засівати нічим. Скажу я вам, пане Косинський, від німців нас визволять, а від голоду? Лондон не дуже люблінців визнає, а законний уряд ми до себе не пускаємо. На Москву надія?

— Мабуть, що так.

— Москва. Вона сама канадську пшеницю їсть та американську тушонку. Позичеми з нами ділитися буде? Щось не вірю, пане майоре. В українців є добре прислів'я: покірне телятко дві мамки ссе. Нічого нам хвоста дерти, як животи позападали. Покликали б пана Міколайчика, й Лондон би став щедрішим.

— А як не покличемо? Тоді що? Увесь світ збайдужіє до голодних поляків?

— Без компромісу нічого не вийде.

— Усякі бувають компроміси, добродзєу. А гідність? А честь? Хіба має він право, ваш Міколайчик, виторговувати урядове крісло такою ціною?

Рипнула хвіртка, з'явився водій. Приніс півхлібини, банку консервів. Вайда, уздрівши банку, зловтішно блиснув очима:

— Канадська? А чия ж! Порядність порядністю, а їсти всім треба.

Бачачи, що Вайда одягнув картуза і збирається йти, майор Косинський сказав:

— Обставини, справді, дуже складні, Юзефе. Тому-то важливо не втратити віри і надумати, з ким іти: з Міколайчиком чи з народом польським? Над цим подумайте.

— Думаю, слава богу. Аж голова часом пухне. Мені що — я старий, мені мало треба. Але я за народ не менше, як інші, вболіваю. Бо я і єсть народ, земляця мене годує, а не політика.

Похнюплений, ображений, подався з двору.

Коли вже виходив із завулка, навстріч йому — Януш Томасевич. Та не один. З ним Яворівський, Тоцький і та молоденька пані жаліслива, що приїхала вчителювати до Станіславчика.

«Ще одного обернув у свою віру, от і хоче цим похвалитися перед ними», — ненависно подумав про Томасевича й до болю стис кулаки.

10

Звістка умить облетіла Станіславчик: Анджей Янчар повернувся. Понад п'ять років не було про нього ніякої звістки, та ось раптом хтозна-де взявся!

Знали Анджея в селі як одчайдушного, злодійкуватого лайдака. У той рік, як пограбували маєток пана Лотоцького, а затриманий поліцією Анджей Янчар утік, обдуривши постерункового, в Станіславчику стало спокійніше. Такі, як Янчар, витягали тоді серед ночі з хат останнє, і то не тільки в тих, у кого було що взяти, а й у бідняків. Куди б не зайшов, бувало, всюди подавали і чарку, і шматок хліба — боялися. Тільки в одній хаті частували Анджея щиро: старий Батура хотів допомогти парубкові стати на чесний шлях, пам'ятаючи, що саме він, Анджей, урятував Зосю від смерті. Ця історія була колись на вустах у всіх: Янчар, ризикуючи життям, кинувся з кручі в річку і витяг шевцеву дочку — її затигло у вир.

Не знав батько, що в один із вечорів, коли його довго не було вдома, Анджей дав слово Зосі, що стане порядною людиною і зробить це тільки заради неї. Щоб не соромилася стати його дружиною. Напевне, якби вона набралася сміливості і про все сказала батькові, старий Батура не

став би на шляху, а ще й допоміг би мудрою порадою; хто зна, може б, так і сталося, та чи за правду, чи по наклепу арештували Янчара. Мали судити, та він утік.

Довго блукав десь, його вже й викреслили з пам'яті про живих.

Духмяний вітер сповзав на Солону балку. У шевцеву хату хтось постукав. Зося відчинила двері й застигла від несподіванки.

Аполлінарій не відразу впізнав гостя, і тільки тоді, коли той заговорив, очі в старого засвітилися.

— Анджей! Ну хто б подумав, га? Зося, це ж Анджей Янчар.

— Здрастуй, батьку. А я, признатися, думав, що мене в цій хаті вже не чекають, як було колись. Думав, молебень за раба божого відправили.

Зося стояла нерухомо на порозі. Батько, не розуміючи, що з нею, запитав:

— Ти що ж, не віриш? Дивися краще!

Зося мовчала. Ні йому, ні самій собі не хотіла признатися, що з деякого часу вже зовсім не думала про Анджея, забула його. А він з'явився — нечеканий, чужий.

Анджей підійшов до неї — близько, впритул.

— І руки не даєш? Не бійся, не кусається Анджей. Ось навіть листа тобі привіз від кавалера. Бери.

11

Дощі припинилися. Вщерть напоєна земля дякувала сонцю, що обігріло її; знову, як напровесні, зазеленіли вибалки, помолоділи дерева.

Лани навкруг Станіславчика мали, як влучно висловився безногий швець Марко, християнський вигляд. Хлібороби, подолавши невіру і страхи, таки позвозили з ділянок, виділених їм Радою, збіжжя, і десь-не-десь уже навіть чорніли підняті пари.

Міхал Стрембицький, той самий, що втратив руку під Леніно, одним з перших вийшов на своє поле. Десять гектарів орної землі нарізали йому, і тепер він днював і ночував коло них. За стару свою шинелю і за пару чобіт виміняв Міхал у когось плужок, конячку-монголку йому виділили з трофеїв, залишених уланами Війська Польського; вона була, як Міхал, ветераном війни, дуже кульгала на поранену ногу, але плужок таки тягнула помаленьку.

Десятирічний Міхалів син Вітольд водив сіру монголку; поруч, одганяючи надокучливих комах, поважно крокувала його сестричка, семирічна Яня. На межі, вкритій щедрою травою й квітами, під напнутим на патиках рядном спало мале. Міхал ходив за плугом, йому було важко, бо рука одна, але втома здавалася Міхалеві солодкою.

Міхалева дружина, молода ще жінка з жовтим хворобливим обличчям, — можна було подумати, що вона ніколи не буває на сонці, — роздмухуючи вогонь під казаном, підігрівала затірку. Раптом позад неї щось голосно форкнуло. Обернулася — кінь і на ньому Тоцький, ще й усміхається.

— А щоб вас, Богдане...

Тоцький сидів охляп, у великих очах його було стільки щастя, що вони аж світилися.

— Так це ви? — вдавано серйозно запитав Богдан Тоцький. — Дивлюсь, що за туркєня у степу молиється! Оце, думаю, благодать сімейна. Чоловік, бідолаха, над плугом пнеється, а жінка з богом.

Ось уже й Міхал вийшов на межу, вправним рухом відчепив посторонки, пустив коня на пашу. Витер піт, що рясно вкривав засмагле чоло. Не кваплячись, підійшов до Богдана.

У казанку приємно булькало. Двоє діток уже вместилося поряд з ложками в руках.

— То ти не передумав? — Богдан Тоцький нахилився, взяв жарину і прикурив від неї. — Може, сам упорєшся, у тебе не зле виходить.

— А парою орати хіба гірше? Ні, вже давай так, як умовилися.

— Я того й прийшов. І так прикидав, і так, а без супряги все одно скрутно. То ж не клаптик під хатою ворати, нас таки не зобидили.

— Правда твоя, не зобидили фронтовиків, — потвердила Міхалева дружина.

Затірка, заправлена часником, перепічки, пляшка молока — все, що мали Стрембицькі, було виставлено на простеленому чистому рушнику, і тоді Міхал запросив Тоцького.

— Маю надію, що на той рік, як живі будемо, то вже не оливою затірку заправлятимемо, а як годиться — салом.

Діти їли мовчки, зосереджено. Дорослі розламували перепічки на маленькі шматочки, старанно підбираючи крихти. Тоцький і Міхал зрідка перекидалися словами.

— Чули? — спитав Тоцький. — Скоро з Лондона пан

Міколайчик приїде. Радіо ніби попереджає, що, доки не буде створено тимчасового польського уряду, всі нові закони не дійсні.

— А хто його чув, те радіо?

— Ось я в Томасевича розпитаю.

— Розумна людина, нічого не скажеш. Але ж Томасевич — комуніст. Пам'ятаю, ще до війни він колгоспи совітські розхвалював. А тепер як? Землю нам роздали. А що далі? Боюсь, Богдане, що знову ні з чим зостанемося. Народ, дійсно, Лотоцького не хоче, але ж і колгосп... Спробуй тепер у тих, що землю одержали, забрати її! Еге, не поспішай. А може, Міхал Стрембицький сам хоче показаяйнувати? З дітьми, з жінкою в гурті, а не з усім Станіславчиком. Як на мене, то в уряд треба всяких діячів — і тих, і тих. Тоді, може, радилися б якось між собою.

— Без уряду кепсько, — підтвердив Тоцький. — Кажуть, Варшаву треба звільнити, а тоді... Комітет у Любліні закони приймає, але ж не всі йому підкоряються.

Богдан Тоцький пихкав цигаркою.

— То тільки легко сказати і тих, і тих. А на ділі? Я вже думав над тим. От хоч би нашу громаду взяти. Є тут різні люди: багатші й бідніші. Я от, скажімо, у селянську партію колись записаний був. «П'яст» — звалася. Керував же нами хто? Лотоцький. Лотоцького ми до сейму обирали. А земелька ця? Не схоче він зректися її. Які ж ми з ним однодумці? І ти зрозумій, Міхале, є у нас ще й соціалісти, комуністи, партія католиків. Це що ж вийде, коли всі в один віз упряжуться?

Міхал Стрембицький дістав і свій кисет, подав його Богданові.

— Скрути, будь ласка. От скільки вже мучуся, а ніяк не можу однією... Напарникові моему в гарматній обслузі повезло, лише два пальці одірвало. А мені...

Рівними лискучими скибами вивертається з-під плуга земля.

Два коні тюпали веселіше: чорний Богданів усе поспішав, але й Міхалів не хотів відставати, похитуючи злегка головою, надимав груди і тягнув так, що погоничеві не треба було махати батогом.

Розмова, яку тільки-но вели, не закінчена, обоє мовчать, але Богдан Тоцький усміхається чомусь сам до себе, і Міхал Стрембицький, помітивши це, розуміє, що той хотів би і з ним поділитися своїми думками, та немає коли. Потім, пізніше, вони ще погомонять і навіть посперечаються.

Міхал спробував собі уявити, що буде, як зберуться за одним столом різні партії.

Тоцький не вірить, що домовляться.

А він вірить. У третій бригаді теж були різні люди, але як довелося, то всі захищали Варшаву у перші дні війни. Ніхто не хотів віддавати столицю фашистам.

12

Август Лотоцький повільно брів між деревами. Почувався мов собака в човні. Життя у нинішній Польщі зовсім не схоже на те, яким уявляв його собі, перебуваючи в еміграції. Здавалося, все старе, звичне поховано серед руїн, завданих війною. Десь розгубив старих друзів, які зміли так щиро висловлювати свою повагу до нього. Всюди, де не з'являвся, зустрічали нові люди. І всі якісь не такі. Однотумців мало. Та, зрештою, не це примушувало задумуватись. Чи варто було, маючи за плечима шістдесят років, вертатися сюди? Викликало образу й невдоволення те, що люди, яких зустрічав тепер, і ті, що були рівнею йому, і колишні підлеглі, навіть хлопи, стали іншими. На обличчях колег, що так, як і він, носили мандати лондонського уряду, уже не бачив тієї впевненості, з якою вони починали. Хлоп Юзеф Вайда — і той поводить нещиро, в його очах він читав якісь затаєні докори. Точнісінько, як у приказці: коня кують, а жаба й собі ногу підставляє. Але найстрашніше те, що хлопи тепер не хотіли коритися ні його слову, ні розпорядженням уряду.

— Так, так. «В умах мільйонів відбулася революція», — повторив слова, які почув кілька днів тому в Любліні від генерала Жимерського, від того самого, що був колись віце-міністром військовим в уряді Пілсудського. Жимерський служив люблінській владі.

Лотоцький опинився біля лави з чавунними ніжками. «Вона, та сама!» На ній він освідчився майбутній своїй дружині, сухорлявій красуні з роду Андерсів. Потім вона стала йому дружиною і матір'ю його дітей. Єзус-Марія, як давно то було! Він ніколи не любив її по-справжньому, тільки й того, що зробив кар'єру. Допомогли йому в цьому Андерси.

Лотоцький озирав старий занедбаний сад, і спогоди виникали один за одним.

Його батьки сиділи на цій лаві й не знали, що він, їхній

син, сховався за кущем. Вони сварилися. Батько дорікав матері: називав її зрадливою кішкою, графською коханкою. Вперше побачив, як мати плакала, і був задоволений з того. Виявляється, дорослі теж плачуть.

Август Лотоцький, глибоко зітхнувши, присів на лаву. З кожною хвилиною ставало темніше, дерева в кінці саду сходилися одне до одного, утворюючи суцільну стіну. Він підняв вище комір пальта й заплющив очі.

Згадки перенесли його в Анжер. Там на банкеті зустрівся він з графом Зажицьким, вифранченим, обвішаним орденами дідуганом, по-шляхетському гречним, особливо в молоденькими жінками. Вони не бачилися цілу вічність. Граф після смерті свого шефа й друга Юзефа Пілсудського подав у відставку і, залишивши варшавську квартиру та посаду віце-міністра фінансів, утік із суєтного Альбіону, як він називав столицю, до Біловезької Пущі, де мав мисливське ранчо. І ось несподіванка — він, сімдесятилітній старець, теж в еміграції, та ще й з ким! Август Лотоцький, не дивлячись на всі привілеї і зв'язки, ледве потрапив у середовище «вождів», а Зажицький, бач, тут як тут. І з яким серйозним виглядом дебатує на банкеті — оголошувати стан війни з Радянським Союзом чи тільки розірвати дипломатичні стосунки! Єзус-Марія, що буде з бідною ойчизною!

Сам генерал Сікорський представив Зажицькому депутата сейму й міністра без портфеля Лотоцького.

— Август Лотоцький? — перепитав дідуган, подаючи холодну суху руку. — Ну, звичайно, той самий Август... Так, так. А ви змужніли нівроку, любий. Наздоганяєте ветеранів! Єзус-Марія, як біжить час! — Він тер очі хусточкою, оглядався довкола, чекаючи підтвердження своїх слів. Йому, певно, хотілося, щоб усі його «доганяли», а він, Якуб Зажицький, залишався таким, як був завше, молодим і бравим.

— Як там ваш маєток у Любліні?

— Під Любліном, прошу пана. В Станіславчику.

— О, Станіславчик. Пригадую добре. Ми не раз полювали там з ласки вашого батечка. Станіславчик, — зітхнув мрійно, причесав щіточкою, яку мав при собі, фарбовані вусики. — У Станіславчику, панове, — звертався вже не тільки до Августа Лотоцького, — жила найвродливіша жінка Речі Посполитої! Це ваша матуся, Августе. Ви були тоді ще хлопчиком. О незабутня Сирено! Я, мов той Фавст, запродався б дияволу, якби все повторилося!

Він сказав зайве, і це зрозумів не тільки Август Лотоцький. Генерал Сікорський узяв Августа за руку й стис її співчутливо, довірливо, ніби вибачався за солдафонську прямолінійність колишнього віце-міністра. В очах Сікорського з'явилася іронія: що з нього, старого сутенера, візьмеш?

Дивно, але Август Лотоцький навіть не образився, йому відкрили таємницю, якої він не знав. Ото й усе. Тепер він принаймні здогадувався, кого мав на увазі батько. Давно підслухане, виявляється, не було хворобливою фантазією ревновця, як він думав раніше.

Кажуть, мертві всі хороші. Якуба Зажицького поховали в Лондоні. Він недовго й тримався в еміграції.

Чиїсь обережні, ніби жіночі, кроки стривожили Лотоцького, і він підхопився: «Броніслава!»

Та ні, це не вона. Де їй тут узятися. До лави наближався якийсь хлоп у довгому сардаку. Ніс палицю на плечі, мов рушницю. Ступав м'яко, по-котячому. І якось вкрадливо озирався.

— Хто ви і що вам тут треба? — строго запитав Лотоцький, тримаючи праву руку в кишені.

Невідомий одразу ж зупинився. Видно було, що зустріч здивувала його. Втім, за мить оговтався і, посміхнувшись, зняв капелюха. Чорні кучерики розсипалися по плечах, біліло вузьке лице. Лотоцькому кров ударила в скроні, він аж похитнувся.

— Кажимеж? — тихо вимовив і не повірив, відсахнувся, як від привида.

— Я, пане депутат. Не сподівалися?

Лотоцький вхопився за серце.

— Казали ж, ти відступив. Мати божа! І навіщо цей маскарад?

— Сардаки тепер у пошані, пане депутат.

— Ти довідався, що я прибув, так? Але чому вибрав для зустрічі маєток?

— Боїтеся, пане депутат, за свою честь! Звісно, знатися з колаборантом, навіть коли він рідний син, річ небезпечна. До того ж ви прокляли мене офіційно, я дістав той примірник «Трибуни вольності».

Стояли один проти одного, як їжаки, у кожного свій гонор, свої рахунки, свої образи.

— Я не хотів би, щоб нас почули,— першим після паузи обізвався батько.

— І не хотів би мати цієї розмови взагалі?

— Чому? Мабуть, без неї не обійдемося. Рано чи пізно...— Старий Лотоцький зітхнув. Потім почав скаржитись: — А я тільки-но уявив нашу Броніславу. Єзус-Марія, що наробила війна! Але сядемо, прошу, я не такий потужний, як, може, тобі здається! Серце часом зовсім відмовляється мені служити.

Вони обидва опустили на лаву. Мовчали. Потім Август Лотоцький доторкнувся до кучерів сина.

— Колись вони були м'які, як шовк. Ти нічого не чув про долю Броні?

— Нічого. З Кракова вона так уже й не повернулася.

— А ти? Ти шукав її там? У тебе ж були більші можливості, як у мене.

— Нагадуєш про мою службу в кримінальній поліції «синіх»? Ну що ж, признаюся, я шукав її з допомогою моїх колег. Ніхто нічого не міг мені сказати. Тих людей, у котрих вона жила в Кракові, забрали на другий день окупації.

— Я знав їх трохи. Рідня вчителя Томасевича...

— Рідня комуніста, як потім стало відомо. Вам було байдуже, з ким знається Броніслава, пане депутат!

— Ой облиш! Я ж, зрештою, твій батько.

— Хіба? А «Трибуна вольності»? А радіо Лондона? Я все знаю! Так-то, пане депутат. І вашу обіцянку пам'ятаю. «Не дамо й гудзика німцям з Речі Посполитої!» Не дали...

— Прощу тихіше! Або ходімо краще звідси. Мені, як представникові делегатури лондонської, поновили всі права. Я не живу тут, але маю ключі від покоїв...

— А це не пастка? — Казимеж Лотоцький дістав з-під сардака великий кольт. — Я дорого продам своє життя.

Август Лотоцький глибоко зітхнув:

— Поганой ти думки про пана депутата.

— А він про мене?

— Поговоримо потім...

У кімнаті на другому поверсі горіли свічки. Водій автомашини, що стояла біля парадного входу, приніс їх і пішов собі, а батько й син знову залишилися сам на сам.

— Ти міг би влаштуватися на іншій роботі... Чому пішов у гестапо?

— Кримінальна поліція, прошу. «Сині». Це... не зовсім гестапо. На іншій не міг. Ви оголосили війну Росії, і я хотів бути з вами. Німці теж воювали проти комуністів, проти всесвітнього комунізму, як тобі відомо.

— Хіба сорок перший рік не помирив нас із Росією?

— Нас — ні! Ви повтікали, а комуністи залишилися. У підпіллі. Вони намагалися використати становище Польщі на свою користь.

— Знаю.

— У нас тепер два фронти, тату.

— У кого?

— В Народових Сил Збройних. Коли вже на те пішло — знай: я працював на гестапо не по своїй волі. Це було потрібно...

— Щоб воювати на два фронти?

— Так. Але кажу тобі це без свідків.

— Зрозуміло. Справді, у вас свої труднощі. Я не маю права схвалювати чи осуджувати акції твого підпілля. Я офіційна особа, і ми шукаємо розумного компромісу.

— З комуністами?

— І з ними. Пішов же на компроміс навіть Черчилль... Чуєш, британський лев! Річ Посполита тільки маленьке коліщатко у божевільній машині війни.

— А я гадав, що пан депутат і його колеги кращої думки про Річ Посполиту. Розмови про коліщатко — дурниця. Ми відроджуємо в підпіллі націю, відроджуємо шляхетську велич! Наші акції скоро піднімуться, пане депутат! І, як казав колись один військовий геній: «Ми переможемо з вами або без вас!»

Лотоцький з цікавістю дивився на свого сина: його переконаність межувала з фанатизмом. Он як поблискують у Казимежа очі.

Щось схоже на заздрість ворухнулося в грудях Августа Лотоцького.

— Твоїми вустами говорить молодість. Колись і я...

— Твою біографію я, тату, знаю. Похід на Схід. Київ білій армії Юзефа Великого віддав свої ключі. А потім скінчилося все майже катастрофою. Будьонний дійшов до стін Варшави. Як тепер, до речі, Рокоссовський. Нове покоління не повторить ваших помилок, пане депутат! Польща не дасть себе ошукати. Ні, Томасевич не перетворить цей замок на стійло для монгольських коней. Поки живе хоч один справжній шляхтич!

Лотоцький почав ходити по кімнаті.

— Слова, слова!.. Я багато чув їх. За морем і тут. Старе покоління, справді, не все врахувало. — Роздратованість Лотоцького викликана була, мабуть, тим, що йому нагадали безславне його полковництво, одержане з ласки

царського генерала Андерса.— Не знаю, чи слід говорити тобі... Але скажу. З нами мусять рахуватись люблінські діячі! Союзники на Заході обіцяють нам якщо не підтримку, то лояльність Сталіна. А це вже немало.

— А як же з оголошеною більшовикам війною?

— Ми ведемо дипломатичний раунд безпосередньо з Кремлем.

— Раунд — стоячи на колінах? Росіяни кажуть: Москва сльозам не вірить.

— А в що ж, по-твоєму, повірить Москва?

— У силу. Тільки в силу. В незалежну армію, створену без комуністів. Лондонський уряд без такої армії — ніщо.

— У Зигмунда Берлінга є армія.

— Берлінгом командує Рокоссовський, а не Міколайчик. Берлінга судити треба як дезертира і зрадника. Чому він не пішов тоді в Іран?

— Ого! — Август Лотоцький раптом підійшов до Казимежа, поклав йому обидві руки на плечі, пильно подивився в очі.— Пізнаю, пся кров, справжнього безкомпромисного шляхтича! Ні, я дуже радий, що ми зустрілися. Може, й не називатиму твоє ім'я колегам в Любліні, але самий факт розповім. Не знаю, чи багато таких людей у Речі Посполитої.

— Яких?

— Як ти. Ну, з такими думками, переконаннями.

Казимеж не поспішав відповідати. Відчинив вікно і, раптом заклавши пальці в рот, різко свиснув. Минула зовсім коротка мить, і в саду так само свиснуло.

Казимеж гоноровито посміхнувся:

— Цікавитесь, пане депутат?

Лотоцький-старший завагався. Його місія цілком мирна. Втім, дуже кортіло побачити тих, на кого посилається син, переконатися, що все це не містифікація.

— Не треба кликати. Краще підемо до них. І прошу тебе, нікому ні слова хто я. Нехай знають, що прибув посланець лондонської еміграції. Для зв'язку. Цього на перший раз цілком достатньо.

Казимеж погасив свічки, їхні руки зустрілися.

За годину вони повернулися в кімнату. Казимеж запалив одну свічку.

— Я тобі не суддя,— про всяк випадок страхувався Август Лотоцький. Озброєна ватага Казимежа йому не дуже сподобалася. Жаргонні словечка, почуті ним, викривали колишніх кримінальників. Були, здається, й німці.—

Кожен має право служити ідеалам, які сповідує. Хоч ми ніби й не в різних таборах, та кожен відповідає сам за себе...

— Навіщо ці велемовні фрази? Ідеали, різні табори... Ти висловлюєшся так, наче, окрім нас двох, тут є якісь офіційні особи.

Батько стояв біля стіни, склавши руки на грудях, а над ним висів його портрет! Август Лотоцький у молоді роки. Між Казимежем і людиною на портреті була велика схожість.

— Бог нам суддя. Бог — історія!

Ухилився від прямої відповіді, а ця гра вже набридла синові. Гордо випроставшись, син сказав:

— Я готовий відповідати за свої вчинки! Ви можете судити мене. Я винен, що не залишив рідного дому в тяжкий час! Я винен, що, як пес, сидів тут у маєтку, охороняючи добро, яке потрібно не тільки мені одному! Винен, що заради цього розтоптав свою гордість шляхтича і пішов на службу до тих, від кого ви втекли! Що ж, судіть! Я готовий і вмерти...

— Чого ти хочеш від мене? — запитав Август Лотоцький. — Як батько, я зроблю все, що в моїх силах. Гроші, закордонний паспорт, рекомендації. Скажи, що потрібно?

— Ні... Не те... Хочу іншого. Хочу залишитися Лотоцьким, сином депутата сейму. І щоб ніхто не смів у чомусь поприкати мене. Я служив і служу Речі Посполитій!

Запальна синова мова робила своє. Серце в Августа Лотоцького колотилося, наче ось зараз їм обом іти в бій.

— Бог тобі суддя! Роби як знаєш!

Слова були звичайні, але голос пролунав урочисто, мов благословення.

13

Зося біля вікна пришивала до старенької, добре вибраної військової сорочки новенький підкомірець.

— Знову маєш підопічного? — жартівливо запитала Ганка і сховала руку за спину, показуючи цим рухом, що там у неї є щось таке, чого не хоче відразу показати.

Вона сіла поруч, рука, як і раніше, за спиною, а в очах таїна.

— Чудна ти сьогодні, — з цікавістю поглядала на неї

Зося.— Ну кажи вже, що сорока на хвості принесла. Що там від мене ховаєш?

— Ага, побачила! То, може, здогадаєшся, що саме принесла сорока?

— Може, й здогадаюсь.— По цих словах Зося враз ухопила Ганку за руку.— А покажи, що там у тебе?

— Здоров'ячко півроку прибуває...

Лист прийшов до Зосі.

Не перший лист одержує від Петра Зося. Він зовсім близько від неї, але, певно, не може відпроситися, ну, а й самій соромно іти до нього. Та й не кличе...

«Добридень, Зосю! Привіт батькові твоєму. От і знову є пагода листа передати. За десять тисяч кілометрів з Комсомольська відповідь одержую, а тут — диво.

Багато сіл позаду залишилося і своїх і чужих, та найбільше Стапіславчик ваш мені запам'ятався.

Тому, мабуть, що поховано там побратимів моїх. І ще тому, що ти теж там живеш.

У нас без особливих новин. Неділько Гриша на міні напорвся, хтось підклав, ще й задернував. Але обійшлося па цей раз! З капітаном Гонтарем їздив у сусіднє село — Зелена Гута; багато в ньому сімей українських, як і в Стапіславчику. Питають у нас люди, чи не можна їм одержати радянське громадянство і репатріюватися. Капітан каже, що можна буде, але, мабуть, як війна скінчиться. І я так само, Зосю, думаю. А ти б хотіла?..»

Зосі аж дух перехопило.

— Ганко, чуєш! Чуєш, що він пише?

«Ось тільки,— продовжувала читати Зося,— важко тепер на Україні, скрізь самі руїни. А хліба обмаль. А як мине рік, два — тоді, звісно, інша справа, кожен колгосп зможе прийняти до себе десять, двадцять родин. Це я так думаю, а Неділько каже, що якби від нього залежало, то він би зараз, якраз тепер, і задовольнив бажання людей. Не в прийма ж просяться вони! Разом з нами одним життям жити хочуть, не бояться труднощів. Ну й розмов тепер у нас! Курбан Бабаєв запевняє всіх, що найкраще було б переселенцям у них, у Казахстані, там землі вільної багато і сонця багато. А ми питаємося: «То що, їм вашу мову заново вивчати?» — «Як захочуть,— каже,— або школи свої заведуть. Російські школи є, відкриємо й українські...»

— Казахстан? — перепитала Ганка.— Я про такий край не чула. Певно, він десь дуже далеко.

Зося сказала, що вона поїхала б на Україну.

— А не жалко розлучатися із Станіславчиком, з друзями? Кажуть, халяїном і тут буде народ.

— А хто про це знає? Якби-то наші молитви та дійшли до бога!

— Твої до Петра швидше дійдуть...

Зося сором'язливо опустила погляд.

— У тебе нема його фотографії? — запитала Ганка.

— Нема. А навіщо тобі? Відбити хочеш? — пожартувала.

— Хочу побачити. Чи такий він насправді, яким уявляю. От слухала лист і думала: мабуть, Петро Сліпченко спокійний, урівноважений. А дівчат боїться. Не всіх, звичайно, а тих, які йому до вподоби.

— Звідки це ти взяла? Нема йому коли думати про дівчат. Війна!

Зося притулилася до неї, співчутливо спитала:

— А ти? Ти кого-небудь любила?

— Трохи. А може, мені тільки здавалося. Це був бельгійський солдат, якого фашисти хотіли примусити служити їм. Його звали Францом...

— А де ж він?

— Не витримавши катувань, наклав на себе руки. За кілька днів до визволення...

14

— Ідеш? — спитала Ганка в брата, коли він привів позичений чемодан.

— Взавтра. Давай замовлення. Грошей у мене трохи є, не соромся. А вам, Терезо, що купити?

— А бог з нею, купівлею тією,— втрутилася у розмову тітка Аделя.— Дивися, щоб сам живий-здоровий повернувся. Там хтозна-що на Варшавським шосе робиться...

Яворівський махнув рукою.

— До Любліна спокійно, далі гірше...

Раптом Тереза запропонувала:

— Для повної гармонії візьміть і мене. Чуєш, Ганко, я дуже хочу взяти участь у цій подорожі. Що за делегація без секретаря?

Чомусь Люблін порівнювала із Краковом, згадувала свої студентські роки. Так, саме у Краківським університеті,

ставши членом молодіжної організації, де панували ліві настрої, вона по-новому замислилася над життям. Ванда Томасевич — викладач історії, в котрій Тереза жила, познайомила її з белетризованою біографією Рози Люксембург. І вже тоді панна Лотоцька готувалась до боротьби. Проти визискувачів, несправедливості, проти усього, що принижує людину. Боролася, як могла. Тереза добровільно зреклася усього того, що складало привілеї Лотоцьких, Майданек вилікував її від бундючного шляхетства. Ні, чогось для себе особисто вона не хоче і не шукає. Бути корисною своїм новим спільникам, віддячити Ганці Яворівській за все, що зробила для неї, — ось для чого варто жити! Люблін її цікавить як місце, де зароджується нова Польща.

Пам'ятала його довоєнним, чистим, потопаючим у зелені садів і квітників, з древніми замками й костьолами. У сорок першому побачила Люблін крізь загразоване вікно тюремного авто. Там був останній етап на шляху до смерті для багатьох тисяч. Здрастуй, Люблін! Здрастуйте, білі корпуси університету Марії Склодовської-Кюрі! У дні, коли чорна сажа летіла на місто з печей крематорію, Тереза в споминах про велич і геній свого народу знаходила єдину розраду.

І тебе Тереза пам'ятає, тиха вулице Шопена, і тебе, будинок із червоної цегли, який охоронявся гестапівцями і хортами. Тут сортували і пакували трофеї Майданека. Кравці — військові і цивільні Варшави, Парижа, Києва, Гомеля, Праги — знайшли б серед тисяч і тисяч експонатів цього салону всесвітніх мод свою продукцію.

Миршавий, схожий на павіана, каптенармус з довгим, як у вельможі, ім'ям: Генріх-Марія-Отто Різен. І беккерівський роаяль. Так, у Любліні вона побуває. Добре було б поводити по майданеківських блокгаузах пана Лотоцького, депутата сейму, його і тих, хто втік за море, полишивши свій народ на тортури і винищення. А Терезу Йонич дати йому гідом.

Увесь цей вечір провела як у лихоманці. Нервові напруження викликали болі в голові, спогади мучили її, мов незагоєні рани.

Тиміш Яворівський припізнівся на вечерю, тітка Аделя вже лягла спати, і стіл накривала Ганка.

— Не спите? — крізь зачинені двері запитав Тиміш у Терези. — Можна до вас на хвилинку?

У цього, по всьому видно, хороший настрій.

— Переглядаю підручники. Погана з мене буде вчителька, геть усе забулося.

— Не дивно. Нічого, не хвилюйтесь, днями он збирають учителів у Хелмі. Поїдете ви, Томасевич і старий Равич.— Він підійшов до столика, взяв грубу книжку, став гортати.— А може, і добре, коли дещо забулося. Ось хоч би й ці мадригали про маршала Пілсудського. Або сентенції на тему «від можа до можа». Нові підручники доведеться створювати.

— Мабуть, що так.

— До речі, ваше бажання цілком здійсненне. Відносно поїздки до Любліна. Не передумали?

— Ні.

— Автомашину пришлють, ми дзвонили. Критий «студебекер», військове начальство розщедрилося. Ну, на добраніч,— постояв трохи, наче не все сказав.— Ага, сьогодні евакуювали шпиталь. Школа у повному вашому розпорядженні.

— Дуже добре. Шкода, що я не попрощалася з лікарями.

— А я навіть трохи випив за їхнє здоров'я.

15

Лист Петра Сліпченка розхвилював старого Батуру. Він протер окуляри, ще й ще раз перечитував писане. Це, звичайно, фантазія, але ж привабливо. Грішним ділом, давно думалося Батурі: німці не дурні були, коли збирали всіх своїх докупи перед війною. Сили їхні тоді подвоїлися. Заради війни цього, мабуть, і не варто робити, але заради миру... Що там не кажи, а та сім'я міцніша, яка купи тримається.

Цікаво, що сказав би Томасевич, прочитавши цього листа? Може, розпитав би він у Любліні, що і як? А ще краще самому там побувати.

Докоряв у думці Сліпченкові: «Що це, парубче, надумав старому Батурі душу каламутити?»

Увечері сказав дочці:

— Чула, наші до Любліна вранці вирушають. Машина за ними прийде. Коли велика, може б, і я... А то засидівся. Пошукати цвяшків треба, дратви.

— Важка дорога, тату. Небезпечна.

Подумавши трохи, взяв свою вузлувату, вирізану з груші ковнінку.

— Піду до Шутя. Чогось просив зайти, не знаю чого. «Радитися надумав»,— здогадалася Зося. Мирон Шуть два рази тікав, хотів ще до війни Збруч перейти, але тільки й того, що в Березі Картузькій потім відсидів.

16

Спросоння довго шукав сірники. Нарешті червонуватий вогник свічки потягся вгору; темрява розступилася. Казимеж сидів, спустивши ноги, прислухався.

Стукіт унизу повторився. «Хто б це міг бути? Невже батько?» — промайнуло в голові. Хапливо одягався. Констанція теж підвелася, розбуджена ним. Злякано щулилася на вогник свічки:

— Що трапилось?

Кроки чулися вже в передпокої.

— Невже він повернувся? — Казимеж поклав у кишеню пістолет.— Зачинися й спи. Я піду в свою кімнату...

Констанція відсунула маленьку шухляду нічного столика й поклала туди забуті Казимежем цигарки, прибрала рентки вечері. Поправила подушки, склавши їх одна на одну.

Все було на своєму місці, навіть фотографія Лотоцького стояла на столику, обернута обличчям до ліжка, стояла так, як її залишив господар...

Знову будинок занурився в тишу. Полежавши хвилину десять, Констанція почала гніватись. Що це вони, справді? Перебили їй сон, а тепер забули про неї. Чи, може, старий догадався, де був Казимеж, і вони, чого доброго, зійдуться на шпагах або на пістолетах. Це було б оригінально для двадцятого віку!

В легких капцях на босу ногу вийшла з опочивальні. Свічка в її руді хиталася, по стінах стрибали тіні.

Може, вони тепер у Казимежа?

Незнайомий голос у його кімнаті зупинив її. Ні, хтось інший приїхав, не Август Лотоцький.

Стеаринова крапля обпекла руку.

Знову опинившись серед знайомих речей, усміхнулася своїм думкам. Потім, запаливши кілька свічок, скинула халатик.

З покритих порохом картин на неї дивилися Лотоцькі. Пишовусі пани в капелюхах з перами, дідок у генераль-

ській формі, ксьондз. Вираз на обличчях був такий, немовби шляхтичі заохочували її до чогось безсоромного.

Констанція лягла. Двері навмисне не зачинила. Знала, що Казимеж повернеться.

Вранці він церемонно постукав і в присутності старої покоївки привітав панну Констанцію. Сповістив про нічного гостя, татового посланця, і показав їй білий аркушик.

«Сину! Радий привітати тебе. Сьогодні я можу відкрито дивитися в очі моїм лондонським колегам. У присутності кількох поважних осіб представник полковника Бур-Коморовського заявив мені таке: «Командуючий задоволений діяльністю вашого сина, який перебував у стані ворога кілька років, виконуючи важливу місію. Цей подвиг,— сказав він,— буде гідно відзначений!» Отже, поздоровляю тебе, Казимеже!

Р. S. На жаль, оце і є те єдине приємне, чим зустрів мене Люблін. Наш Міколайчик ніяк не може одержати згоду Сталіна на аудієнцію в Москві».

17

Афіша на круглій тумбі привернула її увагу. «Генріх Вуль. Психологічні досліді».

Генріх Вуль! Він у Любліні!

Афіша нагадала ферніхтунгслагер*, друзів по нещастю. Генріх. У свої тридцять років він був схожий на старого діда.

Афіша повідомляла: вартість квитка 10 злотих. Весь збір піде на користь Війська Польського.

Ну, звичайно, вона мусить побачитися з ним.

І згадувала все, що колись знала про нього. Ні оригінальні здібності, ні те, що він талановитий учень Вольфа Мессінга з Вільно, не застрахували його. Навіть одруження з чистокровою німкенєю, дочкою фінансиста, не врятувало. У сороковім році його взяли на облік, у сорок першій, пробачившись перед дружиною і тестем, сврєя Генріха повезли у трудовий табір. У сорок другім — він у Майданеку. Таких слабих фізично одразу відпроваджували до газової камери, але в останню мить Генріх на чистісінській німецькій мові відповів Різену на запитання, які

* Табір знищення.

мучили зараз стопроцентного арійця: віддати відібраний медальйончик із зображенням ченстоховської матері божої чи сховати для себе і чи він з чистого золота?

— Шкода, якщо таку унікальну річ пустять на переплавку, — сказав Генріх Вуль німцеві конфіденціально. — Прошу вас, залишіть собі. На спогад. А що це золото — присягаюся своїм життям.

Генріх-Марія-Отто Різен здивовано подивився на напівроздягнену чорноволосу людину. «Донерветер! Він ніби читає мої думки!»

І той відразу ж підтвердив:

— Так. Я читаю ваші думки, гер начальник. Я ще вмію, між іншим, навівати свої власні, коли захочу, але в такому стані у мене, на жаль, немає цікавих думок.

Німець збентежився, його очі злякано округлилися, наче він побачив перед собою самого диявола. Та цікавість усе ж таки взяла верх. Він штовхнув Вуля до тих, кого на якийсь час милував.

З Вулем Тереза зустрілася вперше на будівництві крематорію. Морочливою справою було возити задушених газом у Кремпецький ліс, де їх спалювали на вогнищах, і сам Гімmlер, відвідавши Майданек, підказав значно ефективніший спосіб.

Тереза з жалем дивилася на свої порізані гострим камінням, закривавлені руки і згадувала чомусь вітальню в замку, де ще зовсім малою вчилася грати на роялі. Мати дуже хотіла, щоб вона стала піаністкою, й тримала дівчину за інструментом по кілька годин щодня. У Терези тоді боліли пучки пальців. Раптом муляр, якому вона підносила каміння, гірко посміхнувшись, сказав:

— Думайте, думайте. Про музику, про Фредеріка Шопена. Це допоможе вам, бідна дівчино.

«Звідки він знає?»

В міру того, як усе вище зводилися стіни страшної споруди, знайомство їхнє міцніло. Тереза в особі муляра бачила справжнього гіпнотизера. Помітивши одного разу якусь тугу в її очах, Генріх стис дівчині руку.

— Вам сьогодні сповнилося двадцять років. Рівно двадцять. Але стійте, чому ви жалкуєте не себе, а Лотоцьку? Броніславу Лотоцьку?! Що? О боже мій! Ну, звичайно, я й гадки не мав, що Тереза — псевдонім. Розумію. Вони й не повинні знати. Але ви таки Броніслава Лотоцька!

Від Вуля вона не ховалася більше. Він однаково читав її думки, проникав у її тайни.

У ті дні, коли Вуль раптово зникав, вона знала, що він «працює» на вулиці Шопена. Там збиралися есесівці, пиячили, грали на губних гармошках. Потім їх розважає Вуль. Кожному він має вгадати прізвище, ім'я, потім ім'я дружини, дітей, потім ім'я коханки. Генріху Вулю дозволяється брати їх за руки, інакше йому важко вгадувати. Навівати свої думки вони йому забороняли під страхом негайної смерті. Часом есесівці вимагають, щоб він став ясновидцем, відкрив їм майбутнє. Але цього, на жаль, Генріх Вуль не вмів робити.

Одного разу, це було зимою, Вуля, Терезу, Ганку Яворівську та ще кількох повезли на вулицю Шопена. В цю команду людей добирав Генріх Вуль. Таке довір'я виявив йому Різен. Цілий день, понад десять годин, вони були там без наглядачів. Сортивали жіночі сорочки, плаття, дитячий одяг. Десь у Німеччині торговельні фірми реалізували цей крам, і саме Різена покладалося визначити гатунок і вартість кожної речі, відповідно оформити документацію. Обслуговуючого персоналу ставало все менше, Східний фронт вимагав нових контингентів. Фюрер вимагав від нації ще одного, вже останнього зусилля. Енклони з «доблесними мушкетерами» день і ніч сунулися до фронту. Тиллові штати скорочувалися, навіть есесівців не минала та чаша, ними поповнювалися полки й дивізії. Що ж, ті, кого тримав у своїх блоках Майданек, мали перейти віднині на повне самообслуговування.

Генріх-Марія-Отто Різен, оглядаючи команду, тикав пальцем у груди кожному і, посміхаючись, упевнено повторював:

— Юде? Юде? Юде?

Йому і в голову не приходило, що Генріх Вуль міг взяти людей іншої національності. Відповіді здивували каптенармуса, він навіть ще раз переписав, уже строгіше, і, почувши: «Чех, полька, українка», — плескав Вуля по плечу.

— Інтернаціональ? Гут!

Майже щодня Вуля кликали в кабінет Різена, частіше в післяобідню пору. Німець не залишав надії з допомогою Вуля навчитися вгадувати чужі думки, а далі й віддавати накази, як це робив знаменитий Вольф Мессінг, що втік десь у Росію.

— Слухай, Вуль, — сказав він, п'яно облизуючи губи. — Хто зберіг тобі життя? Різен! З вашої п'ятитисячної партії ніхто не залишився живим, а після них уже відправилось

на той світ принаймні ще тисяч сто. Ти, невдячний юде, тільки й живеш із моєї ласки! Але знай: мені набридли твої обіцянки. Або відкрий мені, нарешті, свої таємниці, або тебе сплять. А навчиш — я помилую тебе. Дурень ти, Вуль. Хочеш забрати в могилу з собою те, чого навчився в Мессінга?

Наступного дня:

— Слухай, Вуль. До нас приїде скоро інспекція з Берліна. Якщо я до того часу стану таким, як ти, відгадувачем, мене підвищать по службі. Гадаєш, я не міг би бути начальником табору? Уяви, дурню. Різен — начальник усього Майданека! А ще ж є Тремблінка, Освенцім. І є центральна адміністрація польських таборів, яку згодом очолюватиме я — Генріх-Марія-Отто Різен. Гіммлер, а потім я! Як тобі це подобається, Вуль?! О, тоді б ти обов'язково залишився живим. Молися своєму єврейському богові, Вуль. На всю Польщу, ні, на весь рейх, залишиться один єврей. І це — ти! Тобі випало таке щастя. Я обіцяю тобі!

Тереза Йонич ніколи не забуде похмурий день у березні. На світанні їх посадили в автофургон, але не відразу повезли на вулицю Шопена. Над будинком комендатури Тереза побачила чорний траурний прапор, якого вчора не було. До бараків поспішали озброєні автоматами охоронці. В'язнів усіх підряд виганяли на мороз, багатьом із них навіть не дали одягнутися.

Різен теж був тут. Не з пістолетом, як завжди, а з автоматом.

Раптом за баракком у рові, який оперізував табір, пролунали постріли. Потім вони злилися в густу безпорядну стрілянину, мовби на табір наступали лави піхоти.

Але не войовничі чулися гуки, як буває на фронті, а розпачливі зойки, голоси безнадійні й приглушені жахом. Стогін, виття, прокльони на всіх мовах світу.

Блідий, з розстебнутим коміром, у теплій чорній куртці, підскочив до автофургона Різен. Він був добре наїдпитку.

— Вуль, дивися! Це вам за Сталінград! Триста тридцять тисяч впаде там і стільки ж тут. Дивися, Вуль!

І ще пам'ятає Тереза Йонич експеримент Різена. Вона тоді вже грала йому і його компанії полонези Міхала Клеофаса, Огінського, того самого, що був повстанцем у загоні хороброго Тадеуша Костюшка. Грала вогнисті мазурки Шопена. П'яні німці кричали «браво» і часом танцювали. Ось тоді Різен демонстрував свої перші психологічні до-

сліді на Вулю, на своїх підлеглих, ще й нахвалявся, що не забариться той час, коли він заткне Вуля за пояс.

Потішаючи себе і гостей, Різен показував, як можна випити склянку шнапсу, не доторкнувшись до посудини руками. Якось він зробив це сам і примусив Вуля. Ще за мить забажав, щоби той один випив цілу пляшку. Покірність Вуля, мабуть, і спрямувала його думки у певне русло.

— Вуль! Чому ви, євреї, не боролися? Чому не тікали? Жоден з вас. Ти мені скажи, Вуль! Ні, ти не знаєш нічого! Вони не тікали тому, що нікуди тікати. Скрізь — ми! От я випущу тебе, Вуль, іди собі, живи де хочеш. Але ж за тиждень, ну за місяць, тебе знову привезуть у Майданек. Так, саме у Майданек, бо на твоєму тілі наше тавро. І наш номер! І ще тому, що ти юде, чого ніяк не сховаєш, бо таким уродився. По мені видно, що я арієць, а по тобі теж видно. Тебе я не збираюся випускати, ти мені потрібний, але хочеш — іншого випущу. Хочеш? Зробимо експеримент? Гут? За тиждень його привезуть, Вуль. Бо ми — скрізь!

Здається слова ці найбільше вразили тоді Терезу. Якась фатальна правда була в них, страшна, невідворотна правда. У Польщі тікати від наці було нікуди. І не тільки в Польщі, у цілій, здається, Європі, навіть за морем, на островах Альбіону, в пісках Екваторіальної Африки. Залишалося підкорятися, вмирати в майданеках.

Зараз Люблін вільний, Тереза бачить червоно-білі, червоні прапори. І не димить більше висока труба Майданека, яку звідси добре видно. І жодного наці на вулицях: у Любліні тимчасова столиця Речі Посполитої. Що ж сталося? Хто відвернув загрозу смерті від Терези Йонич, від мільйонів її співвітчизників?

Ще одна афіша — з портретом Вуля: «Психологічні досліді». Лице у Генріха Вуля виснажене, стомлене. Таке саме, як і в Терези Йонич.

Та вона все одно впізнала його, і він, мабуть, упізнає її серед тисяч облич. Адже разом стояли на порозі смерті.

З машини вийшла сива, елегантно одягнена, упевнена в собі людина. На чорному костюмі біло-червона стрічка. Тереза одвернулася: їй зараз неприємно бачити Августа Лотоцького.

Була затримка з перепусткою до залу засідань для Терези Йонич. Почувалася вона дуже незручно перед товаришами, хотіла вже піти, але Януш Томасевич не відпустив. З півгодини стояли вони удвох із Тимошем Яворівським, чекаючи Томасевича. Перед урядовим будинком вірував патовп. Усюди маяли біло-червоні, червоні прапори. Транспаранти й гасла кликали в бій за Варшаву, за вільну й незалежну народну Польщу, славили братство по зброї двох народів — польського й радянського. На древніх мурах замку красувалося велике панно: дві мускулісті руки тримали за горло гадюку з кількома людськими головами, і не важко було впізнати, кому належали голови: Гітлеру, Геббельсові, Ріббентропу, Гімmlерові. Приміщення, де мала засідати Крайова Рада Народова, охороняли польські улани. Чимало військових стояло і за огорожею саду. Накриті камуфляжними сітками, дивилися в захмарене небо зенітні гармати. Ось над містом, над натовпом, наче вітер, промчали зоряні винищувачі, їх зустріли бурею оплесків, вигуками «віват», вгору підлітали капелюхи, конфедератки, хустинки, квіти. Чулися слова гімнів: «Єще Польска не згінела», «Інтернаціоналу». Але згодом усі почали підхоплювати «Варшав'янку», втяглися в її ритм, мовби десь посеред багатотисячного натовпу стояв диригент і спрямовував струмки й струмочки голосів у єдине могутнє річище.

Співала і Тереза, співав Тиміш Яворівський, співав молоденький улан-вартовий, тримаючи гвинтівку при нозі, по-парадному відвівши її на півруки від себе. Раптом вікна на другому поверсі урядового будинку відчинилися, одне, друге, третє: там з'явилися цивільні й військові; пова буря зринула на майдані, до слів пісні домішувалися вигуки тих, хто вітає керівників і воєначальників нової Польщі: «Віват!» «Віват!» «Нех живе Польска!»

Потім, нарешті, знайшов їх Януш Томасевич, він приніс гостевий квиток із вписаним прізвищем: «Т. Йонич».

Звичайно, це засідання Ради Народової було урочистим. «Рада і Польський комітет національного визволення вже, мабуть, обговорили все раніше в офіційній обстановці», — думала Тереза, вмоцнюючись між Тимошем Яворівським і немолодою огрядною жінкою в цивільній одежі, в модній тепер конфедератці з кокардою, як у військовослужбовців. До вовняного сірого светра пришилено якусь нагороду.

Тереза схвильовано оглядала зал. Тут, як і на вулиці, не вщухав гомін, це, власне, була частка вулиці з точнісінько такими полум'яними закличками-транспарантами, з людьми, обличчя котрих говорили про їхню готовність до дії, до подвигу в ім'я Вітчизни. Біла орлиця п'ястівська, як символ відродження народу, летіла над столом президії.

Попереду сидять посланці народу польського. Годі й думати відшукати Януша Томасевича, але Тереза знає — він там, і їй приємно від цього. З Томасевичем у неї відразу зав'язалася дружба, вона цілком довірилася йому, як старшому й мудрішому. У Томасевича чудові риси, які імпонують Терезі, — поміркованість, витримка, вміння впливати на людей, а не командувати. Без Томасевича, міркувала часто, дуже важко довелось б Яворівському з його гарячою натурою, що не визнає жодних компромісів. А ось тут, бачила вона, у їхній тимчасовій столиці — консолідація всіх сил.

«Увага! Увага! Увага!»

Ось вийшов з лівих дверей чорнявий, просто одягнений, у білій сорочці, пов'язаний краваткою, Болеслав Берут. Поруч із ним зайняв місце худорлявий: у того високий лоб, простувате лице робітника. Моложава висока жінка в строгій сукні сіла праворуч, поклавши на стіл перед собою букетик квітів і якісь папери. Купкою з'явилися генерали. Як тільки один із них — високий, з бездоганною виправкою, суворий з виду, позирнув у зал, сусідка Терези підхопилася й, піднісши праву руку вгору, стисла в кулак:

— Салют, генерал Вальтер!

У різних кінцях величезного залу підтримали цей вигук:

— Віват герою Мадріда! Віват герою Ебро!

Усі в президії зааплодували генералові. Сусідка теж ніяк не могла заспокоїтися, на radoщах аж обняла Терезу.

— Знай, дівчино! Це Кароль Сверчевський, він захищав Мадрид. А та жінка біля нього — Ванда Василевська, письменниця.

— Ви всіх знаєте, — позаздрила Тереза.

— З Вальтером ми разом були в бою, дівчино! І тепер знову разом. Ти ще не записалася добровільно у Військо Польське? Ні? Тоді йди до нас, в Другу армію. Нашим командиром призначено Кароля Сверчевського. Ми звали його просто Вальтер.

Першим промову виголосив Берут. Говорив про Варшаву, про мужність і стійкість її підпілля. Але війна має свої об'єктивні закони, армії у своїх діях виходять з реальних

можливостей. На шляху до Варшави радянські й польські війська втратили багато солдатів і офіцерів, натомість повинні прийти нові сили.

За ним підвівся високочолоий майстровий. Головуючий, надаючи йому слово, повідомив:

— Товариш Веслав прибув з окупованої Варшави. Сьогодні вже можна назвати справжнє прізвище товариша Веслава. — І проголосив: — Надаю слово товаришеві Владиславу Гомулці.

Новий промовець теж закликав до консолідації, до єдності всіх патріотичних сил. Бачив у цьому запоруку повної перемоги над ворогом і відродження Речі Посполитої як держави народної, як республіки трудящих. Його слухали уважно, з довір'ям. Притихли зовсім, коли нагадав, що не тільки Варшава чекає визволення, чекають споконвічні землі польські на Одрі, по Балтиці, на Нисі Лужицькій. Великий і могутній Радянський Союз підтримує історичні права Польщі на встановлення нового західного кордону. Він, певно, знав, що зараз будуть овації, адже порушено найбільш важливе для народу польського, але своєчасно зробив такий рух рукою, ніби просив зачекати, не витратити зараз «пороху», просив подумати над тим, яку високу гору доведеться долати, щоб досягти мети. І його зрозуміли, тільки схвальний гомін прокотився з краю в край. Він прокотився потім, цей гомін, по всій Польщі.

Ось підвелася Василевська. На ній цивільна сукня, але в поставі є щось військовоє, гранично ділове й граціозне.

— Тільки під прапором Польського комітету національного визволення, пліч-о-пліч з Червоною Армією, зі зброєю в руках ми зможемо довести нашу любов до Польщі і наше право на Польщу!

Тиміш Яворівський та жінка, що воювала в Іспанії, Тереза Йонич, усі їхні сусіди підвелися, увесь зал вітав ці слова, й ось уже знявся спів. Пружний, наче принесений сюди на крилах вітрів, може, з багатостраждальної Варшави. Або з балтійських берегів. З Одри і Ниси. З північних і західних п'ястівських земель, ще уярмлених, але прагнучих об'єднатися з матір'ю Польщею. Слова його були прості, з дитинства знані кожним.

Ще Польска не згінела,
Поки живі самі.
Все, що вража рать забрала,
Відберем мечами!

Вони не пішли навіть обідати, залишилися дивитися фільм, який показувала «Чолувка» — кіногрупа Війська Польського. Документальні кадри перенесли усіх на береги далекої Оки.

Піщані кручі, широкі плеса, густі бори. Земля Росії. Сюди, в Селецький табір, прибувають добровольці-поляки, щоб знову одягнути солдатські мундири. Розправляє крила п'ястівський білий орел, ось він красується — герб польської держави. Патріоти стоять перед ним, знявши шапки.

Дивізія імені Тадеуша Костюшка, танкова бригада імені Героїв Вестерплатте приймають присягу. Висока, в офіцерській шинелі Ванда Василевська — голова Союзу польських патріотів — стоїть по команді «струнко», Зигмунд Берлінг читає, і за ним тисячі воїнів повторюють полум'яні слова:

«Даю врочисту присягу польській землі, залитій кров'ю, польському народові, що страждає у гітлерівському ярмі! Клянуся, що не затаврую ім'я поляка і вірно служитиму Вітчизні!»

Церемоніальним маршем ідуть полки, оснащені радянською зброєю. Новенькі гармати, танки ваптажаться в ешелони. Ось вони в путі, десь біля Вязьми, на Варшавському шосе. І, нарешті, фронт. Костюшківці — під Леніно.

Ще одна ріка — Мерея, очерети, болота, окопи. В густому осінньому тумані готуються до атаки сини народу польського. Чотири білоруські села — Трегубово, Ползухи, Сисоево та Леніно віднині й навіки увійдуть у світову історію, як увійшли битва при Грюнвальді або подвиги славних домбровців у дні Паризької комуни.

За нашу і вашу свободу!

На повний зріст наступають шеренгові. Мужньо й стрімко котяться їхні лави вперед, за ріку. На захід! Генерал Берлінг з ними.

— Жовніри повинні мене бачити.

Диктор читає офіційний текст наказу військам, написаного в ніч на 14 жовтня 1943 року генералом Каролем Сверчевським. «За одержаними даними, вчора, 12 жовтня, Перша піхотна дивізія імені Тадеуша Костюшка виконала завдання дня. Честь і хвала дивізії костюшківців, яка своєю власною кров'ю перша відкриває нам дорогу додому».

Так, дорога на батьківщину пролягає через Леніно.

Після кінофільму Януш Томасевич несподівано дізнався, що Ванду Василевську, яку вони сьогодні бачили і в президії, і на екрані, в кулуарах атакували якісь двоє, що називалися кореспондентами, і зажадали від неї інтерв'ю.

Томасевич подивився на свій годинник.

— По дорозі розповім, бо ми спізнаємося. Словом, Василевська згодилася. І ось хвилини через п'ятнадцять ми з вами, Тимоше і Терезо, станемо свідками дуже важливого поєдинку. Так, саме поєдинку, бо вже перше запитання «кореспондентів» звучало провокаційно. Чуєте, їх цікавило, на якій підставі Ванда Василевська вважає себе громадянкою Польщі, коли відомо, що вона піддана СРСР і навіть депутат Верховної Ради. Але слухайте, що їм відповіла Ванда. Вона дотепно віджартувалася. З подібним питанням, мовляв, вам слід було б у тридцять дев'ятим звернутися до пана президента Мосціцького. Чи вас тоді не цікавило те, що польський президент — підданий Швейцарії? Він, до речі, тому й утік до Женеви.

Томасевич упевнено повів супутників у браму похмурого будинку, розшукав потрібний під'їзд.

— Ось тут у редакції продовжиться розмова.

Сходи на другий поверх освітлені не дуже добре, але там, угорі, вже гамірно, як у театрі перед початком вистави. Зала невелика, з темними полірованими стінами, з рядами важких стільців за кількома шкіряними фотелями, що стоять довкола товстого стола. Голі залізні прутки з обірваними мотузочками свідчать, що колись тут були й картини.

Чорні фраки, чорні фарбовані вуса, надто декольтовані дами. Молодики стоять під стіною з виглядом протестантів і кожного, хто проходить повз них, оглядають причіпливо й нахабно. Є і народна міліція, необмундирована, але з пов'язками на руках, при зброї. Якийсь панок прийшов навіть з песиком, і той час від часу скавучав незадоволено.

Януш Томасевич нахилився до Терези.

— Ви тут ніколи не бували?

— Ні, звичайно. Я жила і вчилася в Кракові. Але про Ванду Василевську дещо знаю. Вона теж вихованка Ягеллонського університету. Здається, доктор філософії. У нашій бібліотеці висів портрет письменниці, але його потім зняли, а книги вилучили. Я тільки одну й читала — «Обличчя дня». Щось про робітників. А це правда, що вона відмовилася від польського громадянства?

Януш Томасевич сказав упевнено:

— Вона втекла від фашистів, щоб потім боротися. Он іде Василевська.

До столу підійшли двоє чоловіків і висока жінка з чорним лакованим ридикюлем. Їй чемно запропонували фотель у центрі. Василевська зручно вместилася, оглянула залу. Когось знайшла там і привіталася очима, ще комусь відповіла рухом руки. Але більшість їй були, певно, незнайомі.

Низенький чоловічок, що мав головувати, вичікував, поки всі втихомиряться. То знімав, то знову одягав окуляри. Листок паперу в руді тремтів, наче од вітру.

— Почнемо, громадяни! Від вашого імені дозвольте привітати вельмишановну віце-голову Польського Комітету Національного Визволення Ванду Василевську! Подякуємо їй за люб'язну згоду зустрітися. Нехай у цій залі киплять високі пристрасті, але присвяtimo їх не чварам, а шуканню істини. Усім нам дороге майбутнє вітчизни. Тут, шановна віце-голово, я бачу представників багатьох часописів, таких, що виходять у світ і що лише збираються подати свій голос. Є й літератори. Настав час одверто обмінятися думками, які б різні вони не були. Якщо нема заперечень, почнемо.

— Вірніше, продовжимо,— посміхнулася Ванда Василевська.— Де той пан з «Пшелому»?

— Чому з «Пшелому»?! — обізвався хтось у першій ряді.— Він, кажуть, з «Гарольд трібюн».

— Хіба? А ми чували, що пан Скивський годувався у «Пшеломі» з чужого корита!

По залі прошелестів сміх.

— Запрошую до порядку,— постукав олівцем головуючий.— Крім «Пшелому», шановна віце-голово, в роки окупації виходили й інші видання. Журнал «Одроджене», наприклад, «Газета народова», «Глос праці». Усіх не перелічиш. Ну й, звичайно, «Трибуна вольності», про неї я вже не кажу.

Василевська розгорнула свій блокнот.

— Якого інтерв'ю ви ждете? Кого репрезентуєте? Мені до рук потрапляли різні видання.— Ванда Василевська перегорнула кілька сторінок, зупинилася на одній.— Тут багато хто знає, що я співробітничала в газетах «Дзеннік популярни», потім у газетах «Правда», «Красная Звезда». Я добре розумію, який вплив має преса на маси. Чесне перо робить велику справу, перо нечесне завдає великої шкоди. Так ось цитати з «Газети народової»: «Німці наро-

були багато помилок по відношенню до поляків. Але, побачите, більшовики куди гірші...» Ну, хто тут з «Народової»? Може, скажете, що означає цей глас? Або ось афоризм: «Єдиний порятунок — союз поляків з німцями». На кого ж ви працювали, журналісти «Газети народової»? На Гітлера? На графів рачинських, сосновських, рачкевичів? Але ви, панове, дозвольте заявити, не першовідкривачі. Але та ж «Гарольд трібюн», яку тільки-но згадували, ще у вересневі дні року тисяча дев'ятсот тридцять дев'ятого від різдва Христового, витлумачуючи позицію лондонського уряду, твердила: «Питання полягає не в тому, яким буде кордон Німеччини, Польщі або Чехословаччини, а в тому, де проляже кордон між Європою і комунізмом».

Хтось у залі вигукнув:

— Ганьба!

— Ганьба, товаришу! — підтвердила Василевська.

І той самий голос обізвався знову:

— Спасибі!

— За що спасибі? — поцікавилася Василевська.

— За «товаришу»!

Йому аплодували, хоча й не всі.

Сивий, з гарним інтелігентним лицем, схожий на художника військовий в офіцерському мундирі без погонів підвівся й так стояв з хвилину, очікуючи, поки за столом звернуть на нього увагу.

— Слухаємо вас, будь ласка. — Василевська дістала сигарету, і головуючий підніс їй запалений сірник.

— Чеслав Красицький. Але я, власне, сам від себе.

— Слухаємо вас, — мовила Василевська.

— Мене цікавить не ідеологічний кордон, у даному разі я хотів би почути, як Польський Комітет ставиться до проблеми державного кордону.

— А ви? Що ви про це думаєте? — підохочувала його до одвертості Василевська.

— Я будітмо все зрозумів. Опубліковано маніфест, відповіді Сталіна кореспондентові «Таймс». Сто тисяч квадратних кілометрів західних земель — Польщі! Я — «за»! І раптом чуємо радіо Лондона: «Польський уряд у своїх територіальних вимогах висуває тільки питання про Східну Пруссію, Гданську та польську Сілезію. І не підтримує лінії Одри, вважає таку лінію демагогічною і нереальною. Нам не треба ні Щеціна, ні Бреслау».

Вагда Василевська підвелася.

— А пам треба! Сто тисяч квадратних кілометрів захід-

них земель — Польщі! — Кинула ці слова, як гасло, і, перечекавши, поки вщухнуть овації, додала: — Бачите, Чеслав Красицький, у нас з вами розходжень немає.

Втім одразу почувся хрипкуватий голос зліва:

— Дозвольте, дозвольте... Якщо треба назвати прізвище, будь ласка. Моє прізвище Злотковський. Адвокат. І я прошу слова. Останнім часом у нас дуже багато всяких мітингів і овацій. І мало хліба. Мало цукру. Все ділимо на папері. Встановлюємо кордони. А хто нам їх санкціонує? Хто?! Хто визнає за Польщею право на Одру — Нису? Знову буде мирна конференція і все залежатиме від неї, а не від однієї особи, яким би авторитетом вона не була для вас, пані Василевська! Ё ще на світі сер Уїнстон Черчілль, а він, чути, думає інакше...

— Як саме? — націлилася гострими очима на Злотковського. — З паном Черчіллем, на жаль, ми не мали честі обмірковувати ці питання.

— А з паном Сталіним? — аж перехилився до столу Злотковський.

— З товаришем Сталіним не один раз. Його позицію щодо майбутнього Польщі я знаю, як і ви. Нагадаю, коли хочете, пане адвокат. Ось заява Радянського уряду: «Радянські війська увійшли в Польщу з однією метою — розгромити ворожі німецькі армії і допомогти польському народові в справі його визволення з ярма німецьких загарбників і відродження незалежної, могутньої і демократичної Польщі». А ще раніше, в Тегерані, Країна Рад твердо визначила свою позицію, підтримавши справедливі прагнення польського народу до повного возз'єднання в незалежній державі. До повного. Тут, як говориться, ні відняти, ні додати. Чи, може, про ці документи ще не всі знають?

Злотковський нетерпляче топтався на місці, але не сів. І ось новий демарш.

— Англія не схвалює надмірних апетитів. Сер Черчілль завжди протестував...

— Ой ні! Не завжди. Як вас, пробачте? Ага — Злотковський. Ваша інформація трохи однобока. Одра і Ниса — святковий пиріг, який Уїнстон Черчілль хотів би приготувати для пана Міколайчика. Це в тому випадку, якщо останній... Але я ділюся таємницями. Бачите, ніколи жінку не слід пускати за куліси політики, навіть якщо вона полька! — Василевська жартівливо каялася, а всі присутні зрозуміли, що й цього опонента відкинуто з дороги.

Та опонент новий не примусив на себе довго чекати. Сидів поруч із нею. Поки Василевська відповідала на запитання, молоденький її сусід в елегантнім свіжім костюмі з лицем трохи видовженим і якимось утаємниченим знайомився із записками, які передавали на стіл. Частину їх відкладав, інші перечитував і робив якісь помітки. Скориставшись тепер паузою, він звернувся до Василевської.

— Вам, шановна, вистачить надовго нашої пошти, — показав на купки записок. — Дехто повторюється, дехто подає цікаву інформацію. Але є записки, котрі на мій погляд, варті особливої уваги. Ну хоч би й ця. Дозвольте, почерк не дуже виразний. Громадянин підписався як учитель історії. Ось про що він пише: «Тадеуш Костюшко, як відомо, той самий, іменем котрого названо польську дивізію, сформовану в СРСР, був тяжко поранений у битві під Мацейовичами і взятий у полон царським військом — Олександром Суворовим. Лікували його, як відомо, в Петропавловці... Чи знає про це генерал Костянтин Рокоссовський, який іде нині на Варшаву? Кажуть, він збирається проголосити сімнадцяту республіку?»

У залі запанувала мертва тиша. Головуючий, здається, розгубився і тому мовчить, а можливо, це з його боку тільки гра, вони обидва в змові, обидва готували цю «історичну аналогію».

На мить примовкла й Василевська. Такого не чекала. Мутилося в голові від думок. Справді, все так і було. Сидів Костюшко в Петропавловській фортеці. Царат душив поляків. Але хіба тільки їх? Хіба в ярмі самодержавства не страждали українці, народи Кавказу, Сибіру? Омелян Пугачов, Степан Разін. Колієвщина. У Петропавловці, в Бутирках, у десятках інших тюрем-фортець гинули не лише ті, хто бунтував проти гнобителів у Кракові, Варшаві, Любліні, а й ті, хто виходив із прапором волі на Сенатську площу в Петербурзі, на палубу повсталого крейсера, хто бився на революційних барикадах у тисяча дев'ятсот п'ятому.

І хіба, нарешті, народи колишньої Російської імперії не довели своєю революцією, що вони нічого спільного не мають з білими царями? Так, тільки Ленін і Жовтень дали незалежність Польщі. І, якби не власні «самодержці» типу Юзефа Пілсудського, які підло зрадили свій народ, поляки давно б пізнали по-справжньому смак свободи.

Вона, Василевська, не раз ще студенткою була в Варшаві у Кракові, де в кафедральнім соборі лежить Тадеуш

Костюшко, оспіваний поетами епохи рабства і повстань, вона схиляється і зараз перед його подвигом. Але нині в новому визвольному поході зорею їй служить образ того, хто лежить у Мавзолеї на Красній площі. З Леніним у серці йде і вона, і маршал Костянтин РокоССовський. Не на Варшаву, а на Берлін, на лігво фашизму!

Підвелася, висока і горда. Сусід із запискою не досягав головою її плеча. «Карлик! Тілом і душею. Але — ворог». Сказала те, що тільки-но подумала. Пристрасно і вимогливо прозвучав голос Василевської:

— Геть провокаторів!

Її одразу підтримала значна частина присутніх: «Геть! Геть! Геть!» — спалахували вигуки в різних кінцях залу.

Між рядами пробиралась якась старенька жінка у чорній траурній хустці.

На руці несла щось. Коли поклала на стіл, стало видно срібний медальйон.

— Візьміть, мадам. У ньому портрет мого сина. Янеку було двадцять три роки, звірі спалили його в Майданеку. Він був шеренговим і загинув за Польску!

Василевська підійшла до матері шеренгового, поцілувала маленьку, з синіми жилами руку.

Тривожна зажура скувала присутніх, і ще довго ніхто не підводився, хоча всі зрозуміли — прес-конференція скінчилася.

На вулиці, вдихнувши свіжого повітря, Януш Томасевич гнівно мовив:

— Чули адвоката? Він робить вигляд, мовби Жовтневої революції в Росії і не було. Наволоч!

А Тереза схвильовано сказала Яворівському:

— Я хотіла б такою бути, як Василевська. Справжньою полькою!

20

Маленька люблінська Польща. Вона як зерня. Кинь у землю — зросте колос. Із зерна ж усе й починається.

Як червоний Пітер колись, у вісімнадцятому, був колицкою нового робітничо-селянського уряду, так нині Люблін: звідси, з берегів Бистриці, спадкоємці польського Жовтня несуть нині біло-червоні, червоні прапори на Захід.

Другий день вони у Любліні. Обслуга готелю вже тактовно їм нагадує — сьогодні прибувають нові товариші,

запрошені владою, а готель, прошу пана, не гумовий. Проте ні Януш Томасевич, ні Яворівський навіть не уявляють собі, що їм доведеться незабаром розлучатися з містом. Здається, за ці двадцять чотири години все, що діється тут, увійшло в їхні душі: і гомін запруджених людом майданів, і марші військових оркестрів, і звуки тривожних сирен, і голоси зеніток.

Томасевичу на десять призначили розмову в ЦК. Партія створює легальні органи в повіятах, котрі вже звільнені, добирає кадри для тих земель, які ще за лінією фронту. Старий друг по Березі Картузькій, вислухавши його плани, схвально сказав:

— Школа — це дуже важливо, Януше. Як учителя я тебе розумію. Але в першу чергу нам потрібні досвідчені партійні керівники. Я доповім про тебе, і май на увазі, що відкритися тобі аж ніяк не вдасться.

Поглядаючи тепер на годинник, Томасевич напружено думав про майбутню зустріч і можливі пропозиції. Веслав його знає. Де вони бачилися в останній раз? Ага, в костьолі святого Флоріана у передмісті Варшави. Тоді підпілля готувало акцію проти зрадників з «гранатової» поліції, які служили гітлерівцям. Йому, Томасевичу, довелося одягнути ненависний синій мундир.

«Невже доведеться залишити Станіславчик і моїх друзів?» Він зник до Тимоша Яворівського, до Терези, йому було приємно спостерігати, як мужніють вони, набираються досвіду роботи з людьми. Вірив їм, але знав, що попереду багато труднощів і несподіванок і без нього їм буде нелегко. Тішив себе тим, що, можливо, дістане призначення у Хелмський повіт, а це означало б — Станіславчик залишатиметься в полі його зору. Він думав про Тимоша, і поруч із ним виникала одразу й Тереза. У них — любов? Навряд чи досі Тиміш замислювався над своїми почуттями до неї. І Ганка і Тереза увійшли в його життя майже як рідні сестри. Він знав усе про їхні страждання, хотів би обом їм неба прихилити, обох зробити щасливими. Інколи, щоправда, в погляді його, зверненому на Терезу, з'являлась якась зворушлива ніжність, та це не кожен би помітив. Не байдужою була й Тереза. Янушу Томасевичу залишалося тільки заздрити обом їм. У ті далекі роки, коли він був ще молодим, як оце зараз Тиміш, довелося вибирати: або — або. Мав би тепер милу, примхливу, віддану йому й сім'ї дружину, та побоювся затишку ксьондзівського дому, нудних філософствувань тестя, холодної житейської

поміркуваності юної богині. Коли він читав їй з Міцкевича!

Сурмлять веснянії води,
Пересудів гинуть льоди.
Встань, зорянице свободи,
Порятунку сонце, веди! —

вона знизувала білими плечима й признавалася: «Не розумію цього. Не хочу...»

Дивився тепер на Терезу і шкодував за тим, що так і не збулося, зичив молодшим іншого життя, без мрій безплідних, без розчарувань.

Почувши, що їх із Тимошем залишають удвох, Тереза трохи знітилася.

— Ні, ні. Забирайте і Яворівського. Хіба ви забули, на мене чекає Генріх Вуль. Що? Ні, на побачення втрьох не ходять.

Як так, то й так. Яворівський і собі згадав, що має справи. Але ще довго стояв потім біля готелю, проводжаючи поглядом Терезу. Сьогодні на ній нова кофта, куплена вже в Любліні, — сіра, в дрібну клітинку, оторочена білими шнурочками. В таких кофтинах ходило все місто, іншими поки що не торгували.

Нарешті знайома постать загубилася в натовпі, Яворівський пішов помалу, трохи дивуючись, що Тереза не захотіла взяти його із собою.

За кілька хвилин він був уже біля Краківської брами. Десять поблизу розмістилися фінансисти Комітету, а в них, як чув Яворівський, можна одержати гроші для виплати співробітникам громадської управи. Ні сам він, ні Тереза, ні сторож ще не знали навіть, скільки їм належить.

Раптом побачив Томасевича. Він стояв біля військової легкової машини з біло-червоним прапорцем на капоті, а поряд стояли генерал Роля-Жимерський і не знайомий Яворівському полковник.

«Ого!» — здивувався Тиміш Яворівський, спостерігаючи за тим, як приязно розмовляє з Томасевичем головнокомандуючий. Для нього, колишнього хорунжого, така «демократичність» кадрового генерала була незрозуміла.

Певно, саме це зацікавило й інших перехожих, бо в кількох кроках від машини вже зібрався чималий гурт люблінців, а хлопчачки — ті стрибали навколо, як горобці.

— Генерал броні! Дивіться!

— Головнокомандуючий!

— А скільки в нього нагород!

Потім Тиміш Яворівський побачив, як Томасевича запросили в машину, як хлопчачки ще довго-довго бігли за нею, щось вигукуючи.

«Головнокомандуючий — і раптом знає нашого Томасевича!» — ніяк не міг заспокоїтися Яворівський.

Усі троє зібралися біля готелю, як умовилися, о четвертій. «Студебекер» з тентом уже стояв, дожидаючи їх. Тереза ще піднялася у свій номер, щоби забрати пакунки. Томасевич був трохи захмелілий, зблід, але настрої мав добрий. Тиміш, посміхаючись, показував йому на два великі паперові мішки, які лежали перед ним на асфальті.

— Нізачо в світі не догадається, що в них. Ану підніміть.

Томасевич узяв мішок і справді здивувався: він був легенький, ніби його напхано сіном.

— Якісь віники?

— А як валюта! Не вірите? Так і є. Заробітну плату дали нам. Чим би ви думали? Лавровим листом! Грошей немає, а лавровий лист на чорнім ринку, кажуть, дорожчий від золота.

— Лавочку відкриєте, товаришу солтисе?

— Навіщо? Роздамо. Тут його рівно чотири кілограми, а декому відважили гіркий перець. Я вибрав лавровий лист. Не продешевив?

— У Терези треба було спитати. Жінки в таких справах краще розуміються.

Терезі пропонували сісти в кабінку, але вона не захотіла, сказала, що в гурті веселіше.

З-під тенту востаннє дивилися на сповнені людом вулиці, на плакати і гасла, якими позаліплювано стіни будинків. Унизу плакати нові, кличуть у бій проти Гітлера, кличуть уперед, на Захід, за Віслу й Одру, до польського моря. Марширують необмундировані новобранці. Поруч з чоловіками й молоденькі сестри-жалібниці у білих косинках. А на околиці, серед руїн колишніх казарм, гарцюють улани. Коні якісь кудлаті, маленькі, однак прудконогі й сильні. Стрибають через канаву з розгону і мчать далі.

Будинки і сади передмістя збереглися краще, ніж околиці, тільки гурти автомашин та гармати замасковані гіллям, усіляким збіжжям.

Тиміш нагадав Томасевичу про Роля-Жимерського. Що це, вони родаки з генералом броні чи близькі земляки? Той відповів не дуже виразно. Були, мовляв, разом у Варшаві, там спізналися.

Але це зацікавило Терезу, вона зажадала подробиць. Томасевич узагалі не розповідав про себе ніколи, про те, що довелося йому пережити, але, мабуть, нинішня зустріч у Любліні багато про що нагадала йому самому, й він виявився значно щедрішим.

У червні 1939 року Томасевича взяли у військо з резерву. Потрапив у район Млави, і там на світанку першого вересня вогняним обвалом його роту поклала на землю війна. Він ще нічого не знав тоді про план «Фалль Вейс», про нічну акцію гітлерівців, переодягнутих у польську уніформу, коли перед включеним мікрофоном радіостанції у Глейвіці пролунали пістолетні постріли й прозвучало кілька польських слів. Кривава інсценізація була новим Саравом. Не знав, що в Гданську німецький військовий корабель «Шлезвіг-Гольштінія» обстріляв на відстані двісті метрів фортецю на півострові Вестерплатте. Польські воїни на півдорозі до Варшави почули страшне, незвичне слово «капітуляція».

Та знайшлися люди, які не склали зброю. Це насамперед комуністи.

Перша акція — звільнити з тюрем, із санаційних таборів політичних в'язнів. Утікаючи за кордон, підсудчики так і не відчинили брам польських бастій; усіх інакомислячих вони залишили в подарунок гестапо.

Зустріч із командиром підпільної бойової групи товаришем Сенком визначила все. Він знав того й раніше, комуніста Юзефа, по першотравневих демонстраціях і страйках, знав як розповсюджувача комуністичної преси. І ось на розі вулиці Круга — саме він, Юзеф, питає у Томасевича пароль. Їм обом було що згадати за кухлем пива. Юзеф, виявляється, встиг у тридцять дев'ятім разом із тисячами інших перейти на територію Західної України і таким чином потрапити у Радянський Союз. Працював шахтарем у Тулі, трохи вчився. А через два роки літак переніс його під Варшаву.

Спогади перервала зупинка. Червоноармієць із зеленими погонами перевіряв у шофера путівку, зазирнув під тент.

- Усі свої?
- Свої, — відповів Яворівський.
- До Станіславчика їдете?
- Так.

— У нас тут дівчина ваша гостювала. Вийшла з години тому, як наздоженете — візьміть її, будь ласка. — З такою просьбою звернувся і до водія і тихіше додав: — Біля лісу

не зупиняйся. Там сьогодні вранці нашого капітана обстріляли.

Томасевич перезирнувся з Яворівським.

І знову Томасевич згадував про товариша Сенка, про зустрічі з нинішнім головнокомандуючим.

На Єрусалимській Алеї у Варшаві йому частенько доводилося бачити сиву штатську людину з військовою виправкою. Двірники й польські поліцейські ввічливо вітали цього громадянина, а він майже ніколи їм не відповідав. Одного разу Томасевич став зовсім випадково свідком такої сцени — двоє молодших чинів з «гранатової» поліції і німецький сержант, очевидно патрульні, причепилися до якоїсь молодої жінки. Їх не влаштували пред'явлені документи і те, що вона із сльозами на очах гаряче доводила: «Я естем полька, а не юде». Поліцай зухвало смикав її за чорну косу, примушував повторювати за ним якусь скоромовку з літерою «р». Німець і собі вимовляв ті самі слова й голосно реготав. З багатьох під'їздів боязко визирали жителі, але жоден із них не насмілювався втрутитися. Мабуть, найбільшою трагедією Варшави було те, що сусід сусідові не міг прийти на допомогу. Це розцінювалося як опір і каралося смертю або концтабором.

Раптом з крамнички вийшов сивий поважний громадянин і, не роздумуючи довго, рішуче попрямував до патруля. Як і завжди, поліцаї зустріли його з повагою, відкозиряли. Німець спершу дикувато виричав очі, але, дізнавшись від польських колег, з ким має справу, теж одразу виструнчився.

— Вона бреше, що полька, пане генерал, — пояснював один із поліцаїв: той, котрий примушував повторювати скоромовку. — Хто це може підтвердити?!

— Я підтверджую, — строго перебив поліцай цивільний, взявши у нього паспорт затриманої. — Чого ж вам іще, тут усе сказано. І правильно. Батько панни Евеліни Рішард Черніш — чистий поляк. Відомий віолончеліст і мій добрий приятель. — Віддаючи паспорт украй здивованій жінці, скомандував: — Зараз же йдіть додому та більше не пускайтеся одна в мандри по місту.

Жінка щось пробелькотіла розгублено і пішла озираючись, а зніяковілі патрульні дивилися то на неї, то на генерала і в душі, певно, проклинали його, але протестувати не насмілювалися. Надто вже упевнено поведився він.

Після цього Томасевич не міг не зацікавитися генералом. Розпитав дещо про нього. І після кількох «випадко-

вих» зустрічей то в кав'ярні, то на березі Вісли, де генерал інколи бував зі спінінгом, вони познайомилися. Міхал Жимерський справді мав у двадцятих роках високий чин генерала броні, посідав пост військового віце-міністра. Але після приходу до влади Юзефа Пілсудського пішов у відставку. Жив на пенсію.

Генерал довірився Сенку і Томасевичу: він довго шукав зв'язку з підпіллям, але не з тим, де діє наказ із Лондона — «очікувати з гвинтівкою при носі».

Томасевич поспівчував генералові, на словах пожалкував, що нічим не зможе йому допомогти, бо й сам, колишній педагог, теж, мовляв, поки стоїть осторонь від боротьби. І тільки після розмови з керівниками підпілля відбулася зустріч на березі Вісли. Біля рибальської хижки — Юзеф, Томасевич, Жимерський. Юзеф-Сенк запитав генерала, чи готовий він дати присягу і вірно служити новій Польщі.

— Я солдат і поляк! — з гідністю відповів Жимерський. — Ті, що борються проти окупантів, можуть на мене покластися.

Рік сорок третій був іспитом для генерала, він — радник головного штабу Армії Людової, керівник багатьох бойових операцій. А з травня сорок четвертого — головнокомандуючий.

І знову «студебекер» загальмував. Що там? Почулися чийсь голоси.

Яворівський визирнув: Зося! І поруч Петро Сліпченко. Так ось про кого говорив той військовий!

Тереза посадила Зося біля себе. Та з благанням, сором'язливо подивилася їй у вічі.

Над лісом, що чорнів на правому боці шляху, кружляло гайвороння. Хтось наполохав, певно.

Тереза мовчки поклала свою маленьку руку на хвору Тимошеву, в якій він затиснув пістолет.

21

Цієї ночі Зося Батура бачила страшний сон: у хаті подарювали німці. В'язали їй руки, ноги і реготали. Ще й не прокинулася, як хтось постукав. «Батько повернувся з Хелма», — подумала й пішла відчиняти.

Але це був не батько. Прийшов Янчар. Мовби вдома, скинув плащ, розстебнув френч. Зося накрилась ковдрою й сторожко поглядала на раннього гостя.

— Я з дороги, Зосю. А батько ще залишився, діла. Ти мені, може, посидати даси?

— Мо', все-таки спочатку вийдеш, щоби я одягнулась?

— Бачиш, який Янчар! Сказано, мурло! Ну добре, вийду. Але не тримай мене довго. От цікаво, того... теж виганятимеш чи його не встидатимешся?

— Як тобі не соромно? Вийди, кажу!

Янчар грюкнув дверима.

Був сьогодні надто зухвалий, і вона зрозуміла: тому, що застав одну. Він уже не раз, зустрівшись з нею, ніби жартома погрожував прийти для розмови. Натякав, що знає, куди вона бігає щонеділі.

Швидко натягла сукенку, відчула, що руки тремтять, і сказала сама до себе: «Дурна, заспокойся! Білий день же...» І навмисне розчинила двері перед Янчаром.

— Прощу в хату. Та годилося б, певно, сказати «добрий ранок».

— Не знаю, чи добрий буде. Я, Зосю, сьогодні прощатися зайшов. Надумав Янчар в іншому місці щастя шукати. В Люблін мене кличуть, може, згодом потраплю з ними й у Варшаву.

Зося вмилася в кутку біля печі. Не подумавши, сказала:

— Заздрю тобі.

І він вхопився за цю фразу.

— Заздриш? То гайда зо мною! Ну? Чи боїшся? — Зазирнув їй в очі, крутив руку. — Пам'ятаєш свою обіцянку, Зосю? А я не забув. Хочеш знати — заради тебе й у Станіславчик вернувся. Гріхів старих не боюся, таке життя було. Кожен жив як умів. А тепер? Тепер на мене й пани вважають. От забожуся!

Зося вирвалася від нього. Поставила перед гостем глечик з молоком, кухлик. Він скривився.

— Оце мені? Ех, Зосько. Добре ж ти частуєш Янчара. — Витяг з кишені пляшку, передав молодій хазіяці. — Не самогон, ні, казбонна. Якби ти знала, хто мені дав, очі вирячила б. Та нехай, колись... Прийде час — дізнаєшся, з ким тепер Янчар у супрязі.

Відкоркував сам. Зося принесла чарку — тільки для нього. Сердито спостеріг це, але промовчав. Налив собі раз, випив, потім вдруге. Посолив хліб і закусив.

— Спасибі. Отак колись у кожній хаті пригощали Янчара. Дадуть випити — і йди собі з богом. А нині й у Батури...

— Ніхто тебе не жене. Сиди.

— «Сиди» — гидке слово. Е, Зосько. Жодного разу ти мене й по імені не назовеш. Забула? Чи боїшся сплутати? Так, я не Петро, знаю, але і в мене ім'я є. Зовуть мене, Зосько, Андрієм, а по-панському — Анджей. У мого шефа я Анджеєм записаний на всі года!

Ще налив, проковтнув одним духом.

— Чого біля вікна стоїш? Сядь ось тут. Не бійся. Маю тобі два слова мовити. Підійди, кажу!

— Ну, підійшла.

— Сядь. Не бійся.

— Ну, сіла. І не боюся. Що далі?

Андрій здивовано покрутив головою, пригладив обома руками кучму, яка давно вже не бачила гребінця.

— А ти норовиста! — Посунув чарку до неї, налив. — За тебе я пив, а ти — за мене? За Андрія, чи пак Анджея, Янчара, за успіх його!

— Не можу, клянуся. Не вживаю горілки.

— Клянешся? Клялася вже, давала слово. А що з того? Свого на чужака проміняла, Зосько! То хоч випий за мене, бо, як розгніваюсь, не просися тоді...

— Лякаєш? — відсунула чарку геть.

— Лякаю! Не боїшся хіба?

— Ніскілечки! — гордо підвелася Зося, наче й не тремтіла хвилину тому. — Пий, Анджей, свою горілку чи молоко, що хочеш пий, та, справді, йди собі з богом. Пробач, але мені нема коли. Я поспішаю...

— Куди? Не скажеш? — підвівся, став поруч. Був вищий від неї і набагато дужчий, дивився зверху вниз, якимось по-дурному посміхався.

— У школу. З Ганкою Яворівською білити взялися.

Янчар раптом обхопив Зося обома руками, притяг до себе.

— Не пуцу нікуди. Сказав — не пуцу. І не пручайся. Давала слово, виконуй...

З усієї сили вперлася йому в груди Зося, гнівно промовила:

— Паскуда ти, Янчар, як німець! Тільки вони ось так поводитися. Ану, пусти! Чуєш, бо закричу на все село. Ну! У нас радянський військовий трибунал трьох таких падлюк у Солоній балці розстріляв за те, що під час окупації над сільськими жінками знущалися! Ну!

Відчула, як ослабли в нього м'язи, руки повільно опустилися.

— Добре. На цей раз піду. Піду геть, як ти, Зосько,

зволила сказати. Але ненадовго. Від мене, однак, не втечеш. І ніякий трибунал тобі не допоможе!

Відштовхнув Зосю і метнувся з хати. Тільки німецький трофейний плащ залишився на гвіздку, заяложений, брудний, пропахлий кінським потом.

22

З жовтим флігелем, що стоїть в кінці саду, у Казимежа пов'язано чимало спогадів. У дні його дитинства там мешкали герої казок — білі ведмеді і кашповухі зайці, рудий лис, який щонаочі, як у цьому перекопувала мати, ходив війною на півнів та індіків, олов'яні жовніри, одягнені в конфедератки, золоті рибки з фосфоричними очима.

Це був незвичайний фантастичний світ. Пізніше флігель став місцем, де Броніслава й Казимеж звіяли одне одному свої таємниці, не боячись підслуховування. А ще пізніше... О, той час був найолодшим у старому тихому флігелі! Казимеж під цим килимом із схреченими шпагами предків освідчувався в коханні, наївно вірячи у ті хвилини, що він і справді кохав.

Тепер же флігель служить йому місцем для відпочинку після небезпечних рейдів і для зустрічей з депутатом сейму.

Дуплясті горіхи, айва, висаджені лише кілька років тому колючі сливи надійно обступили флігель, ніби живоplotом. Ніхто не чув їхніх розмов, ніхто не бачив мстивого поблиску в очах батька й сина.

— Я поділяю твій гнів, Казимеже. Але дурниць робити не слід... Вони не залишаться на нашій землі. А тоді — ми казятіни.

— А ти не думаєш, що Польща має вже свою Червону Армію? Сверчевський, Завадський, Корціц. Хто вони, які академії кінчали? Комуністичні школи! А зрадники Жимерський і Берлінг!

— Армія Крайова має своїх генералів. Бур, наприклад. Він кадровий військовий і користується великим довір'ям...

— У кого?

— У наших ватажків. І в своїй підпільній армії.

— На жаль, цього замало. На Варшаву йде велика сила. Той, хто звільнить Варшаву, буде господарем становища.

— Той, хто звільнить. — Август Лотоцький загадково посміхнувся. — Ми ще побачимо — хто!..

Казимеж підійшов упритул до батька, який сидів на канапі.

— Ми, здається, останнім часом трохи порозумілися з тобою, тату? Чи називати тебе депутатом?..

— Як хочеш. Але знай — я не всі твої думки поділяю. Не всі.

— А дії?

— Німці в твоєму загоні. Це суперечить моїм переконанням.

— Даремно. Це мої яничари. Така війна їм подобається, тут більше шансів вижити. Нерозумно було б не скористатися живою силою, якої в нас, на жаль, поки що бракує. А в них — безвихідь. У Сибір потрапити страшно, а в себе — вони дезертири.

— А що говорять з цього приводу твої поляки?

— О, тебе, бачу, демократизували, тату! Але я хотів би дещо порадити. Ви робіть свою високу політику, займайтеся дипломатією, приручайте Черчілля, Кадогана. А зброю довірте нам. Давайте тільки розумні накази.

— Будуть і накази. На все свій час.

— Твої натяки мало що кажуть мені. Всі кричать про єдність, про консолідацію, а тут батько не вірить синові. Адже так? Ми говорили про Варшаву, і я відчув, що там вариться... А тут? Ви даремно скидаєте нас із рахівниці. Щоби повернути втрачене, треба атакувати не тільки Варшаву, а й Люблін і, коли хочеш, Станіславчик. Годі ховатися!

— Тихіше,— Август Лотоцький показав на вікно.— Причини квартирку.

— Не бійся. Маєток — територія підопічна мені. Мої люди стережуть його. І нас з тобою.

— Кажеш, брати Люблін. Візьми його, спробуй. Якесь божевілья охопило людей. Комуніст Сверчевський формує армію, й за тиждень у нього сто тисяч добровільців. А командуватимуть польські комуністи та офіцери з СРСР. Візьмеш у них Люблін.

Август Лотоцький нервово пригасив цигарку й одразу ж дістав другу. Припалив у Казимежа. Пройшовся по невеликій кімнатці, неспокійно прислухаючись до своїх кроків.

Дзвенів у шафі посуд, мов шпори.

Казимеж чекав. Дуже красномовним було те, що батько обірвав свої думки на півслові. Здавалося, мить — і він таки одкриє таємницю, пояснить, що мав на увазі, говорячи про визволення Варшави: «Ми ще побачимо — хто?»

Стукіт у двері трохи наполохав старого Лотоцького, молодий, навпаки, без будь-якої остороги повернув ключ.

Увійшла Констанція. Як завжди, елегантна і зваблива. Голі руки, куценька спідничка, м'які пантофлі на босу ногу, Але очі, очі Констанції збуджено світилися, наче вишила міцного.

— Прийшла кликати на гербату, дзею? — поцілував їй руку Август Лотоцький. — А не рано? — дістав із кишені годинник.

Кілька хвилин на десяту. Тяжливо хитнув головою. І не стримався, запитав поспіхом:

— Якісь приємні новини?

— Так. Власне, я вся під враженням Шопена, панове. Уявіть собі, рівно о дев'ятій на лондонській хвилі грали полонез Шопена...

Август Лотоцький схопив Констанцію за руку.

— Ви не помилилися, дзею?

— Ні, я не помилилася. Я слухала, і мені вчувався дзвін лицарських шпаг і поклик до бою за ойчизну.

— Слава Йсу! — перехрестився Август Лотоцький і гордо випростався, став одразу ніби вищий, дужчий. — Чуєш, Казимеже? Полонез Шопена. Нехай же щастить графові Буру і тим, хто в цю мить із ним!

Казимеж аж тепер усе зрозумів:

— Варшава?

— Варшава. Бур визволить Варшаву, що б там не було. До речі, віце-прем'єр лондонського уряду вже там! Нехай живе повстання! Запам'ятаймо цей день.

Казимеж опустився перед батьком на одне коліно, й очі його фанатично заблищали.

— Благослови!

— Ти поведеш своїх жовнірів на Варшаву? Під прапор Бура?!

— Ні. Моя Варшава тут, пане депутат сейму! Чи не так?

Август Лотоцький урочисто випростався, зняв з килима старовинну, із срібним ефесом, шпагу, опустив її гострим кінцем на плече Казимежа.

— Бог тобі суддя!

Генріх Вуль?

Тереза побачила його, худого, поривчастого, як завжди, в білим їжакуватим волоссям. Після Майданека це друга їхня зустріч. У люблінським готелі Вуль здавався зовсім хворим. Вона ніколи б не повірила, якби сказав їй, що пуститься у мандри. Ось він у Станіславчику. Яворівський показує йому дорогу і несе якусь валізу.

Тереза викрутила з колодязя повне відро й відчула, як утома розлилася по всьому тілу. Серце колотилося, мов дзвін на пожежу. Чого Вуль приїхав? Навіщо шукає зустрічей з нею? Вона поважала Вуля, зичила йому добра, але те, чого він зажадав, не в її силах. Мабуть, для спільного щастя потрібно щось більше, ніж тільки глибока повага й довіра. От вони крокують поруч — Вуль і Яворівський. А чи знає Вуль, чи догадується, хто його суперник? Від цієї думки Тереза раптом ніяковіє. Адже вперше, здається, прийшло їй в голову таке. В усякому разі, вперше призналася собі, що...

«Вуль, ви так добре вмiєте читати чужі думки! Навіщо ж було їхати? Хіба ця невдячна Тереза не сказала вам, Генріх Вуль, що ніколи нікого не покохає, що зачухли в ній, не розквітнувши, ті бруньки, котрі зветься жіночими почуттями. Дарма ви не повірили Терезі, Вуль».

До нього зверталася не розтуляючи вуст. А Вуль уже входив у хвіртку. На плечі ніс легкий клітчастий плащ, пошитий з такої ж матерії, як і Терезина блузка, в Любліні куплена. Модні гостроносі черевики м'яко топчуть спориш.

— Ага! Не чекали? Але не гоніть Вуля. Ось пан солтис підтвердить вам, мила Терезо, що у Вуля в Станіславчику є серйозні справи. Якби не вони... Мої гастролі поки що обмежені Люблінщиною; я побував у містах, тепер на черзі села.

— Боже мій, який ви жорстокий, Вуль! — роблено посміхнулася Тереза. — Наш солтис може подумати, що я справді не рада вашому візиту...

— А ви раді? — Вуль узяв її за руку й на мить заплющив очі. — О так, а я боявся... Пан солтис розповідав мені про всі ваші величезні обов'язки і клопоти. Ви і писар, ви і лікар. І все ж, мила Терезо, я хочу вірити, що на виступ вашого старого приятеля Генріха Вуля ви прийдете? Ми призначили його о сьомій. Так ось я власною персоною

запрошую. Ні, не бійтеся, Вуль не збирається використати вас як «індуктор», це було б не грішно. Але мені буде приємно похвалитися перед вашими земляками своїми успіхами.

— Боже мій,— повторила Тереза щиро,— ви не даєте мені й слова мовити.— Зрештою, я тут господиня, а ви — гість. Тимоше, допоможіть мені. Я ж ніяк не можу перехопити у шановного гостя ініціативу. Скажіть, Тимоше, панові, що його давня приятелька Тереза Йонич буде щаслива вітати Вуля у хаті.

Ось так, у жартівливому тоні їй легше було говорити з ним. Поклала собі й далі триматися кокетливо, церемонно, показати їм обом, що в неї справді добре самопочуття. Тиміш Яворівський придивлявся до неї, дивуючись, як швидко звільнилася Тереза від гнітючого настрою, який був у неї вчора увечері. Допізна засідали в Раді, говорили про осінню сівбу. Косинський передав їм зміст розмови з Вайдою. Довелося визнати, що той накаркав майору суцю правду. Сіяти було нічим. А директива відділу землеробства та аграрної реформи Польського комітету національного визволення безапеляційно вимагала «засівати кожен клаптик». Чим засівати, керівник відділу Анджей Вітос не казав.

Тітка Аделя не знала ще, хто цей худенький, але поставилася до нього з повагою. Валіза, мабуть, цьому посприяла. Вуль сам повикладав на стіл, як тільки вони зайшли до хати, все, що в ній було: дві баночки консервів, пачку гербати, сухарі, з півкілограма сала, такого білого, наче воно було несправжнє, і ще якийсь жовтий порошок у прозорому пакетику. Нарешті пляшка вина. Його Вуль показав тітці Аделі, мовби вона найбільше в цьому розумілася.

— Портвейн кавказький,— похвалявся він.— Лікарі військового шпиталю, де я демонстрував свої досліди, подарували.— З дна валізи дістав плитку шоколаду.— А це — вам особисто. Ви колись скаржилися мені, пам'ятаєте, що забули, який він на смак. Теж, до речі, з радянського шпиталю.

Тереза взяла дарунок, обома руками стисла руку Вуля.

— Я вам дуже вдячна.

— Знаю. Зараз ви сказали правду. О милі жінки! У вас настрій змінюється, як стовпчик живого срібла. Подуєш — падає, дихнеш — іде вгору. Признайтеся, Терезо, моя повага здалася вам трохи недоречною?

— Знову своєї, Вуль... Чуєте, я вам дуже вдячна, дуже! Хіба цього не сказали мої руки?

— Сказали. А ось очі вашої тіточки говорили, що баночки треба порозкривати, якщо вже вони на столі. А пляшку відкоркувати.

— За цим діло не стане,— пообіцяла Тереза, відчуваючи, як з рук Вуля теплий, лоскотливий струм перейшов до неї, приємно розплився по тілу і остаточно заспокоїв її. І вже не просто жалість до Вуля примушувала Терезу говорити йому хороші слова, виявляти гостинність — це робилося щиро, від чистого серця, від бажання догодити йому, як другові, як близькій людині. Йй навіть забажалося ще раз доторкнутися до нього, і якби не Тиміш Яворівський, котрий увесь час дивиться уважно на Терезу, вона б таки це зробила.

Усе привезене Вулем було дуже смачне. Тітка Аделя, випивши чарочку вина, так втішалася, що на radoшах стала «шукати» закуску до нього спеціально і знайшла. Це був кавалок жовтого, як віск, і твердого, як дерево, голландського сиру. Не краяла, а стругала його кожному на тарілку. І диво, як не мало було, на всіх вистачило. З Вулем сиділи селяни. Терезі хотілося, щоб Вуль заспокоїв усіх, як заспокоїв її, щоб він пообіцяв їм хоча б трохи радості, здійснення хліборобських мрій. Ну, а може, Вуль справді знає більше за них, він тільки-но з Любліна, буває серед різних людей. Чи не чути там щось нового про допомогу насінням, обіцяну друзями Польщі на Сході й на Заході?

«Я ж до вас звертаюся, Генріх Вуль, чуєте мене?» — Тереза напружувала мозок, як робила це колись у таборі, жадаючи втягнути перевтомленого Вуля в розмову.

І він відгукнувся. Поворушив довгими віями, проганяючи втому з очей.

— Забув вам сказати, Терезо. Листуюся з моїм колишнім патроном, з Мессінгом. Дивно! Надіслав листа без адреси: «СРСР, Вольфу Мессінгу». І за який тиждень відповідь: від нього. З Москви. Чуєте, Терезо! Пише Мессінг, що в бік Польщі ідуть ешелони не тільки з танками й гарматами. Сибір, Краснодар, Україна вантажать у товарні вагони пасіннєве зерно. Знаєте, такі старенькі, червоні, як вицвіла цегла, вагони: брутто, нетто і станція прописки крейдою... Вас не возили такими? Возили, знаю. Тепер до наших кордонів зі Сходу йдуть старенькі вагони з пшени-

цею, ячменем, з горохом і кукурудзою. Везуть насіння. А їх, між іншим, часом бомбардують з повітря.

Тереза справді бачить їх, вагони кольору вицвілої цегли, про які говорить Вуль. І Тиміш Яворівський, здається, бачить у своїй уяві, й тітка Аделя. Невже Вуль навіває неправду?

Нарешті випито і традиційну гербату. Тиміш Яворівський поспішає — у нього справи. А Вуль вільний до вечора. Станіславчик цікавить Вуля, він просить Терезу бути гідом.

Утрюх вони виходять на вулицю. Під деревом на протилежному боці стоїть старенький «опель». Він упевнено сідає за руль, поруч із ним Яворівський, позаду Тереза. «Опель» вирушає.

— Мене до Ради, — нагадує Яворівський.

І ось вони вже там. Тереза забилася в самий куток на сидінні. Залишилися тільки вдвох — Вуль і вона. «Опель» розвертається й везе Терезу тією ж самою дорогою.

— Ми додому? — спокійно запитує Тереза, так спокійно, наче їй байдуже, куди їхати.

— Ні. Мені хочеться побачити річку. Не заперечуєте?

— Прошу вас.

«Опель» помалу спускається з кручі. Все ближче, ближче зелений килим луку. Висока трава шелестить під колесами машини, покійно стелиться, але одразу ж підводиться знову. Тільки хвилясті сліди залишаються там, де траву прим'яли колеса.

— Машина власна? — поцікавилася Тереза.

— Так. Я купив її зовсім непридатну й відремонтував.

— Ви на всі руки майстер, Вуль!

— О ні, ремонтували інші. За гроші, Терезо, все можна. А на мене посипалися гроші, злива грошей. Усі хочуть бачити ясновидця, який вгадує чужі таємниці, провіщає долю.

— Ви й це вмієте?

— Люди як діти, їх легко заворожити... коли маєш до цього хист.

— Поворожіть і мені, Вуль. Ні, не на сто років уперед. Просто я хочу знати, що зі мною буде сьогодні, завтра. Чуєте, Вуль! Я живу як на вулкані. Мені хочеться тікати відсіля. Але щось ніби прив'язує мене тут, не пускає. Я чогось завжди боюся, Вуль. Особливо тривожно мені вночі.

— Говоріть, говоріть...— Вуль зупинив машину, передні колеса стояли над самим обривом: штовхни, здається, й «опель» зірветься з кручі. Тереза інстинктивно вхопилася за спинку сидіння, а Вуль одразу ж поклав свої руки на руки Терези.— Говоріть, бідна моя дівчино, говоріть. Ніхто так не розуміє вас, як я.

— Не треба, прошу вас! — Тереза відхилилася, він, здається, хотів поцілувати її в голову.— Краще поворожіть, Вуль.

Вуль ображено скривив губи. Відчинив дверці й вийшов із машини.

Спустився до води і зник з її очей; Тереза наче прокинулася. «Навіщо я тут?» І нова думка виникла й одразу ж оволоділа нею. Піти звідси зараз же. Так буде краще і для неї, і для Вуля. Зрештою, їм не слід сваритися, чого ж вони не поділили. Вуль має право заличатися до Терези, хто йому це заборонить, але й вона вільна, зовсім вільна. От піде собі, й усе.

«Вуль... Чому ви так змінилися, Генріх Вуль? Мені не хочеться образити вас, та ви самі змушуєте Терезу тікати. За всі роки табірної життя ви, Генріх Вуль, ніколи не надокучали з своїми почуттями і не намагалися скористатися її довір'ям. Хіба ми не можемо залишатися тільки друзями, Генріх Вуль?»

Ці думки промайнули в голові Терези неначе наполохані птахи, пролетіли й зникли. Але замість того, щоб здійснити свій задум і втекти, Тереза Йонич спустилася вниз по його слідах і тут побачила таке, що вмить сповнило її душу глибоким жалем і співчуттям. Генріх Вуль стояв мов закам'янілий, його ноги до колін вже вгрузли у роз'юшений пісок, а він, здається, не відчував цього, не знав, де він і що з ним. Руки знесилено висіли, наче неживі. Якби річка не була така тиха, якби це Вісла, хвилі, мабуть, давно б уже схопили його, понесли кудись далеко від цього нещасного берега, де він зазнав стільки горя, страждань, розчарувань.

Тереза схопила Вуля за піджак, силою витягла з води. Обличчя Вуля було як гіпсове, напружене, біле. Все ж він посміхався до неї якимось відчужено й потім слухняно пішов за Терезою до машини.

Та вони ще не зразу поїхали. Вуль, очевидно, не втримав би руля: сиділи на траві й мовчали.

«Ми обоє нещасливі, приречені», — жаліла себе і його Тереза. І десь у глибині свідомості таїлася образа на Ти-

моша Яворівського. Він не повинен би з такою байдужістю залишати її в машині...

«А чому не повинен? — заперчила сама собі Тереза. — Хто я йому і хто він для мене?»

Через годину Вуль привіз Терезу на шкільне подвір'я. З друкованої кольорової афіші на неї дивився теж Генріх Вуль. Строгий, демонічний. Таким був у ту хвилину, коли їхні руки зустрілися в «опелі».

Таким з'явився й біля столу, у переповненій шкільній залі, пунктуально точний — рівно о сьомій. На ньому чорний фрак, сніжно-біла сорочка. Циліндр. Худі руки визирають з широких накрохмалених манжетів. Обличчя трохи припудрене, з різкими лініями, увесь він — як виходець з невідомого потойбічного світу, жрець чорної магії.

Тереза не могла саме зараз залишатися в тому самому приміщенні, що й Вуль. Вона підвелася й тихо-тихо вийшла.

24

Серпневі ночі пахнуть хлібом, яблуками, медом. Буйно зацвітають у серпні осінні квіти, й луговий духмяний трунок, неначе бальзам, проникає в кожну оселю. Старим він приносить сон, молодим — солодкії мрії, муки.

Над річкою, котра й уночі не спить, котячи свої тихі води до Вісли, пурхне часом вітерець. Пошелестить, зашепче в очеретах, побавиться сережками хмелю, що обважніло, мов золото, звисають з високих драбинчастих опор, та й приляже покійно на схилах Солоної балки.

У серпні спливає ще одно літо, п'яте літо війни. Помалу, як людям здається, а все ж відкочується вона на захід, усе далі на захід, звідки прийшла. То гримотіла з ранку до ночі і з ночі до ранку, стверджуючи себе. Але нема нічого вічного, все минає, і вже далі сама, здається, покривджена земля не хоче терпіти на собі воєнного шалу, не хоче корчитися у смертельних муках, мов невдатна породілля. Опростується вона, скидає вогняні пута.

Отам, де спочиває вітерець, на схилах Солоної балки вже знову зорюють закохані, як зорювали колись їхні батьки, діди. А може, й не тільки закохані, а просто друзі, добрі сусіди прийшли сюди погомоніти, одвести душу, яка за роки війни зачерствіла й вкрилася болючими ранами.

Ці двоє не про любов гомонять. Знову про те саме: дівчина розповідає про себе, про свої жалі, а він слухає, уважний і тихий, ніжністю сповнюється його серце.

— Чому ж Вуль, справді, не скористався своїм талаптом? Не вірив, що можна буде десь знайти надійний притулок?

— Не вірила я, а він дещо зробив. Примусив Різена опікати нас, котрі працювали на вулиці Шопена. Більшого, мабуть, не зміг.

— А не здається вам, Терезо, що на Різена передовсім впливало інше? Ваше аристократичне походження?

— Як він міг знати? Я була для Різена, для всіх у таборі — Тереза Йонич. До речі, я нею й залишуся на завжди.

— А Вуль? Міг же він... Я чомусь на мить подумав, що Вуль заради вас, звичайно, тільки для того, щоб урятувати вас, відкрив Різенові таємницю. І розрахував точно. Такі, як Різен, давно зрозуміли, що «Гітлер капут». Сталінград, сорок третій рік витверезив навіть фанатиків. Чому ж і не заручитися на майбутнє! Дочка депутата сейму й він, Різен, — у ролі її рятувника.

— Не знаю, Тимоше... Мені й у голову таке не приходило. Ну, а Ганка, інші? Нас у Різена працювало багато. І всі дочекалися визволення. Свідомість підказує, що там без Вуля не обійшлося. Генріх Вуль — хороший. Вчора, Тимоше, коли я відвідала його в скромній кімнатці, Вуль освідчився мені. Сказав, що буде чекати відповіді, хоч би на це пішло ціле життя.

— І ви дали згоду?

— Побійтеся бога, Тимоше! — Тереза забрала раптом свою руку, притихла. Зітхнула глибоко. Потім сказала: — Звичайно, після Майданека всі ми однакові... старі й немічні. Навіть близьким людям годі впізнати у Терезі Броніславу Лотоцьку.

Яворівський стис холодні дівочі пальці.

— Я, мабуть, сказав дурницю про Вуля. Пробач і не гадууй більше ніколи. Є в твоїх словах правда, ми рано попрощалися з юністю. Часом мені здається, що Тиміш Яворівський живе на землі ось таким, як зараз, підстреленим, хтозна-відколи. Або що час іде дуже помалу і кожен рік стане за десять. Але в двадцять чотири роки не хочеться згоджуватися, що ти вже старий. Навпаки, всім хочеться довести протилежне. Ось тобі, наприклад, Терезо

Йонич, маю сказати щось. Можливо, не дуже мудре... Я ж пам'ятаю тебе відтоді, як побачив уперше на березі. Тебе наша молодь називала «панянка з Кракова». А ти вже й забула, це я, Тиміш Яворівський, подарував тобі живого рака.

— Забула, — призналася Тереза.

— Зате я не забув. Ти не купалася, а тільки сиділа, підставивши плечі сонцю. Біля тебе крутилося маленьке каштанове цуценя, воно гавкало на кожного, хто наслідювався підійти поближче до тебе. А потім я приніс тобі рака, і цуценя мало з ним роботу.

— Його звали Марело. Батьки подарували мені цуценя в день народження. Ага, Марело був уродженцем Венеції і ніяк не хотів звикати до нашої мови. Єзус-Марія, як то було давно! Я й не знаю, що з ним. Навряд чи живий мій Марело...

— ...ти ще дивувалася тоді, як це я не боявся класти палець у клешню. А потім спробувала сама. Заплющилася, пам'ятаю, все ж від свого наміру не відмовилась.

— Справжня горда шляхтянка, — засміялася тихо Тереза. — А потім, мабуть, плакала?

— Ні, не плакала. Ти закрилася потім маленькою парасолькою й довго ще спала на березі.

— А де ти був?

— Я — на тім боці.

— Страждав, бідненький, — і мимоволі Тереза доторкнулася до його голови, пригладила волосся.

— Ти не уявляєш, як я зрадив, коли ти оселилася в нас у Станіславчику.

— Що? — Тереза зразу відсахнулася від Яворівського. — Ти впізнав мене?!

— Так. Ні, не думай, Ганка мовчала. Але я сам. Від неї ж почув, як ви разом страждали.

Тереза нервово схопила його за руку.

— І ти не побоявся залучити мене до співпраці з вами, знаючи, хто я? За те спасибі. Але я потерпаю — до мене вже й інші приглядаються, немовби впізнають...

— Нехай впізнають. Ти разом з народом страждала і разом з народом залишилася.

— Ти все знаєш про нашу родину? Про Казимежа?

— Все. І добре знаю тебе, Терезо, а це головне. — Тимошеві хотілося пригорнути її, навіть зробив цей рух, але стримався. Зрозумів, що йдеться не про його почуття до неї, а про щось більше.

Він знову тримав її руку, покірну і теплу, зігріту його рукою.

Постріл раптом луною розпорів нічну тишу, за ним почудлося ще кілька.

Тиміш підхопився.

— У нас, у Станіславчику? Що б це мало бути?

— Не знаю, Тимоше. Я вже потроху почала одвигати від стрілянини. Здається, світає.

— Так. Ночі як не було.

— Може, не підемо туди зараз? Нехай добре розвидниться,— радилася з ним Тереза.

Тиміш Яворівський рішуче заперечив:

— Навпаки. Негайно треба дізнатися, що там. Я повинен іти. А ти?

— Хочеш мене залишити?

— Ні, звичайно. Я одведу тебе додому, а потім уже в Раду. Взагалі, дивно — зброя є тільки в охоронців маєтку, ну й у наших деяких активістів. Хто ж це надумав потребуватись уночі? Ну, біжімо, любя.

Між Солоною балкою й селом — громадський випас, помережаний траншеями, увесь у чорних ямах колишніх укріплень. Проти неба, що з кожною хвилиною світліє, вимальовується силует підбитого і залишеного напризволяще німецького танка. Ствол його і зараз повернуто «нах Остен».

Тут, біля танка, вони зупинилися передихнути.

— Чомусь ніби не там сходить сонце,— дивувалася Тереза.— Дивися, Тимоше, обрій червоніє не на сході, а на заході.

Яворівський глянув і зомлів.

— У селі пожежа. На вашім кутку, там, де хата Аполінарія Батури.

Вони побігли знову. Ще дужче.

Біля перших будинків ледве не зіткнулися з кінним роз'їздом. Вершники під'їхали до осокорів і тут зупинилися.

— Звідки взялися улани? — Тиміш Яворівський потягнув Терезу за кущі.

Прислухалися до розмови:

— Дограємось, що нас усіх тут застукують. Стрільбу далеко чути.

— Чув же, головних ще не спіймали — солтиса, секретаря партії. Хтось, либонь, попередив.

— Такі, як ти! Служите — і вашим, і нашим!

— Обережніше, пане підхорунжий, бо, як не висплюся, буваю сердитим.

— Набридли ці нічні походеньки, шляк би його трафив!

— У Варшаві хоч війна справжня, а тут хати палимо...

Тиміш зрозумів: якась банда наскочила на село. Може, Чорного Посла? Здається, підпалили Раду. Саме в центрі горить.

— Доведеться тобі одній додому. І то городами. А я на міст. До прикордонників...

Тереза ще трохи постояла, дивлячись, як постать Яворівського порівнялася з підбитим танком, а потім зникла, розтанула. Оглянувшись, пішла пригинаючись попід парканом. На сусідній вулиці побачила вершників. Коні м'яко капотіли копитами по ґрунтовій дорозі, подзенькувала збруя.

Залишався шлях тільки понад річкою. Тереза пішла ним. Чим ближче до центру села, тим сильніше вчувався дим паленої соломи. Якісь люди бігли по бур'янищу, як і вона, в той бік, де горіло, бігли, скрадаючись, по двоє-трьох, з відрами, сокирами.

Ось уже й висока тінь костюлу. Десь там і хата Аделі Яворівської. Тереза повернула ліворуч, так набагато ближче — тільки б майдан проскочити.

Та саме на майдані її наздогнав суворий оклик:

— Стій!

Наперейми кинулося до неї двоє.

«Боже, чому в мене немає зброї!» — пожалкувала Тереза.

Її схопили, потягли в тінь, під стіни божого храму.

— Хто ти є? Куди поспішавш, нічна пташко? — Людина в чорних окулярах, граючись пістолетом, нахилилася до неї. — Місцева?

Другий дихнув горілкою, взяв за підборіддя.

— Ану, вище голову! — І, роздивившись, зраділо вигукнув: — Бач, сама прилетіла. Це ж його коханка!

— Томасевича?

— Та ні. Коханка Яворівського, яку ніби визволили з Майданека. Йй же богу, вона!

— То ведіть її до пана полковника. Краще було б, якби сам попався, але й ця в списку.

Терезу грубо штовхнули. Один крокував попереду, другий — позаду. Вже розвиднілося, озирнувшись довкола, зрозуміла — ведуть її на садибу тітки Аделі.

«Ганка!» — страшна думка майнула в її голові, аж у очах потемніло.

Ноги відмовилися служити. Бандити, лаючись, останні метри потягли її силоміць.

Нарешті кімната. На столі знайома гасова лампа, яку ще не погасили, хоч і так добре видно; на лаві, під іконами, людина в польській офіцерській формі. Очі під темними окулярами. Біля дверей вартові. А на підлозі перед столом з закривавленим обличчям, у розірваній кофтинці — Ганка.

Тереза з порога кинулася до подруги — її не встигли втримати.

— Що за комедія? — розлючено вигукнув офіцер. — Хто її впустив сюди?

— Коханку Яворівського ввіймали, пане полковнику, — хвацько козирнув один із прибулих.

— Ага! Як її — Тереза Йонич? Ану підведися зараз же, шльондро! Де ж твій герой, чому ховається? Ми завітали до нього в гості, а він зник, мов злодій.

— Ганко! Чуєш, Ганко, це я! Чуєш, прокинись, — термосила й умовляла подругу Тереза, не звертаючи уваги на офіцера, начебто не до неї звертався. Тоді офіцер ударив її гострим носакон хромового чобота.

— Підвести! — скомандував, і в ту ж мить її підхопили попід руки, поставили перед полковником. — Де Яворівський? Відповідай! Або скуштуєш ось цього, — стволом пістолета тицьнув у зуби.

Тереза провела рукою по губах, на пальцях залишилася кров. Тоді вона враз гордо випросталася.

— Пустіть! Я буду відповідати, — мовила це, здається, спокійно, наче забула страх. — Я — полька! А ви, пане полковнику? З ким маю честь говорити?

— Так би зразу. Я Чорний Посол. Не чула? Я командую загоном особливого призначення. В ім'я ойчизни ми караємо кожного, хто стає на шлях зради!

— А якщо мені відоме справжнє ваше прізвище?

— Що?!

— Навіщо ці скельця? Вони зайві. Я впізнала вас, Казимеже Лотоцький!

Він підскаочив як опечений. Звів пістолет, спрямовуючи його на Терезу. Потім зареготав божевільно, аж луна пішла.

— Ха-ха-ха! Так, я Лотоцький, Казимеж Лотоцький! І я пишаюся цим! А що ти можеш мені, хлопко, зробити, га? Я плюю на тебе! Зараз ти вмреш, і вона вмре, і всі

з вашого кубла, з ким звела мене сьогодні доля! Всі помруть від моїх куль, і ніяких скидок! А з ким не встигну — розправлюсь пізніше. Комуністи своїм маніфестом віддали вам мою землю. Що ж, я нагодую вас нею! Наїстесь. Навіки. Я не дозволю навіть помолитися богу, мерзотнице! — Він лаявся у безсилій злобі, розуміючи, що навіть її смерть не поверне йому рівноваги. Образа, кинута нею, пробудила в ньому звіра: — Але спершу... спершу я віддам тебе, шльондро, моїй челяді, нехай потішається. — І, божеволіючи від мстивих почуттів, скомандував: — Гей, беріть її! Хто хоче!..

Стогін вирвався з грудей Терези. Вона поточилася, але відштовхнула з останніх сил тих, що кинулися до неї.

— Сійте! Ще встигнете. Гестапівці ви, а не поляки. Чуєте ви, самозваний полковнику! Якби не одна мати народила нас... я б прокляла зараз разом із вами і її! Ну, а тепер ведіть. Ведіть, бандити, польку Броніславу Лотоцьку, дочку депутата сейму, робіть з нею що хочете!

Казимеж рвонув з перенісся окуляри.

— Що? Броніслава Лотоцька загинула ще в сороковім році! Я маю документи і свідків. Яка підла інсинуація!

— Ех ви! Оцеола — ватажок семінолів. Бандит, а не ватажок!

«Оцеола — ватажок семінолів!» Ну, звичайно, він згадав Майна Ріда, згадав жовтий флігель і свої дитячі забави! Відступив крок, ніби так краще бачив молоду жінку, яка стояла перед ним, заплющився лячно, як перед страшною примарою. Наступної миті Казимеж Лотоцький схопився за голову і, хитаючись, мов п'яний, кинувся геть. За ним вискочили одразу ж і вартові.

Усе затихло. І тоді стало чути, як стогне на підлозі Ганка і як хтось ніби шкрябається за дверима сусідньої кімнати. Тереза нахилилася до подруги, підклала щось під голову. Принесла кухоль води. Ганка зробила ковток. Потім розплющила очі. Помалу до неї поверталась свідомість.

— Де Тиміш? — прошептала ледве чутно Ганка, можна було тільки здогадатися, про що вона спитала Терезу.

І досі чулося якесь шамотіння за дверима. Тереза пішла туди, штовхнула їх. На порозі побачила тітку Аделю. Зв'язана, з якоюсь ганчіркою у роті, Аделя дивилася так, наче перед нею був привід, а не Тереза.

Коли тітка Аделя отямилася, Ганку покладали на ліжко.

Десь, не дуже далеко, наче за Солоною балкою, застроичив кулемет, почулися вибухи. Тітка Аделя хрестилася,

твердячи: знову звідкись прорвалися німці. А коли появил-ся Тиміш, живий-здоровий,— заспокоїлась. Він пояснив, що то радянські охоронники тилу оточили банду Чорного Посла.

На другий день Станіславчик ховав Януша Томасевича.

Усією громадою проводжали покійника на цвинтар. На той самий, де поховано було померлих від ран у польовому шпиталі солдатів і офіцерів радянських.

Зосю Батуру важко було впізнати. Як з хреста знята, хилилася вона і вже не плакала, а тільки дивилася згорьованими очима на могилу, на людей і тихо стогнала.

А люди показували на неї крадькома й переповідали пошепки, як і вона, Зося, мало не загинула. Зв'язав їй руки навхрест проклятий богом Янчар та й кинув нещасну на тачанку. Їх було двоє, а вона одна. Та ось на містку раптом загальмувало колесо, їздовий попросив Янчара допомогти підняти задок. Тільки Янчар нахилився, на голову його одразу опустилася люшня. З проломленим черепом Янчар звалився на землю, а їздовий розв'язав Зосю й відпустив на всі чотири...

— Нема у нас другої такої людини, як Томасевич,— жалкували за вчителем, укидаючи в яму по жмені землі.— І декрет про землю, кажуть, спалили бандити. Як же воно тепер буде?

Про Чорного Посла мовчали. Ще не знали, чий там верх, чи відступила банда в ліси. Вже не один раз вислизав він із рук, а потім знову чинив над людьми розправу.

Як уже зовсім смерклося, старики привезли з-під лісу ще одного неживого. Їздили туди пересвідчитися, чи такі справді то Андрій Янчар. Думали-гадали потім, де йому лежати: чи там, де застала смерть, чи, може, на пісках за Солоною балкою, серед стандартних хрестів Третього рейху. Й порішили одногосно: на пісках.

Поховали без труни. У чорний плащ, у якому живим ходив, загорнули і — в яму.

25

Три дні у Станіславчику перебував слідчий Війська Польського зі своїми помічниками. Майже у кожну селянську хату заходили, й ніхто не вірив, що це справжні прокуратори, бо до таких високих чинів раніше, бувало,

викликали людей повісткою, а то й приводили озброєні поліцаї. А ці самі ходили і скрізь розпитували: про нічний напад банди Чорного Посла, про нього самого та його явних і тайних поплічників. На четвертий день уранці заарештували Юзефа Вайду. За понятих — Аполлінарій Батура вкупі з колишньою хазайкою Януша Томасевича Барбарою.

— Вірте мені, людоньки, такого ні ви, ні я не бачили й не побачимо. Поворушив пан слідчий матраци у Вайдиному ліжку, а вони паперами напхані, а не пір'ям.— Тітка Барбара па мить замовкла, інтригуючи своїх слухачів, дарма що розповідала вже про свою місію не вперше.— Тицьнув отак пан слідчий, а там папери. Ну, Юзеф Вайда, бачимо, побілів, на людей не дивиться, а жіночка його, хвора, як завиє! Над покійником так не убиваються, ось хрест святий! А як розпоров матрац слідчий, отоді долари й посипалися. Новенькі, як іконки, що на спаса ними біля костюлу черниці торгували. Труснули другий — знову долари. Підписувала я протокол, двісті тисяч нарахували. А як на злоті — то великі мільйони! Пішли у ванькирчик — там долари.

Дід Войцех Теплий, мов заведений, підохочував сусідку.

— От не вірю, хоч і не кажіть, Барбаро! Де б він їх набрав стільки, та ще новеньких. Сам, чи що, напечатав?

— Кажу ж вам, Хомо невірющий. З літаків ті гроші скидали, щоб аківцям виплачували, кому скільки належить, а молодий Лотоцький призначив Вайду касиром і тримав усе те в нього.

— Це ж їм за що платили? За душоубство?

— Про це Вайда не признався. Але в Любліні скаже. Ото вам і підсолтис! А як приїхав Косинський Люціан, то, пам'ятаєте, Войцеху, і Вайда приплентався. Хотів, бач, до Косинського підлещитися, до майора. Чую, скаржиться: «У касі моїй сорок злотих, ніхто внесків до партії не платить». Брехав і не заплющувався.

— А в касі мільйони...

— Та не та ж каса. То пепесівська була, а це — Америка,— заперечив Войцех Теплий.

— Один чорт! — сказав хтось уїдливо.— І тими Вайда розпоряджався, і цими.

Свіжу новину принесла Северина. Прибігла задихана, пітна.

— Яворівський із Любліна постанову привіз. Мاستок сконфісковано. Все, що в ньому є, передається громаді.

Але поки що там розмістяться вояки. Ще невідомо тільки — радянські чи польські. Для підтримання порядку в Станіславчику.

Барбара смачно перехрестилася самими пучками, чорними від постійного порпання в землі.

— Слава Йсу!

Розмістилися радянські...

Представник їхній, майор Гонтар, заїхавши в Раду, сказав Тимошеві Яворівському, що слід, мабуть, скласти опис майна. Є в маєтку цінні меблі, картини, килими, а все те — народне.

«Брати Терезу чи не брати?» — вагався Яворівський.

Але вона вже від інших почула, чого приїхав майор Гонтар. Наготувала папку з чистим папером, чорнило. Чекала у своїй кімнаті, поки покличуть її.

Ось уже й Богдан Тоцький прийшов, за котрим посилав Яворівський. Запитала в нього:

— Оживе «тигр»?

— Повинен. Ото не щастить звіру — наші його з гармати причастили, а це вже аківці. Пошарпали гранатами, прокляті. А що їм до того млина? Крутиться — нехай крутиться. Так ні... Може б, їм хотілося, щоб і Земля перестала обертатися навколо Сонця. Добре в темряві справляли свій шабаш, не дуже влучили. — Перед дверима солтиса Тоцький пригладив волосся, винувато мовив: — До маєтку збираємося?

— Здається...

— І ви? Чи, може, вам не слід, Терезо? — мовив роздумливо.

— Чому?

— А зрештою, справді — чому?! — і повеселішав, зустрівшись із її поглядом. Найменшої тіні вагання не було на Терезиному обличчі, все для неї вирішено — назавжди.

Мабуть, і Тимошеві Терезине обличчя відповіло: «З вами».

Він чемно пропустив її вперед.

Вимощена диким каменем, крута і звивиста дорога заросла травою, давно не стрижені кущі чайної ружі стелилися повзучими гілками по землі, водій обминав їх, боячись, певно, колючок.

Біля брами стояв вартовий із зеленими погонами, він хвацько козирнув майорові. Вікна й двері флігеля відчинено навстіж — там господарює солдат у білому ковпаку — певно, кухар.

— Пані Тереза! Мамо, он пані вчителька!

Вона озирнулася на той голос. Між заростями, біля веранди, побачила свою малу пацієнтку Марійку, якій носила мазь Вількенсона, а трохи далі і її матір.

— А ви що тут робите? — пішла до Марійки, зрадівши чомусь, може, тому, що масток зустрів її несподівано безжурним щебетом дитини.

— Працюватиму я в них. На кухні. А чого вдома сидіти, — пояснювала жінка. — Та й Марійка підхарчується трохи.

— Пані Терезо, а що це за квітка? Дивіться, яка біла! І пахне солодко...

Тереза здригнулася: функія. В гущавині розрісся величезний кущ із листям широким, гарним, схожим на листя водяної лілеї. На високій, тонкій ніжці велике сніжно-біле суцвіття. «Мамина функія».

— Функія, Марійко.

— Я ніколи таких квітів не бачила. А ви?

— А я бачила. Була такою малою, як ти...

Тереза одвернулася, щось їй в очах залоскотало, а під горло підкотився твердий клубочок.

— Ви підете туди? У замок? Можна, я з вами? — просилася дівчинка.

— Не знаю...

— А я знаю, що можна. Тепер можна. Пап, кажуть, зовсім утік. І он той солдат, що біля брами, каже, що колись тут буде школа. Це правда? І ви тут вчителюватимете, правда?

Тереза не встигала відповідати Марійці. Мама дівчинка не чула, даремно та кликала її.

Тим часом майор привів Яворівського і Богдана Тоцького в добре знайомі для Терези широкі двері з кольоровими скельцями у фрамусі. Знала: за тими дверима просторий хол, білі сходи на другий поверх, і там... там третя праворуч — її, Терезина, кімната. Колишня її. Скільки вже років не була вона там!

Чи це маленька Ельжбетина донька потягнула Терезу, чи щось інше, ще сильніше, завело її, але вона й незчулася, як уже була в холі, а потім пішла нагору. Десь зникли майор і ті, що були з ним. Перед Терезою стояли розчиненими обидві половинки білих, інкрустованих сріблом дверей.

Вони з Марійкою переступили поріг і опинилися в розкішно умебльованій залі. Обтягнуті «прив'ялим» оксами-

том, стояли попід стінами м'які тонконогі кріселя, ломберні столики для картярної гри, красувався камін, споруджений з білих італійських кахлів. Пишновусі Лотоцькі, прадіди й діди Терезині, давно забуті нею ксьондзи, генерали, посла дивилися погордо і пробачливо.

Але педовго тривала аудієнція з минулим. Тереза побачила раптом рояль. Він стояв на тому ж місці, де був завжди, білий рояль, біля котрого мама біла Терезу по руках — своїми пальцями, обтяженими перснями. Вона так хотіла, щоби Тереза стала відомою піаністкою, щоби підкоряла світ полонезами та ноктюрнами.

— Що це, пані Терезо?! — захоплено допитувалася Марійка, побачивши білий рояль і те, як руки Терези лягли на його податливі клавіші.

— Це музика, дівчинко. Це Огінський, Шопен, Бетховен...

— Не розумію. Музика не така...

— А яка ж! Кажу тобі — музика.

Стільця поряд не було. Але він і не потрібен, адже руки вже давно на клавішах, і треба тільки сказати їм, треба примусити їх здолати страх. Але як важко це зробити! О неслухняні руки Терези...

— Я хочу музики!

— Ти хочеш музики? — щиро здивувалася Тереза.

— Хочу, — благала, пестила її очима мала Марійка.

Поривчасто, ніби не тямлячи, що робить, Тереза схопила Марійку, притисла до себе. Цілувала в щічку, в голову, в оченята, сповнені подиву.

— Добре. Нехай буде по-твоєму. Я подарую тобі музику. Не собі, а тобі. А потім... Я навчу тебе грати, дитино!

І руки Терези знову лягли на клавіші.

Вона не помітила, як хтось приніс стілець, як обережно посадив, а сам завмер, ніби зник. Вона нічого не відчувала, нічого не чула, окрім музики. Музика наповнила всю її істоту, жила в ній, як друге серце, несла її на морських хвилях і то збуджувала в ній відвагу бійця, то заколисувала, як малу дитину.

Вона ще довго-довго, цілу вічність була в музиці.

А коли той, хто стояв біля неї, нахилився, знеможений пристрастю Терезиної гри, й поцілував її в плече, Тереза навіть і цього не помітила.

А Марійка побачила й сказала Тимошеві Яворівському:

— Я теж хочу. Хочу поцілувати пані Терезу.

Гуде під важкими колесами бронетранспортерів, вигнається під гусеницями танків, артилерійських тягачів Варшавське шосе. Це вирушили на фронт нові полки Війська Польського. Котяться новенькі бронетранспортери, а за ними — «студебекери», піхота. На радіаторах біло-червоні прапори. Учора в Любліні відсвяткували традиційний День польського жовніра, а сьогодні на Віслу — в бій.

У кіннім строю улани. Коні маленькі, степові... Танцюють під вершниками чи то від бойового азарту, чи від страху перед сталевими чудовиськами, які гримлять, підминаючи на узбіччі молоду паросль.

Замасковані, тут і там стоять уздовж шляху зенітки, дивляться стволами в розпечене небо.

На перехресті стріла-вказівник — «На Варшаву», друга, менша, — «На Станіславчик».

За сімнадцять кілометрів прийшли ці люди, що стоять обіч залізного потоку, який зветься Військом Польським. Чоловіки, жінки, діти. Дивляться не надивляться. Шукають очима своїх. Усміхаються радо до кожного, а уланам плещуть особливо завзято. Улани — мрія і гордість Польщі...

Ось машини санітарної служби з червоними хрестами. Блищить нікель, сяє заводський лак. Колеса як похромовані. Ще вони не місили роз'юшених чорноземів, не буксували в пісках, не зморщувалися, пробиті кулями... На фронт, не з фронту.

Біля дорожнього знака, що показує на Станіславчик, зупинився новенький червонохресний автобус. Жінка-майор вийшла з кабіни. Сказала тим, що в машині:

— Терезо, Зося, Ганко! Приїхали!

Худенький жовнір висунувся з вікна автобуса. Мундир і конфедератка — все як годиться, обличчя ніжне, дівоче. А в другому вікні ще одна дівчина. А далі ще. Їх важко впізнати, зате вони впізнають.

— Тітусю Аделя, це ми!

— Тиміш!

Він почув своє ім'я, але не ворухнувся, ніби закам'янів. Стояв, опустивши винувато погляд. Дівчата самі підійшли до нього. Тереза розповідала:

— Уяви собі, Тимоше, ми потрапили до тієї жінки, пам'ятаєш, що воювала в Іспанії. Вона лікар. Нам з нею добре!

— І я разом із Терезою в одній санітарній роті! — хвалиться Ганка.

— А Зося не з вами?

— З нами. Сумує. Нічого й досі не чути про того прикордонника, живий він чи помер від ран. Ніякої вістки!

Тиміш зажурено показав свою прострелену руку, зітхнув.

— Мені часом сниться, що вона загоїлася, що я знову на передовій. А прокинуся — злість бере. Ну як це справді важко! Важко сидіти дома, коли попереду вирішальні бої...

Він пригощав їх яблуками, роздавав кожній по одному, по два, а коли дійшла черга до Терези, їй вже не вистачило, і він винувато посміхнувся.

27

Санітарна частина розмістилася в хатці лісничого, чорній від старості, обпаленій пожежею. Очевидно, мала й вона загинути у вогняному вирі, як багато людських осель, та, бач, хтось відборонив її. Одні руки — ворожі — підпалили, інші — пригасили. Навколо неї тепер шикувалися сірі намети, мов гуси біля матері, і до тих наметів звідусіль — із шляху, з лісових урочищ — потяглися машини й підводи з пораненими. Гриміло десь кілометрів за десять-п'ятнадцять відси. Фашистські дивізії встигли одержати нові контингенти і зброю. Шал бою наростав.

Позаду був Люблін, попереду — не так уже й далеко — Варшава. Варшава! Вона в усіх на вустах. Дехто з поранених твердив, що вже бачив зі свого окопу міст Понятовського. Капрал-танкіст присягався маткою боскою, що вчора на світанку, перебуваючи у розвідці, встиг набрати біля того мосту у флягу води і залити її в радіатор бойової «тридцятьчотвірки».

— Але, прошу пана, насамперед сам напився. Отак лежав і сьорбав просто з Вісли. Вода цілюща! Мабуть, тому й рана моя швидко гоїться. Ось дивіться, я вже воруху пальцями. Як ви гадаєте, сестричко, дожену своїх на цім боці чи вже на тім?

У нього прострелена права рука біля ліктя, осколки застряли також у стегнах, виймати їх будуть в тиловому шпиталі, про це сестра, до якої він звернувся, добре знає,

але їй, Ганці Яворівській, не хочеться розчаровувати капрала.

— Все залежить від вас. Як будете лікуватися. Вам, пане капрал, належить лежати, а ви маршируєте, як на параді.

Нетерплячий народець, ці доручені їй вестерпляттівці! Двоє після першої ж перев'язки зникли, а потім виявилося, що вони самочинно повернулися до своїх підрозділів. Але цей не втече, милиці не дадуть, він, щоб не нудьгувати без роботи, згодився виконувати обов'язки постійного чергового і ревно стежить за порядком. Особливо нещадний він до курців — тільки одному їй дозволяє палити в палатці — жолнежу, котрому куля влучила в спину.

Другий місяць Ганка на фронті, другий місяць перев'язує, годує поранених, вислуховує їхні розповіді, пише під диктовку листи. І згадує інших людей, чоловіків і жінок, з котрими перебувала в концтаборі. Згадує і порівнює. Страждають і ці. Від ран, від тривоги, що залишається, можливо, каліками, від невдоволення, що в найвідповідальніший період війни, коли ось-ось Варшава відчинить перед Червоною Армією і Військом Польським свої древні брами, їм доведеться кочувати по лазаретах. Їх можна зрозуміти, звитяжців незакінченого бою. Вони живуть подвигом. А там, у Майданеку? Ніщо так не вбиває, як власне безсилля перед наругою і сваволею катів, голодне животіння з тавром раба на тілі, усвідомлення, що ти і всі, хто разом із тобою, приречені. Ні, ту біду, той спогад вона носитиме в собі ще довго, як найстрашнішу рану. Досі їй сняться жахи: миршавий, схожий на павіана каптенармус Генріх-Марія-Отто Різен пакує трофеї Майданека і пакує в залізні ящики живих людей, худих, як Кащей Безсмертний. Чорна сажа табірних печей застигнє їй очі, лізе в горло, душить. Блідий, з розстебнутим коміром, в хутряній куртці Різен стріляє з автомата в неї, в Терезу Йонич, у Генріха Вуля: «Це вам за Сталінград! Триста тридцять тисяч наших впало там і стільки ж ваших впаде тут!»

А звідкись, мов реквієм по тих, що лежать постріляні в рові за баракком, який оперізує табір, долинають звуки полонезів Міхала Клеофаса.

Майданек... Тепер вона знає, що таких майданеків фашисти набудували сотні, по всій Польщі. Вистачило б на всіх поляків, на сучасних і на майбутніх.

Неподалік від санчастини, в котрій вона служить, у березовім гайку тимчасове містечко вчорашніх бранців.

Визволенням, їм нікуди повертатися, це здебільшого варшав'яни. Кілька разів ходила до них, виконуючи доручення «іспанки», як в думці іменує свою начальницю Ганка.

О четвертій, змінившись, знову поспішає туди. Несе ліки, бинти, мило. На лісовій дорозі Ганку зупиняють. Патруль? Ні, танкісти виставили регулювальника, зустрічають поповнення.

— Ви, мабуть, недавно в нас, — підхорунжий зацікавлено придивляється до панночки в уніформі з личками капрала.

Вона показує йому документ.

— О! Впізнаю підпис нашого генерала. Ян Межицан! То ви наша! — Підхорунжий відразу ж підтягнувся, подобришав. Торкнув рукою свій новенький орден, ніби змахнув із нього пилинку.

— Ось хрест Грюнвальда він мені вручав. Ще за минулі бої. Прощу, проходите, але будьте обережні. Не потрапте під свій танк.

Ганка пішла, але ще раз озирнулася, немов відчула, що регулювальник дивиться їй услід. Махнула йому привітно рукою й зітхнула, згадавши брата. Як пасувала військова форма Тимошеві! Защеміло в грудях. «Невже війна навіки зробила його інвалідом?»

Була вже біля тимчасового містечка варшав'ян, як позаду справді почувся наростаючий металевий шум, хрускіт дерев, лязк гусениць. На галявину виповз перший танк. Сизий дим виривався з-під його кованого черева. Трепетно хилилися навстріч йому молоденькі дерева, кущі. То вгору, то вниз повільно хитався ствол гармати. А коли танк звернув з просіки під густе шатро беріз та дубів, стало видно його номер і власне імення, написане білою фарбою: «Тадеш Костюшко». Наступний, що зупинився поруч із першим, звався «Ярослав Домбровський». Ще один: «К. Рокоссовський». Підхорунжий помахом прапорця скеровував бойові машини то ліворуч, то праворуч. У лісі зробилося тісно. Раптом регулювальник помітив серед дерев на протилежному боці галявини якись постаті. Придивившись, зрозумів, що то не танкісти, як спершу йому подумалося. Звідкілясь з'явилися цивільні люди, здебільшого жінки. Впізнав колишніх в'язнів концтабору. Неподалік знайшли вони собі тимчасовий притулок, і повернення їхнє додому залежало від просування наступаючих по рідній землі радянських і польських дивізій. Догадався, що вони бачать

його, Сташека, бачать, як він помахом прапорця, мов диригент, підкоряє своїй волі сталевих велетнів. Збудження охопило його, думка Сташека сягнула у день завтрашній. Ось так він стоятиме на посту перед боєм і в призначений час подасть сигнал. І, можливо, як і сьогодні, дивитимуться з надією його співвітчизники на грізну колону машин із п'ястівським орлом на броні, на нього, Сташека, селянського хлопця з Хелмщини, якому випало стільки горя і стільки щастя. Бо, справді, хіба не він, Сташек, і не його товариші по зброї, вестерпляттівці, пролили кров під Леніно і при визволенні Любліна, хіба не вони карали смертельною карою ворога і самі вмирали від куль, від осколків, горіли у танках! І хіба не вони, ті, що вистояли і вижили, першими побачили очі визволених братів і сестер, батьків і матерів, очі свого народу, своєї Польщизни!

Ті, вчорашні табірники, сміливішають. Все ближче, ближче звучать схвильовані голоси, і ніхто людей не зупиняє, ніхто не наважується сказати їм, що у військових свої суворі закони, що ні сват, ні брат, якщо він цивільний, не має права і не повинен знати, що то за військова частина зупинилася на спочинок, яка техніка у неї на озброєнні і яке бойове завдання.

Мабуть, поява цивільних стурбувала офіцерів танкового підрозділу. Застебуючи на ходу гудзика френча, підпоручник Малужинський побіг назустріч тим, що були вже найближче. Але в цей час з іншого боку, від схованої серед вільшин ріки, вийшло на галявину п'ятнадцять-двадцять жінок різного віку і кілька літніх чоловіків, острижених під машинку, наче рекрути. У декотрих на рукавах грубої одежі ще не спороті табірні номери. В кількох кроках від Сташека вони, нарешті, зупинилися, й відразу ж підпоручник Малужинський гаряче щось став їм доводити, розмахуючи руками.

Танки вже стояли нерухомо, в холодку, а по прокладених ними ребристих коліях одна за одною підходили цистерни, машини з припасами і провіантом, штабні автобуси. Попихкуючи трубою, проїхала кухня. В інтервалах між появою машин Сташекові добре було чути розмову підпоручника з несподіваними гостями. Люди зголодніли за живим словом, хочуть знати про становище на фронті, про найближчі плани командування, про точні строки визволення не тільки Варшави. Називали міста і села майже усіх воєводств, як тих, що були по сей бік Вісли,

так і по той. Якась старенька без кінця повторювала, що її мешкання поруч із костьолом святого Вавжинця і що вона, не виходячи з покоїв, слухала органну музику. Її ровесниця з національною біло-червоною пов'язкою на рукаві сірого халата термосила підпоручника Малужинського і вже в котрий раз запитувала, чи то правда, що у Варшаві на Алеї Шуха, де у неї власний будинок, розмістилося гестапо й там мордують поляків.

Згодом до Малужинського приєднався ще один офіцер. Сташек впізнав у ньому майора Люціана Косинського, представника якогось вищого штабу. Ось уже кілька днів він з ними на марші, і то не на вілісі, а з екіпажем танка «Тадеуш Костюшко».

Насамперед майор Косинський запросив усіх сідати. Вибрав місце під розлогим дубом. З планшета витяг карту і приколов її до дерева. Це була стара потерта карта Польщі.

Якби колийний обхідник, син рольника, Сташек Лісовський кінчив не початкову школу, а мав середню освіту, він, можливо, знав би географію рідного краю не гірше за офіцера. Але до війни, до самого тисяча дев'ятсот тридцять дев'ятого року, він не виїздив далі Хелма. І те, про що розповідав зараз майор, він чув у рідній хаті від батька-солдата першої світової. Батько! В ту ніч, коли Сташек форсував своїм танком Західний Буг, Станіслава Лісовського і ще десяткох заложників фашисти вивели на розстріл. Хтось із їхніх односельців переховував радянського парашутиста і дав йому змогу врятуватися. Знайшовся провокатор і назвав «неблагонадійних». Серед них була й рідня Сташека. Вже батько лежав у землі, вже інші визволителі мітингували на свіжій могилі й клялися помститися ворогові, а в Хелмі Сташек, нічого не знаючи про трагедію, святкував разом з усіма перемогу. Линув над древніми стінами міста урочистий дзвін усіх хелмських костьолів, а він, Сташек, під той дзвін співав охриплим голосом марш Народної Армії. Потім був мітинг. Уповноважений Польського комітету національного визволення оголосив «Маніфест до народу Польщі». Неначе теплий вітер прошелестів над натовпом — то в шанобі до великих слів маніфесту люди всі як один зняли капелюхи, брилі, конфедератки.

Він у ту мить думав про батька, про одвічні селянські клопоти і мрії, про те, що, можливо, шлях його танка проляже через рідне село Рудку.

В Рудку танкісти прийшли надвечір. І сусіди показали йому нефарбовану дощечку, де старанно виведено було одинадцять імен і де проти цифри сім стояло прізвище його батька.

Майор говорить про Гданськ і Щецін, про Вроцлав, які чекають свого визволення. Це він не лише тим концтабірникам говорить, але й до нього звертається, до підхоружого Сташека, до всіх танкістів, які чують слова офіцера. І в душі Сташека знову гучать дзвони древніх костьолів Хелма і слова маніфесту: «Піднімайтеся на боротьбу за велич Польщі, за повернення матері батьківщині древнього польського Помор'я і польської Сілезії, за вихід до моря, за польські прикордонні стовпи на Одрі». Офіцер Косинський знає, що треба робити і як жити. Знає за себе і за Сташека. Сташек піде з Косинським, з генералом Яном Межицаном. Він не боїться ні ран, ні смерті. Танк — його дім. Аж поки над усією Польщею не затріпоче біло-червоний прапор. Аж поки не сконає фашизм!

Сива полька з лицем, порізаним зморшками, зі втомленими гарними очима допитується в майора, що то за нашіс на одному з танків. «Тадеуш Костюшко» — це їй зрозуміло. І про Ярослава Домбровського, героя Паризької комуни, вона знає. А хто ж такий К. Рокоссовський?

— Костянтин Рокоссовський — відомий радянський генерал. Він прославився під Сталінградом, — відповідає майор. — До складу війська, яким він нині командує, входять і польські частини.

— Костянтин, — повторює тихо сива жінка і зітхає.

Сусідка її, молоденька полька з забинтованою головою, пояснює майорові:

— Пані з Варшави і має прізвище Рокоссовська. Тому й зацікавилася, може, родич?

Майор уважніше придивляється до літньої варшав'янки. Згорьовані очі ховаються в глибоких западинах, як у дуже хворої людини. Худі нервові пальці перебирають пучечок висушених білих квітів. Ось вона тихо продовжує говорити, але вже ні до кого не звертається, гомонить сама із собою. Здається, губи вимовляють одне і те ж слово: «Костянтин, Костянтин...»

Між іншим, ще тоді, коли генералові Рокоссовському за Сталінград дали звання Героя Радянського Союзу, Косинський знайомився з його біографією. В ній нічого не згадувалося про те, що він родом із Польщі.

А пані Рокоссовська вважає, що діалог не закінчено.

Вона підсіла ближче, їй дали місце поруч із Косинським. Ось вона знову дивиться на нього.

— У мене був брат. Рідний брат, пане офіцер. Його теж звали Костянтин. Чувте, мого батька звали Ксаверій, а брата Костянтин. Щоправда, він без вісті пропав. Давно, дуже давно то було. Казали, втік на війну,— жінка понюхала квіти, наче це були якісь ліки, потерла рукою скроню.— Польща виставила тоді свої легіони, а Росія свої. Скільки люду загинуло, матка боска! Не повернувся додому і Костя. Ми по ньому молебень відслужили. Я тоді маленькою була, а пам'ятаю...

Польова кухня не диміла, дров більше не підкидали. Низенький на зріст жолнеж у білій шапочці ударив кілька разів по рейці, яку сам і повісив на сучку кремезного дуба. Танкістів кликали на обід. По одному, по двоє потяглися до кухні. Всі у новенькій уніформі, в начищених чоботях. І казанки новенькі.

Косинський прощався зі своїми слухачами. Висловив певність, що нова зустріч буде вже на тому березі Вісли. Неохоче підводилися люди, а декотрі продовжували сидіти і гомоніли між собою. Гамірна солдатська компанія все тісніше гуртувалася довкола кухні. Кухар, який стояв тепер із черпаком на прицепі, здався велетнем. Пахощі вареної квасолі і м'яса змішалися з лісовими, й одразу на галявині зробилося ще затишніше, зовсім по-домашньому.

— Жолнежі, прошу пана, мають квасолю? — дивувався поляк з гострою сивою борідкою, якого підхорунжий Сташек на прощання пригостив цигаркою. Він не відривав погляду від кухаря, облизував пошерхлі губи.

— А ми зараз на двох одержимо,— запропонував йому Сташек.— Ви мій гість. Ось тут і почекайте, в холодку. Назвемо ресторацію «Під дубом».

— Не треба, прошу пана, я ниньки добре попоїв. Консервована свинина і білий хліб! А про квасолю я до того сказав, що й сам був кулінаром. У «Брістолі» добре знали пана Віктора і його приправи до квасолі.

Старий поляк нікуди не пішов, ще й серветку розстелив перед собою на траві, готуючись до обіцяного частування солдатським обідом. Під тим самим дубом сиділа пані Рокоссовська. В неї забинтовані ноги, і бинти забруднилися. Майор Косинський хотів покликати до неї когось із санчастини, але побачив Ганку Яворівську із санітарною сумкою і передав пані під її опіку.

Дівчина в уніформі, в новенькій конфедератці з п'ястівським орлом справила на стару жінку гарне враження, а коли почала обережно знімати пов'язку, пані раптом притягла її до себе й поцілувала в чоло.

— Дзенькую бардзо, доцю моя!

Зблизька придивляючись до літньої польки, Косинський знайшов щось знайоме в її обличчі. Особливо вразили очі. Навіть старість і велика втома не погасили в них живої мислі, не зітерли лагідної задуми й материнської доброти. І, може, тому пригадалися йому інші очі. Пригадалася та тривожна ніч, коли був при штабі командуючого. Несподівано ворожі танки прорвалися на цій ділянці, і довелось купці людей тримати кругову оборону. Біля вікна, що виходило на центральну вулицю містечка, з бронебійною рушницею став і командуючий. Минуло кілька хвилин. Люціан Косинський сам вибрав собі позицію біля вікна, бачив, як із-за рогу висунувся «фердинанд», як повів чорним стволом. Стріляти по фашистській рухомій фортеці з такої відстані не було рації, і всі це розуміли. Озвалися ті, що були в ближчих будинках, там заgrimіли петеери. Але «фердинанд» продовжував рухатися, а скоро з'явилися і танки з десантниками на броні. Мабуть, не випадково фашисти проривалися сюди, не випадково вперто прокладали собі шлях вогнем і гусеницями до готичного особняка з червоної цегли. Їх цікавив штаб. Нарешті вони наблизилися до кам'яного басейну з фонтаном і кам'яними ведмедями. Аж тоді командуючий почав цілитися, поклавши для зручності бронебійку на підвіконня.

В ту мить, коли мав уже натиснути на гачок, з підпаленого ще раніше ворожим снарядом сусіднього будинку вискочила зграйка дітей. Вони бігли навпростець через майдан, бігли просто під кулі. Ось тоді Люціан Косинський і побачив зблизька очі Рокоссовського. І він зрозумів: генерал не стрілятиме, яка б небезпека йому особисто не загрожувала. Не стрілятиме сам і не дозволить іншим, доки діти не опиняться в безпеці. І звідти, з червоного особняка, довго, ще цілих п'ять хвилин, справді ніхто не стріляв. Тільки фашисти люто прочісували вогняним струменем площу, і діти падали, падали, мов колоски від руки косінерів. Тут і там на гранчастих мостинах залишилися вони — Тадеуші і Зигмунди, Сташеки і Яни, Ванди і Зосі. Та все ж частина їх добігла і сховалася серед руїн костюлу. Отоді вдарила, нарешті, бронебійка командуючого, до неї приєдналися інші, і три танки запалали майже одно-

часно. А далі в хаосі стрілянини почувся раптом вибух такої сили, який заглушив усе. Це підірвався і розлетівся на шматки «Фердинанд». Атаку було відбито.

Після пережитої почі довго ще сумували очі Костянтина Рокоссовського. І саме той їхній вираз і зберігся в пам'яті Косинського, а нині ніби матеріалізувався у виразі очей цієї сивої польської жінки.

Казанок Сташека, поставлений перед колишнім кулінаром із «Брістоля», привернув увагу і старої польки. Вона похвалила Сташека, назвавши його коханою дитиною, але на запрошення покуштувати принесену страву церемонно відповіла, що, дякувати богів, ниньки їх харчують добре і вона не голодна.

— А квасоля — то дуже пенкна страва, добродзею офіцере. Німа такого поляка, жеби не кохав квасолі. Як повернемося до Варшави, прошу, добродзею, до пані Гелени Рокоссовської. Вона вам зготує квасоллю по-британському. Такої, як у мене, ніде не скуштуєте!

Про те, що в неї таке ж прізвище, як у командуючого, більше не говорили. Зрештою, і пані Рокоссовська ні на чому не наполягала.

Втім, у той же день майор Косинський, подумавши добре на самоті, викликав по рації комбрига Яна Межицана. Вирішив доповісти йому про випадкову зустріч. Розмірковував так: можливо, він, Косинський, чогось не знає, а генерал Межицан, як добре усім відомо, поляк з радянських, генералом бригади став на війні, у Війську Польському, а народився десь на Дніпрі і вчився військовій справі, здається, у Києві. Якось він сам розповідав офіцерам про себе: батько поляк, брав участь у революції 1905 року в Лодзі і потім потрапив у Росію на заслання. Ян командував на початку війни танковою бригадою в Червоній Армії, а потім попросився до Війська Польського.

У навушниках чувся знайомий баритон генерала: «Так, так. Як звати? Гелена? А скільки їй років? Чому приблизно? Треба знати все точно». І вже по його інтонації можна було догадатися, що Ян Межицан поставився до повідомлення серйозно. Розпитував, як вона себе почуває, чи не потребує негайної медичної допомоги, чи пристойний має одяг, взуття, чи не голодна. Пообіцяв викликати на розмову в найближчі тридцять хвилин. А поки що доручив не випускати її з поля зору і попередити тих, хто її опікає, що вони персонально відповідають за пані Гелену Рокоссовську.

Косинський одразу ж пішов шукати Малужинського. При першій же зустрічі впізнав у ньому колишнього свого учня Янека із Станіславчика. Десь він потім колійником влаштувався на залізниці. Хто б міг подумати, що вийде з нього офіцер! Застав підпоручника в штабній палатці. Перед ним лежало кілька добряче потертих листків. З фотографії на нього дивилася чорноволоса жінка, у котрої на колінах сиділо дитя.

— Син?

— Ні, донька, Марійкою звати. Але це давнє фото, тепер Марійка вже школярка, у перший клас ходить. Без мене виросла. А ще й Петруня, мала зовсім.

Косинський розглядав фотографію і пригадував.

— Дружина народилася в Станіславчику?

— Так. Вона з родини Стрембицьких.

— А я щось не пам'ятаю її. Ніби в нашій школі не вчилася.

— Зате Ельжбета вас пам'ятає, пане майоре. Якби не залишили землякам номер польової пошти, я б і досі, можливо, не мав ніякої звістки від Елі. Мої листи до неї чомусь не потрапляли, а мені вона не писала, бо не знала куди. Добре, що тепер усе налагодилося.

Косинський віддав підпоручнику фото, зітхнув. Мабуть, про власну сім'ю подумав.

— Довго ще після війни люди розшукуватимуть своїх. І навіть не всі, хто живий, зустрінуться. А яка то, справді, буде велика радість, коли і ви і я знову побачимо наших дружин, дітей. Чого тільки, яких див не буває, Малужинський. Я щойно мав розмову з комбригом. І знаєте, генерал зацікавився цією панією Рокоссовською.

Він не встиг більше нічого сказати.

Перестрибуючи через натягнуті розтяжки палаток, через свіжі щілини, викопані на випадок повітряного нападу, майор Косинський біг до радіоапарата. Зв'язковий ледве встигав за ним.

І знову баритон Межицана — подячливий, задоволений:

— Все правильно. Генерал просив мене особисто, якщо є можливість, привезти Гелену Рокоссовську до нього... Це дуже складно і дуже просто. Уявляєте! Ще юнаком варшав'янин, якого звали Костиком, опинився в Росії. Ну, а тепер генералом повернувся в рідні місця. Усе ясно вам, Косинський? Отож чекайте на мене.

Вечоріло. Між старими деревами блукали сутінки. Косинський схвильований, щасливий, наче зустрів із близь-

кою людиною після довгої розлуки чекала на нього самого, помалу крокував у той бік, звідки вітерець приносив річкову вологість і пахощі осоки. Він думав про Рокоссовських. Про те, що в кожній людині є і будуть суворі особисті рахунки до воєн і до тих, хто їх розв'язує. Думав про життя і смерть на війні. Про те, що людське серце і людський мозок несуть у собі через роки і роки нетлінними любов і дружбу, глибоке почуття родини, сім'ї, нації. І ще — чуття свого класу. Останнє для нього, комуніста, особливо святе. Не випадковість, не стихія, а саме життя привело поляка Костянтина Рокоссовського на рідну землю як воїна і визволителя рідної сестри і рідного народу.

ІНТЕРЛЮДІЯ

Верховний головнокомандуючий включив радіо. Передавали оперативне зведення. Війська Костянтина Рокоссовського штурмували опорні пункти на Варшавському напрямку — Седльце, Мінськ-Мазовецький, Луків, Радзимін, Кжесмин, Дембе-Вельке, Нове Место. І в наказі, який він підписував десь після півночі, приємно було зустріти польські прізвища. «Чому тільки польських танкістів згадаю? — запитав у генерала з оперативного управління. — Де улани? А піхота?» Йому показали на карті Віслу. Червоні стріли наступаючих дивізій і чорні — контратакуючих. Чорних було менше, вони, мов зуби дракона, грізно простяглися навстріч, підковами вигиналися навколо перших завіслянських плацдармів, нависали над щойно наведеними переправами. Військо Польське, радянські армії Першого Білоруського фронту, пройшовши з боями триста-чотириста кілометрів, за рахунок останнього подиху вихопилися на береги Вісли, щоб перепочити, набратися сил, підготувати плацдарми для майбутнього стрибка. Запитуючи, чому, крім танкістів, не названо інших з'єднань війська, Сталін і сам добре знав, якою буде відповідь. Вони ведуть важкі, виснажливі бої, частково блоковані або напівоточені, не маючи достатньої кількості боєприпасів, пального: не вони нині, а їх атакують на західнім березі Варти, під Студзянками, Магнушевом, Пулавами. Радіо ще живиться минулими успіхами, урочистий голос Левітана виповнює серця мільйонів людей у містах і селах радістю і надією, але верховний знає, що в окопах на берегах Вісли солдатам і жовнірам зараз не до Левітана.

На зеленому суцні стола верховного останнє зведення військової розвідки. Під Варшаву ідуть фашистські дивізії з Греції, Голландії, Франції, поповнені новою технікою танкові і механізовані армії. Радіо говорить про визволення Радзиміна, і саме там, як відомо верховному, зупинилася знекровлена Друга танкова армія, втративши дві

третини машин і екіпажів. Варшава. Рукою, здається, дотягтися можна до неї, але навіть генерал Чуйков із його Восьмою гвардійською армією, загартованою в Сталінградській битві, доповідає, що тут вони зустріли твердий «горішок».

Із Рокоссовським, Чуйковим розмовляв уночі. Думка у них одна — військам перейти до оборони, міцно закріпитися для тривалої підготовки вторгнення у Східну Пруссію.

А перед світанком терміново його викликав Люблін. Схоже на те, що мільйонна польська столиця повірила в оманливі гасла командуючого підпільною Армією Крайовою генерала Тадеуша Бур-Коморовського, пішла на передчасне повстання. Ні в штабі Війська Польського, ні в Польському комітеті національного визволення ніхто заздалегідь про цю акцію не був інформований. Посол Радянського уряду в Любліні висловив припущення, що це, можливо, одна з ізольованих операцій по здійсненню так званого плану «Бужа», за яким лондонський емігрантський уряд наказував «кадровим» частинам на окупованій території при першій же нагоді брати у свої руки владу в містах і містечках ще до вступу Червоної Армії, аби не дати змоги лівим силам вийти на політичну арену.

Отже, дві сили зіткнулися в Польщі.

Повпреди двох фронтів, двох сил чекають у московських готелях запрошення до Кремля. Дивний збіг. Станіслав Міколайчик та його колеги з Лондона прийдуть саме у перший день повстання. Така «випадковість», звичайно, кимсь добре розрахована. У нас, мовляв, є не тільки амбіція, але й амуніція. Знову Черчілль? Цей бойовий кінч з кожним роком усе частіше спотикається.

Сталін пройшов по м'якому килиму, взяв глянцеватий листок, на якому стояли прізвища делегацій. Першою значиться люблінська: Беруг, Осубка-Моравський, Ванда Василевська, Роля-Жимерський. Друга — Міколайчик, Грабський, Ромер. Ну, звичайно, поляки витончені джентльмени і люб'язні кавалери. Пан Міколайчик мусить рахуватися з тим, що серед люблінців є жінка і не образиться, коли доведеться трохи почекати, — Сталін посміхнувся сам до себе, великим пальцем лівої руки почав натоптувати люльку. Переглянув ще раз папери в буро-червоній саф'яновій папці, готуючись до зустрічі з поляками. Не сьогодні воно виникло, польське питання. Хижаки імперіалізму, великі і малі, завжди дивилися на Польщу як на

пішака у своїх авантюрах. Жовтень сімнадцятого року дав полякам свободу і незалежність, та, на жаль, владу захопили буржуазія й поміщики. Сталіну пригадався давній епізод. Держинський доповідав Леніну про події в Польщі, про масові протести і страйки проти воєнних займів, наданих Францією урядові Пілсудського.

«Спершу поляків сіймають на золотий гачок, а потім з'їдять їхню державу з потрохами, — мовив Ленін скрушно, — імперіалісти мріють перетворити слов'янську країну на казарму і плацдарм проти нас».

Так воно і сталося — Ленін, як завжди, дивився далеко вперед. Польська армія через три роки після Жовтня, озброєна англійськими і французькими імперіалістами, вторглася на Україну, в Білорусію. Савінков, Петлюра, Булак-Балахович — усі вони в ті роки бачили у панській Польщі свого натхненника і через її кордон простягали криваві пазури на схід, виступаючи в ролі шолудивой моськи. З польської території рушили у свій кривавий похід проти Радянської держави і гітлерівські полчища. А чим займалися Мосціцький, Рачкевич, Соснковський, Арцишевський, Бек? Перший втік спокійненько у Женеву, благо мав і швейцарське підданство, другий отаборився спершу у Франції, а потім у Лондоні і не знайшов для себе нічого важливішого, як формувати з поляків-емігрантів полки на допомогу білофіннам. Ні, Сталін нічого не забув і нічого не скидає з рахівниці — ні зради Андерса, ні підступних планів, виношуваних Черчіллем, використати польські війська, сформовані в СРСР і виведені Андерсом в Іран, для відторгнення кавказьких нафтових районів і передачі їх Англії, Сполученим Штатам. У важкий час, коли гітлерівці вели наступ у межиріччі Волги й Дону, просувалися на Терек, Андерс таємно домовлявся з Черчіллем про повну евакуацію підготовленої в СРСР польської армії. Договір, урочисто підписаний між ним, Сталіним і генералом Сікорським у грудні сорок першого року, був розірваний підступними політиканами як нічого не вартий папірець. Це ж тоді Рачкевич заявив, що «в англо-радянсько-польських взаєминах перед нами повинна бути одна мета: швидше витягти наші дивізії з Радянської Росії і з'єднати їх з англійськими військами. Інтереси англійські співпадають з нашими».

Але знав Сталін ще й іншу Польщу. Ту, що створила на окупованій території під керівництвом ППР підпільний рух Опору, Гвардію Людову і Армію Людову. Ту, що,

об'єднавшись під прапором Спільки польських патріотів у СРСР, поклялася виконати свій обов'язок перед об'єднаним фронтом народів, які боролися проти гітлерівської тиранії, ту, що пролила свою кров під Леніно і при визволенні Любліна. Ту Польщу, що обрала найкоротший шлях додому — від Москви до Варшави. Якщо пани, які прибули з Лондона, цікавляться, радянські люди можуть показати їм усе, що створено на території Російської Федерації для емігрантів. Понад двісті шкіл, понад п'ятдесят дитячих будинків, майже сто дитячих садочків, а скільки молодих поляків пройшло навчання у військових училищах, на спеціальних курсах, готуючи себе до визвольних боїв на рідній землі! Він вірив цій трудовій Польщі, яка записала у своїй програмі, проголошеній Польським комітетом національного визволення: східний кордон повинен бути кордоном добросусідської дружби, повинен бути врегульований згідно з принципом: польські землі — Польщі, українські, білоруські, литовські — Радянській Україні, Радянській Білорусії, Радянській Литві.

Багато разів за роки війни в його кабінеті звучала польська мова. Першим був генерал Сікорський. Тоді ще, крім лондонського емігрантського уряду, не існувало іншого органу, який об'єднував би поляків. Сікорський, здавалося, відчував себе ніяково в цьому кабінеті. Можливо, згадував, що колись воював проти молоді країни Леніна. А може, думав про інші дні, які передували чорному вересню тисяча дев'ясот тридцять дев'ятого? Думав про те, що катастрофу, якої зазнала його країна, можна було б відвернути. Та, на жаль, бракувало тоді лідерам польським тверезого розуміння загрози, яка насувалася. Дика злоба до першої в світі держави робітників і селян сліпила президентові Мосціцькому очі, й чи не тоді виникла трагічна для народу польського офіційна концепція «двох ворогів».

Документ, підписаний ними — Сікорським і Сталіним, може служити взірцем: попри всілякі упередження, знайдено було формулу, яка об'єднувала два народи у бойовий союз, робила їх співниками у великій битві з фашизмом. Сталіну завжди здавалося, що свій підпис поруч із його підписом генерал Сікорський поставив, маючи найкращі наміри і віру в майбутність спілкування; Сікорський тоді не був фарисеєм. Принаймні хотілося так думати. І хто знає, як би воно було, коли б не Черчилль...

У шулерській політичній грі на міжнародній арені Лондон довго служив своєрідною столицею на зразок Монте-

Карло, і в цьому «храмі» Уїнстон Черчілль висвятився на головного круп'є. Чи міг Сікорський, перебуваючи на чужому хлібі, серйозно протистояти махінаціям некоронованого нащадка старовинного роду Мальбруків? Сер Уїнстон правив свою службу з умінням вельми високим, не гребуючи нічим. У його арсеналі співіснували правда і брехня, хрест і ніж, відвертість і блюзнірство. Заради тих ідеалів, яким він служив, сер Уїнстон готовий був щомиті, як це він сам твердив, віддати власне життя, а тим більше життя своїх ближніх. Протягом багатьох десятиліть Черчілль снував навколо власної особи захисне павутиння, був майстром інтриг, змов, урядових комбінацій, а сам то ховався у тінь, то знову впливав на політичному видноколі, мов турецький місяць-яничар. Молився не в типі фамільної церковки, а на трибуні парламенту, в королівській резиденції, на міжнародних форумах і завжди до слів «боже, бережи Англію» не забував додавати «мою». Був, справді, вірним і талановитим сином віку минулого, буржуазного, і тому, як чорт ладану, боявся революції, навіть у Рузвельті бачив нігіліста, в американському ж способі життя — динаміт проти «його» острівної імперії — володарки морів і скарбниці найконсервативніших у світі законів, хазяйки екзотичних колоній і далеко не екзотичної стерлінгової біржі, куди стікається золото з усіх спекулятивних річищ земних і де за золото все купується і все продається. Війна, щоправда, переплутала і його карти: той, хто нацьковував Гітлера на східного сусіда, сам змушений був відчутти на собі вовчі ікла фашизму. Некеровані літаки-снаряди щоночі падали на Лондон, мов кара божа. Під його руїнами гинули і ті, кому належали заводи, шахти, банки, могутні магнати, які нагадували мангусту, що сама собі часом відгризає хвоста. Гинула віра пануючого королівства англійського у свою всесильність: війна виступала в ролі наймогутнішого диктатора, війна виробляла нову політику, яку ніхто не міг і не хотів передбачати. Хазяїни рурського арсеналу протистояли нині в смертельному поєдинку своїм «близнюкам», володарям точнісінько такої ж кухні війни з адресою в Манчестері, Лондоні, в далеких африканських колоніях. І за неспростовними діалектичними законами, а не з ласки чи з мудрості буржуазних вождів сталося те, що Черчілль, мабуть, для себе особисто далі вважав вимушеною трагедією-фарсом. Він як людина, покликана класом на високий пост у хвилину смертельної небезпеки, що нависла над Альбіоном, повер-

нув свій зір на схід, на Москву. Ніхто ні там, за Ла-Маншем, ні тут, у Москві, не вірив, звичайно, в щирість, у якесь прозріння Уїнстона Черчілля, у девальвацію його старих поглядів чи ідей. Втім, свідомість власної відповідальності перед нацією, розуміння реальностей, якими б не були вони самі по собі неприємними, вказували єдино можливий шлях. І Черчілль пішов ним, треба віддати йому належне, сміливо долаючи жорстокий опір своїх же постійних поплічників, не боячись, що його звинуватять у зраді генеральної лінії консервативної партії, тієї партії, яка була у свій час натхненником інтервенції проти молодої Росії і яка, зрештою, залишилась і досі на тих самих антирадянських позиціях. Що ж, він не такий уже й твердолюбий, як це часом декому здається! У всякому разі, в діалозі із Сталіним Черчілль, ніби жартуючи, сказав, що заради головної мети, яку він ставить перед собою, пішов би на тимчасовий союз не тільки з богом, а й з самим дияволом. Отже, «тимчасовий», а може, точніше — нетривкий? І Черчілль давав обіцянки, солодкі, мов патока, у врочистих промовах, в офіційних заявах і демонстрував повну пасивність на ділі. Він постійно вишукував у взаєминах із «червоними» порушень, нібито зроблених ними, ну і, звичайно, найбільше носився з польським питанням.

Черчілля можна було зрозуміти як лідера свого класу. Все, зрештою, зводилось і для Сталіна до головного. З ким буде Польща після перемоги союзників над Гітлером? У який бік дивитимуться гармати її укріплених районів, кому погрожуватиме варшавська Сирена своїм мечем? Народовладдя чи напівфашистський режим новоявлених пілсудчиків? Ні, йдеться не лише про того чи іншого довоєнного діяча, сидіти йому в міністерському кріслі чи опинитися за бортом. Йдеться про політичне обличчя майбутньої держави, яка має відродитися на згарищі. Хто не враховує цього, той взагалі нічого не розуміє. У Тегерані американський президент намагався не помічати ультимативного духу інтерпеляцій прем'єра Англії щодо польської проблеми, але й він потроху підливав водички на той самий млин. Нині ж західні союзники взагалі єдині у своїх дипломатичних реверансах перед так званим польським урядом, тим самим урядом, якому два роки тому вони майже не приділяли уваги. За останні дні активність особливо зросла. Візити, переговори, дискусії в парламентах Лондона і Вашингтона з польського питання, інспіровані Черчіллем зміни в емігрантському уряді, прихід на аванпости

таких націоналістичних зубрів, як Ромер та Соснковський. Нарешті, нинішній вояж до Москви Міколайчика, який бучіміто «пересварився з колегами» саме тому, що він, бачте, шукає компромісу і готовий до позитивного діалога з ним, Сталіним, а потім з люблінськими політичними силами. І це той войовничий Міколайчик, який у тридцять дев'ятому збирався у похід проти СРСР, а не проти Гітлера! Чи не емісарство Рудольфа Гесса взяв собі за взірєць пан Станіслав Міколайчик?

Сталін розкрив папку, принесену йому ще вчора народним комісаром закордонних справ, переглядав свіжі листи Черчілля, Рузвельта, англійського посла у Москві. А ось цікаве послання польського священника. Святий отець мав аудієнцію у самого папи і говорив з ним про долю свого багатостраждального народу. Скрізь одне прізвище на різні лади повторюється, прославляється. Міколайчик. Інші згадуються лише принагідно, як можливі спілники месії в його історичній акції. Станіслав Міколайчик пориває з еміграцією, він готовий увійти в коаліційний уряд. Міколайчик готовий до співпраці з лівими силами. Міколайчик згоден ділити з іншими відповідальність за майбутність Польщі, незалежної ні від кого, цілком суверенної і в тих географічних межах, які рекомендовані в Тегерані і зазначені в документах трьох держав. Міколайчик за демократичні вибори і за всенародний плебісцит, який має визначити соціально-державний устрій країни. Весь свій досвід, всі свої знання Станіслав Міколайчик свято обіцяє віддати рідному польському народові. Ось помірковане, спокійне Рузвельтове тлумачення суті справи, його прохання поставитися до пана Міколайчика з довір'ям, як до людини високих особистих якостей. Роздратовані натяки Черчілля, що він, мовляв, ледве стримує парламентаріїв, які вимагають активних дій на захист конституційного уряду Міколайчика проти люблінських незаконних інституцій так званого Польського комітету національного визволення. Ось прогнози релігійного діяча, які звучать як погрози — в разі невизнання прав за Станіславом Міколайчиком у країні може спалахнути громадянська війна, проллється кров. Як по команді, польською проблемою зайнялася раптом уся буржуазна преса, радіо нейтральних країн. Навіть операціям англо-американських військ відведено менше місця. Тільки бої під Монте-Касіно, де наступає польський корпус, цікавлять репортерів зараз: про запеклі атаки укріплень, про подвиги воїнів

розповідається з багатьма подробицями. Названо в службовій інформації, вже спеціально для Сталіна, і цифру польських втрат за останній тиждень на цій ділянці — більше двох тисяч офіцерів і жолнежів. Унизу приписки, зроблена знайомим почерком: «На Східний би фронт цей героїчний польський корпус — визволити Варшаву».

Сталін подзвонив авторові приписки.

— Вячеславе Михайловичу, за півгодини поляки будуть у мене.

— Які?

— Звичайно, Берут. У першу чергу. Наша місія щодо Миколайчика, як я розумію, полягає в створенні умов для безпосередніх переговорів між поляками.

— Ви особисто обіцяли Черчіллю, пригадую, дати панові Миколайчику аудієнцію. Вислухати його нові пропозиції.

— Маєш на увазі Тегеран? Так, обіцяв. Але чи не занадто довго вони до нас збиралися? Довго і несерйозно.

— А тим часом у Варшаві повстання?

— Поки що невідомо, що там діється. Можливо, це лише демонстрація сил на підтримку місії лондонського уряду. Микола Олександрович принаймні такої думки.

— А що каже Зимін?

— Він у таких випадках не поспішає з висновками.

— У мене є додаткові дані. Власна, так би мовити, інформація. Я мав напередодні конфіденціальну розмову з одним англійським кореспондентом, і, між іншим, цього разу він дещо напрозорчив.

— Цього разу... В минулому була і дезинформація? Заходь до мене, Вячеславе Михайловичу. Сьогодні буде гарячий день.

— Іду, товаришу Сталін.

Через дві-три хвилини Молотов переступив поріг кабінету голови уряду. Вони були майже однакові на зріст, але Сталін здавався нижчим, особливо коли стояв за своїм робочим столом. Військовий кітель з маршальськими золотими погонами важко висів на його худих плечах, рукава кітеля здавалися надто широкими і майже повністю закривали руки, тільки кінчики довгих пальців визирали з притертих манжетів. Чорний, добре випрасуваний костюм і білосніжна сорочка Молотова різко контрастували з попелясто-зеленим кольором кітеля. Глибокі зморшки на сірому обличчі Сталіна, засіяному крапочками пережитої в дитинстві віспи, свідчили про велику втому, про безсонні

ночі, про те, зрештою, що роки беруть своє. Молотов завжди щиро, але обережно відповідав на потиск Йосифа Віссаріоновича, дивуючись у душі, звідки у того береться сила. Ні будь-якій фізичній праці, ні спортивним вправам Сталін не приділяв уваги, він просто не знаходив для цього вільних хвилин. Кремлівські лікарі давно висловлювали серйозні побоювання, що виснажлива робота по дванадцять-чотирнадцять годин на добу, постійне напруження нервової системи, ігнорування запобіжних лікувальних заходів, рекомендованих йому, можуть призвести до нового спалаху хвороби легенів, дарма що відтоді, як каверна зарубцювалася, минуло понад сорок років. Кожного разу Сталін відхиляв пропозиції про бодай короткий відпочинок десь на березі моря чи в гірській місцевості, він задовольнявся підмосковною дачею, режим якої, коли говорити одверто, мало чим відрізнявся від кремлівської штаб-квартири. І на дачі Сталін приймав воєначальників, дипломатів, міністрів, керівників оборонних підприємств, конструкторів, діячів міжнародного комуністичного і робітничого руху.

Увійшовши сьогодні до знайомого кабінету, Молотов одразу побачив, що дзвінок Миколи Олександровича серйозно стривожив верховного, що подіям у Варшаві він надає більше значення, ніж можна було б подумати. Дерев'яну прокурену люльку він тримав незапаленою, а це свідчило, що настрої у Сталіна погані. І, справді, міцно стиснуті губи, холодний погляд в очах, те, що Сталін якимось механічно поздоровкався, сказало Молотову більше, ніж слова. Та й сам він, Молотов, переговоривши з працівниками Народного Комісаріату закордонних справ, які вже теж мали відповідну інформацію, зрозумів, що за скупим повідомленням з Любліна криється подія не другорядна і що вона примусить і переговори вести якимось інакше. Обставини переговорів, як би там не було, безумовно, змінилися — від цього не втечеш. Знову польські діячі, що отаборилися в Лондоні, грають міченими картами. Але ж спійманих на гарячому у таких випадках б'ють. Мабуть, і Сталін не милуватиме, дарма що у Міколайчика, як відомо Молотову, дуже високі опікуни.

В цьому кабінеті у Молотова було «своє крісло», стілець поруч з робочим столом, завжди захарашеним службовими паперами. З нього, як і з крісла хазяїна, можна було бачити увесь простір досить великої кімнати, умебльованої просто і зручно. В той же час, якщо Сталін, скажімо,

зажадав би глянути на документ, зміст котрого доповідає нарком закордонних справ, не треба останньому робити й кроку, варто лише простягнути руку. Інші члени та кандидати Політбюро сидять на стільцях, розставлених по обидва боки великого стола. Сьогодні їх не буде, питання про взаємини з Польщею попередньо обговорювалося кілька днів тому, відбувся жвавий обмін думками, вироблено позицію Радянського Союзу державну і партійну, їм двом — Сталіну і Молотову — випало завершити справу.

Сталін подивився на годинник.

— О другій дзвонитиме товариш Зимін. А якщо матиме щось нове і важливе, сам приїде. Без нього варшавські події для мене немов чужий берег за туманом.

— Авантюра, якої ніхто серйозно не чекав.

— А не серйозно?

— В Лондоні такий варіант гарячі голови виношували ще на початку року. Але тоді акція планувалася як комбінована. Прорив військ Монтгомері на вузькому фронті в напрямку на Берлін, звідти повітряний десант на Варшаву і зустрічне повстання у самій Варшаві. Втім, підрахунок можливих втрат при цьому варіанті злякав навіть сера Черчілля. Він не взяв на себе відповідальності.

— Хто ж її взяв тепер? Знаючи, що прорив неможливий? Що наших союзників скували Арденни?

— Черчілль боявся англійських втрат, а не польських, — зауважив Молотов. — І тим паче, його мало цікавлять втрати Червоної Армії, яку повстання неминуче повинно, як здається його організаторам, втягнути у свій вир.

Сталін сердито кивнув.

— Ми воюємо за власним планом, пора їм це зрозуміти. Союзників ми тільки пунктуально інформуємо. Чого, до речі, самі вони не завжди дотримуються. Останнім часом Черчілль, між іншим, уперто добивається, коли саме ми збираємося форсувати Віслу на широкому фронті, обіцяючи авіаційну підтримку для ударів по ворожих комунікаціях між Віслою і Одером. Названі мною орієнтовні строки він довів до свого генералітету, але піддав їх сумніву. «Сталін, — заявив він конфіденційно на Даунінг-стріт, — ходить бистріше, ніж йому дозволяють його ноги, це в його манері. Нам слід рахуватися з таким явищем».

Сталін нервово смоктав холодну люльку. Потім дістав з шухляди складену гармошкою карту, розгорнув її на зеленому полі «колективного» стола. Листи карти, які його зараз цікавили, густо помережані чорним і червоним олів-

цем. Гостряки червоних стріл тут і там розкрилено вшираються в артерії Вісли. Плацдарми в Празі, створені Військом Польським і авангардами радянських дивізій у червні, — ось вони, скромні червоні павутинки, нанесені рукою начальника Генштабу Василевського. Доповідав Штеменко, генерал з оперативного відділу, а маршал Василевський тільки давав тоді окремі пояснення. На жаль, частина бойового завдання, поставленого двом Білоруським фронтом на літню кампанію, ще залишалася нереалізованою. Друга танкова армія, яка прорвалася до Вісли, билася в напівоточенні. Червневий наступ поглинув значні запасні резерви. Щоправда, і на західному березі під Вартою радянські та польські війська мають свій плацдарм, як і під Пулавами, де тільки два дні тому зачепилися за кручі передові роти дивізії імені Генріка Домбровського. Але фельдмаршал Вальтер фон Модель, який місяць тому очолив дві групи армій «Центр» та «Північна Україна», завершив організацію нового фронту на Віслі. Адже звідси найближче до кордонів рейху. Тут чекає Гітлер основного удару, не догадуючись, що через зовсім короткий проміжок часу не тут, а в іншому місці, на іншому напрямку одержить він шах і мат, там, де під п'ятою окупантів стогнуть Угорщина, Болгарія, Румунія. «Польський фронт» змушений в ім'я вищої стратегії ще зачекати. «Дай бог нам утримати ті плацдарми», — говорив кілька днів тому командуючий Військом Польським Міхал Роля-Жимерський, доповідаючи по прямому проводу про ближчі перспективи керованих ним Першої та Другої польських армій. Він знав про моделівське угруповання і мав підстави остерігатися його. Обороняти плацдарми в умовах, коли Модель розгорне свої сили для придушення повстання, буде нелегкою справою, а успішно контратакувати його поки що нічим.

...Учора на Кунцевській дачі Сталін дозволив собі короткий перепочинок, віддавши вечірні години бесіди з людиною, перед котрою схилився, як перед магом науки. Особисте знайомство почалося з того, що вчений звернувся до нього із скаргою на керівників Академії наук: його вимоги про асигнування додаткових коштів на розширення досліджень у галузі теоретичної фізики не задовольняються: «Президентові ніяково просити у Зверева і тим паче, звичайно, у Вас...» — писав учений і наполягав на особистій зустрічі. Від того дня, коли Сталіну передали цього листа, минуло більше місяця. І ось раптом одне повідомлення,

одержане військовою розвідкою Генштабу, примусило ще перечитати скаргу і запросити фізика до себе. Він не пожалкував потім. Ніхто не заважав їм, були тільки вдвох. Учений здавався зовсім молодим, у його волоссі тільки-но з'явилися перші знаки осені. Не губився в присутності Сталіна, як це буває з деякими товаришами, голос його звучав патхненно і переконливо. Він дав високу оцінку знанням учених-фізиків, про котрих Сталіну було відомо, що вони працюють у американців: Юліус-Роберт Опенгеймер, Нільс Бор, Лео Сідлард, Альберт Ейнштейн. Говорив і про німецьких своїх колег, тих, що залишилися на батьківщині і змушені виконувати накази Гітлера. Втім, йому не хотілося вірити, що фізики продадуть свої душі фашизму. Йому здавалося навіть, що добре розраховані ними «гальма» зірвуть пошуки «нової зброї» для фюрера. «Гальма? — перепитав Сталін. — Ви не бачите в цьому парадокса? Спершу диявола творять, а потім йому одягають наручники». — «Так, бачу. В житті на кожному кроці зустрічаються подібні парадокси. Якщо нафту, яку нині добуває людство, розлити по нашій планеті і підпалити ці ріки — все живе загине. А електричний струм? В Америці він, як відомо, виконує і роль ката. Сакко і Ванцетті згоріли на електричному стільці. Втім, ми не відмовилися ні від нафти, ні від електроенергії, ми їх добуваємо в астрономічній прогресії і з гуманною метою». — «О, то ви не тільки фізик, а й першокласний агітатор, — змушений був визнати Сталін. — Здаюся. Давайте вашу заявку, творіть свого диявола. Ні, вірніше, антидиявола. З гуманною метою і про всяк випадок». Вже прощаючись, поцікавився, як живуть, як постачаються вчені, зокрема ті, що працюють над «дияволом». Гість відповів: «Хліб одержуємо за робітничою нормою. Вистачає». — «Це добре. А по лінії Наркомату оборони ми вам, можливо, дамо генеральський додатковий пайок. Цукор, масло, печиво, шоколад, цигарки. Всього потроху».

Сталін знав, що виконати це буде нелегко. Хрульов за-протестує. Та, зрештою, на «антидиявола» дасть. Сталін згадав Леніна, як той розповідав на Політбюро про лабораторію англійського вченого Резерфорда, про те, що він там бачив російського фізика Петра Капіцу, який після революції залишився в Лондоні, займався вивченням атомного ядра. Ленін тоді сказав: «Це справжні Прометей, але поки що тільки в думках. Якщо їм пощастить «викрасти» у богів новий вогонь, людство одержить океан енергії. Тоді не

треба буде боятися, що вугілля та нафта вичерпаються». «Новий вогонь» як наймогутнішу зброю війни шукали всі ці роки німці. І не тільки вони. З тисяча дев'ясот сорок другого року існує «Манхеттенський проект» у американців, де всіма справами заправляють військові. Плато Лос-Аламос в Нью-Мексико... Фізики-емігранти з цілої Європи зібралися в дикій пустелі, щоб сконструювати наймогутнішу зброю: німці, британці, угорці, американці. Рузвельт і Черчілль стоять біля колиски цього «комбінату», на чолі його Роберт Оппенгеймер, єврей з Німеччини. Американці «терплять» його тільки тому, що кращого організатора, всебічно підготовленого фізика у них немає. Але, по суті, він, як і багато інших, перебуває під постійним домашнім арештом. Сталіну це відомо, як відомо й те, що від нього, Сталіна, союзники приховують справжні масштаби діяльності «комбінату». Тільки власна інформація дає можливість уявити, що там робиться. В Лос-Аламосі не приховують, що Радянський Союз вони розглядають як майбутнього головного суперника, а то й можливого ворога.

— Сталін згадує ще одного відомого вченого, фізика Поля Ланжевена, згадує комуніста Фредеріка Жоліо-Кюрі. Де вони обидва тепер? Такі не підуть на службу до хазяїв «Манхеттенського проекту».

Але чому раптом йому згадалися фізики і їхні справи саме тепер, за кілька хвилин до візиту поляків? Чи не тому, що польська проблема здається йому такою ж гострою і невідкладною, як і атомна? В обох випадках йдеться, зрештою, про найближче майбутнє. Вибухають уранові атоми, вибухають «атоми» політичні, ті і ті розщеплюються і дають колосальну енергію. Для життя або для смерті. Вчений-фізик ще не знає: американці планують поблизу своєї бази — в Аламагордо — провести випробування атомної бомби в наступному тисяча дев'ясот сорок п'ятому. Отже, їм треба на завершення всієї підготовки півроку. Американці мріють про атомний козир для виграну кампанії проти Гітлера, а потім проти Москви. Як же його виврати з рук картярів? Чимшвидше завершити війну, поставити на коліна фашистську Німеччину та її сателітів! Тоді створення бомби, увесь «Манхеттенський проект» вже не можна буде маскувати потребою «повалити фашизм». А це дуже важливо. Для миру. Для будівництва соціалізму. Для продовження великої справи Леніна.

Куранти Спаської вежі пробили три рази. Майже одночасно з останнім ударом у дверях з'явився Поскрьобишев.
— Болеслав Берут та його делегація прибули.
— Просіть.

2

Майже три тижні тому, в липні, він уже розмовляв у себе на дачі з Болеславом Берутом, з Едвардом Осубка-Моравським, з генералом Міхалом Роля-Жимерським. Його радниками були Молотов та Георгій Костянтинівич Жуков. Інформував тоді Жуков: найближча операція Першого Білоруського та Першого Українського включає визволення Львівської області і значної частини Східної Польщі. Радянські армії разом з Військом Польським повинні ліквідувати Ковельсько-Люблінське угруповання і наступати на Віслу.

Міхал Роля-Жимерський сказав:

— Жовніри мріють про Варшаву, пане Сталін.

Сталін навмисне перепитав у Жукова, куди буде націлена Перша армія Війська Польського, хоч для нього це давно було ясным. Саме їм, полякам, відводилася найпочесніша роль у майбутній битві за столицю на Віслі. Це було моральне їхнє право, їхня історична місія. Як тільки Жуков доповів Сталіну, запанувала тиша. І, підливаючи масла у вогонь, Сталін запитав у Берута:

— Як ви дивитеся на те, щоб тимчасовим центром вагшого Комітету і Крайової Ради Народової став у найближчі дні Люблін?

Болеслав Берут відповів:

— Весь наш Комітет на колесах, товаришу Сталін.

Три тижні тому Люблін був мрією. Сьогодні над ним майорить польський біло-червоний прапор. Сьогодні танкісти радянської Другої танкової армії заливають радіатори своїх машин вісянською голубою водою під Демблінном, Магнушевом, Пулавами. Героїчні роти радянських бійців і польських жолнежів мужньо утримують плацдарми на Віслі. Все ніби йде по плану. А коли так, сьогодні за офіційним столом у Кремлі можна було б обмінятися взаємними поздоровленнями. Та настрої у всіх не святковий. Сталін це бачить, бачить засмучене обличчя Ванди Василевської і думає, що жінки завжди глибше все відчувають. Міхал Роля-Жимерський ховає очі, немовби

відчуває себе винним у тому, що не зміг передбачити провокаційні акції авантюриста Бура. Президент Крайової Ради Народової Болеслав Берут зовні спокійний, але й він невеселий: на уважний погляд Сталіна відповідає ледь помітним рухом голови, наче говорить: «Кепсько, зовсім кепсько».

Так, Варшава усіх стривожила і усім завдала болю. Втім, протокол є протокол. До порядку денного офіційних міждержавних переговорів включено заздалегідь погоджені важливі питання. Насамперед мобілізація польської нації на повне визволення та відродження країни, створення могутньої польської армії, яка доведе боротьбу до перемоги. Про це говорить Жимерський. На його думку, Військо Польське повинно зрости протягом року до чотирьох п'ятсот тисяч чоловік. Він говорить, що вже зараз у строю майже половина потрібної кількості. Але це в основному рядовий та підофіцерський склад. Кадрове польське офіцerstvo, на жаль, в переважній більшості опинилося далеко за межами країни. Воює, але де? Під Монте-Кассіно, під Анконою на Італійському фронті. На плацдармі в Нормандії — там висаджено на узбережжі Першу танкову дивізію, яка озброєна нині краще, ніж вся польська армія напередодні гітлерівського нападу. І там, звичайно, фронт проти фашизму, але як далеко він від Польщі! Як потрібні рідній землі ті кілька десятків тисяч польських танкістів, артилеристів, піхотинців, льотчиків, які штурмували Готську лінію оборони німців і залишаються там ще й досі, тоді як на Варшаву кинуто одну з найсильніших танкових дивізій гітлерівського вермахту «Герман Герінг». Не на річці Арно, що напуває виноградники Італії, а тут, на Віслі, вершиться доля Польщі! Три чверті фашистських армій Східного фронту воюють тут, на Варшавському напрямку, і, щоб зламати їх, не дати отямитися, не дати перегрупуватись, — фронту потрібні свіжі дивізії. У Польщі є людські резерви, але потрібна зброя, техніка, досвідчені офіцери. Він, Роля-Жимерський, добре розуміє, як важко зараз Радянському Союзу, та більше нема до кого звертатися. Англія, Америка не визнають Війська Польського.

Сталін уважно слухав виступ сивого генерала. Він і сам усе це добре знав, мав точні розрахунки, скільки чого треба: танків, літаків, автомашин, боеприпасів. Поляки поки що тільки цигарки виробляли свої, в Люблінському воєводстві швидко налагоджувалося те виробництво.

Потім слово попросив Болеслав Берут:

— Ми вживаємо усіх заходів, товаришу Сталін, щоб якнайскоріше наші підприємства почали працювати на фронт, на наше військо. Через півроку деякі види зброї Польща вироблятиме сама. Але зараз... Ми обговорювали кожну цифру. Зброя, хліб. Офіцери. Ще одне зусилля, і Військо Польське доведе, що воно не тільки морально гідний ваш союзник, але й сильний партнер.

— Такі докази у нас вже є, товаришу Берут. Я маю на увазі Леніно. Бої під Ковелем і на Бузі. Визволення Любліна. Ваші артилеристи й танкісти заслуговують вищої оцінки. Ми віримо хорошим словам, а ще більше ділам. Тепер, самі розумієте, польський фронт, назвемо його так, для вас найважливіший. Як і для ваших — і для наших, м'яко кажучи, «опонентів» у дискусії про майбутню Польщу. До речі, ваші співвітчизники в Лондоні гав не ловлять. Як у тій пісні співається: «Дан приказ: ему — на запад, ей — в другую сторону». Так ось пан Томаш Арцишевський торгується з сером Черчиллем, а пан Миколайчик прибув до більшовиків.

Молотов тихенько щось сказав, перехилившись до Берута. Сталін помітив це.

— Може, ти, Вячеславе Михайловичу, і з нами поділишся? Бачу, товаришу Беруту твоя репліка сподобалася.

— Я сказав про лондонських «візитерів»: два чоботи — пара.

— Вірно. Дуже вірно, — погодився Сталін. — Тільки ходити в них ризиковано — обидва на праву ногу.

Засвітилися посмішкою розумні очі Ванди Василевської. Роля-Жимерський і той пожвавішав. Він, певно, поділяв думку Сталіна про діячів емігрантського уряду, які буцім-то гризуться між собою, а насправді моляться одному богу.

Знову Берут:

— Військове відомство республіки б'є тривогу. Великий некомплект офіцерських кадрів, військових спеціалістів.

Сталін розкрив папку, яка лежала перед ним.

— Черговий випуск військових училищ дасть дещо. Всі, кого Польща відряджала до нас на навчання, успішно закінчують курс. Їх більше як тисяча тільки в цьому році. А скільки підготовлено раніше?

— На жаль, втрати дуже великі, товаришу Сталін.

— Усіх радянських людей польської національності, здатних служити, ми вам віддали.

— Знаю, товаришу Сталін. Це чудові кадри. Вони служать новій Польщі з такою ж відданістю і самопожертвою,

як і своїй Радянській Батьківщині. Втім, армія за рік зросла більше як утричі.

— Добре! Нехай і далі так зростає! Відносно офіцерів ще порадимось. Це окреме питання. Мені доповіли, що ми відрядили до Війська Польського зверх п'ятнадцяти тисяч товаришів. Це люди з військовою або спеціальною освітою, з бойовим досвідом. І нам самим вони он як потрібні! І на фронті, і в тилу. Важливі промислові райони в Білорусії і на Україні, в деяких областях Росії — в Ростовській, Воронезькій, Курській — теж переорав плуг війни. Ви повинні з таким становищем рахуватися, товариші поляки, і розуміти нас.

— Ми розуміємо, товаришу Сталін,— зітхнула Ванда Василевська.— Я бачила Сталінград у сорок третьому. До речі, полонений фельдмаршал Паулюс, я чула від кореспондентів, коли його вивели з бункера на світло боже, побачивши страшні руїни, вкриті білими саванами снігу, сказав: «Прийде час, і мертві люди, мертві міста воскреснуть і судитимуть нас».

— Не знаю, чи належать ці слова Паулюсу,— взяв до рук холодну люльку Сталін,— але якщо так, вони роблять йому честь. Скільки б ниточка не крутилася, а буде їй кінець. Гітлер про це забув і хоче до того ж усіх німців переконати, що найвищий суддя — він сам!

Василевська продовжувала:

— Доля Варшави трагічно схожа на долю Сталінграда. Очевидці, які перейшли лінію фронту, розповідають жахливі речі. І ви, мабуть, уже знаєте, товаришу Сталін, про нові трагічні події...

— Так. Знаю. Маршал Рокоссовський інформував мене про те, яку допомогу подано повстанцям. Ми робимо все можливе.— Сталін розгорнув папку, взяв із неї глянсуватий листок, підніс до очей, тримаючи трохи на відстані.— Ми радилися в Уряді і в Політбюро. Ваші заявки будуть задоволені. Перепочинок, який одержали війська центральних фронтів, у тім числі Першого Білоруського, буде використаний для поповнення матчастини, зброї, боєкомплекту як нашим, так і вашим дивізіям і бригадам. Ви одержите потрібну кількість танків у першу чергу. Передайте товаришам із вашої славної бригади імені Героїв Вестерплатте, що Урал постачить їм кращі, вдосконалені «тридцятьчотвірки». Тільки відразу домовляємося — після Варшави курс на Берлін. Я думаю, немає заперечень?

Болеслав Берут відповів від свого імені і від імені колег:

— Польський солдат дійде до Берліна разом із радянськими. На танку, на літаку, власними ногами. Дійде обов'язково, товаришу Сталін!

— От і домовилися про головне, — посміхнувся задоволено Сталін і почав розпалювати люльку, водячи по тютюну подум'яним язичком сірника... — Разом до самого Берліна і разом далі, до нового життя. — Сталін запихкав люлькою, пахучий димок поплив над його столом. — Мені пригадалася інша зустріч. Тоді була зима і ваші проблеми ми обговорювали з іншою делегацією. Її очолював генерал Владислав Сікорський. Була підписана досить хороша угода, проголошувалися тости. А чим все скінчилося, ви знаєте. Діячі панської Польщі ніколи не дотримували свого слова. Кажуть, про покійників слід говорити тільки хороше. Отож про Сікорського. І він любив Польщу, служив їй до останньої хвилини. Але, певне, він не врахував, що та Польща, яка зробила його своїм генералом, більше не існує, що вона розпалася під ударом Гітлера, не витримала історичного іспиту. Нову Польщу репрезентуєте ви. Ваш «Маніфест», оголошений в Хелмі, ваші заяви, зроблені в Любліні і тут, у Кремлі, дають нам гарантії як на період воєнний, так і на майбутнє. Ми вже казали багатьом полякам, які за останній час побували у нас то як делегати, то як приватні особи. Ми хочемо бачити своїм сусідом незалежну, сильну, демократичну Польщу. Ви читали заяву нашого Народного Комісаріату закордонних справ від двадцять шостого липня. Наші міждержавні інтереси збігаються. Ми стверджуємо, що східний кордон повинен бути кордоном доброго сусідства і дружби. Ми визнали ваш Комітет як єдиний орган влади. Я не знаю, чого шукає пан Міколайчик у Москві, але, мабуть, нам доведеться йому вказати іншу адресу: Люблін. Там поляки вершать свої долі.

— Дискусія буде короткою, — пообіцяв Берут.

— Вам видніше. До товариша Сталіна звернувся сер Уїнстон Черчілль. Просив помирити вас із паном Міколайчиком, — нагадав Молотов.

— А чого ж, «помиримось», — посміхнувся Берут. — Пункт перший «миру» — повне визнання влади Польського комітету національного визволення, прийняття його програми. Пункт другий — активна співпраця для народу на базі нашого «Маніфесту». Пункт третій — повне відмов-

лення від антипольської і антирадянської діяльності, яку Міколайчик та його колеги вели досі, перебуваючи в реакційному емігрантському уряді. І. звичайно, публічна заява про це для преси.

Сталін зробив затажку.

— А що! Програма не погана, — сказав він. — Ми її редагувати не збираємося. Ваша справа. У нас, товариші, підготовлено ряд документів, їх ми маємо сьогодні підписати. Радянський уряд передає в розпорядження ПКНВ значні фонди продовольства для допомоги населенню, для дітей виділено цукор, крупи, жири, консервоване молоко. Для польського села сіль, мило, чай, сірники, гас. Передбачено постачання медикаментами, папером. Для ваших текстильних підприємств дамо бавовну та натуральну сировину. Ми ділимося з вами, товариші, як брати, хоч, признаюся, нам і самим сутужно. Сер Черчилль та пан американський президент ще в Тегерані обіцяли налагодити продовольчу допомогу населенню окупованих країн, але я так і не знаю, що їм заважає це здійснити...

Делегат, який відмовчувався, Анджей Вітос, заворушився на стільці, Сталін звернувся до нього.

— Ви щось маєте сказати, пане Вітос?

— Так. Я хотів би інформувати вас, що деякі американські організації, котрі займаються згаданою вами допомогою, виділили певну кількість продовольства і товарів для Польщі. Але вони згодні все це передати для розподілу у звільнених районах тільки через делегатуру уряду в еміграції.

Сталін нахмурився.

— Стара пісня. Я дам тобі, голодуючий, безкоштовно сухар, а ти за це мусиш підкоритися моїй волі. До речі, Вячеславе Михайловичу, мабуть, у зв'язку з цим варто ознайомити товаришів з прихованим нашими союзниками від громадськості досить одіозним листом пана Міколайчика до сера Черчилля.

— Добре. Я наказу принести цей документ, товаришу Сталін.

— А мені здається, що копія є і в мене. Я люблю часом на сон грядущий передивлятися подібні документи. — Мабуть, Сталін непомітно натис кнопку, бо відразу ж у дверях з'явився Поскрьобишев. Він підтвердив, що справді такий лист є, і ще за хвилину приніс його. — Ось, будь ласка, товариші, — продовжував Сталін. — Ви, мабуть, пам'ятаєте «протест» уряду Міколайчика проти «нереаль-

ної» лінії польсько-німецького кордону на річці Одер. Називаючи таку вимогу «люблінців» демагогічною, цей пап пише в приватному порядку... Читаю в перекладі, звичайно. «Що стосується майбутніх кордонів Польщі, то я вважав би корисним, сер, дати зрозуміти як росіянам, так і полякам, які орієнтуються на Москву, що лінія по річці Одер, включаючи порт Штеттін, може бути підтримана і гарантована королівським урядом тільки за тієї умови, коли мій законний конституційний уряд повернеться після перемоги до Варшави й посяде належне йому місце, як керівник народу і держави. Іншої альтернативи бути не може!» Ну як, вам подобається ультиматум, пане Вітос? — Сталін повів діалог чомусь саме з ним.

— Нас не знайомили з подібним листом,— знітився Андржей Вітос.

— Яка ганьба,— обурилася Ванда Василевська.— А чому б його не опублікувати?

Сталін відповів:

— Я вам сповістив про існування листа цілком конфіденційно. Прийде час, ми, можливо, матимемо не тільки текст, а й фотокопію з оригіналу. Та й це ще не все. Козирями треба вміти користуватися, давати їм хід у найслухніших умовах. А щодо польської преси, я думаю, після нашої зустрічі варто опублікувати усі документи, які будуть підписані тут. Це — важливіше за епістолярну творчість збанкрутілих панів.

Ванда Василевська щось швидко записувала у своєму блокноті. Можливо, все ж таки зміст листа, який з головою викривав Станіслава Міколайчика — маленьку людину з претензіями на ватажка великого і мудрого народу польського.

Знову до кабінету увійшов Поскрьобишев. Поклав на стіл перед Сталіним якісь папери і поруч маленьку записочку. Господар кабінету взяв її відразу. Прочитав і подивився на годинник. Здивовано смикнув кущуватими, акуратно причесаними бровами, що могло означати: час, на жаль, не стоїть на місці, а попереду ще ціла гора нерозв'язаних справ.

— Кажуть, у поляків є приємний звичай — не відпускати друга без чашки чорної кави. У нас, на Кавказі, трохи інша традиція, але Вячеслав Михайлович, який запрошує усіх нас на полудник, твердить, що одне одному не шкодить. Отже, прошу.— Сталін підвівся і показав усім на двері, які вели в сусідню кімнату. Молотов гостинно

відчинив їх, маршал Ворошилов галантно запропонував Ванді Василевській руку.

Стіл був накритий скромно: бутерброди, фрукти, печиво, кілька пляшок «хванчари», шампанське.

Сталін тільки цокнувся, але свій бокал навіть не пригубив. Ванда Василевська, помітивши це, теж стрималася. Тоді він нахилився до неї і тихо, немов вибачаючись, пояснив:

— У моїй прийомній чекають пан Міколайчик, пан Ромер, пан Грабський. Нічого не зробиш, обіцяв Черчіллю дати їм аудієнцію. Та й самому, признаюся, цікаво почути, якої вони співають зараз, коли ми з вами вже на Віслі. Отож Сталіну треба бути тверезим!

Вибрав у вазі шафранового кольору яблуко, обтер серветкою і вп'явся зубами у соковиту м'якоть.

Книга друга

ЧОРНИЙ СНІГ

Вісла. Ніяк не хоче вона коритися зимі. Тільки узбережні води по обидва боки сковані грудневими морозами, а на фарватері їй досі свинцево перекочуються хвилі. Навіть при світлі ракет виразно видно живий рубікон, чорний переділ між двома воюючими берегами. Ось уже п'ятий місяць триває грізний вогневий діалог, і не буде йому, здається, кінця-краю. Обваловано снігом артилерійські позиції. Під снігом у глибоких землянках — житла. З чорних отворів разом із теплом струмують запахи їжі і тютюну, збройового масла, паленого дроту, гіркого солдатського поту. Часом у паузі між вибухами десь тенькне гітара або почувється тиха пісня жолнежська. Та й знову грім вибуху струсоне небо і землю, знову ляцять осколки.

На західному березі — німці, на східному — Червона Армія і Військо Польське. Затаїлася сила проти сили, готуються до стрибка. Одна для того, щоб відстрочити свою загибель, друга — щоб перемогти. Приреченість не завжди веде до прозріння свідомості, часом вона невмолимо паморочить її, породжує жорстоке божевілля. Для тих, хто на західнім березі, п'ять років тому почався «дранг нах Остен», а нині ріка війни повернула свої розгнуздані води назад. Тому їй шаленіють у злобі недолюдки, «завойовники світу», здається, всі чорні сили пекла вони покликали собі на допомогу.

Порипує під ногами. Після дводенного снігопаду протоптано від окопу до окопу тільки вузькі стежки. Зв'язковий ні разу не зупиняється, веде упевнено, відгукуєчись часом на тихий оклик.

— Пароль?

— Сирена з мечем.

— Проходьте.

Раптом під ногами у вузькій траншеї виникає тьмяне світло. Вартовий викликає офіцера. Той підносить елек-

тричний ліхтар до військового з орлом на смушковій папасі.

— Прощу, пане генерал. На вас чекають.

Просторий бліндаж увесь у миготінні свічок, відблиски їхні падають на обличчя, на ордени і хрести, на срібні шнури мундирів. Трохи попереду стоїть молодцюватий майор, він, опустивши руки по швах, доповідає:

— Пане заступник міністра, офіцери артилерійського полку...

Кароль Сверчевський знайомить присутніх зі своїми супутниками. Їх троє — віце-голова уряду Василевська, генерал інженерних військ Маркевчик, підполковник Косинський.

Насамперед прибулих цікавить, чи знають офіцери полку, що наближаються історичні дні і що на їхню долю випаде нелегке завдання супроводжувати на той бік вогнем і колесами наступаючу піхоту? Як готуються дивізіони до форсування Вісли, які інженерні засоби є для цього, чи визначено місця переправи?

Серпнева трагедія Варшави, коли авантюрист Бур-Коморовський штовхнув жителів столиці на безнадійне повстання, лежить на совісті зрадницької емігрантської верхівки, але смерть тисяч і тисяч поляків, чесних патріотів вітчизни кличе до дії. Час розплати гряде, це розуміють усі.

— А ваше, пробачте, прізвище, товаришу? — звертається до майора Ванда Василевська.

— Седлак.

— Седлак? — перепитала Василевська. — Ми з вами бачилися під Леніно? Пригадуєте?

— Так, товаришко Василевська.

— Друг Владислава Висоцького?

— Так. Леон Седлак підтримував своїми гарматами батальйон Висоцького, — підтвердив генерал Сверчевський. — Через Леніно лежав наш шлях сюди, під Варшаву. Колись, товаришу Седлак, ви розкриєте новий роман нашої шановної Ванди і на одній з його сторінок, я певний, знайдете й себе.

Генерал Маркевчик сказав, що прогнози обіцяють пониження температури. Буде крига на фарватері. Але її доведеться штучно нарощувати. Сніг, солома, гілля, потім знову шар снігу — все це поливати водою. Вимагав не перевантажувати таку дорогу, строго дотримуватися інтервалу. Можливо, декому під обстрілом доведеться й

поплавати, від цього не застрахуєшся. Отже, в запасі повинна бути одежа, взуття, спирт.

У грудні найдовші ночі, ця ж здавалася чомусь зовсім короткою. Передній край — сотні бліндажів і кілометри траншей. А тим, що приїхали з Любліна, хотілося бачити якомога більше людей, почути їхнє слово. Знову й знову звучав на передньому краї пароль. Сирена з мечем оглядала свої полки.

Нарешті Люціан Косинський дочекався. Генерал Сверчевський тихо сказав йому:

— Тепер поїдемо за вашим маршрутом. До Яна Дубеля. Подивимося, що він за птаха.

Віліс помалу прокладав собі дорогу по суцільній сніговій цілині. Розвиднялося. Кам'яний Ісус Христос стояв самотньо на чисто виметеному вітрами роздоріжжі, ніби замислився: камо грядеше?

— Отже, побачення з давнім? — нагадала підполковникові Василевська.

— Точніше — з минулим. Середовище, до якого належить Ян Дубель, і моє минуле. Ми разом крутилися на початку війни біля генерала Сікорського і, мабуть, разом потрапили б у Лондон, якби не випадковість. Я мав відрядження у дивізію Андерса, яка стояла під Львовом, і з Андерсом потрапив у полон, а звідти, як вам відомо, до польської армії на території СРСР. Ян Дубель мав тоді звання ротмістра.

— Він знає, де ви тепер, хто ви або з ким ви?

— Навряд. Минуло багато часу. Втім, можливо, служба інформації повідомила в Лондон про нас, так званих дезертирів, котрі відмовилися йти до Ірану.

— Не бійтеся, підполковнику, — обізвався Сверчевський, який досі мовчав і, здавалося, навіть не дослухався до їхньої розмови. — Облік у них налагоджений добре. Я жив у Росії, воював в Іспанії, а в моє досє дефензива вносила все нові й нові гріхи.

— В усякому разі, ротмістр Дубель не сподівається, що до нього їду саме я. Зрештою, це теж випадковість. Якби інформація про перехід ним лінії фронту не потрапила в мої руки, поїхав би хтось інший.

— Ну, ну... Побачимо, з чим він прийшов.

— Ще один живий свідок авантюри Бура і трагедії Варшави, — похитала головою Василевська.

— Живий, але, як нам доповіли, він дуже кепсько себе почуває.

Польовий лазарет мало чим відрізнявся від багатьох сусідніх будинків — обшарпаний, з пробитою під самим дахом стіною, з вікнами без шибок, сяк-так затуленими шматками дикту. Лише білий, з червоним хрестом прапорець обіцяв затишок і притулок. Вони ще вставали з машини, а їм назустріч біг сивуватий приземкуватий офіцер у шинелі наопажку, з-під якої визирав білий халат. Генерал Сверчевський прийняв рапорт начальника санітарної служби. Перед Василевською лікар розгубився, почувши, що ця жінка віце-голова уряду.

— Як там наш пан перебіжчик? — запитав Сверчевський.

— Важкий. Пульс ледве чути. Куля пройшла біля легені. До того ж він довго лежав на льоду.

— Оперували?

— Ні... поки що.

— Так і дасте людині померти? — запитав генерал.

— Ви до нас несправедливі. Робимо все потрібне. Прошу, — лікар відчинив низенькі двері, й Сверчевський та його супутники опинилися в невеликій чистенькій кімнатці з білим столом, білими стільцями під стіною. Кілька темних пляшок стояли на столі. Василевська взяла одну з них, прочитала етикетку.

— Боржом. Не віряться, що його привезли аж сюди.

— Пересвідчитися хочете? Будьте ласкаві, прошу, — і розлив пляшку в склянки.

Сверчевський випив боржом, потім, усміхаючись, понюхав свої пальці, наче це був хліб. Ванда Василевська дивилася в склянку, де дрібненько кипіла, пухирилася прохолодна рідина, і на її втомленому обличчі рум'янцем заграло хвилювання. Згадалися в цю мить далекі гори Грузії, надра яких ховають у собі море цілющої води, мальовничий Тбілісі з замком цариці Тамари, де встигла побувати напередодні війни і де наздогнав її той довгожданий лист київського друга. «Боже, — подумала, сором'язливо доторкаючись губами до холодного скла, — яка я все ж сентиментальна!»

— Дуже хороший напій, — похвалив Сверчевський боржом — після нього зовсім не хочеться спати, і вам теж, підполковнику Косинський? Тоді — з богом. Ведіть, лікарю, нашого підполковника до перебіжчика з Варшави, вони розмовлятимуть тет-а-тет. А ми пройдемося по палахах. Десь тут, кажуть, і мій друг рани бальзамує, полковник Рачинський. Ви з ним незнайомі, товаришко Василев-

ська? Раджу. Дуже цікава особа. Поляк із Франції. Військове звання одержав у республіканській Іспанії. Воював під Сталінградом, разом із генералом Чуйковим. А нині тут, під Варшавою. Оригінал, скажу я вам! Має багато нагород, але жодної не хоче одержувати, відкладає все на після війни. У нього на грудях тільки нашивки за поранення і наша Сирена з мечем, викувана із чистої сталі. І де викувана! За його замовленням на Сталінградському тракторному. До речі, підполковнику, якби на мене, я б для нашої служби безпеки зробив цю емблему нарукавною. Це ж польський народний щит і меч!

— Дозвольте іти, пане генерале?

— Ідіть. Але не затримуйтесь. У штабі на мене чекає командарм Чуйков.

Люціан Косинський, супроводжуваний викликаним підпоручником медслужби, перейшов двір, і вартовий упустив їх до дерев'яного флігеля з готичним шпилем, що надавало йому вигляду костюлу. Але пахло тут не ладаном, а ліками. Молода жінка в халаті, в білій косинці підвелася назустріч. Косинський ніколи не бачив Терези Йонич у такому одязі, але він у ту ж мить упізнав землячку і згадав навіть, що сам, власне, і схвалив її намір іти добровільно у Військо Польське. Він знав усе про неї, як і про її батька, брата. Те, що вони опинилися в різних таборах, не дивувало. В жорстокий час Польща виходила на новий рубіж у своєму суспільному розвої, і він, Косинський, на власному досвіді переконався, що цей нелегкий процес зачіпає кожного, кожного ставить або по той, або по цей бік барикад. Майданек підказав Терезі її шлях.

— О! Радий бачити вас, мила Терезо! Пишуть щось із Станіславчика?

— Так. А ви вже в новому званні. Підполковник!

— І з новою сивиною. Де тут гість із Варшави? Він не спить?

— Ні. Увесь час на когось очікує. Он двері — там він один. Але до нього...— Тереза трохи знітилася, — треба спеціальний дозвіл.

Підпоручник пояснив Терезі:

— Наказ заступника міністра.

Тереза Йонич подала халат.

«Вона наче помолодшала, — подумав Косинський, придивляючись до Терези. — Йй до лица білий халат. А про листи чомусь не сказала, хто саме пише. Чи не той хорун-

жий, Тиміш Яворівський? — подумав. Згадалося, як Яворівський засумував раптом, коли в присутності Косинського Тереза сказала йому, що іде у військо. — Треба сказати їй, що керівники уряду, добираючи нову варшавську адміністрацію, не забули й активістів Станіславчика. Як, до речі, шкодували за Янушем Томасевичем.

Бути б йому у Варшаві, якби не бандитські кулі! А Тиміш Яворівський у списку...»

Поранений при нічному переході через Віслу варшав'янин лежав із заплющеними очима. Він був блідий, знекровлений зовсім, темна щетина на підборідді, щоках надавала обличчю якоїсь анемічної відстороненості. Кінцівки рук і ніг сповиті бинтами, губи потріскалися й запухли. Але й таким упізнав його Люціян Косинський: це справді Дубель. Його давній колега, партнер по покеру. Коли ж вони бачилися останній раз? Здається, ще у Варшаві, у ті дні, коли на неї падали перші німецькі бомби. Ян Дубель був в особистій охороні Ридз-Смігли, потім перекочував до пошти Сікорського. Розумний багатообіцяючий офіцер, вихованець Паризької академії.

Підпоручник доторкнувся до пораненого, і той якимось механічно, немов заведена лялька, розплющив очі.

— До нас прибув представник вищого командування, — повідомив підпоручник. — Він хоче з вами говорити.

Дубель лежав так само нерухомо, і тільки зіниці бігали сюди і туди, шукаючи людину, про яку почув. Косинський нахилився над ним, їхні очі зустрілися. На чолі Дубеля збіглися вузьенькі пергаментні зморшки, він ніби силкувався щось пригадати. Потім посмішка спалахнула на обличчі пораненого, губи ворухнулися, почувся хрипкий шепіт.

— Косинський? Я пізнав вас, Косинський. Але чому ви?

— Дивуєтесь? Наші дороги, як бачите, зійшлися під Варшавою. Це — символічно. Я тисну вам руку, колего.

— Так. Але як ви... дізналися про мене?

— Служба...

— Служба?.. — Ян Дубель показав очима на підпоручника, даючи розуміти, що не хотів би говорити при свідках.

— Залиште нас, — ввічливо попросив підполковник Косинський.

І ось їх тільки двоє.

— Служба? — перепитав Дубель, причіпливо вивчаючи Косинського. — Я звертався до генерала Кароля Сверчевського, і він мав мені відповіді.

— Я з штабу генерала Сверчевського. Ось моє посвідчення.— Косинський дістав маленьку зелену книжечку, розгорнув її перед Дубелем так, щоб той мав змогу прочитати.

— Служба безпеки?

— Так, служба безпеки нової Польщі.

— Але ж ви... ви ніколи не були комуністом, Косинський? А нову Польщу створюють комуністи. Ви служили старій.

— Я все пам'ятаю, колего. Все. Але потім була катастрофа. І чорна прірва, з якої ми й досі ще не вийшли. Невже ви не зрозуміли, що мільйони людей стали іншими!

Ян Дубель дивився в стелю. Його мовчання було неприємним для Косинського, але він терпляче чекав.

Потім Ян запитав:

— У вас є цигарки? Запаліть одну для мене. Я такий страшний, що соромлюся попросити сестричку. Дайте мені в губи.

Затягався жадібно, аж щоки кудись провалилися, і не випускав ні крапельки диму.

Косинський чекав. Він уже розумів, що Ян Дубель не все скаже йому, а може, і нічого важливого не скаже, порізному жили вони останні роки. Одного разу так уже було. В Станіславчику комуніст Ян Томасевич теж довго вагався і, мабуть, мав-таки право. Косинському неприємно було розповідати про всі свої життєві лабіринти, сповідатися перед колишнім колегою-учителем, і все ж він зробив це й потім одразу відчув себе певніше, наче звільнився від тривалої хвороби. Але тут зовсім інше. Перед ним офіцер, який добровільно зв'язав свою долю з лондонськими втікачами, з графом Бур-Коморовським. Кого має Косинський переконувати? Ні, буде краще, як він доповість про все генералові Сверчевському. Нехай сам говорить з Яном Дубелем.

— Мені легше. Тютюн тамує біль. У вас московські сигарети?

«Він не образить мене відверто, але й про головне, заради чого перейшов Віслу, мовчатиме»,— переконувався все більше підполковник Косинський. Не мав гніву на Яна Дубеля, навпаки, сповнювався повагою до нього. І зростала у думці вагомність того, що має сказати їм утікач із Варшави.

Хотів попередити Дубеля, що повинен на кілька хвилин

залишити його, але той раптом поманив Косинського до себе рухом голови:

— Я хотів би запитати: де ваша сім'я? Дружина, діти? Що ви про них знаєте? На початку війни ми їх загубили, і я свою, і ви...

Косинський сприйняв запитання як бажання повернути розмову в інше русло. Проте відповів щиро:

— Про мою ніяких слідів, на жаль. Гадаю, що Ядвіга повернулася до матері у Варшаву, але хто знає, як воно було насправді. Живу надією. А ваші?

— Мої? Моїм пощастило уникнути «радошів» окупації. Вони в Лондоні. Ось тільки мене не дочекаються. Вісла, Вісла. Яка ти жорстока до Яна Дубеля! — простогнав тихо. — За віщо — не знаю. — Обличчя Дубеля звела судорога, очі заплющилися.

Косинський тихенько вийшов.

Генерал Кароль Сверчевський уважно вислухав підполковника розвідки. Що ж, він піде до Яна Дубеля, але обов'язково з Косинським. Було б нерозумно діяти інакше. Довір'я до Косинського у генерала було повне.

— Але ж Дубель має право думати по-своєму.

— Нехай собі думає. Ми ще не знаємо справжньої його місії, а вже чомусь готові задовольняти примхи.

Залишивши Василевську з Людгардом Рачинським, який виявився для письменниці справжньою знахідкою, Сверчевський пішов за Косинським.

У флігелі вони застали сивого лікаря, який шприцом брав з ампули світлу рідину. Тереза конфіденційно повідомила підполковнику Косинському:

— Ротмістру Дубелю погіршало. Я викликала ось пана майора. Вводимо камфору.

— Ми почекаємо?

— Доведеться.

— Дуже не хотілося б турбувати хвору людину, але обставини примушують. Дасте нам знати...

Сверчевський сів на канапу, поклав лікоть на бильце, схилився. У такій позі можна було й подрімати. Перед Косинським сиділа стара, дуже втомлена людина з опущеними плечима і зморшкуватою шияю. Високий пост у народній Польщі надавав йому сили, бадьорості, але він і тиснув йому на плечі. Косинський уже третій місяць спостерігає генерала, знає його звички, але щоразу дивується, як той зусиллям волі швидко долає втому і змінюється на очах до невпізнанності. На скільки часу ще

вистачить у цієї дивовижної людини енергії, адже вона не невичерпна?

Вийшов лікар, похитав головою, мовляв, погані справи. Тереза двері не зачинила. Поранений уже напівсидів на високих подушках.

— Я генерал Сверчевський. Ви хотіли говорити зі мною.

Ян Дубель з хвилину розглядав генерала, який стояв перед ним у мундирі з усіма регаліями.

— На знімках ви молодший...

— Фотографії не старіють. А які, до речі, знімки ви бачили?

— Періоду іспанської війни.

— В досє?

Поранений блимнув очима — так.

— Я готовий вислухати вас, ротмістре Дубель. Не помилюся, ваше прізвище Дубель?

— Так, Дубель. Я просив конфіденціальної розмови.

— Підполковник Косинський мій співробітник, буде при цій розмові. — І, щоб остаточно припинити дискусію з цього приводу, Кароль Сверчевський наказав Косинському: — Все, що повідомить нам ротмістр Ян Дубель, прошу записати. Отже, я слухаю.

Перебіжчик з Варшави все ще вагався. Поглядав то на генерала, то на Косинського, який примостився з блокнотом біля вікна. Нарешті він невпевнено здвигнув плечима, облизав пошерхлі губи.

— Добре. Я свідчу перед вами, Кароль Сверчевський, генерал Війська Польського. Свідчить Ян Дубель. Мій послужний список досить довгий. До Варшави я прибув з Італії, нас везли літаком, як генералів. У моїй групі було ще одинадцять офіцерів, зарахованих на службу до створеного в підпіллі Корпусу безпеки. Мені важко говорити. Так ось — ми прибули в кінці липня, коли все було в розпалі підготовки до повстання. Корпус налічував понад дві тисячі кадрових офіцерів. Я теж поділяв думку, що Варшаву повинні звільнити ми самі зсередини, попередивши цим наступ Червоної Армії. Це було б історичним кроком. Усім тоді здавалося, що здійснити подібну акцію треба негайно, бо німці вже змушені були евакуювати Прагу і вивозили своє військове майно з Варшави. Корпус безпеки розпочав активні акції. Бур-Коморовський готував повстання, а ми... Нам доручено було контролювати формування майбутньої адміністрації. Всі, хто не входив до Армії Крайової, вважалися небажаними. Найбільш авто-

ритетні з них — аж до фізичного знищення. Перевага віддавалася НСЗ. Списки та адреси активістів з ППР, керівників груп Гвардії Людової, створеної у підпіллі комуністами, за кілька днів до повстання потрапили до гестапівського бюро досліджень польської конспірації. З ними Бур розправлявся руками фашистів. У ті дні своєю владою Бур підвищив звання на одну ступінь багатьом офіцерам ІКБ «за активність та старанність». У атестаціях зазначалось, що вони виявили особливу ретельність при виконанні наказу номер сто шістнадцять та доповнень до нього. Зміст наказу, мабуть, вам відомий, пане генерале. Ліквідація керівників та функціонерів військових організацій підпілля. Я особисто не брав участі, мої руки чисті. Та, певне, тепер ні для мене, ні для вас це не має ніякого значення. У мене гангрена...

Піт зросив чоло Яна Дубеля, краплі накопичувалися у зморшках, звідти розтікалися по обличчю. Кароль Сверчевський дістає з кишені свою хусточку, витер нею обличчя пораненого.

— Гангрени у вас нема, ротмістр Дубель. Лікарі доповідали мені.

— Лікарі ніколи не кажуть правди.— Дубель зітхнув, і знову почувся його шепіт. Відчувалося, що за ті години, коли він чекав цієї розмови, думки остаточно сформулювалися в голові, і для їх вираження треба було самого мінімуму слів. Ян Дубель економив рештки сил і час.— Я не знаю причин, чому Червона Армія і Військо Польське не підтримали повстання. Але я свідчу, що воно на совісті Бура. Повстанці Варшави — жертви чорної авантюри. Я свідчу це.

Генерал знову нахилився з хусточкою до Яна Дубеля.

— Може, спочинете трохи?

— Ні. Це перед вами ще вічність, а я приречений. Вислухайте мене, пане генерале. Я не прийшов до вас і після пережитої трагедії. На мене чекав у Лондоні обіцяний відпочинок, сім'я. Але нам знову сказали діяти. Корпус безпеки і ті з нас, хто залишився живий, одержали нові списки. Болеслав Берут, Владислав Гомулка, Зигмунд Берлінг, Мар'ян Спихальський, Роля-Жимерський. Ви — Кароль Сверчевський... Так, і ви, генерале. І всі інші, хто з вами. В першу чергу поляки, потім поляки з Радянського Союзу. Нам твердили, що це помста за поразку в повстанні. А Варшаву, мовляв, визволятимуть повітряні десанти союзників. Союзники визначають майбутнє Польщі.

— Варшавські змовники серйозно вірять у десанти? — генерал Свєрчевський уперше запитував, а то тільки слухав.

— Більшість із тих, з ким я служив, з ким, зрештою, прилетів у Варшаву, вже не вірять ні в чорта, ні в бога. Діє наказ. Звичка підкорятися наказам, страх. Адже наші родини утриманці казни, а наша кар'єра і наше майбутнє взагалі... Для нас відрізани всі шляхи, крім одного. Потоне емігрантський корабель, піде на дно і його команда.

— А ви, ротмістр Дубель? Ви, як я розумію, наважились зійти з корабля?

— Я зробив це не заради себе. Заради Польщі. Мій послужний список занадто скомпрометований перед вами, перед тією Польщею, яку ви уособлюєте. І все ж, якби не ви, Польщі кінець. Нове завдання, одержане Корпусом безпеки, остаточно витверезило мене: об'єктивно ми служимо німцям, служимо справі загибелі польської нації. Ви — проти фашистів і старої Польщі, за Польщу нову, німці — проти будь-якої. Боротися проти вас можуть ті з поляків, хто в злобі своїй утратив розум.

Кароль Свєрчевський поклав руку на плече Яна Дубеля.

— Ви — чесна людина, ротмістр Дубель. Я розумію і поважаю вас. Послужний список не злякає мене... Одужуйте, і ми ще повоюємо разом за нову Польщу.

— Дякую, пане генерале. Я щиро схвильований. Шкода, прозріння моє запізнилося. Переходячи Віслу під вогнем німців, я мріяв хоч трохи бути корисним ойчизні. Всі поляки повинні знати жорстоку правду братовбивства, масштаби якого важко передбачити. В підкладці мого піджака, у якому мене привезли до цього лазарету, зашито важливий документ, цілком таємний наказ Бур-Коморовського за номером сто шістьдесят один. Командування КБ своєю новою директивою нагадало, що наказ не втратив сили і на сучасному етапі. Опублікуйте його в пресі, розкрийте людям очі. Накажіть, нехай принесуть мою одягу...

Генерал одіслав підполковника Косинського виконувати волю пораненого. Вони вперше залишилися удвох. Під Яном Дубелем зім'ялися подушки, він сповз з них. Лежав, як розіп'ятий на хресті. Втома і мука немов паралізували його. Та ось, зібравши сили, Дубель обізвався знову:

— Повірте, мені не хочеться робити неприємностей Люціанові Косинському, але мушу дещо сказати вам. Ви повинні знати: в Лондоні його дружина і син. Як і мої. Всі

ці роки. Утриманці еміграції навіть після того, як Косинський пішов від Андерса. Мені Косинський сказав, що про долю їхню нічого не знає, а вони в Лондоні...

— Цікаво... А ви не помиляєтеся, ротмістр?

— У чому? Я знайомий з Ядвігою Косинською. Ми бачилися влітку цього року.

Генерала зацікавила інформація Яна Дубеля. Втім, він не поспішав із висновками. Це, можливо, було непорозуміння, канцелярський недогляд або ж умисне небажання еміграції визнати, що кадровий офіцер опинився в іншому таборі. Куди легше пояснювати зникнення людини у вирі війни, вважати її без вісті втраченою. Зрештою, все з'ясується. Сверчевському не хотілося запідозрювати Люціана Косинського. Він мав на підполковника найкращі рекомендації його безпосередніх начальників. Ні, не Сверчевський, а хтось інший, компетентний у таких справах, займеться перевіркою заяви ротмістра Дубеля.

— Я вдячний вам за все. До речі, я переконаний, що відповідний наш відділ має вже від самого підполковника Косинського потрібні пояснення. А щодо Бура... Його орієнтація, його методи нам відомі. Ви ще один із багатьох, хто зрозумів, у яку прірву хотів би штовхнути граф свій народ.

— У Варшаві твердять, що він під домашнім арештом у німців. Як і український націоналіст Степан Бандера. Навіть в одному ресторані харчуються.

— Можливо. А чого ж! Спільники вони давні в боротьбі проти «комуністичної загрози». Між собою часом гризуться за кинуту хазяїном кістку, але в службі Гітлеру однаково ревні.— Генерал Сверчевський усміхнувся.— Елементарна політграмота. Ви все це знаєте не гірше за мене. Колись, як трохи одужаєте, ротмістр Дубель, ми ще з вами зустрінемося і поговоримо. Головне для вас — швидше стати на ноги. Кажуть, що ви нетранспортабельний. А що, як літаком? В стаціонарну лікарню? Я сам колись лежав з відмороженими ногами і знаю, що це таке. Відтоді минуло, скільки ви думаєте? Минуло чверть віку, а я на своїх власних. І вони мене не підводять, служать чесно.

— В одужання я не вірю. В літак теж. Ампутації не дозволю. Та й взагалі... Для кого і для чого мені жити?

— Для Польщі!

Повернувся Косинський. Приніс пожмаканий листок цигаркового паперу, дрібно помережаний олівцем.

— Це ви мали на увазі? — показав ротмістру Дубелю.

— Так. Я переписав власноручно з оригіналу. Наказ номер сто шістдесят один і доповнення до нього, датоване груднем тисяча дев'ятсот сорок четвертого року.

— Зовсім свіже. Доповнення для нас важливіше, ніж основний документ,— доповів генералові Косинський.— Після сорок другого року, коли, власне, народився наказ номер сто шістдесят один, діячі з еміграції багато разів заявляли, що у нових умовах вони відмовляться від свого колишнього курсу як помилкового і всіма засобами підтримуватимуть держави антигітлерівської коаліції. Пан Черчилль особисто давав цьому гарантії. «Доповнення» викриває змову за спиною високопоставлених гарантів. Ви, Ян Дубель,— у присутності генерала Косинський говорив з Дубелем на ви,— дали нам змогу ознайомитися з дуже важливим документом.

Генерал гаряче підтримав підполковника.

— Так, ви заслужили нашу подяку. Як тільки лікарі знайдуть можливим, ми відправимо вас літаком на лікування. Обов'язково. А зараз — відпочивайте. Швидкого вам одужання, ротмістр Дубель.— Генерал дістав із кишені металевий, обтягнутий чорною шкірою портсигар, взяв собі з нього п'ять цигарок, стільки ж залишив і поклав портсигар на тумбочці біля ліжка.

— Приймійте на спогад.

Очі Дубеля зробилися вологими і здивованими. Він ще довго не заплющував їх, дивився на чисто вимиті білі двері, які безшумно зачинилися за генералом та його супутником. Потім вони тихенько пішли на нього, білі двері, з'явилася медична сестра із шприцом, і він уже не заперечував, не протестував...

2

У штабі армії Кароль Сверчевський подзвонив Войнаровичу.

— Салуд, камарадос! До тебе можна?

Вони були товаришами по іспанській війні, яка зробила їх генералами. Комплектуючи Другу армію, Сверчевський з великими труднощами відвоював собі і Броніслава Войнаровича. Той очолив армійську контррозвідку і, треба сказати, що на цьому відповідальному посту дуже швидко здобув повагу багатьох працівників розвідки. Апарат її складався в основному з товаришів, які пройшли сувору

школу підпільної боротьби ще в буржуазній Польщі, а також в роки гітлерівської окупації. Сам Войнарович ще в студентські роки зазнав і Бригідок, і Берези Каргузької, тікав за океан і там, у Детройті, знову «заробив» собі два роки в'язниці як ватажок страйкарів на одному з підприємств компанії «Дженерал моторс». Просто з камери по відбутті покарання сорокалітній комуніст пішов на антифашистську демонстрацію, взяв участь у формуванні американського батальйону добровольців на допомогу республіканській Іспанії. Такі командири-інтернаціоналісти, як Джордж Брокс — член ЦК Комуністичної партії Англії, як генерал Пауль Лукач, генерали Клебер і Вальтер, були його бойовими вчителями. І коли на плацдармі Гвадаррами загинув командир батальйону, Войнарович очолив батальйон, а пізніше — бригаду. У військових академіях Радянського Союзу, потім у боях під Москвою, під Сталінградом, під Леніно вчорашні «іспанці» завжди називали один одного «камарадос», а в знак вітання підносили руку, стиснуту в кулак.

Не дивлячись на ранній час, Кароль Сверчевський був чисто поголений, глибокі борозни, що спускалися від носа до губ, і насмішкуваті очі надавали обличчю безпечного, спокійного виразу, він, здавалося, приніс якусь веселу новину.

— Ранок чудовий, камарадос Броніславе! Нарешті пан Єзус почув наші молитви. Мороз двадцять вісім, чотири десятих. Дві-три таких ночі — і Вісла наш спільник.

— Як твоя інспекція, генерале?

— Я задоволений. Віце-голова уряду Василевська трохи застудилася, а так усе гаразд. Настрій на передньому краї бойовничіший, ніж у нашому штабі.

— Зрозуміло, їм звіра чути зблизька.

— В уланському полку серед неділі влаштували купання. Чого це, питаюся, вам так прикрутило? Капрал цокнув каблуками, доповідає пошепки: «Хто зна, де ми в суботу будемо, пане генерале, а тут все вже пристосоване».

— У тебе дуже оптимістичний настрій.

— А чом би й ні. Люди чистими хочуть ввійти у Варшаву. Ну, а про ротмістра знаєш? Косинський ще не доповідав?

— Він затримався у танкістів. Дзвонив звідти. Минулої ночі був там переполох. Без наказу наші герої повели «тридцятьчетвірку» на штурм хутірського млина, де бучімто староста громади сховав трофейні запаси спиртного.

— Засиділися ми. П'ятий місяць в окопах, хоч Варшава поряд. А погрітися хочеться. Ось вони й гріються. До речі, аківці і свою руку прикладають. У мене є тривожна інформація. Під виглядом усяких свят, поминальних днів запрошують наших військовослужбовців і частують. А п'яному море до колін. Є випадки пропажі особистої зброї. До чого це все може привести?

Кароль Сверчевський сів на розкладний, обтягнутий брезентом стілець, спробував, чи міцний. Потім заклав ногу за ногу. До блиску начищений чобіт рипів під рукою, він його погладжував, мов живу істоту, приглядався до м'якої шкіри. Чоботи були зовсім нові, з гострими носками, з високим рантом. Броніслав Войнарович посміхнувся, згадавши, як місцеві шевці принесли їх у дар генералові до дня його народження. «Наші чоботи першими увійдуть в столицю», — хвалився найстаріший майстер, схожий на Пілсудського. Ті, які Сверчевський зняв, були не гірші, можливо, навіть придатніші для походу, але він носив подаровані.

— Слухай, генерале, я теж дещо подібне чув. Люди наші не святі. Їх сто тисяч тільки тут, під Варшавою. Та стільки ж у Другій армії. А щодня приходять усе нові й нові тисячі, зрештою, прийде вся чесна Польща. І такі, як є, не святі, ці люди повинні виграти бій. Пригадай Іспанію.

— Ми там програли, Кароль.

— В чомусь програли, але в чомусь і виграли. Маси зрозуміли нарешті, хто їх справжній друг. Народ з нами! Можє, ми з тобою, навчені бідною, часом утрачаємо рівновагу і самі себе залякуємо? Ні, не переч мені, вислухай. Після чарки атакували млин. Ну, звичайно, таких жартів ми не прощасмо! Але, слово честі, я дам можливість тим «героям» першими форсувати Віслу і спокутувати свою провину. Ти згадував місію Косинського, але сталося так, що й мені довелося вислухати ротмістра Дубеля. Цікава людина. Ну, звичайно, я ще раз пересвідчився, що АК продовжує воювати проти нас. Після варшавської трагедії ще з більшою злістю. Однією ногою вона в антифашистському підпіллі, інакше чим же можна було б виправдати створення АК в роки окупації, але другою... Другою ногою вона в підпіллі антисоціалістичному, антирадянському. Охвістя еміграції агітує проти нас. Готує терористичні акти проти комуністів. Так! Однак, вислухавши ротмістра, я пересвідчився і в тому, що виши остаточно програли.

Безнадія — ось що штовхає їх на бандитські акції. І в очах Дубеля вони програли. Це вже не політики, а тільки злочинці. Він ще не до кінця з нами, колишній кадровий офіцер Дубель, але він і не з ними. Мій оптимізм, як бачиш, має сталий фундамент. Окремі неприємності не повинні впливати на настрої таких бойових вовків, як ми з тобою.

— Пізнаю генерала Вальтера!

— Ні, я тут у себе вдома і я — Сверчевський. У Варшаві є завод, де я слюсарив. Де я вчився революції. Як давно це було! Тоді ще Юзеф Пілсудський не був «начальником держави».

— Ті події я зустрів у Сілезії, — мовив Броніслав Войнарович. — Романтичний час. Мені сімнадцять, а я командир Червоної Гвардії!

— Ну от! Таким ти мені більше подобається.

Сверчевський підвівся, поліз у кипеню за портсигаром, але там його не було, і це нагадало йому лазарет, Дубеля, нагадало, з чим, власне, прийшов він до свого друга, начальника контррозвідки.

— Ротмістра Яна Дубеля будемо лікувати всіма можливими засобами. Він цього заслуговує. Рапа важка, але мені доповіли лікарі, що є надія. Можливо, потрібна буде серйозна операція. Дубель нам потрібний, він знає всю їхню кухню... Нічого не приховує. Мости спалено. Я звернувся до генерала Чуйкова, прошу для Дубеля літак.

— А я, коли ви розмовляли з Дубелем, зв'язався з люблінськими колегами. І виявилось, що Дубель, якщо це той самий, а не однофамілець, справді важлива персона. Це прізвище знайшли серед... кого б ти думав? Серед членів делегації лондонських емігрантів, котра брала участь у переговорах Сікорський — Сталін.

— Невже?!

— Якщо це той Дубель... ротмістр Ян Дубель, який виконував обов'язки ад'ютанта-перекладача. Уявляєте! Сорок перший рік. Зима. Німці наступають на підмосковній землі. Втім, я ось покажу тобі дуже цікавий документ. Сторінка з тогочасного польського журналу, який виходить в еміграції. Видрукувано в ньому досить об'єктивну, як мені здається, розповідь Яна Дубеля про перебування делегації в Кремлі. І про весь хід переговорів, як це ним тоді сприймалося. Не знаю, чи Ян Дубель справді вірив у чесність обох сторін, чи йому треба було посіяти певні ілюзії серед своїх співвітчизників, але виглядає автор

досить об'єктивним — доброзичливим літописцем. На, читай.

Кароль Сверчевський глянув на сторінку, яку віддав йому Войнарович, переніс розкладний стілець до вікна. На жаль, початку не було. На цій сторінці кінчався перенесений абзац, але головне, те, як відбувалася сама зустріч, збереглося. Сторінку прикрашали два фотознімки. На першому — солдати польської армії в СРСР, до яких прибув генерал Сікорський. І генерал, і жолнежі в зимовій формі, в шапках-вушанках, на шапках герби. Обличчя в солдата, якому поклав на плече руку генерал, веселе, а Сікорський чомусь незадоволений. Друга фотографія зафіксувала момент підписання угоди. В центрі за столом Сталін, за ним стоять Сікорський, посол Кот, генерал Андерс.

Ян Дубель писав: «Нас привітав якийсь генерал, він показав нам зал засідань Верховної Ради, а потім провів на прийом. Через хвилину ми були у великому салоні, де зібрався уряд Радянського Союзу.

Після закінчення церемонії представлення двері сусідньої кімнати відчинилися, і з них вийшов Сталін. Був одягнений скромно — піджак попелястого кольору з бронзовим відтінком, покрою військового френча, на ньому жодної відзнаки. Штани заправлено у високі чоботи. Після привітання Сталін відійшов і витяг люльку. Ми поспішили дати вогню. Між нами зав'язалася розмова. Через хвилину до нас підійшов генерал Сікорський. Я знов-таки став перекладачем. Генерал Сікорський подякував маршалу Сталіну за теплий прийом, який відчув у Радянському Союзі.

Згодом до нас підійшов генерал Андерс, і розмова стала спільною. Зал-їдальня знаходилася збоку. Сталін зайняв перше місце за столом. По праву руку сидів генерал Сікорський, по ліву — дипломат Кот. Мені випало шосте місце. Моїм сусідом був міністр Мікоян, а ліворуч — адмірал Кузнецов, шеф Військово-Морського Флоту, який під час банкету хотів, так мені здалось, влити в мене море горілки. Проти мене сиділи Жданов і генерал авіації, котрого я не знав. На протилежному кінці столу усміхнене обличчя Ксаверія Прушинського, який жваво розмовляв із Василевським.

Я мав дивне почуття, перебуваючи в Кремлі. Я бачив, який спокій панував на обличчях шефів Радянського уряду, хоч ворог знаходився десь за 27 кілометрів від столиці. За Москву ведуться запеклі безперервні бої, німці майже

в передмісті, щогодинно повторюють пові атаки, а в той самий час увесь уряд з маршалом Сталіним на чолі спокійно веде переговори і гостинно приймає нас, наче тиша і мир панують навколо.

Я мимоволі порівняв, що переживали ми в аналогічній ситуації два роки тому, коли німці підходили до Варшави...

З думок, які мене раптом огорнули, я був раптово вірваний, почувши своє прізвище. То міністр Молотов звертався до мене, кажучи: «В особі представника молодих офіцерів піднімаю тост з побажанням їм добре послужити для нової, майбутньої Польщі».

Я з вдячністю сприйняв цей тост, цокаючись келишком із маршалом Сталіним і міністром Молотовим, які підвелися і повернулися в мій бік. Обід тривав близько двох годин, після чого ми перейшли до бокових салонів, куди подали каву.

В сердечному і піднесеному настрої народжувалася декларація Сікорський — Сталін. Після обміну поглядами, з'ясувань, уточнень міністр Молотов засів у своєму кабінеті за редагування тексту (з живою співучастю нашого Ксаверія Прушинського), і, коли все було готове, я переклав декларацію генералові Сікорському. Ми прийшли до кабінету Сталіна, де й відбулася церемонія підписання акта між генералом Сікорським від імені польського уряду і маршалом Сталіним від імені Радянського уряду.

Після підписання декларації ми перейшли до малого залу засідань, де на екрані були продемонстровані найсвіжіші події на фронті. Яким же було наше здивування, коли вкінці ми побачили на екрані відому нам сцену, де тільки-но відбулося підписання декларації Сікорський — Сталін.

На тому й закінчився урочистий прийом у Кремлі. Після п'ятигодинного перебування в Кремлі ми прощалися в чудовому настрої, з ясними думками і надіями на майбутнє».

Генерал Сверчевський останню фразу із статті Яна Дубеля повторив голосно і для себе, і для Войнарівича.

— «З ясними думками і надіями на майбутнє». Чудові слова, приятелю, чи не так? Якби тільки пан Сікорський дотримувався їх. А Дубель, слово честі, молодець. І треба було, між іншим, наважитися ось так щиро висловити свій власний настрій. Декларацією начебто започатковувалися нові взаємини між двома сусідніми слов'янськими країнами, і цього хотів Ян Дубель, можливо, вся молода Польща.

Тепер можна зрозуміти, чого в Сікорського така кисла фізіономія. Сталін виголошував тост за нову, за майбутню Польщу, а він же був політичним адвокатом і генералом старої... Спасибі, Броніславе. Твоє відомство не тільки меч тримає в піхвах. До послужного списку Яна Дубеля, яким він не дуже пишається, можна внести і цю вашу позитивну для нього знахідку.

— Він не згадував про свою участь у візиті Сікорського до Москви?

— Ні слова. Мабуть, не надавав значення. Зате, товаришу генерал, Дубель сказав мені одну важливу річ. І я мушу тебе попередити. Він у минулому служив разом з твоїм підполковником...

— З Косинським? Це ми знаємо.

— Ага. А те відомо, що родина Косинського проживає в Лондоні і користується всіма привілеями? Він бачив пані Косинську лише місяців зо два тому.

— А це — не відомо. Вперше чую від тебе.— Генерал помалу протирав скельця пенсне.— Дуже цікаво, Кароль. Невже?.. Ні, поспішати не слід. І про мов «невже» тимчасово забудь. Життя часом підкидає нам такі ребуси, що, як казав Мате Залка, «пальчики обсмокчеш». А взагалі є хороший військовий принцип: довіряй і перевіряй. Перевіримо і ми. До речі, особиста справа Косинського знаходиться у Краківській оперативній групі, а до нас його відрядили тимчасово на період Варшавської операції. Щось же він повинен був писати в автобіографії і в анкеті про сім'ю? — Войнарович витяг із шухляди похідного столика книжку з грифом на обкладинці: «Для службового користування». Перегорнув десяток сторінок.— Ага, ось. Деякі цифри і факти. Підполковник Моравський з армії Андерса і двадцять два його жолнежі висловили бажання воювати в польській армії, сформованій в СРСР Зигмундом Берлінгом. Чим це скінчилося? Моравський — довічна каторга, жолнежам — по двадцять років ув'язнення кожному. Пізніше сімсот ненадійних жолнежів і молодних командирів потрапило до в'язниць та виправних таборів із суворим режимом. Їхні підрозділи розформовано, а решту особового складу розкидано кого куди. Як бачиш, Андерсу та іже з ним не до шляхетської гуманності. Спасибі за інформацію. Не бійся, Кароль, нас багато чому навчила війна, і хліб свій ми їмо чесно. Гаряче серце і холодна голова — такі, здається, якості потрібні чекістові.

Кароль Сверчевський любив заходити до свого іспанського побратима, і, коли вони бували вкупі, час для них летів швидко. Їм щоразу було про що радитися, було що згадувати. Сьогоднішня зустріч — не виняток. Хіба лиш те нове, що в коло їхньої особливої зацікавленості ввійшло двоє нових імен — Косинський і Дубель. Віднині все, що зв'язано з ними, стане предметом спільних роздумів, досліджень, дій. Серед тисяч великих і малих турбот справа, у котрій зачіпаються долі людей, чие місце в житті і жорстокій класовій боротьбі не визначене остаточно, про кого виникають сумніви, займає особливе місце. У таких окремих складних долях віддзеркалюються труднощі і суперечності часу. Від того, як їх розв'яжеш, залежить — більшою чи меншою кров'ю буде здобуто перемогу.

В другій половині дня Войнарович прийшов до Сверчевського ніби з візитом-відповіддю. У заступника головнокомандуючого Війська Польського сидів генерал Чуйков. Пили міцний чай. В обох обличчя червоні й спокійні, неначе зустрілися вони в домашній обстановці.

— Новину смакуємо під чайок. Наш командарм один, як тобі відомо, іде начальником головного штабу Війська Польського. Відкликали Зигмунда Берлінга, тепер Корчіца. А до нас хто? Кажуть, Станіслав Поплавський.

— Так. Поплавський. Бойовий генерал, я його добре знаю. З радянських поляків. Гадаєте, що Владиславу Корчіцу це не дуже до душі?

— Власні бажання, генерале, на війні не завжди враховуються, — роздумливо мовив Кароль Сверчевський. — Я, наприклад, теж мріяв у свій час вести війська Другої армії безпосередньо на Варшаву, а нас перенацілили. Та й самого мене відкликали, як тепер Корчіца.

— Мабуть, потрібен у генеральному штабі. Урядові треба дбати не про один успішний бій, який би він не був важливий, — втрутився Чуйков. — Про всю Польщу йдеться, про її майбутнє. Ми своє зробимо і підемо, а Військо Польське залишиться, і на його плечі ляже все. Читали ж відозви «лондонців» до населення Польщі. «Чекає нас боротьба не тільки з жорстоким окупантом... Ніхто не повинен дати себе одурити гаслом дикої перебудови нашого громадсько-економічного устрою», — Чуйков допив свій чай, енергійно відсунув стакан, ложечка дзенькнула. — Для Томаша Арцишевського, який підписав відозву, п'ястівські орли без корони на солдатських фуражках, уряд,

створений народом, — «дикість». І саме військо для них — «поляки на радянській службі».

— Бур-Коморовський за братовбивчу війну і веде її навіть після провалу серпневої авантюри. Всіма засобами веде. Чув, що сталося в лазареті, де лежить ротмістр Ян Дубель? Ні ще? Почуєш. Сьогодні вранці там отруївся ціаністим калієм капрал-танкіст з новеньких Годлевич. Отрута була в цигарці. І призначалася не Годлевичу, а, як свідчать факти, Дубелю...

Чуйков запитав:

— Хто такий Дубель?

Сверчевський коротко розповів. Чуйков похитав головою.

— Зрозуміло. Такого свідка вони намагатимуться при-
брати з дороги. Отже, в лазареті у них свої люди...

— Очевидно! Як смеркнеться, я виїду на місце.

Чуйкова супроводжували до машини.

Водій прогрівав мотор і сам пританцьовував біля віліса.

— Жме януарій? — запитав його Сверчевський. — Бере своє зима.

— Нехай жме, громадянине генерале. Крига міцнішою буде...

— Ого! У вас, Василю Івановичу, всі гвардійці стра-
теги! — похвалив водія Сверчевський.

— Сталінградська академія! — з гордістю проказав Чуй-
ков. — Салуд! — Він знав їхні іспанські «навички».

Сяйво фар хитнуло ніч і погасло...

— Ну які ще там у тебе подробиці? — притримуючи
свій кошушок, запитав Сверчевський у Войнаровича.

— Скажу одверто, неприємні. Уявляєш, Кароль, мені
доповіли, що цигарку, якою отруївся Годлевич, взяли для
нього з портсигара, залишеного тобою...

— Що за чортівня?! Звідки вона в моєму портсигарі?!
Я сам накладав...

— Коли так, доведеться, генерале, добре оглянути твої
запаси. Біс його знає, хто її начиняв. Шкода танкіста.
Гармата німецька не взяла його, а калій поклав у могилу.

Кароль Сверчевський спохмурнів, стис кулаки.

Опівночі повернувся нарешті Люціан Косинський. Його
ліжко стояло в службовому приміщенні, і черговий офіцер
одразу повідомив, що про нього кілька разів питав генерал
Войнарович.

— Наказував подзвонити, як тільки з'явлюся?

— Ні.

Косинський, подумавши трохи, відклав зустріч на зав-

тра. Зрештою, нічого оперативного, такого, що вимагає негайного реагування, в нього не було. Танкісти, справді, грубо порушили військову дисципліну і, п'яні, «таранили» бойовою машиною млин. Але не горілки вони там шукали, як заявляє його власник, а помстилися за те, що довгий час працював на фашистів і не корився наказам партизанів. Частуючи екіпаж, хазяїн млина сам гоноровито про все розповів, чим і обурих своїх гостей. Командир бригади генерал Ян Межицян вивчив цю пригоду і вжив потрібних заходів.

Лягаючи, Косинський на сон грядущий випив з фляги трохи чистого спирту. Ноги у нього серйозно промерзли, а досвід вчив, що у таких випадках рекомендується «розігнати кров». Йому снився Станіславчик, покійний Януш Томасевич допитувався у нього, чому він не довіряє Яну Дубелю. Потім вони пили удвох із послом Ліпським «на брудершафт». Ліпський завжди лип до нього і трохи чванився перед колегами з міністерства закордонних справ: «Стара гімназійна дружба, що тут вдієш». Снилось син Бартош — сидів на високій зеленій вишні і кував зозулею. Раптом Ліпський пальнув у Бартоша з карабіна. Хлопчик падав, ламаючи гілки, а під деревом сніг зробився червоним, краплі крові Бартоша розпливалися й чорніли на ньому — наче перезрілі ягоди.

Вранці генерала Войнаровича вже не застав. Той виїхав кудись, залишивши Косинському термінову роботу. Чисельні рапорти і доповідні записки оперативних працівників розвідки висвітлювали одне питання — активізацію озброєних угруповань АК на звільненій території Польщі. Косинський мав підготувати зведений матеріал для доповіді уряду. В кількох папках зберігалися документи по Люблінському воєводству. Підпільні листівки «День польський», виготовлені в друкарні, листівки машинописні. Вони закликали населення не вступати до Війська Польського, не підкорятися Польському Комітету Національного Визволення, не давати радянським солдатам хліба, притулку. А ось лист, одержаний війтом невеликого селища. «Від німців ти врятувався як комуніст, а від нас не врятуєшся». Ось зовсім свіжі листівки, карикатури. Друк кольоровий, папір найвищого гатунку. Певно, продукція лондонських друкарень.

Косинський переглядав знайомі вже документи і зовсім нові, відбираючи все, що, на його думку, заслуговувало найбільшої уваги. Повідомлення про злочинну акцію банди

Чорного Посла, датоване вже груднем, особливо зацікавило Косинського. Він особисто добре знав Чорного Посла. Після серпня десь під Варшавою загубилися сліди Казимежа Лотоцького, та ось він знову дав про себе знати. І де — у передмісті Варшави.

Підпоручник Гежанський сповіщав, що в різдвяну ніч добре озброєний загін, очолюваний офіцером, що має кличку Чорний Посол, скориставшись уніформою Війська Польського, проник в оперативний тил Першої танкової бригади імені Героїв Вестерплатте. Бандити знищили велику кількість снарядів, підпалили базу пального, вбили шістьох танкістів.

Лотоцькі. Перед Люціаном Косинським на мить виникло обличчя сестри Казимежа, яку він бачив позавчора в лазареті. Діти багатого аристократа, вони опинилися в різних таборах. І є ще їх батько — депутат неіснуючого сейму Август Лотоцький. Цей з Міколайчиком. На словах вони шукають компромісу в ім'я майбутньої ойчизни. Але якою бачиться їм Польща післявоєнна? Чи не є новий компроміс повторенням пройденого? Хіба генерал Сікорський у сорок першому не вивів свій підпис поруч із підписом Сталіна? Компроміс на папері і смертний вирок в натурі. Ні, герої Заліщицького шось ніколи не приймуть програми, за яку голосував польський народ у Любліні, за яку він голосує нині зброєю. Сікорський чи Міколайчик, Соснковський чи Арцишевський? Косинський добре знає, чого вони варті. Є одна сила, в яку Косинський вірить, в яку, зрештою, повірив і старий польський генерал Міхал Роля-Жимерський, — це трудовий народ, це комуністи Польщі. Ось він, Косинський, читає страшні папери і думає про день, коли високий Суд Народу покладе їх перед собою як незаперечні докази віроломства і зради вельможної шляхти. Заради колишніх привілеїв, аристократичного честолюбства зрадники готові використати навіть перемогу над Гітлером для нової авантюри. Фактів так багато, що не в одну доповідну записку, а в томи не завадило б зібрати їх, щоб кожен учитель у кожному Станіславчику міг розкрити своїм учням всю непривабливу правду історії. Люди повинні вчитися на уроках минулого. Якби десь у самотині перечитували тільки ось такі папери, можна втратити розсуд. Добре, що ти не сам, що бачиш щодня мужні й чесні обличчя спільників, чуєш їх, сповнених глибокої віри у перемогу, в щасливе майбутнє Польщі. У тому прийдешньому і він, Люціан Косинський, житиме. Знову поверне-

тється до рідної справи. І за партою в школі сидітиме серед інших хлопчиків його син Бартош. І Ядвіга увечері читатиме їм обом, як це вона колись робила, сонети Адама Міцкевича.

Жену вперед коня, щоб линуть, ніби птах,
Ліси, яри, шпилі біжать назустріч оку,
Подоба бистрого хвилястого потоку.
Сп'яніння прагну я найти у цих дивах...
Але зморився кінь...

Перед очима раптово виник образ Ядвіги. Чому вона не тут, не з ним? І де вона? Де рідний Бартош?

Мимоволі пригадався сон. Що б це значило? Дерево зелене, а сніг... Ліпський, який стріляє в Бартоша.

І знову спогади перенесли його в Станіславчик. Тиха вулиця над річкою, луки із синіми озерцями. Він Бартоша несе на плечах. На вузенькій смужечці піску біля самої води лежить Ядвіга. Смагляве тіло, тонкі, мов у балерини, пружні ноги. Волосся розпущене, мокре, як у русалки. Вони з Бартошем назбирали багато квітів, нарвали жовтих і білих лілей. Все це для Ядвіги. Влітку вони вкупі, й усім їм добре, а коли листя починає жовтіти і день стає коротшим, Ядвіга щороку зникає. Варшава—місто її дитинства, там батьки Ядвіги, там частка її серця. Колеги жартують: «У професора Косинського сімейні вакації». Літо тридцять дев'ятого було винятком — Ядвіга затрималася в Станіславчику на цілий місяць і, якби не захворіла її мати, певно, і не поїхала б до Варшави. А потім... Як уже впали перші німецькі бомби і всі, хто мав змогу, тікали на периферію, Ядвіга з Бартошем повернулися. Саме в цей день його покликали до армії. Прощання було коротким і сумним. Скільки часу минуло відтоді, а Косинський подробиці прощання пам'ятає. Ядвіга одягла чорну сукню, наче збиралася на цвинтар. І Бартош був не схожий на себе, не сміявся, не пустував, як завжди. В чорних оченятах застигло тривожне здивування. Видно, далася взнаки дорога з Варшави додому. Таким бачив його уві сні й цієї ночі. Чорні оксамитові штанці до колін, густе волосся спадає на плечі, як у дівчинки. Бартоша тягнув кудись Ліпський, одягнений польським генералом. Але чому раптом Ліпський? Чого він прийшов у сон? Може, тому, що Ядвіга привезла тоді рекомендаційного листа від пана посла, з котрим мав Косинський, у разі потреби, звернутися до військового міністерства? Ліпський, казала вона, знав, що

буде війна. Про Берлін, звідки приїхав на кілька днів, розповідав дивовижні речі.

Десь інтернований, мабуть, пан посол, і буде під охороною до кінця війни. А може, згорів у печах Майданека чи в Освенцімі, — фашисти не рахувалися з нормами міжнародного права щодо дипломатичних осіб. У всякому разі, доля Ліпського Косинському не відома, як і доля власної сім'ї.

У двері хтось постукав, Косинський одірвався від паперів і думок.

— До вас ротмістр міліції проситься. Каже — земляк, — доповідав підпоручник.

— Пропустить.

В офіцерській шинелі, у шапці-вушанці — Тиміш Яворівський.

— Добридень. Не чекали?

— Чекав. Але не так швидко.

Вони міцно потисли один одному руки. Косинський підсунув Тимошу стілець.

— Отже, Варшава, ротмістре?

— Так.

— Маєте вже призначення?

— Прибув у розпорядження полковника Спихальського.

— Розумію. Резерв служби порядку.

— Називайте, як хочете. Аби не поліція.

— Справа, мабуть, не в назві. Поліція чи міліція... Головне, кому служиш.

— І все ж міліція — звучить рідніше.

— А на кого ж залишили Станіславчик? Як там справи?

— Війтом обрали Богдана Тоцького. Міхал Стрембицький секретарює. Удвох із сином.

— Як це?

— Міхал диктує, а десятирічний Вітольд веде протокол.

— Спокійно у Станіславчику?

— Не зовсім. Загін місцевої самооборони щоночі патрулює село. За командира Ванда Томасевич. Пам'ятаєте, Янушева сестра. Та, що в Кракові викладала історію. Партизани визволили її з концтабору на території Словаччини і переправили через фронт. Тепер Ванда секретар нашої організації ППР. Їх там четверо, комуністів.

Яворівський розповідав сільські новини. Після того, як радянські прикордонники перебазувалися, там у замку оселилися родини варшавських біженців та місцеві бідняки. З України прийшло посівне зерно.

Помітивши, що Яворівський час від часу потирає плече, Косинський запитав:

— Лікуєтесь? Є надія?

— Надія є. Дивилися мене радянські лікарі. Але часу на лікування нема. Мабуть, після війни...

Косинський запросив гостя пообідати. Але той відмовився. Тут, під Варшавою, його сестра Ганка, а можливо і Тереза Йонич. Чи не зустрівач, бува, підполковник Терезу?

— Як же!..

І підполковник назвав номер лазарету, де тільки позавчора розмовляв із Терезою. Косинський повідомив їй про те, що Тимоша Яворівського відкличуть на роботу до нового адміністративного апарату Варшави, який створюється тут, у Празі. Він бачив його прізвище в списках.

Яворівський дістав з польової сумки карту Варшави, попросив, щоб його зорієнтували, де шукати лазарет. Карта стара, кольорова. На ній не тільки написи, а й малюнки. Площі, вулиці і парки Старого і Нового М'яста, окремі палаци, костьоли, мости. Знайшли і вулицю на березі Вісли, де тепер перебували. Вікно дивилося на захід. Отже, там, на протилежному березі, мав бути квартал високих будинків, побудованих перед самою війною, трохи лівіше старовинний костьол. Та нічого цього не було. Ніяких ознак цивілізації, крім хіба похованих під снігом руїн. Та ще тут і там громадилися підбиті чужинські танки, літаки. Розчахнутий спарядом телеграфний стовп з обірваними дротами нагадував людину, що стала на котурни і дивиться за Віслу. Мабуть, цей стовп був орієнтиром для багатьох зв'язкових нинішнього бойового плацдарму, бо від нього в усі боки розбігалися добре вкочені дороги і стежки.

Мальовнича карта — додаток до туристського путівника. Те, що вони зараз бачили, приголомшувало неймовірністю. Мимоволі згадувалося полотно К. Брюллова «Загибель Помпеї». Хотілося зорієнтувати карту, виправити прикру помилку, щоб замість безжалісної руйнації, заподіяної молохом війни, відкрити для себе той блакитний, червоний, оливковий світ, з якого було зіткано обличчя столиці тисячолітньої держави. Але ні. Білим саваном покрив сніг усе мертво і живе. Там, за Віслою, ніби хаос захололої лави, в якій перемішалася каміння, залізо, людська плоть і кров. Під снігом за бетонними валами смертельно поранена Варшава, під снігом конаючий спрут, який все ще не випускає її зі своїх пазурів. Під снігом у мерзлій землі роти, ба-

тальйони, полки, штаби дивізій, армій, командні й спостережні пункти, у котрих є своя бойова карта, теж розмічена всіма кольорами райдуги. Але не древні палаці і костьоби на ній, не музеї і пам'ятники, а позиції артилерії, танків і піхоти, сховища тисяч тонн снарядів і пального, окопи, в котрих готується до стрибка майже півмільйонна армія. Зброя, що кувалася за Уралом із зірками на броні та з білими п'ястівськими орлами. Гвардійці з-під Сталінграда й хоробрі жолнежі з-під Леніно.

Багато кажуть уяві Косинського, Яворівського наїжджені в снігу комунікації і чорна кіптява, яка їх укриває, осідаючи на привіслянські береги. Це дихає фронт.

Нарешті вони прощаються.

— До зустрічі там! — урочисто проголошує Косинський. — Біля Сирени з мечем!

— До скорої зустрічі, — в тон йому відповідає Тиміш.

Віліс із червоно-білим прапором на радіаторі, наданий Мар'яном Спихалоським у розпорядження Яворівського, м'яко котився по накатаній сніговій дорозі. Двічі його зупинили біля шлагбаумів, перевіряючи документи. Радянський КПП. Польський КПП. Знову патрулі в білих маскхалатах.

— А не можна газку?

За Віслою на висотах стелеться жовтий їдучий дим, схоже, що горить склад пального. Високо-високо в сріблясто-білих хмарах настирно гудуть мотори. Часом звідти долинають сухі кулеметні черги. Та ось літак виринає з хмарки і круто лізе вгору, за ним другий, можна подумати, що вони опрацьовують чергове навчальне завдання, а не зійшлися над полем бою в смертельному поєдинку. Мовчать гармати обох супротивних армій, а зенітники тут безсилі. Льотчики полишені на самих себе. Вміння, впертість, витривалість, воля до перемоги скажуть, кому жити, а кому помирати. А часом і випадковість. Буває і так. Стороною проходить на захід ціла армада бомбардувальників із червоними зорями на крилах, вище і нижче кружляють винищувачі супроводу. Мабуть, їм добре видно і ту частку неба, де МіГ переслідує месера, але у кожного своє завдання і свій маршрут. Двобій льотчиків нагадує Яворівському древні биліни, коли не рать билася проти раті, а ватажки-рицарі в особистому поєдинку визначали переможця.

Машина спускається в широкий яр, сотні сизих димків кучерявляться на його схилах, і по них зблизька можна

визначити квартали підземного солдатського містечка. Тут стоять, опустивши стволи, білі слони-«тридцятьчотвірки», їх тут цілі отари. Солдати в кожушках і валянках, чорних шоломах. Кам'яна фігура якогось святого геть-чисто поцяцькована осколками, наче віспою. Оцинкована бочка, під якою вирує багаття, аж пашить жаром в обличчя винахідливих бійців. Усе це таке близьке і таке знайоме колишньому хорунжому. Чути російську, українську, польську мови. Другий день він у передмісті Варшави, а скільки встиг побачити. Так, недарма день і ніч гуділо шосе! Вже у Празі Тиміш довідався, що військами, які братимуть Варшаву, командує нині маршал Жуков — права рука Сталіна. А маршал Костянтин Рокоссовський повів війська Другого Білоруського в обхід.

— Ось так і тримай, дорога хороша.

За яром знову потяглися руїни, але тут чимало й відремонтованих будинків. Мабуть, про цей район розповідав їм, майбутнім адміністративним працівникам Варшави, полковник Спихальський. Слухаючи Спихальського, Яворівський думав, що людині цій більше до душі, певно, будівництво й архітектура, ніж справи військові. Як патхненпо розповідав Спихальський про відбудову.

Указки з червоними хрестами добре орієнтували в дорозі. Перед лазаретом стояло кілька автобусів, трохи далі — трофейний «опель-капітан» із пробитим кулею вітровим склом. Як тільки мотор віліса затих, одразу Яворівський почув звуки рояля. Оглядівся. Музика долинала з другого поверху. Шопен! Тереза навчила його впізнавати музику Фредеріка Шопена. Але для Тимоша Яворівського це вже був не тільки Шопен, це була й Тереза Йонич. Навряд, щоб він помилився. Грала вона. Уявою бачив її руки, як вони граціозно витали над білими і чорними клавішами, і струни співали, бриніли, сміялися, сіяли весняне гримотіння. І як колись у замку, так і тепер на суворому плацдармі Терезина гра чарувала Яворівського. Забув про водія, який стояв поруч і здивовано дивився на «пана ротмістра», чия поведінка була йому незрозуміла. То спішив, підганяв, а то раптом завагався чомусь перед дверима.

Нарешті музика завмерла. Яворівський постояв ще трохи, потім винувато посміхнувся до водія й пішов.

Йому у вестибюлі сказали, що пані Тереза працює не в цьому корпусі, а у флігелі і що зараз вона дає концерт для поранених. Перша думка, яка прийшла йому в голову, — попросити халат, але ні. Тереза може розгубитися,

побачивши його, та й узагалі безтактно входить до залу під час концерту. Яворівський запитав у чергової сестри дозволу посидіти тут. Діставши згоду, примостився на м'якій плюшевій канапці. І слухав... Дівчина крадькома спостерігала, потім запитала:

— Пробачте, Тереза Йонич не ваша родичка? Ви — брат?

— А що, схожий? — усміхнувся Тиміш.

— Трохи. До речі, ми з нею живемо в одній кімнаті. Скоро вона вийде.

Тереза грала якусь незнайому мелодію. І хоч нічого печального в ній не було, чомусь його огорнув сум. Щось було в тій музиці лагідно-тремтливе, беспорядне, схоже на дитячу наївну відвертість чи на скаргу птаха, який утомився в перельоті, відстав од зграї. Часом чулися мажорні нотки, але вони швидко згасали, розсипалися, як дзвіночки на пасовищі в лузі, а скарга залишалася і викликала у серці щем. Він немовби читав Терезиною листа, написаного в тривожній самотності. Хотілося, щоб швидше летіли хвилини і щоб він міг, нарешті, взяти Терезину руку в свою, зігріти її пальці.

Уся в білому, вона спускалася широкими сходами, і на її обличчі лежали загадкові тіні, породжені, певно, музичними образами. Здавалося, Тереза тікає від надмірно вдячних слухачів, так вона поспішала. Яворівський не подав голосу, і вона пройшла повз нього з опущеними очима, неуважна, чужа. Потім біля дверей раптом різко зупинилася, мовби хто окликнув її або схопив за плечі. Озирнулася. Кліпала густими віями, не вірячи собі.

— Ви?

— Я.

— О matka боска!

— Що з вами, Терезо? — він непомітно для себе звернувся до неї не на «ти».

— Мені дуже важко. Ходімо. Ви просто як із неба впали. Добре! Дуже добре, що ви приїхали! — І повторила з відчаєм: — Мені дуже важко.

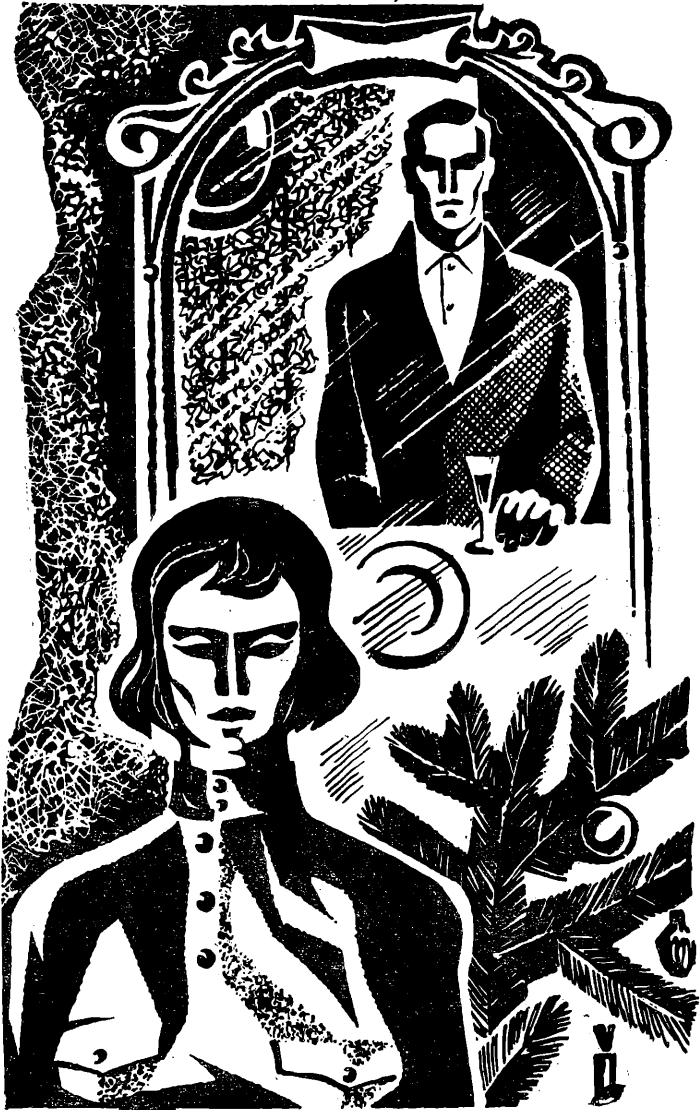
За ними услід вискочила медсестра.

— А ключ? Ти забула про ключ. І знаєш, Терезо, у моїй валізці під ліжком є флакон «спіритус віні». Зігрій людину з дороги.

— Дякую, Стасю.

Яворівський показав на машину:

— Нас відвезуть.

— Не треба. Квартира поруч. Он подивися.— Тереза зробила паузу, мабуть відчула себе ніяково, що отак мимо-волі перейшла на «ти».— Бачите рештки балкона на третьому поверсі? То мій.

Сходи в будинку перекошилися, площадка між повер-хами мала широку тріщину і показувала свої залізні жили. Замість скла, у вікнах заляпаний ванном дикт.

Кімната добре умебльована. З овальних рамок дивляться на Яворівського вусатий з прилизаним ріденьким волос-сям, статечний добродій і худа, кострубата жінка — певно, дружина. На мініатюрному комоді чорна порцелянова ваза, яка має форму уланського чобота зі шпорою. Замість квітів у вазі пушиста гілка сосни, на ній паперові іграшки, фабричне печиво, кілька тоненьких жовтих свічечок. Ліж-ко двоспальне, застелене шинельним сукном. Під ноги кинуто кусок брезенту з літнім камуфляжем.

Все це одним поглядом схопив Тиміш, і йому подумалося, що Тереза, мабуть, зараз почуває себе ніяково, як і він, чи не тому, що очі вусатого хазяїна і щупленької хазяйки стежать за ними з портретів. При цих свідках слова, котрі він приготував для Терези, можуть прозвучати фальшиво. А може, хазяї і чужа квартира ні в чому не винні, а то вони самі одвикли за кілька місяців одне від одного і роз-губилися, залишившись сам на сам.

Тереза зняла шинелю в маленькому коридорчику, від-городженому від кімнати порт'єрою.

— У нас не холодно, не бійся,— рожевими з морозу руками обмацувала кахлі.— Палимо вночі, і тепла виста-чає на цілий день.

— А дрова? Де берете?

— Де? А до трибуналу нас не потягнеш, як призна-юся? — Тереза посміхнулася, ліве око зіщулилося, наче підморгувала.— Чужі стільці рекувізуємо. А що робити? І для лазарету часом меблі на дрова привозять.— Тереза стала біля ліжка навколішки і витягла з-під нього чорний шкіряний саквояж. У ньому дрова.

Усе це розповідала Тереза з гіркою іронією.

Яворівський роздягався помалу, беріг хвору руку. Ма-сажі, розтирання, постійні фізичні вправи для пальців і кисті, рекомендовані люблінськими лікарями, допомагали мало. В руці не відчувалось болю, але висіла вона, мов пліть.

Уніформа була Терезі до лиця. Особливо тепер, коли дів-чина поповніла з виду. В руках відчувалася здорова на-

пруга, плечі округлились і тримались рівно. І все ж з нею щось коїлося, щось продовжувало гризти Терезу Йонич. А що саме?

Побачивши повеньку кобуру, що визирала з-під цивільного піджака, Тереза здивовано запитала:

— Чому ти носиш зброю? Служиш у кримінальній поліції?

— Майже. Ти вгадала. У новій Польщі багато ворогів. На жаль, стріляють не тільки на фронті.

— Знаю.— Тереза зітхнула, потім запитала: — Ти не зустрічався з таким прізвиськом — Войнарович?

— Чув. Генерала маєш на увазі? Він з того ж відомства, що й Косинський.

— Служба безпеки...— Тереза тулилася спиною до теплих кахлів, посмутніла знову. Дивилася на Яворівського так, ніби запитувала і його і саму себе, говорити те, що їй болить, чи краще мовчати.

— Чому ти згадала про Войнаровича?

Тереза бачила на його обличчі здивування. Ще трохи — і вона пододала б вагання, розкрила перед Тимошем душу. Втім, саме його схвильованість, те, що він такий уважний до неї, такий небайдужий, примусили її стриматися. Чи має вона право надокучати своїми особистими неприємностями? Тиміш захоче втрутитися, як і тоді, коли в Любліні завагалися, брати чи не брати до Війська Польського дочку Августа Лотоцького. Знову піде шукати правди. Одні його зрозуміють, інші осудять. У Тимоша все попереду: державна служба, кар'єра, він молодий і здібний, ветеран визвольної війни. А вона, Тереза, як колодка на його ногах. Знайдеться хтось, кому кортітиме нагадати, з якої Тереза родини, якого має брата. Перебування в Майданеку — ще не доказ. Чи не краще мовчати?

Але він чекав відповіді. Підохочував співчутливим поглядом, вимагав не таїтися.

— Контррозвідку зацікавила моя анкета...

— Ага. Починаю трохи розуміти. Ось чому ти сказала мені при зустрічі, що тобі дуже важко? Так? — Він підійшов до неї, поклав руку на плече.

— Сьогодні розмовляло зі мною високе начальство. Особисто приїхав генерал Войнарович. Дуже гречно розмовляв, як справжній кавалер. Робив навіть компліменти, що я чудово виглядаю як для колишньої ув'язненої... Ну от, тобі дивно все це, а мені гірко. Моя персона зацікавила безпеку...

Тепер, коли Тиміш знав її неприємну таємницю, котру генерал просив нікому не розповідати, Терезі трохи полегшало. Те, що за нею немає ніякої провини, Тимошеві зрозуміло й без її пояснень, думала вона, перед ним виправдовуватись немає потреби. Але як вчасно з'явився Тиміш! Серце її розірвалося б від образи, викликаної недовір'ям, від того, що про своє горе їй навіть поговорити ні з ким. Тільки Тиміш — вірний друг, він довів це. Тиміш не осудив і за те, що вона порушила наказ генерала і розповіла йому.

Яворівський з наморщеним чолом міряв ногами кімнату, аналізував почуте, спостерігаючи за тим, як Тереза на його очах поступово входила в роль гостинної хазяйки. На круглому столику з'явилися консерви, хліб. Потім пузатий флакон з аптечною наклейкою. Кухлик води.

Розведений спирт одразу став каламутним, чарка спітніла.

— За що п'ємо? — запитала Тереза.

— За Варшаву і за нас у ній. За подружжя Яворівських! Ну, згода?

Тереза почервоніла.

— Нехай ще як доживемо. Віват!

Після хмільного зробилася веселішою, жартувала, намазувала йому тушонку на хліб і дякувала американцям, які, може, і не знають, що Військо Польське харчується нею. Ленд-ліз на червоних поляків не розповсюджується. Та часом по обличчю Терези знову перебігали тіні. Тиміш спостеріг це раз і вдруге. Дотулився до її щоки своєю.

А ще перед тим, як пригорнути до себе Терезу і забути про все на світі, Тиміш упевнено сказав їй:

— Ти повинна їх зрозуміти.

— Кого?

— Войнаровича. Безпеку. Це ж не примха, повір! Для тебе ж головне, що ти чесна патріотка. В цьому твоя віра і сила! А я? Я тебе не дам на поталу нікому і ніколи. Мій безпосередній шеф — полковник Мар'ян Спихальський. Він член ЦК. Я обов'язково говоритиму з ним про тебе, Терезо. Все буде гаразд, повір!

— Спасибі. Я вже повірила. Коли ти зі мною, я... я дуже щаслива. О Єзус-Марія! Я молюся, хоч знаю, що ніякого бога немає. Молюся. Зроби так, щоб Тереза ще пожила на білому світі хоч кілька років. І щоб Тиміш... Щоб він завжди був таким...

Генерал Чуйков чекав, поки віліс з орлом подолає розоране машинами сніговище. Він думав, що то — до нього новий командуючий Першої польської армії Поплавський, з котрим домовилися про зустріч, але це був не він. Чуйков упізнав генерала Войнаровича.

— З чим хорошим? — запитав генерал-полковник, вітаючись. — У нас обід. Рекомендую підкріпитися, а потім усе інше.

— Широ вдячний. Але на мене чекає Рогов.

— Ну й добре. Ми і його витягнемо. До речі, з хвилини на хвилину прибуде ваш командарм. Обід замовлено і на нього. Хочете почути останні, найостанніші новини? Тоді ліве плече вперед. — Він підштовхнув, сміючись генерала Войнаровича, обернувся до двох військових у теплих кожухах, які зупинилися неподалік: — Прошу.

У просторій, добре обшальованій свіжими дошками кімнатці за столиками сиділо кільканадцять офіцерів. Дівчина в білій шапочці і хутряній безрукавці, одягнутій поверх військової гімнастерки, побачивши командарма, застигла з тацею в руках. Пляшки дзенькнули. Чуйков узяв одну.

— Пиво? Здорово живете! Звідки пиво, Марго?

— З Любліна. Подарунок трудящих.

— І багато? — поцікавився один із генералів.

— П'ять ящиків, товаришу начштабу.

— Малувато, — всміхнувся Чуйков. — На всіх не вистачить. Бачите, ще трохи — і ми спізналися б.

У кімнатці, двері якої відчинила їм Марго, всього три столики. На одному з них, овальному, самовар. До нього і підійшов Чуйков, узявся руками. Задоволено муркнув. Самовар був гарячий, як завжди, коли чекали Чуйкова. Це, звичайно, не той сталінградський самовар — ветеран, супутник генерала у всіх боях і походах, але знаючи, як любить потішити свою душу чайком командуючий, обслуга їдальні придбала «дублюючий» самовар польського походження. На блискучій нікельованій поверхні відбитки медалей, королівська корона. У шафі посуд, прості, з міцними вухками чашки, цукерничка, чайник. Є поличка. Крізь марлю видно звичайні стограмові шкалики, призначення яких підтримувати дух «вільної конкуренції» між міцним чаєм і продуктом із кодовою назвою «61» — так іменується горілка в хрульовських службових циркулярах.

Дужий гуркіт порушив тишу, над будинком із шелестом

і тріском пролетів снаряд. Чуйков глянув на годинник, знизав плечима.

— Мабуть, наші пристрілюються,— звернувся до Войнарівича.— Щось намацали.

Марго принесла пиво — по пляшці на кожного. Чуйков пальцями показав їй — ще дві треба, нас, мовляв, буде шестеро. Й одразу попросив Марго:

— Подзвони, будь ласка, генералові Рогову, щоб не спізнився. Семеро одного не ждуть. Скажи, до нього гість прибув, колега. Ех, мила Марго! Пізно ти народилася. Побачила б цього пана-товариша, як він із нашим Родімцевим чарував іспанських красунь. Тепер, на жаль, не ті ми козаки. Сивіємо.

Увійшов генерал Рогов. Сухорлявий, стрункий, очі глибоко десь, в сутіні; гостя привітав по-польському, представивши два пальці до папахи. В руках у нього коричнева з товстими палітурками папка. Чуйков, певно, знав цю папку, бо одразу ж запитав:

— Щось цікаве?

— Дещо є, Василю Івановичу.

Начальник штабу потер задоволено руки.

— Спасибі товаришеві Цельсію! Польський генерал Мороз працює на нас. Міст буде. Кілометрів шістдесят завширшки. На всіх вистачить, кому за Віслу.

Нарешті прибув командарм Поплавський. Брови сиві від інею. Видовжене лице з гострим носом. Довга бекеша із зеленого сукна, схожа на англійську.

— О, тепер сили рівні. Можна починати. Прошу за круглий стіл.

— Чого покликали? Наступом запахло? І на цей раз останнього гудзика пришити не встигнемо? — звернувся до Чуйкова.

— Хто як. У мене майже...

— У мене теж майже... Ще б місяць із днем,— сказав Поплавський.

— Вам що! Вісла замерзла, стрибок — і там. А в нас маневр...

— Настрій у маршала Жукова хороший? — запитав Поплавський.— Як він сприйняв дзвінок з Москви?

— Думаю, як і личить солдатіві. Треба, то треба. Знайомив нас заочно, на жаль, із генералами, яких Гітлер перекидає сюди з Арденн і з Західної Європи... Щось до п'ятнадцяти дивізій. До речі, танкову армію назустріч нам веде Мясник...

— Невже? — здивувався Рогов.— За моїми даними, його штаб ще десь у Гюрттенському лісі, армія в розпорядженні фон Рундштедта.

— Штаб? Можливо. А генерал Зепп Дітріх із танками між Одрою і Віслою. На нашім з вами, генерале, напрямку.

— Що ж це вони? Самі відчиняють ворота на захід? Не оборонятимуть навіть лінію Зігфріда?

— Мабуть. Робитимуть вигляд, звичайно.

— Але тоді як розуміти, генерале, наказ Рундштедта перед контрнаступом в Арденнах! Пам'ятаєте: «Ми поставили на карту все і не повинні програти». Не минуло ж і місяця відтоді...

— Так, наступ вони почали шістнадцятого грудня, і саме там, де Гітлер одного разу проклав стежку. У Францію в сороковім році німці вдерлися теж через Арденни. Благо, королівство Люксембург не мало жодних укріплень. Фортеці Зігфріда на цьому фланзі залишилися цілісінькими по обидва боки Люксембурзького «коридора». Чого хоче Гітлер, розпочавши акцію в Арденнах? — Чуйков трохи стихив голос.— Гітлерові потрібні козири для мирного діалога із Заходом. Він їх шукає в Арденнах. Завдати відчутного удару, залякати американців та англійців і схилити їх потім до сепаратного миру. За наш рахунок, звичайно. Чули: «Ми поставили на карту все».

— А як же зі «світовим пануванням»? — іронічно запитав Войнарович.— Відкладається до кращих часів?

— Хрестовий похід проти комунізму нині звучить актуальніше. Те, що ми знаємо про таємні директиви Черчілля своєму маршалу Монтгомері, знає і Гітлер. В разі успіху місії Гесса, який знову заворушився в своєму «почесному ув'язненні», Гітлер всю свою зброю повернув би на схід. І здається, дехто з наших нинішніх союзників снить цим. Маршал Жуков назвав мені одну цифру. Сто тисяч. Такі планує Ейзенхауер втрати англо-американців, якщо на їхню долю випаде брати Берлін. У принципі Черчілль дав згоду. Але він, звичайно, воліє, щоб це були не британці. Американці, поляки з корпусу Андерса, французи. Хто завгодно. Поки що торгуються. І молять бога, щоб німці схаменулися, нарешті, і стріляли тільки на схід.

— Молять бога й умовляють Гесса? Чули, він знову «піднімає пару», як люблять говорити британці. Днями в казино, неподалік від тюрми, де він складає свої гороскопи, відбувся традиційний англійський ленч.— Войнарович

узяв свою планшетку, витяг звідти якісь записи.— Ось радіоперехват «Атлантика». Польська мова. Чому польська, спитаєте? Геббельс на це б не пішов. Але ті, що виступають від імені так званого «підпільного уряду» рейху, закликають вже не німців, а народи Європи рятуватися від більшовиків. Заради цієї мети вони навіть обіцяють скрізь, крім Східного фронту, негайно припинити вогонь. Волають на всіх мовах світу про те, що Червона Армія ось-ось поневолить європейський континент.

Чуйков задоволено тер руки.

— Так і говорять? Злякалися, клятві гунни! — І звернувся до генерала Рогова: — Скажіть, будь ласка, щоб з такими важливими документами знайомили і мене. Уявляю собі панів Черчілля і Чемберлена. Пам'ятаєте, як вони побилися об заклад? Черчілль твердив, що росіяни, якщо спалахне радянсько-німецька війна, зроблять всю чорну роботу, а британцям залишиться тільки прогулятися по Європі. Ну, а Чемберлен дивився глибше. Пам'ятаєте? Він боявся одного. Що росіяни зробляться дуже сильними і самі, без союзників, поставлять німців на коліна, візьмуть Берлін.

— Старий Невіль у цьому парі виграв. Берлін візьмемо ми! Шкода, не дожив Невіль. Не вирве у Черчілля програшу. — Начштабу записав щось у блокнот. Можливо, про парі між двома англійськими політичними зубрами. Справді, історія посміялася з них. Обидва виношували ідею — спрямувати вістря фашистської агресії на Схід, обидва мріяли бачити після війни і Німеччину і СРСР на милицях, а свою Англію в добрій формі боксера. Розходження були тільки в тому, що Невіль Чемберлен намагався повністю ігнорувати Радянський Союз як можливого спільника у війні, тоді як Черчілль дбав тільки про те, як він сам казав, щоб «роги в радянського союзника не росли вище горба».

Чуйков знову розповідав про розмову з Жуковим, про майбутні бої. Ще будуть уточнення, звичайно, але вже ясно: на черзі звільнення Варшави. Але це тільки прелюдія. За Віслою останні п'ятсот кілометрів польської землі, а далі Одра, ріка, яку Гітлер назвав «долею Німеччини». Між Віслою і Одрою захищаються понад дев'яносто фашистських дивізій. Чотири танкові армії. Дорога до лівга буде кривавою.

— Хто ж тепер координуватиме дії наших фронтів? — запитав Поплавський.

— Маєте на увазі «тепер», коли одним із фронтів, нашим, командує перший заступник верховного? — Чуйков не закінчив свої думки, примовк, але його і так усі зрозуміли.

Начальник штабу нагадав:

— У боях за нашу столицю війська очолював теж Георгій Костянтинович, а координував дії фронтів сам верховний.

— Як вас зустрів маршал? Ви ж і під Москвою, пригаду, воювали під його началом?

— У Жукова чудова пам'ять. Під час битви на Волзі якось мене викликали до апарата. Мій командний пункт був у Сталінграді за кілометр від ворожих позицій, і Жукову чути було в трубці кулеметні, автоматні черги. Жуков пожартував з цього приводу. «Що це у вас за порядок, і поговорити не дадуть». Мені нічого не залишалось, як відповісти у тому ж тоні, хоч, признаюся, було зовсім не до жартів: «Перерву в бойових діях координув, я чув, представник Ставки, з претензіями звертайтеся до нього». Тільки тепер під Варшавою, — продовжував Чуйков, — Георгій Костянтинович признався мені, що така «зухвалість» Чуйкова йому сподобалася. Командуючому військами фронту Костянтину Костянтиновичу Рокоссовському він на другий день сказав: «У командарма Шістдесят другої армії нерви в порядку. А людей йому треба підкинути». Під началом Жукова приємно служити, хоч, скажу одверто, — посміхнувся Чуйков, — хвалити він не любить, а помилок нікому не прощає.

— Кажуть, другий Костянтинович м'якший у стосунках з людьми, — зауважив роздумливо Поплавський.

— Верховний любить їх обох і обом доручає найважливіші операції, — втрутився в розмову Рогов. — Рокоссовський за три роки виріс з генерал-лейтенанта до маршала.

Войнарович відчував, для Чуйкова маршал Жуков авторитет незаперечний, у ньому цей бойовий генерал, герой Сталінградської битви, бачить мудрого воєначальника. І все ж... Чому Жуков, а не Рокоссовський? Рокоссовський привів мужні армії на берег Вісли під Варшаву і, захопивши за нею плацдарми, потім протягом кількох місяців стримував жорстокі контратаки ворога. На командному пункті його рукою була розцвічена оперативна карта, на котрій пролягли червоні стріли майбутнього наступу. Кожен солдат, кожен жолнеж знав це. Маршала Рокоссовського чекала багатостраждальна Варшава, де він наро-

дився і виріс, звідки пішов у світ. Чим керувався верховний, призначаючи його на Другий Білоруський?

Польща веде війну — продовжує революцію. Боротьба на два фронти. Здавалося б, парадокси. Лондон воює проти Гітлера як союзник Польщі і той же Лондон підтримує контрреволюційні емігрантські кола, що продовжують називати себе «урядом». Страх перед революцією як неминучістю після такої кривавої війни вже породив магнітний камінь сепаратизму, і він, той камінь, притягає до себе нині як Гітлера, так і Черчілля. Заклик Гітлера до західних держав: «Кому віддасте Європу, панове?» — не тільки його власна істерія, а й реакція на тривогу західних політиків, котрі галасують поки що при зачинених дверях про «примару більшовизму над Європою». «Примару» сам Гітлер уже не може зупинити, йому потрібні нові надійні спільники, спершу сепаратний мир, а далі, коли захоче, вся міць англо-американських армій. Польща була для німців плацдармом для наступу на Радянський Союз, але вона не повинна стати базою просування червоних на захід. У Польщі радянські армії повинні зав'язнути надовго, тоді як сепаратний мир відкриє Ейзенхауеру браму рейху. Словом, німецький «бліцкриг» на англійський лад.

Що ж, може, в цьому і треба шукати розгадку деяких змін у керівництві фронтами під Варшавою, появу маршала Жукова, у котрого, як відомо, крім командного пункту на фронті під Віслою, є свій кабінет у Ставці верховного головнокомандуючого. Поруч з кабінетом Сталіна. З Жуковим Войнарович ще не зустрічався, але чомусь уявляв собі його велетнем з великою, як у лева, головою і суворими очима. Розповідали, що під час жорстокої битви під Москвою Сталін часто радився з багатьма досвідченими генералами, але тільки Жукову дозволялося здійснювати на власний розсуд окремі бойові операції, доцільність котрих викликала у Сталіна сумніви. Його знали ще до війни як героя Халхин-Голу. Командуючи армійською групою, за три місяці оборони Жуков вимотав першокласну Шосту імператорську японську армію і поставив генерала Камацубару на коліна у перший же день генерального наступу.

Рогов вибрав вільну хвилину, щоб ознайомити присутніх із цікавою, на його думку, інформацією про останню вилазку в табір союзників на території Франції обер-шпигуна Отто Скорцені. Це було схоже на епізод із детективного роману. Службі контррозвідки союзників пощастило

розшифрувати план операції «Гриф». Він означав собою замах на Ейзенхауера. Скорчені у німецькому мундирі під охороною німців у формі союзних військ мав бути привезений на джипі у штаб-квартиру «для допиту». Диверсанти збиралися проникнути до резиденції Айка у Версалі і знищити його. Тільки те, що в машині командуючого сидів його «двійник», підполковник американської армії, збило німців із пантелику. Загинув «двійник» і ще троє працівників контррозвідки. Скорчені й на цей раз вдалося зникнути. Цими днями фюрер власноручно вручив Отто Скорчені залізний хрест за вірність німецькій нації і відправив його на Східний фронт.

— Про все це нас інформують союзники? — поцікавився Чуйков. Він поставився до почутого скептично.

— Ні... Наша служба. Москва. Фізичне знищення Айка, наступ в Арденнах мали підштовхнути союзників на сепаратні переговори. Словом, Гітлер і К^о. У своєму звичному репертуарі. Після Айка залишився б, певно, командуючим його перший заступник Монті — Бернард Монтгомері, ну, а це означало б повновладдя на європейському театрі Черчілля і його сучасної доктрини про можливість сепаратної капітуляції німців і триумфального маршу англійців через усю Німеччину до Берліна і Балтики. Самим Монті Отто Скорчені, як видно, не дуже цікавився.

Коли виходили з їдальні, Чуйков зібрав крихти, шматочки хліба, загорнув у газету. Все це він висипав перед штабним будиночком. Одразу туди як з неба впала зграя горобців, кілька синичок. Певше, не вперше їх частували на цьому місці.

У Рогова Войнарович намагався бути якомога конкретнішим.

— Олексію Степановичу, я вже вас інформував про Яна Дубеля. Пам'ятаєте?

— Звичайно. Це той — від Бура?

— Той. Деякі обставини змусили мене зустрітися з ним. Дубелю краще, але почувши, що йому все ж доведеться летіти в Радянський Союз на лікування, він після певного вагання і після того, як на його вимогу я показав службові посвідчення, відкрився мені. У Варшаві Дубель залишив у схові щоденник. Запевняє, що все, в ньому записане, має зараз і матиме після війни важливе значення для розуміння багатьох подій світової війни і насамперед подій, що стосуються польського питання. Перші записи тисяча дев'ятсот сорокового року, останні — дні Варшав-

ського повстання. Дубель був довіреною особою при Сікорському, Андерсі, перебував в Ірані, висаджувався в Нормандії з Першою польською танковою армією, був у бою під Шамбуа. Звідти його з групою офіцерів безпеки перекинули на літаку до Бур-Коморовського. Він свідок багатьох акцій лондонського уряду, діяльності його політичних і військових керівників, багатьох політичних інтриг, котрі дорого обійшлися польському народові. Боячись, що йому не вдасться перейти фронт, Дубель сховав щоденник в одному з будинків Варшави. Я записав із його слів, де саме, — маю досить точні орієнтири. Разом із щоденником він сховав і ряд офіційних документів, які, на його думку, повністю розвінчують таких «патріотів», як Арцишевський, Андерс, Рачкевич, Ромер, Бур-Коморовський, а також начальник так званого «штабу», кадровий генерал Окулицький. З великими труднощами мені пощастило розшукати людину, яка по пам'яті змогла намалювати план будинку. Ось він, — Войнарович розстелив перед Роговим глянцева-ватий лист паперу з нанесеною на ньому амфіладою кімнат першого поверху і позначкою — хрестиком — однієї з них, де, за словами Дубеля, на високому каміні, спорудженому з італійських кахлів, за візерунчастим бордюром лежать його папери. Ян Дубель боїться, що при штурмі Варшави будинок може бути знищений вогнем артилерії чи авіабомби, не виняток, що його підірвуть або спалять німці.

— Яке ж ваше рішення, колего?

— Загадав нам Дубель задачу. Доведеться посилати армійську розвідку. Звичайно, вже не тільки за щоденником.

— До речі, нехай ваша група поцікавиться зенітними батареями в Лазенках. Чи на місці вони? У нас є дані, що німці зосереджують засоби протиповітряної оборони на західній околиці Варшави, а центральні райони, вулиці і площі гарячково мінують.

— Чим ви це пояснюєте, генерал?

— Стратегічна пауза на нашій ділянці не може тривати вічно. Німецьке командування боїться оточення.

— Я теж так думаю. Вони чекають нашого наступу. Поява під Варшавою дивізій, перекинутих терміново з Франції, кращий тому доказ. Німці молять бога, щоб це сталось не зараз, а пізніше, коли фронт на Заході або стабілізується, або втратить узагалі своє значення внаслідок сепаратного миру.

— А що нам вигідніше? Варшавський «котел»? Чи дамо їм відступити?

Рогов сказав упевнено:

— Заради самої Варшави дамо. Я переконаний — Гітлер вирішив стерти її з лиця землі, як, до речі, у свій час планував зробити і з Москвою.

4

Наказ про відкликання підполковника Косинського прийшов увечері. Войнарович уже каювся. Певно, треба було доповідати про все особисто — папірець, надісланий ним, налякав когось. Минуло три дні, як він доповів про те, що почув від Яна Дубеля, а за цей час навряд чи встигли вивчити все до пуття. Отже — перестраховка й ніщо більше. Войнарович відчував у цьому провину. Перечитав копію надісланого рапорту і, знайшовши в ньому кілька рядків, які позитивно характеризували Косинського, заспокоївся. Ніяких пропозицій про переміщення, навіть натяків на це Войнарович не робив. Тільки й того, що повідомив про факт перебування сім'ї Косинського в еміграції, пославшись на свідчення Дубеля.

Що ж, треба кликати до себе підполковника. Ніяких пояснень давати не доведеться, на війні у рядового солдата місце постійніше, ніж в офіцера. На шахматній дошці війни всі фігури в постійному русі. Командуючих фронтами міняють місцями. Мало куди збираються відрадити і Косинського. Так розмовлятиме він з офіцером.

Зняв трубку.

— Підполковника Косинського.

Ще раз перечитав телеграму. Зрадив. Як же це він не звернув уваги — Косинського викликають на точно визначену годину, на десять ранку. Значить, Косинський потрібен саме о десятій. Якби мався на увазі Войнаровичів рапорт, виклик сформулювали б інакше. Та й, зрештою, не кривив душею, говорячи про Косинського, як про хорошого офіцера, не ставив знаку рівності між тими, котрі опікають у Лондоні його сім'ю, і ним самим. Дубель або помиляється, або в нього якісь свої наміри, можливо, давні рахунки.

Увійшов Косинський. Обличчя червоне, волосся гладко причесане, ніби вологе. Десь, певно, на лижах ходив, що він робить кожного разу, як тільки має вільну годину.

— З прогулянки? — спитав генерал.

— Ні. Наші з комендатури лазню організували, я знімав пробу. Прошу пробачити, трохи затримався.

— Лазня? Перед дорогою це добре. У вас, підполковнику, інтуїція. Ось читайте, прошу.

Косинський наблизив до очей шифрограму. Читав спокійно. Жоден мускул не здригнувся на його обличчі.

— Отак. Виходить, попрощаємося? Це ж нове призначення.

— Хіба вас попередили?

— Ні. Але до цього завжди треба бути готовим.

— Признаюся, дуже не хотілося б розставатися. Будемо вірити, що не назавжди. Всі дороги зійдуться кінець кінцем у Варшаві.

— Певно! Кому передати справи?

— Капітану Незвідському. І розкажіть йому, будь ласка, все, що вам казав Дубель. Надалі ця справа на його совісті.

— Я записав нашу розмову і приклав до протоколу.

— Що ви думаєте про Дубеля, підполковник? Вірити йому можна?

— Я особисто вірю. Він ризикував життям. Патріот в ньому перемиг. Ось у чому річ. Мабуть, і сам не до кінця зрозумів, що пуповину з минулим розірвано. Політичний цинізм лондонської кліки витверезив його, як і багатьох інших. Сьогодні він ще не з нами, звичайно, але вже й не з ними. Так я розумію, так сприймаю Яна Дубеля.

Войнарович уважно дивився на Косинського. Мабуть, тільки прощаючись, люди дозволяють собі отак до кінця висловлювати свої погляди, думки. Говорилося про Дубеля, але це був тільки привід для одвертості. І в той же час у голосі Косинського ні хвилювання, ні образи, ні підкресленого ентузіазму. Проста, звичайна розмова, обумовлена обставиною: вони разом працювали, робили спільну справу і тепер, прощаючись, підводять якісь підсумки. Косинському досі не вистачало часу поговорити ось так, неспокійна у них служба.

О, сучасна історія, яку пишуть своїми багнетами десятки мільйонів озброєних людей, не менш важка й заплутана, ніж уся попередня!

— Отже, завтра надвечір маєте виїхати?

— Я хотів би зранку. Давно не був у Станіславчику. А це ж по дорозі.

— Село, де ви вчителювали?

— Так. Можливо, для мене є там якісь новини. Півроку, як ми на рідній землі, а я їй досі нічого не знаю про свою сім'ю. Тисячі біженців повертаються додому, а мої десь забарилися.

Войнарович не міг відверто дивитися на Косинського, який при згадці про Станіславчик одразу засмутився. Знову, як і півгодини тому, Войнарович переживав докори совісті. Чому б ось зараз не сказати підполковнику правду? Ніхто ж не вимагав тримати в таємниці від Косинського повідомлення Яна Дубеля. Може, щира, одверта розмова розвіяла б усяку підозру, тоді на люблінську телеграму можна було б просто відповісти, що все з'ясувалося, і залишити Косинського у себе. Сумніви заволоділи Войнаровичем. Чи не занадто підозріливим зробився він на цій службі? Й одразу ж генерал сказав собі: мусиш бути таким. Для інших пильність — громадянський обов'язок, а для тебе ще й служба, хліб твій. Розвідка й контррозвідка — вуха, очі армії і держави. Як приватна особа, він міг би зараз бути з Косинським цілком одвертим, як працівник розвідки — це має права. Довір'я — чудова річ, без нього немає повноцінної людини. І, втім, відомо, що найчорніша зрада маскується часом «добропорядністю», «відданістю», «полум'яним патріотизмом». За таких обставин розпізнати істину майже неможливо. Іспанія навчила Войнаровича багато чому. Він добре пам'ятає, як у трагічні зимові дні 1939 року командуючий військами на центральному фронті Касадо ще вранці особисто коригував вогонь батарей, які стріляли по наступаючих полках франкістської фаланги, а опівдні той самий Касадо вже спрямував ці батареї проти республіканських військ, чинив жорстоку розправу над героїчними оборонцями Мадріда.

Войнарович так і не сказав нічого Косинському про причину несподіваного його виклику до Любліна. Він не міг діяти інакше.

На другий день критий віліс рано-вранці вибрався з білих кварталів передмістя на Варшавське шосе. Сіре небо, брудне мливо під колесами. Погойдується машина, петляє, колія водить її за собою. Попереду і позаду гудуть мотори. Якби не низькі хмари, була б робота для ворожої авіації. Інтервал між машинами зовсім малий, критичний. Але останнім часом збідніло відомство Герінга, літаків у повітрі все менше, аси перевелися. А може, береже «люфтвафе» свої скромні резерви? Для рішучого останнього бою?

Під колесами важких «студебекерів» гуде брук. Щільно застебнуті брезентові «салони» забиті до самого верху вантажем. А он у відкритих кузовах — кожушки. Одна, друга, третя машина з орлом. Це для новобранців, для польських жолнежів, які звідусіль поспішають у військо. Де їх стільки бере, цих кожушків, інтендантство Війська Польського? Мабуть, Сибір постачає. Колись Сибіром лякали всю Європу, там, мовляв, тюрма на тюрмі й більше нічого. А він, Косинський, побував з дорученням Польського Комітету і в Сибіру. Одержував для війська зброю, спорядження, медикаменти, збирав по всіх усядах синів народу польського, які втекли сюди із сім'ями від гітлерівської навали. І відкрився тоді його очам суворий, прекрасний, щедрий і безмежний край. Він бачив його і в літню пору, коли наокіл буяли розкішною зеленню предковічні гаї і колосилися на полях золоті хліба, бачив зимою в білому хутрі снігів, у самоцвітті замерзлих гірських потоків, що нависали над могутніми скелями, чув голос його, той, що линув із порослих кедрами верховин, і той, що луною перекочувався в глибоких тунелях транссибірської залізничної магістралі, і той, що народжувався в лоні електростанцій, металургійних гігантів, авіаційних, танкових, артилерійських заводів. Навіть знаючи з підручників про несходимість територіальних володінь Радянського Союзу, про багатства його надр і трудову славу людей, його все ж вразило побачене.

Вже давно машини з кожушками залишилися позаду, а Люціан Косинський згадував мандри по зауральських широтах і думав: тільки хворий на білу гарячку наважився б спрямувати свій завойовницький зір туди.

Молодецький водій іноді на мить залишав кермо і розтирав руки, зігріваючи їх. Косинський знав мало водія. Здається, хлопця привіз відкілясь генерал Войнарович. Старанно поголений, охайний. Тоненькі чорні вусики, вузькі бачки, задумливі розумні очі надають блідому обличчю сумовитого виразу. Можна подумати, що це скрипаль або співець із нічної кав'ярні. І звати його не просто — Цезар Данте. Хотілося запитати, звідки це італійське ім'я, яке в поляка перетворилося в прізвище?

— Руки мерзнуть?

— Трохи. Якби кермо не залізне, а в дерев'яній оправі...

— Я бачив, водії обметують його чимсь.

- Це не зовсім естетично.
- О, ви шукаєте і тут естетику?
- Чом ні. Без неї людина багато втрачає.— Цезар відкинувся на спинку й сів рівніше.
- Я хотів запитати: це ваша цивільна професія?
- Водій? Ні, скоріше аматорство.
- Ви мали власне авто?
- Так. Чеську «Татру».
- Де ж вона?
- У німців. Якщо не іржавіє десь під Сталінградом або на Курській дузі. Кажуть, вони там звільнилися від усіх зайвих речей.
- І все ж... ваша професія?
- Студент. Першокурсник, якого на другий не пустила війна.
- Оригінальне у вас прізвище. Щось є спільного з Данте Аліґ'єрі?
- Абсолютно нічого. Хоча ні... Я пережив Дантове пекло у Варшаві. Виконував завдання і повернувся тільки у серпні. Мої батьки і сестра загинули там...— він показав рукою на захід.
- Ви з багатой родини?
- Не з бідної. Батько читав курс літератури. Його переслідували і свої і чужі.
- Чому?
- Не знаю. Хіба за те, що дружив із Жеромським...
- Жеромським Стефаном?
- Так.
- О, то ви мали в кого вчитися! Ви теж його знали?
- На жаль, тільки зі слів. Письменник був моїм хрещеним батьком, це правда. Але він помер, коли мені не було й року. Ви, до речі, читали його останній роман?
- «Провесінь»? Хто з поляків його не читав! Цезар Барика... Ага, стійте, можливо, тому вас і нарекли Цезарем? І ви теж готувалися стати літератором?
- Ні. Я збирався бути лікарем. Це бажання і заповіт матері, яка тяжко хворіла і молодою померла.
- Цезар Барика — ваш улюблений герой, вартий наслідування?
- Водій посміхнувся:
- Він жив на порозі нової епохи.
- А ви?
- А я — її витвір. Або, як за Марксом, її продукт.
- Вивчали Маркса?

— Відповім вашими словами: хто ж з поляків його не читав! Але, звичайно, Леніна я знаю краще. У Жеромського, пам'ятаєте: «Масте ви відвагу Леніна, щоб розпочати небувале?..» Я тому з вами. Хочу долучити й свої сили до «відваги Леніна». Хочу звершити разом небувале...

«Десь же розкопав Войнарович такого»,— дивувався і радів Косинський, жалкуючи, що більше половини шляху їхали мовчки.

Раптом Цезар Данте різко загальмував. Метрів за десять від них стояло кільканадцять машин, а ще далі попереду щось чорніло, наче там не дорога була, а виоране поле. Цезар виїз, по глибокому снігу обійшов свій віліс, потюпав до колони. Повернувся він не скоро, заклопотаний.

— Півгодини тому підірвалася машина польової пошти. Хтось загорнув у сніг протитанкові міни. Солдатські листи геть усе наокіл засіяли... а на них десь чекають.

— І довго доведеться стояти?

— А ми спробуємо проскочити. Тримайтеся...

— Мін не боїшся?

— У мене на них добрий нюх.

— Тоді давай...

Спершу прийшлося важкувато, колія не випускала, машину трясло і кидало, але водій міцно тримав кермо і, зрештою, вибрався на білу цілину. Їхали помалу, горнучи перед собою білу масу, вона обтікала віліс, лізла на капот, затуляла скло. Коли порівнялися з іншими машинами, на них дивилися, як на диваків, кивали їм, щось вигукували, застерігали. Та слів не було чути, ревучи, мотор працював на малих обертах. Якийсь трофейний легковик і собі спробував наслідувати приклад віліса — його підштовхували, несли па руках червоноармійці в козушках. Та ось усі, хто був на дорозі, заметушилися. Показували один одному на обрій, потім почали розбігатися хто куди.

— Ого! — вигукнув Цезар, коли зупинились.— Німці летять. До нас! Розгортаються на шосе.

Косинський вихопився з машини і теж завмер. Давно вже не бачив такої великої зграї ворожих бомбардувальників. Летіли трьома хвилями, і перша машина мала ось-ось перейти в піке. Темні хмари клубочилися над літаками, і ті, що були найдалше, то виринали з них, то ховалися, і до їхніх гострих крил чіплялися сірі пасма. Бігти по глибокому снігу, звичайно, не легко, але Косинський добре бачив, як швидко віддалялися шофери від колони, що застрягла перед підірваною ділянкою дороги, услід за ними

бігли поранені з білими пов'язками, пасажирів цивільного голубого автобуса. Кроків кілька пробіг і Косинський, до нього приєднався Цезар. Як тільки вони бухнулися в неглибоку сідловину між кучугурами, морозяне повітря розпоров наростаючий гул, виття сирен, установлених на крилах. Літаки один за одним пікірували на колону, розстрілюючи її з гармат і кулеметів, скидаючи бомби. Загорілися машини. Німці стріляли термітними. Автобус, біля якого вибухнула бомба, підкинуло вгору, він упав на бік, підставляючи під кулі чорне днище. Слігучо-синій фонтан ударив звідти, де був бензобак. Гостра вогняна стріла намацувала, облизувала замети, катастрофічно наближаючись до віліса, але раптом вона обірвалася десь посередині, так і не завдавши ніякої шкоди. Зате другий вибух розлігся в центрі колони, і після того, як чорний дим підхопила і віднесла геть повітряна течія, голубого автобуса не стало. А повітряна «карусель» продовжувалася. Заохочені влучним бомбардуванням своїх попередників, льотчики другої і третьої хвили ще точніше вийшли на ціль. Їх, мабуть, зовсім не цікавило те, що машини ці рухалися не на фронт, а з фронту і саме тому навряд чи були підходящим об'єктом для атаки такою великою групою літаків з повним бойовим вантажем у касетах. Можливо, щось перешкодило їм виконати бойове завдання, і ця розправа над випадковою колоною була безглуздою помстою осатанілих «надлюдей».

Хвили п'ятнадцять тривала атака, потім німці стали лягати курсом на захід. Та з півдня прилетіли дві дев'ятки винищувачів із зірками на крилах. Знову почулася стрілянина. Настирливі, як молоді кібці, літаки то заходили згори, то пірнали під черева незграбних бомбардувальників.

— Що ж це вони запізналися? — незадоволено обізвася Цезар, обтрушуючись.

— Погода підвела. При такій хмарності авіація здебільшого страйкує. І наша, і їхня. А сьогодні ніби відьма в лісі здохла.

Віліс нагадує криті сани, бо колеса сховалися у снігу. Метрів за десять від нього закіптужена смужка, це аж сюди дістав палаючий бензиновий фонтан. Трохи збоку лежить покручений лист бляхи голубого кольору, далі шматок обгорілої шини. На пляху ще вирує вогонь, але туди поспішають звідусіль. Гарячий бомбовий душ минув, тепер можна братися до роботи.

Підполковник Косинський не має права затримуватися. Он сапери вже працюють — закидають воронки, «прощупують» міношукачами. Жертв ніби нема. Зовсім нічого не залишилося від голубого автобуса і двох «студебекерів», які стояли з ним поряд.

Та ось і дорога на Станіславчик. Якесь незрозуміле хвилювання охопило Косинського. Бажання швидше побачити знайомі місця, побувати в хаті, де жив колись, заволоділо ним.

Місток, як і раніше, охороняли солдати. Біля знайомої будки впритул до неї стояла вкрита брезентом «катюша». На снігу горіло багаття, червоноармійці у кожухах нагрівали для чогось товстий залізний прут. Під самим Станіславчиком назустріч їм виїхали парокінні сани, і Косинський ще здала побачив на них озброєних гвинтівками цивільних. Той, що був у короткому старому пальті, сміливо скочив у сніг і, притискаючи автомат до грудей, очікувально дивився на машину.

— Стій! — закричав, погрожуючи автоматом.

Цезар перезирнувся з підполковником, зупинив машину. Косинський пішов до озброєного селянина. За мить Цезар побачив, як його хазяїн і селянин по-братньому обнялися.

— Войцех Теплий, мій колишній сусід, — знайомив підполковник Цезаря, звільняючи селянинові місце в машині.

Сани рушили за ними.

Поки їхали, Войцех розповідав.

У селі тепер знову неспокійно, як, до речі, й у всій околиці. Військо далеко, а бандити активізуються. Ні сніги їх не зупиняють, ні морози. Щодня пострілюють. Двічі намагалися вдертися в маєток. Іжа їх найбільше цікавить, за м'ясом навідувалися. Але й ми, бачте, озброїлися. Воюємо. Ельжбету Малужинську пам'ятаєте? У неї старша донька вже в школу ходить. Так ось Ельжбету підстрілили. Вона саме на варті стояла.

У центрі села Войцех Теплий попросив шофера, щоб зупинив машину.

— Як до мене, то направо.

— Ні. Ми до школи заїдемо. До Ванди Томасевич.

Раптом Войцех пригадав:

— Северина казала, для вас лист прийшов. Сховала його, під замок поклала.

Люціан Косинський зблід. Сказав собі: «Ага, щось чуло мое серце».

Цезар повернув направо. Завулок зустрів їх кучугурами.

Віліс просувався помалу, мов черепаха. Нарешті садиба Тепло́го. Під ворітьми цуценья капловухе. Заливається, шкребе сніг. Серед двору дочка Войцехова — Северина, винесла мокру білизну на мороз. Голова шалькою пов'язана, а руки голі. Йойкнула, зніяковіла. Кинулася мерщій у хату, на ходу прибираючи то се, то те. Косинський навмисне постояв на ганку, нехай молода господиня причепурить себе і хату. Войцех тим часом відчинив ворота, йому, певно, хотілося підкреслити цим, що колишній пан учитель бажаний гість, своя для них людина. Цуценья стрибало попереду машини, одгавкуючись.

Цезар поставив віліс, озирнувся довкола. Акуратний двір, відгороджений низеньким тином від саду. Побілена дерев'яна комора з пучками мерзлої калини на гвіздках і піддашші. Сокира на стіні комори з червоним топорищем, багор, відро — на випадок пожежі. Куди не глянь — скрізь чисто, добре впорано. Якби не бандитські напади, можна було б забути на цьому селянському подвір'ї про війну.

Северина встигла вже причепуритися, одягла чорну сукню з білим комірцем, яка дуже пасувала їй. Косинський бачив перед собою не заміжно жінку, солдатку, а школярку-старшокласницю — мало, дуже мало змінилася вона. Білява, кругловида, з чистим і свіжим лицем, сором'язлива, як усі селянські дівчата. Дочка Войцеха дуже схожа на свою покійну матір — чешку. В той рік, коли він прибув до Станіславчика, напі́ Емілія Тепла була в розквіті сил, і його дружина Ядвіга часом ревливо поглядала на неї, між іншим, зовсім безпідставно. Трагічний випадок рано обірвав життя Емілії — на сіножаті її вбила блискавка.

Косинський запитав про лист.

— Йой, людоньки! Сказано, пам'ять у мене дівоча. — Северина кинулася до комода, відімкнула бічну шухлядку. З-під випрасуваної білизни дістала конверт.

Почерк незнайомий, чужий. Без марки, без штемпелів. Адресовано Войцеху Теплому з поміткою — для Л. Косинського.

Поквапно надірвав конверт. У ньому ще один — менший, і вузенька смужечка, на котрій олівцем написано: «Пане! Близька вам людина, яка живе нині за Ла-Маншем, просила передати цього листа громадянину села Станіславчика на території Польщі Люціанові Косинському, що я й виконую з великим задоволенням. Хочеться вірити

в найкраще. Ні свого імені, ні якоїсь адреси, на жаль, повідомити не можу. Дасть бог, зустрінемося, як будемо живі. Г. С.»

У меншому конверті лист Ядвіги, його дружини. Косинський безпомилково визначив це, прочитавши одне тільки слово: «Люцик». Так полюбляла його називати Ядвіга. Особливо, коли хотіла зробити йому приємність. Листи з Варшави завжди починалися «Люциком». Але чому ж зараз заповітне слово не викликало колишнього почуття, чому не зрадів, довідавшись, нарешті, що Ядвіга жива і що цей лист писаний її рукою? Невже винна записка, у котрій згадано Ла-Манш? Так, записка. Вона діє мов отрута, вона попереджає... Близька йому людина знаходиться в Англії, де таким полякам, як він, давно оголошено анафему. Як же Ядвіга потрапила туди і що з нею — дружиною «анафемованого», що з сином?

Мабуть, оці почуття, викликані листом Ядвіги, першим за всю війну, відбилися на його обличчі, воно одразу якось змарніло. Можна було подумати, дивлячись на Косинського, що він дізнався про дуже неприємні речі. Войцех поманив Северину, і вони вийшли, залишивши гостя одного. Крізь вікно видно двір, видно, як під піднятим капотом робить щось Цезар Данте. Ніхто не заважає Люціану Косинському, і він береться до листа. Стриманість дружини не дивує. Вона не знає, до чіїх рук потрапить лист, пише навмання, до того ж вона, як видно з листа, достатньо інформована про все, що сталося з ним восени тисяча дев'ятсот сорок першого, і про те, як він розірвав стосунки з генералом Андерсом. «Наш спільний друг називає тебе нерозсудливим, але він висловлює переконання, що «все тече» і при великому бажанні можна відновити своє становище». Ядвіга вживає далілюбиме словечко «евентуально», тобто натякає на залежність від обставин, котрі він має сам створити. Невже йдеться про Ліпського? Війна застала посла Ліпського в Берліні, і подальша доля його Косинському не відома. Боже мій, якою конспіраторкою зробилася Ядвіга! І не сказав би, що це та сама гонорова шляхтянка, котра царювала в світських салонах дрібних урядовців, таких же далеких від політики, як земля від сонця. У листі ні імен, ні дат, ні оцінки подій. Спасибі, є в ньому рядки про сина Бартоша. «Хлопчику мій! Ти ж самостійно ходиш ловити рибу. В січні сім років. Ходить у школу чи тільки ловить рибу? В Радянському Союзі для поляків-емігрантів відкрито багато шкіл, колишніх студен-

тів улаштовано до інститутів, університетів. А там, за Ла-Маншем?»

І знову хворобливі думки свердлять мозок. Які в них, Косинських, права в емігрантському середовищі? Хто їх годує? Чиїм коштом живуть? Знав добре, що створена другим відділом армії Андерса контрреволюційна організація «Рицарі Марії» жорстоко розправлялася з «інакомислячими», переслідувала їхні родини. Але Ядвіга не скаржиться.

Отже, Бартош у безпеці, не голодує. Але зараз це не радує його, навпаки, породжує чомусь гнітючі роздуми. Завжди уявляв собі непристосованість дружини, її некомпетентність у найпростіших житейських справах, уявляв, що без його, Люціанової, опіки, Ядвіга не впливе з хаотичної бистрини, породженої капітуляцією. А вона, бач, не розгубилася, повелася, як небагато хто, і живе собі за рятівною протокою, ще й поприкає його в нерозсудливості.

Войдех Теплий увійшов тихо, поставив на стіл тарілку з хлібом, пляшку. За ним з'явилася й Северина, потім Цезар. Він умитий, розчесаний, як столичний кавалер. Про лист ніхто нічого не розпитував. Цезар зупинився біля дверей, і по ньому видно — вагався, залишатися тут без дозволу підполковника чи поки що вийти. Втім, Северина виручила жолнежа:

— Прошу до столу. Панові підполковнику батько міцної приготував, а я вам гербати. Прошу.

Люціан Косинський озирнувся, повторив запрошення Северини, звертаючись до шофера. Той стукнув каблуками й посміхнувся до молодої хазяйки, дякуючи за увагу.

Косинського гнітила думка, що варто і що не варто казати цим людям про лист, про Ядвігу, про сина. Чомусь не хотілося ділитися новиною, яка поки що залишалася і для самого фактом до кінця не осмисленим, незбагненим. Він згорнув лист, разом з обома конвертами поклав у кишеню мундира. І як тільки зробив те, відчув — обірвалася та нитка, що зв'язувала лист Ядвіги і записку невідомої людини, котра розшукала Станіславчик, але чомусь не назвалася. Ні, лист невідомого «доброзичливця» і лист Ядвіги — речі різні. Посланець не так собі прибув на землю, охоплену полум'ям війни.

Потроху Люціанові Косинському розвиднювалося. Він спробував подивитися на всю цю історію ніби збоку, ніби очима стороннього. Потім ще очима офіцера розвідки, яка стоїть на сторожі інтересів великої польської нації. Ні,

зміст листа поки що залишиться таємницею для людей сторонніх,— він скаже щось гостинним хазяїнам в дуже загальних рисах.

— Той пан, що привіз листа, на словах не передавав мені нічого?

— Ні. Хоч ми й допитувалися. Твердив, що виконує доручення. А що, дуже важливий? — не стримався-таки Войцех.

— Звістка про сім'ю. Сповідують люди, які зустрічалися з Ядвігою в тридцять дев'ятому. З Варшави вона встигла евакуюватися. Разом із батьком. Ото й усе поки що. — Косинський зітхнув. — Та й за це спасибі!

Бачив затаєний подив, цікавість в очах Цезаря, адже той уперше чув, що в підполковника без вісті зникла родина.

Хазяї частували супом, солоними огірками, дрібненько порізаними шматочками старого сала. Потім Северина принесла млинці з вишневим варенням, пахучу гербату. Горілку пили тільки до першої страви, зовсім по малесенькій чарочці, а чаювали довго. Шофер дістав потім цигарки і збирався вийти, але Северина, помітивши це, не пустила його зі світлиці.

— Прошу вас, нехай тут тютюном пахне. Ясь мій курець був, на весь Станіславчик такого не знайдеш. А я те любила. Ви ж його знаєте, Яся,— звернулася до Косинського, наче хотіла, щоб і він щось пригадав про її чоловіка. — Ясь Чернецький, ви його вчили, на два роки раніше за мене школу скінчив.

Косинський силкувався зосередитись, бо вже знову клопітні думки обсідали голову. «Ясь Чернецький?»

— Ага! Ясь. Ну, звичайно. Той, що мріяв учитись на лісничого... А що з ним?

— А я знаю...— Северина зажурено похитала головою і згорнула руки на грудях, наче стала до молитви. — Мовчить. Багатьом листи приходять з польовим номером, декому й гроші. А мій притих. З-під Варшави поранений улітку прибав Міхал Терний, отоді й мені звістку привіз. Ніби Ясь в уланах. Бачились на позиціях біля Вісли, начеб на тому боці...

Цезар цокнув запальничкою, синя блискавка майнула над столом.

— Ого! Справжня «катюша»,— похвалив хазяїн. — Трофейна?

— Подарунок,— відповів Цезар і засумував раптом.

Косинський взяв у Цезаря запальничку. Це була кустар-

ної роботи річ, але, певно, майстер мав золоті руки. Корпус запальнички виготовлено з тонкої кованої міді. Малюнок чеканника зображував прикутого до скелі Прометей. Верхня частина запальнички, що служила накривкою, увінчувалася лавровим віночком, в центрі якого стояла дата: «1944 р.». На другому боці — мініатюрна Сирена з мечем. Косинський натис, і лавровий віночок підскочив угору, блиснуло голубе полум'я, вогонь перекинувся на гнотик. При цьому світлі підполковник побачив ще одну деталь: дно кришечки мало свій малюнок — пробите стрілою серце і дві літери над ним «ЛГ». Підполковник посміхнувся. Серце, вражене стрілою Амура, і Прометей ніяк не в'язалися до купи. Чи не тому майстер і сховав серце всередину?..

— Запальничка виготовлялася, певно, для дівчини, — висловив здогадку Косинський.

— Так. Для дуже чудової дівчини. Ім'я майстра мені не відоме, але Люцина казала мені, що він прийшов у партизанський загін на Люблінщину з Рокетниць, зі старої нижньосілезької землі...

— Яка це Люцина?

— Партизанка Люцина Гертц, поручник Війська Польського. Ми разом служили. Стрибнула до нас у травні сорок четвертого. Я був серед тих, хто зустрічав парашутистів на лісовій галявині під Хвемом. Мені пощастило серед перших побачити Люцину і її друзів. Уявляєте, ми — хто в чому, не військові й не цивільні. Звемося Армією Людовою, кожен сам собі інтендант. Раптом — вони. Новенька уніформа, пілоти з орлами, автомати. В Люцини новенький пістолет у кобурі. З нею були ще дві дівчини і десятків зо два хлопців.

— Люцина Гертц! — згадала Северина. — Я про неї читала. В люблінській газеті. Пам'ятаєте, тату? «Ешелони сходять з рейок». Її нагородили хрестом Грюнвальда.

— Її нагородили радянським орденом Бойового Червоного Прапора, а потім — уже хрестом.

— Хіба Люцина радянська? — не повірила Северина. — Не наша?

— Ні. Люцина полька. З Варшави. Ми навіть училися разом у школі, а потім в одному університеті. Але після тридцять дев'ятого вчилася вже у Львові, потім у Москві. Та заблаглося бути диверсантом. — Цезар подивився на запальничку, яку й досі розглядав підполковник, мабуть, багато що нагадала вона йому, бо хлопець тихо зітхнув. —

Коли доводилося користуватися бікфордівим шнуром, нас виручала запальничка командира Люцини Гертц.

— Он воно що! Ви теж підривали ешелони, — схвально мовив Косинський. — А мені здавалося, ви прийшли до нас із Варшави минулого літа.

— Був і там. Виконував спеціальне завдання. Хіба ви не знаєте, що генерал Войнарович багатьох колишніх партизанів забрав до себе? Тільки Люцина, на жаль, відпросилася в піхоту, так їй заманулося. Влітку, як форсували Віслу, пішла від нас. У газетах про це, звичайно, не пишуть. Люцина покохала одного капітана й пішла до нього в батальйон за кілька днів до липневого бою. Ось тоді, прощаючись із нами, подарувала щось кожному. Мені дісталася запальничка. Наче здогадувалася, що більше їй вона ніколи не знадобиться.

— Ой лишенько! Ви так говорите, що мені страшно зробилося, — побіліла Северина. — Вона загинула?

— Ні, не загинула. Люцина втратила обидві ноги. Її човен розстріляли фашистські артилеристи. Піхотинці вивели свого поручника на берег завойованого плацдарму. Лікарі виявилися безсилями — гангрена. Тепер вона лежить у лазареті, котрий уже місяць лежить.

Несподівано виникла розмова і про подвиг Люцини, але для Косинського, який чув про неї і знав про великі втрати під час форсування Вісли окремими підрозділами Війська Польського, спогади колишнього партизана ніби віконце у душевний світ і самого Цезаря, і тих, хто був, як він, у тому вирі.

Войцех Теплий просив погостювати хоч до завтра, відпочити. Однак, мовляв, сьогодні в Любліні підполковник нічого не встигне зробити, начальство призначить йому розмову на завтра, бо всяка серйозна справа починається зранку.

Хвилини через десять вони під'їхали до шкільної брами. Косинський ступив на вичовгані дитячими ногами бетонні сходи, і його охопило давно не знане почуття. Тут був його рідний дім. Тихий шум чувся за дверима, ішов урок. Косинський захвилювався, двері й стіни раптом наче зробилися прозорими, і він побачив чорні високі парти, побачив схилені постаті юнаків і дівчат, упізнав багатьох із них. Подумав, що всі вони стали дорослими, як і Северина Тепла, а багатьох із них, особливо хлопців, немає у Станіславчику, можливо, й на білому світі. Завжди так буває, що два покоління — батьки і сини, потрапивши у горно

лихоліття, утворюють одну солдатську масу. Втрачається при цьому різноманітність характерів, розмаїтість портретів. Сірі шинелі, стрижені під машинку голови, невиспані очі роблять людей дивно між собою схожими. Вчитель навик запам'ятовує обличчя кожного учня. Командир — тільки тих, хто особливо відзначився у бою. Пам'ять Косинського, який зупинився біля класної кімнати, викликає на перекличку минуле, називає імена, малює портрети.

В учительській нікого, але він переступає поріг, залишивши двері напіввідчиненими. Виймає годинник, наче той скаже йому, коли буде перерва. Згадує давній розклад уроків, зимовий, літній. Якби все залишалось по-старому, то дзвінок ось-ось пролунає. Косинський розстібнув шинелю.

Ще три хвилини. Дві. Нарешті, одна, остання. Чекання стає особливо напруженим, дзвінок таємниче мовчить, і вже навіть не віриться, що він подасть колись голос, що він є у цій воскреслій із мертвих школі. У Косинського вуха щемлять від чекання. Та ось струм перебіг по його тілу. Спершу передчуття, а вже потім мідна трель. Каскад звукового дощу, розсип веселих крапель і бісерних, як із туману, краплинок. Шкільний дзвінок! Той самий, незмінний і вічний. Ще трохи, і чути вже стукіт дверей, коливання підлоги під пружними ногами кількох табунців одразу. Тут, поруч з учительською, і там, у «його» класі, і в лівім крилі приміщення. Косинському видно, як із глибини коридора іде хтось, спираючись на палицю і трохи накульгуючи. Ну, ще б не впізнати! Колега Людвік Савич, зовсім сивий. До війни на пенсію пішов, а це, бач, передумав.

Пенсне Савича ворухнулося, за скельцями зіщулилися сірі очі.

— Прошу, пан підполковник когось шукає? — І раптом скрикнув радісно: — О, пан Бзус! Кого я бачу! Колега Косинський!

Не встигли вони й привітатися, як увійшла Ванда Томасевич. У неї братова поривчастість рухів, братове сухорляве обличчя, гострі, проникливі очі. Чорна вузька сукня, широкий лакований пояс перехопив стап. А на голові ріденьке волосся, ніби фарбоване у сірий колір. З таким волоссям він бачив жінок, визволених минулого літа з Майданека.

— О, які у нас гості! — дивилась приязно, але не впізнавала. — З ким честь маємо?

— З вашого дозволу, підполковник Люціан Косинський, пановна директорко,— відрпортував Косинський, стаючи по команді «струнко».— Косинський, колишній учитель віреного вам нині закладу.

— Косинський? Пригадала. Сердечно вітаю вас!

— Я на кілька хвилин. Засвідчити вам своє шанування і разом із тим співчуття. Ваш брат довгі роки був моїм колегою, але тільки війна зробила нас одnodумцями. Я дуже шкодую, що він рано загинув...

— Спасибі. Не бачилася з ним років п'ять, а потім почалася війна.

— У кожного своє горе.

— Знаю. Ви не знайшли свою сім'ю. Але треба не втрачати надію. Потроху налагоджується зв'язок, люди знаходять одне одного.

— Я не втрачаю. Мій хлопчик оце ходив би до школи, до першого класу. Мій Бартош.

Ще кілька вчителів зайшло, зовсім незнайомих. Дівчина в солдатській гімнастерці, з підв'язаною рукою виструнчилася перед підполковником, потім одразу ж засоромилася — той її «службовий» порух був чисто автоматичним.

Ванда Томасевич познайомила їх.

— Гелена Древняк, колишній хорунжий Війська Польського, викладає математику. Лежала в нашому лазареті, і після демобілізації ми її не відпустили.

— Де ви служили, Гелено, в дивізії Костюшка?

— Ні, я партизанка. Про Люцину Гертц чули? Вона мій генерал.

— Розумію. А зі мною водій, друг Люцини. Цезар Данте.

— Цезар? Правда? Де ж він? — спалахнула вчителька.— Ми з однієї групи. Разом служили. Де ж Цезар?

Як тільки Цезар зайшов у вчительську, Гелена Древняк зблідла і пішла йому назустріч. Дарма що десятки цікавих оченят стежили за вчителькою і незнайомим молоденьким хорунжим у такій гарній уніформі. Гелена повелася якось відчайдушно сміливо. Вона обняла вояку й поцілувала в щоку. Учні йойкнули, по коридору покотився стриманий, приглушений гомін. З учительської все це було добре видно, і директор, посміхнувшись до підполковника, поспішила в коридор.

— Діти, прошу уваги. Ви стали свідками зустрічі двох відважних бійців. Нашої пановної Гелени, біографію якої всі добре знаєте, і її вірного товариша, теж у минулому

парашутиста. Познайомте усіх нас, Гелено, з хорунжим,— мовила.

— Де ж це тебе, Гелено? Я нічого не знав,— обережно доторкнувся Цезар до пораненої руки.— Тебе знову скидали після того, як ми розсталися, після Любліна?

— Скидали. Під Краків.

Цезар узяв на себе місію, до якої тільки-но закликали Гелену.

— Мене звуть Цезарем, моє прізвище Данте. Я був, як і ви, школярем, потім студентом у Варшаві. А потім... Ви вже чули. Нас навчили, як треба бити ворога, і ми це робили разом із Геленою. Нас прилетіло тоді двадцять п'ять юнаків і дівчат, і нашим командиром була Люцина Гертц. Ось для першої зустрічі і все.

Ванда Томасевич заспокоїлася. Конфуз самоліквідувався. Молодчага хорунжий. За кілька хвилин сказав дітям набагато більше, ніж часом дає їм цілий урок. Учні після його суворого слова викинуть із голови спогад про те, як учителька і хорунжий на їхніх очах поцілувалися.

Не така й далека дорога до Любліна, а час помріяти був. Спершу Косицький згадував молоденьку вчительку Гелену з перев'язаною рукою і другу дівчипу, якої піколи не бачив;— Люцину Гертц. Чомусь обох їх жалів, хоча, зрештою, Гелені пощастило — рука зажила. Незрозуміло, котру ж із них Цезар любить, а котру поважає. І чи можна ось таке ставлення до бойової подруги вважати любов'ю? Мимоволі виник образ Ядвіги. Вона не схожа була у свої двадцять років ні на Северину, ні на Гелену. Тиха, вкрадлива, спокійна, як озерце на луках погожої днини. Любила тепло і щоб він, Люцик, говорив, говорив про неї, яка вона гарна і вродлива, признавався, чому він покохав її, а не її подругу Стефу, дочку вікарія. Зникаючи на кілька місяців, вона писала йому з Варшави довгі листи, сповнені ніжного шепоту, збуджуючі, як вино, часом не зовсім цнотливі, часом зовсім безсоромні, але завжди дорогі для нього. Листи Ядвіги служили йому барометром, по них міг він установити, як скоро чекати її додому.

Його Ядвіга — і раптом в еміграції. Той доброзичливець влучно сказав: «колонія». Залишиться потім «урядові» перелетіли на «бостонах» чи «дугласах» Ла-Манш, і англійською неоколонією стане вся Польща. Ось куди хилиться древо.

Цезар Данте не заважає йому думати, мовчить.

Машина в'їжджає на міст. Шлагбаум опущено, і радянський солдат із зеленими погонами подає сигнал — треба зупинитися. Косинський показує посвідчення. Воно справляє на прикордонника враження.

— Годину тому бандити обстріляли на Варшавським шляху машину командарма. Пробили скло в трьох місцях. На щастя, людей не зачепило. Будьте обережні, товаришу підполковник!

У Любліні, куди прибули опівдні, черговий офіцер зв'язав Косинського з генералом Равичем. Косинський упізнав той рокітливий, трохи хрипкий голос із характерною для поляка зі східних кресів м'якою, не «цокаючою» вимовою. Равич у свій час рекомендував Косинського в службу розвідки і пишався, що не помилився в ньому.

— Радий вас бачити, заходьте.

Генерал дивізії Равич не любив носити уніформу і, здавалося, не збирався звикати до неї. Як і Косинський, він до війни вчителював. Високий, чорнявий, гладко причесаний, у темно-сірому, добре пошитому костюмі, він виглядав зовсім молодод, хоч і було йому під сорок. Привітний вираз обличчя, добрі, трохи втомлені очі. Темна сорочка не дуже пасувала до світлого костюма, але, мабуть, на війні так було практичніше.

Генерал стоячи зустрів Косинського. Потім запропонував йому місце на кананці, і сам сів поруч. Про те, для чого кадровики служби безпеки викликали Косинського, Равич не знав і сказав, що відразу подзвонить колезі, генералові Комарницькому. Втім, гість зупинив його.

— Прошу вас спершу ознайомитися з одним документом і вислухати мою думку.

Генерал Равич кивнув, що згоден. Узяв від Косинського листа. Окрему вузьеньку записочку перечитував двічі, був зацікавлений; не приховував цього. Машиналино витяг із кишені в'язку ключів і тепер крутив їх на кільці млинком, то швидше, то повільніше. Косинський знав давно, що це він обмірковує щось дуже важливе або ж гнівається. Та, мабуть, зараз у нього просто ось так живо пульсувала думка, бо на обличчі не видно ні тривоги, ні строгості.

— Ви певні, підполковнику Косинський, що це почерк вашої дружини, а не підробка?

— Абсолютно певен. Почерк Ядвіги.

— Англія.

— Англія! Як грім серед ясного неба.

Генерал підвівся, натиснув кнопку під столиком.

— Пришліть нам дві склянки міцного чаю,— наказав ординарцеві, який увійшов з бічних дверей. І звернувся знову до Косинського: — Обідати будемо в мене. Уявляєте, дружина з дочкою приїхали. Не знаю, радіти чи гніватися на них. А вас познайомлю, коли не заперечуєте.

— Отже, Англія,— повторив генерал Равич.— Що ж ми маємо в активі? Звістку про сім'ю. Вона врятувалася, але потрапила не туди, куди слід. Дружина і син живі. Дуже добре. Її опікають, тоді як повинні були б «відлучити» від своєї парафії. Ну що ж, це теж не гріх. Живуть емігранти, як відомо, на золото, вивезене з Польщі. Проживають його, тримаючи в сейфах Америки. Чому ж дружина польського офіцера-фронтовика не має права на ті гроші? Отже, і це— в наш актив. Заради ж чого опікають Косинських? Записка невідомого проливає трохи світла, ви, мабуть, з цього приводу маєте свої думки.

— Не зовсім конкретні. Все залежатиме від того, чи знайдемо ми один одного, я і посланець. Сподіваюся, він мене шукатиме. Просто викрити його було б нерозумно.

— Дальній приціл?

— Можливо.

— Цікаво, дуже цікаво.

Чай облікав губи, сухарі з білого хліба були в'язкі, не хотіли кришитися. Генерал Равич вмотав їх у чай, а Косинський делікатно відмовився, пославшись на своє гостювання в Станіславчику.

— Мабуть, разом поїдемо до генерала Комарницького. Ось довідаюся тільки, чи він у себе. Почекайте мене в приймальній.

Відомство, очолюване Комарницьким, підкорялося головному штабу Війська Польського. Обставини примушували і цю, суто військову, організацію боротися на два фронти. Проти німців з їхнім абвером і проти контрреволюційного підпілля. Цей своєрідний «другий фронт» розгорнув свої сили по всій польській території. «Темно-синя» поліція, Народові Сили Збройні і окремі особливо реакційні угруповання Армії Крайової, і просто озброєні безіменні банди, очолювані колишніми офіцерами-пілсудчиками або англійськими емісарами, здійснювали операцію «Ніж у спину», намагаючись розпалити в тилу радянських військ братовбивчу громадянську війну. Давнє гасло еміграції, що виходило з реакційної концепції «двох ворогів», залишалось в силі — колишні урядовці, що

отаборилися за Ла-Маншем, закликали народ Польщі ставитися до червоних, як до окупантів.

Майор, що сидів у приймальні виструнчився перед Равичем.

— Зі мною,— кивнув йому генерал, показавши на Косинського.

— Прошу.

Комарницький не сам. Біля столу, спершись ліктями, стоїть полковник Францішек Крушина, якого добре знає Косинський. Цей теж друг Войнаровича, його побратим по іспанській війні. Чорна латка прикриває ліве око, яке полковник утратив за Піренеями. Генерал вивчає з полковником якусь карту. Як і Равич, Комарницький у цивільному. Руки в генерала схожі на руки музиканта. До речі, це так і є, часом генерал заходить до бібліотеки на першому поверсі, куди привезли за його проханням роаяль, і тоді в суворій тиші найсуворішого з управлінь нової державної машини чуються чарівні ноктюрни Шопена.

Обличчя в Комарницького заклопотане. Він просить прибулих сідати і, заглядаючи у свій блокнотик, наносить все нові й нові позначки на карту. «Густо, густо виходить,— бурмоче, натискаючи на крихкий олівець.— Густо, пся крев!»

Косинський сідає віддалік, мовчки чекає. Равич схиляється до карти. Йому все зрозуміло, він навіть тиче в якусь точку пальцем і щось пояснює. Полковник Крушина витирає мокре чоло хусточкою.

— Густо,— повторює Комарницький слово, яке ніби в цю мить витіснило всі інші з його генеральського лексикону.— Недарма підпільний англійський майор називає себе начальником гарнізону. У нього в кожному селі, як бачите, бази. Ось тут ще з літа викопано окопи. А тут англійські літаки скидали важку зброю, яку ми, на жаль, виявили частково. А тут їхній центр, я певен. Накази самозванця виготовляються в друкарні. Куди ж ми дивимося, полковнику? Фронт за сотню кілометрів, а на звільненій території ось такі «горішки».

— До нашого воєводства чомусь магнітом їх тягне,— пояснював полковник.

— Чомусь... Ліси, гори. І неподалік такий важливий об'єкт, як Варшавське шосе. Доведеться передислокувати туди батальйон спеціального призначення. За два місяці ми втратили у Власній Стрісі двох комендантів. Чи не забагато?

— Загадкове містечко, ця Власна Стріха. На своєму місці бурмищ, править службу ксьондз, торгують приватники, навіть пожежна команда несе чергування. А мобілізацію до Війська Польського зірвали. Зникли, бачте, метричні книжки. І в бурмища, і в костьолі. І саме за ті роки, які призиваються. Призначений мною начальник міліції живе, як на вулкані.

— Не спить, а ворогів проспав. Під носом у нього метричні викрадено, — обірвав Крушину генерал Равич. — Я за суворість. Панькатися далі не маємо права. Комукому, а вам добре відомо, до чого призводить надмірний лібералізм. Та ж Іспанія дала вам, полковнику, і всім нам добрий урок. Республіканці соромилися оголошувати мобілізацію, покладалися часто тільки на добровольців, а Франко брав усіх під мітлу, як то кажуть. Я не розумію, хіба без метричних не можна визначити, скільки кому років? Сусід про сусіда все знає.

— Населення Власної Стріхи деморалізоване і залякане. Бандити спалили кілька будинків, звідки пішли добровольці на фронт, — мовив полковник.

— Тому я й кажу — ставмо гарнізон. Розробімо інші заходи. Словом, перейдімо в наступ. Англійський майор мусять вилізти з лігва на світ божий. Ми його викуримо!

Равич ствердно кивнув головою, але тут же запитав:

— З владою погоджено?

— Влада доручила нам павести порядок. — Генерал Комарницький подивився уважно на Косинського, той підхопився.

— Підполковник Косинський, покажіть мені той лист...

«Ага, Равич по телефону інформував», — зрозумів Косинський.

Крушина випив склянку води — йому, нарешті, дали спокій.

Раптом Комарницький доскіпливо якомсь подивився на Косинського.

— Не думаєте, підполковнику, що Ян Дубель має до вас якісь особисті претензії?

Косинський зніяковів — таке запитання для нього несподіванка.

Генерал чекав, пильно вдивлявся в обличчя Косинського.

— Дубель? Ні. Між нами були колись звичайні нормальні стосунки. Ми не товаришували, але й не сварилися.

Генерал наморщив чоло.

— Чому ж тоді Дубель не сказав вам, що ваша дружина Ядвіга живе в Англії? Іншим сказав. Мені підтвердив, а від вас приховав?

Косинський зблід. І блискавично виникла думка: «Ось чому мене викликали».

Равич поспішив йому на поміч:

— Сідайте, підполковнику, заспокойтеся. Тут усі свої. Ми повинні дещо з'ясувати.

Косинський продовжував стояти. Не міг далі витримати підозрілого, як йому здалося, погляду Комарницького, схилив голову. «Мені більше немає довір'я, — сказав собі. — Те, що в моїй присутності відбувалися важливі розмови, було просто випадковістю». Зблід ще більше, серце в нього на мить завмерло, перестало озиватися в грудях, хоч хвилину тому колотилося, як скажене. Промайнула в голові думка, породжена глибокою образою, але він злякався її і тут же відкинув, як безглузду, навіть огидну для нормальної людини, — вмерти він ще встигне. Мабуть, у його становищі найкраще буде піти з цієї служби, де взаємодовір'я і взаємоповага речі такі ж необхідні, як вірність. Він подасть рапорт і піде в яку завгодно військову частину і стрілятиме у ворогів не таємних, а в тих, що виступають з відкритим забралом.

— Дозволю собі... — Косинський помалу звільнявся від нервового шоку, опановував себе, — звернутися до вас, громадянине генерале, з проською про увільнення. Я сьогодні ж подам рапорт. Іншого виходу в мене немає. Я принаймні його не бачу.

Комарницький спохмурнів.

— Ви ще не відповіли на моє запитання, — нагадав він суворо. — Чи ви вважаєте, що таким запитанням я зачіпаю вашу офіцерську честь? Даремно поспішаєте. Ви — солдат, як і я. Ну так от. Поговоримо спокійно. Хіба вас, підполковнику, не дивує те, про що я запитав, хіба ви не повинні шукати відповіді? Давайте на мить поміняємося місцями. Я прийшов до вас із листом, не ви, а я. І від мене Дубель приховав щось, а вам сказав. Незнайомій людині сказав, а від колишнього колеги приховав. Щось тут є, якась дуже важлива причина...

— Ми радилися з генералом, — кивнув на Равича Косинський, — відносно листа радилися. Поведінка Дубеля для мене справді незрозуміла, але на пррдовокацію не схоже. Тут щось інше.

— А лист?

— Він підтверджує, що Дубель нічого не вигадав про мою сім'ю, так воно і є. Втім, лист, переданий okazією.

— Ви помітили, підполковнику, між іншим, що на листі немає дати, а на записці є.

— Помітив.

— А з цього випливає, що лист міг довго бути в дорозі або в кишені того, хто беріг його до пори, як своєрідний талісман. Припускаєте, що він, можливо, не навмання шукав вас, а точно знав, де ви і хто ви?

— Припускаю. Але Ядвіга... Вона б не пішла на махінації.

— Їй могли нічого такого й не казати. Не розкривати карти. А посланець знає все, принаймні багато знає. Він може виявитися для нас цікавим співбесідником. Прощу сідати, підполковнику. З рапортом про відставку прийдете після Берліна. Бачите, скільки у нас ще роботи.

5

Власна Стріха лежить у підгір'ї — гарна, паче памальована, засипана снігом. Прозорі хмари стікають із верховини на вузьенькі вулиці західної околиці. В насиченому озоні повітрі чепурні будиночки і стрункостанні ялиці здаються майстерно виконаними декораціями величезної сцени, де ось-ось мають з'явитися персонажі. Насамперед, звичайно, повинні бути улани. Вогнистий марш полкового оркестру вивів би їх на просторий майдан — яскравих, як птахів із теплих країв, чорновусих і швидких, з малиновими лампасами і такими ж вустами. Золотом шиті мундири, оксамитні конфедератки. Брязкальця-шпори на лакованих чобітках, посріблені ефеси шабель. Ось і вєводи, ці гетьмани некороновані, обличчям і поставою вельможніші за іспанських грандів.

Ступали б манірно коні з білими, як у балерин, ногами, витоптуючи сніг. З відчинених навстіж брам, а подекуди з відчинених вікон, дарма що надворі люта зима, дивилися б на все це місцеві королеви, мліючи в солодкім передчутті мазурки. Можливо, десь би з глибини, з-поза лаштунків, вельми строкатих декорацій визирала б несміливо й хлопи, але то вже був би другий план, не вартій уваги, хіба що для того потрібний, аби було кому кричати «віват».

Втім, усе відбувалося не так шляхетно, як у прадавні роки. Батальйон особливого призначення вислав у Власну Стріху квартир'єрів не верхи, а на швидкісній танкетці. Нехай прокладе дорогу гусеницями, а заодно і себе покаже, своєю броню, свої кулемети. Зупинилися квартир'єри біля костюлу. Вийшли троє офіцерів у сірих козушках, з відкоченими навушниками конфедераток. По снігу незайманому попростували до білих горбків, над якими червоно квітли фанерні зірки. Їх дві серед пустельної площі, обидві над могилами комендантів Власної Стріхи. Ті, хто вбив комендантів, зірок не зірвали, імен не зітерли. Чи побоялися це зробити, чи, може, навмисне залишили, як пам'ять про свою помсту. Квартир'єри не покидали головних уборів, тільки відсалютували загиблим товаришам, як годиться, приклавши три пальці до козирка. І пішли до танкетки.

Ще одну колію проклали гусениці в снігу незайманім на коні древньої Власної Стріхи — до ратуші з готичною дерев'яною вежею, з годинником, стрілки якого показують завжди той самий час, бо стоять.

Містечко як вимерло. Здається, і цікавих не видно. Хіба хтось хитне необережно фіранкою за вікном. Але на сходах ратуші стоять кільканадцять чинів місцевої адміністрації. Один — в уніформі, ротмістр міліції.

Старший квартир'єр має звання хорунжого. Він розуміється, певно, на субординації і тому карбує крок.

Перші слова, перші потиски рук. Адміністрація в рукавицях, бо холодно на вулиці та, мабуть, і на душі. Могили двох комендантів — живий докір цим людям із ратуші.

— Ми дуже раді, що Власній Стрісі випала честь віднини мати свій гарнізон, — у літнього бурмища з підфарбованими вусиками голос патренований, офіційно-врочистий. — Громадяни нашого містечка зроблять усе, щоб воякам добре відпочивалося. Власна Стріха, звичайно, для постою не дуже пристосована, у нас курорт. Але ми покажемо вам усі більш-менш придатні казенні приміщення. Що ж до офіцерів, то обивательські квартири завжди до їхніх послуг. Ми склали список.

Ротмістр уточнив:

— Вибирали, як ви розумієте, найблагонадійніших...

— Насамперед нас цікавлять казарми. І приміщення для штабу, — сказав хорунжий.

— Будете задоволені. До речі, я сьогодні телефонував полковнику Крушині, і він схвалив наші заходи.

— Тоді нам залишається оглянути об'єкти.

— Просимо.

Бурмищ із начальником міліції йшли попереду. Хтось завбачливо попрокидав стежки від ратуші до одноповерхового будинку, а від нього далі, до розташованого вже в самому підгір'ї дерев'яного котеджу. Можна було дивуватися, як усі споруди добре збереглися, війни тут ніби не було. Начальник міліції пояснював: і будинок, і котедж належали раніше спортивному товариству. До останньої днини німці берегли їх для себе, а потім партизани не дали підірвати, знешкодили закладену вибухівку.

— Бачите, котедж ніби спеціально будувався для штабу. Кожен офіцер матиме пристойний кабінет,— прихвалював бурмищ холодне, пусте, без будь-яких меблів і навіть шибок у вікнах приміщення.

Хорунжий мовчав.

З балкона другого поверху відкривалася глибока долина. В чудовому межигір'ї на скелястих терасах, притиснуті снігом, купчилися сади. За ними, мов білий міраж, височів древній замок. Нижня частина його ховалася за високими мурами, але хорунжий по тих баштах і портиках, які добре було видно, впізнав і замок, і навколишні горби, схожі на редути.

— Потоцький? — запитав для певності.

— Одразу видно, що вас народила полька,— похвалив хорунжого бурмищ.— Так, це маєток Потоцьких, один із численних маєтків, але чи не найкращий. Витвір італійських і польських майстрів. А у вас, пробачаюся, яка освіта? Гуманітарна чи військова, пане хорунжий?

— Я студіював філологію у Кракові. На жаль, не скінчив і першого курсу, не встиг.

— Шкода, дуже шкода. Ціле сучасне покоління «не встигне». Кажуть, у війську тепер зустрічаються і генерали з середньою освітою. Аж не віриться. А колись Паризька академія. Британська королівська. Американський Уест-Пойнт...

— Чи не тому, пане бурмищ, ті, про кого ви згадуєте, й опинилися, як запахло порохом, майже всі за Ла-Маншем або й за океаном. Потягло в старі пенати доучуватися.

— Я б не сказав цього,— заперечив бурмищ.— Еміграція — це ще не втеча. О ні! Вам, мабуть, відомо, що у військовому словнику завжди співіснували такі терміни, як «наступ» і «відступ». Розумний відступ краще, ніж нерозумний наступ. Але вся справа в масштабах. Жолнежів,

як і хорунжих, не вчать спеціально тактиці відступу. Їх возять машинами то сюди, то туди, їм наказують.— Бурмищ махнув рукою незадоволено і поліз по хитких сходах ще вище на балкончик, розташований при голубникові.— Ну от, дивіться. Чим не Швейцарія! Відпочинете душею й тілом. У нас спокійно. Поодинокі терористичні акції не є характерними тільки для Власної Стріхи. Де їх нині немає. На цьому балкончику, до речі, німці завжди тримали кулемет... Поруч гори, ліси, так що всяке може бути. Кажуть, гітлерівські оточенці ще бродять. Люті, мов вепри! Брр... Але для штабу тут добре. Вас же багато...

— Так. Нас багато. Вепрів не боїмося. Котедж, мабуть, для іншого чогось використаємо. Штаб розмістимо внизу, у самому центрі. Десь поруч із місцевою владою.

Бурмищ незадоволено позирнув на начальника міліції. Той знизав плечима.

— Як скоро прибуде ваша частина? — зацікавився один із супутників.

Хорунжий цокнув легенько по своєму годиннику.

— О другій нуль-нуль будемо зустрічати.

— Ого! Оперативність, скажу я вам. І все ж відносно штабу...— Начальник міліції притримав старшого квартир'єра.— Можливо, на першому поверсі ратуші?

— Наш командир, майор Крайковський, сам вирішить. В такому містечку, як ваше, можна розмістити десять штабів.

Мандрівки по вулицях і провулках тривали ще довго. Квартир'єрам усе частіше зустрічалися місцеві жителі. Старі жінки, діти, часом літні чоловіки. Але жодного молодого хлопця так і не побачили, вони немовби вимерли. Біля великих будинків брами охороняли мовчазливі двірники. І раптом біля однієї брами зчинилася метушня, хвіртку хтось смикав з того боку і лаявся, а з цього боку двоє неголених дядечок з нарукавними пов'язками тримали її за скобу.

— Що у вас? З ким воюєте? — запитав начальник міліції.

— Доброго ранку, пане ротмістр. Нічого особливого, — відповів спокійно один із бородачів.— Інвалід зранку напампувався...

— Який інвалід?

— Ви його знаєте. Томаш Стучек.

— Ага, той, що гвардією себе охрестив. Ану, давайте його. Що вам, Стучек, переночувати в камері забаглося?

Кремезний чолов'яга у старій шинелі з пригвинченим до неї хрестом Грюнвальда довго відхекувався, добре виморили його двірники. Замість правої ноги дерев'яшка.

— Здравія желаю, пане ротмістр. Здравія желаю, громадяни військові. Томаш Стучек випив одну скляночку на radoщах. До нас, кажуть, полк Війська Польського прибуває! Свої прийдуть! А ці скурвії сини мені руки крутять, щоб на вулиці гвардієць не показувався. То у вас така правда, ротмістре Вехец?

Старший квартир'єр потис руку Стучеку.

— Мене звуть Міхал Кошик. Дуже приємно познайомитися із бувалим солдатом. Ви тут і мешкаєте?

— А де ж! І я, і мої діти, і моя Рузя. Я усім вашим жолнежам черевики відрихтую, ого! Ротмістр Вехец може підтвердити — такого майстра пошукати. Але тут у нас, скажу я вам, громадянине хорунжий, содом і гоморра. Чули про Содом і Гоморру? Так це про нас. Я розповім вам, але сам на сам. Поговоримо на штири оці. Енесзетівці порядне гевенце, скажу я вам...

Він таки був п'янепський, Томаш Стучек, але думки його крутилися навколо правди. Міхал Кошик озирнувся, запам'ятовуючи вулицю і будинок, де мешкав колишній гвардієць.

Хвилина в хвилину о другій дня на околиці Власної Стріхи з'явилися ще дві танкетки і слідом за ними колона критих «студебекерів». Танкетка старшого квартир'єра зустріла колону і повела за собою. Міхал Кошик пересів у командирський віліс, на ходу розповідав про Власну Стріху, про своїх нових знайомих, про содом і гоморру, де, за словами Томаша Стучека, розперезалися енесзетівці.

На цей раз біля ратуші начальник міліції пішов сам до старшого за рангом офіцера.

— Ротмістр Юзеф Вехец.

— Майор Едвард Крайковський.

Під штаб бурмищ згодився віддати ліве крило першого поверху ратуші, яке мало самостійний вхід.

Ще за годину гостинний бурмищ у власному будинку знайомив майора Крайковського з родиною. Пані Евеліна Садульська, дружина і мати. Папі Юзефа — старша дочка. Пані Стася — середульша, панна Зося — найменша. Перші були одружені, вони офіцерські дружини, та, на жаль, нічого не знають про своїх чоловіків, де вони і що з ними. Тільки Зося спокійна, вона вийде заміж після повної перемоги.

Слугувала чорненька дівчина, яку всі називали Касею. Розмовляли з нею не як із служницею. Коли ж на столі було все необхідне, бурмищ гречно запросив до компанії і Касю, але вона подякувала і вийшла.

— Втікачка з Варшави. Там загинули її батьки. Розумієте трагедію. Мати у Касі була єврейського походження, і за це всю родину заохали в гетто.

Бурмищ депо розповів і про себе. Йому вже, слава богу, виповнилося шістдесят. Пора на відпочинок. Але ще тримають на службі, ще потрібен. Власна Стріха захищалася гідно при німцях, довела свій патріотизм. І він, бурмищ, не сидів склавши руки. Їх там у високих штабах по-різному називали: аківцями, бехівцями, навіть енесетівцями, але хіба справа у назві? Головне, що вони боролися проти окупантів. Те, що містечко не злетіло у повітря, як в інших краях, заслуга підпілля. Йому, Войцеху Садульському, довелося бути дволиким Янусом. Посідав, як зараз, посаду бурмища, а в підпіллі очолював службу інформації. Ого, мав досить можливостей гоїдатися на шибениці. Ризикував усім, що тримало його на цьому світі,— бурмищ просьлюзівся, але не витирав очі хусточкою, яку тримав давно, він тільки промокав нею спітніле чоло і скроні.

Потім, трохи захмелівши, Войцех Садульський звернувся до своїх дочок:

— Я бачу, мої любі, що вам дуже кортить почути і про нашого гостя. Чесно кажучи, мені теж. Бачимо в особі громадянина майора справжнього інтелектуала, людину, при звичаєну з дитинства до шляхетських манер. Ні, ні, цього не сховаш, хоч би й хотів! Через нашу скромну оселю пройшло чимало панів офіцерів і навіть вищих чиновів. І раніше і тепер, але не часто зустрічалися інтелектуали. Може, попросимо ласкаво? Бодай кілька слів.

— Що ж, мені не хочеться вас розчарувати. Я народився в родині вчителя. А сам здобув професію бухгалтера, банківського службовця.

— О! Банк — чудова інституція! Вона виховує в людині відповідальність і кмітливість, вміння плавати в бурхливому золотому морі, відчувати його відливи і приливи. Хто довгий час знаходиться біля благородного металу, і сам стає благородним. Майором вас зробила війна?

— Ви вгадали.

— І ви ніде не вчилися військовій справі? Самотужки дійшли?

— Вчився. Небагато, правда. На курсах при академії.

— О! Я так і знав. Академія. Мені колись теж пророкували військову кар'єру, на жаль, здоров'я не дозволило. Ви були й у боях, громадянине майоре?

— Був.

— І де саме, коли не тасмниця?

— Чому ж! Під Леніно, наприклад. Чули про таке село в Білорусії?

— Леніно. І ви залишилися в строю? Вам пощастило, Едвард Крайковський! Німецькі танки утюжили ваші окопи.

— Утюжили. Було й таке. Але під Леніно перемогли ми, а не вони.

— Мені розповідали...

— Матка бозка! Скільки пролито крові! — заламала руки пані Евеліна Садульська. Вона з бюрока дістала фотографію, принесла майорові Крайковському.

— Дивіться. Чоловік Юзі. Він — ваш. Я хотіла сказати, що він служить у Війську Польському, а не в польській армії, яка воює десь в Африці. Не доводилося зустрічатися? Міхал Вижга літає на великих авіонах, возить бомби.

— Юзя, де він зараз, твій Міхал? — запитав Садульський, ніби сам не знав.

— Авіабаза десь на Україні. Звідти листи ідуть. Польські льотчики дислокуються разом із радянськими.

— Ну от. Вони одружилися в тридцять дев'ятому. Між іншим, як анархісти, без батьківського благословення. У краківських студентів, скажу я вам, узагалі свої оригінальні погляди на сім'ю, шлюб. Але краще поговорити про це з Юзефою.

Кася прибирала непотрібні тарілки від закусок. Паночки перезиралися. Юзефа прошепотіла Стасі:

— Мені він подобається, як собі хочеш.

— Ого! Схожий на Міхала Вижгу! — кинула їй та,правляючи свою зачіску.

Було про що поговорити жіноцтву, як тільки Едвард Крайковський пішов. Резюме все ж зробила старша Садульська — мати.

— Пан майор справляє враження. Але це тільки маска. Їх добре натренували перед тим, як міняти радянську уніформу на польську.

— А я кажу — він поляк! Чули, яка в нього вимова? — протестувала Юзефа. — Нашого Міхала теж називатимуть ким завгодно, тільки не чистим поляком. «Чисті», на думку

пашої милої матусі, лише ті, що в емігрантських військах або в енесетівцях.

— Помовч! Не смій сперечатися, коли тут сиджу я,— втрутився Садульський.— Про майора мати має рацію, він занадто ретельно стежить за своїм лексиконом як для корінного поляка. До того ж йому не стає польського характеру. Сидячи в жіночому товаристві, він не знайшов для вас жодного комплімента. Польський мужчина, а особливо офіцер, завжди повинен бути кавалером.

Найменша Зося пирснула весело.

— Заждіть. Все ще попереду. Я переконана...

— Що? — округлила очі пані Евеліна.— І тобі не соромно таке белькотати?

— А вам?

— Той, хто командує головорізами, і сам не кращий, от у чому я переконаний,— сказав бурмищ.

— Чий ж голови вони різали, татусю? — прикидаючись овечкою, запитала Зося.

— А їм байдуже чий, Аби наказ. Вчора потрощили німців, а сьогодні... Поживемо, подивимося.

Ще довго говорили про Едварда Крайковського. Згадували, як він їв бульйон із чашки, як гриз сухарики. Виявляється, всі, в тому числі й пані Евеліна, особливо ретельно придивлялися — візьме він ложку до першої страви, чи обійдеться так. Була мить, твердила господиня, коли майор потягся до ложки, майже взяв її, але врятували його, здається, вигравірувані літери «В С» — Войцех Садульський. А далі ніби навмисне, для того, щоб подратувати пані Евеліну, він погрався ложкою, зважуючи її в руці, і поклав назад. Майор Крайковський пив зупу з чашки, як і вони.

Другого дня, як тільки розвиднілося, на розчищений від снігу майданчик висипали жолнежі. В натільних сорочках, без конфедераток. Гула під ногами мерзла земля. Чулися команди. Майор Крайковський ще в ліжку почув, як виходили на ранкову зарядку його бійці, і тепер мав змогу спостерігати з вікна, що робилося на широкому подвір'ї ратуші. Потім він прийняв рапорт коменданта. Бурмищ з'явився на службу раніше, ніж звичайно. Був підкреслено спокійний.

— О! Гарнізонці примусять звикати до нового ритму. Я по собі відчуваю. А які молодці! Без мундирів бігають на морозі.

Майор запропонував Садульському стілець.

— Мені оце тільки доповіли, що на тумбі біля костюлу, пане бурмищ, з'явився непристойний плакат. Не маєте бажання подивитися, як це виглядає в натурі?

→ О пся крев! Починається. Сліпі фанатики. Відсохли б їм руки. Я обов'язково піду з вами, громадянине майор.

Ранкові вулиці Власної Стріхи здалися Крайковському не такими безлюдними, як учора. З кошиками, з торбами кудись поспішали селяни. Їх обганяли горожани, вітаючись опасливо з бурмищем, який крокував між майором та його ординарцем, ніби між конвоїрами. Кільканадцять дітей із ранцями за плечима пересікали площу. Бурхаючи сніговицю ногами, карбованим кроком пройшов патруль: двоє жолнежів, підхорунжий.

Хорунжий Міхал Коник з начальником міліції стояли в затишку біля паперті. Поруч на круглій тумбі, густо заклесній вицвілими рекламними афішами, справді висів намальований кольоровими фарбами плакат. На Едварда Крайковського з тумби дивився він сам. Карикатурно вкочорчений тулуб, на ногах обмотки, в руках по «нагану». І підпис: «Бережіться самозваного начальника гарнізону так званого Едварда Крайковського. Віп — майор НКВС!»

Бурмищ кинувся до тумби, хотів зірвати плакат, але Крайковський зупинив його.

— Ні. Нехай буде на спогад,— і став обережно відділяти свіжий папір від старих прошарків. Йому допомагав начальник міліції, ротмістр Вехец.— Я тільки не розумію, чому людям треба стерегтися майора НКВС? І кого саме попереджають «доброзичливці»? Якщо вони опікають ворогів польського народу, то їм справді слід боятися майора Едварда Крайковського. А як вони собі думають!

Ротмістр Вехец трохи пізніше конфіденційно доповідав начальникові гарнізону. Що є Власна Стріха? Містечко ніхто не захищав і ніхто не брав штурмом. Німці мали тут кілька великих лазаретів і офіцерський санаторій. Спокій і порядок підтримували німецька комендатура і «темно-синя» польська кримінальна поліція. Народові Сили Збройні мали тут значну базу, підпільний гарнізон налічував понад п'ятсот осіб. Командиром цього «полку» був офіцер легальної кримінальної поліції, що давало можливість йому добре маскувати свою діяльність. Місцеві власті робили вигляд, що підкоряються всім вимогам і наказам німецького командування, але робили своє... Віп, Вехец, не знає, як в інших місцях, а у Власній Стрісі і в сусідніх селах серед поляків панувала єдність — всі бо-

ролися проти гітлерівців. Були тут групи бійців з «батальйонів хлопських», були партизани Армії Людової, були й енесетівці, але всіх, твердив Вехец, об'єднувала ненависть до окупантів. З гітлерівцями місцеві урядовці не спілкувалися ніколи. Польська партія робітнича своєї організації у Власній Стрісі не утворювала, але він, Вехец, полковник Крушина та інші комуністи підтримували постійний зв'язок з місцевими патріотами і знали, що тут діється.

Вехец висловлював жаль, що після визволення прихильникам лондонського уряду вдалося вплинути на частину людей, нав'язати їм свої погляди. Звідси опір заходам Польського комітету національного визволення, навіть окремі терористичні акції. Але все це тимчасове, Вехец переконаний, якщо людей зайвий раз не дратувати...

— Що ви маєте на увазі, ротмістре? — майор Крайковський перебив філософствування начальника міліції. — Хто кого і як дратує?

— Можливо, я вжив не те слово... Я хотів сказати, що деякі речі не слід форсувати. У Власній Стрісі свій, трохи уповільнений шлях визнання нової ситуації. На це ми маємо зважувати. Краще, на мій погляд, нейтралізм, ніж одверта ворожість.

— Вбивство двох наших товаришів — одна з форм нейтралізму?

— Ні, звичайно. Але я скажу про тих, хто вагається... Прийде час, і сьогоднішні так звані дезертири будуть каятися і служитимуть новій Польщі, — він витяг цигарку з кишені.

— А хто ж за них, за так званих дезертирів, служитиме тепер? Хто визволятиме Варшаву, землі Одри і Ниси? Ні, ротмістре, ваш настрій мені щось не подобається. Невже ви втратили віру, дивитеся на кожного жителя Власної Стріхи як на свідомого дезертира? А я думаю, це ваша помилка. Десяток-другий наших противників — не більше. А решта — залякані, дезорієнтовані. Ось прибуде мій заступник по політчастині, ми зберемо велелюдні збори. Це буде завтра. А сьогодні, прошу, передайте панові бурмищу, що я запрошую всіх офіційних осіб, чиновників міської Ради Народової, керівників служб і пана ксьондза на розмову до мене, як начальника гарнізону. Скажіть, майор хоче порадитися. Крім того, я ознайомлю їх з моїм наказом, який буде обнародований завтра. Про підтримання спокою і порядку, про перепис призовників у зв'язку з від-

сутністю метричних книг, словом, про те, як далі маємо жити. Зберемося годині о п'ятій. Сподіваюся, ротмістр Вехец, скоро легені курортного міста вашого будуть дихати свіжим повітрям.

— Хотілося б вірити.

— Між іншим, вам ніколи не доводилося зустрічатися з Гершбандом, так тут називають керівника діючого енесетівського підпілля?

— На щастя, ні.

— Чому ж на щастя?

— Тому, що він на мене давно полює.

— А ви на нього хіба не полюєте?

— Йому легше. Мене у Власній Стрісі кожна собака знає. А той Гершбанд, чи як він ще підписується, «майор Зигмунд Лях», мов дух Вельзевула. Безтілесний. Холера його знає, є він узагалі, чи під цим прізвиськом їх кілька ховається. Одні називають його англійським офіцером, інші — поляком на англійській службі. Мої люди кілька разів засікали майора на конспіративних квартирах у селах, але кожного разу Зигмунд Лях вислизав з пастки, випаровувався, як ефір.

— І ви ніяких особистих прикмет його не маєте, хоч приблизних?

— Можливо, в управлінні полковника Крушини щось є, але мене не інформували.

— Ваша родина з вами, у Власній Стрісі?

— Так. Дружина і двоє дітей. Живу в конфіскованому особняку фольксдойча. Перший поверх віддав охороні, другий — мій. Як на вулкані. Просився у полковника, згоден куди завгодно, а він і не обіцяє.

Ротмістр Вехец скаржився без особливих емоцій, як хронічний хворий. Крайковський навіть поспівчував йому. Зрешттю, він із своїми півтора десятками міліціонерів безсилий проти добре організованого активного енесетівського підпілля. Скільки, до речі, людей у Ляха? Невже цифра, названа генералом Комарницьким, відповідає дійсності?

На його запитання ротмістр відповів не дуже упевнено.

— Влітку енесетівці мали свій табір у лісах, свою артилерію. На зиму Лях їх розпускає. «Грійтеся, відпочивайте». Зброю закопують або ховають по селах. Акції здійснюють уночі, діючи малими групами. Але координує все Гершбанд.— Начальник міліції енергійно пригасив недопал у малахітовій попільничці, крутив ним, щоб не димів.—

Якби того Ляха чорти вхопили... Щоб його хтось коннув, усе б в інший бік закрутилося, я переконаний.— Щось спалахнуло в його очах, схоже на ненависть, та й знову вони померкли, зробилися безнадійними. Спитав про замполіта — окремо він житиме чи з майором?

— А що?

— У редактора просторо. Є служниця. В самому центрі.

— Сам вирішить. Замполіт у нас із літераторів. Не чули — Збишко Гаєвський? Друг Ванди Василевської. Ще по студентських роках.

Ротмістр Вехец запалив нову цигарку, затаївся. Похмуро дивився у вікно.

— Ех, громадянине майор! Ходимо ми всі ніби над прірвою. Страшно! Переплутала війна карти, роздає кому прості, а кому козирні. Хоч грай, хоч здавайся.

Відчув Едвард Крайковський: щось мучить ротмістра Вехеда, якісь сумніви заволоділи ним. Подумалося, що, мабуть, добре було б, якби не до редактора пішов жити замполіт Збишко Гаєвський, а до начальника міліції, котрому потрібні, мабуть, увага і слово щирої підтримки.

Домовилися про спільне з міліцією патрулювання містечка вночі, про обов'язкову реєстрацію в міліції всіх громадян, що відвідують Власну Стріху в службових або особистих справах, про створення контрольних постів на двох околицях. Майор доручив начальнику міліції скласти списки демобілізованих по інвалідності з Війська Польського громадян, указавши військове звання і стан здоров'я. Сказав Вехецу, що добре було б саме з колишніх фронтовиків створити групу сприяння по виявленню контингенту призовників.

— Не згодяться. Побояться помсти, — запевнив Вехец. — Або походять трохи, а потім заявлять, що нікого не виявили. У нас так.

Після начальника міліції з візитом з'явився ксьондз. Моложавий, з мужнім обличчям і військовою виправкою. Про себе розповів, що призначено його у Власну Стріху місяців зо два тому. Був капеланом в артилерійському полку, контужений на березі Вісли. Так, при невдалому форсуванні. Єпископ запропонував йому Власну Стріху, зважаючи на стан здоров'я, потребу добре підлікуватися. Попередника відкликали звідси ще раніше, давши йому приход у самому Любліні, як він того забажав.

— Правда, що у Власній Стрісі викрадено метричні книги?

— Це трапилося ще до мене.

— А ви не розмовляли про книги з прихожанами?

— Ні. Я змушений був завести нову, і в ній уже записано понад два десятки новонароджених польських громадян. Записано також кілька весіль та смертей.

— Ви не згодні б звернутися до своєї пастви з проповіддю, в якій зачепили б питання про громадянський обов'язок кожного поляка перед ойчизною?

— Я роблю це щоразу. Але, мабуть, самих слів мало. Хтось повинен би організувати справу від імені влади.

— Хіба ніхто не організував?

— За моєї пам'яті ні. Комендант вивісив наказ, але його зірвали, а коменданта вбили. Ніяких слідів. До речі, пане майор, серед білого дня вбивця підстеріг коменданта, коли той повертався верхи з лісосіки. Кінь прибіг без вершника.

— Ви особисто знали коменданта?

— Трохи. Він теж говорив про метричні книги. Хвалився, що скоро матиме повні списки. Якесь люди, певно, допомагали йому. На жаль, не стало коменданта і не чути нічого про списки.

— А яка ваша думка, скільки приблизно в місті і в ближніх до нього селах призовників?

— Сказати важко. Але пів такого батальйону, як ваш, напевне, набереться.— Колишній капелан, відчувалося, співчував начальникові гарнізону, хотів бути йому корисним.— Не подумайте, що я перебільшую. Треба було вам бачити хоч би одне весілля.

Ксьондз справляв на майора Крайковського приємне враження, він йому нагадав іншого ксьондза, того, що відмовився йти з Андерсом в Іран і залишився в Селецькому таборі, а потім потрапив на фронт з першим польським армійським корпусом. Шинель і ряса. Колись під Рязанню Крайковський сміявся з того, що у Війську Польському є служитель культу, але фронтове життя навчило його ставитися до подібних аномалій без упередження.

— Мені казали, що ви обходитеся без капелана. Власне, це й привело мене до вас,— признався в кінці розмови візитер.— Якщо ваші жовніри захочуть організовано ходити до костьолу, не перечте. Це сприятиме встановленню кращих взаємин із населенням. Можете мені повірити. А мої меси їм не зашкодять.— Щира посмішка ксьондза, його одвертість переконували Крайковського, що перед ним не ханжа і не фарисей, а чесна, цілком свідомо свого, трохи незвичного обов'язку людина.

Мабуть, хтось регулював «візитами ввічливості», як їх назвав жартома Крайковський. До обіду в нього побувала делегація: колишній директор банку, колишній редактор газети, колишній хазяїн друкарні. Кожен з них засвідчував свою повагу, кожен скаржився, що нормалізація життя в містечку затягнулася, кожен натякав, що, на жаль, не від нього, мовляв, залежить нормалізація. Екс-редактор не забув нагадати, що польська держава не має іншої конституції, як та, що була прийнята народом у тисяча дев'ятсот тридцять п'ятому році, і що, таким чином, уряд в еміграції, спираючись на неї, діє законно і його визнає увесь цивілізований світ, визнає і де-юре і де-факто. Про конституцію тисяча дев'ятсот двадцять другого року, розтоптану диктатором Пілсудським, візитери не згадували.

Едвард Крайковський не вступав у полеміку. Він сказав тільки, що одні «розумні поляки» тільки багато говорять, справді виторговують портфелі, інші ж «розумні поляки», крім дискусій про майбутнє Польщі, очолюють у складних умовах усі патріотичні сили в самій країні, воюють з ворогом, визволяють рідну землю, відроджують державу. До цих останніх належить і він, Крайковський, і його жовіри.

Коли делегація вийшла, Крайковського черговий по штабу повідомив, що надійшла важлива інформація від командира другої роти, яка знаходиться на лісосіці в п'ятнадцяти кілометрах від Власної Стріхи.

— А саме?

Офіцер передав запис розмови по рації: «Нас обстріляли. Троє наших поранено, один важко. Переслідуюмо бандгрупу в кількості п'ятнадцяти-двадцяти осіб, яка відходить в гори».

Майор розгорнув планшет із картою. Одразу знайшов дорогу, по якій рота за його завданням вирушила в район старої лісосіки. Отже, інформація про заслони, виставлені Гершбандом, підтвердилася.

«Як же так? — запитав самого себе майор. — Ми маємо втрати, хоч, здавалося, можливість сутички передбачена. А вони? Невже їм пощастить одірватися і зникнути?»

Перший душевний порух був саме такий — провчити бандитів, дати їм добрий урок. Але це великий ризик. Западто густо і занадто покручено звиваються горизонталі на карті. Скелясті висоти, а поруч глибокі урвища. І скрізь хащі.

— Зв'язок хороший?

— Так.

Крайковський подумав: «Нам хочуть довести, що між Гершбандом і офіційною Власною Стріхою нічого спільного. Тут лояльність, візити, добрі побажання. Там — війна. Отці містечка, мовляв, не відповідають за бандитів, якщо вони часом спускаються навіть і сюди. Вони, мовляв, самі по собі, а ми самі по собі. Ми чесно чекаємо нормалізації. Ні, вам не одурити нас, панове».

Зайшов до радистів. Чергує Мечислава Черна. Коси, з якими вона не згодилася розстатися навіть тоді, як стрибала у ворожий тил, викладені вінком, через них і конфедератка одягнута не зовсім по-військовому, ніби капелюшок модниці. Командиру другої роти підпоручнику Франеку пощастило. Зв'язок з ним тримає Мечислава — його вірна подруга.

— Ну що там? Стрілянину чути? — Майор сідає поруч.

— Друга. Громадянине майор, зараз покличуть командира. — Мечислава хвилюється. На гімнастерці похитується сріблясто-темна медаль «За відвагу» і польський хрест. — «Батори»? «Батори»? «Батори»? Я «Сопот». Я «Сопот». Де ваш хазяїн? Прийом.

Мечислава вимовляє «хазяїн» таким топом, паче має справу з генералом.

Нарешті голос лейтенанта Франека: глибокий сніг утруднює переслідування, а бандити на лижах. Сліди повернули в гірську долину і губляться в хащах. Поранені залишилися з охороною на лісосіці.

Майор наказав переслідування припинити.

Мечислава вдячно подивилася на нього.

У просторому коридорі ратуші збиралися запрошені начальником гарнізону особи. Ротмістр Вехец то входив до кабінету бурмища, то виходив із нього. Поважний, заклопотаний, на його френчі бряжчали бойові медалі. Ксьондз увійшов у світській елегантній одежі. Можна було подумати, що це директор школи або якийсь урядовець. Окремо трималася «безпортфельна делегація». Струнка, середнього віку жінка з блискучим чорним ридикюлем прийшла останньою. Всі віталися з нею, повторюючи традиційне «цілую ручку». На жінці шкіряна куртка, обшита сивим смушком, чорна тепла хустка. Як тільки вона витягла із сумки цигарничку, мужчини кинулися до неї, пропонуючи вогонь. Ротмістр Вехец знову зник за важкими дверима прийомної бурмища і через дві-три хвилини вийшов уже з паном Войцехом Садульським. Той відразу ж урочистим

кроком попростував до єдиної серед присутніх дами. Бурмищ не сказав «цілую ручку», а церемонно нахилився і таки поцілував зап'ястя, відгорнувши трохи чорну замшеву рукавичку. Потім подивився на годинника й запросив усіх іти за ним.

При вході до кабінету начальника гарнізону стояв молоденький жолнеж з автоматом, другий чергував біля телефонного апарата.

Рівно о в'ятій Едвард Крайковський сам відчинив двері:

— Прошу, громадяни. Заходьте.

Він був не один. Ще два стільці стояли поруч, а біля них — офіцери. Один із двома великими зірками на погонах, другий молодший, у чині ротмістра.

— Прошу сідати. Насамперед повинен вас познайомити з моїми колегами. Громадянин підполковник Люціан Косинський, військовий слідчий. А ротмістр — мій заступник по політичній частині. Збишко Гаєвський. Громадянин бурмищ, мабуть, буде настільки люб'язним, що познайомить нас із присутніми. Просимо, пане Садульський.

Бурмищ окинув оком свій «актив» і, рипнувши стільцем, підвівся. Кроки в нього короткі, м'які. Обличчя з доброзичливою посмішкою. Втім, щось ніби сковує Войцеха Садульського, порушує координацію рухів.

— Можна? — запитав у майора, але одразу ж перевів погляд і на військового слідчого.

— Будьте ласкаві,— дозволив Крайковський.

— Почну з пані Стефанії Рогульської. Офіційної посади пані не має, але вона голова жіночої допомогової ради. Користуючись нагодою, висловлюю пані Рогульській моє і наше співчуття з приводу другої річниці смерті полковника Рогульського Станіслава, що сталася саме в січні року тисяча дев'ятсот сорок другого. Фашисти скарали його на горло у Кракові. За наказом самого Ганса Франка. Далі поруч із пані сидить наш шановний редактор.

Бурмища вислухали терпляче, хоч він і зловживав наданими йому можливостями. Занадто вихваляв кожного, особливо начальника міліції та хазяїна неіснуючої друкарні. Едвард Крайковський, як тільки бурмищ сів, розгорнув на столі свої папери.

— Сьогодні,— сказав Крайковський,— перший наказ начальника гарнізону набирає чинності, ротмістр Гаєвський зачитає його, шановні громадяни. Ми відповімо вам на всі запитання, які, можливо, виникнуть. Ваш обов'язок — активно допомагати в здійсненні намічених заходів.

Можете бути певними, що на цей раз вороги одержать таку відсіч, якої вони заслуговують. До речі, сьогодні в районі лісосіки один наш підрозділ був обстріляний, є поранені. Цей виклик ми приймаємо!

Гаєвський читав у повній тиші. Звичайні, звичні слова в його вустах набирали якоїсь особливої значимості, навіть урочистості. В наказі начальника гарнізону Власної Стріхи говорилося про славні перемоги, здобуті Червоною Армією та Військом Польським, про великі жертви, про те, що час повної перемоги над німецькими фашистами гряде. Це була преамбула. А далі конкретні пункти і строки, конкретні особи, які мають організувати перепис і явку призовників, патрульну службу, налагодити виховну роботу серед населення, мобілізацію його на боротьбу з націоналістичними бандами. Названо прізвища бурмища, начальника міліції. Саме вони несуть найбільшу відповідальність за виконання наказу.

Пані Стефанія Рогульська давно витягла цигарки й одну перово крутила в тонких, обтяжених золотими персями пальцях. Сипався на сукно тютюн, а пальці все ще робили своє.

Того ж вечора слідчому підполковнику Косинському виділили окрему службову кімнату в ратуші на першому поверсі, поруч із кімнатою бурмища. На квартиру його запросив ротмістр Вехець.

У сутінках патрульні понесли примірники наказу, чіпляли їх у людних місцях. На тумбі біля костюлу, на ринку, на рекламному щиті кінотеатру. Свіжий вітерець лопотів папером, виривав із рук. О дев'ятій вечора черговий доповів Едварду Крайковському, що його завдання виконано.

Батальйонний лазарет мав уже перших пацієнтів — жолнежів із другої роти. Бувалі хлопці не скаржилися, не стогнали, двоє навіть повечеряли. Тільки третій, той, що постраждав найбільше, лежав блідий, знекровлений, з пошєрхлими губами, і по його очах видно було, що рана завдає йому нестерпного болю. Майор прийшов до нього разом із Гаєвським. Їм дали стільці, вони обоє сіли і довго мовчки спостерігали, як молоденька сестра-жалібниця напувала пораненого чаєм. Це був Метек, молодший брат командира другої роти і його незмінний ординарець. Метек Пометло. І комбат, і замполіт його добре знали. Не щастить Метеку, це вже втретє він пролив свою кров.

У сестричці Крайковський упізнав Мечиславу. Мабуть,

командир другої роти попросив її після чергування провідати свого важкопораненого брата.

Дівчина дивилася на нього ласкаво, ніжно, і в погляді її було щось материнське.

— До тебе прийшов наш майор. Чуєш, Метеку. І ротмістр Гаєвський. Ти маєш їм щось сказати?

— Мені зараз краще, громадянине майор. Я все чую. В плече увійшла, а вийшла в потилицю. Лікар каже — добре, що не зачепило сонну артерію.

— Кріпися, Метек. Як же це трапилося, друже?

— Холера його знає. Вони в білому, непомітно наблизилися. Я біля Франека стояв, коли чую: та-та-та, точнісінько як німці ведуть вогонь, їхня школа. Короткими чергами.

— Він прикрив собою Франека! — схвильовано мовила Мечислава.— Якби не Метек...

— На мені все гоїться швидко... Ось побачите,— запевняв Метек, силкуючись посміхнутися.

— Ми подамо документи про нагороду, Метек,— пообіцяв ротмістр Гаєвський.— Поїдеш у відпустку з новою медаллю або, може, з орденом. Чого тобі прислати завтра на сніданок, чого б ти хотів?

— Я не голодний.

— А все ж? Ну, згадай, що ти найбільше любив дома?

— Дома? Я все там любив. Житній хліб, сало. Печеню з грибами. Але найбільше — молоко, спряжене в глечик. Або дуже гаряче, або зовсім холодне, тільки-но з льоху.

— Чуєш, Мечиславо! Мотай на вус.

— Мотаю.

— Ми тобі допоможемо, буде молоко. У всіх варіантах. І для всіх трьох... Молоко — це краще за всякі ліки, я знаю по собі,— майор Крайковський нахилився до Метека, потис йому руку.— На добраніч, герою! На добраніч, товариш! Сон — це теж ліки. Ти з нами, Мечиславо?

— Ні, спасибі. Посиджу ще. За мною зайдуть...

— Тоді на добраніч. Бо ми таки натомилися, дівчинко. Спішимо додому.

На вулиці замполіт сказав задумливо:

— Прикро за Метека. Невже по ньому стріляли поляки?

— Перевертні, а не поляки.

У темному небі, м'яко, без спалахів віддзеркалювалася далека заграда. Високий шпиль косячулу чорнів над білими дахами, на його крутизнах сніг не тримався. За нещільно замаскованими вікнами тут і там світилося.

У під'їзді будинку, біля якого проходили Крайковський із замполітом, поруч дві тіні. Майор махнув ліхтариком й одразу ж погасив його. Побачене тільки-но трохи розрадило їх, потішило.

— Ага, маєш! — засміявся тихенько Збишко Гаєвський.— От холери, на морозі цілуються. Тепер чого доброго не засну... Між іншим, порушення явне, а ми чомусь пройшли собі. Не скажеш, чому?

— Бо й самі колись такими були, як цей жолнеж. Але не бійся. Хлопці у нас звикли до самостійності. Парашутисти колишні, що там не кажи!

— Нехай... А я до політвідділу напишу: «Між воїнами і місцевими громадянами помалу налагоджуються дружні стосунки». Це ж і мені плюс. Як ти думаєш, Едварде Крайковський?

— Я думаю, що любов на війні це теж «політична робота». То чому б і її не брати на озброєння?

Обоє засміялися.

Напевне, кожний рапок у Власній Стрісі мав приносити їм свої сюрпризи. На тих самих місцях, де вчора розклено було наказ начальника гарнізону, з'явився інший, енесетівський. Видрукуваний на міцному папері, добре вичитаний, бо жодної орфографічної помилки. Черговий по гарнізону офіцер не став будити майора Крайковського. Вирішив дочекатися, поки той сам прийде. Мав часу досить, щоб прочитати «наказ» причіпливо.

За годину з'ясувалося, що тираж енесетівських «наказів» великий.

О восьмій ранку їх поклали на стіл Крайковському. Кілька примірників цілих і купу обривків. Ротмістр Гаєвський звернув увагу Крайковського на те, що база у підпільних друкарів першокласна, шрифти чудові, а майстри кваліфіковані.

— Отже, не всі «колишні» сидять без роботи,— зробив Гаєвський висновок.— Оглянемо сьогодні приміщення місцевої друкарні.

— Насамперед, давай поміркуємо. Дивися, як умотивовано і лаконічно складено «антинаказ». Нам протистоять підковані діячі. Вдумайся в кожную фразу.— Крайковський розривняв лист, став читати.— «Наказ по гарнізону Народових Сил Збройних від четвертого січня тисяча дев'ясот сорок п'ятого року. Номер сто двадцять». Чуєш, які «ми давні»! У Крайковського номер перший, а в нас сто два-

дцятий! І далі все продумано. «Так званий начальник гарнізону майор Едвард Крайковський учора своїм наказом оголосив про рекрутацію на дійсну військову службу поляків призовного віку, маючи намір поповнити так зване Військо Польське. Але Військо Польське не є таким, воно скомплектоване з радянських громадян, одягнених у польську уніформу, й служить інтересам більшовиків. У зв'язку з цим наказую: перше — на призовні пункти не з'являтися. Друге — в разі примусової мобілізації чинити опір, тікати з дому, ховатися в лісах або на наших підпільних базах. Третє — чекати моменту, коли ми почнемо створювати польську армію на звільненій від німців території, яка присягне на вірність законному конституційному урядові нашої багатостраждальної ойчизни. Начальник гарнізону Зигмунд Лях».

— Написано, справді, просто і ясно, я б сказав, із знанням справи, — згодився капітан Гаєвський. — Є, щоправда, одна промашка «почнемо створювати армію на звільненій від німців території». А хто ж, панове, звільнятиме її для вас від німців? Кожен поляк повинен над цим замислитися, якщо він має совість. Ну, а які контрзаходи вживе «так званий» Крайковський?

— Ходімо. Подивимося, як там шановний бурмищ обладнав призовний пункт.

Бурмищ зустрів офіцерів при вході традиційним вітанням, потім висловив майору не то співчуття, не то незадоволення з приводу нової провокації енесетівців, сказавши, що начальник міліції вже інформував його про «наказ» Ляха.

— Навряд чи хто встиг прочитати його. Вночі люди сплять, — спокійно зауважив на це Гаєвський. — Нас більше цікавить сама подія — перший день призову. Сподіваюся, в приміщенні, виділеному вами, тепло, чисто, гостинно. Буде музика.

— Про музику я не подумав. Звичайну канцелярську роботу нікому виконувати. Ми ж усі ці роки без оплати, від двірника до бурмища всі божим духом живуть.

— Годилося б і вам привітати майбутніх воїнів. Вам першому надамо завтра слово.

Бурмищ опустил очі, забурмотів скаржливо:

— Признатися, я зовсім хворий. Роки беруть своє.

— Ми зайдемо за вами о десятий, — не звертав уваги на його слова Крайковський, якому не важко було зрозуміти, чому так раптово «захворів» пан Садульський.

На вулиці якийсь закутаний у сірій шарф хлопчисько пробіг повз офіцерів і кинув їм під ноги конверт.

— Стій, хлопчику, стій,— загукав Гаєвський, але той вже вскочив у під'їзд.

У конверті маленька друкована листівка. Вона зовсім коротка, лаконічніша навіть від наказу Ляха: «Усякий, хто з'явиться на призов, оголошений майором Крайковським, вважатиметься зрадником народу. Він і вся його родина будуть покарані, а житло спалене. Керівник карного загону НСЗ Чорний Посол».

— Підкріпляють «наказ» Ляха, сволота! — вилаявся Гаєвський.— А хлопчиська, мабуть, підіслали до нас друзі, щоб ми і це знали.

— Чорний Посол. Я вже чув і раніше таку кличку. Його банда, певно, кочує. А може, у них тут центральна база?

— Сподіваюся, слідчий не сидить без роботи. Цікаво, він про листівку знає?

— У слідчого свої методи, у нас свої,— роздумливо мовив Крайковський.— Мета одна, а способи різні. З листівкою ми його познайомимо, звичайно.

Завітав і новий знайомий коменданта гарнізону гвардієць на дерев'яній нозі Томаш Стучек. Він припіс три листівки, які йому віддали сусіди. Ще десяток патрульні підібрали на вулиці, їх люди просто повикидали. Хтось усунув листівку в поштову скриньку на ринку, залишивши зверху ріжок, а коли скриньку відкрили, там їх виявилось більше сотні. Ще й зв'язані мотузочком. Хтось без мороки позбувся дорученої порції.

Вранці за півгодини до призначеного часу бурмищ і кілька службовців міської управи з'явилися до мобілізаційного пункту. Назустріч їм заграла радіола. Під звуки маршу Радецького отці міста переходили з кімнати в кімнату, віталися за руку з військовими лікарями, із сержантами-реєстраторами, з жолнежами, які пов'язали собі червоні стрічки чергових і наводили скрізь лоск. Треба сказати, що розмова начальника гарнізону з бурмищем таки вплинула на останнього, він дав відповідні розпорядження. Брудну підлогу вкрили килимами, протерли вікна, принесли більярд і радіола. Пластинки ставила втікачка з Варшави Кася. Після маршу вона вибрала мазурку, а далі зазвучав полонез Шопена.

Було десять. Поблизу призовного пункту бавплася дівора. На другому боці майдану якийсь вуйко продавав з фіри колені дрова, і покупців не бракувало. Особливо

ревно торгувалися молоді жінки. Звідси, від саней, вони крадькома поглядали на будинок з вивіскою: «Ласкаво просимо!» Поки ніхто з цивільних туди не заходив, жолнежі з пов'язками раз у раз визирали з дверей, і в ті хвилини на майдан вишлескувалася музика.

Та ось із провулка вийшло троє: попереду шкутильгав на дерев'яній нозі знаний у Власній Стрісі Томаш Стучек, за ним у насунутих на очі чорних кепках, з рюкзаками за плечима молоді рекрути. Так, помилки не могло бути, саме рекрути! Крокували вони твердо, як солдати в строю, головами не крутили, дивилися вперед. Торги миттю припинилися. Всі, хто був на майдані, дивилися на трьох сміливців, на те, як вони обтрушувалися на сходах, як оббивали сніг із черевиків. Рекрути зайшли в будинок і не озирнулися, а Томаш Стучек трохи постояв, докурив цигарку, потім став махати рукою, кличучи людей. І, диво, ті з Власної Стріхи, що прицінювалися допіру або ж просто знічев'я штовхалися біля воза, рушили до нього.

— Вістя, вйо! — гукнув спантеличений вуйко, не розуміючи, чому раптом усі чисто покушці втратили бажання купувати дрова.

Мабуть, зовсім випадково, саме тоді, як перші молоді громадяни Власної Стріхи стали перед лікарями і сержантами-реєстраторами, на майдан виїхали машини — одна, друга, третя, четверта. З-під брезентових темно-зелених тентів вилітали здружені жолнежські голоси:

Землю не кинемо, де народилися,
Мову свою не забудемо, ні!
Народ ми польський, польський люд!

За останньою машиною котилася на причепі похідна кухня, з труби над нею валував дим. Це один із підрозділів батальйону спеціального призначення вирушав у рейд.

6

Між німецькими батареїцями-зенітниками на тім боці Вісли і польським підрозділом на цім встановилися взаємини, яких, мабуть, ніде на фронті не зустрінеш. Прибувши у Варшаву ще під час літніх боїв, німецькі зенітники переправили таємно свого «парламентера» на правий берег. Через кілька днів цей самий парламентар перевіз на гумовому човні свого командира, капітана, а той заявив,

що дивізіон у повному складі готовий здатися в полон. Сюди артилеристів перевели з-під Гамбурга, де вони обороняли від авіації тюрму Баутцен. Там, у Баутцені, сталася подія, яка й вирішила подальшу долю дивізіону.

Німець розповідав.

Спостережний пункт зенітників знаходився на дерев'яній прибудові десь на рівні третього поверху, і ось там, в одній з камер, він, Шуберт, побачив в'язня, обличчя якого йому здалося дуже знайомим. Але впізнав не він, а його впізнали.

— У цирку Буше були чудові пожежники. Ви дуже нагадуєте мені одного з них. Так, він був зовсім юнак, але ви схожі... Одного разу пожежник позичив мені і робу, і каску, — оповідав в'язень, визираючи з заграбованого вікна. Він був у грубій сорочці з довгими рукавами, в темному кітелі, майже зовсім лисий.

— Цирк Буше в Гамбурзі? Майн гот! — Капітан озирнувся, хотів переконатися, що їх ніхто не підслухує. — Я знав того пожежника. І пам'ятаю історію з каскою. Ви — Тельман?!

— Років відтоді минуло, гер капітан, чимало, і яких років. Але це таки я.

— Не вірю. Того чоловіка я бачив багато разів. У Загебілі. В Альтоні. Я любив слухати, як він говорить.

— Ви належали, певно, до Спілки Червоних фронтівиків?

— Ні. Я співчував їм.

— І то добре. Між іншим, ви тоді серйозно ризикували, капітане. Ваша каска допомогла мені.

— Увесь Гамбург ризикував. Наше місто тоді звали Червоним.

— Приємна зустріч. Дуже приємна! А я не встиг тоді навіть подякувати вам. У касці ніхто мене не затримав. Я потім часто розповідав моїм друзям про вас і про каску. Брезентова роба і каска... — В'язень зітхнув, поторсав ґрати. — Звідси таким способом не втечеш... Може, ви мені скажете, як звали пожежника?

— Його звали Отто. А вас — Тедді?

— Ви не помилилися, Отто. Але ви, мабуть, і тоді знали, хто такий Тедді!

— О! Майн гот! Від мене цього не ховали.

— А зараз ховають. Власне, не ім'я, а самого Тельмана Ернста ховають, і скільки вже років. З березня тисяча дев'ятсот тридцять третього.

— І ви давно в Баутцені? Увесь цей час?

— Ні. Мої попечителі дбають, щоб я не знудьгувався на одному місці. Ви чули, звичайно, про Моабіт. А є ще поліцейська тюрма в Берліні на Олександрсплаці. І в'язниця у Ганновері. Баутцен — останній етап. Але тихо, гер капітан, я чую кроки вашого сержанта. Приходьте, як буде час. Я буду вдячний вам за кожне живе слово.

Так почалися для Шуберта незвичайні зустрічі й розмови з Тельманом, його друге життя, сповнене ризику, мрій, карколомних планів порятунку Тельмана, оптимістичних надій і відчаю, трагедії безсилля і нових шукань, які так само, як і попередні, вели у безвихідь. Бачив Тельмана на прогулянках, коли його виводили у кам'яний мішок двору. В'язню дозволялося пройтися по викладеному бетонними плитами колу, «подихати свіжим повітрям». У домашньому, давно не прасованому костюмі, в стоптаних черевиках вождь робітничого класу Німеччини відміряв у неволі своїми ногами, може, стотисячний кілометр рідної землі, скутої фашистськими кайданами. За вікнами казематів був цвіт його нації, всі, хто не схилився перед гітлерівською сваволею, кого не зломали ні тортури, ні голод, ні зневіра, для кого Ернст Тельман довгі роки був другом по спільній боротьбі. Ні, ніхто б не сказав, дивлячись зараз на Тельмана, що його залякали. Він ходив упертий і твердий на ногах, як усі гамбурзькі докери, підставивши голову холодному сонцю, що проникало в тюремний колодязь, не гнучи спину, посіченої канчуками з крокоділячої шкіри, виготовленої на особисте замовлення колишнього поліцай-президента Германа Герінга.

Капітан, який вийшов із сім'ї спадкового докера, гордився Тельманом.

Тельман сказав якось: «Сталін, капітане, зламає Гітлеру шию! Запам'ятайте».

В сусідній із Тельманом камері сидів осуджений на смерть радянський майор. Його звали просто — Василь. Коли і як вони спізналися між собою, капітан не знав, але ці ж самі слова Василь повторив одного разу капітанові зенітників як бойовий пароль.

Після тієї серпневої ночі, коли літаки англо-американців бомбардували Бухенвальд, поширилася чутка, що там загинув і колишній депутат рейхстагу Тельман, хоч капітан на власні очі бачив його ще вчора тут, у Баутцені. Як тільки стало можливим, він поліз на вишку. З тривогою позирив на знайоме вікно. Довго ніхто не показувався.

«Невже вони справді його вбили?» Жорстока думка терзала капітана, він утратив контроль над собою, поліз ще вище, припав до шибки. І саме в таку мить на драбині з'явився сержант. Мабуть, обличчя офіцера більше сказало сержантові Курту, ніж будь-які слова.

— Тедді живий. Його повели на допит. Брешуть газети і радіо, — вирвалося в Курта, за що він міг би заплатити життям, якби помилився у своєму капітанові.

В той день уперше за два роки спільної служби німецький офіцер потис руку «нижчому чинові». Вони ще довго залишалися на вишці над сірим громадям тюрми, осліплені сонцем, стривожені й збуджені важливим відкриттям, що завдяки Тедді давно вже стали однодумцями. У мареві ніби хиталося місто Баутцен, оперезане неширокою рікою Шпрее. Хиталися приземкуваті корпуси текстильної фабрики, вулиці, садочки з досягаючими плодами.

— Це моє рідне місто, — чомусь сумовито сказав Курт. — Я тут народився і виріс, звідси мобілізований. До речі, наші предки колись воювали з французами, і тоді на нашому боці були російські війська Баркляя де Толлі.

— Я знаю історію. Я знаю, що Баутцен — папівслов'янське місто. Тут був колись поруч із німецькою тюрмою і костюл. А ви німець чи лужичанин?

— За документами німець, а хто його знає. Все в поколіннях перемішалося. От тече Шпрее, скажіть, із скількох вона складається струмків? Така, мабуть, і наша кров. Нас більше називають «сербські люд».

І знову говорили про Тедді. Їх було тепер двоє, зв'язаних спільною метою. І їм здавалось, що згодом, коли фронт заговорить на своїй грізній мові і неминуче прийде на береги Шпрее, вони знайдуть ще спільників. Тельман, якого «поховали» фашистські газети, не загине, вийде на волю. Так вони думали, так мріяли, все більше пізнаючи один одного. Шуберт розповідав про себе. Їм завжди погано жилося, й обіцянки Гітлера сподобалися батькові. Але потім він опам'ятався, та було пізно. Курт сміявся, згадуючи своє. Лужичанам навіть із худобою місцевого бауера наказували «розмовляти» німецькою мовою, а не лужицькою. А в них же як у слов'ян: хліб є хліб, а не брот.

Та ось прийшов наказ: зенітникам — курс нах Остен! Гітлер наказав негайно ліквідувати загрозу виходу ворожих армій на оперативний простір. Ні, Гітлер не дозволить відступати, не віддасть більшовикам столицю німецького генерал-губернаторства. Таке, може, посмів би зробити

генерал-фельдмаршал Буш, який командував військами на центральній ділянці Східного фронту, але він заздалегідь пустив собі кулю в скроню. Вже не зроблять цього з метою «скорочення і виправлення лінії фронту» ні генерал-полковники Фром чи Гюнтер Кортян, ні генерали Цейцлер та Бек, які, певне, або розстріляні вже, або чекають спеціального суду, створеного Гітлером після замаху на нього 20 липня. Сам Гітлер, виступаючи по радіо, сказав, що кубло змовників розгромлено і знищено, німецькі армії знову почнуть наступальні операції великого масштабу як на сході, так і на заході.

Опівдні капітан прощався з Тедді. В'язень проводжав його піднятим угору кулаком. Останні слова Тельмана він поніс із собою на берег Вісли: «Сталін, капітане, зламає Гітлеру шию».

...Одного разу німецький капітан побачив у польському бліндажі серед нових друзів людину, яка йому здалася знайомою. Він придивився: «Василь? Товариш Василь!»

— Майн гот! Не вірю своїм очам!

Певно, усі, крім німців, у цій земляній квартирі, знали про те, який сюрприз чекає гостей. А може, власне для цього і викликали умовним сигналом, пальнувши двома синіми і однією червоною ракетами.

Він не помилився. Сусід Тельмана живий-здоровий, виходець із того світу. І ще один офіцер у радянській уніформі, стиснувши приязно руку німцеві, назвався:

— Артур Пік, — чорноволосий, з великими чорними очима капітан, вимовив своє прізвище зовсім тихо, але Шуберт добре почув. Воно прозвучало як звук набату. «Пік!» Таке прізвище у людини, яку знає вся Німеччина, весь світ. Вільгельм Пік — друг і соратник Тедді! Тепер він розуміє, чому всі зібралися тут — майор Василь, Пік, він і Курт. Треба виручати Ернста Тельмана, поки не пізно, поки наці не розправилися з ним, іти на який завгодно ризик. Гітлер стріляє, вішає своїх генералів, учорашніх інтимних друзів. Чи спиниться він перед тим, щоб знищити вождя німецького пролетаріату?!

Артур Пік підтвердив думки капітана. Справді, створено бойову німецьку групу, яка перейде фронт. У ній — перевірені антифашисти. Ще одна група добровольців, керована майором Василем, вирушить за тим маршрутом. Чи згодиться капітан бути учасником операції? Кого ще міг би він рекомендувати із своїх зенітників і чи є можливість

«легалізувати» товаришів у німецькій тилу, замаскувати їх під якусь команду «вервольфу»?

— Треба ризикнути. Баутцен охороняється цілим есесівським полком, вівчарками. Але там на механічному заводі залишилися наші підбиті гармати. Є добрий привід. Зі мною підуть Курт, Рудольф, Фальк, як обслуга тих гармат, які ремонтуються.

— Артур Пік схвильовано сказав:

— Це доручення партії, товариші. Признаюся, я дуже хочу брати участь, бути з вами. І я вірю, що майор Василь зробить мені честь. Не бійтеся, мова в мене не гірша за мову корінних берлінців, хоч довго довелося жити в Москві.

— У вас є свої керівники. Як вони вирішать, так і буде,— відповів майор.

Курт нагадав капітанові про річ, яку вони принесли з собою. Той одразу ж узяв пакунок, поклав його на стіл, став розмотувати брезентові «пелюшки».

Усі присутні з цікавістю дивилися, як обережно капітан робив своє діло.

— Міна споряджена. Кришка не відділяється. Знешкодити її можна тільки вибухом.

— Ризиковані ви хлопці. А якби вислизнула з рук?

— В інструкції сказано, що механізм спрацьовує тільки під вагою танка,— спокійно відповів капітан.— До того ж ми, як бачите, одягли її в м'якеньке.

Це був дерев'яний ящикоч, зроблений в «шпш», без гвіздків. Зовні дошки навіть не стругані.

— Антимагнітна?

— Так. Звичайний міношукач тут безсилий.

— Деревина замість металу,— мовив Курт.— Круп давно сидить на голоднім пайку, і цей варіант міни для нього як манна небесна. Кажуть, йому належить ідея, схвалена Гітлером, щоб на гармати населення здавало навіть ножі та виделки. Фюрер почав цю кампанію, пожертвувавши власний бронзовий бюст, подарований Герінгом йому до дня народження.

...На засніжений віслянський лід посипалися сині іскри пущеної низом ракети. Автоматною чергою відповіли на тім боці. Хтось ніби пальнув зі сну. Потім усе знову стихло. Білі тіні пішли між кучугурами на лід.

— Чекайте сигналу по рації. Пароль «Каска».

— Дуже добрий пароль. Символічний. Особливо для мене, колишнього пожежника цирку Буше. До звіданія!

Артур Пік і товариш Василь залишилися почувати у поляків. Вони ще довго не лягали. Артур розповідав, що знав про становище в ставці Гітлера після замаху, про розстріляних генералів і офіцерів, причетних до змови, і про зазідаюваних. Послався на підпільну радіостанцію «Атлантик», яка ось уже півроку веде свої передачі. Гостра криза в середовищі німецького генералітету триває, і Гітлер спирається лише на молодих генералів його «школи», тобто есесівських. Ще й зараз після багатьох місяців жорстокої розправи на аеродромі Флаксфельд особистий пілот фюрера Пауль Койте тримав напоготові чотиримоторний літак з таким запасом пального, який забезпечить політ на десять тисяч кілометрів. «Внутрішня» армія Гімлера, поліцейська авіація Штумпфа теж круглодобово патрулює, щоб устигнути придушити в зародку всяку спробу виступів проти гітлерівського режиму. Постріли штумпфівців гримлять у Відні, Варні, в Будапешті, Празі. Літаки й машини везуть арештованих змовників у Берлін, де Гітлер особисто бере участь в «судочинстві» і розстрілах. Голови тих, що досі не впіймані, розцінюються по одному мільйону марок кожна. Дружин і дітей також карають на горло. В Белграді молодий нацистський лейтенант стріляв у головнокомандуючого військами на Балканах фельдмаршала Вейхса і поранив його, а в Бухаресті колишній посланник Гітлера Кілінгер і його секретар Петерсон покінчили самогубством. Заарештовано і колишніх «підручних» Геббельса — 80 німецьких журналістів та редакторів, а також кілька тисяч членів старовинних дворянських і офіцерських сімей.

Він був добре інформований, Артур Пік, про все, що діється на його батьківщині, але не тішився надією на те, що розв'язку принесуть або прискорять змови й путчі. Тільки нові удари, рішучий наступ на землі, на воді і в повітрі поставлять на коліна фашистську Німеччину. Та частина німців, до якої належать Ернст Тельман, Вільгельм Пік, Вальтер Ульбріхт, Отто Гротеволь, повинна скоро буде взяти на себе обов'язок говорити і діяти від імені нації.

— Радянські люди завжди знали, що наці, скільки б їх не було, це ще не нація. Мине небагато часу, й гітлерівська держава впаде під тягарем власного злочину. Навіть ті з нас вірили в це, хто страждав у концтаборах. Ми прийшли до такої віри власним розумом,— виповідав свої думки майор Василь.— Шкода, майже все населення вашої країни свідомо чи сліпо корилося Гітлеру.

— Ви сказали, майоре, «майже все населення». А хіба в вами разом у катівнях не страждали й німці?!

— Треба дивитися правді у вічі, капітан Пік. Гітлер послідовно винищував тільки комуністів і тих, хто їх підтримував, що ж до буржуазних партій, то вони спершу вичікували, а далі дуже швидко «перефарбувалися». Не знаю, скільки тисяч комуністів мала Німеччина напередодні війни?

— За комуністів на виборах у тисяча дев'ятсот тридцять другому році віддали голоси п'ять мільйонів німців. Це немало. Принаймні половина з них потім потрапила за колючий дріт. А найбільш активні, звичайно, були розстріляні, замордовані.

— Я розумію вас як німця,— мовив майор Василь.— Двом з половиною чи трьом мільйонам загиблих комуністів і антифашистів поставлять колись, можливо, пам'ятник. Це буде справедливо. А інших суворо осудять самі німці. Цих «інших» набагато більше.

— Мені важко захищатися. Аргументи мої слабші за ваші, майоре. Але дозвольте запитати. Тоді, як польські легіони, озброєні світовою буржуазією, намагалися задушити Радянську владу, де тоді були чесні поляки? Чи несуть вони відповідальність за дії і вчинки Юзефа Пілсудського?

— Ви, ставлячи так питання, не врахували, капітане, однієї істотної різниці між передвоєнною Німеччиною і старою Польщею. Понад сто років поляки терпіли національну неволю. Царська Росія і Пруссія ще в тисяча сімсот дев'яносто третьому році поділили країну, і в так званому «королівстві польському» сатрапи жорстоко переслідували поляків. Коли після Жовтня почалося відродження країни в надзвичайно важких умовах війни, Пілсудському, оголошеному начальником держави, вдалося своєю демагогією одурити армію, втягнути її в авантюру, затіяну Антантою, але диктатурі цього ката народ так і не підкорився і лозунг комуністів «Геть руки від революційної Росії» та ще те, що Червона Армія прийшла на Віслу, примусили його піти на замирення. Трудовий народ Польщі відверто солідаризувався з трудовим народом колишньої Російської імперії, який повстав проти сваволі і гніту. А де ж нині у цій війні дужий голос народу німецького? Нація як така виявилася, на жаль, безсилою перед наці з мюнхенських пивнушок. Згадайте слова Бісмарка, слова цього великого, зрештою, німця, який теж мріяв про заво-

ювання. Але хіба не він попереджав: «Якщо ентузіазм пивнушок імпонує Лондону і Парижу, то... це ще не означає, що він імпонує і мені. Він не дасть нам у боротьбі жодного пострілу, і мало грошей». Так думав Бісмарк. Через сторіччя з ентузіазму пивнушок виплодився фашизм, а кому він імпонував, ким вигодуваний, ви, німці, і ми добре знаємо. Ваш батько, як мені відомо, був одним з керівників Комінтерну, Вільгельма Піка знає світ. В тюрмі і концтаборах, де я довго перебував, відносно майбутнього виробилися досить конкретні рекомендації, будьте певні.

Після короткої мовчанки Артур Пік запитав у майора:

— Правда, що Тедді останнім часом особливо дбав про своє здоров'я?

— Він завжди був однаковий щодо цього. Тедді сказав, що скоро усім буде багато роботи. Шістнадцятого квітня минулого року, пригадую, ми святкували день його народження. Хоч як за кожним із нас стежили, проте серед наших стражів були різні люди: одні навіть співчували Тельману, інші боялися його. Те, що Гітлер не наважився убити першого комуніста Німеччини, наводило на всілякі роздуми. «А що, як прийде ще його час?» І ось ми дізналися, що Ернсту обіцяли дати побачення з дружиною Розою і дочкою Ірмою. Разом з Тедді Ірму чекала вся тюрма, а можливо, і весь Баутцен. Але ні в той, ні на другий день ні дочки, ні дружини не було. У наші камери дійшли слова Тедді, вимовлені ним у години чекання: «Мабуть, вороги вирішили дати Тельману шах і мат». Та ще до мата не дійшло тоді. Ми ще довго були разом, майже цілий рік. А потім мені пощастило втекти по дорозі до нової катівні...

— Отже, минуло півроку, як ви розлучилися з ним? — після тривожної паузи запитав Пік.

— Ні, трохи менше. Я тікав у серпні, а нині січень. Нових повідомлень відтоді про Тельмана не було. Радіокоментатор Дітмар не наважується згадувати його, мабуть, не ті часи. Баутцен? Він мені сниться. І сниться Тельман, якому я дав слово повернутися за ним, якщо вирвуся з пекла. Німцям потрібен Тельман, як повітря. Тельман виведе німців із жахливого лабіринту, і вони знайдуть себе, нарешті, як нація.

— Мій батько теж так думає. Він вірить, що Тельман живий, що із своїм депутатським мандатом він прийде і займе гідне місце у народнім рейхстазі.— Артур Пік

дістав цигарничку.— Не хочете? А я вийду.— Свіже повітря увірвалося до бліндажа, і, дарма, що Вісла була закована в кригу, все ж запахло рікою.

Світанкова тиша порушувалася самотніми пострілами. У ході сполучення, поклавши зброю на бруствер, несли вахту бійці. Тепло струміло з-під насунутих на вуха конфедераток, вкриваючи сукно густим інеєм.

— Не спиться, громадянине капітан? — звернувся до Піка польський кулеметник, пританцьовуючи на рипучому снігу.— А фріци, холера їм у печінку, цілу ніч гріються. Нашу Варшаву-мученицю палять. Квартал за кварталом знищують. Ну, нічого, ми їм за все відплатимо, поганим! Ви, мабуть, з дивізіону «катюш»? Не бійтеся, для нас тасмниць немає. Разом же на фріців клятих, так?

— Я не з дивізіону «катюш». Але на ворога підемо разом.— Відповідь Артура Піка прозвучала урочисто, наче присяга.

...У білих саванах лівобережжя п'ятачок землі і півтора десятка батарейців, очолюваних колишнім пожежником із цирку Буше. В цю хвилину Артур з надією подумав про них.

7

Курт знову перейшов Віслу. Був у білому маскхалаті, одягнутому поверх благодійної шипелі з ерзац-сукна, і в такій же пілотці, натягнутій за звичкою на самі вуха. Поляки завагалися — відправляти його до Войнаровича так, чи дати іншу одягу. Запропонували козушок і шапку. Курт аж повеселішав, йому, певно, не хотілося бути схожим на полоненого.

Генерал Войнарович не сам, дарма що пізня ніч. На диванчику дремає його колега, радянський генерал. Молоденький капітан з вусиками сидить з ним поруч, мабуть перекладач, біля столу ще полковник в чорних окулярах. Усі очікувально поглядають на Курта, який уже знову без кожуха, у власній уніформі. На попелясто-зеленому френчі, досить потертому і завеликому для нього, нашивки за поранення. Обличчя худе, виснажене, голова стрижена, як у рекрута, волосся колюче, руде. Вигляд у німця не дуже веселий — він, певно, перемерз і тепер приходив до тями. Потроху його обличчя набирало нормального кольору.

Капітан запитав Курта, чи не хоче він склянку гарячого чаю, але Курт, ніяковіючи, відмовився. Капітан сказав, що коли так, то можна відразу перейти до справи. Показав Куртові місце за столом. Що хотів би розповісти Курт радянським і польським командирам?

Курт хвилювався. Мабуть, ще ніколи не доводилося виступати у такій ролі. Попередні зустрічі з польськими командирами були неофіційні, навіть інтимні, йому здавалося, що все бачене і чути ним однаково важливе, але для розповіді потрібно багато часу. Йому згадалися окремі подробиці: обіду, влаштованого генерал-губернатором Варшави на честь високих гостей з Берліна. Він, Курт, був в охороні... Згадалося, як генерали в есесівській формі, навіть за чином молодші від вермахтівських, займали місця поруч з фельдмаршалом і губернатором. Курт бачив на їхніх обличчях зухвалість переможців, наче не Рунштедт здобув той успіх в Арденнах, а вони особисто. Пригадав фанатичний погляд товстого промовця з Берліна, коли той проголошував осанну Адольфу Гітлеру. Але який висновок Курт зробив для себе, прослухавши цю промову, в чому її головний сенс? Ось це, мабуть, і хочуть знати люди, які так уважно чекають, поки Курт збереться з думками. Ага, почне він із кінця. З цієї фрази, що запала в голову Куртові і відповідно спрямовує його думки.

— Родичі по крові. Так він, той високопоставлений шеф із Берліна, назвав англосаксів. Кілька разів повторив це і на закінчення промови виголосив тост за фюрера. Я був здивований і нічого не зрозумів. «Для чого ж тоді Рунштедт веде бої проти родичів на Заході, чому він з військами не тут, під Варшавою,— Курт ставив питання самому собі, роздумуючи вголос.— Довести це аудиторії було пелегко, тому промовець розповідав про геніальний план переможного закінчення війни, розроблений фюрером. Аж тепер, коли викрито зрадників, буде вирішальна битва. Арденни — ключ до неї. Через Арденни німецькі армії знову ввійдуть у Францію, сягнуть моря. Нехай Захід знає, з ким має справу. Далі має бути або нова комбінація великих держав, або взаємне самогубство західних демократій на користь більшовиків і слов'ян. Тоді, твердив шеф, хаос європейський і всесвітній поглине могутні цивілізації, монголи і китайці, одягнуті у червоноармійські шинелі, здійснять свою споконвічну мрію — вийдуть на береги європейських морів. Так учить мудрий фюрер. Англосакси поведуться в цій війні, як неповнолітні. Та де там,

як діти. Ось чому їм ще потрібний арденський ремінець, той самий, який нині в руках Рунштедта.

Окремі слова і цілі фрази Курт брав із почутих учора у Варшаві, але інтерпретація належала, звичайно, йому. Радянський генерал на досить чистій німецькій мові звернувся до нього:

— Пробачте, ви що і де кінчали? Скільки вам років, генесе?

— На жаль, тільки два курси факультету права. Заліки за третій складаю, як бачите, на війні. Народився я в сімнадцятому, ровесник вашої революції.

— Продовжуйте, прошу.— Генералові трохи ніяково було, що обірвав Курта, але це сталося, як усі відчули, мимо його волі. Курт сподобався генералові.

— Слухаючи шефа з Берліна,— продовжував Курт,— я згадав слова баутценського в'язня. Пам'ятаю, чутки про змову двадцятого липня він зустрів тверезо, без особливих емоцій. Він сказав, пригадую, так: «Це реверанс нашої воляччини перед світовою буржуазією, промацування можливостей сепаратного миру. Нехай і без Гітлера, аби проти Радянського Союзу—доктрина генералів-путчистів». Тельман попереджав, що народ німецький не повинен дати себе ошукати. «Свободу треба чекати не з кривавих рук фарисеїв-миротворців, її принесе німцям тільки Червона Армія».

Далі Курт розповідав, що перед тим як іти через Віслу, радився із своїм капітаном. Не виняток, що англосакси дадуть німецькому командуванню перепочити на Заході. Без підписання сепаратного миру, а так, як робили це в дні «дивовижної війни», спокійно відсиджуючись в укріпленнях лінії Мажино чи за голубим Ла-Маншем. У них, слава богу, є досвід.

— А вам і вашому капітану не здається, Курт, що такий варіант на цей раз не кращий для західних союзників. Догадуюся, Черчілль навчився читати карту! Де їхні, а де радянські і польські війська. Якщо вважати епіцентром Берлін? — радянський генерал охоче вступив у полеміку з Куртом.

— Ми з капітаном усе ж німці, генерале. Навчені гірким досвідом німці. Вам краще за нас відомі цифри взаємних втрат на Східному фронті, але ми теж уявляємо їх колосальність. Та що англосаксам до того! Я певен, Черчіллю, мабуть, сниться вирішальний, найцікавіший раунд, коли вони візьмуть німецькі міста голими руками.

— І все ж, Курт, ви спочатку самі казали про піднесення у німецьких військах, про надію на успіх в Арденнах. Хіба є хоч одна сім'я у фатерлянді, де б не оплакували загиблих? Чим же все пояснити? Звідки нове піднесення?—це знову Войнарович, генерал Війська Польського, воїн країни, де теж не залишилося жодної сім'ї без утрат.

Колишній німецький студент із факультету права надовго замислився, почувши таке запитання. Звідки, справді, піднесення? Мабуть, трапляються явища, на перший погляд, нелогічні, незбагненні для звичайного смертного. Що це? Фанатизм, доведений до абсурду? Страх перед богом і людьми за чужі і свої злочини? Бунт згвалтованого інтелекту? Чи, може, це вірус расової вищості, з маніакальною впертістю і послідовністю прищеплюваний політичними ескулапами Третього рейху, дає себе знати в такій химерній і дикій формі? Ні, він не міг самому собі цього пояснити.

— Коли в тридцять третьому Адольф Гітлер став канцлером, я був ще школярем. Але ще тоді почув я від нашого учителя про трагедію цілого народу, описану Шіллером,— знову заговорив Курт.— Володарі древньої Спарти дбали найбільше про те, щоб мати сильних фізично воїнів для поширення влади над світом. Там слабосильних немовлят матері, які втратили людську подобу, підкоряючись законам Лікурга, самі скидали з високої Тейгетської скелі. А тих дітей, які залишалися жити, навчали, що найвища і найбажаніша мета — героїчна смерть у бою. Війни — ось промисел спартанців. Студентом я був у тих місцях, бачив маленьке селище, назване Спартою. Екскурсроводи розповідали нам, що оце і все, що залишилося від грізного минулого держави-казарми. Скорпіон знищив самого себе, але так і не відмовився від Молоха, від звірячих законів Лікурга. Коли я замислююся над майбутнім Німеччини під владою богемського єфрейтора, передо мною постає пустельна Лакедемонська долина, обвалище скель, урвища, колючі хащі і більше нічого.

Генерал Войнарович кивнув непомітно капітанові, той вийшов і зразу ж повернувся з гарячим чайником і тарілкою з бутербродами.

— Ми зовсім замучили вас, Курт,— винувато мовив Войнарович.— Скоро три, а вам ще йти. Погрійтеся, прошу, перед дорогою.— Сам налив йому велику емальовану кружку чаю, підсунув.— Пийте, будь ласка. Мої колеги,

як і я, дуже вам вдячні. Ось цей, до речі, наш товариш,— він показав на польського полковника в чорних окулярах, який весь час мовчки сидів і слухав,— теж сьогодні повернувся з Варшави. Йому навіть пощастило бути у тому будинку, який ви «ретельно» охороняли. Так, так, на обіді губернатора, не дивуйтеся. Тільки, звичайно, на полковникові була інша форма. Але те, що ми зараз почули від вас, доповнює загальну картину. У вас чудове відчуття сучасної обстановки. Спасибі вам, Курт!

Вони бажали йому щасливого повернення, вітали відважних тельманівців, як називали групу німців-антифашистів, очолюваних капітаном. Тільки загадковий полковник в окулярах, хоч і стис йому руку, але так і не промовив ні єдиного слова. Ну що ж, Курт не образився. Він розумів — у цієї людини дуже небезпечна служба, яка примушує до смертельно ризикувати, то бути обережним навіть у колі найближчих друзів. Курт так і не побачив його очей без окулярів і не почув голосу.

Віліс від'їхав, колеги Войнаровича розійшлися. Залишившись один, він оглянув принесений Куртом пакунок. Брезент акуратно прошитий сурою ниткою, кінці її зав'язані вузликом і припечатані сургучем. На відтиску круглій мініатюрної печатки вензель і літери: Я. Д. Перегорнув еластичну коленкорову палітурку, став читати.

«Щоденник Яна Дубеля, другий у житті.

К л я т в а Я клянуся перед своєю совістю, що писатиму тільки правду, одну правду. Коли я схиблю, то нехай мені відсохне рука, осліпнуть очі, нехай я перестану бути мужчиною.

Варшава,
перше
вересня
1939 р.

В цей день Гітлер учинив напад на Польщу. Почну не з війни. Кілька записів будуть стосуватись моєї людської біографії і мого першого щоденника, з якого підживилися крокуси в лузі: я сам його спалив і розвіяв попіл. Отже, дещо із старого щоденника, не існуючого більше.

Якось на лісовій стежці поблизу нашого дому випадково забачив таку картину: недобитий плазун з рябою спинкою і білим черевцем силкувався вибратися з-під бука, яким його придушено. «Вуж чи отруйна змія?» — вгавав я, не знаючи, як бути. І отут згадав,

що, коли намалювати довкола справжнього гада хрести на землі, він через них не переповзе. Боженька не пустить, так мене вчила моя бабуся Емілія. Повзун подолав божі знаки. А я й досі не знаю, кому залишив життя.

Більшість записів першого щоденника я присвятив дівчинці з каштановим волоссям, Леліті, моїй ровесниці і моїй дитячій любові. Вона таки породичалась зі мною, вийшовши за мого кузена. Через кілька років Гортензія, моя дружина, шкільна подруга Леліти, мов дикунка з островів Пасхи, знищила на домашньому вогнищі фотографію Леліти, котру випадково знайшла у мене. Я навіть не образився, відчув до Гортензії ще більше поваги. Ми обоє спалили в той день мости з дитинством.

Пригадую, під час подорожі я поскаржився батькові: щось у готелі покусало мене, а я не бачив що. Подивившись на мої «рани», батько сказав: «Клопи кусаються тихо і тільки в темряві».

На великдень мати кидала у воду золоті монети, і ми всі вмивалися в «золоті». Це були старі, ще «царські» карбованці, і я не розумів, чому наші «злоти» не з такого ж чистого золота.

«Тату, ми шляхтичі?»

«А чому це тебе цікавить, синку?»

«Я хочу знати, яка в мене кров — червона чи голуба».

«Проколи собі палець, візнаєш...»

Я проколов. Голубою вона не була. Голубою кров здається, коли дивитися на судини, сховані під шкірою, та й то лише у людей важкої фізичної праці або в старих і німечних. Отже, моя власна кров червона, як і в кожного.

Про одного знаменитого поляка, який помер, сусід-гендляр сказав батькові в моїй присутності, що то, мовляв, померла совість нації. «Нації, позбавленій совісті, ні на що надія-

тися, — підтримав його батько і порекомендував: — Кидайте, сусіде, своє ремесло». «Жолнежові завжди важко залишати землю, яку він завоював», — сказав наш другий сусід, учитель із вусами під Юзефа Пілсудського. «Особливо, коли він мертвий», — підтримав його батько, і губи йому скривила посмішка.

Та годі, досить спогадів. Іде війна. Німці бомбардують нашу Варшаву. Моє серце в траурі. Сьогодні, третього вересня, на третій день війни, я поховав Вігольда Дубеля, громадянина Жечі Посполитої, шістдесяти двох років, спадкового шляхтича, жертву варварського нічного нальоту. Земля тобі пером, мій батьку!»

Генерал Войнарович відклав на мить щоденника, йому згадалося прохання колеги з радянської розвідки: «Якщо дуже цікаво, перекладай, будь ласка, і для мене. Доручи комусь». — «Цікаво», — сказав собі Войнарович, не знаючи ще, куди далі, в який світ поведе його ротмістр Ян Дубель після похорону «спадкового шляхтича».

Взяв кілька чистих аркушів і почав перекладати для колеги із самого початку. Поки що не відчував потреби мати під рукою словник. Часом тільки зупинявся, перебудовував фразу, памагаючись не втратити прихованої іронії, емоціональної наснаги речення. Проймався помалу духом протесту, притаманного автору щоденника, розшифровував для себе складний процес його думання, можливий підтекст і знов-таки стежив за тим, щоб мимоволі не стати тлумачем польського тексту, а бути тільки сумлінним відтворювачем оригіналу. Зрештою, відчув неабияке задоволення. Праця просувалася рядок за рядком, і в міру цього з'являлося й міцніло переконання в корисності затії навіть для самого себе. Десять із глибин пам'яті доводилося добувати давно призабуті слова, і знайдені та поставлені на своє місце, вони відразу надавали реченню потрібної закінченості, не приблизного, а цілком ідентичного з польським виявленням авторової думки. Радів кожній «знахідці» і відкривав для себе заново невичерпні багатства мовних джерел обох слов'янських народів. Давно, дуже давно він не мав подібної насолоди від праці. Та й щоденник сам по собі зацікавив його. Мозаїка житей-

ських дрібничок, вихоплених з потоку буття, особиста трагедія, пережита людиною, її ліричні роздуми, стиснуті за браком часу до розміру анкетного факту.

«Ось знахідка для Ванди Василевської», — подумав. Але вирішив, що їй, мабуть, треба читати не щоденник, а вислухати сповідь самого Дубеля.

— Прошу. Не в першу чергу, а коли будете вільні, — подав уранці списані аркушки штабній друкарці. — Три примірники зробіть мені. Без службового грифу. Поки що.

Та переглянула текст.

— Ого! І ви — літератор.

— Чому і ви?

— Тсс. Я, здається, відкрила вам чужу таємницю, громадянине генерал, — кокетувала молоденька друкарка. — Але прізвизца не назву — і не вимагайте. Один ваш підлеглий пише вірші. Досить, до речі, пристойні. Особливо подобаються мені ті, що про любов.

— Он як! Прізвизце — таємниця? Добре. Нехай пише. Будем змагатися, чий твір кращий. А ви не згодні на роль арбітра?

— Спробую. Але скажу відразу. Вірші хороші. Я щоразу тривожуюся і переживаю, наче вони про мене.

— Все може бути...

— Ну, що ви! Як вам не соромно! — дівчина посунула каретку, її рожеві пальчики енергійно забігали.

Войнарович усміхнувся і вийшов.

Бузковий кущ, куди щодня зліталосся різноманітне птаство, став ніби вищий, вітри за ніч видули з-під нього сніг, відкривши жилаве покручене коріння. Кілька чубатеньких горобців завзято збирали крихти хліба і каші. На самому вершечку тонкої гілки гойдався великий, дуже гарний птах, скльовуючи там прив'язаний шматочок сала. Сизі крила, оранжева спинка, на грудях смугаста, як у матроса, тільняшка. Птах не злякався Войнаровича, продовжував діловито дзвобати і все в одному місці, там, де чорніла дротинка. Кожен удар гострого носика розраховано з великою точністю. Горобці збирали крихти хліба, але бачили й сало, часом котрийсь із них, набравшись сміливості, різно пролітав, мов штурмовик, над ласим об'єктом, втім, це ніскілетчки не турбувало гурмана, який, видно, знався на їжі. Ще трохи, і сало вже під кущем, а наступної миті воно у сизому дзьобі. «Пропало», — журно зацвірінькали горобці, невідомо для чого злетівши на голий кущ. Тільки один щупленький залишився внизу, певно найпоміркова-

ніший, він і далі продовжував вибиравати крупинки піноняної каші.

У штабі на Войнаровича чекали свіжі газети, люблінська, зовсім свіжа, сьогоднішня, московські, українські за минулі дні. І лист від дружини.

«Тепер дуже часті салюти. Слава богу, не маскуємо вікон. На нашу картку у магазині військторгу дали по ліміту півлітра «Московської». Я вкинула туди перчину: нехай настоюється. Заходив твій іспанський хрещеник Фредеріко. Виявляється, його збили ще на Дніпрі під Києвом, він лікувався у нашому місті, а ми не знали. Фредеріко — майор. Згадував, як ви разом у далекій Мурсії з нічого створювали авіаційний завод. Як ти читав іспанцем Адама Міцкевича. Зустрічай — летить у ваші краї. А нам, коли нам з Юліушем тебе зустрічати, дорогий наш воїне? Або коли ти забереш нас до себе?»

Через півгодини Войнарович хитався на сидінні поруч із Цезарем Данте.

Ті, до кого вони їхали, були справжніми німцями. Військові звання давав їм колись вермахт, а нову зброю, ту, що в них зараз, партизанське командування. В різних загонах чесно пройшли добровольці-антифашисти бойове хрещення і вибороли собі довір'я. Тепер настав час ступати і по рідній землі, хоч мало хто знає навіть серед високих воєначальників, які завдання на них покладаються, що означає кодова назва: операція «Каска».

Низенький, схожий на вагон будиночок ховався у глибині старого саду. Більшість дерев збереглася. Стояли по коліна в снігу, тому здавалося, що вони якісь незвичні, карликові. Широкі й могутні крони їхні переплелися гіллям між собою і прикрилися пухнастим палантином, витканим теплом і холодом з інею. Зимова казка! Над будиночком крутився помалу металевий флюгер, у піддашші, мов сталактити, звисали прозорі бурульки найдивовижніших форм. Навколо будинку, засипані снігом, спали звірі — велетенський слон із покаліченим хоботом, довгошийй жираф, з хатки на курячих ніжках визирала баба Яга. Були тут і новітні іграшки, прикрашені свастиками: фанерна модель «месершміта», підводний човен, мала карусель із електричним двигуном — і знов-таки з «месершмітами» замість коників. Певно, що до війни тут функціонувало містечко розваг для польських дітей, але пізніше його, напевне, модернізували нові хазяї Варшави для своїх кіндерів. Хтось уже тепер жартома одягнув на голову

жирафа німецький офіцерський картуз, а шию прикрасив комірцем чорно-червоного кольору з літерами СС.

Польський вартувий перевірів документи ще при в'їзді на територію парку, з Цезарем Данте поздоровкався, як із добрим знайомим, а той віддав йому, певно, обіцяні раніше, цигарки, камінці для запальничок ще й кілька злотих здачі.

Якби випадково до цього парку потрапили непоінформовані радянські чи польські солдати, відразу, не задумуючись, відкрили б вогонь. Тутешні німці зовні нічим не відрізнялися від тих, що сиділи у шанцях за Віслою. Мишачого кольору шинелі, пілотки з ерзац-сукна, автомати. Інструктує їх низенький, акуратно обмундирований оберлейтенант. Ось він поліз на триметровий поміст, став на краю, поклавши праву руку на груди.

Сам собі крикнув щось і стрибнув. Снігу перед помостом нема, мерзлий садовий ґрунт. Ноги офіцера вчасно підгнулися, спружинили, він приземлився й одразу ж, підхопившись, побіг уперед, гасячи удаваний парашут.

І рапортував прибулому Войнаровичу оберлейтенант німецькою мовою. Все як у рейхсвері. Механічні рухи, крикливий голос, навіть на обличчі тупа покора. Тільки що не викинув правицю вперед і не вигукнув: «Хайль Гітлер». Адже і це там доведеться робити.

— Вільно! — сказав генерал Войнарович.

Він знав кожного з них в обличчя і поіменно. Знав їхні біографії справжні й вигадані, знав їхні обов'язки. Ось перед ним Теодор, радист, а цей, Віллі, — підричник-мінер. Худенький, з розсіченою бровою художник Ганс. За допомогою шматочка звичайного леза він може виготовити який завгодно штамп і навіть круглу печатку. Фрідріх-боксер з Гамбурга, його кулаків начувайся, вони пахнуть смертю. А оберст, по суті, тільки колишній вермахтівський сержант, прозваний чомусь в польсько-радянським загоні, який діяв на півдні у Татрах, Кронпринц. Якби він був польським підданим, генерал Войнарович спокійно підписав би йому атестацію на капітана. Але, мабуть, після війни це зроблять самі німці. Аби тільки залишився живий.

У дерев'яному будиночку тепло, затишно, по-воєнному заправлені чисті солдатські ліжка. Шафка з книжками. Шахи. Над одним ліжком причеплено кольорову картинку з журналу: гарненька юна німкеня в голубому спортивному костюмі прокладає лижню серед струнких, як вона

сама, беріз; над другим — невеличка фотографія дівчини з розплетеними косами. Сидить у задумі перед трьома запаленими свічками, вставленими в святковий пиріг. Може, то вона святкує день народження друга, з котрим третій рік у розлуці. А може, ворожить.

Носять солдати у своїх волохатих ранцях серед найпотрібніших речей та всякого дріб'язку і такі ось дуже милі серцю цінності, без котрих, мабуть, обійтись неможливо.

А в іншій кімнаті плакати. На них міни, електричні запали, капсулі-детонатори. Таблиці з описом властивостей і вибухової сили толу, динаміту, піроксиліну. В шафіці — незвичайні альбоми. Войнарович, переглядаючи їх у свій час, відчув, як у нього холоде кров у жилах. На знімках і плакатах, намальованих тушшю і звичайним олівцем, — тюрми і концтабори Третього рейху. Поліцейська кримінальна тюрма в Берліні на Олександрплаці з «венеціанськими вікнами» і підземними карцерами. Слідча в'язниця Моабіт з бородатими ветеранами-наглядачами, які пам'ятають ще кайзера Вільгельма, гестапівське пекло на Принц-Альбертштрассе. Фешенебельні камери Ганновера, де можна бачити в дзеркалі своє скривавлене на допитах обличчя. Табір Равенсбрюк із його бараком смерті для жінок-партизанок, що зветься так елегійно — «Ніч і туман». Табір у Нейбранденбурзі. Ще один табір з крематорієм, чорний попіл якого у вітряний день летить на аристократичний Веймар — колиску світових геніїв Гете і Шіллера, Баха і Ліста. Баутцен. Тюрма, яку збудували на острах непокірним. У Баутцені нині перебуває Тельман, якщо він живий.

Войнаровича супроводжує Кронпринц. Їх тільки двое у класі, поляк і німець, і зараз обер-лейтенантові особливо приємно засвідчити, що «університети» на цій землі збагатили його знанням співучої польської мови, яка партизанові стала близькою і необхідною.

— Як почувують себе ваші товариші? Хворих немає? Не скаржаться?

— Скаржимося, громадянине генерал. Щось довго сидимо без роботи.

— Ну, це добра хвороба. Та від неї є ліки. Я привіз вам нарешті пакет. У ньому бойове завдання. Сьогодні відбій зробити якомога раніше. Треба добре спочити. Вночі...

— Сьогодні вночі? — зрадів обер-лейтенант.

— Так, сьогодні вночі. Слухайте уважно. За вами приїде машина пів на першу. Пакет розкриєте у повітрі. Там

явка, паролі, регламент щоденного радіообміну. До місця висадки вас супроводжуватиме штабний офіцер. Одинадцятим у групі буде Курт, ви з ним знайомі. Через Курта тримайте зв'язок з тими, що прибудуть пізніше. Старший начальник, якому доручено здійснення операції «Каска», має кличку Чорнявий. Прикмети його в пакеті. Він сам прийде на конспіративну квартиру поблизу одного з об'єктів, знайомих вам по альбому. Вибухівку, запаси гранат і патронів додатково скинемо в умовному місці. Опе, мабуть, і все. Ранній відбій пояснить тим, що вночі повторите урок приземлення й орієнтації на місцевості при повному боювому. Сховайте пакет...

Обер-лейтенант став по команді «струнко».

— Ви все зрозуміли? — запитав генерал.

— Яволь! — він був збуджений, як перед боєм.

— Бажаю вам успіху! Німецький народ колись, сподіваюсь, оцінить ваш подвиг... і не тільки німецький. Сотні тисяч кращих людей з усіх країн світу страждають у катівнях Німеччини. Над ними нависла загроза фізичної смерті. Відвернути її не зможе, на жаль, навіть наш генеральний наступ, бо гестапівці мають наказ — в'язнів знищувати. Кого б не довелося визволяти з фашистських бастій — мета ваша прекрасна. Розкажіть про це, як будете у повітрі. А тепер запросіть товаришів. Поговоримо. Я розповім про мого друга, іспанського льотчика Фредеріко, котрого збили в небі України. В думках я вже давно поховав його. Ви ніколи не чули про «лосчатос», тобто про «кирпатих»? На таких літаках льотчики інтернаціональної авіації воювали за Піренеями. А серед них Фредеріко. До речі, схожий на вас. Ніс у нього орлиний, очі тільки в іспанців чорніші...

А за вікном зимова казка. На обважніле гілля старезного саду падав сніг. І в класній кімнатці, де зібралася купка німців, повіяло червоними вітрами Іспанії.

8

— Зося Батура, до мене!

Габрієля стоїть на порозі й тримає руки за спиною. Вона щось принесла. Може, знову лист? Останнім часом Зося одержала від батька із Станіславчика, від Терези Йонич, а цей від кого?

Боже мій, звідки?

Марки радянські і зворотна адреса внизу: Харків. Чула, є таке місто на Україні, але хто її, Зосю Батуру, там знає? Всі літери друковані. Особливо акуратно виведено ім'я.

Захвилювалася, зиркнула на Габрієлю, потім швидко надірвала лист. Габрієля взяла Зосю за руку, перелякано запитала:

— Хтось помер чи поранений? Чуєш?

— Єзус-Марія, — і шепотіла, наче справді молилась: — Очі мої бачать, але не вірять. Не сміють вірити. Чуєш, Габрієлю! Це його почерк. Читаю і наче голос його чую. Дивися — і підпис його. Я, пам'ятаєш, розповідала тобі.

Справді, Габрієля знала про радянського воїна з України. Зося не ховалася ні з любов'ю, ні з горем. Розповіла, як важко поранено його в сутичці з бандитами. Вона його вже більше не бачила.

— Невже Петро знайшовся? Від нього лист?! І не таке на війні буває. Лист ще в дорозі, а того, хто писав, уже на світі нема.

— Я вірю й не вірю. Це сон! Ось послухай... — Схлипуючи, Зося стала читати. І в міру того, як рядок за рядком оживало написане, швидше і швидше читала, ковтаючи вже не свої сльози, а Петрові слова. Ті слова були для неї мов цілюща вода. Живий Петро! Він тільки скаржився, що ніхто до нього давно не озивався, а це, нарешті, старий Батура відповів: «Зося у 'війську». І надіслав номер польової пошти. Писав про себе Петро, що мало не помер. Того дня, як йому зробилося зовсім погано, його літаком відправили на Україну. Довго лікувався на рідній землі, гостював у батьків. А як зовсім одужав, відрядили на навчання. І стане він офіцером-прикордонником.

Зося вірила і не вірила. Адже їй відповіли тоді, що Петро Сліпченко помер. Другого дня санітарка з черниць навіть назвала номер палати, де він лежав.

— Виходить збрехала. А може, помилилася, — мовила Габрієля. — І таке буває. — Вона зачинила процедурну на ключ, щоб їм не заважали. Сиділи, притулившись одна до одної, говорили про Зосиною Петра, про те, що той, кого так, як його, передчасно ховають, буде довго і щасливо жити. Хтось смикав двері, незадоволено бурчав. Хтось ходив туди і сюди по коридору, навмисне шаркаючи капцями. Погасла і знову засвітилася лампочка під стелею. Дівчата довго не звертали ні на що уваги. Перечитували лист, і з кожним разом він ставав ніби довшим, усе нові й нові з'являлися в ньому думки, слова.

Нарешті Габрієля дивиться на свій годинник і робить злякані очі.

— Єзус-Марія! Мій ротмістр заснув, напевне. А завтра дорікатиме, що я його не колола. Пробач, біжу... — І все ж зупинилася на порозі: — Писатимеш відповідь — і від мене вітай. Я рада за вас обох. Ой, хоч би швидше кінчалась війна.

Пізно вночі, коли лікарня заснула, Габрієля знову прийшла до Зосі. Вигляд у неї заклопотаний, втомлений.

— Довелося кликати лікаря. Температура у ротмістра піднялася — тридцять дев'ять і три.

— У якого ротмістра?

— В Дубеля. Боюся за нього. Ось так страждала і Людина Герц. До останнього дня. Три ампутації не врятували її. А мені його жаль. Учора прийшла телеграма службова, якої він довго чекав. Радів, мов дитина. Тепер, каже, можна спокійно вмирати, важливі документи потрапили за призначенням. А зараз огнем горить. Ну, просто серце стискається, як дивлюся на нього. Молодий зовсім. І всі у нас, як він, молоді. Не від хвороби, від куль помирають. Якби не бачила, не повірила б, що кілька грамів металу можуть обірвати людське життя.

Настрій у Зосі — як у нареченої в передвесільний день. Зрештою, і себе, і Габрієлю переконала — тривожні думки треба гнати геть з голови, думати тільки про речі приємні, згадувати все хороше і мріяти, мріяти. На війні люди зголодніли за щастям, а голодний їсть не наїється.

Зося зітхнула. Чому так далеко від неї Петро? Де той Харків, у якому судилося йому прожити цілий рік? Може, то й добре, що він не на фронті, вже не ризикує щодня собою, не жде ворожої кулі. Але він там, а вона тут, на цьому боці кордону.

Кордон — то не жарт.

І пригадалися батькові докірливі очі, коли, бувало, дивився на неї і на гостя з зеленими петличками. Тривога і смуток чомусь закрадалися їй у душу, здавалося, батько не дорікає дочці, не осуджує за те, що вона водиться з Сліпченком, з Костюком. І саме від батька почула ніби випадково зронену фразу, запам'ятала її: «Якби ж не кордон». Слухаючи розповіді про колгоспи за Бугом та Збручем, батько таки вірив, що добре там господарюють українські селяни. А потім німці-злodingи, дарма що не все їм до рук потрапило, везли та й везли звідти і пшеницю, і корів, і свиней. Але ж кордон є кордон. Хоч і

переможе Червона Армія, та люди, де жили, там і житимуть.

Двічі на ніч обходила свої палати Зося, гомоніла то з тим, то з іншим, для кожного, хто до неї звертався, мусила знайти і знаходила тепле слово. А сама мучилась— Петро Сліпченко живий, але чи вижив він для неї, задля їхнього спільного щастя?

Над містом, як ішла з роботи, літали винищувачі. Літня жінка відкидала на тротуарі сніг. З вузенького віконця продавали свіжу газету. Зося подала монету. Перша сторінка закликала люд польський віддати всі сили фронту. Рузвельт у посланні конгресові заявив, що цей рік «може стати роком найвеличніших досягнень в історії людства». А в Німеччині мобілізують на примусові роботи дітей 12—14 років. Союзники під ударами німецьких танків змушені залишити одне місто на південь від Страсбурга. У районі Вогез англо-американські війська взяли важливу висоту. А ось повідомлення Радянського Інформбюро: ідуть жорстокі бої за Гроном у Чехословаччині, в центральних кварталах Будапешта. Перехощено шифрограму німецького генерала в угорській столиці, адресовану ставці фюрера: «Протягом трьох діб вас не чую. Знаходжуся увесь час під загрозою смерті. Становище безнадійне».

А в Любліна свої проблеми: «Хлібопекарні потребують робітників. Електровня запрошує на роботу досвідченого інженера-теплотехніка. Просимо всіх виховательок і нянь взятися на облік. На денних сеансах для школярів демонструється радянський кінофільм «Чапаєв». І ще реклама-об'ява. «Генріх Вуль. Психологічні дослідження...» Зося згадала худу таємничу фігуру Вуля, той день, коли він приїхав до них у Станіславчик, і згадала Ганку Яворівську...

Додому — в гуртожиток — ще рано, виспатися встигне. Зосі захотілося трохи прогулятися, подихати морозяним повітрям, подивитися, які нові крамниці відкрилися, що в них є. Зодяга її, надає житло Військо Польське. Воно ж і виплачує грошове утримання. Злотий до злотового складає вона до купи свою скромну капральську платню і відтоді, як живе в Любліні, щодня навідується до торговців-приватників, до державних крамниць. Приціплюється. Цікавлять Зося черевички, сукенки і панчохи-павутинка, вабить її «Ательє пані Юлішки», де можна побачити сорочки тонкомережані, із кришталевих ниток. Одну таку сорочку довго тримала в руках і купила б, якби вистачило капі-

талу, та ціну назвали дуже велику. Всі гроші, до злотого, лежали в кишеньці мундира, і саме це давало їй право у вільні години морочити голову собі й продавцям, розважало Зосю і тішило, як тішить кожну молоду жінку, незалежно від того, багата вона чи бідна.

Дійшовши до рогу вулиці, Зося помітила, що будинок на тій боці прикрасився новою вивіскою, якої ще вчора не було. За розмальованими морозом вікнами світилися матові плафони. Завагалася. Але саме в цю хвилину з дверей вийшло кілька жінок, і в руках у кожної — пакунки. Це заохочувало. Зося перейшла вулицю.

Очі розбігалися. Під склом на прилавках, на полицях повно краму. Матерія і готовий одяг. Жіночі прикраси, гудзики, нитки. Далі — скатерки, ковдри. Саме там, де продавалися ковдри, стояла черга.

А в другому кінці великого залу сяяло підсвічене скло і на чорному полірованому шматку дошки, підвішеному на ланцюжку, білили опуклі літери: «Комісійний продаж».

Чого тут тільки не було! Годинники і фотоапарати, лайкові рукавички і портсигари, ножі, віяла з пера пави, атласні карти, альбоми з колекціями марок. На оксамитних чорних подушечках блискотять золоті і срібні обручки, персні, сережки. Торгувальниці і тут багато, але не видно, щоб котрась із них виїмала гроші. Кілька поважних шляхтичів оглядають пожадливо все це добро і про щось тихо радяться.

Зося дивиться на таблички з цінами. Матка бозка! Перстень з голубим камінчиком — тридцять тисяч злотих, а другий, із рожевим, — п'ятдесят. Хто ж їх стільки має?

Зося раптом відчула чийсь дотик — не випадковий, ні, її міцно взяли за плече. Різко обернулася. Габрієля! І не сама. З нею капітан, той, що сьогодні стрівся їй по дорозі. Зося його одразу впізнала.

— Ти щось купуєш? Золото? Ага, догадуюся, шукаєш собі весільну обручку, — жартувала Габрієля. — Тут схоже на музей. Чудові експонати, правда? Є на що подивитися. До речі, познайомся, будь ласка. Людвік. Ровесник і друг мого старшого брата, давній приятель. Ротмістр, або сучасному капітан. Кому як більше подобається.

— Людвік Крег, — подав Зосі руку, і вона відчула, що на пальцях у нього кілька перснів.

— Зосю, наш Людвік має право закохуватись, він неодружений. Кляветься, що відклав усе особисте на після війни. Ти йому віриш?

KAWIARN

Габрієля зараз поводилася куди бідовіше, ніж у лікарні, Зося не впізнавала її, здалося навіть, очі в неї якісь хмільні.

Враз Габрієля капризно скомандувала, звертаючись до кавалера:

— Кави хочу. Де ваша кава? Ведіть нас, Людвіку, швидше у кав'ярню. Ти підеш з нами, Зосю? Це поряд. Ми вже заходили якимось, кава божественна.

— Красно дякую, але я чула, кава псує нерви і не дає спати.

— Дурниці! Кава так пахне, аж голова паморочиться.

Маленька приватна кав'ярня. Ніякої вивіски, тільки на вікні намальовано біленьку посудинку, а над нею клубочок пари. Кімната вузенька, освітлена одним віконцем. Понад стіною поличка, на ній порожні порцелянові чашечки. Жодного стільця. Огрядна господиня поважно возсїдає за широкою стойкою. Перед нею два однакові довгоші, як гусаки, чайники з червоної міді, пахне гербатю і кавою. Мадам попереджає:

— Сьогодні все без цукру, пане капітан. Кави?

— Просимо... У нас є свій. І, до речі, дайте нам три бокали.

Мадам відпускає спершу підлітка з облупленим, примороженим носом, дарма що він прийшов пізніше. Потім нахилиється, ховає голову під стойку.

— Прошу панства, ідіть он за той столик у кутку, — тихо говорить, і їм чути, як тонко дзвенить у її руках скло. Вона ставить на столик все, що треба, — тістечка, сир, загорнуту пляшку. — З собою принесли, коли що... У нас тільки кава та гербата, і то несолодкі. Такий час.

Зося дивується: тістечка! Але ще більше дивується, коли капітан Людвік Крег виймає товсту пачку грошей і розраховується з мадам Юлішкою. Пан Єзус, скільки все це коштує! На гроші, мов загіпногизована, дивиться і Габрієля, ось коли їй, напевне, паморочиться голова.

— За вашу добру таємницю, — підносить бокал Людвік і ледь торкається до тих двох, що стоять на столі. Бокали знову озиваються: його — тонко, з переливом, їхні — приглушеним, коротким «дзень».

— А не багато для мене? — показує Габрієля, беручи свій бокал. — Після безсонної ночі і після... Ми ж з вами сьогодні не вперше прикладаємося?

— Кава погасить усе. Беріть і ви, панно Зосю. Я дивлюсь на вас і згадую Міцкевича: «уста шукали уст,

а руки — рук зомлілих, сльоза пекла сльозу, зір — в зорі утопав». Любите Міцкевича? Тоді не відмовляйтеся ні від терпкого, ні від солодкого в житті.

Зося читала ці вірші і перекладала колись Петрові. «Уста шукали уст, а руки — рук зомлілих». Хто він, Габрієля, цей капітан? Наречений чи випадковий знайомий? Звідки у нього стільки грошей? І персні на кожному пальці. Тепер їй здається, що десь вона вже бачила цю людину, але дуже давно і не в такій одежі. Зеленкуваті очі, темна родима пляма біля вуха. Ніяк не могла згадати. Маленькими ковточками пила вино і стежила за капітаном, якому мадам знову налила чогось білого. Ні, вони не чужі одне одному, цей капітан і Габрієля. Ось мовби випадково рука капітана лягла на повне плече Габрієлі, і та схилила голову набік, щочою торкнулася гарної руки, обтяженої перснями. Вперше нині так близько бачить Зося лице Габрієлі, і їй здається, що випите вино не пішло тій на користь, зістарило дівчину, чіткіше вирізьбило кожну риску і павутилки зморщок на чолі, на шиї. Зблякли рум'янци, ніс загострився. Як вона рапше не помічала, що Габрієля набагато старша за неї, тільки вміє, як захоче, триматися по-дівочому. А капітанові років під сорок. Зрештою, Зосі все це байдуже, нехай Габрієля живе своїм розумом і навіть добре, що сьогодні ось так вони зустрілися. Вино Зося з ними вип'є, але це вперше і востаннє. У кожного з них своя дорога. Можна, виявляється, схилитися перед подвигом Людини Герц і водночас шукати для себе самої легкого життя і тимчасових утіх.

Хіба ж це для Зосі?

Духмяна кава смачна. Мадам підливала гарячої, а коли прощались, просила заходити частіше, навіть обіцяла, що для панночок наступного разу приготує приємний сюрприз.

Гомін вулиці збадьорив Зою, вона намагалася викинути з голови неприємні думки. Люблін дихає фронтом. Ставши тимчасово не тільки адміністративним, а й військовим центром нової Польщі, Люблін жив бурхливою напругою доби, його майдани і проспекти, кожна вулиця вирували з ранку до ночі. Сотні, тисячі збуджених, заклопотаних, свідомих своєї місії людей, як цивільних, так і обмундированих, знаходилися в безперервному русі, і ця жива і гаряча кров, пульсуючи з неослабною силою, диктувала свої високі ритми і свій особливий порядок. На перехрестях стояли гарненькі регулювальниці в конфедератках. Від

них залежало — бігти машинам, скакати уланам чи за-
мерти в чеканні. Жерла зенітних гармат насторожено
дивилися в небо. Строгі патрульні були всюдисущі, і від
їхніх пильних очей не сховалося, наприклад, що он той
вусатий жолнеж, одягнений не по формі, замість конфеде-
ратки на ньому саморобна шапка-вушанка з якогось світ-
лого хутра. І худенького підпоручника зупинили. Ага,
тримати під руку свою супутницю, хто б вона не була,
нехай навіть законна дружина, не дозволяється.

З громом і скреготом, викрешуючи іскри, розвертається
на перехресті тягач, це, власне, танк «тридцятьчетвірка»,
але без гармати. Танк-інвалід не хоче йти на пенсію,
служить, як може. На буксирі трофейний міномет, шести-
ствольний, зовсім новенький. Клубки диму вилітають з-під
тягача, регулювальниця морщиться незадоволено, але
з місця не сходить.

Вони йшли по вулиці Маршалковській до Зосиного гур-
тожитку, наче капітан змовився з Габріелею провести її
аж додому.

— Бідолашна. Бути в ролі сестри-жалібниці, жінки-
лікаря я ще розумію. Але ось так!.. Щодня мерзнути серед
дороги! Ні, ми надто безсердечні до вас. Хтось хіба думає,
як виглядатиме ця мадонна-регулювальниця, відслуживши
своє? — Знуцання, а не співчуття звучало в голосі Люд-
віка. — Що її чекає в майбутньому? Хто мені скаже? Вар-
вари ми, варвари двадцятого віку! А в нас, я чув, пині
є навіть жінки-танкісти. Патріотично вельми, але чи гу-
манно? Ви, шановна Габріеля, уявляєте, як там усередині
броньованої труни? Клянуся, не уявляєте. Жінка — це
кохана, мати. Але не жолнеж, ні! Особливо польська інте-
лектуальна жінка.

— Ну, а як же тоді бути з емансипацією? Рівність
у всьому, за це ми завжди боролися, правда ж, пані Зосю?
Якщо наші мужчини страждають, дайте і нам змогу ги-
нути, інакше ми будемо відчувати себе приниженими,
громадянами другого сорту. — Габріеля не ховала іронії,
особливо наголошуючи на «ми», наче вела з кимсь поле-
міку.

— Рівність. Емансипація. А конкретно? — глузливо мо-
вив капітан. — Одержуй чоботи з кирзи і махай на роздо-
ріжжі прапорцем? Ні, панство хороше, помилуй нас, боже,
від цього, нині і прісно!

Зося подивилася на свої хромові чоботи, пошиті батьком,
посміхнулася.

— Кирзові, як бачите, не обов'язкові. Дозволяється і в таких.

— О, ви ще зовсім наївна! Я маю на увазі кирзу, як символ того, що несе європейцям двадцятий вік. Спершу «лакштіфелі» марширували на схід, тепер «кирза» марширує так само переможно на захід. Ті — айн, цвай! Ці — ать-два. О, Любліну не пощастило. А Краків, Варшава. Що буде з ними? Іншого виходу, мабуть, нема. Міста — це фортеці, і ми їх руйнуємо. Я — людина військова, і, коли мені скажуть стріляй, стріляю туди, куди кажуть, з тієї зброї, яку маю, з гармати, з міномета, скидаю бомби, закладаю під мости динаміт. Нехай усе летить до біса! Мільйони чобіт безжально топчуть польську землю. Шостий рік топчуть. Ми нічого не створюємо, тільки знищуємо. Ми переможемо, звичайно, тих, хто підняв на нас меч, але потім і переможені і переможці підуть жити в землянки і печери. І всі ми, незалежно від знань і талантів, візьмемо в руки кайла. Почнемо все спочатку, як пращури наші в кам'яному віці. Від них нас відрізнятимуть тільки ордени та медалі, одержані за виправдане чи певиправдане варварство.

— Замовчіть, Людвіку. Мені робиться страшно, — зупиняла його Габрієля. — Чого у вас нині такий настрій? Хто вам зіпсував його? Признавайтесь. На фронті все йде добре. Читайте газети. І кава у мадам Юлішки, слава богу, натуральна, не з ерзац-цикорієм. Якщо в печері, яку ви нам обіцяєте, варитимуть щось подібне, я згодна й на печеру.

Зося давно вже зробила висновок, що капітан нетверезий, та й Габрієля своїм нагадуванням про каву ніби казала їй: «Не звертай уваги. Це не Людвік такий розумний, а терпке вино». «Кирза, печери, ать-два». Як він сміє таке молоти? Ні, Габрієля не вміє вибирати собі друзів.

Капітан занадто одверто висловлює свою неприязнь до Червоної Армії і до Війська Польського, мундир якого носить. Дослужився до капітана, а бач, які думки. Зосі неприємно, що вона згодилася бути з ними, але ж не станеш про це говорити на вулиці, та чи їй потрібно? Краще якось інакше дати зрозуміти, що вона, Зося, незалежна від них і що нічого спільного з такою людиною, як капітан Людвік, не має. В голову приходить щаслива думка. Зося зупиняється перед будинком музею, робить вигляд, що саме сюди їй треба. Виймає чорний замшевий гаманець:

— Прощу, сто злотих. З мене. За вино і каву. Беріть,

громадянина капітан. Буде чим заплатити за місце в печері.

Габрієля від несподіванки зомліла.

— Що за безглуздя? — У нестямі схопила Зося за руку, але та вирвалася й швидко пішла по сходах угору.

Людвік услід їй тільки засміявся:

— Фанатичка. Де ти викопала її?

— У лікарні. В тому самому відділенні, котрим дехто найбільше цікавиться.

— Невже?! — Він немовби витверезився одразу. — Чому не попередила, пся крив!

— Не встигла. Ти своєю ідеєю захопився, але ж і вона... Я б ніколи не подумала, що дівчисько таке гонорове.

Зося зникла за дверима музею. Капітан роздивлявся довкола, запам'ятовував цю вулицю і цей будинок. Потім спитав:

— Підеш відпочивати чи до мене?

— Як хочеш...

— До третьої я вільний. Але, мабуть, треба зайти до Юлішки. Дома сухо...

— Я нічого не питиму.

— Знайдеться кому пити, було б що. Сьогодні четвер... Хтось має приїхати з Власної Стріхи. У мене паршиві передчуття.

Біля кав'ярні — офіцерський патруль. Супутниця стисла капітанові руку, але він сам бачив уже небезпеку і тому навмисне поведився навіть зухвало як для військового. На очах патрульних поцілував свою супутницю, погрозив їй пальцем — стій, мовляв, тут. Патрульні козирнули йому, офіцер, який очолював трійцю, мав звання поручника. Через кілька хвилин Людвік виніс пляшку, загорнуту в паперову серветку, і не ховався з нею, навпаки, тримав, як щось дуже коштовне. Патрульні козирнули вдруге.

— Ти молодець, як завжди! Пройшов мимо горобців мов Наполеон!

— Видресировався. А раніше, бувало, як тільки зустрічався з ними, ледве стримував нерви. Розрядити пістолет у червоні пики — це ж насолода!

— Справді? А я стріляю, коли доводиться, без будь-яких емоцій! Ні страху, ні насолоди. Треба — стріляю. Твій батько знає. В Жешуві, здається. Так, у Жешуві. Хазяйка квартири, де ми зупинилися на ніч, запідозривши нас у чомусь, привела старенького зовсім двірника. І що б ти думав, вони удвох силкувалися зв'язати нас і передати

міліції. «Випростайте-но, пані, ваші ручки з кишеньок, прошу ласкаво». При нас була рація, шифри. Я випростала одну. Пан Август незчувся, як ті патріоти вже корчилися на підлозі, мов жуки на шпильках. І ми потім поснідали в їхній хаті. Ну от, мій любий, якою часом безнадійно холодною буває твоя Констанція.

— Хотіла сказати «ваша». Моя, як і батькова.

— Тебе це лоскоче? Нехай буде так — ваша, а ви обидва мої. Ага, ховаєш очі. Нічого. В цьому є, як ти сам сказав, «неповторна» звабливість, свій смак.

— Він був перший, тому я не маю права ревнувати. Та й що таке ревності? Мотлох, який віджив своє. Жінка належить тому, кому належить у цю мить. Догадуюся, Август Лотоцький не забобонний, як і його син...

— Гадаєш, він пробачив би?

— Не пробачить, коли виникне світський скандал. Головне для нього — репутація. Ми повинні поводитися обережно — оце й усе.

— Набридло, Казьо! Пробач, що так називаю тебе. Все мені набридло. З твоїм старим ми не ховалися. Він живе під своїм власним прізвищем, колишній депутат. За його спиною я почувуюся краще, спокійніше. Ось зараз ти попередиш: «Заходь одна». І будеш вичікувати десь на сходах, ловити хвилю, щоб прослизнути непоміченим у квартиру, яку сам оплачуєш. Потім будеш прислухатися до кожного звуку і завмирати, якщо кроки стихнуть під нашими дверима. Ти не боягуз, я знаю, але ти надто обережний. Ти не згоден повиснути на шибениці «за гріхи якогось там Чорного Посла». Логічно! Але мені набридло, чувш, я хочу бути тільки жінкою, коханкою і ніким більше. Маю я право?

Він стис її за лікоть — маєш.

Чорна, вилита з чавуну брама болісно простогнала в іржавих петлях, впустивши їх у напівтемний мурований прохід, над яким похмуро нависали три поверхи ще міцного, але досить-таки обшарпаного будинку. В овальних нішах біліли карликові статуї святих, оздоблені запилюженими віночками з паперових квітів. Широкі дубові двері, прикрашені в кількох місцях мідними цяцьками, налатані диктом.

Тут він зупинився і, глузливо підробляючись під її голос, сказав:

— Заходь одна.

— Зайду, мій пане.

Чув, як вона піднімається по сходах, притримуючись за хиткий поручень, і як той порипує. Чув знайоме цокання замка і м'яке шарудіння ніг на стертому килимку. Чув, як щось упало, схоже — ключ, а потім її голос: «О!» Прислухався. Ні, більше нічого вона не сказала, крім цього «О!», яке ніби означало здивування чи несподіванку, а може, й нічого не означало, а просто людина так зреагувала, випустивши з рук якусь річ.

Поручень, справді, тримався погано. Пішов посередині сходів, страхуючись, щоб не зірватись униз. Ось її двері з «оком» і щілиною для листів. Тихо за ними, спокійно. Штовхнув, і вони відчинилися.

Ага, у квартирі гість. В глибокім шкірянім фотелі, поклавши ногу на ногу, сидів той, на кого вони, власне, сьогодні чекали. Але чому так рано і так оригінально він об'явився?

На столі цигарки, повна попільничка недопалків. Гість невзутий, у самих шкарпетках, мов у себе вдома, цього разу не в уніформі. Елегантний костюм, чорна «бабочка» замість краватки.

— Гуд монінг, пане Лотоцький-молодший, — гість підвівся назустріч. Посмішка доброзичлива, дружня, але це маска, бо очі холодні, як завжди, металево-сірі. — У пані Констанції ні води, ні вина. Ви щось принесли, сподіваюся? Я тут, між іншим, з ночі. Обставини примушують поспішати.

— Гуд монінг. На ваше щастя, пане майор. — Казимеж Лотоцький подав гостю пляшку без етикетки. — А про воду я не подумав. Дайте нам, Констанціє, будь ласка, чарки і щось закусити.

Констанція вийшла, закопилівши губи. Їй усе сьогодні не подобалось. Те, що гість валявся на її ліжку, що сидів тепер перед нею без черевиків, що, нарешті, Казимеж Лотоцький дозволяє собі одсылати її на кухню, тоді як і сам міг подбати про все. Та, мабуть, найбільше досадує, що не почує, які ж то нові обставини погнали до них офіцера «командос». Одні хазяї і в нього і в неї, та в кожного, певно, є і свої таємниці.

— Чому ви поміняли собі самочинно офіцерське звання? Що сталося, полковнику? — запитав майор, як тільки вони з Казимежем залишилися удвох.

— Капітанів у Любліні більше.

— Треба попереджувати принаймні. Я міг надіслати до вас посланця, який вас не знає. Це б насторожило його,

сплутало карти. Добре, облишимо. Слухайте уважно те, що повинні знати до певного часу лише ви. Наші лондонські друзі готують десант у Варшаву. Як тільки Сталін віддасть наказ про генеральний наступ,— це буде десь між двадцятим і двадцять другим січня,— підніметься велика ескадра з поляками на борту. Німці відступлять з Варшави без бою. Десант повинен здійснити те, з чим не впорався генерал Бур. Червоних зустрінуть польська адміністрація і англійські кореспонденти. У Власній Стрісі, в Любліні, скрізь дуже важливо деморалізувати охоронні гарнізони. Насамперед упадуть самозвані ватажки. Списки ви маєте. Сигнал для виступу — поява в небі над Варшавою «дугласів», які імітуватимуть «човникову операцію». Сталін обіцяв Черчіллю почати новий наступ між двадцятим і двадцять другим. Потім почнемо і ми. Після того, як гарнізон Власної Стріхи, що протистоїть мені, капітулює або буде знищений, я теж поведу моїх героїв на Люблін. Про все інше, крім десанту і строків, можна говорити в присутності Констанції. Он вона вже несе трапезу, чуєте. Рація працює? Я хотів би ще сьогодні встановити зв'язок з нашим шефом.

— Рація за тридцять кілометрів звідси.

— Автомобіль?

— Буде. Поведу я. О мила Констанціє, ви просто багачка. Краківська ковбаса, консервована цибулька — то найбільші делікатеси! Просимо, сер майор, підтягайте фотель.

Констанція й себе не забула, але чарку взяла меншу, кришталеву.

— За Польску! — перехилив свою англійський майор.

— Нех жие!

— Як, до речі, поживає ваш батечко, пан Август?

— Працює на благо нової... У відомстві пана Аяджея Вітоса. Їм доручили поділити землю так, щоб усіх зробити щасливими.

— Ділять?

— Поки що на папері. А як там ваш гарнізон? Тримастся в облозі?

— Чому в облозі? Едвард Крайковський ось тут у мене,— майор розчепірів пальці, потім загорнув їх у жменю.

— Але в газеті пишуть, що Власпа Стріха вже дає поповнення Війську Польському,— не вірила майорові Констанція.

— Поки що дев'ять у мене, десятий — у них, — нахвалвся майор. — Довелося спалити кілька халуп на околиці, звідки рекрутувалися до Крайковського. Для профілактики.

Після другої великої порції майор запалив цигарку. Пускав дим під стелю, розважався. Потім щось згадав і посміхнувся.

— А земляка вашого, Казимеже, ми здорово прищипили. Не зірветься. За які такі успіхи йому підполковника дали, не розумію. Втім, торг відбувся. За обіцянку не викривати його, мовчати про високе опікунство над родиною, пан Люціан Косинський пообіцяв лояльно ставитися до існуючого у Власній Стрісі енесзетівського підпілля і, як слідчий, всіляко заплутувати доручене йому розслідування. Свої обіцянки він ревно дотримується. Ніхто з наших активних бійців не потрапив під арешт, хоч деякі компрометуючі матеріали у нього, безперечно, є. Думаю, приручимо вчителя, ще він попрацює і на нас, друг пана посла Юзефа Ліпського.

— А ви не думаєте, що це лиш гра з його боку?

— Все може бути. Без ризику нічого не робиться.

— Крім «опікунства» над родиною в Лондоні, що ви йому обіцяєте, яку винагороду?

— Пані, яка вела ті переговори, запропонувала кругленьку суму в іноземній валюті, справжні підполковничі погони й солідну посаду в «двуйці». Відповів, що волів би мати обіцяне Лондоном підтвердження її повноважень.

— Авансу не попросив? — запитала Констанція.

— Аванс йому платять із сорок першого року. Утримання сім'ї у пансіонаті для офіцерських родин недешева забава. Далекоглядні люди, скажу я вам, наші ватажки. Часом їм просто заздрити...

— Що ж, вас можна привітати. Здорово заздрість гартує дух, керує людськими вчинками, — зітхнув Казимеж Лотоцький. — Ви на вірній дорозі, пане майор. Власна Стріха лише незначний епізод, як я розумію, все ж головне попереду. І слава, і високі чини. Ваше майбутнє з вами, при вас, має — в маєтності. Не уявляю себе окремо і десь інде, як не в спадковій гнізді Лотоцьких. Мені — має!

— Здорово сказано, пся крев, — вдарив себе по коліну майор. — Аж дух розпирає від цього мудрого гасла. Мені — має! Я б написав його на прапорах наших армій.

— Маєте на увазі британські, — підказав Казимеж Лотоцький.

— О ні! Дивлюся ширше. До річі, в моїх жилах тече змішана кров. Трохи польської, трохи англійської, а як дивитися в глиб віків, то ще й третій струмок, прапрадід, як твердять, походив з греків. Отже, моя батьківщина — весь світ і ніяк не менше. Я теж воюю за спадок, на котрий маю право. Мені — моє!

— А я? Ви забули про мене, панове? На що має право така жінка, як я? — Констанції набридло слухати нескінченні мудрствування захмелілих мужчин, які поводитися так, наче її зовсім не було в кімнаті.

Годину тому вона інакше уявляла собі нинішній ранок. Нащадок греків, у жилах якого трохи англійської крові, зіпсував інтимну зустріч з Казимежем, котрої вона давно чекала. Пустопорожнім дискусіям не буде кінця-краю, а вона й без подібних сповідей знала їхнє життєве кредо і те, що в кишнях або за підкладкою одежі вони тримають не варіації на філософські трактати Ніцше, а гроші, злоті і фунти, долари і карбованці і чималий запас жовтого металу — у монетах, каблучках, перснях, відібраних по закопу сильнішого: «моє — моє». Відібраних у живих і мертвих. Невже вони й досі потребують якогось самоаналізу, самовиправдання своїх учинків і своїх життєвих концепцій? Яке безглуздя займатися цим у такий час! Світ летить у прірву, ось із чого треба виходити. Порятунку немає. Ні від кого. Планета звільняється від баласту, від зайвих людей. Рано чи пізно підійде черга і до найспритніших пристосуванців, які б вони не були цупкі, як би не хапалися за життя. Вар'яти! Її покійний батько, священник, казав ще маленькій, що десь на небі у великому вітварі кожна людина має свою свічку і від наглядча божого за ділами праведників залежить, коли її погасити. У двадцятomu віці боженька сам із косою прийшов у вітвар, і ніхто його не зупинить, а вони мітинують.

— Право жінки? О, воно безмежне! Особливо в гарної жінки. Пробачте нам за нечемність, вельмишановна Констанціє. Торочимо бозна-що тоді, як у вашій присутності годилося б думати зовсім про інше, — майор нахилився, поцілував їй руку. Потім, переможно глянувши на Лотоцького, поцілував і другу. — Якби я тут не мав достойного суперника... — зітхнув і солодко мружився, наче й справді ті поцілунки збудили в ньому якісь бажання.

— А хто казав щойно — «здорова заздрість гартує дух, керує людськими вчинками», — нагадала Констанція. — Чи це вірно тільки в політиці? — Їй хотілося хоч заради

жарту розворушити цих кавалерів, зштовхнути лобами, погратися ними, як кицька з мишею, а потім презирством віддячити обом за холодну байдужість до неї.— Користуючись, як ви підкреслили, правом жінки, я не віддаю переваги нікому з присутніх. Отак! Між вами лицарський турнір...

Лотоцький іронічно подивився на неї.

— Як довго він має тривати? Годину, день, вічність?

— Вам ніколи? Ви поспішаєте? — У свою чергу запитала Констанція, ображена його тоном.— А ви? — З викликом звернулася до майора, наливаючи собі з пляшки.

— Я? Нас чекає рація за тридцять кілометрів звідси. Ось що я знаю.

Констанція невесело засміялася.

— Турнір закінчено. Ні переможених, ні переможців,— спорожнила чарку і втомлено провела рукою по обличчю, очах, по губах, наче знімала бридке павутиння. Потім вийшла у ванну кімнату. Звідти припливли пахощі одеколону — Констанція вмивалася на французький манер, бо води не було.

Стала перед ними відсвіжена, спокійна.

— Мені дозволяється спочити? Перед дорогою?

— До другої, не довше,— подивився на годинник майор.— А ми посидимо, якщо ваша ласка. Шкода тільки — ні при чому,— показав на порожню пляшку.

Констанція кивнула їм і зникла в сусіднім покої. Чути було, цокнула глухо замком. Лотоцький випростав ноги, зручніш вмовстився у м'якім фотелі, розслабив м'язи. Майор закурив. Раптом двері відчинилися. У довгій нічній сорочці, в золочених капцях — на порозі Констанція. Розплетені коси спадають на плечі, на голі руки. Міцний запах лаванди наповнив кімнату. В руках білий флакон. Чистий ректифікат. Буде при чому сидіти.

— Це вам. Між іншим, хотіла повідомити, пане майор, що я з Казимежем Лотоцьким давно вже — нешлюбні чоловік і жінка. Це вас не дивує? Отож, кесарю — кесарево. Пийте за наше здоров'я,— вона взяла Казимежа за руку.— Ходім, я маю тобі дещо сказати.

Він не змагався з нею.

Вийшов у вітальню десь через півгодини. На самому денці флакона ще залишилося трохи, Казимеж поділився з майором, мовчки випив свою порцію.

— Жінки — примхливі створіння,— сказав Казимеж Лотоцький банально фразу.

— Висповідаетесь в костьолі, Лотоцький. У вас ще буде для цього час і нагода. А зараз обличмо,— сухо і зовсім тверезо, наче й не пив нічого, мовив майор.— Є ще кілька питань, про які ми не встигли поговорити. Ви нічого не сказали мені про Яна Дубеля. Вирок досі не виконано...

— Його палата охороняється вдень і вночі. Не підривати ж усю лікарню.

— Ось бачите, пане полковник. У великому ви бували сильнішим, ніж у малому. Штаб дивується. Безкарність породжує ілюзії в інших, хто міг би, як він, обрати шлях зради. До речі, вам, мабуть, не зайве знати про нещасний випадок на березі далекої Темзи. Дружина Дубеля і двох його дітей загинули під час автомобільної катастрофи. Вся польська колонія в траурі...

Казимеж Лотоцький витримав гострий погляд майора: вони були варті один одного.

— Тепер Яну Дубелю справді ні для чого жити,— сказав похмуро після короткої паузи.— Із співчуття до його горя ми мусимо діяти, як я зрозумів...

— Так! А паша Констанція? Хіба вона не має доступу в його палату?

— Можливо, її не зупинять на порозі. Але тоді ж одразу підозра впаде на неї!..

— Гра варта свічок. Тим паче, що наша Констанція втратила, здається, віру, живе без компаса. А це теж небезпечно...

— Без Констанції замовкне рація.

— Не бійтесь. Зі мною прибув новий радист. Він сяде за руль вашої машини.

— Моєї?

— Зараз ви підете і добудете машину. За гроші чи при допомозі зброї, на один рейс. Рація потрібна у Власній Стрісі, хіба я вам цього не сказав? — Майор підвівся.

— Люблін це не Власна Стріха, пане майор. Тут можна віддавати накази, але не завжди вдається їх виконувати. Я не заперечую, якщо ви спробуєте заволодіти машиною самі.

— Що?! — майор віритул підійшов до Лотоцького.— Ви не забули, з ким розмовляєте? Мої повноваження, як вам відомо, підписані в Лондоні! Не грайте з вогнем. Один нерозумний з вашого боку крок, і я змушений буду скористатися моїм правом усунути вас! На карту поставлено все, і тому ми будемо нещадні до своїх, якщо вони схилять у чомусь. І ніякі минулі заслуги не допоможуть вам,

пане полковник! Невже ви злякалися?! В такому випадку для резидента єдиний вихід... Ви його добре знаєте.— Майор швидко витяг із кишені маленький схожий на запальничку пістолет, поклав його на стіл перед Лотоцьким.— Гарантує негайну смерть і зовсім, до речі, беззвучний. Або — або, полковнику.

Той узяв пістолет.

— А легітимацію до раю гарантуєте? — погрався Казимеж нікельованою цяцькою.

— Обов'язково! Здійснюється останнє бажання того, хто накладає на себе руки.

— «Мейд ін Інглєнд». Ну що ж, спершу я спробую перевірити його на ділі, а вже потім, як буде потреба...— простягнув руку з пістолетом уперед, ніби збирався пальнути з нього у скло або ще кудись.

На обличчі у майора не здригнувся жоден м'яз. Він повернувся навіть до вікна, де саме з гуркотом проходила якась машина.

— Перед тим, як натиснути на гачок, треба пересунути запобіжник, він під стволом,— спокійно пояснював майор,— а зброю впритул прикладати до тіла. Ось так...— зігнутий палець поклав собі на серце.

— Цитати з інструкції?

— Ні, з діалога, який відбувся між мною і шефом у Лондоні. Парадокс, але ми навчаємо один одного, як власноручно кінчати з життям.

— За урок спасибі, але я ще поживу. У мене маєток з привидами предків, ви ж чули. Мені поспішати на той світ не варто, я не бездомний на цій землі. Добре, піду за машиною, дідько його забери!

Застебнувся на всі гудзики, одяг шинелю. Знову став капітаном-фронтівиком, який прибув до Любліна з передової.

Як тільки за ним зачинилися двері, майор пішов до вікна. Чомусь подумав, що Лотоцький переходитиме на інший бік вулиці, і він його побачить. Не помилився. Простежив за ним, поки той не змішався з натовпом. Тепер обернувся до тих дверей, за якими спала «русалка». Ні, він не вагався, не думав, як бути, а просто в легенях раптом забракло повітря від хвилювання, аж голова затуманилася. Кілька кроків, і він перед порогом, який треба переступити. Знав добре, двері не зачинені, Лотоцький, вийшовши від Констанції, навіть не притяг їх як слід, ось вона й зараз, та щілина, з якої струмлять запахи лаванди і жіно-

чого тіла. Зіщулився, мов вовкулак. Долоні зробилися мокрими. Солоні випари вкрили чоло, він відчував їх шкірою, всім еством. Увійшов не стукаючи. Лицем до стіни на широкому ліжку спала Констанція. З розкішного килима до неї підкрадався Пан, оточений німфами. Але художник зобразив його так, що очі Пана дивилися не на своїх паложниць, а на живу сплячу жінку.

Мабуть, він дихав дуже голосно і збудив її. Констанція заворушилася.

— Де ти так довго ходив, Казь? Я зовсім, зовсім без тебе задубіла.

Майор зробив ще крок, останній. Покірне гаряче тіло розпростерлося поруч, але він уже не бачив нічого, навіть її очей, у котрих застиг німий крик протесту. Пахучий туман огорнув його, гіркий і солодкий дух лаванди діяв, мов чаклунський напій. «Все інше зараз не має ніякого значення. Весь зміст у цьому»,— переконаував він себе, стаючи в думці всесильним, як Пан.

— Нема Казимежа. Не бійся!

Констанція відсунулася від нього.

— Ви — злодій. Я вас неспавиджу,— здригнулися її плечі, і вся вона була якась ніби паралізована. Сіла на краєчку ліжка, звисивши голі ноги, приголомшена, знищена.— Ідіть геть! Матка бозка, який ви гидотний!

Майор підвівся. Пригладив перед дзеркалом ріденьке волосся, дістав із прим'ятої пачки цигарку. Не поспішав, хизуючись своєю відвагою — адже кожної миті міг повернутися Лотоцький.

— Я передумав. З Чорпим Послом залишиться інший радист. Збирайтеся, горда пані, в дорогу. Як злодій, то злодій!

Глибока зморшка образи пересікла йому підборіддя. Погляд його сталевो-сірих очей став невмолимо жорстким, нещадним.

— А Дубель? — запитала збайдужілим голосом Констанція.

— Помре і без вашої допомоги. Залишається ж пан Лотоцький. А він, як я розумію, ще більше озвіріє і захоче відвести на комусь душу. Збирайтеся, час не жде. Я вам не заважатиму.

Залишившись одна, Констанція ще трохи посиділа напівгола, і їй навіть приємно було, як тіло її охолоджується, кров уже не бурхає в скроні. Загадала, що буде, коли повернеться Казимеж. Догадається, що тут скоїлося?

Повинен. Ну, а далі, як поведеться далі? Заступиться за її честь чи сховає в собі злобу, озвіріє ще більше, як це передрікає майор? А може, помститься тільки їй, з нею зведе рахунки?

Не одягалася, так і чекала. Боязкість відступала перед хворобливою цікавістю. Так поранений обмацує саме те місце, яке йому найбільше болить. Збунтується Казимеж і як далеко зайде? Батько перехворів, коли дізнався про все, і відступився, «прийняв схиму», як сам визначив нове становище, у котре потрапив, навіть не зрікшись підступного сина. Блискавка відпалахкотіла, не зачавши грому. Там була поміркована старість. А тут? Згадалося рідне містечко. Їй років дванадцять, не більше. Батько вінчає в костьолі гарну сільську пару. Зигмунда і Броніславу. Грає орган. А другого дня страшна вість передавалася з вуст у уста: після першої шлюбної ночі Зигмундову дружину знайшли неживу, сам він утопився у Вепші. Говорили, зналася з кимось Броніслава ще до весілля, а Зигмунд ні їй не міг цього подарувати, ні сам пережити. О, де ви тепер, людські, не підвладні богів пристрасті, що навіть у трагедії своїй безконечно великі?! Де він є, полум'яний шал кохання, втіхи, ревності? І чи є взагалі? Читала, навчаючись у гімназії, Фрідріха Шіллера, його з доброю посмішкою писані трактати про історичний шлях, пройдений людиною від первісного стану до наших днів. Чи не крутиться, підкоряючись законам земного тяжіння, людство по замкненому колу, проходячи через ті ж етапи свого піднесення і свого падіння? Невже справді колесо нині крутиться для всіх і для неї назустріч печерам і вже нічого не можна змінити, як тільки розкладатися, підкоряться тваринним інстинктам, своїм і чужим.

Тоді і вона, двацятилітня, ось так уходила в думці в костьол, на пій дівочий вінок, вінчальне плаття сріблясте й прозоре, як крила озерної бабки. Її ведуть у мерехтливо-вогнисту глибіню вітара. Гарний, як принц, з кучерями, що спадають на плечі, стоїть поруч із нею наречений. Юні дружки обмахують його віялами, а чужий ксьондз, не батько, обмінявши обручки під шелест цих віял, запитує:

«Чи клянешся ти, сину мій, що нікому іншому не давав обіцянки подружньої вірності?»

А принц відповідає врочисто:

«Клянусь!»

Бризки святої води з кропила летять їй в лице...

Де це все? Чому вона не може стати хоч би й з Казимежем Лотоцьким перед ксьондзом у вітварі? Їй уже двадцять шість!

Помалу, як хвора, підвелася з ліжка. Там, за дверима, вже почувлися голоси.

Похмурий, як ніч, Казимеж сам подав їй чорний лакований чемодан.

— Поїдеш з паном майором.

— Як? Ти дав згоду? Не поговоривши зі мною?

— Всі ми на службі, пані,— сухо відповів Казимеж.— А служба нас не питає, вона наказує. Машина чекає в під'їзді. Прошу.

Констанції хотілося плакати. «Крутиться, крутиться колесо назустріч двоногим, а не весіллю, не органному маршу, не шаферам і дружкам. Служба. Її забирає англійський майор. Як потрібну річ чи як іграшку? Хіба не все одно».

На них чекав віліс.

Водій за рулем у формі сержанта Війська Польського. Майор зупинив Лотоцького за кілька кроків від машини.

— Чужий?

— Так. Заплатите п'ятсот злотих. До Гути Срібної, далі не хоче, але то вже ваша справа.

— Ви порядна холера, Лотоцький. Я волів би мати транспорт без водія.— Майор подивився на годинник і зняв для чогось свого капелюха. Як тільки він це зробив, в тому ж під'їзді, звідки вони вийшли, з'явився середнього зросту цивільний в льотній з хутряним коміром куртки і в шапці, пошитій з телячої шкіри.

— Прошу, пане Роберт,— покликав його майор.— Ми й так запізнюємося, а ви десь баритеся. Сідайте, будь ласка, он там. Позаду водія. Не заперечуйте, пані Констанція, проти такого кавалера? Ну що ж, велике вам спасибі за гостинність, пане капітане. Ми почувалися як вдома.

— У мене документи до Гути Срібної, далі я не зможу,— нагадав водій.— Вас попередили?

— Такий маршрут нас цілком влаштовує. Можна рушати. Курити дозволяється?

— Прошу.

Мабуть, цей віліс з емблемою добре знали постові дорожньо-комендантської служби, вони підняли шлагбаум, не перевіряючи документів. Водій привітав їх сигналом.

Майор закритим коміром вуха, порадив і пані Констанції не соромитися, закутатися якнайкраще.

Дорога на Гуту Срібну відгалужувалася від центральної на третьому кілометрі. Віліс повернув на південний захід, вибрався на крутизну. Попереду в межигір'ї серед соснового лісу червоніли гостроверхі покрівлі невеликих дач, а за ними на самій горі бовваніли вежі старовинного замку. Ще трохи, і за новим поворотом серед снігових хмар виникли чорні щогли радіостанції. Певно, тому й робив тут свої рейди віліс з емблемою військового зв'язку.

В'їхали в молодий сосняк. Навіть у щільно закриту машину проникали гіркуваті пахощі хвої.

— Панове, вам щось видно? — запитав майор. — Які чудові місця. Кращих віде не знайти. Будемо живі, побудую тут дачу. Хочете глянути, пані Констанція? Наша Швейцарія. Прошу, зупиніться, будь ласка, на дві-три хвилини. Роберт, як вам подобається мій вибір?

Сержант ще трохи проїхав і звернув на обочину.

Констанція знала, що буде зараз, і зіщулилася, сховала очі від променистого світла білих снігів...

Роберт рвонувся вперед, боляче зачепив її ліктем. У ту ж мить почувся удар, а за ним короткий стогін. І все затихло.

Між молоденьких соснонок під снігом залишився сержант, ні імені, ні прізвища котрого ніхто з них не знав. Металеве кермо ще зберігало тепло його рук. І сам він, певно, ще не помер і не зразу помре, але ті, що закопали його, на всякий випадок зв'язали сержантові руки і ноги, а в рот, щоб не кричав, всунули шовкову хусточку, позичену в пані Констанції.

До пахощів хвої домішувалися пахощі лаванди.

Віліс продовжував шлях, тільки за кермом сиділа інша людина. Віліс не протестував і не плакав по сержантові, не чув останнього крику його. Як і кожна машина, він був сліпий, глухий і німий, підкорявся тому, хто тримав у руці маленький ключик стартера.

9

Вночі патрульні гарнізонної комендатури затримали на майдані біля костюлу невідомого. Йому ще дали змогу зірвати наказ Крайковського і повісити інший, підписаний «майором Ляхом», а тоді вже оточили.

— Ротмістр Вехец? — здивовано вигукнув старший патрульний. — Пся крєв! Сплю я чи справді в наряді? Ану, де ваша зброя, добродзею?

Кобура виявилася порожньою, патрульний обшарив кишені, знайшов браунінг, за поясом пістолет із довгим стволом.

— Трапилося непорозуміння, громадяни жолнежі. Ви ж мене добре знаєте. Ми теж виконуємо наказ, несемо службу круглодобово. Я здаля побачив, як хтось метнувся звідси в провулок, на жаль, не наздогнав...

— А звідки оці папери? Хто їх вам поклав за пазуху, пане ротмістр?

— Які папери? Ага, той тікаючий кинув. А я підібрав. Не знаю навіть, що в них написано. Погасить свій ліхтар. Не гайте даремно часу, ми ще можемо організувати переслідування, обшукати сусідні двори.

Старший патрульний не став його слухати.

— Припиніть, ротмістре, свою казочку! Ми не діти.

Едвард Крайковський, якому подзвонили додому, попередив, що нікому більше розповідати про нічну пригоду не треба. Тримати все в суворій таємниці. Чекати на нього.

Блідий, розгублений, зустрів його начальник міліції. Очі, поійняті жахом, дивилися так, наче йому вже оголошено смертний вирок. Та, власне, й справді, па що він міг রাখовувати? Немає підлішого злочину, як зрада.

Вони залишилися сам на сам. На столі лежала відібрана в ротмістра «продукція», його зброя, патрони, особисті документи. Крайковський перегорнув сторінку службового посвідчення, підписаного полковником Крушиною. А ось і його, ротмістра Вехеца, членський квиток ППР. Час вступу — рік тисяча дев'ятсот сорок другий. А може, тоді ще не був провокатором, переметнувся пізніше? Коли, за яких обставин?

— Я не слідчий і не прокурор, пане Вехец. Ви не зобов'язані відповідати на мої запитання. Для цього існує трибунал. Втім, мені дуже хочеться знати правду. У вас батько залізничник, дружина, діти... Як могло статися, що ви опинилися серед ворогів того класу, до якого належите? На вашій совісті життя двох комендантів, що лежать на майдані. Спалені хати родин, які послали своїх дітей на справедливу війну, замордовані енесзетівцями активісти і бійці Армії Людової — їх десятки...

Вступивши погляд у підлогу, начальник міліції мовчав. Тіло його часом здригалось, мовби від холоду, руки конвульсійно то застібали, то розстібали френч. Обличчя його поступово робилося сірим, мертвотно непорушним, мов гіпсова маска.

Крайковський зібрав на столі патрони, набив ними обоими. Пістолет поклав у шухляду столу, замкнув на ключ, заряджений браунінг залишив. Мабуть, для ротмістра скрип шухляди і цокання замка були зараз єдиними звуками, котрі дійшли до свідомості, вивели його з отупіння. На слова, звернені до нього, він досі не реагував. Очі ротмістра перемістилися, чорний браунінг притягав його, як магніт. Очі, звернені тепер на майора, калялися і благали.

Не для боротьби потрібна йому зброя, ця миттєва рішучість диктувалася іншими почуттями. Він бачив свою безвихідь, боявся стати перед законом честі, перед людьми, перед дружиною й дітьми. Самогубство — ось що врятує його від ганьби, бо мертвих не судять. Дайте змогу йому померти!

Згадалось Крайковському перше їхнє знайомство, перші розмови. В очах ротмістра давно поселився переляк, його гнітило власне безсилля. Перед ким він, перед чим капітулював? Що його мучило, що примусило зрадити? Чому, нарешті, він мовчить, нічого не каже?

Крайковський сховав і браунінг.

— Все. Ви — військовослужбовець і мусите відповідати за свої вчинки перед трибуналом. Переночуєте в комендатурі. Чи хотіли б ви щось передати своїй дружині?

Ротмістр мляво підвівся.

— В моєму сейфі — гроші. Утримання за грудень. Їх треба віддати родині, якщо дозволять. Ось ключі.

— Більше нічого?

— Я б хотів написати хоч кілька слів дружині. Попрощатись, чи що...

Едвард Крайковський поклав перед ним папір і ручку.

— Пишіть...

Ротмістр знову сів. Сперся ліктем на стіл, поклав на долоню голову. Морщив чоло, силкуючись знайти ті «кілька слів», можливо, останніх у житті. Нарешті вивів тремтячою рукою: «Елізо, прощай». І далі писав, опанувавши собою: «Я довго не з власної волі ходив над прірвою. Ти це знаєш. Рано чи пізно мусив зірватися. Тобі розкажуть, як це сталося. Гірко і смішно. Бери дітей, батька і їдь, не затримуйся у Власній Стрісі ні на день. Інакше всіх вас чекає могила. Ті, хто зламав моє життя, придуть уночі, щоб помститися, бо я не мовчатиму, ні. Я розповім усе, хоч це мене не врятує. Зрадників треба карати. Дітям скажеш про мене, яким я був до тієї проклятої ночі. Просто —

тато не повернувся з війни. Правди їм знати не слід. Прірва скоро поглине мене, і в тому моя спокута. Прощай».

Едварду Крайковському здалося, що ротмістр оце зараз перемагав самого себе, прощаючись не тільки з дружиною, якій писав листа, а й зі страхом своїм і невпевненістю, яка довго сковувала його душу. І, не знаючи, що саме ротмістр пише, він чомусь подумав про нього не з гнівом, а з співчуттям, як тоді, при першій розмові. Жорстокість земних катаклізмів не кожен витримує до кінця, і на подвиг здатний не кожен.

— Ось мій лист. І ще одне прохання. Найважливіше. Не затримуйте тут мою сім'ю. Вона безневинно загине. Енесетівці, як тільки їм стане відомо, що начальник міліції викритий вами, винищать сім'ю, як дуже небезпечних свідків. У них звірячі серця і заячі душі.

— А ваше серце? Кому належить воно? Вороги залишаються на волі, а той, хто міг би сприяти знешкодженню їх, поводитьсь, як мізерний брудний боягуз. Отямтесь, людино! Поки ще є час...

— Хіба він у мене є?! Не вірю. Доля моя безнадійна. Я був нещасною картою в підлих руках. Відтоді, як виклявчив ціною зради життя собі й родині! Вмирати страшно, бачити смерть малих дітей і дружини — подвійна мука. Їх тієї ночі поставили обличчям до стіни, як нашого коменданта. Що міг я подіяти?..

— Сідайте, ротмістре. До ранку далеко. До ранку ми ще маємо змогу багато про що поговорити, як офіцер з офіцером. Так, усе залежить від вас. Від вашої щирості в цю останню годину. Чули легенду про блудного сина? І те, певно, чули, що покаянну голову меч не січе?..

Ротмістр зітхнув голосно, попросив цигарку. Густий дим на мить окутав його, а коли розійшовся, лице його вже знову змінилося, було зосередженим і суворим.

— Цьому нема виправдання, я знаю. Зрада ойчизні, навіть під наведеним пістолетом, однаково зрада. Тієї ночі я не злякався смерті. Але я був потрібний убивцям живий, і вони знайшли такий спосіб. У мене діти — сипок Адам і донька Стефка. Першим пострілом ще в коридорі поклали мого охоронця. Другим — двірничку, на стукіт якої ми, власне, відчинили двері. А потім дебелий короткорукий бандит у німецькій формі взяв Стефку за кучеряве волосся і так поніс через усю кімнату. Поруч поставили дружину й Адама...

Розповідь тривала до ранку. Вже посиніло вікно, вкрите чудовими візерунками, які відтворювали ніби природу джунглів. Черговий зазирнув до них, спитав, чи принести чаю, а ротмістр пригадував усе нові й нові подробиці. Двічі намагався вивести з Власної Стріхи сім'ю, і двічі їх зупиняли на півдорозі озброєні енесетівці, повертали назад. Кожен його крок був їм відомий і кожне слово. Часом здавалося, що навколо самі вороги. Одного разу, викликаний у воєводське управління, він в прийомній полковника Крушини зіткнувся з офіцером міліції і впізнав одного з нічних своїх «гостей». Що йому далі було робити? Втративши віру в людей, він скорився. Єдиною його надією було, що банда недовговічна, в міру просування наступаючих військ вона втрачатиме вплив на місцеве населення і зрештою змушена буде залишити ці місця. Тоді б він, нарешті, знайшов у собі силу піти з повинною і не вважав би ніяку кару великою. Нехай тюрма, штрафний батальйон, навіть смерть. Але мусив врятувати сім'ю. Та фронт віддалився, а вони залишилися, і щонаочі місто стрічало їх, мов кару небесну, а той, хто не корився встановленому ними порядку, гинув від ножа чи від кулі. Майор Лях здійснював свої чорні акції, не знаючи жалю.

— Хто він? Ви його добре знаєте?

— На жаль, ніколи не бачив. Від нього приходила щоразу інша особа. Часом навіть здавалось, що Ляха як такого немає. Але кожного разу погрози Ляха виконувались, він не кидав на вітер слів.

— Нам стало відомо, що він прибув з Англії, парашутист.

— Можливо. У його недавніх посланців чистенька уніформа і нова зброя. Нещодавно вони одяглися в канадські кошушки.

— Хтось із підлеглих знає про ваш зв'язок з ворогом?

— Ніхто. Хоча цілком можливо, що такі ж зв'язки мають інші. До багатьох навідувались підручні Ляха. До нашого мера. До хазяїна друкарні. До пані генеральші. Ми про це ніколи не говорили один одному, але по очах я догадувався, що й вони загнuzдані Ляхом. Уночі в місті бандити ні з ким не ділили владу, аж поки не прийшов ваш батальйон.

— Ви сказали «навідувались». А тепер? Хтось же й сьогодні приніс вам оці «накази»?

— Я беру їх завжди на умовленім місці. Без свідків.

— Де саме?

— У бомбосховищі під ратушею. Там є старий хідник, яким можна вийти, здається, до самого замку.

Едвард Крайковський не помітив, як розмова їхня набрала нової форми, схожою стала на слідство. І все ж так хотілося на цей раз вірити ротмістрові, який знав і багато і мало. Вороги навчилися конспірації, але відомо, що навіть професійний злодій обов'язково залишає сліди. Тепер Крайковському відомі й адреси. Якби лише не налякати бандитів своїми необережними діями. Насамперед — ротмістр, як бути з ним? Тримати під арештом було б нерозумно. Ні, він не дасть Ляху цього сигналу. Вночі нічого не сталось! Ротмістр піде зараз додому, як і Крайковський. Важливі справи затримали їх до ранку, ото й усе. Навіть своїй дружині ротмістр не повинен казати правди. Патрульні попереджені, та, мабуть, доведеться на всякий випадок відрядити їх сьогодні з міста, щоб не оскомило поділитися з кимсь нічною пригодою. Казарма в Любліні не таке вже й погане заслання. Він, Крайковський, доповість шифрованою свій план полковникові Крушині. Ляха і його банду треба взяти жужмом, а не поодинці, вирвати гадюче зілля з корінням.

Витяг із шухляди німецький пістолет, поклав перед ротмістром.

— Беріть. Я повертаю вам бойову зброю. Маєте змогу, якщо захочете, змити пляму. Наказую залишатись на посту. Ми вживемо потрібних заходів, щоб захистити вашу родину.

Ротмістр знову поблід, здається, не вірив словам начальника гарнізону. Пістолет і браунінг лежали перед ним, він міг їх брати. Крайковський дивився на нього суворо, але без гніву, обіцяючи своє довір'я і підтримку. Ніби на якихось одному йому відомих терезах зважив майор усе, що чув, усі гріхи і всі муки ротмістрові, його почуття родинні і громадянські, всю складність того, що сталося, зважив, свідомий своєї високої відповідальності — людини і комуніста, батька і воїна. Довго, дуже довго коливалася, тремтіла стрілка терезів то в той бік, то в інший, боячись котрогось із полюсів, боячись навіть рівноваги, аж поки, нарешті, в очах Крайковського не засвітилася іскорка віри. А потім настала мить, коли вони обидва відчували раптом, що віднині їхні долі вже не існують кожна окремо, кожна сама по собі. І рука, яку стис переповнений вдячністю ротмістр, дала йому, можливо, більше сили й наснаги, ніж повернена зброя.

Крайковський запросив по телефону «на сніданок» до себе заступника по політчастині, командира розвідроті і коменданта. Також підполковника Косинського.

Сьогодні неділя, святковий день. Особовий склад о десятій піде до служби божої, хтось справді буде молитися, є і такі, а хтось нехай слухає органну музику. Вона нікому не шкодить. Останні проповіді ксьондза до мирян, у котрих висловлювалася тривога про долю Варшави, всієї польської землі, подобалися Едварду Крайковському. Всупереч наказам Ляха, колишній капелан благословив з амвона всіх, хто в годину небезпеки зі зброєю в руках захищає ойчизну. Розповідали Крайковському, як, вислухавши цю проповідь, сива жінка проштовхалася вперед з двома своїми синами нерекрутованими й попросила ксьондза:

— Повторіть, панотче, святі слова, бо низький страх поселився в їхніх душах, не гідний мужчин. Страх і хитрість: хтось нехай помирає, а я перебуду лихоліття. Диявол своє нашіптує, а ви скажіть боже голосно, щоб чули ми пана бога, а не антихриста.

Заворухилися богомольці, жива хвиля прокотилася по рядах, і не знати було, чи то протест на адресу неприкаяної жінки, яка посміла вимовити в храмі господнім ім'я, прокляте на віки і віки, чи, як і вона, зажадали прихожани від свого пастиря поради, куди їм іти, що робити, кому підкорятися.

Простер ксьондз руки, закликаючи всіх до спокою і тиші. І, як вдухло трохи кипіння пристрастей, розкрив біблію на тім місці, де з неї визирала багряна стрічка, й зачитав слова мудрі й недвозначні, ніби навмисне до такого випадку написані.

— Так говорить господь: «Не одурюйте себе, кажучи: «обов'язково відійдуть від нас, халдеї», бо вони не відійдуть, якби ви навіть розбили все військо халдеїв, які проти нас воюють, і залишились би у них тільки поранені, то й ті повстали б кожний з намету свого і спалили б місто це вогнем».

Потім ксьондз відклав книгу з багряною закладинкою і, глянувши на паству, додав від себе:

— Мільйони крапчих синів ойчизни нашої загинули у боях проти сьогочасних халдеїв-фашистів. Їхня кров кличе до помсти. А той, хто живий залишився і ховається від обов'язку свого, не вартий справді, як мовила ця жінка, називатися мужчиною і поляком!

У той же день, почувши про таку поведінку ксьондза,

віддав Едвард Крайковський наказ: водити жолнежів по-ротно щонеділі на утренью. Не мішалися жолнежі з натовпом, стояли окремо в строю, але вже й від того, що були тут, у костьолі, тепліли очі в цивільних, особливо у літніх матерів, які бачили в думці такими і своїх синочків.

Увечері жолнежі позачергово чистили зброю, кріпили важкі станкові кулемети до лиж, одержували сухий пайок. Ніхто з них не знав, до якого походу готувалися, втім, знайомі передчуття збуджували їх і тривожили, як напередодні бою.

Приблизно о сьомій хлопчик-посильний із ратуші приніс приватного листа слідчому Люціану Косинському. Сказав, що мусить одержати від пана відповідь. Напахчений дорогими парфумами конверт мав друкований реквізит: «Власна Стріха, вулиця Фредро, будинок сім, телефон 20-41. Полковник у відставці граф Станіслав Рогульський. Нижче чорнилом дописано: «Стефанія Рогульська».

«У мене є для вас добрі новини, пане Люціан. З тамтого боку. На жаль, ангіна тримає мене в облозі. Чи не були б ви такі ласкаві павідати хвору сьогодні увечері, години не визначаю, знаючи, як багато у пана підполковника обов'язків. Буде, як і того разу, натуральна кава. Стефанія».

«Як і того разу...»

Згадував. Пані Рогульська з'явилася з візитом до слідчого на другий день після того, як побачила його в ратуші поруч із Крайковським. Спитала, чи не зацікавиться він архівом її чоловіка, особливо російськими документами. Полковник Рогульський з двадцятих років перебував у великій дружбі з багатьма емігрантами, в тому числі з відомим діячем Борисом Савінковим. «Матка бозка, я була ще дитиною, — у нас із чоловіком велика різниця в літах, — але про пана Савінкова з його бомбами чула від моєї матері як про Вельзевула!» У Рогульських в особняку бували князь Львов, який часом найжджав з Чехословаччини, князь Павло Долгоруков з Парижа, генерали «всевеликого» Війська Донського і серед них — сам Шкуро! Від німців Стефанія Рогульська все тримала за трьома замками, але «своїм» вона охоче дозволить ознайомитися з документами. Це ж так цікаво!

У Косинського під час цієї розмови міцніло переконання, що полковник Рогульський кодив у ролі посередника «двуйки» при антирадянській «еліті», яка базувалася у Польщі та й узагалі в Європі. Архів був, справді, вартий уваги, як і сама Стефанія Рогульська.

Того разу загостився у пані Стефанії довгенько, прийшов до неї десь по обіді, а вечірньою гербатою вона його пригощала опівночі. Поводилася без кокетства, але й того не приховувала, що років їй не так уже й багато: на високу драбинку в домашній бібліотеці вилізла швидко, наче дівчина, з верхньої полиці добула старовинний фоліант у коричневій шкіряній обкладинці з розкішною позолотою. Тадеуш Костюшко. Не мемуарами та щоденниками еміграції російської почала, нагадати вирішила панові підполковнику минуле Речі Посполитої.

«Чула я, що ви, пане полковник, — назвала його так, хоч знала, що помиляється, — викладали юнацтву нашому історію? То є вельми благородний предмет. Покійний мій Станіслав Рогульський на тому дуже кохався і знався. Але ж студював історію не за підручниками, а з епістолярної спадщини та оригіналів мемуарних. Паче всього любив Костюшкові до людей посполитих звертання. Ось, наприклад, у цьому томі бачу його закладинки, — пані Рогульська, сівши на драбинці, підігнала під себе стрункі ноги, коліна під сукенкою стали повними, напруженими. — «Громадяни! Пам'ятайте, що перша доброчесність вільної людини — не втрачати віру в долю ойчизни. Пригадайте собі древні й нові приклади, як народи, будучи на краю загибелі, не втратили мужності і як близькі до падіння перемагали ворога. Пригадаймо, в якому жахливому стані була Польща в часи нещасного, але мужнього Яна-Казимира. Вороги напали звідусіль на неї. Ми тепер у меншій небезпеці. Чи ж будемо боягузливішими за предків наших?» — Пані Рогульська розчервонілася, зійшла з драбинки, не тримаючись на кручене порепча. Поклала розкритий фоліант перед Люціаном Косинським.

— Не скажете мені, пані Стефанія, як давно покійний ваш чоловік пан Станіслав заклав стрічку на цих сторінках? — поцікавився Косинський.

— Тоді, як Червона Армія форсувала Збруч, пане підполковник. Вересень тисяча дев'яцот тридцять дев'ятого року. Де ви самі тоді, між іншим, перебували? Де війна вас застала?

— У дивізії генерала Андерса. Під Львовом.

— О! Мій чоловік був з Владиславом Андерсом у добрих стосунках. Ми разом, пам'ятаю, відпочивали в Ніцці. Як давно то було! Вічність. Кажуть, корпус генерала Андерса висадився в Італії. Бідні наші жолнежі, куди тільки війна не кидає їх! Ваш батальйон, я чула, теж воював на чужій

землі, в Росії, на Україні. Німецькі газети хвалилися, що на маленькій річці Мереї вони знищили всю новоутворену комуністами польську армію. Ніхто ніби не врятувався. Невже це правда?

— Як бачите — ні, неправда. Я перед вами...

— Вам пощастило. Але це тому, що ви, як ось і зараз, знаходилися далеко від лінії фронту? Вам як слідчому належить знайти винуватців, з'ясувати причини поразки. Це, звичайно, набагато важче, ніж стріляти у німців і бути в свою чергу для них мішенню. Але добре вже те, що є хоч маленька надія вижити, побачити знову свою родину, небо над головою. Ви, певно, родом із Варшави?

— Чому так думаєте? Я до війни — сільський учитель.

— Учитель! І підполковник? Яка блискуча кар'єра! Мій Станіслав у ваших літах ще ходив у ротмістрах. Мабуть, вам не більше, як сорок? Ми з вами ровесники. Майже. Мені на два менше. Я вийшла за Станіслава, коли йому було стільки, як вам зараз. У сорок — мужчина герой, особливо, коли носить мундир з аксельбантами. Хочете, я покажу вам мого Станіслава? До речі, де зараз ваша дружина, сім'я? В Росії?

Вона навіть не дивилася на Косинського, запитувала ніби між іншим, але саме в підкресленій байдужості, у тому, що якимось нарочито підказувала відповідь, було щось інтригуюче, не випадкове. У той вечір він ще не знав, що наступної ночі патрульні Едварда Крайковського затримують випадково ротмістра міліції Вехеца і що останній дасть важливі свідчення й проти пані Рогоульської.

— На жаль, про родину у мене є лише досить туманні відомості...

— А саме? — наполягала Стефанія.

«Ваша цікавість, шановна пані Стефаніє, стає підозрілою», — сказав собі.

— У тім хаосі, що оточує нас, жінка з дитиною як іграшковий човник у відкритому морі. Спробуй знайти...

— Пан бурмищ казав вам, що я очолюю жіночий комітет. Признаюся, на цій ниві діємо легально і нелегально. Так хочеться полегшити людям їхні страждання! Втім, я зовсім забула про свою обіцянку. У цьому альбомі зберігаються наші сімейні фото. За цілих п'ятнадцять років. Колись, якщо буде бажання, подивитися, якою була панна Стефанія. А зараз — ось він, ротмістр Рогоульський. Сніданок після вдалого полювання на річці Чорна Ганьча в Августовських лісах. Бачите, Станіслав у тірольському

капелюсі з пером, поряд його здобич — молоденька серна. Он на стіні її кручені ріжки. Вперше я тоді їла дику печеню, добуту і засмажену руками Стася. Отже, у нашій Власній Стрісі ми самі, як могли, налагодили «жіночу» інформаційну службу. Ведеться журнал. Насамперед, цікавилися тими, хто з наших потрапив в еміграцію. До Румунії, у Францію, а звідти за Ла-Манш. За Збруч утекли од німців, мабуть, тисячі поляків. Але наших із Власної Стрихи там небагато, що полегшує справу розшуку. Здавалося б, фронти — це гірше, ніж Китайська стіна, хто їх переходить, ризикує власним життям. І все ж переходять. Тоді й тепер, завжди є сміливці, готові на самопожертву. Хто вони? Диверсанти? Шпигуни? Резиденти? Зв'язкові підпілля? На лобі в людини цього не написано. Ми фіксуємо всякі чутки, які стосуються окремих наших емігрантів, чоловіків і жінок, цивільних і військових. До нашої «колекції» потрапляють часом і «чужі», не з нашого міста громадяни, яких розшукують або які когось розшукують. У мене є кілька помічниць, вони старанно ведуть записи.

Стефанія принесла листок паперу, написала угорі на ньому: «Анкета». Поставила кілька запитань: хто розшукує, кого розшукує, рік народження, професія, можливі варіанти евакуації.

Косинський над останнім пунктом подумав довше, начебто вагався. Потім написав: «Варіант перший — сім'я у Варшаві». «Другий варіант — з тими, що емігрували в Румунію і далі...»

— А тепер будемо пити гербату. Справжню, домашню, а не з похідної кухні, яка пахне лосем. Не відмовляйтесь. Ось так десь, можливо, і ваша дружина частує на чужині співвітчизника, прагнучи бодай чим полегшити його нелегку долю.

Чаюванням закінчився той перший візит, а сьогодні йому обіцяли чорну каву і «добру новину з тамтого боку».

Отже, знову візит на вулицю Фредро, будинок сім.

Але перед цим Люціан Косинський ще повинен зустрітися з майором Крайковським. Обіцяно було пані Стефанії постійну перепустку для безборонного ходіння по місту після комендантської години. Цього вимагали обов'язки голови жіночої допомогової ради. Нічого не вдієш, послуги мають бути взаємними, як і повне довір'я між ними.

Коли зайшов, Едвард Крайковський розмовляв по телефону з комендантом гарнізону. Радив йому починати посилене нічне патрулювання міста не з десятої години, як

досі, а з дванадцятої, посилаючись на те, що, мовляв, «гості» прокидаються пізно. Ще ніколи не помічалось, щоб якось листівки чи підшільні накази з'являлися на вулицях міста до дванадцятої.

— Ви певні, що ніхто не підслухував? — показав Косинський на апарат.— До нашої лінії підключитися не так уже й важко.

— Навпаки. Я добре знаю, що з учорашнього дня абонентів стало більше,— посміхнувся начальник гарнізону.— До речі, зроблено дуже розумно. Наші дроти проколото голками при самому вводі на стіні казарми, а припаяні до голок дротинки непомітно з'єднано з «недіючою» телефонною мережею. Якби не зафіксували цього точні прилади, ми горіли б, мов шведи! Тепер можуть погоріти вони, коли повірять усьому тому, що ми говоримо для дезінформації.

Вислухавши просьбу підполковника, Крайковський дістав із похідного зеленого сейфа друковане посвідчення.

— Теж для дезінформації? Май на увазі — дванадцять штук видали ми з замполітом. Це — тринадцяте. Нещасливе число. Заповниуй, будь ласка.

— Сьогодні прошу знову мати на увазі будинок на Фредро. Черговий візит пана слідчого до мадам Стефанії Рогульської. Ось прочитай запрошення.

— О, бачу, мадам поспішає.

— Їх лякає слідство. Мабуть, викликані мною громадяни не всі святі.

— До речі, дзвонив полковник Крушина. Просить прискорити. Ще два-три дні, не більше.

— «Бліцоперації» мають свої переваги, але часом ми заганяємо хворобу всередину. Підпілля дуже законспіроване, особливо верхівка. Вехец і той знав тільки зв'язкових та виконавців.

— Може, пані Стефанія знає більше?

— Про це ми почуємо сьогодні чи завтра. У пані полковниці до Червоної Армії, як і до Війська Польського, є свій «рахунок», свої претензії. За фіаско Бура у Варшаві, за невизнаний лондонський уряд, єдино законний для пані Рогульської та її середовища. Навіть Костюшка вона кличе собі на допомогу, її, певно, шокірує, що він на нашій прапорі, а ми для пані лише «варяги» зі Сходу.

— Маєш чудову опонентку. Дивися, щоб не схибив. Тебе обробляє, як видно, серйозна прихильниця орла з короною. Коли я вперше побачив її очі — тоді в ратуші—

мені подумалося, що в чорному ридикюлі пані лежить пістолет з отруйними кулями.

— Не виключено і це.

— Отож стережися.

Цього разу Рогульська не сама. За круглим столиком молода жінка з дитиною на руках. Густі краплини рожевого варення на порцеляновому блюдечку оживали під мерехтливим промінням лампи.

— Моя кузена, Регіна. Пан Косинський, слідчий безпеки. Ага, злякалася! Але ні, пан Люціан таки справжній поляк. У нього не тільки мундир, а й серце поляка. Прощу до столу. Для вас, пане Люціан, буде обіцяна кава. А до кави? Може, маєте бажання помити руки, я з радістю вам послугую.

У ванній кімнаті пані Стефанія зливала йому з великого кувала підігріту воду, при цьому стояла до нього так близько, що він відчував потилицею її подих.

— Мій лист схвилював вас, признайтеся? — спитала пошепки. — Отже, подробиці потім, коли Регіна піде. Головне, що ваша дружина і син у повній безпеці. О, їм можна позаздрити! Адреса? Будь ласка — Лондон, польська колонія. І більше ні слова. Треба іти. Регіна хтось знає про нас подумає. Зголоднілі жінки безсоромні у своїх підозрах...

Регіна спішила. Режим у місті такий строгий, скаржилася, що в комендантську годину не дозволяється переходити свою вулицю. Її двічі затримували біля власного будинку і перевіряли документи. Претензій вона не має, патрульні поводитися з нею досить чемно, з німцями їх не порівняєш. І все ж хочеться повного спокою.

— О пане підполковник! Ви не уявляєте собі, як важко молодій жінці у такий час. Я б воліла перебути лихоліття у летаргічному сні. Мужчини затівають війни, зовсім не рахуючися з нами. Вони уявляють нас войовничими сиренами, здатними зректися, як то говориться, усіх суєтних бажань. Я чула, пан бурмищ на жіночому зібранні, ти пам'ятаєш, Стефо, це було у різдвяні дні, твердив, ніби ідеальна полька це та, у котрої в одній руці караючий меч, а в другій молитовник або розп'яття. Щось мені не дуже хочеться бути ідеальною. Налий і мені трохи рому, однісіньку крапельку. Дякую. Ху, вогонь! У моєї доньки далеко не ідеальна мама. Часом таке приходиться в голову, що соромно признаватись. — Регіна кинула загадковий погляд на Стефиного гостя й голосно засміялася. — Стефанія

мене не розуміє, для неї, як і для німців, ойчизна — «юбер алес». Вона ще одягне на себе мундир і білу костюшківську конфедератку, згадає моє слово. А з мене досить! Віддайте Регіні її Ромео — ото й усе. Чуєте, підполковнику, я не була в концтаборі, але за шість, майже за шість, років бачилася з чоловіком три рази, і то він стогнав біля мене від ран. Хто мені скаже, де він тепер, чи живий? Хто гарантує моїй Яночці, що вона побачить його? Мужчини, кінчайте війну! А ні — ми повстанемо проти вас, і жіноча змова буде мудрою і страшною.

Косинському тільки тепер прийшло в голову, що ці дві пані вже до його приходу покуштували трохи рому чи старої венжгрини з отієї пузатої темної пляшки. Кузенка Стефанії під впливом міцних напоїв нагадувала живий, невгамовний вулканчик, в нутрощах якого нуртувалися неабиякі сили. Сполохані, мов у молодій газелі, очі то млюсно туманилися, то випромінювали якесь таємниче світло, ніби сійво далекої зірки. Стефанія поклала голову на м'яку спинку фотеля, але в її зосередженості і в тому, як час від часу різко змінювався вираз її обличчя, неначе вона в думці з кимсь сперечалася, давала себе знати хмільна екзальтованість і якесь пезадоволення.

— Хочеш сказати, кузенко, серця польок чи взагалі усіх жінок світу захохнуть, як у Сніжної королеви? Я не заздрю в такому разі «повстанкам» і не приєднаюся до них ніколи. Хочу мати нормальне серце, навіть у мої роки, — мовила Рогульська.

— А що нам робити, молитися діві Марії? І в переможців і в переможених залишиться після війни по десять жінок на мужчину. Краще тоді вже мати холодне серце, ніж голодне...

— Браво, Регіна! Браво! Чуєте, пан Косинський. Ось що нас лякає. Невідповідність між попитом і його задоволенням. То, може, і цю катастрофу варто декому перебути в летаргічному сні?

— Одне тішить, що їй буде краще, — зітхнула Регіна, прикриваючи рукою личко зовсім юної Яні.

— Якщо тоді, коли вона підросе, відмінять комендантський час.

— Нагадуєш? Справді, нам пора. — Регіна помалу підвелася, стала одягати дитину. Рухи в неї були якісь безпорадні, неузгоджені, пухнастий зелений шарфік упав на підлогу, десь загубилася рукавичка. Стефанія не втручалася. Дивилася на молоду невправну жінку з відвертою

іронією, наче казала цим гостеві своєму: «Бачиш, яка з неї мати».

Підполковнику не довелося проводити Регіну, вона категорично відмовилася:

— Від цього порога до мого — сто кроків. Я навіть піду в пальті наопашку, так Яні тепліше. Доброї ночі.

Косинський підійшов до вікна. Припорошену снігом вулицю Регіна переходила обережно ступаючи, щоб не посковзнутися. Парадні двері довго відмикала, немовби не знала, котрий підходить ключ. А може, їй заважала дитина. Та ось уже її не стало. Люціан Косинський подивився на свій годинник, потім на пані Рогульську. Ні, вона не поділяла думки, що і їм треба негайно прощатися. Бадьоро пішла до бюрка з дерев'яними ангелочками на різьблених ніжках.

— Ви не любите цілувати жінкам руки, пане Косинський, але зараз вам це доведеться зробити.

Вона зупинилася біля нього так близько, як і тоді, у ванній кімнаті, і поклала на стіл два фотознімки. На першому — гарна жінка у білій короткій шубці і такій самій шапочці примружено дивиться на осяяні сонцем дитячі сліди на снігу. На другому — той, хто наробив цих слідів, хлопчик у спортивному костюмі, пов'язаний навхрест, пухнастим білим башликом, з іграшковою рушницею; він цілиться у темну плямку куща.

Косинський завмер. Дружину він упізнав відразу — це вона, його Ядзя, Ядвіга Косинська. Але хлопець — невже у нього виріс такий великий син? «О мій хлопчику! Ти за п'ять років розлуки зробився мужчиною!»

Сліди на снігу глибокі. Сліди його сина!

Бентежна радість, теплі батьківські почуття нахлинули на нього, як весняні вітри моря, терпкі й солоні. В думці він уже й сам пішов по тих маленьких слідах, услід за Бартошем, пішов, щоб узяти його за лікті, підняти свого хлопчика над собою, над цілим світом. Ну що ж, він справді в цю мить був вдячний Стефанії Рогульській, яка, сама того не знаючи й усупереч своїй меті, сповнила його душу новою силою, зміцнила віру в торжество життя, в прийдешнє, безхмарне і чисте, як ті синові сліди на снігу. Чомусь більше думав про Бартоша. І це теж було нове, бо як, бувало, не тішився він своїм маленьким, а коли доводилося на певний час розлучатися з ним і Ядвігою, залишатися в Станіславчику без сім'ї, то не так сучав за Бартошем, як за дружиною.

— Вони? Я не помилилася? — Стефанія торжествувала. Люціан Косинський сидів розгублений, як їй здалося, знеможений раптовістю відкриття, хвилюючого й приємного, водночас і небезпечного. Ці знімки були неспростовним доказом, що Ядвіга Косинська перебуває справді в еміграції і що про це знає вона, Стефанія Рогульська. Рибка, за переконанням пані Рогульської, потрапила в сіть, і залишалося витягти її на берег. Або теперішній кар'єрі підполковника кінець, або... — Випийте трохи рому, шановний Люціан, ви тремтите, як осінній лист, — господиня налила в чарки йому й собі. Сіла вже по цей бік столу у фотель кузенки. — Я рада, дуже рада за вас! І все розумію. Повинна сказати — крім нас із вами, про долю вашої сім'ї знає лише одна людина. Мій і наш друг. Турбуватися нема чого. Слово польки!

О, вона поспішала атакувати, пані Стефанія. Наче обоє були на рингу і секундант відраховував над поверженим Косинським секунди. Той або підведеться, або визнає себе покаutowаним.

Він нахилився до пані Стефанії і перш ніж випити «заспокійливі ліки» гречно й з покорною поцілував їй руку.

— Сталося чудо, в котре ще й зараз не можу повірити. Я ваш боржник, слуга! Немає слів, які можуть вмістити в собі всю мою вдячність! Але як? Яким чином вам пощастило зробити це? За тисячі миль?

— У кожного з нас є свої тасмпиці. Але давайте спершу за їх здоров'я, за ваших! Мені сьогодні хочеться ще і ще пити. Слава богу, приємна причина і приємний партнер. Так! Ще в ратуші я звернула увагу — пробачте захмелілій жінці одвертість. Ви — від кінчиків пальців на ногах до волосся на голові — поляк. Ні, ви не Крайковський! У нього тільки й того, що польський мундир. Будьмо! У мене є трохи холодного м'яса...

— Ні, ні. Не треба. Зап'ємо кавою. За вас! За них і за вас!

— Ой ці сучасні мужчини, — кокетливо напахченими пальчиками доторкнулася до щоки Косинського. — За мене ще встигнемо. Як забажаєте... За тисячі миль звідси є двоє сердець, які мають право на пріоритет. Я поважаю їхнє право. Отже, за них! До речі, ви не сказали, як звати...

— Бартош.

— А дружину?

— Ядвіга.

— Ну от, віват! Чудовий напій, признавайтесь! Італійський ром. Може, навіть трофейний. Ви ж, певно, знаєте, що п'ятдесят тисяч поляків уже другий місяць штурмували гори Монте-Кассіно. Це десь між Неаполем і Римом. Після Рима вони прийдуть вклонитися Сирені з мечем.— Пальчики Стефанії затрепетали в повітрі, ніби птахи, які опускаються з неба на землю.— Спитаєте, звідки в мене ром? Вас, мій полковнику, дуже погано інформують, як я бачу. Вам, мабуть, здається, що, крім так званого Війська Польського, пробачте, ображати вас не збираюся, ви не винні, що служите тут, а не там, що, крім армій Міхала Жимерського, Польща ніякої воєнної сили не має. Але це зовсім не так. Зелені конфедератки, чорні берети, тропічні шлеми, пелерини альпійських стрільців... Їх сотні тисяч жолнежів з нашивкою «Поленд» на рукавах. Вони далеко, але бог Вісли покличе їх до себе. Тих, хто штурмував фортеці в Лівії, бог переніс на італійські береги, у Францію, в Голландію, Бельгію, перенесе й до нас. Ви в це не вірите?

— Монте-Кассіно далеко, як і Тобрук. А тут на наших очах вмирає Варшава. Може, в її трагічній смерті винні й ті генерали, що під Монте-Кассіно? Цього літа, коли танки фон Буша прокладали чорну дорогу в самому серці Варшави, де були польські танкісти з крилом на погонах?!

— О, ви знаєте і про хусарське крило? Браво, пане Люціан! Вони прийдуть, герої Монте-Кассіно, прийдуть з Андерсом. Ми їх дочекаємось. І тоді... Ви знаєте, що сказав польський історик Альціата понад сто років тому: «Чи варто було повставати проти одного ворога, щоб скласти зброю перед другим?» Ми не повинні повторювати помилок минулого. Так я розумію. Польща — полякам.

— А хіба є такі, що думають інакше?

— Маскарадні поляки типу... Ах, ми вже зв'язані з вами одним мотузочком, і я не боюся правди — типу Едварда Крайковського. У них свій обов'язок і зовсім інша кінцева мета. Ви заперечуєте? Я певна — похмілля для вас буде гіршим. Для тих, хто сьогодні вагається. Ось ви прийшли з батальйоном Крайковського наводити порядок. Який саме? Такий, що дасть змогу знищити, викоринити у Польщі все польське? Дати нам Паскевича. Я бачила картину, мальовану з натури. Страшне, широкоброве лице, чоло як у іспанського бика, в лев'ячих сивих кучериках ховаються сірі очі, які мацають тебе, мов списи. Таким був Паскевич. Ви хочете Польщі, кинутої під ноги нащадкам Паскевича?

Він слухав уважно Стефанію, не сперечався з нею. І в цій його зацікавленості вона побачила, мабуть, те, чого найбільше прагнула. Косинський мав повернутися в лоно, на її думку, справжньої Польщі — не люблінської. Втім, досі ділилася з ним лише власними думками, не посилалася ні на кого. Навіть про друзів, які потурбувалися, щоб Люціан Косинський міг побачити свою дружину й сина, не згадувала, мовби знімки з'явилися у Власній Стрісі по щучому велінню.

— А чого хоче еміграція? До нас останнім часом голос її майже не доходить...

— До вашого Війська Польського? Це можна зрозуміти. У вас своя пропаганда. Але поляки, які борються за польську Польщу, об'єднані в Армії Крайовій, нарешті, в регулярних дивізіях за морем і на Західнім фронті, добре знають, чого вони хочуть, за що проливають кров. Незалежність і власна політика, ніким не нав'язана. Старі кордопи на сході по Бугу та Збручу. Польський Львів. Повернення в країну законного уряду. Якщо потрібно, навіть за допомогою зброї...

— Пані Стефанія — войовничий повиред еміграції, її Сирена?

— А чом би й ні! Коли мужчини збиваються на манівці, блукають у темряві, жінкам нічого не залишається, як освітити факелом шлях! — Щось їй, мабуть, згадалося, вона посміхнулася й пішла до драбинки. — Хочете, я прочитаю вам, що таке польська жінка, як її розуміли історики епохи вмов і повстань. Мій Стапіслав любив на сон грядущий нагадати мені такі, наприклад, ремінісценції Берга про нас: «Ці легкі, гарненькі істоти виконують неабияку роль у житті Польщі взагалі, та особливо ретельно, можна сказати хоробро й відчайдушно, служать вони повстанням. Серед чоловічого населення Польщі відбуваються різні зміни; дивлячись, яка політична атмосфера, які правителі, чоловіче населення може інколи відступити назад, піти на поступку, перефарбуватися в інший колір, — це не про вас, пане Люціане, — просто втомитися у боротьбі й проїнятися апатією, навіть не конспірувати (хоч молох твердить, що конспірація вічно живе у польським народі). Жіноче населення Польщі ніколи не змінюється, на ньому лежить завжди одна і та ж фарба. Жінка у Польщі — вічна, невгамовна повстанка! Не рицар у латах, не Ягеллон чи П'яст на гербі Варшави, а Сирена з мечем!»

— О, цікаве дослідження! А не каже пан історик, яку

більше фарбу полюбляють польські жінки епохи змов і повстань? Білу, чорну, червону?

— Тоді — червону... Це було повстання проти російського тирана.

— Ага. Я теж розповідав моїм учням про ці далекі події історії. Справді, війська генерала Панютіна і жандарма Трепова стріляли в безбройних громадян Кракова і Варшави. Але ж і в Петербурзі на Сенатській площі за наказом царя війська карали на горло російських офіцерів-декабристів. До речі, наш Зигмунд Сераковський разом із українським поетом Тарасом Шевченком відбували покарання в Оренбурзі. Ворог тоді в усіх був один — царизм.

— Великі держави завжди пригнічують малих сусідів, полковнику, нехай навіть ті від одного з ними кореня. Збратаність слов'янських народів — гарний міф, нездійсненна мрія. Догадуюся, ви заперечуватимете, а Грюнвальд? Грюнвальд — виняток. Тому й у сорок першому страх перед ордою німецьких фашистів примусив уряд покійного Владислава Сікорського забути кривні образи і породичатися з Москвою. Та й то не надовго. З дитинства се починається. Ми, згадую, бавилися в поляків і москалів, або в легіонерів і червоноармійців. Гімназіста Северина Копостаса, який очолював червоноармійців, били в екстазі до смерті. Одного разу йому хотіли накинути на шию петлю, і того, кого визначили для цієї акції катом, перев'язали голубою стрічкою шани.

— На чьому ж боці, пані Стефо, ви брали участь у тих ігрищах?

— На боці легіонерів. Завжди! Ну що ж, пане слідчий, подобається моя щирість? Чи обставини і ваша служба вимагають завести ще одну кримінальну справу?

— Слідчому потрібні для справи не тільки версії, а й докази. За слова, хоч які вони небезпечні самі по собі, не судять. Судять за активні дії. Ось уже тиждень, як ми ваші гості, а й досі, як вам відомо, нікого не притягнуто до відповідальності, дарма що не всі у Власній Стрісі ангели, що були і тут неприємні випадки, навіть провокації.

— Маєте на увазі акції щодо комендантів?

— В першу чергу. Але були ще й інші підсудні акції. Втім, без доказів слідство безсиле. А які докази має про вас, пані Стефаніс, ваш покірний слуга? В чому ваша провина? Агітація? Пропаганда ідей? Може бути. Але ви не ховаєтесь зі своїми переконаннями, ведете, я сказав би,

дискусію зі мною, а це ж одно з важливих завоювань демократичних, конституційних — право на слово. Полеміка про державний устрій? Будь ласка. Про економічні чи земельні реформи? Просимо. Всепольський референдум про майбутню післявоєнну нашу політику? Не заперечуємо. Всі ці гострі питання ставляться і в нових часописах, і в рефератах, виголошуваних на різних зборах та конференціях. У поєдинку думок і поглядів відшукується істина. Слідчому робити нічого. Хіба що самому приєднуватися або не приєднуватися. Ні, ваша кандидатура не підходить для кримінальної справи.

— Дякую, пане слідчий, — Стефанія Рогульська знову піби мимоволі доторкнулася до нього рукою. — Але не забувайте, що польські жінки, як наголосив історик, невгамовні повстанки і професійні конспіраторки.

— Останнє важливо, певно, у подружніх взаєминах, — посміхнувся Косинський.

— О! Тікаєте від політики? Добре. Нехай... Так, ми і в інтимному добрі конспіраторки, — зиркнула вона на підполковника, обдаровуючи його посмішкою. — Мій Станіслав знав тільки те, що повинен був знати. А ваша дружина? Вона ніби не така?

— Кожен чоловік своїй вірить. Мусить вірити.

— Добре сказано — мусить. Ви, до речі, однолюб? У житті — не в політиці?

— Боюся неправди. Краще не зарікатися...

— Залинасте за собою право на свободу і непідлеглість почуттів? Це — мудро. Я тож. Часом самої себе не впишеш. Скажіть, скільки ще мені треба випити італійського рому, щоб втратити хоч на короткий час свідомість, сп'яніти? Не маєте такого бажання! А я маю! — Стефанія усім своїм виглядом підтверджувала, що це не пусте запитання. Очі світилися тепер м'яко, покірливо, «вулканчик» у ній приचाївся, вона ніжно тулилася до спинки фотеля, віддаючи старій, багато разів фарбованій шкірі своє тепло.

Годинник показував північ. Люціан Косинський нахилився до неї, поцілував руку.

— Полковник Крушина має звичку дзвонити до мене щодночі. Не хотілося б завтра пояснювати, де я був...

— О, цей невгамовний іспанець! Він як сповида. І всі вони такі, хто воював у Мадриді. Бояться проспати своє царство, яке заприсяглися створити на грішній землі. Отже, ви тікаєте?

— Сам від себе, — Косинський віддав їй перепустку.

— А кажуть, від себе не втечеш. За увагу — дзенькую! Підписав, бачу, Едвард Крайковський. Не цікавився, для чого перепустка?

— Потис руку, ото й усе.

— Як мужчина мужчині? О, в ньому таки щось є від поляка. Кажуть, пан бурмищ пропонував майорові в служниці ту дівчину, біженку з Варшави. Мила напівевреєчка, ви її бачили? Та де там! І слухати не захотів. Сказав, що постіль він стелить сам.

Люціан Косинський всміхнувся, вибачаючись, що тікає. В цю мить, здавалося, вона була вже знову просто одинокою жінкою, а не войовничою Сиреною.

На прощання подивився їй в очі.

— Ці фотографії і все, що зв'язано з ними, таємниця. Сподіваюся, ви розумієте? Ні богові, ні чортові не треба нічого знати.

— Так, це таємниця трьох. Є ще третій...

— Хто він?

— Той самий офіцер, що побував у Станіславчику і залишив для вас листа.

— Яка несподіванка! А мені казали, що листа приніс підліток.

— У нього багато добровільних помічників.

— На нього можна покластися? Не трапиться так, що завтра мене поздоровлятиме з одержанням родинних знімків майор Едвард Крайковський? Або навіть сам іспанець, як ви охрестили нашого Крушину.

— Ні в якому разі. Таємниця трьох — нашою і залишиться. Кому, зрештою, потрібно псувати кар'єру Люціану Косинському. А може, навпаки? Я певна, ми ще привітаємо у вашій особі польського генерала. Чом ні! Ви заслужите генерала, я певна.

Пані Рогульська взяла раптом свого гостя за руку і підвела до книжкової шафки. Повернувши одну із секцій, показала йому внутрішність потайного гардероба. Під склом на металевій вішалці красувався розшитий золотом новенький зовсім мундир генерала бригади, картуз, оторочений сріблом, з орлом і короною, лаковані чоботи зі шпорами. Очі Стефанії фанатично блищали, наче вбирали в себе палахкотіння генеральських оздоб.— На жаль, він лежить у могилі, право на генеральські погони ми одержали з Лондона, як вже був неживий. Але я одягну його мертвого в генеральську. Прийде час.

В її голосі чулися гордість і образа. І хто його знає, що

більше розтривожило вдову, те, що Станіслав Рогульський помер, не відаючи, що дослужився генерала, чи те, що гість, який ще не досяг такого високого чину, чванькувато йде собі в ніч, байдужий до пані генеральші.

Цієї ночі Власна Стріха пізно розмовляла з Любліню. Потім Люблін зв'язувався з землячкою на березі Вісли — на карті вона значилася Меч-1. І були ще термінові виклики, називалися різні паролі, польські й радянські.

Поклавши трубку, генерал Войнарович мимоволі поринув думками в тривожні спогади. Згадувалися свої власні нелегкі місії, коли доводилося носити то ворожий, а то просто чужинський мундир і навіть кричати: «Хайль Гітлер» або проголошувати разом з усіма — «Боже, бережи короля!» Служба!

І ще після того з годину просидів він над черговою порцією щоденника Яна Дубеля. Так ніби однією невидимою ниткою були прошиті наскрізь події другої світової і їхні долі — доля Люціана Косинського, Яна Дубеля і його, Войнаровича, доли.

Дубель писав:

«Травень,
1941.

Наших танкістів муштрують поблизу Парижа. Тонка палиця — рушниця, товста — кулемет. Танків і справжньої зброї для інтернованих поляків і французів немає. Виняток — Підгалянська бригада. Вона готувалася на фінляндську війну проти Радянського Союзу, але спізнилася і тепер безробітна поки що. З нашого штабу вилучено всі документи — все листування з питань концентрації англо-французьких і польських військ на Близькому Сході, в Сирії, Іраку, які повинні були завдати країні «Н» авіаційного удару через Туреччину та Іран. Найпікантніше: об'єкт № 1 — нафтові промисли та їхні підприємства. Тепер стратегію «виправлено». Що було б, якби півроку тому Чемберлен не помер від раку?

Травень
кінчається.

У ресторані «Шампань» підпилі польські офіцери під час бенкету виплеснули в обличчя панові Лукасевичу бокал кислого вина, троекратно прокричавши «Хайль, пане посол!». На рапорті старшого офіцера про цю

історію генерал Сікорський наклав резолюцію: «До уваги не брати. Нехай пан посол доведе законним шляхом через суд, що образили його безпідставно». Жартівник наш «вовода»!

Травень,
1941.

Якийсь Джордж Попов на аудієнції в Сікорського назвався кореспондентом з Тірани. Російська мова, польська, німецька. Тільки остання без акценту. Ресторанчик на березі Рейну. Я єдиний свідок. Джордж Попов передав генералові зміст переговорів прем'єра Невіля Чемберлена з послом США. Вони зустрілися в Шотландії з Джоозефом Кеннеді, де ловили форель і стерлядь. «Для нас теж, звичайно, було б найкраще, якби Гітлер і Сталін зчепилися й розірвали один одного», — підкреслив Чемберлен. Кредо Невіля схвалено американцем без застережень. Отже, полякам, як розуміє Попов, не слід плутатися під ногами у великих політиків. Сікорський радився з «двуйкою», йому сказали про Попова: «Старий німецький шпигун з окладом у 1200 марок щомісячно. Кличка Князь. Але його попередження вимагає серйозної уваги».

«Німці пройдуть через Росію, як гарячий ніж проходить через масло». Можливо, цю думку Джордж Попов позичив у Геббельса. Наперекір «пророцтву» німці пішли поки що на захід».

Липень,
1941.

Чого прилетів Рудольф Гесс? Англія вже два тижні живе цією екстравагантною подією. Герцог Гамільтон і лорд Саймон, як сповіщає «Дейлі мейл», ведуть з ним неофіційний діалог від імені урядових кіл. Гесс привіз договір на 25 років. За Англією — імперія, за Німеччиною — вільні дії на континенті Європи. Гесс не розуміє, чому Англія й Німеччина мають нищити одна одну.

Знову Джордж Попов. Він тут, у Лондоні. Зустрілися в Бовингтоні. Світський лев гуляв з чорною худорлявою особою, на пальцях якої ванизано добрий десяток дорогих перснів. «Як здоров'я генерала Сікорського? — поцікавився Попов. — Кажуть, новий глава уряду

Уїнстон Черчілль запросив на «уїкенд» в Чекерс і вашого патрона? О, я певен, прем'єра чекає оригінальний сюрприз. Згадаєте мое слово, Ян Дубель».

Що він має на увазі, Джордж Попов? Був суботній день 21 червня. Над лондонським передмістям коливалося жовте марево спеки. Уранці на другий день англійське радіо повідомило: «Гітлер напав на Радянський Союз». Джордж Попов міг поздоровити Невіля Чемберлена: Гітлер і Сталін зчепилися. Хазяїн готелю сказав мені задоволено: «Ну, слава богу, великий бліц для Лондона закрився. Вони нас бомбардували 57 ночей підряд. Над Лондоном у них був дев'ятигодинний робочий день. 200, 300, 500 літаків скидали на нас смертельну «гостинці». Тепер вони полетять на Москву й Петербург. Сер Уїнстон зможе відбудувати зруйнований зал засідань палати громад».

Липень,
1941.

Маю цікавше доручення. Мосму генералові потрібна біографія Майського — посла СРСР у Лондоні. Іван Майський до революції посланник царського уряду в Лондоні, після лютого 1917 року якийсь час емігрант. Через п'ятнадцять років найстаріший у Росії дипломат знову повернувся в Лондон уже як радянський посол. Спадковий дворянин, син царського генерала. Біографію Майського роздобув. Ще через десять днів новий наказ: «Ідемо на переговори з росіянами. Машини повинні бути вищого класу. У першій я з міністром Залеським, у другій — ви, три ад'ютанти. Спізнюємося на три хвилини обов'язково, звірте наші годинники з Форін Оффіс». Арчібалд Кадоган дивився у вікно, коли ми під'їхали на орендованих чорних «рено». Генерал у парадному мундирі з усіма орденами й відзнаками. Залеський у чорному візитному фрачку, в смугастих штанах. Високий білосніжний комір підтримував його повні щокви, рожеві, як у немовляти. Ми бігли по коридору Форін Оффіс, вигукуючи: «Генерал іде, генерал іде!»

А там, у кабінеті постійного товариша міністра закордонних справ Великобританії, нашого Сікорського зустріла кремезна літня людина з сивою борідкою клинчиком, як у короля Георга П'ятого, з округлим лицем і високим гладеньким чолом. Світло-сірий елегантний костюм Майського збентежив Сікорського — мав би бути в чорному.

30 липня 1941 року ми знову прибули у Форін Оффіс. Кабінет Ідена. Черчілль, Іден, Майський, Сікорський, представники преси, кіно. До речі, тут і старий знайомий з посвідченням журналіста Джордж Попов. На моє зауваження, що з ними проникли підозрілі особи, шеф нашої розвідки, впізнавши Князя, махнув рукою: «Він робить нам деякі послуги».

Пакт, здавалося б, неможливий, підписано. Обидві країни зобов'язалися подавати одна одній допомогу в боротьбі проти гітлерівської Німеччини. На території СРСР створюватиметься польська армія.

Того ж вечора машину генерала обстріляли. Лондонська поліція затримала кількох підозрілих, у тому числі поляка-емігранта, але ніяких серйозних доказів не було, і їх відпустили. Перша телеграма співчуття прийшла, як це не дивно, з Тріполі, від генерала Андерса. Хтось пожартував, що її написали раніше, ніж пролунали постріли. «Лідер англійських фашистів Освальд Мослі дав інтерв'ю кореспондентові «Дейлі мейл», якому пощастило одержати перепустку до нього в одиночну камеру поліцейської в'язниці.

«Як ви розцінюєте, сер, останнє польсько-радянське «сальто-мортале»? — запитання.

«Чим більше баласту, тим швидше пробитий корабель піде на дно. Це «сальто» справді для поляків буде останнім», — відповідь.

Генерал Войнарович читав майже щодня короткі записи Яна Дубеля. Чужий щоденник діяв на нього, як чорна кава або дуже міцна гербата. Спогади оволодівали ним, побачене й почуте Яном Дубелем десь у Франції чи на

Британському острові мимоволі зіставляв із власними спостереженнями, давніми і недавніми, паризькими, лондонськими, московськими. Було щось важливе в тих записах для розуміння життя і смерті Сікорського. Нехай він і не виконав зобов'язань, що випливали з Договору, підписаного в Москві, та все ж його не зрівняєш з Ридз-Смігли, з Беком чи Стахевичем — він щось та робив для перемоги над фашизмом. Владислав Сікорський прийшов до влади в Анжері, коли, здавалося, Польща все втратила. «Герої» Заліщицького шосье продовжували «відступати», прихопивши із собою золотий і валютний фонди держави. Ридзи та беки хотіли бачити в Сікорському того, хто, можливо, підпише капітуляцію, як було з престарілим генералом Міахо, коли іспанську столицю оточили легіонери Франко й італо-німецькі війська. Сталося ж інакше. Своїми діями Сікорський служив не їм, потенціальним квіслінгам, що там не кажи. Створені ним військові з'єднання висадилися нині в Північній Італії, і в Нормандії воюють під англо-американським командуванням, щоправда, далеко від ойчизни.

Багато важливих подій відбулося в ті роки. Вже немає на білому світі генерала Сікорського, інші люди очолюють так званий лондонський уряд. А факти, занотовані живим свідком — Яном Дубелем, не втратили свого значення, допомагають Войнаровичу зрозуміти «еволюцію» поревертнів, їх підлі маневри, спрямовані на відновлення реакційної влади, відновлення тієї Польщі, яка завжди тримала позицію фронтом на Схід. Ян Дубель, можливо, сам того не розуміючи, змальовував у своїх епізодах пістряву картину закулісних інтриг, неймовірних авантур, підлих зрад вождів емігрантської кліки, які, не сторгувавшись з Гітлером, знайшли собі нових хазяїв і для них роздмухували в поті лица контрреволюційне антирадянське горно. Але до Сікорського Ян Дубель ставився приязно, не ховаючи своїх симпатій. Якби щоденник писався заднім числом, можна було б подумати, що автор віддає данину йому як покійнику.

Войнарович ще раз перечитав рядки про телеграму-співчуття, одержану від Андерса, вже у своєму перекладі на російську мову: виконував обіцянку, дану генералові Рогову. І знову згадалась Іспанія. Керівником заколоту, який готувався в Римі, Берліні, в Лондоні, Парижі, Вашингтоні, мав бути генерал Санхурхо. Та когось він не влаштував, ставленик грандів. Санхурхо вилетів з Пор-

тугалії на спортивному літаку, пілотованому Хуаном Ансалдо. Пролетівши кілька сот метрів, літак упав на землю, генерал загинув. А льотчик? Льотчик урятувався, льотчику пофортунило. Це було 20 липня 1936 року, а за день перед цим на одному з аеродромів Канарських островів чекав сигналу, що можна летіти, мало кому відомий генерал Франсіско Франко, майбутній генералісимум і каудильо. Англійський льотчик Біб здійснив тоді блискавичний стрибок через океан у Північну Африку, й Франко з'явився над Тетуаном тоді, коли ще не скінчилася служба по його нещасливому попереднику.

Невже й нині історія повторюється? Генерал Войнарович проглянув свої нотатки. «Владислав Сікорський загинув під час авіаційної катастрофи 6 липня 1943 року».

Ще через день повідомлення з Лондона. Там до «влади» прийшов генерал Соснковський, а у Варшаві аківців очолив його друг Тадеуш Бур-Коморовський. Збіг обставин? Можливо. Але тільки після Сікорського граф Бур домігся схвалення плану «Бужа». Через рік він дав наказ про повстання у Варшаві. Бур попередив Лондон: до вступу радянських військ у Варшаву залишилося дванадцять годин. «Ми випередимо нашим повстанням більшовиків і візьмемо Варшаву самі!»

Ось ще оперативні нотатки. Телеграма генерала Бура — настирна вимога підтримати його план. «Чи вважає уряд, що до вступу радянських військ у столицю — Варшаву повинна захопити Армія Крайова? Якщо так, треба бодай дванадцять годин, щоб сформована в підпіллі цивільна адміністрація почала виконувати свої функції й опинилася в ролі хазяїна, який зустрінє радянські війська.

Можливо, Владислав Сікорський не дозволив би авантюристам здійснити свій кривавий вівторок. Але його вчасно усунули. А ось запис розмови з колишнім командиром так званого Корпусу безпеки у Варшаві полковником Тарнавою:

«Генерал Бур навіть під час агонії продовжував свою лінію. Ми мусили строго виконувати його директиву — не допускати ні в якому разі, щоб на чолі окремих повстанських груп опинилися комуністи. Таких ватажків треба було заарештувати як ворогів».

Генерал Войнарович добре знав історію свого народу, але пам'ять не зберегла прикладів подібного бузувірства! Уявив собі радянського колегу Рогова, як той здивовано і з недовір'ям поставився до свідчень Тарнави, думав,

певно, що перебіжчик передав куті меду, завойовуючи в такий спосіб довір'я. Але потім, коли виявилось, що то чистісінька правда, підтверджена документами, Рогов запитав у Войнарівча, що думає він, як поляк, про своїх співвітчизників, подібних Буру.

Перевертні. Двадцятий вік і собі не лишився в боргу на них.

Граф Бур-Коморовський кожного, хто не з ним, називає презирливо «виконуючим обов'язки поляка». Про двохсоттисячне Військо Польське, яке визволяє рідну землю, він цинічно говорить: «На фронті під Варшавою радянське командування згрупувало кілька дивізій, які складаються з поляків. Строго кажучи, це не польське військо, а загони найманців польського походження, які перебувають на радянській службі». Бур називав «найманцями» звияжних танкістів з бригади Героїв Вестерплатте, жолнежів Першої армії Війська Польського, які під смертельним вогнем поспішали на варшавський берег Вісли, допомогти повстанцям.

Войнарівч ніколи не бачив генерала Бура, але уявляв собі його худорлявим яничаром, з оголеною кривавою шаблюкою і обов'язково в темно-синьому мундирі, котрі носила здавна кримінальна поліція. Одного такого ката знав, той жив на їхній вулиці — Іздковського. Мав звання ротмістра. Одного разу, коли Войнарівч ще ходив до школи, «синій» підстеріг хлопчика, який з червоним прапором поліз на телеграфний стовп, і вистрелив. Стріляв із своєї квартири, ховаючись за голубою фіранкою, та люди побачили. На другий день колона демонстрантів під першотравневими святковими транспарантами несла дитячу труну, а вбивцю-ротмістра було піддано в дисциплінарному порядку арешту на п'ять діб, а пізніше переведено для служби в інший район Варшави. Багато бачив Войнарівч опісля різних негідників у цивільному одязі й в уніформі, але того, що підстрелив юнака, не забув ні на барикадах Каса-дель-Кампо під Мадридом, ні в боях на білоруській землі, коли в сніговій заметілі з'явилися «панцервагени» й довелося пустити в хід гранати. Яничар у синьому часто виникав в уяві, викликав певгамовну лють, породжував бажання перемогти ворога навіть ціною власного життя. Відколи чути стало на фронті зловісне прізвище Бур, для Войнарівча воно асоціюється з образом «синього». Звідки вони в людському племені? Кому служили і служать, чого домагаються? Заради якої мети, зрештою,

ризикують бути скараними власним народом? Що є визначальним для них у житті — задоволення власного шляхетського честолюбства чи папської гоноровитості, яка не знає меж, не зупиняється ні перед чим, яка в тяжку годину зраджує свій народ? Для них найважливіше — не дати дев'ятому валу народної війни захопити в свою орбіту й ті сили довоєнної Польщі, які мають зберегти недоторканність її державного устрою, створеного великим диктатором Юзефом Пілсудським та його поплічниками. Ось їхня найвища мета: збереження влади. Яким завгодно способом. Якими завгодно жертвами. Залишитися хазяїнами становища, законодавцями майбутнього. Звідси і тільки звідси визрів план Бужа. Що ж, в адвокатів старого світу, старої Польщі — своя логіка, їх можна зрозуміти. Це — логіка Франсіско Франко, яка привела його до винищення тисяч і тисяч іспанців.

В Іспанії були свої бури і міколайчики. Вони жили за рахунок народної боротьби, а не для перемоги над фашизмом. Бездарні політикани ставили одну свічку богіві, а другу — чортові. Тоді Мадрид був не просто столицею, це був епіцентр боротьби двох таборів — табору демократії і табору фашизму. А Лондон друкував фотографії найманців з Марокко, які «прийшли рятувати християнську релігію від червоної республіки». Білий кінь, викоханий на англійському заводі, приніс на собі генерала Франко в розстріляну столицю.

«Я не догадувався, — свідчив Дубель, — чому раптом служниця аеропорту в Кастель-Беніто красуня Дорота, сп'янівши, як і я, без кінця повторювала: «Ти будеш вічним моїм боржником, Яне». Вона навмисне затримала мене, не дала вилетіти тим ранковим рейсом. Ворожка! Тим рейсом полетіли мій шеф Владислав Сікорський, його дружина, його дочка Ядвіга та англійський губернатор Каїра. П'ятим був льотчик, здається чех, який потім чомусь вистрибнув з літака над морем. Тільки він і врятувався».

Генерал Войнарович склав перекладені листочки дубельського щоденника в папку. Погасив лампу і відтулив вікно. Пізня ніч приглушено гримкотіла, наче під землею крутилися величезні жорна, відсвіти пожарища колихалися по той бік Вісли. Генерал зітхнув і почав роздягатися.

— Мені треба до полковника Спихальського.

— До генерала Спихальського? — перепитав черговий офіцер. — Як про вас доповісти, громадянине ротмістре?

— Скажіть, ротмістр Яворівський. З Варшавського резерву.

— У генерала сьогодні дуже завантажений день.

— На жаль, мені треба тільки до нього.

— Тоді прошу почекати.

Яворівський був сьомим у черзі. З розмов, які не вгадали, зрозумів — це майбутні керівники відбудови столиці. Вони принесли схеми, креслення, фотографії. На одній — напівзруйнований міст, ферми якого осіли в ріку, на другій — триповерховий будинок з пробитими стінами. Дискусія тривала і тут, у прийомній. Про об'єкти, розташовані на тому боці Вісли, говорилося як про першочергові. Отже, для інженерів, котрі вишукують можливість якнайшвидше виконати своє завдання, які говорять про метал, про потужні механізми, визволення Варшави піби вже розв'язане й не викликає сумнівів. А в службі порядку інакше. Три дні тому їх викликали до міністерства внутрішніх справ. Там, як йому здалося, панувала атмосфера тривожного чекання, якоїсь невизначеності, їх попереджали про надзвичайну складність обставин, за котрих доведеться новоутвореній варшавській адміністрації робити свої перші кроки. Можливо, це тому, що місія інженерної служби ясніша й конкретніша, ніж місія служби порядку, де, на жаль, маса задач з багатьма невідомими. З математичною точністю можна визначити, яку перевагу треба мати в людських ресурсах, у танках, гарматах, літаках, в снарядах і патронах, у пальному, щоб перемогти у відкритому бою, коли армії ідуть лава на лаву. Діяльність же, що випадає на долю Яворівського і його колег, невимірною, сповнена несподіванок, тасмниць, втрат. У ній двічі по два не завжди чотири. Іноді ворог прикидається другом, вовцюга маскується під ягня. Ротмістр міліції Яворівський щиро заздри інженерам.

Черговий офіцер козирнув на прощання полковникові, який вийшов з кабінету Спихальського і подав сигнал інженерам, що зараз підуть вони. Виявилось, не всі семеро зв'язані з проектами, які так гаряче обговорювалися в присутності Яворівського. Троє, котрі залишилися в прийомній, одразу, як тільки за їхніми співбесідниками зачинили

двері, заговорили про своє. Паливо — ось що їх турбувало. Як організувати справу, щоб відразу після форсування Вісли в столицю прийшло тепло. Ще тільки половина січня, повних сто холодних днів попереду. Вугілля і дрова так само потрібні варшав'янам, як хліб. І знову розрахунки на тонни, на кубометри, на вагони, на баржі.

Наслухавшись таких розмов, Яворівський завагався. Те, що привело його сюди, має, зрештою, приватний характер. Якби Тереза знала, вона б не дозволила йому турбувати заступника головнокомандуючого. Втім, у нього є свої виправдання. Яворівський звернеться до Спихальського не як до генерала, а як до колишнього підпільника, до товариша Марека. Вони добре запам'ятали один одного. Серед столітніх дубів-велетнів, на килимі з вічнозеленого моху моложавий начальник головного партизанського штабу без погонів і без будь-яких відзнак, схожий більше на сільського вчителя, ніж на полковника, частував передових розвідників регулярного Війська Польського.

Потім, уже поранений, хорунжий Яворівський у лазареті одержав з рук Марека свою третю нагороду. Їх обох фотографували. Мар'ян Спихальський узагалі багатьох з тих, кого відібрав до варшавської адміністрації, знав в обличчя, а Тимоша й по імені, але того разу, коли визначалась дальша кар'єра випускника короткотермінових курсів при міністерстві внутрішніх справ, Тиміш так і не сказав Мар'яну Спихальському про особисті справи, про Терезу. Таке освідчення здавалося зовсім не потрібним, — для нього не існувало Лотоцьких, він знав Терезу Йонич і вірив їй.

Та ось несподівано виникла сама собою тяжка для Терези ситуація, яка торкалася і його, Яворівського, всіх тих, хто бачив у ній чесну людину, хто ручався за Терезу, даючи їй путівку у Військо Польське.

З ким же він, Яворівський, мав порадитись, як не з генералом відродженої польської армії, як не з Мареком?

— Громадянин ротмістр, прошу, — його чомусь покликали раніше, ніж тих, що турбувалися про тепло для Варшави.

Генерал підвівся і потис йому руку.

— Вам ця форма до лиця, Яворівський. Поздоровляю з новим офіцерським званням!

— Служу польській ойчизні.

— Призначення маєте?

— Так. Начальник райвідділу.

— Цікава робота. А як з рукою?

— Гоїться потроху. Дякую. Мені радять сонячні ванни і море.

— Переможемо — поїдете в Крим. Мабуть, кращого сонця не знайдеться на землі, як те, що світить у Ялті. Воно таке м'яке, ласкаве. Я мав щастя... З чим ви до мене, Яворівський? Прошу. Бачу, поглядаєте на двері, хвилюєтесь, що ніби позачергово. Але справа в тому, що з тими товаришами ми розв'язуватимемо все не в кабінеті, а на місці. Хочу подивитися, які в них резерви зосереджено на березі. А то, буває, про транспортування говорять, а потім виявляється, вантажу, власне, нема, він існує на папері або в уяві.

— Я пробачаюся, громадянине генерале. У мене питання зовсім іншого порядку. Йдеться про долю близької мені людини.

— Слухаю вас.

— Ви, мабуть, чули про Августа Лотоцького?

— Авіжеж. Ми з ним навіть трохи знайомі. Колишній депутат колишнього сейму?

— Так. Я знаю, що не маю права довго затримувати вас, тому говоритиму коротко. Моя наречена — дочка Лотоцького. Але за плечима Терези не батьківська опіка. Її опікали пімці в Майданеку повних чотири роки. Тереза врятувалася випадково. Фашисти гадки не мали, що, заганяючи до табору таких, як Тереза, їх справді перевиловують. У таборі всі рівні, всі однаково зпедолені, беззахисні перед чорною силою. Те, до якого класу належиш, у таборі не мало значення. Фізична витривалість, самовладання, висока людська гідність і сила волі — ось ті багатства, котрі мали там найвищу вартість. Тереза Йонич — вона значилася під таким прізвиськом, в повній мірі відчула на собі всі принади нового порядку, запроваджуваного фашизмом, і мала час для переоцінки цінностей. Мабуть, це був складний процес. Та з минулим для Терези покінчено. Я добре знаю її думки, мрії. Тереза з нами.

— Мені подобається ваша переконаність, Яворівський. Але чому ви так хвилюєтесь? Радіти треба, що молоде покоління поляків у тяжку для країни пору рве з буржуазними ілюзіями, знаходить свій шлях. Хто чесно пориває з банкротами, обов'язково приходять до нас.

— А ми? Ми чесно ставимося до тих людей? Довіряємо як друзям, чи завжди будемо дивитися з недовір'ям.

— Довір'я. Мені здається, ротмістре, що у нас воно

безмежне. Тисячі колишніх аківців прийшли в наші збройні сили. Офіцери, які ще вчора підкорялися Бур-Коморовському, сьогодні, як вам відомо, влились у Військо Польське. Їх ми сміливо призначаємо на командні посади. Ні, у нас люди не діляться на сорти, у нас інший поділ.

— Але ж на практиці не завжди так. Тереза з літа у Війську. А три дні тому у відділі кадрів санслужби їй вручили документ про дострокову демобілізацію без будь-яких пояснень. Вона в той же день знайшла мене і сказала, що не хоче жити. Бачте, товариші з відділу кадрів зробили вигляд, ніби їм раніше невідомо було, що Тереза Йонич і Броніслава Лотоцька та сама особа. А в Лотоцької досить заплутана біографія, її батько один із емісарів лондонської еміграції, а брат Казимеж прислужник гітлерівців і карний злочинець.

— Про батька і брата інформація точна, це правда, — зітхнув генерал. — Останнім часом Август Лотоцький дав підписку, що припинить антинародну діяльність. Наш міністр землеробства призначив його навіть на штатну посаду у своєму відомстві. Тепер він бере участь в комісії, яка підраховує збитки, завдані сільському господарству країни за роки окупації.

— Може, хоч це протверезить пана депутата. А то конфіскований народною владою маєток у Станіславчику для нього більша катастрофа, ніж окупація. Але чому Тереза повинна відповідати за нього і за брата-бандита? Тереза і такі, як вона?

— Мабуть, ви праві, що Тереза не повинна відповідати. І те, що суспільство наше у дні боротьби розпалося на численні угруповання яких завгодно відтінків, теж вірно. Можливо, немає на карті Європи другої такої строкатої картини. Втім, Яворівський, наші відділи кадрів, може уперше в історії, так широко здійснюють консолідацію всіх сил нації, що часом голова іде обертом. Пам'ятаєте, влітку до нас прийшла велика група офіцерів старого Корпусу безпеки на чолі з полковником Тарнавою. Треба сказати, що ми з ним давні знайомі. Ще в сороковому році цей Корпус був створений за наказом емігрантського уряду і до подій у Варшаві підлягав командуванню Армії Крайової. Комуністичному підпіллю він заподіяв у свій час чимало шкоди. Все ж ми хотіли забути минуле заради перемоги над Гітлером і прийняти групу в свої ряди. А чи виправдали ці люди наше довір'я? Не всі. Кілька офіцерів виявилися емігрантськими резидентами, ще частина пере-

біжчиків взяла потім участь у підбурюванні одного з полків Другої армії Війська Польського до заколоту і зірвала важливу операцію на фронті під Варшавою. Консолідація не повинна бути безрозбірливим «відкриттям шлюзів», через котрі вільно може проходити хто завгодно. Ось у чому річ, ротмістре. Біда лише, що ми влучаємо інколи не в той бік, і справжніх ворогів не бачимо. З Терезою, певно, повелися нетактовно. Та нехай вона не ображається. Нова Польща повинна захищатися. Помилки при цьому можливі, але чесна людина, навіть потрапивши в опалу, залишиться сама собою, не похитнеться у своїх переконаннях.

Генерал записав на клаптику паперу три слова: «Тереза Йонич-Лотоцька», листок поклав у шухляду столу.

— Що я повинен сказати Терезі?

— Що? Заберете її з собою. Усім вистачить роботи у Варшаві. І їй теж.

— На штатну посаду? — не повірив Тиміш Яворівський.

— Обов'язково на штатну. Я домовлюся з вашим начальством про все. Обіцяю. Варшава! Скоро, дуже скоро ми зустрінемося з вами на тому березі, Яворівський. Ви розумієте? Ми — у Варшаві, у нашій Варшаві! — генерал задьористо клацнув пальцями і став тепер більше схожим на того Марека з підпілля, яким його вперше побачив Яворівський.

11

Мотоцикліст витяг з-під брезента пакунок і поніс до сірого приземкуватого будиночка, де розміщалася польова пошта. Побачивши міліцейського ротмістра, мотоцикліст козирнув.

— Свіжі газети? — запитав Яворівський.

— Так. Є номер «Польської збройної». Пропшу.

— Дзенькую бардзо! Скільки з мене?

— Газета безкоштовна, пане ротмістре.

Він уживав традиційне «пане», а не «громадянине», як було заведено у Війську Польському. Спершу офіцери нагадували знов і знов, що слово «пан» застаріло, що воно не відповідає новим взаєминам, які склалися між командиром і жолнежем у новому, народному війську, але шерпгові дуже помалу привичаювалися до цих вимог, а ті з них, що були рекрутовані вже на терені Люблінського воєводства, ніби й не знали, що, крім слова «пан», існує

ще й слово «товариш», «громадянин». Кожний підрозділ одержував поповнення за рахунок колишніх бійців і командирів Армії Людової, Армії Крайової, а також мобілізованих польовими військкоматами, і ось саме вони, ці напівцивільні люди, які часто не мали будь-якої військової підготовки, тим більше не вивчали жодних статутів, стихійно відновлювали слово «пан», звичне полякам споконвіку. Зовсім недавно Тиміш Яворівський випадково став свідком цікавого діалога між двома військовими — старим і молодим, котрі з міношукачами в руках обстежували будинки. За кілька днів перед цим ні з сього ні з того злетіла в повітря щойно відремонтована приватна пекарня. То спрацювала німецька міна уповільненої дії. Два сапери, ще раз оглянувши для порядку будинок, де мешкав Яворівський, зробили перекур і в його присутності повели суперечку.

— Пан ротмістр тутешній, варшав'янин? — поцікавився старший сапер.

Молодший поправив його:

— Скільки вам нагадувати, тату? Громадянин ротмістр.

— Ет, відчепися, Бернарде. Дід мій звався паном, тож і я пан. Чуєте, пане ротмістр? Виходить, паном має ся називати тільки шляхтич, тільки ясновельможний, а ми ніби бидло? Е, ні! У моїй хаті, на моїй землі я теж пан! У маніфесті он, який порозвішували скрізь, як тільки війсьсько вступило на рідну землю, обіцяно землю селянам, фабрики й заводи робітникам. Отже, все тут наше і влада наша. А хто владарює, той і пан!

Проти таких аргументів важко виставити щось сильніше. Згадалася Яворівському і пісня:

Сядемо вкупі ми там під калиною,
І над папами я пан...

Яворівський розгорнув «Польську збройну». В газеті писалося, що Президія Верховної Ради СРСР визнала тимчасовий уряд Польщі, а до Любліна навіть прибув Повнозначний посол із Москви. А ось і матеріальне підтвердження визнання — уряд Радянського Союзу надає Польщі позику в розмірі п'ятдесяти мільйонів радянських карбованців і десяти мільйонів доларів. На відродження країни, на відбудову Варшави, на розгортання торгівлі. Газета повідомляла також, що війська трьох радянських фронтів розгортають наступальні операції і що в них беруть участь також дві армії Війська Польського. «570 кілометрів по

прямій од Вісли до Одри. Ми пройдемо їх,— клялися жолнежі уславленої Першої піхотної дивізії імені Тадеуша Костюшка.— Скоро освячені в бою під Леніно прапори замайорять на наших західних кордонах».

Яворівський схвильовано думав: «Ось і наближається епілог найважчої в історії війни. Цей епілог дасть Польщі, парешті, можливість повернутися до мирної праці. Руки, що нині тримають зброю, візьмуть кельми і молотки». Вчитуючись у вісті з фронтів, він бачив перед собою всю рідну землю. Програма повернення споконвічних польських земель, проголошена півроку тому в Хелмі Польським Комітетом Національного Визволення, здійснюється. Ні, даремно радіо Лондона називало цю програму нічого не вартим папірцем. Не закулісні інтриги, а могутній наступ радянських армій, Війська Польського вирішить долю Сілезії, Західного Помор'я, Східної Пруссії, де протягом довгих років мучилися під чоботом німецького окупанта поляки.

З жалем згадував батька. У Вроцлаві, перехрещеному німцями на Бреслау, він працював на шахті. Вугілля в підземних порох добували поляки, а прибутки клав у кишеню бупдючний німець-хазяїн. За кожне слово, вимовлене польською мовою, стягали штраф, за спробу протестувати кидали на тортури до в'язниці. Але на тих землях ворогові не вдалося ні винищити, ні онімечити люд польський. Він тримався свого, як Антей землі, люд живучий, мов держки-дерево, яке проти нас корінням скелю, люд безсмертний.

Старанно згорнув газету і сховав. Сьогодні ж збере підлоглих і прочитає їм. Нехай і їх порадують добрі вісті. Бо часом труднощі, окремі невдачі не дають побачити і зрозуміти всю сукупність подій, тверезо оцінити їх значення. Йому теж у ті спекотливі дні, коли в смертельних муках безнадійного повстання гинула Варшава, здавалося — щастя надовго одвернулося від поляків. Біженці, яким удалося переправитися через Віслу, розповідали Яворівському, як Бур особисто роз'їжджав на німецькій машині серед руїн і згарищ вмираючого міста і закликав останніх його захисників скласти зброю. Дні, що минули від початку повстання, були для кожного поляка днями трауру і сліз, гніву і жадови розплати.

З олівцем у руках він сів у своєму службовому кабінеті, підкреслюючи найцікавіші факти, вибираючи потрібну інформацію.

Раптом він звернув увагу: на останній сторінці дрібненьким шрифтом повідомлялося — військова прокуратура закінчила слідство у справі викритої й арештованої бандитської зграї, яка довгий час тероризувала населення міста Власна Стріха. Справа розглядатиметься трибуналом. Виїзна сесія відбудеться у Власній Стрісі. Далі називалися ті, кого чекає суд і справедлива кара. Серед багатьох польських і німецьких прізвищ Яворівський знайшов знайоме — Казимежа Лотоцького, він же Чорний Посол і Людвік Крег.

Тимін Яворівський дістав пачку сигарет і закурив. Якщо Тереза не знає ще про арешт брата, то рано чи пізно почує-таки... І коли навіть у душі в неї давно згоріли родинні почуття, їй нелегко буде. Відчув потребу негайно зустрітись з нею. Після тієї ночі, освітленої палаючими в грубці паркетинами з підлоги чужої крамнички, він мав право назвати її дружиною. Тоді вперше в житті пізнав він незбагненну таємницю людського кохання, там голубив і цілував, цілував миле піддатливе її тіло, забувши про все на світі.

І ще подумалося йому, що, можливо, не сьогодні-завтра почнеться наступ, а тоді буде пізно шукати Терезу, пізно й неможливо, аж поки війська не вирвуть Варшаву з рук ворога, не принесуть їй визволення.

Чергував підпоручник Громадка, колишній варшавський коваль. Віддав йому розпорядження зібрати працівників о десятій вечора. Мав на думці ще раз порадитись з людьми, сказати їм про те, що їх чекає на тому березі. Міліція піде за бойовими порядками Війська Польського, зокрема за підрозділами Першої дивізії.

Офіцер дістав із тумбочки повеньку, добре випрасувану, біло-червону пов'язку з орлом.

— Наше замовлення виконано. Маємо сто таких, громадянине ротмістр.

— Ви розраховалися з майстринею?

— Ні. Пані не захотіла нічого брати. І ще пообіцяла зробити нам справжній штандар! У неї син на тому боці. Не знає, чи живий. Був там у повстанців штурмовий батальйон «Зоська». Хоробрі хлопці, скажу я вам, ми билися з ними поряд, як захищали Чернякув. Ех, пікода людей! Майже всі загинули під німецькими танками. Добре, що наша пані Стефанія того не знає, вірить, що син живий. Без віри, мабуть, наклала б на себе руки, один він був у неї, єдиний, як перст. А то по собі знаю — коли дитина

у тебе одна, бережеш її, мов власне око. Черговий зітхнув, пригадавши, мабуть, щось своє, особисте. Потім спитав у Яворівського, стививши голос до шепоту: — Скоро вже?

Яворівський розумів варшав'янина, якому ледве пощастило вирватися зі смертельного кільця й відступити за Віслу з рештками дев'ятого полку Війська Польського. У Варшаві залишилися його дружина і дворічний синок.

— Питаєте, чи скоро, підпоручник Громадка? Скоро. Про це ми і поговоримо сьогодні, як зберемося. Інші фронти вже перейшли в наступ. Ось я залишу вам газету. Візьміть карту і знайдіть на ній названі у зведенні населені пункти. Радянські та польські війська беруть Варшаву у велике кільце, так мені здається...

— Коби то швидше.

На розчищеному від руїн перехресті вулиць Тиміш Яворівський побачив польську регулювальницю. Ще вчора тут її не було. З-під м'якої суконної конфедератки вибивалося русяве волосся, синьо поблискували великі очі. На грудях у дівчини висів зелений електричний ліхтарик. Звернувся до регулювальниці з проханням посадити його на якусь машину, яка їде в напрямку моста Попятовського. Молода полька уважно перевірила його документи.

Одна за одною вантажні машини з білими кузовами минали перехрестя, беручи курс на Віслу. Мабуть, регулювальниця добре знала номери частин, знала їхню дислокацію. Довгенько вибирала потрібну. Та, нарешті, махнула жезлом. Санітарний автобус зупинився.

— Прону, громадянино ротмістр.

— Дзенькую бардзо.

Передній край часом буває затишнішим, ніж його тили. Тут менше руху, ніякої метушні. Тут діють свої закони. Нікого не треба закликати, щоб маскувався. Ні мерзлий ґрунт, ні каміння не зупинять солдата, він по крихті вицюкає у тверді окопчик, хід сполучення, площадку для міномета, навіть для протитанкової гармати, яка має відбивати прямою наводкою ворожі танки, він заховає все за надійним бруствером і за коротку літню ніч встигне обдернувати позицію, ще й окропить водою, щоб не зів'яло й не жовтіло зело. А взимку крига і сніг стануть солдатіві тим будівельним матеріалом, з котрого він воздвигне польові фортифікації, міцніші за бетонні. Осколки мін і снарядів не так рикошетять у снігу, як на відкритому ґрунті, тільки бурунці закипають то тут, то там, остигаючи потім чорною віспою на білому обличчі землі. Під час бою сніг має й свою

особливість, він, мов головний санітар, геть-чисто вибілить за кілька годин скривавлене поле бою, поглине все червоне до останньої краплинки, і ніхто не скаже, де ще недавно лежав поранений або забитий на смерть, сховає, замаскує стежки, що ведуть з передової до санітарних рот і медсанбатів. Яворівський добре пам'ятає, як розцвів червоними маками сніг навколо його друга і земляка Вітека Гурницького, пробитого трьома кулями одразу, а коли пізніше, шукаючи Вітекову конфедератку, повернувся Тиміш на те місце під покручену стару грушу, все знову біліло, наче й не корчився тут у кривавих муках відважний винищувач танків.

Тиша переднього краю завжди пахне сторожкою тривоги, вона таїть у собі нерозкрити й страшну силу зброї і людських невимірних пристрастей, разом вибухає вулканом, мов Етна, розливаючись між небом і землею блискавицями, громами. А після того, як усе знову вщухне, тиша часом повертається на старе місце і, не впізнаючи його, в розпачі стогне і плаче материнськими голосами.

Тиша війни зрадлива, нерозщеплені її атоми здатні кожної миті звільнитися від могутньої енергії і принести людині як не смерть, то перемогу. Яворівський ніколи не забуде тиші останньої ночі на берегах Мереї, яку розірвали фашистські танки, рушивши лавиною з укриттів на позиції його роти.

Нині сторожка тиша повисла над рокадною дорогою, по котрій він їхав. Дорога несла на собі свіжі сліди гусениць, шин, кінських копит; он біля кам'яного хреста ще не догліло солдатське багаття, а поряд на засніженому узвишші стирчав стовпець, витесаний з молодої сосонки, і на ньому виднілася цифра «чотири» і намальований чорною фарбою трикутничок з точкою посередині, який був, певно, емблемою бригади чи дивізії, котра пройшла тут уночі на бойові позиції. В багатьох місцях бачив він високі штабелі ящиків, довгі ряди бочок, автоцистерни, понтони, бачив снігові вали, за котрими відпочивали коні уланів. Уздовж рокадної, в різні боки від неї по снігу крокували тоненькі стовпчики польових телефонних ліній.

Яворівський подумав, що, можливо, все почнеться сьогодні. Вночі або вдосвіта. Так йому чомусь здавалось. Чим ближче до Вісли, все люднішими ставали квартали, жолнежі й червоноармійці зайняли всі дворища, будівлі. У вікнах без шибок чергують зенітники, охоронці фронтового неба.

Ось і та вулиця. Рештки балкона на третьому поверсі, заляпаний вапном дикт. Попросив шофера стати.

Двері у знайому квартиру прочинені, чути чийсь голоси. Увійшовши, одразу потрапив у теплінь, пропахлу тютюном і шинелями. За тим невеликим столиком, де вони вечеряли з Терезою, кілька радянських офіцерів з молоточками на погонах. З ними двоє поляків — майор і поручник. У центрі столу чавунна пательня з підсмаженими шматочками сала.

Яворівський приклав руку до шапки-вушанки, вітаючись.

Польський майор підвівся.

— Пан ротмістр з воєводського управління?

Яворівський показав своє посвідчення.

— А ми саме чекаємо тутешнього представника цивільної влади. Нам обіцяли по телефону. Чим можемо служити?

— Признаюся, справа в мене приватна. У цій кімнаті тимчасово мешкала моя дружина. Тиждень тому.

— Пам нічого про це не відомо. Ми тут другий день. Кімната була порожня. Як і весь будинок. Тільки двірник залишився, він переселився до льоху, а всі інші тимчасово евакуювалися. Втім, думаю, вони десь недалеко.

— Дзеськую. Звернуся до двірника.

— А може, посмакуєте з нами, пане ротмістр? — спитав один з радянських офіцерів. Погоди закривала хутряна безрукавка.

Чорні очі, вилицювате обличчя здалися Яворівському знайомими.

— Дякую, я не голодний.

— На війні і про запас не шкодить попоїсти. Хто зна, чи взавтра буде сало, — всміхнувся другий офіцер, молоденький капітан.

— Смачного вам! Щасливо залишайтеся.

Та біля порога Яворівський раптом зупинився.

— Ви, бува, не майор Семенча? — запитав він у вилицюватого офіцера.

— Семенча.

— От і зустрілися. Колишній хорунжий Війська Польського Яворівський, пам'ятаєте, Іване Федоровичу?

— О! — Кременезний майор розставив руки для обіймів, пішов назустріч. — Німан, так? Востаннє бачилися на Німані. Ну, товариші, з цього приводу не гріх і по маленькій. Хорунжий Яворівський з ротою прикривав на Німані нашу

переправу. Пам'ятаєте, три атаки відбили разом. Сідай, громадянине Тимоше, чи як тепер звикаємо, пане Тимоше. Ех, паршиво працює наш військторг. Ні цигарок вдосталь, ні «Московської». Хіба що у Варшаві.— Він осікся, поглянувши на своїх товаришів, потім засміявся: — Ет, своя людина Тиміш, від нього я таємниць не маю. Скоро, ротмістре, зустрінемося у Варшаві, й не може бути, щоб десь не знайшлося там для нас трофейної чарчини!

Довелося затриматися. Тимошеві дали окраєць хліба, ніж. Семенча пригощав його, накладаючи на хліб кращі підсмажені шматочки. Польський майор підсунув сірниковий коробок із сіллю, а сам закурив.

— То, кажеш, дружина тут жила? — заговорив знову Семенча.— А мені пригадується, був ти, Яворівський неодружений.

— Був,— посміхнувся Яворівський.

— Ого! На війні, виходить, закохався! Хто ж вона? Як звати?

— Тереза Йонич. Колишня бранка концтабору. Землячка.

— Молодець! А кажуть, душі у нас почерствіли. Брехня! Поздоровляю тебе! І я минулого року свою бачив. У госпіталі під Києвом лежав, так вона до мене приїжджала. З Дніпродзержинська. Глянула на мої срібні зірки на погонах і каже тихенько: «Ти мій генерал, Ваня!» Ну, за твою і мою дружину, пане Яворівський. За всіх наших дружин!

Тонке осине дзижчання далекого літака долинуло й сюди, потім почулися голоси зеніток.

— «Фоке-вульф»! Де вони їх стільки набрали, сволота?

— Розвідку ведуть день і ніч. Розуміють, певно, що наближається невідворотне.

За вікном почулося:

— Товаришу капітан, телефон сюди тягнути чи далі?

— А дроту вистачає?

— Хоч до самого Берліна! — весело відповів той самий голос.

— Тоді тягни далі. Ближче до берега. Є в тебе карта? Метрів за сто звідси руїни портових складів. Мабуть, ми туди перекочуємо. Там і став апарат. Щоб був повний порядок!

— Зрозуміло, товаришу капітан. Все ясно! Дозвольте йти?

Тиміш Яворівський остаточно переконався — скоро! Під-

несення панувало скрізь на передньому краї, а це буває лише напередодні серйозної операції.

Він попрощався з новими знайомими, з майором Семенчу. В потисках їхніх рук відчував рішучість.

Двірника знайшов одразу, той стояв біля входу в будинок і все ще стривожено дивився вгору; його налякав «фоке-вульф». Почувши, чого від нього хоче ротмістр міліції, двірник підтвердив: він добре знає пані Терезу, дарма що вона проживала тут досить короткий час. Висловив припущення — пані Тереза евакуювалася зовсім, бо інакше залишила б йому на схорону свої речі, як це зробили інші. А вона лише зайшла попрощатися. Потім пригадав, що в нього є лист, залишений пані Терезою, і на конверті написано, кому саме його слід вручити.

Чистенькі, вимощені жовтим ребристим кахлем сходи привели їх у підвал. Високо під стелею світилося заграване віконечко. В сутінках Яворівський розгледів старі меблі. Двірник з-під подушки витяг потертий портфель.

— Ось її лист, прошу пана. Може, то вам?

Великими літерами, як пишуть звичайно вчителі, виведено його ім'я. Тільки ім'я.

Тиміш нетерпляче надірвав конверт.

— Прошу пана, чи не можна сигарету?

— На, жаль, не палю.

— Ті мають, — показав пальцем на стелю. — Але незручно щоразу до них звертатися. Інша річ пані Тереза. Часом вона мені і сама приносила. Цигарки і консерви. Сердечна людина! А до того ж, пане ротмістр, другу таку вродливу жінку спробуй пошукати. У вас добрий смак, пане офіцер!

Тиміш Яворівський розгорнув складений учетверо аркуш. Рядки були нерівні, здавалося, Тереза писала цього листа не дома за столом, а можливо, на вулиці, поклавши папірець на сумочку, спочатку чорним олівцем, а потім синім.

«Коханий! Я вдячна тобі за всі турботи, за твою ніжність! Я щаслива, що пізнала тебе і що ти є на світі. Цілу ніч я говорила з тобою, шкода, ти не чув. І тепер уже не маю більше ні змоги, ні вміння повторити усе на папері. Ні, я не плачу, усі сльози поглинула ця остання ніч.

Коханий! Не гнівайся на Терезу, інакше й бути не могло. Ми повинні розлучитися назавжди. В тому житті, яке чекає на тебе, Тереза зайва, не бажана. Я це знала сама. Зрештою, мене в цьому переконали.

Я гадала, що минуле, якого відцуралася, ніколи не втручатиметься в моє життя, все забудеться, зникне. Однак від самої себе не втечеш. Газети повідомили про судовий процес у Власній Стрісі. Жах охопив мене, Тимоше! Сором і жах. А потім мені згадалося наше дитинство, згадався кучерявий Оцеола — ватажок сім'ї, мій рідний брат. Зрозумій мене, коханий. У моїх жилах тече одна з ним кров, кров Лотоцьких. Він заслужив те, що одержав, а мені його жаль. Сама не знаю, чому зараз я така непослідовна, безсила. У нашому Станіславчику тієї страшної ночі мені здавалося, що я власноручно виконала б вирок над ним. А нині серце моє розривається. Нащо він з'явився на світ, для чого жив? Хто винен, що Казик виріс вовкулаком? Ніхто мені не відповість, я знаю, ніхто з чесних людей навіть не поспівчуває. У мене не вистачає мужності, коханий, накласти на себе руки, а це був би, зрештою, для Броніслави Лотоцької найкращий вихід. Втім, не хочу, не смію зв'язувати тебе, коханий. Нехай моя трагедія залишиться зі мною. Я не варта твоєї і вашої довіри. Це так.

Не шукай мене ні тепер, ні потім. Ти вартий кращої дружини, кращого майбутнього, ніж те, яке мав би з мною. Прощай, коханий! Прощай назавжди!»

— Пані Тереза нічого не сказала вам, добродію, куди збирається евакуюватися? О котрій годині ви бачили її востаннє?

Двірник тямливо похитав головою.

— Збираєтеся шукати? То не легка справа, пане офіцере. Скоро вечір, а пані Тереза приходила як тільки-но розвиднілося. Вона, певно, останні дні ночувала на роботі, а це принесла лист і ключ.

Яворівський сховав лист. Застібаючи шинелю, раптом прикусив губу: від необережного руху защеміла рана. Але цей давно знайомий біль не йшов ні в яке порівняння з іншим, душевним болем. Поведінку Терези він вважав нерозумною, невиправданою, в котрійсь мірі образливою для себе; його «краще майбутнє» Тереза насамперед розуміла як можливість зробити в новій післявоєнній Польщі кар'єру, одержати високий пост. Вона про це колись говорила. Йому важко було і тоді переконати Терезу, що він, Тиміш Яворівський, як і всі його співники-комуністи, безкорисливо служить ойчизні. Можливо, давалося взнаки родинне виховання, те, що її батько Август Лотоцький бачив мету свого життя і життя Казимежа в просуванні на вищі сходинки державної чи військової служби. Кар'єра — це місце

під сонцем, багатство, шана, слава, це право належати до вищих верств суспільства. Нові часи, нові обставини й висували нових людей, панівним класом у країні, як це проголошено, має стати і вже стає трудовий люд. Такі, як Тиміш, твердила Тереза, становитимуть у новому суспільстві ту верхівку, котра замінить Лотоцьких, котра по-своєму запаує. Наївність подібних уявлень смішила Тимоша, втім, він не дуже й диспутував з нею — дійсність витверезить Терезу, розкриє її очі, допоможе побачити, що в новій Польщі все буде зовсім інакше, прийде, нарешті, соціальна рівність. Місце людини в суспільстві визначатиме її праця, її талант, її відданість загальнолюдським комуністичним ідеалам. За приклад він брав Радянський Союз. У тих розмовах Тереза часто знову й знову повторювала думку, яка, певно, глибоко хвилювала її. Чи не стане вона гальмом для Тимоша? Здавалося, Тиміш не помічав, як глибоко переживала вона своє невизначене становище. На кого повинна спертися, в кому відчуті справжнього, надійного друга, котрий вірив би їй беззастережно й до кінця, не докрав минувим? Адже ніколи походження не керувало нею, її вчинками, не впливало на свідомість. Ягеллонський університет вилікував її дуже швидко, його демократичні традиції, революційні спалахи, що раз у раз освітлювали найтемніші закутки польської дійсності, піби вливали свіжу кров, насичену озоном майбутніх соціальних змін. А потім був ще й Майданек. Він перекреслив Броніславу Лотоцьку, породивши нову людину — Терезу Йонич. Тиміш вірив тій Терезі, з котрою зустрівся в Станіславчику, а не цій, яка під впливом останньої події — суду над братом-бандитом — сховалася від нього, від усіх нових друзів. Звичайно, він розшукає її, застереже від непевних кроків, підтримає в ній віру, що треба жити і працювати для свого народу. І для власного майбутнього. Тиміш доведе Терезі, що любить її.

Але з чого починати? Куди йти?

В розбурханій війною країні людина наче голка в сіні.

На розі вулиці, як і раніше, стояв огрядний регулювальник. Яворівський підійшов до нього і лише тепер зрозумів, що це дівчина. Білий халат вона одягла поверх пухнастого кожушка і тому здавалася надміру повнотілою. Уважно вислухавши його, дівчина безнадійно розвела руками.

— Якби ж то їх в одне місце евакуювали, пане ротмістр. А то хто куди просився. Одні по ближніх селах

влаштувалися — ті, що з дітьми. Інші добиралися до залізничних станцій. Чутка пройшла, що колію вже відновлено і звідси можна їхати до самого Любліна.— Дівчина трохи здивовано поглянула на офіцера міліції, вона не розуміла, як це сталося, що дружина не залишила для нього жодних орієнтирів. Два дні тому бачилися, і маеш...

— А вона вашу польову адресу знає, пане ротмістр? — співчутливо допитувалася дівчина.— Коли знає, то сама сповістить...

Яворівський зітхнув. Він не міг чекати. До того ж не знав, скільки треба часу, щоб Тереза опам'яталася і обізвалася до нього.

І знову попутна машина везла його в тил. Та сама дорога. По ній, можливо, вранці проїхала Тереза.

Водій «студебекера» час від часу розтирав заляклі руки, й тоді машина сама собі «вибирала» колію. В кузові під брезентом гримотіли порожні бочки. З кольорової картинки, приліпленої до щитка, дивилася на капітана молода особа, одягнена черницею. В руках у неї янтарні чотки, на грудях хрест, але в очах вираз зовсім не побожний, скоріше лукавий, соромницький. Водій перехопив погляд попутника, усміхнувся.

— Подобається, пане ротмістр? Мій попередник десь вирізав. З католицького журналу. Все хотів розшукати той монастир і викрасти красуню. Любив пожартувати. І панянок любив, нічого не скажеш. Мав у них успіх. Прибуде з пальним зморений, чорний, як дідько, а вже через годину огірочок! І йде до не дуже строгих дівчат, які цілуються з нашим братом без особливої мороки. Одного разу пішов і не вернувся. А вранці знайшли з перерізаним горлом біля старої каплички. Шкода хлопця.

— Хто ж це його? Може, з ревнощів?

— Та ні. Які там ревнощі! Енесетівці підстерегли. Їм байдуже, хто він: шеренговий, хорунжий, офіцер. Служиш у Війську Польському — помирай! Я, пане ротмістр, на дорозі ніколи без потреби не зупиняюсь. Тільки там, де пости КПП. Береженого і бог береже. От скажіть мені, пане ротмістр, як це можна, щоб поляка поляк вбивав? Звідки така злоба? Ну, ми німців б'ємо, німці нас, це зрозуміло, війна між нами смертельна. А що треба енесетівцям? Що їм зробив цей хлопець? Я от бачу, ви в безпеці служите. Як упіймаєте такого вбивцю, то не розстрілюйте одразу, а нехай перед людьми стане та висповідається,

поганець. Потім возить його по всій Польщі, показуйте людям. І щоб мали змогу скривджені плюнути собаці в очі.

Водій засвітив фари, обмацував ними руїни вулиць, вузькі проходи серед колишніх позицій, протинав жовтими лезами світла густу імлу. Спускалися роями сніжинки, граціозно кружляючи, мов бджоли. Раптом зліва спалахнув червоний вогник: їм наказували зупинитися.

— Документи! Путівку! — до водія.

Офіцер з ліхтариком козирнув потім і Тимошеві.

— Прошу й ваші документи, громадянине ротмістр!

Мова російська. Погони у майора зелені. КПП обслуговується радянськими прикордонниками, яких удень, коли він їхав, тут не було.

І раптом:

— Яворівський! От і зустрілися, не впізнасте, громадянине солтисе? О, та вже ротмістр! Як там поживає Станіславчик?

Ліхтарик повернуто так, щоб і Яворівський бачив, хто з ним вітається. Ага, це ж той командир, підрозділ котрого стояв у замку Лотоцьких! Майор Гонтар.

Обнялися, як рідні. Водій терпляче чекав, заглушив навіть мотор, щоб не підганяти ротмістра. Знав, певно, по собі, як приємно зустріти на війні друга чи навіть просто однополчанина. Ти живий і він живий! Це вже здорово!

— Я думав, у своєму селі хазяйнуєте. А ви, Яворівський, знову форму одягли. Це ж ми ніби в однакових відомствах служимо.

— А я думав, — у тон жартівливо мовив Яворівський, —десь у далекому тилу місточки охороняєте, товаришу майор.

— Така служба. Ось і тут порядок тилувий підтримуємо.

— Який же це тил? Другий ешелон.

— Сьогодні — другий, а завтра тил. Чого доброго, ще й глибокий. — Майор потис у темряві руку Тимошеву, наче підкреслював цим, що слова його треба розуміти, як добрий прогноз. Підходили все нові машини. Гонтар спішив до них.

І вже тоді, коли стартер завищав енергійно і світло фар загорілося сильніше, Тиміш подумав, що, можливо, через цей КПП проїхала вранці й Тереза, котру майор Гонтар міг упізнати, як упізнав його. Запитати б... Але нічого не сказав водієві, й скоро машина, ніби одірвавшись від освітленого берега, увійшла в темний коридор, погасивши фари.

У просторому бліндажі, що вріс у привіслянську дамбу, Яворівському вручили наказ, інструкції. Друга година ночі. Офіцер польського армійського штабу раз у раз брав з-під столу чорну пляшку і полоскав пахучою рідиною собі рот, горло. У нього боліли зуби. На клаптику паперу, який лежав перед ним, олівцем накреслено контури протилежного берега, острівці, піщані мілини. Слідом за військом має переправлятися і міліцейський загін, очолюваний ротмістром Яворівським. Зараз його хлопці відпочивають перед боєм в окопах. Там не холодніше, як у бліндажі. Підходять нові й нові групи. Піхотинці, спішені улани, артилеристи, зв'язківці. Бронобійники з довгостволими рушницями, важкими гранатами. Санітари. Радисти. Люди в білих маскхалатах і теплих козушках, в шинелях і коротких бушлатах. Може, це від їхніх тіл йде тепло — сніг на брустверах зробився м'яким, податливим. А ще вчора він був колючий, розсипався в долонях, мов цукор. Крім зброї, окремі бійці тримали при собі згорнуті бойові штангарті.

До світанку ще далеко, Яворівський переконаний, наступ і переправа почнуться о шостій ранку, коли розвидниться. Отже, три-чотири години чекання. Ще в бліндажах командного пункту немає нікого з вищих військових начальників, а що вони прийдуть, догадатися не важко. Пучки дротів, присипані снігом, збіглися сюди з усіх напрямків. За суконною шторою, що розділяє бліндаж, гомонять між собою офіцери зв'язку. По голосах можна розрізнити, що їх багато. Серед штучних снігових валунів прицаїлися потужні радіостанції з високими антенами і власними електродвигунами. Спершу Тимошеві здалося, що тут зупинився підрозділ гвардійських «катюш» — зустрічав їх учора неподалік від переднього краю на марші. Між двома берегами продовжувалася і цієї ночі перестрілка, до якої звикло вухо воїна передової. Часом трасуючі кулі прочісували темне небо високо вгорі, тоді не важко було простежити, як далеко вони залітали і де погасали. Але частіше синьо-зелені вогні стелилися над водою і зникали в ній. Як і в попередні дні, горіла Варшава. Хто знав її, точно визначав, де саме, який квартал горить. Час від часу чувся громоподібний голос «товстої Берти», старовинної гармати, котру фашисти привезли на спеціальних залізничних платформах. Де розривалися її снаряди, ніхто

не знав. Ходили навіть чутки, що вона за браком бойових шпарить холостими.

Ясні місячні ночі фронтовики називають тихими, спокійними. Пошуки розвідників в такий час майже припиняються. Тільки окремі сміливці часом промацують нейтральні острівці, переправляючись до них на гумових човнах. Розвідку вели літаки. Часом серед ночі на тому березі спалахували сигнальні ракети, артилерія і кулемети німців відкривали сліпий вогонь. Тоді небо і вода мерехтливо світилися, мов кипляче олово. Мабуть, причиною подібних дій були галюцинації спостережних постів. Німці знали, що на півдні й на півночі за десятки кілометрів від польської столиці, біля Гури Кальварії та Яблонної зав'язалися жорстокі бої, що Варта і Пулави, звідки ведуть свій наступ польські й радянські війська, не просто вигідні плацдарми за Віслою, а ніби дві крайні точки розведених величезних ножиць, між гострими лезами яких може опинитися Варшава. Але сама Прага, яка ще з літа примовкла, одяглася в броню пасивної оборони, Прага, кожен метр території якої, кожен більш-менш серйозний об'єкт нанесено на німецькі артилерійські планшети й пристріляно. Чи насмілиться вона повторити варіант, який не виправдав себе влітку? Фронтальні атаки моста через Віслу, яку повели передові полки Війська Польського, дорого обійшлися їм і нічого не дали.

Ознайомившись з документами, Тиміш спитав дозволу йти. Майор подивився на годинник.

— Ви вільні до чотирьох нуль-нуль. Збір у штабному бліндажі. Всі працівники варшавської адміністрації викликані сюди згідно наказу генерала Спихальського. Зрозуміло?

— Так точно, громадянине майор!

Пробираючись між солдатами, які заповнили хід сполучення, відчував на собі їхні подихи. Аж біля повороту, за котрим розміщався міліцейський загін, зупинився: зацікавила розмова, яку вели між собою двоє жолнежів.

— А я не згоден,— протестував простуджений голос.— Буває дезертир несвідомий. Злякається кулі чи танка, який на нього сунеться, й тікає.

— Боягузами не родяться, а робляться,— вів своє, певно, старший за віком або дуже стомлений, бо слова вимовляв із придихом.

— Може, й так. А де совість? Ви маєте і за нього і за себе служити, ви маєте лізти під кулі, а він, лайдак, потім

прийде на готове? Ні, холера тобі в печінку. Я того не подарую. Є в мене брат, Лешеком зветься. А де він? От ми на Варшаву націлилися, за Віслу підемо. Хтось дійде, хтось упаде. А Лешек, здоровило, скажу я вам, пане Кобець, лоша через кладку перенесе. Десять разів туди і десять назад. Заради сміху і дарової чарки. Йому і косою можна німців бити, як наші прадіди. А ні, Лешекові краще, бачте, в денщиках при його генеральській вельможності Андерсі служити, сукно широкою дуною протирати. В Грап драпонув, скурвій син! Я з чесними людьми залишився і ось другий рік на фронті, Варшаву побачу. А він? Тьху, сором про це говорити.

— Чув я, що барон Андерс теж воює. Під Римом ніби, — спокійно зауважує той самий, хоча на цей раз він трохи шепелявить — здається, в зубах є цигарка. — Задарма хліб і там не їдять.

— Може, й воює. Не захотіли свою землю визволяти, то нехай на чужій покуштують. Я про інших нічого не скажу, може, й примусили їх, силоміць повезли в Тоцького табору в гості до персидського шаха. Але братик мій старший, Лешек, спершу ховався, а потім передумав, подався за тими дезертирами.

— Не знаю, де тепер твій Лешек, але полягло поляків і в Африці чимало. Я слухав радіо Лондона в однієї мудрої жінки. Приймач вона з тридцять дев'ятого зберігає. Знаєш, де ховає? В бодні під мокрою сіллю. Замість сала. Піді догадайся. І зараз ще там його тримає, боїться, що свої заберуть. Від неї багато я дізнався.

— А про те, коли війна закінчиться, радіо Лондона не каже? І чим закінчиться для поляків? Для таких, як ми, із східних кресів? Як живі будемо, куди подамося?

— Не бійся. Я на тих землях, за котрі воюємо, бував. Вроцлав, Щецін, Ополе. На Одрі й на Балтійському узбережжі теж роботи вистачить. Там Польщу доведеться починати заново.

— Одра! Я ніколи не бачив Одрі. Мій батько казав, що то ріка польської долі.

— Побачиш. Уже скоро.

В голосі старшого чулися пророчі нотки. Тиміш зробив ще кілька кроків і знову натрапив на розмову. Ніхто не спав у ці останні години перед боєм. Люди виливали один одному свої душі, про щось сперечалися, мріяли, окопи замінили їм трактири і підвальчики, де за мирного часу можна було погомоніти про все.

Опинившись серед своїх, Яворівський переконався, що й тут утворився своєрідний клуб.

Раптом у ході сполучення почулися нові голоси. Перший — вимогливий, начальницький тенорок. Вимова чиста, російська. Запитання короткі, різкуваті. Відповідав теж росіянин: з повагою, але без покори чи прислужництва до грізного начальства.

— Скільки артилерійських стволів підтримують польську дивізію на цій ділянці?

— Двісті гармат на один кілометр фронту. Вогонь вестимуть також танки і самохідні установки.

— З місяця?

— Танки йтимуть у бойових порядках. Але, власне, це друга хвиля. Попереду наші сталінградські частини, гвардійці Чуйкова.

— Мене цікавить, як забезпечено форсування Вісли польським національним військом, генерале. Я повинен доповісти верховному. Це справа не тільки військова, як ви розумієте, а й політична.

— Другий ешелон, товаришу Константинов.

— Польське Військо в другому?

— Я хотів сказати, що, крім авангарду поляків, який безпосередньо наступає вкупі з нами, основні сили Першої польської армії ввійдуть у прорив, коли буде забезпечено можливість широкого наступу, охопту всієї Варшави.

— Ставка попереджає нас, що гітлерівське командування і на цей раз із провокаційною метою знову планує «карну акцію» проти національного Війська Польського, — спокійно відповів той, кого називали Константиновим. — Як мені відомо, за дамбами, що прикривають цю ділянку, ніщо не змінилося на нашу користь за останні двадцять чотири години. Тут, як видно, німці хочуть будь-що провчити поляків. Ось їхня мета. Влаштувати ще одне криваве побоїще саме у Варшаві напередодні її визволення. Польські товариші теж мають таку інформацію.

— Так, — підтвердив хтось із поляків. І Яворівському, який чув усю цю розмову, бо група генералів зупинилася в двох-трьох кроках від його бліндажа, здалося, що він упізнав голос Мар'яна Спихальського. — Перебіжчики твердять, що в район Кролікарні прибуло чимало танків. Зовсім новенькі «тигри».

— Що таке Кролікарня? — спитав Константинов.

— Там у давні часи польська шляхта розважалася, влаштовуючи полювання на кроликів. Їх убивали тисячами.

— Ага. Непогана була б аналогія...— мовив Константинов, і тоном наказу додав: — Передайте генералові Руденку нехай зацікавиться районом Кролікрані. Негайно.

Потім доповідав Спихальський.

Почувши, що вся майбутня адміністрація Варшави знаходиться в бойових порядках Війська Польського, а що в бліндажі поряд — міліція, Константинов з цікавістю зазирнув і туди.

Яворівський чітко відрпортував невисокому чоловікові в чорному зручному кожушку, у генеральській смушковій папасі. Широке, з роздвоєним підборіддям лице здавалося суворим, погляд світлих очей — прискіпливим. «Хто він, цей Константинов?» Згадалося давно почуте про людину, яку Сталін завжди посилає на найнебезпечніші і найважливіші фронти. Чоловік поздоровкався за руку з Яворівським, ще з кількома офіцерами в міліцейській формі. Його потиск сильний, товариський, дарма що в цю хвилину обличчя залишалося незмінно строгим, зосередженим.

У бліндажку тісно, й ті, що супроводжують, так і залишилися в ході сполучення. Тільки Спихальський протиснувся всередину і, знявши конфедератку, розтирав собі вуха. Помітивши це, чоловік сказав Спихальському:

— Як зачепимося за той берег,— показав у бік Вісли,— одразу розгортайте пункти обігріву. Зберегти бовздатність кожного бійця — завдання номер один.

Доручивши загін підпоручнику Громадці, Яворівський наздогнав генералів. Знову й знову зупинялися, Константинов, вітаючись з командирами частин, підрозділів, розпитував, як себе почувають, чи одержали сухий пайок, чи мають усе необхідне. Хід сполучення вивів у переярок. Запахло нафтою. Присипані снігом, стояли на вихідних позиціях танки, «катюші». Унівголос офіцери доповідали про готовність. Ось худорлявий підполковник привітав Константинова якимось незвично: «Сайн байну!» І він так само відповів: «Сайн байну!» Яворівський чув, як офіцер назвав своє прізвище — Токарев. Він сказав Константинову, що служив раніше у бригаді Яковлева і брав участь у штурмі гори Байнцаган.

— А хто тепер вашою частиною командує? — поцікавився Константинов.

— Я, товаришу маршал,— з гордістю відповів офіцер.— Окрема Червонопрапорна ордену Суворова...— І ще довго перераховував почесні відзнаки, яких удостоєна його бойова частина.

Константинов раптом по-іншому заговорив, тепло, задушевно:

— Мені приємно зустріти вас тут, підполковнику Токарев. Правду кажуть, що тільки гора з горою не сходиться. Буду радий побачитися у Варшаві. А з халхинголців, до речі, ви тут, на Віслі, не один. Обов'язково треба буде якось зібратися, як ви гадаєте?

— Це було б здорово, товаришу маршал!

— Зберемося. У Варшаві. Ну, згода, Токарев?

— Згода!

У темряві хтось поклав Яворівському руку на плече.

— Яворівський? Не помиляюсь?

— Так.— Упізнав по голосу: Спихальський.

— Я хотів вас запитати: як з дружиною? Все влаштувалося?

— Не зовсім.

— Не розумію. Кажіть ясніше.

— Тереза евакуювалася.

— А де вона зараз?

— На жаль, не знаю, громадянине генерал.

— Кепсько. Зовсім кепсько.— І, подумавши трохи, Спихальський знову запитав: — А це не зв'язано з однією подією? В газетах опубліковано повідомлення...

— Думаю, що зв'язано.

Генерал нахилився до свого співрозмовника і вже тихіше додав:

— Вирок не виконано. Лотоцький утік з-під варті. І не тільки він. Зник англійський шпигун. Той, що іменував себе начальником гарнізону Власної Стріхи.

Яворівський здивувався:

— Хто ж їх охороняв? Які роззяви?!

Вже коли входили вслід за іншими у бліндаж, освітлений електричними лампами, Спихальський притримав Яворівського.

— Ви повинні й це знати. Їм допоміг здійснити втечу ваш земляк. Люціана Косинського пам'ятаєте?

— Підполковник Косинський?

— Так. Неймовірно, але факт. Косинський зрадив. Бояся, форма і службове посвідчення дають йому вигідні шанси. Спробуйте в таких умовах, як наші, знайти Косинського і тих, кому він допоміг уникнути справедливої кари. Бачите, Яворівський, як нам не вистачає справжньої пильності. Але все, про що я інформую вас, таємниця. Ми змушені мовчати. Не хочеться псувати нашим людям на-

стрій перед битвою за столицю. Преса, звичайно, про втечу не повідомить. Ні зараз, ні потім. Для нас ця втеча — повчальний урок і ганьба. Признаюся, нашим класовим ворогам у даному випадку можна тільки позаздрити. Їх пайманці знову на волі. Роззяв у нас ще багато, Яворівський.

Мар'ян Спихальський щиро обурювався, але не називав конкретних винуватців, певно, він мав на увазі високих осіб, тих, хто керує органами безпеки.

«Не випадково цікавився генерал, де Тереза, — роздумував Яворівський. — Мабуть, після всього, що сталося, не дуже схвалює вибір. Тереза теж для нього сумнівна особа».

Настрій у Тимоша зіпсувався. Коли Спихальський попрямував до дверей, за котрими зник Константинов, Яворівський залишився біля оперативного чергового. Десятків зо два офіцерів різних рангів до полковників включно, радянських і польських, розмістилися тут, то де знайшов місце, тихо розмовляючи один з одним. Тютюновий дим вис, як голуба хмара під невисокою стелею.

Раптом усі підвелися. Прибули нові люди. Попереду генерал броне Міхал Роля-Жимерський, за ним президент Крайової Ради Народової Болеслав Берут. Жваво про щось розмовляючи з начальником політвідділу підполковником Петром Ярошевичем, увійшов командарм Поплавський. Очевидно, вони, як і Константинов, обходили бліндажі, землянки, де спочивали перед боєм ті, хто піде в генеральний наступ.

Тиміш глянув на годинник: п'ять годин. Улітку вже видно.

Може, від густого диму і поганої вентиляції, а може, просто від втоми і важких думок у Тимоша крутилася голова. Серце билосся мляво, як у хворого, що довго залежався в ліжку. Він жадібно ловив свіже повітря, яке вривалося до бліндажа, коли хтось входив чи виходив. Якби не генерал Спихальський, котрий міг його кожної миті покликати, Яворівський постояв би десь у ході сполучення, на волі. Чомусь думав уже не про Терезу, не про її брата. Перед очима стояв колишній учитель із Станіславчика Косинський. «Кому ж тоді вірити?» — тривожно запитував себе. Косинський читав їм польську історію. Розповідав про велич народу, який протягом тисячоліття розбудовував свою державу, йшов крізь морок королівської і царської сваволі, крізь війни справедливі і несправедливі до світла, до іншого життя. Це він, Косинський, говорив своїм уч-

ням, що, крім королів, похованих у Вавелі, вони ще мали великих поляків — королів науки, музики, живопису, літератури. Мали Міколая Коперника, Фредеріка Шопена, Яна Матейка, Стаїслава Монюшка, Адама Міцкевича, Юліуша Словацького, Генрика Сенкевича. І, здавалося, для самого Косинського це були не тільки факти. Слова западали глибоко в душу, і він носив їх там, наче золотий скарб, як носив завжди напутні слова рідної матері — простої селянки, котра не знала ні писати, ні читати, але любила і рідну землю, і свою мову, дарма що в чоловіки собі обрала місцевого українця. Тепер Тиміш пригадував усе, що в його пам'яті було пов'язано з Косинським. Шкільні роки. Зустрічі в Сельце, Сумах, у Житомирі, де формувалося і навчалоя Військо Польське. Бої під Леніно. Їх там було ще мало, поляків з корінної Польщі, три чверті розмовляли говіркою східних кресів, мішаниною польської і української. Офіцер Люціан Косинський уособлював польську чисту, корінну. І це було символічно, це радувало, бо відомо, що про військо вороги розповсюджували по всьому світі нехитрі побрехеньки. Косинський для Тимоша — взірць чесного поляка, як Кароль Сверчевський, як Люцина Гертц.

Чому ж тоді, під Леніно, Косинський стріляв у ворога, бився, а нині зрадив? І коли? На порозі перемоги, напередодні звільнення Варшави і земель польських. Ні, цього він, Яворівський, не може зрозуміти. І, мабуть, не зрозуміє ніколи.

На серці лежав камінь. Ще недавно він чекав цієї ночі початку великої битви за Варшаву, як свята. І ось вона прийшла, а свята немає, воно чомусь померкло, затьмарилося. Краще б не шукав він Терези і не читав її листа. Краще не був би з ним нині таким відвертим генерал Спихальський.

Хоч би трохи свіжого повітря! І Яворівський вийшов.

Одразу ж полегшало. У ході сполучення хтось тихенько наспівував знайому мелодію. Мимоволі повторив і він добре знайомі слова: «Залитий кров'ю берег Вісли — причина тривоги і болю. Вісла, наша Вісла в німецькій певолі».

Знову згадав Косинського і подумав з жорстокою гіркотою: «Як повинно бути чорно на душі в зрадника».

І раптом мигнуло світло, хтось із бліндажа покликав:

— Ротмістр Яворівський!

Він повернувся на голос. З дверей назустріч йому один за одним виходили генерали. Він упізнав Константина,

Роля-Жимерського, Поплавського. Останній пригинався — окоп звичайного профілю був для нього завжди низький.

Вузький хід вів на спостережний пункт. Поплавський, як хазяїн, зупинився біля вартового й пропускав мимо себе високих воєначальників, керівників уряду. Поблискував ліхтар, висвітлюючи обличчя, папахи, конфедератки, цивільні шапки. Білі пакидки прикривали плечі генералів.

Проїшло чимало полковників і офіцерів нижчих рангів, фотокореспонденти, кінооператори.

Нарешті Яворівський опинився в бліндажі. У тій самій кімнатці за перегородкою, де радився з генералами таємничий Константинов, а тепер сидів оточений працівниками майбутніх адміністративних органів Варшави генерал Спихальський. Яворівський зрозумів — іде останній інструктаж.

Яворівський присів на лаву біля самих дверей.

— Повторюю. Товариш Константинов вважає, що наша черга настане лише тоді, коли війська оволодіють основними районами Варшави. Отже, усім чекати мого наказу. Я підтримуватиму постійний радіотелефонний зв'язок з вами.— Спихальський витяг кишеньковий годинник.— Прошу звірити, зараз шість годин двадцять дві хвилини. Отже, через вісім хвилин на нашій ділянці артаступ.

Яворівський перевів стрілку. Його годинник трохи відставав.

Майор, оточений телефонними апаратами, дивився на годинник, і губи його ворушилися, наче рахував секунди. Завмерли зв'язківці. За перегородкою все втихло, тільки чути було ритмічне гудіння движка, який постачав струм радистам дальнього зв'язку й освітлював бліндаж.

Ще одна хвилина пішла у безвість, ще. І в міру того, як золотистий кінчик секундної стрілки невідворотно зближувався з цифрою дванадцять, у Яворівському піднімалася якась нова хвиля настороженості, тривоги, бурхаючи в скроні, все частішали удари серця. Раптом здалося, що власний пульс зливається з рухом годинника, що варто йому затаїтися, не дихати, як зупиниться час.

— Залишилося три, дві з половиною хвилини...— нетерпляче розмовляв майор сам із собою і вже тримав телефонну трубку біля вуха, затуляючи її мікрофон долонею. Завмер на порозі високий офіцер з емблемою медика, щось він, певно, мав сказати черговому, але слова так і застигли на вустах.

У Яворівського зросилося чоло, він відчув, як по шиї, потім по спині покотилася тепла крапля. Пальці самі собою зібралися в кулак, годинниковий ремінець натягнувся, стис руку, і тепер удари пульсу боляче прострілювали поранене плече.

— Увага! Увага! — почувлося раптом за перегородкою. Це «увага» одразу ж повторили радисти, телефоністи, хто хрипко, хто дзвінко, весело і там і тут, біля Тимоша Яворівського. Майор підхопився, випростався і, набравши повні легені повітря, голосом, у якому забринів метал, скомандував у трубку:

— Сирена і меч!

Луною покотилися по бліндажу ці два слова, від уст до уст, від мембрани до мембрани, й одразу ж стало тісно Тимошевому серцю у грудях, воно забилося ще сильніше, погнало гарячу кров по тілу, неначе йому тільки-но зробили ін'єкцію хлористого кальцію.

А в наступну мить бліндаж ніби похитнувся — могутній поштовх, потім ще один, ще один. Землетрус набирав сили, його епіцентром були, мабуть, позиції далекобійної артилерії, звідки невидимі снаряди, розпорюючи громами ніч, пелеся за Віслу.

Після Леніно він ніколи досі не чув такої канонади. Услід за великими калібрами озвалися середні, в небі захуркотіли, наче кажани, міни. З хрускотом і шерхотом, зі свистом пролітали вони над бліндажем.

Яворівський заздрих тим, хто зараз не тільки чув, а й бачив картину битви, що розгоралася. І наче думки його передалися на відстані людині, в розпорядженні якої він був: майор назвав його прізвище і передав телефонну трубку: генерал Спихальський.

Голос приглушений, далекий, слова ледве прориваються крізь шум і стрілянину. Спихальський, здається, кличе до себе. Яворівський ще перепитує. Так, він негайно потрібен генералові. Власною персоною.

Біля вартового офіцер в ранзі підполковника. Незнайомий зовсім.

— Ротмістр Яворівський? Прошу ваше посвідчення. Дякую. Все в порядку.

Спихальський стояв між незнайомим полковником і генералом Жимерським. Далі біля стереотруб, націлених на лівий берег, юрмилися генерали на чолі з Константиновим. Небо над спостережним пунктом палахкотіло, переливалося різнобарвними вогнями, наче це не бій кипів,

а відбувався врочистий фейєрверк. Час від часу спалахи вихоплювали в червоних сутінках чісь обличчя, показуючи його у фокусі, й тоді Яворівському здавалося, що це був би підходящий фрагмент для рембрандтівського «Нічного дозору».

— От і добре, що ви тут,— сказав Спихальський, нахилившись до самого вуха.— Хто був під Леніно, має право бачити це.

Вогняний вал настирно набігав з ріки на берег, на лівобережну дамбу, бурунився там, завихрювався, закручував і розкручував розжарені спіралі, опадав на біло-сірі плямисті звиви узбережної полоси каскадом іскор, знов і знов бурхав полум'ям. Раптом якась дика сила підняла кригу і воду, кинула розлючено на кам'яну гать, на захирачені руїнами схили, на живих і мертвих ворогів, що, мов кліщі, вч'ялися у тіло Варшави. Хиталися, пливли лівобережні квартали. До закривавленого неба простягали свої шпилі, неначе віруючий руки, костьоли й палаци. Силуети хаотичних нагромаджень, каміння, покручених пожежею і вибухами залізних і бетонних ферм зливалися в одну безконечну грядку. Що там залишилося від старого, колишнього? Хто, поправши смерть, чекає в норах і підземеллях пустки свого визволителя? Яке у вас обличчя нині, Жолібож, Лазенки, Воля, Старе М'ясто?

Далеко за дамбою небо враз освітилося могутньою блискавкою, вгору потяглися червоні язики, і до спостережного пункту докотився гуркіт гірського обвалу. Земля під ногами в Яворівського здригнулася. Константинов припав до стереотруби. Але й без неї видно було, як захиталася й помалу стала падати на бік гостроверха будівля.

Почувся чийсь голос:

— Здається, костьол святого Вавжинця?

— Ні, це не костьол, костьол лівіше,— упевнено сказав Спихальський. Хто-хто, а він, інженер-архітектор за професією, знав Варшаву. Ще до війни був автором грандіозного проекту нових районів, відзначеного на конкурсі в Парижі премією Гран-Прі.

— В чому справа? — строго запитав Константинов у артилерійського генерала, який саме розпикав когось по телефону.— Куди стріляють ваші «боги»? Я ж попереджав...

Генерал винувато дивився на Константинова, але трубки від вуха не відривав, продовжував слухати. Нарешті доповів:

— Артилерія тут не винна, товаришу маршал. Це робота гітлерівських саперів. Виконується божевільний наказ фюрера — не залишати у Варшаві каменя на камені.

Чогось довго не розвиднялося. Дим стелився над рікою, над скованою морозом землею, над позиціями наступаючих військ. Довколишній сніг темнів на очах, вкривався брудними плямами.

Піхота спустилася на лід Вісли, й гармати почали бити по дамбі. Лівий берег відповів, нарешті, всіма своїми стволами. Зав'язалася божевільна дуель. Ворожі снаряди, мов плуги, переорювали кригу, кришили її на мільярди сяючих кристалів. Раптом сталося неймовірне. Десь над самим фарватером зустрілися в повітрі два снаряди: блискавка освітила все навколо, ударив грім. І в наступну мить стало видно, як іде по чорно-білій сніговій ріллі піхота, як вона засіває поле бою вогняним зерном.

Щось біля протилежного берега привернуло увагу Константинова. Генерал Поплавський дивився в той самий бік. Сухорлявий радянський полковник, який досі нервово курив цигарку за цигаркою і час від часу нахилився до приладної на бруствері установки, схожої на морський перископ, раптом зірвав ушанку з голови і голосно вигукнув:

— Тельманівці! Вони, нарешті, дали про себе знати.— Потім схаменувся, одяг шапку і вже спокійно, притише-ним голосом доповів щось генералові Поплавському. Той одразу ж наблизився до Константинова.

— Німці б'ють по своїх, товаришу Константинов. Розстрілюють сусідні доти і закопані в землю танки.—Поплавський урочисто підніс руку, стиснутий кулак: — Ротфронт!

— Мені доповідали про тельманівців і їхній плацдарм. Признаюся, важко було повірити,— сказав Константинов.

— Чому ж? Гітлери приходять і відходять, а німецька держава, німецький народ залишаються. Так, здається, нас учать?

— Кожен по-своєму сприймає це визначення. Мені розповідали, як молоденький ефрейтор із нашої штабної роти охорони категорично заявив, що не згоден. Ніякої держави! У нього під Полтавою за день до визволення фашисти знищили всю сім'ю. Спалили заживо батька-інваліда, матір, двох сестер. Спробуй перекопати його, що «німецький народ залишається...».

— Тельманівці, як бачите, доводять своє право залишатися. Не словом, а ділом, товаришу маршал.

Той самий сухорлявий полковник доповів:

— На батарею тельманівців повзуть «тигри».

Константинов рішуче розітнув повітря рукою, наче зрубав шаблею лозину.

— Цього ми їм не дозволимо. Скоригуйте негайно наш артвогонь. А де авіація? Мені здається, Станіславе Гіларовичу,— звернувся він до Поплавського,— пора. Нехай Руденко вдарить із неба по «тиграх». Відсікти танки й знищити! — Останні слова Константинова прозвучали як вирок.

Незабаром усі, хто був на спостережному пункті, ніби по чийсь команді, почали задирати голови, дивитися в небо. З тилу горою насувався металево-буремний рокіт. Крізь пасма хмар, схожих на земні снігові кучугури, стало видно силуети літаків. Вони летіли в бездоганному строю, дев'ятками, певні своєї сили. Ось хвиля машин пропливла нижче, вітром пронеслася над спостережним пунктом, зриваючи з голів папахи і конфедератки. Артилерія примовкла. На льоду Вісли виник грізний войовничий клич піхоти. «Ура», повторене тисячами голосів, широкими крилами простерлося над лівим берегом, розкотилося по дамбі, сягнуло за неї. Ніби з глибини людської душі виривається на простір, на волю фанфарний заспів бойових труб. Рупори, розставлені на правому березі, понесли над Віслою, над усією Польщею мелодію і слова Державного гімну: «Єще Польска не згінєла!..»

Світанок виринув, нарешті, з вогню і диму, з розірваних вибухами снігових хмар, яким так і не пощастило сьогодні прикрити поле бою своїм лебединим пухом.

Генерал Поплавський урочисто приклав два пальці до папахи.

— Дозвольте, товаришу маршал, перенести армійський спостережний пункт на лівий берег.

— Дозволю,— Константинов легенько доторкнувся до плеча генерала, ніби підштовхував командарма: «Іди». Застебнувши гудзики кожуха, попрямував услід за Поплавським.

Мимо спостережного пункту проходили бронетранспортери, автомашини з мотопіхотою. Жолнежі в новенькій уніформі сиділи як на параді, виставивши сяючі лаком автомати, петеери. Над баштами «тридцятьчетвірок», які багатьма колонами спускалися до Вісли, колихалися біло-червоні штандарти. Чітко виступали на зеленій криці імена: «Костюшко», «Леніно», «К. Рокоссовський». Це танки Межицана!

Ще прилітали з того берега снаряди і часом влучали у порожній бліндаж або в інший оборонний об'єкт, ще крутилися в небі над Варшавою німецькі літаки, намагаючись перепинити шлях ескадрам важких бомбардувальників з червоними зорями на крилах, ще сходилися часом над полем бою у смертельному поєдинку месери та ЯКи, і здалеку важко було встановити, чий то літак падав, мов птах-підранок, тягнучи за собою чорний шлейф диму. Але на березі вже автоматні постріли потроху затихали, спалахуючи далі, серед руїн.

Спостережний пункт перейшов у розпорядження цивільних.

Прийшли кухні, спершу на кінній тязі, мабуть уланські, потім — причеплені до машин. Потяглися обози кавалерійського корпусу, машини з печеним хлібом.

Чому ж не кличуть адміністраторів?

Тиміш Яворівський не відчував ні втоми, ні голоду. Двічі пропонував йому Антон Громадка перекусити, але він відмовився.

Ні про що більше, крім того, що повинен зараз бути у Варшаві, не думав. Все, чим жив учора, що тривожило його і турбувало, все особисте ніби сховалося у прірві пам'яті, відступило, а натомість виринуло і полонило душу бажання якнайшвидше ступити на лівий берег.

Радист, залишений Спихальським на спостережному пункті, передав йому шоломофон.

— Ротмістре, я Марек. Чуєте мене? Наказую! — Голос генерала Спихальського звучав урочисто, наче він розмовляв не з Тимошем, а виголошував промову з трибуни перед велелюдними зборами. — Варшава чекає своїх господарів!

На машинах, на підводах, пішки рушила, нарешті, вперед цивільна армія. Поряд із транспортом, завантаженим снарядами, паливом для танків, поряд із реактивною артилерією — розчохленими крилатими сигарами тряслися на вибоїнах автокухні, фургони з одежею, дровами. Величезний зелений агітавтобус ніс на собі макет Варшави: над древнім замком майорів біло-червоний прапор.

У кожного з цивільних командирів своя карта, і на ній позначено вулиці, квартали, де треба розпочати перший службовий день. Тримав при собі планшет з адміністративною картою і Тиміш Яворівський.

Порівнявшись з позицією, де стояла зенітна батарея тельманівців, про котрих випадково почув уночі на спостережному пункті, зупинився. Певно, й інші товариші

Його щось про тельманівців знали, бо й вони показували один одному потрошені гармати і барикаду з ящиків, човнів, обгорілих віконних рам. Скромний червоного кольору штандарт, прив'язаний мотузком до ствола зенітки, висів нерухомо і печально.

— Он гляньте, пане ротмістр, — наздогнав Тимоша Яворівського підпоручник Громадка. — Німці. Їх, здається, хочуть переправляти в Прагу.

— Де? Які німці? — не зрозумів Яворівський.

Але тепер уже й він побачив візок військового зразка і кількох німців з білими свіжими пов'язками. На візку під кожухами лежало двоє. Німців ніхто не охороняв. Якась жінка в козушку і суконній конфедератці стояла поруч із візком і, гаряче жестикулюючи обома руками, про щось, як видно, сперечалася з регулювальником, від якого залежало пропустити її негайно чи затримати, віддаючи перевагу тим, на кого чекає Варшава.

З віліса, що під'їхав до переправи, виліз військовий у папасі. Регулювальник козирнув йому.

— Тим? Єзус-Марія!

Це до них, вірніше, до нього, Тимоша Яворівського, зверталася жінка в козушку. Вона побігла навпростець по переораній гарячим металом, побитій чорною вісною мерзлій землі.

— Ганка!

— Тим! Братуку! Сто лят. Ми у Варшаві! — Червоне з морозу Ганчине лице світилося дитячою наївною радістю. Доторкнулася до його зірок на погонах. Порахувала їх. — Ротмістр? Я щаслива за тебе, Тим, — вона обхопила його і поцілувала в щоку, потім ураз заклопотано наморщила чоло. — Пробач, але в мене зовсім обмаль часу. Оці німці — наші. Розумієш? Вони перейшли на наш бік. Їх залишилося п'ятеро. Інші загинули в бою. Генерал Межицан доручив мені супроводжувати їх до шпиталю. — Ганка рішуче хитнула головою. — Я мушу йти, Тимоше. Ще сьогодні я, можливо, знайду тебе. Пробач!

Яворівський впізнав у військовому, до якого побігла Ганка, одного з керівників розвідки. Вони вже раніше бачилися в штабі Першої армії. Тоді генерал Броніслав Войнарович дав йому чимало корисних порад, що і як робити у Варшаві.

Войнарович вислухав рапорт Яворівського і потис йому руку як старому знайомому. Потім пішов разом з Ганкою.

Німецький офіцер лежав у передку візка, поклавши

забинтовану голову на свій ранець. Як тільки він побачив польського генерала, випростав з-під кожуха волохату руку з металевим перснем.

— Ротфронт, камрад генерал! Впізнаєте? Одного разу я супроводжував нашого капітана...

— Так. Я привіз вам усі потрібні документи, лейтенанте Стер. Вам і вашим солдатам. Не пізніше як завтра ми побачимося знову. А сьогодні вас зустрінуть там друзі з німецького антифашистського комітету. Відпочивайте, лікуйтеся, набирайтеся сил. До речі, ви не голодні?

— О, данке шон! Не турбуйтеся, гер генерал. Фройляйн Анна давала тушонку і шнапс. Малий капелька шнапс і багато тушонки. Камрад Мюллер не хотель тушонки, хотель цвай порцій шнапс,— він показав на солдата, який мовчки лежав поруч.— Пить, много пить хотель Мюллер за «Гітлер капут», за Варшава без зольдат, без войпа! Мюллер своя німецька міна утром — ттрах! Нога плохо. Шея плохо. Надо операція...

Він назвав прізвища інших своїх товаришів — Ганса Ранера, обер-сфрейтора, сержанта Фрідріха Мертенса, ще одного Фрідріха — Грунера, про якого сказав, що той з парашутистів, прибув до них три дні тому з поповненням, а раніше в Апеннінах воював, захищаючи монастир на горах, під Неаполем. І розповів, що їх там з літа атакували стрільці дивізії, яка складалася з поляків. «І тут поляки»,— дивувався він. Фрідріх Грунер одразу вирішив дезертирувати на той бік Вісли, «вмирати», як він сказав, йому набридло. А коли ж лейтенант Стер один на один пояснив йому обстановку, той зітхнув і залишився. Тепер лейтенант Стер називав і його тельманівцем. Шкода, їх тільки п'ятеро. Вранці від вогню «своїх» дванадцять артилеристів загинуло, а четверо, названі Стером, і він сам, дістали поранення.

Вперше Яворівському пощастило бачити німців, які повернули зброю проти Гітлера. Признався собі, що вночі, почувши випадково кілька фраз, якими обмінялися між собою не знайомий йому Константинов з генералом Спихальським, він засумнівався, чи правильно зрозумів їх.

— А як там наш Отто? — запитав у генерала лейтенант Стер.— Де він зараз? Відтоді, як його з нами не стало, мені сняться погані сни.

Генерал Войнарович поклав свою руку на руку Стера:

— Ми тримаємо зв'язок з Отто. Він робить усе можливе, але обставини ускладнилися. Слід Тедді загубився.

— Розумію. Наці скаженіють від люті й страху. Швидше б загоїлися мої рани. Нас ще небагато і тому кожен повинен боротися за десяткох, камрад генерал. Я так думаю.

— Вірно думаете, лейтенант Стер. Тож, справді, швидше одужуйте.

Войнарович попрощався з лейтенантом, потім так само тепло з чотирма його товаришами. Яворівський лише взяв під козирок. Із сестрою — фройляйн Ганкою — він обнявся, притис її до себе.

— Я ще знайду тебе, — пообіцяла Ганка. — У міліції всі один одного знають, це не армія. Чекай скоро в гості, начальнику.

Генерал переговорив з офіцером, який керував рухом на переправі, і той подав сигнал своєму колезі, що ніс службу на протилежному боці.

Коні рушили, візок покотився. Осковзувалися його колеса на відполірованих шинами дошках. Але троє німців і Ганка підтримували свій транспорт, підштовхували з усіх сил, і нарешті їм пощастило подолати небезпечне місце.

Яворівський ніколи не бував у Варшаві, він бачив її тільки на кольорових ілюстраціях у журналах, підручниках, інколи на кіноекрані. Варшава завжди залишалася для нього чудовою казкою. Варшав'ян він уявляв собі інакшими, ніж ті люди, котрі жили в Станіславчику. Одягалися вони теж, мабуть, по-своєму. Мужчини ходили у венгерках з петлицями, а на голові у них обов'язково була смушкова конфедератка або капелюх із перами. Жінки всі худенькі і вродливі, носили широкі лакові пояси і довгі сукні, під котрими кокетливо й граціозно ховали стрункі ноги, народжені до краков'яків і мазурок. Кам'яне мереживо будинків і храмів, зелене царство парків, буйна гра кольорів на клумбах площ і бульварів, і скрізь голубині зграї. Такою поставала столиця Польщизни для того, хто бачив її зафіксоване об'єктивами фотокамер і пензлями художників лице. Хтось із знавців писав, що по-східному слово «Варшава» означає «ружа на піску». Де ж вона, ця ружа? Самі руїни, саме каміння, закіптюжене й дике, суцільне обвалище, позбавлене будь-яких натяків, що тут існувало велике цивілізоване місто середини двадцятого століття нашої ери. Втім, і руїни, коли до них придивляється не байдуже око, можуть бути добрим свідком минулого. Ось збереглася частина фасаду з розписаними позолотою фресками на релігійні теми, ось серед брил лежать

зірвані з петель, оздоблені мідною оковкою дубові двері: рельєфно виступають на фільонках янтарні грона достигаючого винограду. А на стіні під самою стелею, частина якої чудом збереглася, висить незвичний натюрморт. До традиційної вази з фруктами, змалюваної на фоні темного оксамиту, художник додав ще фігури хлопчика і собаки.

Голос Громадки виводить Яворівського з мрійного оціпіння:

— Ніц не впізнаю, пане ротмістр. Наче я не варшав'янин. В серпні, коли я тікав за Віслу, тут було інакше.

Вони вже зовсім близько від того кварталу, де має розміститися міліцейський відділок. Та жодних ознак, які б підтвердили це, Громадка поки що не знаходить.

Громадка когось побачив у чорному отворі підвалу, куди зсипають вугілля на зиму.

— Там є люди, пане ротмістр. Зачекайте хвильку.

Підхорунжий повернувся не сам. З ним невизначеного віку жінка. Скуйовджене волосся, безкровні вуста.

— Їх у підвалі багато. І з ними діти. Пані каже, що, як тільки з'явилися танки Війська Польського, всі вибралися нагору. Але в цей час розляглися вибухи і на людей упала стіна. Спрацювали полишені німцями міни уповільненої дії.

Антон Громадка намагається допитатися, яка це вулиця, але пані нічого до пуття не знає. Вони кочують давно з підвалу у підвал, тікаючи від смерті. Німці женуться за тими, хто ще живий. По п'ятах. І скрізь вибухають міни.

— Тепер ми йдемо за ними, пані. По п'ятах ідемо. Заспокойтеся!

— Питаєте, яка вулиця? Не хочу ввести вас в оману. Але стійте. Знаю. За рогом склепи зі склом, Так, із звичайним віконним склом. Ними торгував пан Тирса. Я виходила шукати воду і натрапила на нього. Той пан знає, певно, якесь слово. Або він порозумівся з шайтаном. Уся Варшава лежить в руїнах, а склепи зі склом цілі-ціліські. Шкода тільки, що нічого склити.

— Скло. Склепи пана Тирси, — пригадував уголос Антон Громадка і раптом радісно вигукнув: — Згадав! Склепи зі склом, далі меблевий магазин, перукарня...

— Так-так! — потвердила полька. — Але нічого того нема, пане. Усе знищено. Самі склепи...

Громадка зітхнув.

— Ми прибули, пане ротмістр. Залишається знайти дах над головою. Може, провідаємо пана Тирсу?

І знову руїни, руїни. В ямі під стіною танк з білим орлом на броні. Без башти, без гусениць. А метрів за п'ять від нього «тигр» з розірваним черевом. І ще один німецький танк, менший. У цього все ніби ціле, але він теж мертвий.

Нарешті склепи. Схоже на чудо! Бетонні стіни, двері, вікна — все ціле. Шибки висипалися від вибуху, а рами стоять. І ящики стоять рівними рядами, неначе їх тільки що завезли сюди. І прибудована до складського приміщення хазяйська контора збереглася. На вікнах фіранки з марлі. Ага, там хтось стукає легенько молоточком...

— Пшепрашам, панство. Заходьте,— розчиняє перед офіцером двері низенький, з фарбованими англійськими вусиками поляк.— До ваших послуг Кшиштоф Тирса. Милий боже, я знав, що діждуся своїх покупців! За злоті? За карбованці? Навіть без нічого — за «дзенькую». Навіть без «барздо». Шість років, повних шість років я чекав цієї хвилини. І трусився, що якийсь дурень скине і сюди бомбу. Уявляєте, що було б! У Варшаві не залишилося, як мені достеменно відомо, жодного квадратного метра такого краму. Я молився усім богам, католицьким, православним, навіть Будді і Магомету. Не знаю, хто з них почув молитви. Ви прийшли не перші, у мене вже вранці побували танкісти. О, що то за хлопці! Але вони не потребували скла, а того, чого їм конче бажалося, щоб зігрітися, у мене, на жаль, не знайшлося. Я пригостив їх лише гербатою. Але, прошу, почин у Кшиштофа Тирси перші робите ви! Я знав, що доживу. Фірма «Тирса — батько і син». — Він раптом зупинився, не сказав того, що хотів, і затомість зітхнув тяжко і з хвилину мовчав.— Фірма залишилася, як бачите, і старий Тирса залишився, а Владека нема. Його розстріляли у перші дні окупації. На вулиці Шуха, ще й речі привезли на мотоциклі додому. Аккуратно робили свою справу гестапівці.

Яворівський висловив Тирсі співчуття.

— Я до певної міри представник районної влади. Від її імені, пане Тирса, можу вести з вами переговори і про скло. Але це ми зробимо трохи пізніше. Зараз допоможіть нам порадою. Ви добре знаєте найближчі квартали. Де можна розмістити міліцейський відділок? Бодай канцелярію?

Тирса безнадійно махнув рукою.

— Поблизу нічого підходящого нема. Самі руїни.— Він хазяйновито й прискіпливо оглядів свою контору, потім відчинив широко двері в сусідню кімнату.— Краще, як

у мене, нема. Якщо не погребуєте. До ваших послуг усі приміщення. А скло можна буде винести. Сподіваюся, його дуже швидко заберуть варшав'яни, за покупцями діло не стане.

У цей час до кімнати зайшов радист.

— Пане ротмістр, «Крокус» вимагає наші постійні координати. Де ми? Вулицю і номер будинку.

Тиміш Яворівський звернувся до Кшиштофа Тирси, і той уточнив адресу, повторивши її кілька разів. Видно, йому давно не доводилося це робити. Після багатьох років страху, голоду, облав, ексекцій, розстрілів, після жахливих повстанських днів і ночей, коли барикади горіли разом із людьми, після хаосу, утвердженого на землі польській кривавими місіонерами «нового порядку», незвично було називати вулицю, якої, власне, немає. Називати її ще довосенним іменем. Називати номери будинків і квартир, тоді як скрізь кам'яна пустеля. Незвично і бентежно. Невже, справді, все воскресне?

Підхорунжий Антон Громадка попросив у хазяїна молоток. За хвилину він уже прибивав на наріжній стіні одноповерхової контори табличку, виготовлену в Празі: «Міліцейський відділок».

За його наказом, розбившись на групи, працівники відділка пішли на «рекогносцировку» місцевості. Треба знати вже сьогодні, що і хто їх оточує. Тим часом з підвалів по одному, по двоє до відділка почали стікати варшав'яни. Хлопець закутаний хусткою з біло-червоною пов'язкою на рукаві. Дівчисько років сімнадцяти в трофейній, шкіряній, з алюмінієвими гудзиками, куртці. Мати з двома хлопчиками. Одного зовсім малого несла на руках, а другий, худенький, мов тростинка, тримався за її спідницю і ледве переставляв обмотані ганчір'ям ноги. Боязко озираючись на обвуглену стіну, старий поляк у конфедератці з німецького ерзац-сукна перейшов вулицю по діагоналі й не дуже упевнено козирнув, зупинившись перед Яворівським.

— Капрал Армії Крайової Юзефович, прошу пана. Ми воювали в цьому кварталі. Нас троє в підвалі. Всі інші померли від ран. Який буде наказ, пане офіцере? Чи дадуть нам зброю і право боротися?

— Звичайно!

Із-за рогу викотилася агітмашина. Два рупори, встановлені на ній, передавали важливе повідомлення. Почувши кілька фраз, Яворівський зрозумів — звернення президента Варшави до громадян.

За машиною поволеньки рухався чималий натовп. Польська мова диктора звучала врочисто, святково. Потім почулася мелодія гімну. Старий капрал з аківців приклав пальці до конфедератки і завмер.

— Я теж хочу вам допомагати, пане офіцере,— наблизилася до Яворівського дівчина в куртці.— Я вмю стріляти і кидати гранати.

Очі в юної польки дивилися благально.

— Добре, візьмемо. Матимеш бойове завдання. Разом із нашими працівниками збереш докупи усіх дітей. Розумієш, які залишилися без батьків і ховаються у підвалах. Як тебе звати?

— На барикаді охрестили Святою Терезою: це тому, що мене обминали кулі.

Яворівський невесело посміхнувся, згадка про іншу Терезу нагпала на обличчя хмарку суму.

Тим часом Свята Тереза посмілівішала, підійшла ближче. Обережно доторкнулася до Тимошевої руки.

— Мене дуже любив наш командир. Ми завжди були вкупі.

— Де ж він?

— Німці схопили його пораненого і вкинули у вогонь. Тепер я зовсім одна.

Офіцер з агітмашини розповідав варшав'янам про Військо Польське, яке визволяє зараз останні квартали Варшави, про новий великий наступ Червоної Армії. Тиміш сказав Терезі, що і їй слід послухати того офіцера з агітмашини і що потім вона зможе зайти у відділок, як захоче допомагати працівникам міліції.

Черговий уже сидів за хазяйським столом біля вікна, реєструючи перших відвідувачів. Допомогавав йому в цій справі капрал Юзефович.

Пан Тирса теж не гаяв часу. На листі дикту домальовував вивіску для своєї крамнички: «Фірма знаходиться під опікою народної міліції».

Тиміш не став його розчаровувати. Зрештою, старий не помилявся. Все у Варшаві віднині опікатиме служба порядку, форму якої партія доручила носити і йому.

О другій годині дня гучномовці агітмашини обізвалися знову. Після фанфар почувся той самий урочистий голос:

— Варшав'яни! Кохани! Вітаємо зі святом! О першій годині тридцять хвилин улани Війська Польського в районі Кролікарпі з'єдналися з частинами Шостої Стрілецької дивізії Війська Польського! Герої Першої дивізії імені

Тадеуша Костюшка знищили останні опорні пункти ворога в центрі столиці. Командуючий Першою польською армією генерал Станіслав Поплавський сьогодні, сімнадцятого січня тисяча дев'ятсот сорок п'ятого року, надіслав до Любліна тимчасовому польському урядові історичну телеграму: «Варшаву звільнено».

У той перший день небо над Варшавою не розцвічувалося фейерверками. Не гриміли на її площах військові оркестри. Не танцювали молоді польки з жолнежами краков'як, мазурку. В той перший день Константинов підписував документ на ім'я верховного головнокомандуючого своїм справжнім прізвиськом. Георгій Костянтинович Жуков і Військова рада повідомляли Москві: «Фашистські варвари знищили столицю Польщі — Варшаву. З жорстокістю досвідчених садистів гітлерівці висаджували у повітря квартал за кварталом. Найбільші промислові підприємства стерті з лиця землі. Житлові будинки зірвані або спалені. Міське господарство зруйноване. Десятки тисяч варшав'ян загинули. Місто мертве».

Тиміш Яворівський стомлено дивився у вікно... У надвечір'ї, яке вже туманилося над містом, руїни втрачали обриси, виразніше ятрилися на варшавському небі заграви певгасимих пожеж. Місто тепер ще більше нагадувало Яворівському безмежне кладовище, вкрите траурною жалобою. Він ще не знав, скільки тисяч городян поховала війна у цих кам'яних склепах, але був переконаний, що в січні тисяча дев'ятсот сорок п'ятого для польської столиці назавжди замовкли трагічні акорди шопенівського полонезу, що починається її воскресіння, її новий день! Яким би скорботним не було обличчя Варшави, ні на хвилину не перестав жити вона в серцях трудового люду. Згадалися раптом слова вчителя з рідного Станіславчика на уроці історії. Варшава, як ні одне місто на землі, завжди чесно поділяла долю своїх мешканців... Великим європейським містом стала вона у вісімнадцятому віці — тоді молоде серце її, як столиці держави, забилося на Повіслі і на Старому Мясті, в Жолібожі і Чернякуві. А в двадцятому столітті, в його сорокові роки гітлерівські вандали принесли на береги Вісли чорну смерть, знищили все, що було гордістю багатьох поколінь. Ні, цього люду польський ніколи не забуде.

Поява капрала Брожека перервала його смутні роздуми.

— Прошу пана поручника до нас. Московське радіо

передає наказ верховного головнокомандуючого маршала Сталіна... Нашим польським військам присвоєно наймення «Варшавських».

Невеличкий трофейний радіоприймач розмовляв негосно, але кожне слово диктора звучало виразно, вагомо, вкарбовувалося в пам'яті...

Це були вже останні рядки наказу: «вічна слава героям, що впали в боях за свободу і незалежність нашої Батьківщини і союзної нам Польщі».

У наказі говорилося про салют на честь Варшави. Тепер вже було пізно, салюти відгріміли о вісімнадцятій нуль-нуль. Але Тимошу Яворівському здалося, що він і досі чує їх врочисте відлуння, і він подумав, що московські салюти гримлять не тільки для визволителів, а й для тих, хто борюся тут протягом п'яти з лишнім років, хто з першого дня війни чинив опір окупантам; це шана і живим героям, і реквієм тим, що впали смертю хоробрих!

У той перший день сльози визволителів і визволених перемішалися. Біля солдатських багать зігривали себе мріями про повну перемогу над ворогом і ті, кому судилося ще йти далі зі зброєю в руках, за Одру, на Берлін, і ті, хто мав завтра брати в руки кельму і молоток. Хто повинен збудити Варшаву до праці, до життя. Ні світла, ні води, ні свого хліба не було у Варшаві. Зате багато було ще непохованих варшав'ян і воїнів Війська Польського.

І якби хто в той перший день сказав, що через дві доби генерал броні Міхал Роля-Жимерський прийматиме парад на площі перед головним вокзалом, певно, йому б не повірили.

У ту першу ніч до маленького холодного покою, відведеного Тирсою ротмістрові Тимошеві Яворівському, наче привид, не спитавши дозволу, просковзнула молода жінка, і, коли він ненароком розплющив очі, одразу при світлі місяця, який зійшов над втихомиреною Варшавою і заглядав з цікавістю і подивом в поодинокі вікна, впізнав Святу Терезу. Вона принесла йому постіль. Поклала перед ним біле простирadlo, подушку з білою наволочкою і маленьку пухку перину. Потім і сама вона враз стала білою, як лебідь, наблизилася безшумно до нього, торкнулась рукою до його обличчя.

А можливо, нічого цього не було. Ні простирadla, ні подушки, ні білої наволочки, ні Терези. Можливо, Тимошеві Яворівському все це тільки привиділося в ту першу ніч у звільненій Варшаві.

Книга третя

ТАМ, ЗА ВІСЛОЮ

Довго згадувалося Ганці Яворівській Варшавське шосе, котрим рухалися танкові полки до Вісли, людський на-товп, що зустрічав їх радо в кожному селі чи місті, вітання, обійми, сльози, пісні і квіти. Були й поранені, бо то тут, то там спалахувала стрілянина і бойові машини з десан-никами на броні поспішали туди, де ще огризався ворог. Та близько Прага — передмістя Варшави, Вісла кликала владно їх до себе, і здавалося віднині — оцей потік грізних «тридцятьчотвірок», автомашин з мотопіхотою Червоної Армії і Війська Польського вже не зупиниться аж до самої Варшави.

Так, давно було те, коли і їхня санітарна частина пере-бувала дні і ночі на марші, пораненим подавали допомогу в дорозі і одразу ж відправляли у тил. Потім, нарешті, перед ними виникли обриси перших кварталів Праги. Бу-динки вздовж шляху майже всі зруйновано, але тут скрізь людно, відчувається, що поляки вірять своїм визволите-лям, вірять в остаточну перемогу і однаково широко вітають жолнежів у конфедератках, радянських воїнів, у котрих на пілотках та картузах поблискують червоні зірки.

Ганка теж вірила — численні полки одним стрибком подолають Віслу і настане та щаслива мить, якої всі так довго чекали: «Чолом тобі, багатостраждальна столице Польщі». Гриміла артилерійська канонада, навіть у тем-ряві робила свою справу авіація. Нічні бомбардувальники летіли зовсім низько, і видно було, як вони штурмують своїми «ересами» протилежний берег. Уже скоро!

Ганчина санітарна частина, як увійшла в Прагу, розмі-стилася неподалік від мосту Юзефа Понятовського. Кож-ної миті міг надійти наказ рушати далі.

Було трохи страшно, адже Вісла така широка і неспо-кійна, на кожному метрі, здається, вибухають ворожі сна-ряди. У розбурханих хвилях гинуть на Ганчиних очах бійці перших десантів.

Ганка добре пам'ятає, як відходили на схід ще в тридцять дев'ятім розбиті польські полки. Бачила вимуштрувані парадні наступаючі фашистські колони, а пізніше, потрапивши у Майданек, стала свідком того, як навколо Любліна під музику марширували батальйони фашистів і як гордовито вирушали звідси на схід, у Білорусію й на Україну. Куди не глянеш, скрізь колони фашистських танків, важкі гармати на бруківці, на залізничних платформах, зелені мундири, каски. Серце Ганчине стискалося від безсилої люті, вона чекала смерті.

А потім у сорок четвертім для неї за одну ніч усе змінилося. Ганка ніби прокинулася від кошмарного сну. «Невже свої?» Так, вони прийшли нарешті, визволителі довгождані! І в них колони танків, гармат, бронетранспортерів з піхотою. Потім усі шляхи-дороги заповнила кавалерія. Ганка ще не уявляла собі, скільки знадобиться часу, щоб залізничний потік наступаючих докотився до Вісли, до Варшави, але вона певна: так буде!

Бригада, в котрій вона тепер служить, здалася великою і непереможною силою. Майже сотня танків, бронетранспортерів, десантний мотострілецький батальйон... І командує усім цим такий веселий і такий молодий генерал, з багатьма польськими і радянськими орденами на грудях!

У бойових сутичках, що, траплялося, виникали в перші дні її служби, подаючи допомогу пораненим танкістам, Ганка вважала, що танкісти, певно, не беруться. Вона не бачила жодного підбитого танка, а екіпажі втрачали людей. Чому? Мабуть, підводила власна легковажність, нерозсудливість, зайва молодеча гарячковість. Вона знала — у генерала Межицана також є танк, він, як і всі, воює на ньому, і те, що комбриг живий-здоровий, неушкоджений, переконувало: все залежить від людини...

І цібі ночі, схожої на багато попередніх, ворожа артилерія спершу надокучливо обстрілювала місцевість, де розташувалася бригада, дотримуючись досить точних інтервалів, але десь після дванадцятої вогонь став наростати, снаряди вже падали густіше, окремі з них вибухали неподалік від санітарної частини. Подано команду перейти усім у траншеї і землянки. Шофери, не включаючи фар, виводили свої машини в місця, які здавалися їм більш безпечними: ховалися серед руїн, у старих, викопаних ще гітлерівцями схованках. В ту мить, коли над головою Ганки, яка причаїлася в неглибокому окопчику, котрий медпрацівники самі для себе приготували, просвітлилися осколки

нового вибуху, Ганка подумала: «Гітлерівців лихоманить. Може, почалося?..» І ще подумала: кожен снаряд несе когось смерть, поранення, та, на жаль, ніч ховає все від неї, бійця санітарної частини, в обов'язок якого входить подавати допомогу на полі бою за будь-яких обставин. У своїй норі Ганка відчула себе самотньо, неупевнено. Єдине заспокоювало — часом мотори танків подавали голос, мабуть, міняли позиції. Тепер їй здавалося: польські артилеристи ще за дня зняли звідси свою батарею, яку двічі бомбили ворожі літаки. Куди вони подалися? На переправу?

Кажуть, у Варшаві повстання. Старі й малі на барикадах. Радисти перехопили по радію з Лондона, ніби там прославляють якогось графа Бура, котрий керує повстанцями.

«Хоч би скоріше за Віслу», — мріє Ганка, відшуковуючи в темряві знайомі прикмети узбережжя. Але впізнати щось з того, що запам'яталося, не могла. Там, де швартувався знайомий з обвугленим верхом буксирний катер, усе клекотіло, вирувало, гриміло.

Знайомий голос пролунав десь недалеко, її шукала «іспанка» — так вони називали командира своєї частини капітана медичної служби Юзефу Гжибовську.

Ганка пішла на голос.

Гжибовську застала біля «санітарного танка» — силует «тридцятьчетвірки» й без гармати виразно вимальовувався проти неба. Тут всі медсанбатівці. Гжибовська роз'яснювала маршрут. Називала якісь населені пункти, й дехто повторював за нею незнайомі назви, намагаючись запам'ятати їх.

«Де ті, Грабовська Валя, Магнушев, Студзянки? За Віслою?» Чекали, що Гжибовська повідомить їм місце нової дислокації у лівобережній частині столиці, але щось дуже тривожний голос у капітана Юзефи. Вона запитує шоферів, чи повні баки, так ніби до Варшави не кілька кілометрів, а добра сотня.

— Студзянки? — перепитує один із шоферів. — Знаю, на тім боці, але звідси далеченько. Я бував там. Панський фільварок і невелике село.

— І довго їхати? — обережно цікавиться хтось.

— Не з боями ж! Для машини півтори-дві години, а для танків...

«Для танків», — Ганка Яворівська вже догадується, що не санітарній частині дано цей новий маршрут. Усій бригаді. Не Варшава, а якісь Студзянки...

Що ж це буде? Від самого Любліна жили в серці кожного два слова, дві назви. Вони й визначали мету найближчу і найважливішу: Вісла, Варшава.

На довгих кілометрах, пройдених від Любліна до Праги, траплялися на шляху великі й малі міста, села, визволяти їх було радісно. Все нові й нові зустрічі з рідним людом польським хвилювали серце, закарбовувалися в пам'яті, мабуть, на все життя. Але у кожного на устах — і у визволителів, і у визволених — було одне слово, яке ніби увібрало в себе всі мрії, всі надії і сподівання: Варшава!

Що ж сталося? Чому те, що було, здається, таким близьким, таким досяжним, стає раптом нездійсненим, відкладається на потім, а натомість... якісь Студзянки?

Машина санітарної частини, на котрій примостилася Ганка, вибирається на дорогу. Знайомий гул танкових моторів. Скрегочуть, викресають іскри сталеві гусениці. То тут, то там спалахують і гаснуть різноколірні сигнальні вогники.

Висока заграва розлилася, пливе над шляхом, висвітлюючи окремі ділянки дороги. На панцирі танків, на капотах автомашин червоні полиски.

Ось зовсім поруч, але не по бруківці, а польовою дорогою, присвічуючи собі час від часу однією фарою, маневрує низенький віліс з антеною. Одразу ж з кабіни санітарної машини чується голос Юзефи. Їй відповідають. Віліс зупиняється, і Ганка бачить темну фігуру людини, яка сидить поруч з водієм. Впізнає комбрига. Так, це він, Межицан, навіть і зараз нерозлучний із своєю люлькою, роздмухує її, і Ганка бачить його нахмурене обличчя. Може, і він чимось незадоволений. Генералові, як і їй, не так просто було в цю ніч розлучатися із своєю мрією, несподівано одвернутися од Вісли, од Варшави, щоб їхати в іншому напрямку.

Капітан Юзефа про щось тихо гомонить з генералом. Ганці не чути слів, але вона знов-таки догадується, що і капітан Гжибовська, скориставшись цією зустріччю, хоче з'ясувати для себе те, чого не розуміє.

Ганка досить добре знає свою начальницю. Знає, що Юзефа мала можливість залишитися при штабі 2-ї армії, яку комплектував її іспанський побратим Кароль Сверчевський, але вибрала для себе бригаду імені Героїв Вестерплатте. З нею пішла і Ганка. Просилися ще Зося Батура і Тереза Йонич, але їм випала інша дорога — в армійський шпиталь.

Знову рушили. Зник віліс, з кожною миттю ніч густішає, наче за десяток кілометрів од Вісли у просторі розлито чорну фарбу.

Ніч пливе суха і тепла, над дорогою високо-високо миготять зорі. Гуркіт бою залишився далеко позаду, і Ганка дивиться в той бік — на вогнисті хмарки, якими чітко позначалася лінія фронту, шкодуючи себе, Юзефу Гжибовську, генерала Межицана, вболіваючи за всіх танкістів, яким не судилося ввійти у Варшаву.

Хтось неодмінно в цю ніч таки форсуватиме Віслу і увійде переможцем у столицю, визволить її без них. І це здається Ганці Яворівській несправедливим, бо саме Перша польська танкова бригада прославилася під Леніно і брала Люблін, а в той день, коли і вона, Ганка, під прапором бригади присяглася на вірність ойчизні, генерал Ян Межицан поклявся перед пам'яттю загиблих піднести польський прапор над Варшавою.

Машину ще довго трясло, підкидало на вибоїстій бруківці, та, нарешті, колона повернула вправо на м'яку ґрунтову дорогу. Тенер їх тільки поколихувало. Гуркіт бою подаленів...

Впритул до Ганки сидів котрийсь із санітарів, вона відчувала тепло його тіла, прислухалася, як він дихає і час від часу стиха зітхає уві сні. Подумала, що найрозумнішим було б і собі хоч трохи подрімати, адже скоро почне розвиднятися і, напевне, там, куди вони поспішають, про спочинок не буде часу навіть подумати.

Ганка стулила повіки, гадаючи, що так швидше засне. І, можливо, заснула б, але їхня машина раптово зупинилася і всіх її пасажирів сильно хитнуло.

Здавалося, шофер угледів перед собою прірву і одразу натис на гальма.

Чути було, як він бурмоче щось і ганяє стартер. Мотор чмихнув і затих. Ще раз чмихнув. Шофер вийшов з кабіни і, присвічуючи кишеньковим ліхтариком, поліз під капот. Щось він там смикав, підкручував, а потім доповів начальниці:

— Так що, пане капітан, пальне скінчилося. Я попереджав...

— Розмова була ще вчора вранці, — нагадала йому лікарка. — Хіба ти нічого після того не одержав?

— Бензину не привозили.

— Як же це в тебе — такого досвідченого водія і ніякого запасу?

— Другий тиждень живемо без запасу,— глухо відповів шофер.

— Ти знав, що пального не вистачить, і все ж поїхав. Що тепер маємо робити? — вже гнівалася лікарка.— Поїдемо на буксирі?

— За нами ціла колона. Он бачите, всі машини зупинилися. Може, виканючу.— І постукав по борту.— Пошукайте там десь каністру, товариші.

Довго вовтузилися, поки видобули металеву банку і передали її шоферові.

Минуло п'ять, десять хвилин. Машини, що, було, зупинилися, рушили, минаючи їх.

Не щастило шоферові. Ніхто в машині тепер не дрімав. Відстати від колони серед ночі та ще в незнайомій місцевості — справа кепська.

Та ось позаду метрів за двісті від них блиснули фари. Ще хтось подавав надію...

— Багато розжився, Тадеку?

— Повну каністру!

Хвилин через двадцять наздогнали своїх.

Ще довго в небі поблимували зірки, та згодом помалу стали пригасати одна за одною, довколишні зарості задихали вологою. Світанок завів колону у глибоку балку, схили якої поросли негустим чагарником. Тут і там з-під землі пробивалися струмки, і дорога петляла між ними. Часом машині доводилося долати не дуже надійні гаті, невеличкі, розраховані на кінний транспорт містки. Тільки сліди передніх машин надавали шоферові певності, й він не зупинявся навіть там, де шансів не потрапити в халепу було вже не так і багато. Та ось балка розступилася, між чагарниками з'явилася досить широка річка. Посеред дороги з прапорцями в руці стояв польський регулювальник.

І знову балка. Досвідчене солдатське око відразу вгадувало, що тут серед численних брустверів, замаскованих і зовсім свіжих, сховано житло багатьох трудівників війни. Між кущами на невисоких тичках і просто на землі — дрти телефонних ліній. І тут і там з-під камуфляжних сіток, нашпунтованих над вкопаними в землю машинами, підводилися в небо хрящуваті радіоантени.

Непомітний здаля березовий плагбаум у низинці перед новим місточком перепинив їм дорогу. Два червоноармійці з автоматами підійшли до машини. Капітан Юзефа про щось тихо з ними поговорила і показала своє офіцерське

посвідчення. Той червоноармієць, з яким вона говорила, хвацько козирнув і підняв жердину.

Певно, регулювальники добре зорієнтували лікарку, бо далі машина вже не зупинялася, аж поки не проминула ще один шлагбаум. Метрів за сто від нього, замасковані свіжими зеленими гілляками, стояли автомашини танкової бригади.

Тут земля була ще не покопана, скрізь зеленіла свіжа трава. В одному місці над кущиком білів прапорець з червоним хрестом. Приїхали!

Ганка подумала, що добре було б з дороги вмитися, адже і вода поруч, і ніяких команд поки що не чути. Кілька шоферів, познімавши гімнастери, теж поспішали до місточка, де ручай ширший і глибший. Ганка вибрала собі інше місце з пісочком на березі.

Сонце якось несміливо скрадалося над балкою. Балка змінювалася в Ганки на очах. Ось тільки-но зелень навколишня здавалася темною і густою, а це вже наче відсвіжила, на ній заграли сріблясті бризки. Якись жовтуваті й біленькі квітки визирали з травички, можливо, вони саме прокинулися і підставляли свої вмиті рососою личка під перші промені сонця. Все голосніше озивалося в кущах птаство. Ганка прислухалася. Одразу в пам'яті зринули рідні місця, добре знана з дитинства Солона балка на околиці Станіславчика. Вона ще прислухалася, намагаючись згадати, як зветься пташка, що так жалібно і ніжно розсипає свої трелі. Раптом здригнулася. В балку долинув гуркіт, схожий на відлуння артилерійської канонади. Щоправда, гриміло десь далеко, можна було подумати, що це просто галюцинація і що в ній ці надокучливі звуки живуть ще з ночі.

Балка, де тепер зосереджувалася їхня танкова бригада, була досить рівною і проглядалася метрів на двісті-триста. Там уже не чагарники, а справжній ліс. І ось саме звідти, де над кучерявими купинами ще колихалося ранкове марево, долинали приглушене відстанню, але таке знайоме гримотіння фронту.

«Студзянки!» — догадалася вона, і від цієї миті незнайома назва увійшла в її свідомість, як щось тривожне і незрозуміле. Там, на Віслі, була Варшава, серце землі польської, колиска польського люду. З іменем Варшави наступали жолнежі по гарячих дорогах серпня, і здавалося, варто напитися їм шоломами віслянської води, щоб ступити переможно на її лівий берег. А тут якісь Студ-

зянки. Ніколи в житті не чула вона цієї назви. Місто це чи село? І виявляється, що й під Студзьянками бій, як під Варшавою.

Вона зійшла на узбіччя дороги, почувши настирний сигнал позад себе. У кількох кроках один за одним промчали газики і віліси. Їх було не менше десятка. Один віліс Ганка впізнала: він належав Межицянцу. Шофери теж дивилися услід командирським машинам, і коли ті зникли з очей, один з них білявий, голий до пояса, з наколотим на руді синім якорем, сказав:

— Генерал Чуйков приїхав. Рекогносцировка...

— А звідки ти знаєш, що Чуйков?

— Знаю. Я ж до вас, дорогі жолнежі, не з неба впав.

Він і розмовляв з колегами своєю рідною мовою, Ганка одразу вгадала в ньому росіянина. Не так давно вона воює, але багатьох танкістів знає, знає, хто з них звідки. У бригаді більшість поляків, але ж за механіків-водіїв і досі на багатьох машинах хлопці з Радянського Союзу. Не так просто підготувати власних. А механік-водій перша фігура після командира. Водити таку машину, то треба мати не тільки хист, а й знання, досвід. Хлопці, що прийшли добровольцями до Війська Польського, її земляки, навіть освіти потрібної не мали. Є, звичайно, і такі, що вивчилися в Радянському Союзі. Рудольф Щепанек, наприклад. Рудек... На його «тридцятьчотвірці» стоїть цифра «100». Це головний командирський танк першого полку. Ганка спершу познайомилася з шифрувальницею Лідєю Щепанек, а вже потім дізналася, що їх тут аж троє в бригаді: дві сестри і брат.

Чула під час політбесід, що вороги польського народу, які відсиджуються десь за кордоном, ділять Військо Польське на поляків «правдивих» і «неправдивих». Що вони знають! От і в цій бригаді, де служить Ганка, є поляки з Любліна і Хелма, з Варшави і Кракова, а є такі, що народилися в Дрогобичі і Львові, в польських родинах на радянській Україні, за Уралом, а є й не поляки по крові, які прийшли на допомогу, навчають їх і разом з ними б'ють фашистів. І разом проливають свою кров і вмирають у бою. Буває, горять у танках. Ось цей, з якорем на руді, який зараз розтирає рушником своє тіло, бавиться, як дитина, радий вранішньому сонцю, цій живій воді, зелені й квітам, пташиному граю. Хіба знає він, що жде його сьогодні, завтра отут, на польській землі. Переможе в двобої чи впаде від ворожої кулі? Пройде половину шляху

до перемоги чи весь? Як пройде, залишиться живий, то що особисто одержить у нагороду? Стане польським королем чи посадником на польських землях? Вона знає багатьох із них, здорових і неушкоджених, і тих, кому перев'язувала рани. Про що мрії? Що вони бачать у снах? А бачать вони ту землю, де народилися і де навчилися любити Батьківщину, свій народ. І ждуть зустрічі з нею, з родинами, з милими жонами чи нареченими як найбільшого щастя.

Брат Тиміш, повернувшись додому пораненим, багато розповідав їй про ту країну, де таким, як він, надано було після «страшного вересня»* у тридцять дев'ятім притулок і де став він потім жолнежем Війська Польського. Але тоді вона ще багато чого не розуміла. Як добре, що є на світі цей хлопець, який служить у польській танковій бригаді, що є генерал Чуйков, котрим гордиться він, який із своїми гвардійцями визволяє нині польську землю, наче вона йому рідна.

Спогади знову переносять її в Станіславчик, вона згадує той незабутній день, коли на їхній вулиці, в їхній хаті вперше з'явилися солдати з червоними зірками на кашкетах, а потім прийшов і Тиміш. Відтоді радянське військо і Військо Польське для неї це та єдина сила, єдина надія, якою Ганка живе.

Над балкою в бездоганнім строю пройшли літаки. Свої! Знайомі Ганці «повітряні піхотинці». Вони летіли невисоко, можна розгледіти червоні зірки на крилах і навіть видно обличчя пілотів. Ось літаки почали знижуватись, наче підкрадатися до переднього краю. Не минуло й кількох хвилин, як штурмовики розтали у синяві, а ще трохи згодом у балку долинула характерна тріскотлива «говірка» їхніх «ересів», гарматні і кулеметні черги. Тільки тепер Ганка зрозуміла, що ворог не так уже й далеко, що той артилерійський гул приглушений не віддалю, а пересіченою місцевістю, стіною прибережних лісів.

Її порадували штурмовики, десь, певно, базувалися неподалік. На серці стало спокійніше. Ганка скинула чобітки, увійшла помалу в ручай. Вода була холодна, але й це тішило, вона притримувала обома руками спідницю і брела

* «Страшний вересень» — у цьому місяці гітлерівці напали на Польщу і окупували її.

все далі й далі. Ось уже вода лоскотливо торкнулася колін. І раптом Ганка відчула на собі чийсь погляд, швидко обернулася. Шофери! Здавалося, давно пішли собі, а, бач, об'явилися серед куців.

— Доброго ранку, пані капрал, — привітався до неї чорнявий худенький поляк. — Як водичка? Дрижаки не беруть?

Вона прикрила спідницею коліна і здивувалася, які вони червоні.

— Вода — перша кляса! — віджартувалася Ганка. — От хоч самі спробуйте. У Віслі не встигла, то хоч тут...

— А Вісла ж і зараз поруч, он під тим лісом. Скупамось з вами ще й там, — пообіцяв той самий шофер.

«Вісла! Всю ніч їхали і знову Вісла?»

Згадалася дорога в пониззі, вологе повітря, насичене гіркуватими пахощами осоки та лугових трав. Велика ріка увесь час була неподалік, вона тримала їх увесь час біля себе.

Ганку запросили на сніданок. Обіцяли нагодувати печеною картоплею з салом, клялися, що не жартують. Картоплі накопали на залишеному хазяїнами городі, а сало приніс місцевий селянин, у якого кабан упав не від ножа, а від ворожого осколка. В хліву дістав! А що з м'ясом робити серед літа? Трохи собі залишив, присоливши, а решту приніс панам-товаришам...

Гудіння танкового мотора зацікавило всіх: запилюжена «тридцятьчотвірка» наблизилася. Танк Рудека Щепанека? Ага! Він і сьогодні довів свій хист, випередивши на марші багатьох товаришів. Цей танк свідчив, що скоро підтягнуться сюди й інші. Бо навіть Ганці якось незручно перед червоноармійцями. Вестерплаттівці з'явилися без бойових машин, наче розгубили десь у дорозі. Ганка дуже хотіла, щоб усі танки, самохідки, бронетранспортери якнайшвидше зосередилися тут і щоб комбриг Межицян міг похвалитися ними перед сталінградськими гвардійцями і перед генералом Чуйковим.

Ганка перебрела ручай і лягла на траву, підставивши ранковому сонцю обличчя. Закрила очі. Сонце було не тепле, але воно лагідно доторкалося до її мокрих ніг, пестило Ганку, і вона подумала, що могла б отак і заснути. Втім, знала, часу обмаль. Якщо навіть медсанбат залишиться тут, роботи вистачить. Танкова бригада одна-єдина поки що у Війську Польському, і на якій би ділянці вона не опинялася, одразу доводилося вступати в бій. Так буде,

звичайно, і тут: не сьогодні-завтра привезуть перших поранених.

Ну, а що собі думають шофери? Чого сидять? Вони гомонять між собою, а той чорнявий старший сержант поглядає увесь час у її бік.

«Дивися, які самовпевнені!»

Вирішила переходити ручай в іншому місці. Прогулювалася бережком, шукаючи броду, та скоро переконалася, що доведеться вертатися: ручай скрізь поріс осокою, очеретом, дно його замулене. «А чого це я, справді, повинна від них ховатися?» — сказала собі Ганка, повертаючись на старе місце. Мабуть, зрозумівши, що дівчина соромиться їхньої присутності, шофери нарешті пішли геть. Та згодом один із них, той чорнявий, відстав, сів на горбочку і задимив цигаркою.

І як проходила повз нього, чорнявий таки зачепив її:

— Не поспішайте, я хочу з вами трохи поговорити.

— Будь ласка, я слухаю, — зупинилася Ганка.

— Хотів дещо запитати, — чорнявий підвівся, затоптав цигарку, — розумієте, я тільки-но повернувся з госпіталю. Ще під Хелмом попрощався з бригадою, а зараз ледве знайшов. Ви у бригаді давно?

— З червня. Як почався наступ на Варшаву, — відповіла Ганка.

— З червня. Отже, пам'ятаєте фельдшера Ванду Моравську?

— Ні, я її не знала. Я ще вчилася і не відразу потрапила до танкістів. Ванда Моравська? Ванда... Я чула про неї, якщо не помиляюся. Ванду поранено у боях за Прагу.

— От-от. Я прибув тільки вчора і ще нікого з старих знайомих не бачив. Хотілося б знати подробиці. А можливо, хтось знає, де вона лікується. Признаюся, вона була моїм другом.

— Нічим не можу вам допомогти, — зітхнула щиро Ганка, — але сьогодні ви побачите багатьох і зможете розпитати. До речі, насамперед зверніться до нашого командира. Хто-хто, а капітан Юзефа повинна знати. Між іншим, як вас звати?

— Звати Семен, а прізвище Матушкін. А з вашим начальством у мене, признаюся, був невеличкий конфлікт. Капітан Юзефа проти будь-яких «романтичних пригод». Писала на мене навіть рапорт.

Він почав розпитувати її, кого Ганка знає в танкових екіпажах. Називав багато імен: Владек Тушевський,

Францішек Перковський, Рудек Щепанек. З ними він бував у бою. Ганка сказала — всі, кого він назвав, слава богу, живі й здорові. А Рудека бачила навіть тільки-но, його танк уже прибув і десь замаскувався.

— Рудек? Він тут? Ну, я знайду його під землею. Я був у його екіпажі ще під Любліном.

— Рудек на «сотому».

— Ага, розумію. Танк командира полку. Раніше ми служили на іншому. Спасибі вам, товаришу капрал, чи то пак пані капрал. Ви, я бачу, полька?

— Так. Майже полька. Батько українець, але село наше, Станіславчик, польське. Не зовсім уявляю собі, як далеко воно звідси, бо ми їхали то на захід, то знову повернули на південь, але Вешч, наша річка, впадає у Віслу. Тому я думаю, що це десь не дуже далеко звідси.

— А я з України. Росіянин за національністю, чуєте, як звучить моє прізвище, Матушкін. Але село наше — російське село на Україні. Васіщево під Харковом. Місцевість схожа на цю. Такі ж ручаї, верби і сосни по берегах річки Уди. Уявляєте собі, навколо усі села українські, а у Васіщеві майже всі росіяни.

— А Станіславчик напівукраїнський, напівпольський. Все перемішалось. В кожній родині дві національності. А дітей хто як хоче, так і записує. Чий верх у родині бере гору, материн чи батьків. Моя мати завжди казала: прізвище у тебе батькове, а в жилах польська кров.

Вони і не помітили, як опинилися біля медсанбатівських палаток. Старший сержант одягнув пілотку, ввічливо козирнув на прощання.

«Він такий же спокійний і сором'язливий, як Петро Сліпченко,— подумала Ганка Яворівська, згадуючи Станіславчик і знайомого молодшого командира Червоної Армії. І ще подумала про «іспанку»: чому вона така? Самій небагато років. І одразу згадала, що в капітана Юзефа є десь маленький синок, якого Ганка бачила на фотографії. Звуть його Фредеріко. І ще чула Ганка від старшини медсанбату, що пані Юзефа часто пише листи якомусь Фредеріко, адресуючи їх: Мадрид, тюрма «Карсель Модело». Пише, але старшина не пам'ятає, щоб хоч одного разу прийшла відповідь. В «іспанки», певне, була любов. І саме тоді, коли їй було приблизно стільки ж років, скільки зараз Гапці. І Ганка намагається уявити собі країну за Піренейми, окопи під Мадридом, куди після закінчення медичного факультету у Варшаві добровільно їде молоденька лікарка

Юзефа. Ганка мало що знає про іспанські події, але їй відомо, що там фашисти воювали проти трудового народу і на поміч республіці прийшли волонтери з усіх країн світу. Нелегко було, мабуть, варшавській лікарці виконувати там свої обов'язки, але, бач, знайшовся час і для Фредеріко.

Інколи у неї виникали сумніви. Війна дуже жорстока до людей, мало кому залишає надію на особисте щастя. Хтось, звичайно, доживе до перемоги, але кому саме усміхнеться доля? Війна — це поле невблаганних розлук і чи варто шукати у її вирі зустрічей, котрі збуджують взаємні почуття, поселяють у серці любов. Може, навпаки, слід уникати усього того, що може принести в майбутньому тільки пові страждання і розчарування?

Згадалася Зося Батура, її дружба з Петром Сліпченком. Здається, в душі вона трохи заздрила подрузі. Чим би все не скінчилося, а людина повинна жити надією і вірою.

Над балкою знову літаки. На цей раз винищувачі. Свої і чужі. Строчать кулемети, виють мотори. Месери в'їдливі, як оси, їх багато. Червонокрилих наполовину менше. Але ні ті, ні ті не поступаються, кружляють і кружляють, блискавками розтинають небо, сходяться і розходяться у смертельній каруселі. Думки Ганчині вже не про Зося, а про Семена Матушкіна, який, певна річ, закохався у Ванду. Яким буде перший день під незнайомими Студзянками? Чому сюди зібралось так багато генералів? Крім Межицана, вона нікого з них не знала. Ще тоді, як Військо Польське рухалося на фронт від Любліна повз Станіславчик, Ганці розповіли, що нова польська армія має своїх уланів, артилеристів, саперів, льотчиків, але потім, як почалися зустрічні бої з відступаючими гітлерівцями, вже бачила лише своїх танкістів.

Сьогодні Ганка одразу побачила багатьох командирів, у котрих, певно, спільна мета — Студзянки. Туди, де гримів бій, повіз їх генерал Чуйков. А це означало, що прославлена гвардійська армія на одному з польськими танкістами напрямку.

Що ж воно за гарнізон, ті Студзянки?

Дорога з'яла великими і малими воронками, над нею шелестіли снаряди, і генерал Чуйков перший одягнув каску. Командирським шоферам не звикати. Привіслянські дороги простяглися серед непрохідних боліт і пісків, по греблях, через мости, місточки. Не спить авіація, безнастанно «промацує» тили ворожа артилерія. Дорога, як воїн, в рубцях і нових ранах. Добре, що не дримають сапери, якби не вони, завмер би, мабуть, рух в оцих древніх мазовецьких хащах, що зросли на чорному тор'янику.

Ще один місток попереду, дорога до нього, як видно, зовсім недавно відновлена саперами. Але на містку дерев'яні йоржі, обтягнуті колючим дротом. Зупиняється перша машина, а за нею й інші. З окопчика, добре замаскованого серед дерев, виходить озброєний автоматом червоноармієць. Офіцер з машини Чуйкова обмінюється з ним паролем. Тільки після цього червоноармієць віддає наказ, і його товариші швидко прибирають колючі перепони. Між деревами сторожко дивляться своїми амбразурами на дорогу дерев'яно-земляні вогневі точки. Трохи далі за ними на відкритих площадках кілька мінометів. Є тут і зенітка. Дорога охороняється добре. За містком перша машина завертає ліворуч, невдовзі дерева розступаються, і далеко попереду вже вгадується узлісся. Там голубизна, схожа на ранкове небо і на поверхню великої ріки.

Дорога вузька, машини йдуть одна за одною, тільки в небагатьох місцях можна розминутися. Шлагбаум. Їх пропускають без затримки, й одразу вартовий біжить до щілини, де на бруствері видно телефонний апарат. Енергійно крутить ручку. На другому шлагбаумі їх зустрічає міцний, кремезний генерал у польовій формі. Він стоїть в оточенні кількох старших офіцерів і чекає, поки зупиниться вліз Чуйкова. Обидва вони — Чуйков і генерал, який йому рапортує, — майже однакового зросту, але командарм трохи ширший у плечах.

Хвилин через десять вони на місці.

Спершу важко щось помітити — узлісся здається безлюдним. Але зблизька вже можна розгледіти і замасковані дерном бліндажі, і рудуваті бруствери ходів сполучення, і прикриті камуфляжними сітками артилерійські позиції. Білоріччя з густим підліском добре прикривають хід спо-

лучення, і генерал по ньому веде прибулих уперед. З кожним кроком місцевість підвищується, і «хазяїн» хвалиться Чуйкову, що його спостережний пункт на дуже вигідній точці: звідти видно не тільки Віслу, а й усе, що за нею — на плацдармі, який утримують передові гвардійські полки: фільварок, за котрий ось уже другий тиждень ведеться бій. Видно й висоту Вигоду, де теж засіли фашисти. Командарм мовчить, але по його обличчю видно, що все те, що він бачить, йому подобається: і обплетені лозою стіни ходів сполучень, і те, що ходи — повного профілю, не треба щоразу кланятися кулям, які й зараз часто пролітають над ними. Під ногами снуються дроти телефонних ліній, у земляних пічурках-схованках лежать катушки запасного дроту, телефонні апарати. Чергують зв'язківці, готові в першу-ліпшу мить відновити зв'язок, якщо його буде порушено обстрілом.

І тут, на передовому спостережному пункті, багато офіцерів. Генерали, які прибули, швидко знаходять своїх посланців — коригувальників вогню.

— Доповідайте обстановку, — наказує Чуйков полковникові, який щойно спостерігав за полем бою у стереотрубу. — Прошу, товариші генерали, ближче. Але одну хвилину. — Чуйков жестом зупинив полковника, який вже готовий був почати рапорт. — Я не встиг познайомити вас, — звернувся до генерала, на чьому спостережному пункті вони знаходилися, і посміхнувшись, він поклав руку йому на плече. — Логунов Микола Іванович, командир дивізії. Додам ще — мій старий друг. Разом воювали в Сталінграді. Микола Іванович командував стрілецьким батальйоном, так батальйоном. А спитайте в нинішнього генерала Логунова, скільки через той його штурмовий батальйон людей пройшло! — Чуйков задумався, зітхнув. — Якби нам тепер на кожную дивізію стільки поповнення. — Потім він повернувся до Межицана. — Власне, всі інші Логунова знають. А це, Миколо Івановичу, обіцяний тобі поляк. Не бійся, він багатий, наш Ян Межицан. Скільки, генерале, коробочок з тобою? Порадуй «хазяїна», якого будеш підтримувати. І мене заодно. А то не встигли ми з тобою про головне поговорити...

Межицан приклав руку до конфедератки на польський манер, потім генерали потисли один одному руку. Логунов поглядав на Межицана доброзичливо, але в очах його світилася якась непевність. Можливо, польський мундир, схожий на парадний, а не на повсякденний польовий, ви-

кликав скептичний вираз на обличчі в сталінградця. Від Чуйкова це не сховалося.

— Не бійся, генерале. Ян Межицан багатий. Ось він зараз нам доповість. Ну, а щодо бойової характеристики, то він, між іншим, сталінградець, як і ми з тобою, заступник командира гвардійської танкової бригади. Не помиляюся? — перепитав Межицана.

— До речі,— бригади, у якої однаковий з вашою армією номер,— нагадав генерал Межицан.

— Ну, тоді порядок в танкових військах,— задоволено обізвася Логунов.— Але скільки ж усе-таки корбочок? І як скоро вони зможуть діяти?

— Бригаді вказано строк для зосередження, і я певен, що на дванадцятю годину всі машини будуть на місці.— Генерал Межицан на мить замислився, йому треба було, як він розумів, подати цим людям абсолютно вірогідні відомості, а не цифри, згідно штатного розпису. Він знав, що за списком у його розпорядженні справді вісімдесят дві бойові одиниці, але добре знав ще й те, що дванадцять танків знаходяться на ремонті й невідомо, коли вони повернуться у свої підрозділи. Ну, та й не тільки з ними біда.— Знаю, вас цікавить реальна картина. Якщо сьогодні треба вступити в бій, я вірю, що в повній готовності будуть двадцять п'ять—тридцять машин. Стільки ж приблизно потребують часткового ремонту і поповнення екіпажів. Ну і, можливо, за тиждень нас доженуть ті, що в капітальному ремонті. Дюжина «тридцятьчетвірок».— Він зробив паузу і неохоче додав: — Зовсім кепсько з пальним. Мої резерви вичерпано. Наряди є, а цистерни десь у дорозі.

— А що каже ваш командарм? — перебив його Чуйков.— Якби вас не перекантували сюди, з чим би ви воювали?

— Військо Польське увесь час постачалося добре. Але ж ми не одні на Першому Білоруському. Командарм обіцяє, треба чекати ешелони.

У долині, яка стелиться перед ними, стрекочуть автомати. З шелестом і свистом летять на позиції оборонців завіслянського плацдарму ворожі міни. Гвардійці відповідають скупом, беруть бовкомплекти. Все, що одержано після Любліна, витрачено у великих і малих боях, адже наступаючі частини пройшли за цей час, ламаючи шалений опір ворога, двісті п'ятдесят — триста кілометрів. Ті, що зібралися на цьому спостережному пункті польського фронту, знали свої сьогоднішні скупі можливості, як знали

і те, що із узяттям висоти Вигоди чи отого напівзруйнованого фільварку не кінчається операція. Перепочинку ні в серпні, ні пізніше не буде. Головні бої попереду. Єдиний рубіж за Віслою, де ще може захищатися гітлерівська армія,— річка Одра. Третій рейх приречений, але ще здатний кусатися гітлерівський рейх...

Чуйков розкрив свій планшет, і ті, що стояли поруч, допомогли йому притримувати карту.

— Насамперед, де ми з вами знаходимося, на якій горизонталі? — водив генерал-полковник пальцем приблизно в тому місці, де розбігалися врізнобіч дві річки — Радомка і Пилиця. На карті вони були майже поруч, але відстань між ними рівнялася приблизно тринадцяти — п'ятнадцяти кілометрам, і ці кілометри й були тим плацдармом, який називався «Студзянками». Логунов упевнено поставив на карті червону крапку. Вони зорієнтувалися по компасу.

Рівні квадратики населених пунктів на папері й руїни на місцевості. Ось він, плацдарм. Над руїнами рушнична й кулеметна стрілянина, тріскотня автоматів, вибухи. Снаряди з того боку лягають і тут неподалік від спостережного пункту. Ворог сьогодні щедрий, обстрілює все, що здається йому підозрілим. Ті, хто вважав себе неперевершеними майстрами «кліщів», «котлів», після Сталінграда вже самі боялися оточення, як чорт ладану, і за першої загрози або вислизали з уявлюваної пастки, або за рахунок маневрування, часом дуже ризикованого, створювали сильні фланги, зосереджуючи все, що вдавалося їм наскребти.

Чи не так з'явилися на світ божий і «Студзянки»?

Полковник доповідав чітко, показуючи на карті пункти, які називав командарм. Видно було, що Чуйков не вперше чує і про ліс Липна Гура, і про Роз'їзд, і про фільварок. Знає, що відбувалося там учора і позавчора. Не дивували його й події останньої доби. Атаки і контратаки. Вчора Роз'їзд був майже чотири години в руках німецьких гренадерів, але вночі піхотинці вибили їх звідти. Роз'їзд під обстрілом ворожої артилерії і танків. Зранку навідувалася туди й авіація. За даними розвідки в лісі за Роз'їздом ворог зосередив понад тридцять «панцервагеців». Покп що він використовував їх невеликими групами — по дві, три машини, пускаючи попереду «тигрів».

— Наші втрати за минулу добу? — запитав Чуйков.

— Близько ста чоловік. З них тринадцять убитих.

Ян Межицян перезирнувся з високим полковником

у польській уніформі — командиром кавалерійської бригади: «Багатенько». Бій за Віслою не втихав, і зараз нелегко Логунову.

Мабуть, генерала Чуйкова особливо зацікавили слова полковника про те, що кладовище на тому боці знаходиться під контролем гвардійців, він підійшов до стереотруби. Полковник і собі підніс бінокль, дивився поверх бруствера.

— Проти кладовища ніби якийсь острівець, — обізвався Чуйков.

— Так. І ми його осіддали в перший же день. Основний рукав Вісли тут метрів дев'ятсот завширшки, а від острова до протилежного берега усього метрів сто і глибина невелика...

— Яка саме?

— Сапери доповідали — півтора метра.

Чуйков одірвався од приладу. Підкливав Межицана.

— Подивися і ти. Тобі тут воювати. Зверни увагу на кладовище. Воно на підвищенні, підступи поросли карликовими соснами. Може, проти кладовища і переправлятися? Треба розвідати добре...

До розмови приєднався генерал Логунов.

— Можу доповісти, товаришу командарм: на правому березі півкілометра пісків, автомашинам сутужно, а танки пройдуть.

— А ти водив коли-небудь танки, генерале? — дивився на нього строго Чуйков. — Знаєш, скільки важить «тридцятьчотвірка»? Як загрузне сорок тонн, то ніякими молитвами не допоможеш. Тобі, генерале, танки потрібні на тому боці. Нехай поляк хоч божим духом туди перенесе.

— Ми приготували пором на три машини. Тридцять хвилин туди і тридцять назад.

— Ну, це вже щось та є.

Тепер біля стереотруби генерал Межицан. Попереду, справді, поблискували численні болота, і тільки на тому боці Вісли починалися оброблені лани. Чекало косарів по жовтіле невисоке жито. За ним, ближче до кладовища, клаптики селянських городів. А ще далі, то, мабуть, картопля, і по ній, немов вартові, розбіглися соняшники. Місцевість нагадувала Янові Межицану його рідну Київщину. Він добре пригадає річку Ірпінь, куди їх — курсантів танкового училища, вивозили машинами на тактичні навчання. Тепер він згадає почуте в юності від матері. Вона

завжди порівнювала природу придніпровського краю з по-віслянською.

Мати раптом виникла у його пам'яті, гіркота підступила до горла. Матері вже давно нема на світі, й вона ніколи, можливо, й не мріяла, що її син Янек ступить на землю дідів і прадідів своїх та ще генералом! А хіба не вона увесь час нагадувала Янеку, що не слід забувати свою польську мову. Навіть тоді, коли він став дорослим, продовжувала екзаменувати його при кожній зустрічі. Спасибі тобі, мамо, за все! Він, Ян Межицан, не червоніє, коли розмовляє з жолнежами своєї бригади рідною мовою.

Генерал Чуйков дав можливість Межицану досхочу надивитися на район, де не сьогодні-завтра вступить у бій танкова бригада. Сам він у ці хвилини про щось тихо розмовляв з Логуновим, поглядаючи на Межицана.

— Отже, у вас, Логунов,— звернувся до хазяїна спостережного пункту,— проти «тигрів» і «фердинандів» тільки протитанкові рушниці і гранати? Кепсько. Зовсім кепсько. Робіть висновок, генерале Межицан.

— Вважаємо за честь, товаришу командарм, воювати поруч з прославленими сталінградцями!

— Чуєш, Логунов? Отже, кріпися. Вам доведеться обом попрацювати ще над картою, порадитися. Я залишу вас тут,— звернувся Чуйков до Межицана.— А в сусідню дивізію повезу кавалериста. Звідти йому наступати. Як приїде час, зустрінетеся всі на тому боці.

Авіаційний генерал щось тихо сказав Чуйкову, і той кивнув, згоджуючись з ним. Генерал відразу підійшов до Логунова, і всі зрозуміли, що й він залишається.

Чуйков зняв картуз, витер хусткою чоло. Густе чорне волосся розсипалося вусебіч, навіть дивно було, як воно вміщалося під картузом. Простоволосий, він здавався ще молодшим, хоч і так йому можна було дати не більше сорока.

Раптом очі Чуйкова посміхнулися до Логунова. Строгий вираз обличчя змінився на добродушний, примирливий. Він піби між іншим запитав:

— Нічого не маєш, якщо і я перенесу свій спостережний пункт поближче? Мені тут подобається. Поле бою як на долоні.

Логунов не перший рік знав командарма, одразу зрозумів, що це навіть не натяк, а наказ.

— А ми вже радилися. На західному березі Вісли майже готовий спостережний дивізії. Вночі займу.

Аж тепер присутні зрозуміли, про що йдеться. Ось так просто без будь-яких нотацій, повчань, без зайвих аргументів генерал Чуйков сказав своєму підлеглому, що пора і йому за Віслу, на плацдарм.

— Спасибі тобі, Логунов! Не треба нам буде копатися в землі, на готове прийдемо. Вночі, кажеш? Дивися, не підведи. Я віддам відповідне розпорядження своїм. Ну, а твій генеральський бліндаж? Що ж ти не показуєш новому хазяїнові? Не сиплеться земля на голову?

Логуном жестом запросив командарма іти за ним, і вони повернули назад, а потім — у боковий хід. Тут було трохи вужче, угорі зеленіли кущі. Тесані двері охороняв вартовий.

Перекритий накатом бліндаж освітлювався потужною лампою від електробатарей. На столі букет польових квітів у снарядній гільзі.

— Піді знай, що генерал Логунов такий сентиментальний!

Той самий полковник, який доповідав біля стереотруби, пояснив:

— Сьогодні в генерала Логунова день народження, товаришу командарм, і ці квіти з того берега Вісли.

Чуйков повеселішав.

— Ех, старіємо ми, Миколо Івановичу! Десяте серпня? Точно. Пам'ятаєш, навіть у Сталінграді такі дати відмічали. Ну, давай я тебе поцілую, генерале. Скільки ж це стукнуло? Не кругло? Сорок шість, кажеш? Та ти ще зовсім юпак. Поздоровляю тебе, Миколо Івановичу. А подарунок іншим разом одержиш. Ну, щоб ти хотів? Є в мене чудова мисливська рушниця. Дорога. Сріблом інкрустована. Англійський вінчестер. Ну як? Підходить? Бачу, боїшся продешевити. Ну, проси щось інше. Я зараз щедрий, бо винуватий перед тобою, забув...

Логунову тисли руки й інші генерали, а він ніяково посміхався.

— Якби на мене, — озвався польський полковник в уланській формі, — я б у відпустку гайнув. Днів на п'ять.

— Дамо й відпустку, — згодився з ним Чуйков. — Тільки, мабуть, уже... після Берліна. Так і запишіть, дозволяю авансом.

На це генерал Логунов сказав:

— За відпустку спасибі, скористаюся, як доживу. А зараз, товаришу командарм, дайте нам снарядів побільше. Підкаліберних, кумулятивних. У них же там армада

танків. Тридцять — це тільки в ліску, а розвідка доповідає, що в район Студзянок прибула у повному складі танкова дивізія «Герман Герінг» і ще одна з резерву на марші. Ну й, звичайно, пальне нам потрібне. Половина автомашин з порожніми баками.

Чуйков одягнув картуз, даючи цим зрозуміти, що йому пора йти.

— «Дай, дай...» Ці слова і в мене на язиці. Учора звечора отак просив у маршала Рокоссовського. Обіцяє. Потерпи, мовляв, згадай, як під Москвою силу нагромаджували... Справді, армій на фронті багато і всі націляються в один бік — на Берлін. Хто б ти не був, а мусиш чекати, поки настане і твоя черга. Зрозуміло? Головне в тому, що ешелони в дорозі, що резерви є!

Попрощавшись, командарм вирушив далі ліською дорогою, з якої крізь просіки час від часу було видно Віслу. У вілісі командарма сидів майор — зв'язковий сусідньої гвардійської дивізії. Коли вони проїжджали ділянку лісу, пошкодженого пожежею, з урвища, праворуч, долинули звуки автоматної черги. Кулі просвистіли зовсім низько над машиною.

— А це що таке? — Чуйков запитав ніби самого себе.

Йому відповів офіцер зв'язку:

— По нас не тільки гітлерівці пострілюють. Є тут ще якісь місцеві фашисти. Одягнені, як всі поляки, зустрінеш в лісі, звичайний тобі селянин, якого війна зіграла з насиченого місця. Піди догадайся, що в нього на думці.

— Ну ти, майоре, не узагальнюй. Місцеві селяни у Війську Польському воюють. Згадай, як допомагали нам переправлятися через Віслу.

— Я й не кажу. Але й перевертні є. У третьому полку, де ми з вами ночували на минулому тижні, цистерну бензину підпалили. Вже біля іншої застукали їх на гарячому. І що ви думаєте? Ми, кажуть, польські патріоти. Є такий наказ нашої підпілля чинити опір просуванню радянських військ. От і доводиться нам, товаришу генерал, тили охороняти, а людей малувато, на передовій потрібні. Гаряча у нас передова.

Проїхали ще кілометрів зо три, спустилися в ліскову долину. Чуйков раптом наказав зупинитися і першим вийшов з машини. Розстібнув мундир, жадібно вдихнув чисте повітря, стояв між білокорими деревами молодий, гарний. І якби не його позолочені погони, якби не зброя на поясі, якби всього цього не бачити, а бачити тільки його обличчя

і вираз його зацікавлених і трохи ніби печальних очей, легко можна було б уявити собі, що це зовсім не генерал-полковник, командуючий гвардійською армією. Селянський син, хлібороб з діда-прадіда, закоханий в рідну землю, в її лани і гаї, руки якого пахнуть землею і хлібом,— ось хто він, Василь Чуйков! Таким його знали в Чистих Прудах на Тульщині, де й зараз хлібороби Чуйкови орють землю, сіють жито й пшеницю, пестять синів і дочок, собі помічників у роботі, Батьківщині оборонців.

І все, що оточувало зараз Василя Івановича Чуйкова і його бойових побратимів: дерева з освітленими сонцем верхами, галявини, вкриті високою травою, птахи,— нагадувало про рідні місця, тривожило душу.

3

У гвардійців дивізії генерал-майора Логунова був нелаский день. Взаємні контратаки спалахували то тут, то там. Важко було навіть точно уявити собі, хто наступав — вони чи гітлерівці? Звичайне лісове роздоріжжя, яке у бойових зведеннях писалося, як Роз'їзд (з великої літери), фільварок Студзянки, де вже не залишилося жодного будинку, висота Вигода та інші об'єкти, за котрі більше тижня точилися кровопролитні бої, по кілька разів переходили з рук у руки. Не було б нічого дивного в тому, коли б у зведеннях однієї і другої сторін ці об'єкти в один і той же день значилися, як «узяті з бою». В розмові з Межицаном генерал Логунов не приховував нічого. З кожним днем ворог нахабнів. Спершу в нього на цій ділянці було не більше однієї дивізії, яку підтримувало до роти танків. Але не встигли ще логуновці переправити на лівий берег Вісли артилерію, як командуючий групою армій «Центр» фельдмаршал фон Модель, відчувши серйозну загрозу на своєму південному фланзі, перекинув сюди, під Студзянки, кілька моторизованих полків і десятків зо два «тигрів», «пантер» і «фердинандів». Полкам гвардійців на плацдармі нічого було їм протиставити, хіба що петеерівські кулі і протитанкові гранати. І хоч після запеклих дев'ятиденних боїв плацдарм існував у своєму первісному вигляді, ряди гвардійців поріділи і кожному доводилося воювати за двох.

Логунов не скаржився, Сталінград навчив його призвичаюватися до будь-яких умов, терпляче опрацьовував із своїм штабом, з командуванням полків і батальйонів плани

операцій, розраховуючи на власні сили. Те, що йому на допомогу прийшла польська танкова бригада, зміцнювало гарнізон плацдарму, і це радувало. Втім, і тривожило. Щось там не гаразд під Варшавою.

Признатися, генерал Межицян і сам був недостатньо поінформований, щоб заспокоїти Логунова. Обставини для бригади склалися так, що в гарячі липневі дні танкістам удалося увірватися в Прагу й вийти на самісінький берег Вісли. Це була, звичайно, порівняно невелика ділянка правобережної частини столиці, тоді як центральні квартали залишалися в руках гітлерівців. Збереглися мости через Віслу, і ворог добре користався ними. Підкріплення і техніка прибували в розпорядження фон Моделя з глибини рейху і навіть з фронтів на Заході. Десятки бомбардувальників і винищувачів, як мошकारа, з ранку до ночі висіли в повітрі, завдаючи військам радянським і польським відчутних ударів. Ворожі опорні пункти в самій Празі підтримувала артилерія всіх калібрів. Німці не шкодували снарядів, обстрілюючи втрачені квартали, підходи до них, ближні й дальні тили. Танки польської бригади маскувалися серед руїн поблизу берега, і спостережний пункт Межицяна знаходився біля частково пошкодженого мосту Юзефа Понятовського. Власна розвідка доповідала і про інші мости, які хоч і були підготовлені гітлерівцями до знищення, але поки що використовувалися ними.

Саме по цих мостах передові полки Першої польської дивізії імені Костюшка і два полки радянської піхоти переправилися через Віслу ще в липні й захопили плацдарм.

Хоч який шалений опір чинила варшавська група військ противника, але Межицяну тоді здавалося, що це — остання, безнадійна акція приречених.

Так він думав, у звичайний бінокль розглядаючи протилежний берег Вісли, круті, захаращені камінням і бетоном вулиці, якими, очевидно, пробиватимуться його бойові машини. Зараз, відповідаючи на запитання генерала Логунова, він, звичайно, не став ділитися своїми, надто оптимістичними, почуттями, емоціями. Він поділився враженнями, які безпосередньо стосувалися останньої доби, проведеної у Празі. Вже надвечір того дня стояв гарматний рев і активнішою виявилася протилежна сторона. Танкісти без команди зайняли свої місця в машинах і закрили люки. Гармати і міномети ворога обстрілювали кожний квадрат території, яка знаходилася не під їхньою опікою. Злива осколків з шелестом і свистом пролітала над танками, по

броні тарабанив залізний град. Можна було подумати, що ворог цим огнем хотів опередити наступаючих.

Телефонний дзвінок із штабу армії вніс роз'яснення: в той час, як ворожий гарнізон Варшави вів бої з повстанцями у самому місті й проти передових військ Червоної Армії, котрі увійшли в передмістя Праги і частиною сил навіть перехопилися через Віслу, група армій «Центр» великими силами перейшла в контрнаступ на півночі й на півдні від Варшави. Кинуто у бій дві танкові армії і численні моторизовані дивізії; їхні концентровані удари, спрямовані проти військ маршала Рокоссовського, подекуди досягли мети. Передові частини Другої танкової армії в зустрічних боях завдали ворогові втрат, але стримати його не змогли. От у цих умовах і одержав комбриг Межицян наказ здійснити за одну ніч перехід на нові позиції. Межицян признався Логунову, що він особисто не зовсім розуміє директиву генерала броні Роля-Жимерського...

— А ви не подумали про те, що бригаді, можливо, загрожувала під Варшавою пастка? — запитав Логунов. — Танкові з'єднання ворога просунулися правим берегом...

— Ми мали час для маневру. Бригада виявилася б не зайвою там, де киплять зараз зустрічні танкові бої, — вголос розмірковував Межицян. — Але що зробиш? Наказ є наказ. Його підписав командарм Першої польської, посилаючись при цьому на директиву Жимерського. І ось ми з вами.

— У нас є така приказка «З вогню та в полум'я». Вистачить на вас і тут «панцервагенів». Чули, попереду вони пускають «тигрів»?

Логунов ще поцікавився, як ставиться Межицян до подій у Варшаві. Навіть тут, під Студзянками, з'явилися столичні біженці, і вони розповідають жахливі речі.

— Ми були поруч, але напередодні повстання нічого не знали. З розповідей варшав'ян, які встигли втекти у Прагу, схоже було, що Військо Польське і Червона Армія діють самі по собі, а повстанці самі по собі.

Під час розмови Логунов кілька разів одривався до телефону, потім його викликали по радіо. Штаб армії і штаб фронту цікавився оперативною обстановкою.

Ще один дзвінок. З того берега. Логунов слухав особливо уважно. Чоло в нього захмурене, він записував на листку якісь не дуже приємні цифри. Але згодом лице в генерала повеселішало.

— Оце сюрприз,— Логунов подивився на Межицана, обіцяючи йому очима якусь приемну новину. Ще послухав. Потім, подякувавши за «сюрприз», тут же наказав, щоб полоненого німецького офіцера негайно відправили до нього.— Та дивіться, бережіть його в дорозі!

— Чим же вас так порадували, генерале? Признавайтесь. Може, й у мене настрої підніметься?

Логунов зробив ще якісь записи, не спішив, наче навмисне, щоб помучити трохи цетерплячого польського генерала.

— Ви вже чули, що в наших лісах завелися «тигри»? Он один здуру приплентався в тили гвардійського полку. Заблукав у лісі, чи що? І ніхто його ніде не зупинив — ні свої, ні чужі. Оце дзвонили мені. Прибув, кажуть, «тигр» в розташування начпрода. Зупинився на галявині, а наші думають, що то новий трофей. Коли це з люка фріци стриб, стриб, як блохи. П'ятеро, один за одним. І хто куди. Зрозуміли, певно, де вони, і з переляку кинулися навтіки. Ну, інтенданти не розгубилися, підняли стріляниду. Двох покладали на місці, двох прогавили, продовжують шукати. А один у полон здався. Майор, і перше ніж назвати своє прізвище, поспішив заявити, що він не простий собі майор, а близький родич якогось там імперського міністра.

— А «тигра» не вивели з ладу? — Танк більше цікавив Межицана, ніж родич гітлерівського міністра.

— Цілий, ще й з пальним і повним комплектом боєприпасів, з потужною командирською рацією.

Межицан порадувався за Логунова.

— З чим вас і поздоровляю, шановний імениннику! Зранку польові квіти, в обід лісовий звір. А до вечора ще далеко. «Тигр» — це здорово! Хоч подарунок і не передавають, але я сподіваюся... Танки — мій профіль. Ми його швидко приручимо. Ще тут, під Студзянками, примусимо на нас попрацювати. Ну як?

— Подумаю,— не спішив згоджуватися Логунов.— Командарм у нас мужик хазяйновитий. Може й не дозволити. За останній місяць у гвардійській армії завівся цілий звіринець. Є «тигри», «пантери», хоч роту трофейну сформувуй.— Логунов розгорнув свою розцвічену кольоровими позначками карту і став на ній щось шукати.— Ось тут тили полку. Звідки ж він з'явився, цей «тигр»? І скільки їх ще в тутешніх лісах? — Генерал знову нахмурився, очі дивилися суворо, гнівно.— Дідько його забери! Уже ж по західній Європі йдемо, можна сказати, взяли Гітлера за

горло, а він усе десь клепає «тигрів». Фанатик. Стоїть над прірвою, а до останньої миті ще тримає в руках віжки. Що це за держава? Ні в якій іншій його б давно не терпіли, як ти гадаєш, поляк? — непомітно для самого себе генерал перейшов на «ти», і це свідчило, що Межицян йому подобається, що з такою людиною Логунов щирий і абсолютно відвертий.

Погоджено було головне: на карті накреслено шлях, яким танки Межицяна підуть на переправу. Дивізійні сапери подбають про все. Логунов дасть команду, щоб зміцнили міст через основний рукав Вісли, пристосувавши його для переправи танків. Буде й пором з буксиром. Переправу краще почати па світанку, ранковий туман сприятиме хорошому початку, ну, а коли перші машини опиняться на плацдармі, далі вже піде веселіше.

Їм принесли обід. Звичайний, солдатський. Суп з тушонкою, каша гречана з концентрату. Ординарець подав алюмінієву трофейну фляжку. Келишком служила закрутка з фляжки. Не встигли вони покінчити з обідом, як ад'ютант доповів, що з плацдарму мотоциклом привезли полоненого.

— Цікавитесь? — запитав Логунов Межицяна. — Тоді, прошу, залишайтеся, — у присутності ад'ютанта Логунов розмовляв з польським генералом на «ви». — Викличте, будь ласка, перекладача, — нагадав ад'ютантові.

— А він добре розмовляє російською мовою. Принаймні зі мною не вживав жодного німецького слова.

— Давай його, — махнув рукою Логунов. — Спробуємо без перекладача. Я, між іншим, і сам трохи шпыхаю.

Полонений майор не був схожий на звичайного записного вояку вже хоча б тим, що не зупинився одразу біля дверей, не завмер, побачивши генералів, руки в нього не витяглися самі собою «по швах», а залишилися напівзгнутими, наче він збирався взятися в боки. На обличчі майора ні тіні страху. Він наблизився до самого столу і тут чекав, чого від нього зажадають. Генерал Логунов показав майорові на стілець, строго запитав:

— Ваше прізвище? Посада? Як потрапили в полон?

І знову німець повівся не по-військовому. Він мав би відповісти чітко, лаконічно, адже до нього звертався командир високого рангу. Та він цього не зробив, лише озирнувся на двері й, не побачивши більше нікого, крім цих двох генералів, мовив:

— У мене конфісковано документи. Якби їх принесли...

— Звідки ви так добре знаєте російську мову? — спитав Логунов.

— Дайте, будь ласка, розпорядження про документи. Я хочу ними засвідчити свою особу.

Покликаний ад'ютант якимось особливо чітко відрепортував. Логунов посміхнувся, подумавши, мабуть, про капітана, якого він по-домашньому називав Сашею: «А ти, виявляється, муштрований». Таким його бачить не часто. Присутність польського генерала змусила, певно, підструнчитися.

Принесли документи німецького майора з рапортом полкового начпрода. Ад'ютант поклав їх перед Логуновим, цілу пачку. Логунов став їх неквапно переглядати і одним зацікавився. Перечитав усе, що в ньому записано.

— І давно ви працюєте кореспондентом «Фолькішер беобахтер»? — запитав у полоненого.

— Після закінчення університету. В армії я не служив. Військовий відділ газети — це і є моя служба.

— І навіть дали звання майора?

— Мій начальник відділу теж і дня не був в армії, але має чин полковника.

— Кореспондент, — голосно прочитав у документі Логунов і потім передав журналістське посвідчення полоненого Межицану. Посвідчення надруковане двома мовами — німецькою і... російською. Записи на обох сторінках ідентичні.

— Як це розуміти? — Межицан показав німцеві російський текст його посвідчення.

— До сорок першого року я був акредитований у Москві при нашому посольстві, щодня виступав у «Фолькішер беобахтер» із статтею про Радянський Союз, Москву, Ленінград, Київ. Мільйони німців знали про ці міста і про мешканців майже все. Я був тоді... об'єктивним. А жив у Москві, на вулиці Горького. Можете звіритися. Ваша міліція чітко робила свою справу і, певно, зберегла відповідні відомості. З лютого тисяча дев'ясот тридцять сьомого по квітень сорок першого.

— І ви зберегли таке посвідчення? Навіщо? — поцікавився Логунов.

— На спогад. Для самого себе. То були цікаві і, коли хочете, щасливі роки. Я писав не про війну, а про те, що Радянський Союз молода демократія і що тут, як і в моїй країні, будується соціалізм. Аж не віриться.

— Як і в вашій країні? — перепитав з іронією Логунов.

— Тоді принаймні слово соціалізм часто повторювалося в доповідях нашого міністра пропаганди, як, до речі, й у виступах мого дядечка на різних парадах, зборах, партійних з'їздах.

— Ну добре, облишимо про ваш «соціалізм». Його, як відомо, змінило слово «фашизм». Як ви потрапили в полон?

— О, майн гот! Ви ніколи не були кореспондентом і тому не уявляєте собі, які з нами бувають пригоди. Але ця! Ні, я не збирався у полон, не подумайте. Хоч, звичайно, давно розумів, що полон — це не гірший вихід для такого німця, як я, коли взяти до уваги, що тепер рік сорок четвертий. І що на порозі зима, ще одна, можливо, остання зима для німецького народу.

— Ви хотіли сказати — остання для гітлеризму, для Третього рейху, — уточнював радянський генерал.

— Сьогодні, на жаль, це одне і теж: Гітлер і держава. Нація підкорилася Гітлеру і ділить з ним одну долю.

— Про це ви пишете у «Фолькішер беобахтер»?

— Ні, я не публіцист. Моє амплу інше. Я пишу про те, як німці живуть, як вони працюють, чого вони досягають у науці, в мистецтві.

— А в роки війни? Що ви пишете тепер, чому опинилися в «тигрі» під Студзянками?

— Дуже просто, пане генерал. Час від часу ми повинні виїжджати на фронт, «Фолькішер беобахтер», самі розумієте, газета мілітаризована. Все тут про війну і про те, що робиться для перемоги. Коли у Варшаві, яку ми підкорили ще в тридцять дев'ятому, почалося повстання, шеф-редактор відрядив туди мене. Повстання цивільного люду проти армії? Відрядження здавалося мені цікавою прогулянкою. Ми радилися з моїм дядечком. О, він хвалив рішення шеф-редактора. «Пора тобі, пора, — каже, — побувати на фронті! Центральна група армій — це те, що ми маємо для захисту головного напрямку. Серце твоє порадиться, майоре, ми сильні, як ніколи. Фюрер поклявся зробити у Варшаві другий Сталінград, саме на Віслі ми візьмемо реванш». Словом, міністр Ріббентроп благословив мене, ще й листа написав конфіденціального обергрупен-фюреру Еріху фон дем Баху, щойно призначеному командуючим на території Варшави. До речі, цей лист є в моїх документах.

— Хіба ви не зустрічалися з Еріхом фон дем Бахом?

— Я таки зустрівся з ним. Але про те, що він робить

у Варшаві, не напишеш у «Фолькішер беобахтер». Коли порівнювати — Париж був для нас репетицією, слабеньким прелюдом. При зустрічі з обергрупенфюрером фон дем Бахом я передав йому привітання від імперського міністра, а далі звернувся до старого знайомого нашої сім'ї генерала Кребса...

— Нинішнього начальника штабу групи армії «Центр»?

— Так. Від нього потрапив до генерала Формана. В його розпорядження саме прибула з Італії дивізія «Герман Герінг». Хіба це не цікаво для журналіста? Обличчя в гренадерів засмагли, на головах берети, на мундирах ордени.

Логунов уже мав деякі відомості про дивізію, яка прибула цими днями під Студзянки. Він знає також, що фюрер використовував її більше як резервну. Коли англійці кинули добре озброєні і навчені танкові з'єднання Польського другого корпусу Андерса, німецьке командування і тут зманеврувало. Воно не захотіло підставляти під удари відбірну дивізію «Герман Герінг». Дідько його забери, той Рим... разом з дуче! Свою власну територію треба захищати.

Далі племінник імперського міністра розповів про свій полон. Командуючий Дев'ятою армією Форман мав чималий досвід щодо стосунків з різними берлінськими «воєжерами», а він, Іоакім Ліман, до того ж був ріднею високого сановника рейху.

Генерал Форман не довго думав. Йому здалося за найкраще посадити майора в «тигр» і нехай проїдеться переднім краєм, наведе страх на червоноармійців, які окопалися на невеликому плацдармі. Ніякого ризику — там ні путньої артилерії, ні танків!

Кореспондента вночі повели в танковий підрозділ, дислокований у лісі, а вранці екіпажу пояснили, чого від нього чекають. І — марш уперед, герої!

Можливо, хтось навмисне переставив знаки на лісових просіках, можливо, командир «тигра» виявився не дуже пунктуальним. Не зробивши жодного пострілу, машина, на яку генерал Форман поклав скромну, але важливу місію, потрапила до гвардійців генерала Логунова.

Вся ця історія була справді смішною. Підвели кореспондента «Фолькішер беобахтер», нічого не скажеш!

Логунов дивився з посмішкою на німця і думав, чи буде той таким одвертим, коли питають про інше. Зустрічі Лімана з Еріхом фон дем Бахом, з Гансом Кребсом, а тут

з Форманом дозволили йому ближче ознайомитися з тим, що робиться в групі армій «Центр», які її найближчі завдання і плани. Кореспондентові завжди хочеться знати більше ніж дозволено. Не міг же берлінський гість так просто згодитися на поїздку в Студзянки. Чимсь його та заінтригували. А історія з «тигром» — це, звичайно, винятковий випадок!

Зрештою, для Логунова, як і для присутнього під час розмови Межищана, майор цікавий не своїми пригодами чи родинними зв'язками. Зустрічаючись поглядом з німцем, він відчував, що і той чекає від нього якихось більш важливих питань. Побойться свідків? Може, краще, як вони будуть тільки удвох?

Кореспондент тим часом, відповідаючи Логунову, встигав придивлятися і до другого генерала, форма якого підтверджувала, що він не служить у радянських військах, це помітив Логунов. «Іноземець» не був бажаним свідком, тим більше, що взагалі, як відомо, третій часто буває зайвим. Найважливіші свої питання Логунов залишив на потім. Та й не варто відбирати хліб у майора Гамерова, думав він, нехай допитають по всій формі.

Зараз Логунов запитував про інше, менш істотне:

— Чому ви не захищалися, не використали зброю?

— Чому? Спершу не встиг отямитися. Команда «хенде хох!» паралізувала мене.

— Ви одразу ж її виконали?

— Як бачите, не запізнився. Двоє, що не виконали її одразу, заплатили життям.— Німець трохи подумав і, побачивши на обличчі генерала Логунова презирливу посмішку, пояснював далі свою поведінку.— Нас було п'ятеро в танку. Члени екіпажу мусили захищати себе і машину. А моя зброя — перо. Ваші солдати конфіскували в мене «вальтер». Та, признаюся, за весь час, відколи мене вогнізували, я стріляв з нього тричі. Ще на початку війни з вами...

— Отже, ви, майоре, свідомо пішли в полон? Навіть те, що ви належите до гітлерівської партії, не стримало вас?

— Хіба б мене тримали у «Фолькішер беобахтер», якби я не був членом фашистської партії?

— А в іншій газеті?

— Ніяка інша не врятувала б мене від мобілізації.

— Он воно що! Зрозуміло. Ну, а коли так, коли ви тільки журналіст, а все інше камуфляж, то я думаю, вам нічого особливо боятися. Полон, по суті, єдиний вихід.

Ви добре розумієте, що Третій рейх доживає останні місяці.

— Я не боявся полону. З самого початку. Білого хліба і масла ви, звичайно, не дасте в таборах, але і на чорному жити можна. Краще з чорним жити, ніж з білим умирати.

Логунов повірив кореспондентові, і йому просто по-людськи захотілося в нього запитати, чому ж він, не гітлерівець в душі, так довго був в одній упряжці з фашистами? Чому не втік, скажімо, за кордон, як зробили інші інтелігенти, вчені? Така можливість у нього, звичайно, була.

Вислухавши запитання, полонений охоче відповів:

— Можливо, тому, що я журналіст, втеча не влаштувала мене. Те, що відбувалося в моїй країні, свідком чого я був, само по собі могло зацікавити будь-кого. Мене не переслідували, мені ніщо не загрожувало, і я залишився.

— Гітлерівську Німеччину залишили відомі вчені, яким Гітлер обіцяв золоті гори. Отже, не страх про особисту долю був причиною еміграції.

Полонений кивнув головою, згоджуючись з генералом Логуновим.

— Маєте рацію. Що там говорити про вчених, коли рідний брат фюрера і той наживав п'ятами.

— У Гітлера є брат?

— Алоїз Шікльгрубєр. Він, правда, не політик, а комерсант.

— Цікаво, цікаво.

Підохочений генералом, Ліман тут же розповів усе, що йому було відомо, але виклав це дуже коротко. Алоїз Шікльгрубєр ще в молоді роки помандрував з Австрії за кордон робити кар'єру. У Манчестері працював офіціантом. Не претендуючи тоді на більше, Алоїз скромно жив з дружиною і сином на свій заробіток, а чайові програвав на скачках. Тридцять третій рік скаламутив голову й Алоїзу. Чи міг він терпіти своє злиденне існування в ролі офіціанта, коли брат Адольф став «фюрером», канцлером Німеччини. Минуло трохи часу, і молодший Шікльгрубєр став хазяїном ресторану на Віттенбергплац у Берліні. Особистий придворний архітектор канцлера Адольф Шпєєр перебудував старий будинок в америкапському стилі. Великі вікна без перетинок, естрада, мініатюрний зимовий сад. Гостей зустрічав сам хазяїн і робив це талаповито, в австрійському дусі. Якщо йому подавали руку, він ніколи не називав себе Шікльгрубєром. «Алоїз Гітлер». Та це не заважало йому прислужувати будь-кому. Давався

взнаки манчестерський досвід. Невдовзі під крило дядечка Адольфа Гітлера втік з Манчестера і його син Патрік. Може, для того, щоб їх одразу впізнавали, батько і син завели собі невеликі вусики, як у фюрера, і точнісінько так, як він, зачісувалися, залишаючи на лобі «непокірне» пасмо. Здається, саме тоді, коли фюрер почав здійснювати план «Барбаросса», першим з Берліна виїхав у невідомому напрямку Алоїз, за ним — Патрік.

Так, цей майор, який носив «вальтер» у кобурі замість п'яцьки, був типовим журналістом столичної газетки, і його пам'ять зберігала багато цікавих історій, котрі не переслухаєш.

— Ви розумієте, майоре, — після короткої паузи Логунов заговорив строго офіційно. — Нашу розмову не можна вважати допитом. А порядок є порядок. Є у нас люди, яким ви скажете все, що їх цікавитиме. Чим правдивішими будуть ваші дані, тим краще для вас.

Німець розумів, розмову закінчено. Аж тепер ввічливо підвівся:

— Серед моїх документів повинні бути візитні картки. Був би щасливий, якби одну з них ви залишили собі, а другу віддали панові генералу, — він повернувся до Межицана і зробив уклінний рух головою в його бік.

Це вже було занадто. Зухвальство чи наївність? Невже майор вірить, що його редакція існуватиме і в майбутньому, а він, її кореспондент, повернеться у своє зручне крісло? Склавши докупи документи полоненого, генерал Логунов покликав ад'ютанта.

— Передайте полоненого майору Гамерову. І нехай майор на хвилину зайде до мене.

Те, що Логунов з байдужістю поставився до його візитної картки і навіть не став її шукати, мабуть, нагадало колишньому кореспондентові про час, місце і обставини цієї розмови. Він трохи збляк, опустив голову. Може, в останню мить у нього таки вистачило глузду відчутти прірву, яка розділяє його з генералами, — він у них у полоні.

Німець слухняно прийняв пропозицію молоденького капітана іти за ним, покірним рухом голови попросився спершу з Логуновим, потім з Межицаном. Виходив з бліндажа якось неохоче, опустивши безсило руки. Мабуть, його лякала обіцяна зустріч з майором Гамеровим.

Як тільки з'явився майор, Логунов познайомив з ним Межицана, запросив сісти.

— Слухай мене уважно, начальнику. Сталось так, що розмова з німцем вийшла у нас, як би сказати тобі, надто делікатною. Певна річ, він хитрував з нами. Журналісти буржуазної преси взагалі доки. Але ти до нього постався з усією строгістю. «Фолькішер беобахтер» — центральний орган фашистів. Всі її працівники — функціонери. Раніше ніж потрапити до нас, він був гостем у фон дем Баха, у Крепса, Формана. А під Студзянки потрапив з колоною дивізії «Герман Герінг» і був під опікою її командира генерала Зельца... Не анекдоти ж вони один одному розповідали! Як правило, журналісти ведуть записи, занотують усе цікаве, але у цього Лімана при собі ніяких блокнотів. Отже, розумієте, Ліман повинен повернути свою пам'ять.

— Мені все ясно, товаришу генерал.

— І добре було б, якби він деякі зізнання написав власноручно. Дайте йому таку можливість. Я переконаний, що коли людина пише, вона менш фантазує і більш відповідально ставиться до кожного свого слова.

Межицанові треба було поспішати. Бригада вже підтяглася в район зосередження. Цієї ночі можна буде вийти першим полком на Віслу, а завтра — в бій.

Те, що він став свідком розмови з полоненим майором, допомогло йому ще глибше відчутти перевагу Червоної Армії над ворогом. Звичайно, не всі такі, як цей, водяться ще й переконані гітлерівці, вірні зброєносці й одностудійці фюрера, вони фанатично служать і навіть умирають за нього. Але це вже не перший із полонених, який у складній ситуації вибрав не боротьбу, не смерть, а полон. Він розумів: нема за що вмирати. Ідея світового панування над людьми арійської раси втратила свою привабливість, вона виявилася маренням божевільного. Реальним є лише те, що війна прийшла на поріг фатерлянду.

В дорозі Межицан думав про Логунова, згадував, як вони одразу порозумілися. «Там, на плацдармі, наші командні пункти будуть поруч», — вирішив Межицан, похитуючись у нагрітому за день вілісі.

Як вибралися з лісу, високо над ними пройшла дев'ятка «петлякових» — курсом на Студзянки. Ще здалеку Межицан побачив кілька великих свіжих воронок на дорозі. Там уже працювали сапери. Червоноармійці вимощували об'їзди гілляками і дозою. Машина то м'яко хиталася, то підстрибувала, і це нагадало Межицану їзду по залізничних шпалах. Ще в сорок першому йому довелося не

раз використовувати цей спосіб під час відступу на Україні.

Осінні роз'юшені дороги, до того ж поорані гусеницями танків, збирали то тут, то там незліченні колони, часто беззахисні перед пануючою тоді в повітрі ворожою авіацією.

Межицан прислухався. У районі логуновського плацдарму заговорили важкі гармати, здається, свої. Генерал зупинив віліс і вийшов з нього. Тепер уже він чув не тільки постріли, а й вибухи: снаряди густо лягали на тому боці. Він поглядав на годинник і чекав, поки вщухне вогонь. Артилерія працювала хвилин п'ятнадцять. Артпідготовка перед атакою? Чи на позиції гвардійських полків повели наступ танкові групи дивізії «Герман Герінг», з котрою прибув під Студзянки і той берлінський кореспондент? Межицан стривожено подумав про те, що генералові Логунову зараз знову нелегко, і відчув себе ніяково, бо віднині Студзянський плацдарм був не тільки логуновським, а й його. За кожно п'ядь поки що невеликої завісільської території, відвойованої у ворога, і він, Межицан, відповідає перед ойчизною своїх предків і перед своєю совістю.

Опинившись у своїй бригаді, він порадувався, що вже й начальник штабу на місці. Вислухавши полковника Малютіна, він залишився задоволений. Віддав наказ готувати полк для нічного маршу. Потім поїхав далі, пересік «чужий» шлагбаум і ще через хвилину привітав оперативників штабу генерала Чуйкова — його цікавило, що там трапилося в Логунова.

— Атакують. У Логунова не дуже затишно, — підтвердили його здогадку. — Гвардійський полк, який утримує позиції між селом і студзянським фільварком, атакований кількома десятками танків з десантом. Ворожу піхоту гвардійці відсікли, але танки проникли в глибину оборони. Командування полку змушене викликати вогонь на себе.

— Ну і як там зараз?

— У дію приведено корпусну артилерію. Це її ви чули, товаришу генерал. Противник утратив дев'ять машин і відступив. Поки що невідома доля нашого правофлангового батальйону. З ним нема зв'язку. Той батальйон зустрів десант гренадерів багнетами.

«Сьогодні вночі ми повинні вийти на Віслу», — сказав собі Ян Межицан, і знову та сама думка, яка не полишала

його в дорозі, докірлива думка, що вони, танкісти, баря-
ться, не давала йому спокою.

Полковник Малютін завжди розумів свого командира з півслова, тому двадцяти хвилин, які Межицан витратив на поїздку до оперативного відділу, йому було досить, щоб зібрати біля себе штабістів і віддати потрібні розпорядження. Його віліс стояв напоготові. Але Межицан заперечливо похитав головою, коли Малютін сказав йому про свій намір.

— Ні, залишайся в ар'єргарді. Услід за першим переправлятиметься другий полк. Готовність — п'ять годин ранку. Комполку, сам знаєш, молодий, з учорашніх комбатів. Отже, ти будеш з другим.

Той не став заперечувати.

— Ти вже вибрав собі місце для командного пункту? — поцікавився.

— На тім боці я, на жаль, не був. Але ти ж знаєш: командний пункт, як завжди, Т-34. Як там себе почуває мій екіпаж? У них все в порядку?

— Прибули першими. І, як завжди з дороги приводили себе в порядок. «Тридцятьчетвірка» сяє, наче тільки з Уралу.

— Молодці. От ще повоюємо трохи й пошлю хлопців, — ділився з Малютіним думками комбриг, — нехай кінчають училища, академії...

Перший полк виступив опівночі. Разом з ним вирушила і санітарна частина бригади. Над чорним кордоном лісів, які тепер здавалися кострубатим гірським пасмом, у небі колихалася рожева заграва. Навіть на такій відстані видно було, як у темній височині вибухали зенітні снаряди. Простір навколо вогняних спалахів прошивали трасуючі кулі.

Колона часто зупинялася, ніби намацувала дорогу, потім рушала далі. Зрідка водії автомашин, які рухалися ланцюжком за танками, включали фари, освітлюючи собі важкі ділянки шляху. Коли фари погасали, піч здавалася ще чорнішою.

В одному місці стояли досить довго. З розмов шоферів, які збиралися по двоє, по троє і обговорювали причину затримки, виявилось, що перший танк розхитав дерев'яний міст і його тепер ремонтували. Нарешті без будь-якої команди загуркотіли мотори, і колона продовжувала свій шлях.

Як і тоді, коли вони раптово залишили передмістя Праги і рухалися маршем на нові місця до якихось незнайомих Студзянок, їх супроводжували ті самі, по-літньому зеленкуваті, зорі. Обличчя Ганці Яворівській лоскотав вітерець, насичений запахом ріки, але тут ці запахи гіркуваті, ніби полиневі. Часом до них домішувався ще й терпкий дух згарищ, і тоді по обидва боки дороги вже не видно було дерев, лише стирчали тут і там, наче химери, обвуглені пеньки.

Сірйї світанок застав колону серед прибережних, порослих густим лозняком пісків. Десь поруч була вже й Вісла. Повітря тут вологе і холодне.

«Іспанка», яка була в тій самій машині, що й Ганка, виїшла з кабіни і зникла в лозових хащах.

Машини залишалися на дорозі, танки почали розосереджуватися. Чути було, як вони підминають своїми могутніми тілами лозові куці, деревця.

З першими променями сонця десь із-за Вісли, яка вже виразно вгадувалася за прибережними купинами, доїсся не дуже гучний, але якийсь настирний, вібруючий гул. Ганка, як і всі інші, хто був з нею поруч, з тривогою дивилися на захід, догадуючись, що це ранковий візит ворожої авіації.

Лоза добре ховала в собі бойову техніку і людей, але вона поганий щит. Тільки матінка земля дає притулок і надійну схованку людині на війні. Та, на жаль, ніде поблизу не видно хоч якихось щілин, воронок від бомб або снарядів. Хтось крикнув: «Повітря!» Другий спокійний, сильний голос скомандував: «Під танки».

А літаки вже наближалися до ріки. Вони летіли журавлиним клином, знижуючись над плацдармом. Важкі, чорнокрилі, як велетенські круки. Перед ними і поміж них уже зблискували вибухи зеніток, які трохи із запізненням відкрили вогонь. Та круки продовжували свій маневр, заходячи над позиціями оборонців плацдарму. Ворожі бомбардувальники летіли нахабно, без будь-якого прикриття.

Дружно вдарила зенітна артилерія правого берега. Ворожий клин розділився. Дев'ятка літаків, перешикувавшись у повітрі по троє, пішла на плацдарм. Друга дев'ятка повернула до ріки.

Ганка вже не раз бачила подібне, сама була під сильним бомбардуванням, коли бригада тримала оборону біля мосту Юзефа Понятовського, добре знала, що в таких випад-

ках треба відсидітися десь, знайти собі пірку поглибше. Але щось стримувало її, вона не сховалася під сусідній танк і тоді, коли ланка бомбардувальників, з тих, що повернули до Вісли, відокремилася від інших. Кожному, хто це бачив, зрозуміло було, що бомби впадуть на правий берег, що гітлерівці засікли місця зенітних батарей і завдадуть удару по них. Тепер уже Ганці безперечно слід було негайно зникнути, приєднатися до тих, хто таки послухався розумної поради і сховався під бронєю. Та щось із нею сталося незрозуміле. Страх у ній перетлів, вона ніби відчула себе невразливою. Бажання власними очима бачити все, що зараз станеться, заволоділо нею, приглушивши всі інші почуття. Від літаків відділялися одна за одною маленькі на віддалі, схожі на іграшкові, бомби. По некрутій діагоналі вони наближалися до землі, наче зв'язані між собою. І ось уже загримотіли вибухи. Пісок і болото трохи приглушили їхню силу, втім, земля хиталася, і ще довго сипалися підхоплені вибуховою хвилею грудки і корчі. Ганка не знала, яких утрат завдали бригаді гітлерівські бомби, одна з котрих розірвалася десь метрів за двісті від неї, але поки що не чути було, щоб хтось покликав на допомогу. Нова серія бомб рвалася десь на дорозі. Чулися вибухи й на Віслі.

Весь цей наліт тривав хвилин п'ять — не більше. Літаки вдруге не поверталися, але Ганці здалося, що минула вічність.

Трохи згодом її покликала «іспанка».

— Доведеться тобі, Яворівська, бути з першим полком. Під час нальоту поранено їхнього фельдшера. Просять, щоб неодмінно ти його замінила. Кажуть, звикли до тебе в Празі, коли працювала на санітарному танку.

Знову літаки в небі. Вже свої! Поблискують червоними зірками, в'ються, мов ластівки, пролітаючи на висоті двохсот-трьохсот метрів, привітно і заспокійливо похитують крилами. Ганка розуміла — ці винищувачі трохи спізнилися, але таки прилетіли, стерегтимуть переправу. Нарухувала аж дванадцять. От якби трохи раніше! Не багатьом крукам удалося б скинути свій вантаж.

Але й зараз робота винищувачам знайшлася. Покружлявши над переправою, вони взяли курс на плацдарм, і вже через кілька хвилин стало чути сухий тріск їхніх «ересів», кулеметних черг. Винищувачі діяли як штурмовики.

Міст спорожнів, рух по ньому припинився. Ганка чула,

як сперечалися офіцери польського танкового полку з радянським капітаном, який щось їм гаряче доводив. А з лозових хащів, заклечаний зеленими гілляками, вже виповзав перший танк з орлом на броні. Троє з екіпажу супроводжували його, ідучи поруч, і тільки механік-водій залишився на своєму постійному місці.

Капітан і тоді, коли танк з номером «100» на башті вже був метрів за двадцять від нього, незадоволено щось говорив і помахом руки навіть зупиняв танк. Для людей обізнаних «сотка» означала, що це танк командира полку. Невідомо як довго тривала б суперечка, та з лівого берега спустився на міст віліс і через кілька хвилин приїхав незнайомий Ганці генерал. Капітан козирнув і став щось пояснювати, але той не дуже уважно слухав і наказав танкістові «сотого» їхати вперед. Тепер капітан, який, очевидно, не вірив у міцність моста для переправи танків, змушений був не тільки поступитися, а й узяти на себе роль «лоцмана». Вийшовши на міст, він повернувся обличчям до «сотого», махнув зверху вниз: мовляв, давай. Танк захручав гучніше. В усі боки бризнув пісок. Гусениці підминали під себе, троцили на друзки молоденькі берези і верби, які ще сьогодні вночі шелестіли живим листям, а вже перед світанком полягли під сокирами саперів. Війна не щадила нікого і нічого.

Обережно, наче скрадаючись, «тридцятьчотвірка» торкнулася гусеницями настилу, притисла колоду, якою посилено стандартні щити. Ось вона наїхала на сусідню колоду, потім далі, далі... Добре пригнані одна до одної, міцно скріплені між собою стовбури перекривали від краю до краю понтонну переправу. Капітан продовжував регулювати рух, машина насувалася помалу на нього, гусениці гуркотіли на колодах, ніби перераховуючи їх. Механік-водій вів машину, як на параді, коли могутні сталеві фортеці врочисто рухалися на очах у тисяч. Церемоніальний марш! Ось уже подолано половину відстані. Міст провисає в центрі, вода вище ватерлінії, біля обох берегів на пісок набігають одна за одною пружні хвилі.

Наче догадуючись, що відбувається в цю мить на Віслі, ворог починає артналіт. Його гармати стоять десь не дуже далеко, бо чути і постріли, і свист снарядів, можна навіть визначити з досить великою точністю траєкторію польоту. Хтось дає точні орієнтири? Але ні, снаряди рвуться далеко праворуч, піднімаючи в повітря фонтани води. Один перелітає Віслу, падає в лісі. А з лози виповзає черговий

танк, і його водій намагається потрапити гусеницями в колію попередника.

Ганка на березі. Ніхто не звертає на неї уваги, вона нікому не заважає, видно, що дехто з офіцерів навіть задоволений: біля мосту чергує медичний персонал! Другий танк ще трохи затримують, чекаючи, поки той, перший, зійде з мосту. Ганка встигає зазирнути крізь відчинений люк і впізнає у водіїві чорнявого старшого сержанта: «Матушкін!»

Чомусь хочеться, щоб і він упізнав її, — адже обом на той берег. Та Матушкіну зараз не до неї. Його машина тихо вуркоче, пурхаючи сивими клубочками диму. На обличчі в Матушкіна увага, напруження. І ось уже танк упевнено прямує на міст. Дорогу машині показує вже не капітан, а маленький на зріст сапер, який, до речі, повністю копіює свого попередника. Якби не знати, що в танку є механік-водій, можна було б подумати, що сапер керує на відстані.

Ганка вже думками у своїй санітарній машині. Скоріше б на той берег!

Понтони під вагою в сорок тонн почергово заглиблюються у воду, й вода біля них ніби закипає, буруниться. А навколо виникають вирви. Це розхитує міст, і тепер він на руслі вигинається дугою. Третій машині доводиться маневрувати на зовсім вузькому просторі. Від берега відпливає катер із саперами, вони швидко наближаються до центральної частини мосту і намагаються накинути на понтонний крюк петлю. Їм це вдається. Тепер катер з усіх сил тягне за собою споруду з понтонів. Канат натягнувся, як струна. Помалу-помалу міст вирівнюється. Моторист катера підбирає потрібні оберти і добивається свого: і міст, і катер ніби застигли на місці. І третя машина успішно долає Віслу, виповзає по крутому схилу на протилежний бік. Генерал Логунов задоволено потирає руки, і його віліс теж поспішає на лівий берег.

Три танки польської бригади замаскувалися і чекають наказу. Це ще не материкова земля, це острів, але останній стрибок водіїв не лякає. Глибина півтора метра — підкориться просто. А за вузеньким рукавом на них чекає командир полку, а можливо, і сам генерал Межицян.

Та полкова рація поки що мовчить. Можливо, командир хоче зосередити на цьому боці більшість машин полку і вже тоді великою групою вони рушать на плацдарм?

Командир «соті» визирає з башти. На острові, крім тан-

кістів, ніби нікого нема. Він придивляється до кожного кущика, до піщаних барханів, намитих припливами. І тепер помічає, що острів не такий уже й безлюдний. До барханів туляться свіжі окопи, а між куцями темніють прикриті гілками ходи сполучення. Ще далі він помічає над задернованим горбиком прутик радіоантени. Потім дивиться на лівий берег. Там кладовище з хрестами, з поваленою огорожею, за ним починається околиця села. Напівзруйновані хати, у дворах жодних ознак життя. Яблуневі дерева сплітаються вітами так, що важко відрізнити межі між садибами. Дивно, але гілля обліплена плодами. А де ж господарі?

Як і раніше, безперестану гупає артилерія, молотить землю і воду вогняними ціпами.

Раптом знизу від переправи долинула тривожна команда, кілька сигнальних ракет злетіли над Віслою. Командир «сотого» до пояса виліз із башти, не думаючи про свою безпеку, і аж тепер побачив, що сталося. Міст не витримав четвертого танка, понтони розійшлися, їх розвернуло хвилями. Механік-водій четвертого ще був на місці, бо танк якось мить рухався. Та подолати відстань до берега йому не вдалося. Колоди одна за одною вислизали з-під гусениць, машина нахилилася і ще за хвилину важко сповзла у Віслу. Командира «сотої» тепер тривожила доля механіка-водія. Невже він не встиг врятуватися? Зрештою, машині нічого не станеться, її витягнуть. Таке вже не раз бувало. Не перший подібний рубіж зустрічається на шляху в танкової бригади. Він ретельно оглядав збурену поверхню ріки і нарешті зрадів. У кількох метрах від «утопленика», саме там, де з води стирчала танкова гармата, на поверхні з'явилася людина. З берега двоє кинулися на допомогу, і командир «сотої» простежив за ними: «Молодчага!» Для механіка-водія все обійшлося дуже добре.

Але як тепер буде з іншими машинами? На плацдармі чекають не мізерну групку, а полк.

— Товаришу командир, — почувся голос радиста, — нам наказано йти вперед, усім машинам. Сусіди вже знають. Порядок той самий, ми форсуємо брід першими.

— Єсть повний вперед! — повторив командир танка, і тієї ж миті весело загомонів мотор. Пружна стіна води трохи пригальмувала машину, але механік дав газ і танк одним духом подолав опір. Вода увірвалася в оглядові щілини, залила механікові обличчя. Та це його не злякало.

Ось уже під гусеницями покірно простелився берег, «тридцятьчотвірка» виповзла з купелі й, обтрушуючись, як жива, фуркаючи газом, упевнено вихопилася на суходіл. З бліндажіка, вкопаного в крутий скат берега, вийшло кілька військових. Командир «сотої» відкинув люк і, приклавши руку до шолома, відрпортував:

— Екіпаж танка номер сто прибув у ваше розпорядження.— Він упізнав насамперед комбрига Межицана і, хоч з ним поруч стояли ще два генерали, доповідав «хазяїнові». Згарячу командир «сотої» навіть не назвався, як годилося за уставом.

Межицан не звернув на це уваги.

— Оголошую вам подяку, підхорунжий Щепанек! І всім трьом екіпажам.

Межицан добув з кишені велике червонобоке яблуко і віддав його підхорунжому.

— Запам'ятай, Рудек, це вже дар лівобережної привіслянської землі. Ти на цьому березі перший з танкістів.

Тисли руку, гаряче поздоровляли Рудольфа Щепанека обидва радянських генерали. Та по їхніх обличчях видно було, що повний турбот, труднощів, несподіванок фронтний день для оборонців плацдарму тільки починався.

Межицан виліз на броню «сотого» і звідти став оглядати у бінокль район переправи. Спершу обличчя генерала було якесь заклопотане, та ось він протер хусточкою скельця бінокля і ще раз навів прилад на Віслу.

— Глянь, Миколо Івановичу,— захоплено звернувся до радянського генерала.— Ходи-по сюди й дивися. Які ж наші сапери молодці! Міст ремонтують і в той же час пустили пором. Бачиш, яке диво! Поплив! Це пором, твій пором іде, Миколо Івановичу, а на ньому мої танки. Я вже бачу три машини.

Генерал Логунов одразу скористався запрошенням.

— Пором штука хороша,— підтвердив.— Сапери свою справу знають.

— Поїдеш туди? — запитав Межицан.

— Як накаже товариш заступник командарма,— подивився він на присутнього генерал-лейтенанта.

— Разом поїдемо,— згодився той.— А ви? — звернувся до польського генерала.— Швидше збирайте машини в один кулак. Ворог нарощує сили. Ми змушені захищатися. І в нього, між іншим, достатньо сил. Ось генерал Логунов поінформує вас, є нові відомості про далекоідучі плани ворога на цій ділянці.

«Вчорашній бій дорого, певно, обійшовся гвардійцям», — подумав генерал Межицан, згадуючи все, свідком чого він став уже сьогодні. Та ось ще один доказ того, що обстановка ускладнилася. Генерал Чуйков був тут сам, але змушений відрядити на Студзянський плацдарм і свого заступника.

За наказом Межицана танки замаскувалися в яблуневім саду. Обтяжені плодами, гілки спокусливо торкалися броні. Згодом прибули ще три машини. Ті, що з порома.

Межицан стрибнув з крутої кручі вниз, наказуючи їм зупинитися. Він не хотів, щоб і ці машини стояли поруч із першими трьома. Зібрати в один кулак, не означає вишикувати їх, ніби на танкодромі. Осколки бомби чи снаряда, які розірвуться біля одного танка, не повинні дістати інший.

Генерал глянув на годинник — скоро дванадцять. А здалося, відтоді, як почалася переправа, минуло багато-багато часу. Це він просто стомився від думок, від усвідомлювання великої відповідальності за доручену справу. Гвардійці Чуйкова пройшли через пекло Сталінграда, але згорів у цьому пеклі ворог. Так буде і тут. Недарма під Студзянками тримає оборону на плацдармі гвардія, що гартувалася в Сталінграді. Він знову подумав: для польських танкістів справді велика честь битися пліч-о-пліч з радянськими героями на гарячому завіслянському рубежі.

Кладовище, руїни фільварку, низенькі, напівзруйновані хати Студзянок — усе тулилося одне до одного і підтверджувало про мізерність плацдарму. Де тут, здавалось би, розгорнутися танкам? Але попередні дні свідчили — плацдарм вимагає все нових і нових сил обох сторін. Так на війні буває, що не тільки якась, уславлена своїми оборонними спорудами, фортеця, бастіони котрої панують над довколишньою місцевістю, стає епіцентром воєнних дій. Межицан знав і такі випадки, коли на шляху наступаючих військ зустрічалася мізерна висотка, якій у ході подій належало увійти в історію.

Чи не така доля чекає і Студзянки?

Незалежно від танків трохи вище від них переправлявся на лівий берег і бригадний мотострілецький батальйон. Його доти, як правило, використовували для десантів, але часом батальйон діяв і самостійно як звичайний стрілецький. Межицан вирішив, що мотобатальйон займе позиції поруч з гвардійцями на передньому краї. Це дасть можливість командирам швидше познайомитися з обстановкою,

з місцевістю, з тактикою противника. Танки він вирішив поки що тримати, так би мовити, в безпечній зоні, аж поки принаймні перший полк не буде в повній бойовій готовності.

Від берега бігли, розмотуючи на ходу свої катушки, зв'язківці. По формі він упізнав у них гвардійців. Мабуть, прокладалася нова лінія до спостережного пункту Логунова, який минулої ночі, як і обіцяв, перекочував на плацдарм. Ще на світанку Межицян точно визначив і свою «базу», — його з Логуновим розділятимуть лише чотириста п'ятсот метрів. Це здалося йому дуже важливим і корисним для справи. Бригада не матиме якогось окремого оперативного завдання. Їхня спільна найближча мета — не дати ворогові згорнути плацдарм і за будь-яких обставин самим розширити його за рахунок лісового масиву й західної околиці Студзянок. Розширити... Якщо для піхоти площа плацдарму вважалася для початку достатньою, то для танкової бригади тут було тісно. А хто ж має подбати про новий простір, котрий створить можливість для маневру? Чомусь Межицянові не хотілося думати, що в найближчі дні бригаді відводиться лише роль броньового щита, котрий прикриє плацдарм, зміцнить позиції гвардійців, остудить запал прагнучої прославитися хоч тут дивізії «Герман Герінг». Під Римом їй, певне, відводилась другорядна роль. Так чи інакше гітлерівському командуванню, коли говорити про кампанію сорок четвертого року в цілому, не вдасться і вже не вдасться вирвати ініціативу в радянського командування. Загальна тенденція на користь радянських військ. Скрізь, на всіх фронтах, що простяглися від Балтійського до Чорного моря!

Межицян мав звичку щодня переглядати оперативні повідомлення Радянського Інформбюро і знав, що ворог всюди чинить шалений опір і контратакує, кидаючи в бій поповнені танкові й піхотні дивізії, не зупиняючись ні перед якими втратами. Але і тут, у Польщі, на центральній ділянці європейського театру і в Прибалтиці, Білорусії, Карелії, в районі Карпат, скрізь радянські війська надійно утримують здобуті під час літнього наступу позиції, утверджуються на плацдармах. Ніякі тимчасові місцеві успіхи, здобуті гітлерівцями важкою ціною, не змінять у кінцевому рахунку ситуації. Вчора чи позавчора він читав опубліковану в «Правді» заяву двох полонених генералів вермахту, які командували піхотними дивізіями. Дуже розумна заява: «Не чекайте ще однієї воєнної зими, яка

принесе лише нові страждання і муки німецькому народові, його армії. Настав час покінчити з Гітлером і його клікою. В цьому полягає найвірніший вихід з війни». Потрапивши в долоп, військові чини ніби звільняються від дурману, каються і скиглять або прикидаються безвольними виконавцями чужих ідей. Такі вони після поразки. Счолюючи ж здатні воювати полки і дивізії, гітлерівські генерали і офіцери безапеляційно виконують волю фюрера. Саме з цього слід виходити воїнам Червоної Армії і Війська Польського. Тільки бій, тільки перемога — ось що ставить на коліна одних і витверезує інших.

Межицан зустрів нові й нові танки, розмовляв з екіпажами. Серед танкістів усе менше залишалося ветеранів, і в кожній машині принаймні двоє належали до поповнення, яке прийшло вже після Любліна. Ось і цей сивоголовий радист із вусиками прибув, певно, минулого тижня. Чого він зажурився? Чому нудьгує з пригаслою цигаркою? Що він робив усі ці роки?

Ні, йому, генералу Межицану, не байдуже, як радист поводитиметься сьогодні й завтра. Від кожного члена екіпажу залежить успіх, а перемога чи поразка в бою визначає і долю кожного зокрема. Перемагає танк — слава і честь кожному, кожного чекає нагорода. Гине машина, горить у вогні — в смертельній небезпеці екіпаж. У танку це тобі не в окопі, не перележиш вогню, не сховаєш голову, танк увесь на виду, він бореться, поки борешся ти, його життєздатність вирішує — жити тобі чи вмирати.

Межицан відчуває задоволення: командири підрозділів доповідають йому про наявність боєкомплектів, про пальне. В очах підлеглих він бачить той розсудливий спокій, який буває тільки перед новим серйозним випробуванням.

4

Свою першу ніч на плацдармі мотострільці Польської бригади провели відносно спокійно. Двічі невеликі групи гітлерівців атакували їхні позиції, але були відбиті. Ходили й самі в нічний пошук. Майже до світанку просиділи в якійсь нічийній траншеї поблизу висоти Вигода, але ворог створив тут міцну оборону, добре налагодив зв'язок між дозорами і захопити язика не вдалося. Вже повертаючись, розвідники випадково натрапили на рештки бліц-

дажа, зруйнованого, як видно, танками. Старшому групи, Юзеку Закревському, почулося, ніби хтось стогне. Двоє за його наказом полізли в хідник. Інші тримали наготові гранати, готуючись до можливої сутички.

За хвилину один з розвідників повернувся.

— Там ховаються біженці. Їх троє: чоловік, жінка і хлопчик — син. Кажуть, уночі перейшли лінію фронту...

— І куди ж вони, у який бік прямують? — запитав Закревський.

— Ніби до нас. Хлопчик у них поранений. Лікарська допомога потрібна. Зраділи, як нас побачили. Благають не залишати напризволяще.

Закревський, не вагаючись, сказав:

— Не маємо права. У них свій клопіт, у нас свій...

— Хлопцеві років десять, і в нього покалічені осколками обидві ноги.

З'явився другий розвідник, почав гаряче виправдовуватись:

— Я йому нашвидку рани перев'язав. Добре, що мав при собі індивідуальний пакет. А то були якісь брудні ганчірки...

З того боку, де вони згаяли ніч, в небо золотистим птахом злетіла ракета. Над долиною розлилося мерехтливе сяйво, але воно вже було безсиле щось висвітлити. Землю окутував густий ранковий туман.

Праворуч бовваніли руїни фільварку, і саме звідти долинули звуки, в котрі важко навіть повірити. Закревський прошепотів:

— Чуєте? Чи то мені вчувається? Півень, кричить... У тебе, Вербицький, музикальний слух. Півень?

— Так точно, і я почув. Як же він урятувався від фріців? — щиро дивувався той.

Молодий зміцнілий одинокий голос віщував ранок.

— Треба поспішати, до своїх ще добрих двісті-триста метрів.

— Орієнтуються, в який бік їм іти? — запитав Закревський у Вербицького, — той, перев'язуючи хлопчика, встиг, мабуть, погомоніти з його батьками.

— Знають, але не зважають нести сина.

— Ми не маємо права брати їх із собою, — переконував бійців, а може, й себе самого Закревський. — Поясніть їм, Вербицький. У нас така служба. Але й сидіти у цій ямі більше не можна. Нехай швидше виходять. За ручасм, скажи, уже свої... Тільки б до ручая їм...

Та ще не встиг розвідник спуститися у хідник, як назустріч вийшла жінка.

— О матка боска, ви є! А я подумала... Та ні, ви не залиште нас, ви наші рятівники! Самі ми не донесемо Владя.. Чоловік зовсім охляв...

За хвилину вийшов і батько з хлопчиком на руках. На спині окулюнок.

Закревський не знав, що робити, бурчав собі під ніс, згадував матку боску і пана Єзуса, але якось не дуже поштиво. Після деякого вагання наказав:

— Слухай мене, Вербицький. Передай зброю Вацеку і бери хлопця. На спину бери. Так легше.— Потім Закревський попередив батьків: — Дивіться ж, не відставайте від нас, коли вже так вийшло. Якщо почнетесь стрілянина, не лякайтеся. Все буде гаразд...

Вербицький мовчки виконав наказ... Розвідники, пригинаючись, рушили вервечкою. Батьки хлопчика трималися ближче до солдата, який ніс Владека. А Вербицькому було, мабуть, важче ніж з «язиком»: того можна примусити йти або повзти, можна, зрештою, тягнути його волоком за собою. А тут — поранене хлоп'я. Кілька разів нагадував Закревський Вербицькому, щоб той нахилився дужче, та, виконавши командирську команду, він через хвилину-другу вже знову випростовувався. Ноша в нього не така й важка, але незручна...

Поблизу ручая густий туман ховав у собі всі орієнтири. Якби хоч сосни виростили трохи вищими. Командир пам'ятав, як три дерева, що ніби збіглися до купи, стояли якось окремо і одне з них, розчахнуте снарядом, схилилося на гілля іншого. Десь тут починається передній край. Однак ні ручая, ні дерева не видно. Туман свідчить, що поблизу є вода. Під ноги їм стали потрапляти якісь штурпачки, саме вони нагадали, що опівночі переходили таку ж місцевість. Він тоді нахилився й обмацав руками зламаний корчик. По запаху визначив, що це стирчать пеньки зрізаної капусти. Командир зрадив: вони не збилися з дороги — ідуть по своїх же слідах.

Щоправда, його чекає неприємна розмова з командиром розвідроты, той не любив виправдань, пояснень, йому подавай щодня свіжого «язика». Єдиною причиною, на котру хорунжий мусить зважити, є те, що вони ж на плацдармі новаки і це перша нічна вилазка.

Цивільне подружжя вже йшло поруч з Вербицьким. Жінка підтримувала його ношу. Не скаржилися ні на свою

долю, ні на те, що сина важко поранено, ні на втому. Дивно, але й хлопчик притих зовсім, не стогнав, наче розумів, що небезпека ще не минула.

Аж ось і вода біля ніг. Ручай вже не ховається в тумані — спокійно біжить собі у хисткій прозелені. Можна розглядіти навіть мальків, які пасуться на дні. Командир подає умовний сигнал, голосом імітує одуда. Так само відповідають і йому. Швидко переходять ручай убрид, і вже їм назустріч з траншеї визирають сонні солдати у касках, зрошених туманом.

Командир розвідроти тут як стій. Він завжди нетерплячий. Йому нема коли вислуховувати, що там говорить у своє виправдання командир групи. З півслова розуміє, пошук не вдався, невдоволено скрегоче зубами:

— Прогуляли ніч, герої. Холера вам у матню! Що я доповідатиму командирі полку?

Його можна зрозуміти. Мовчать присоромлені розвідники. А тут ще ці троє з ними...

Сповідь Закревського не багатослівна. Власне, вся справа в тому, що хлопчик поранений, залишити його в нейтральній зоні розвідники не наважилися. Ну, а з хлопчиком і батьки... Командир розвідроти вислуховує Закревського уважно, часом поглядає на «трійцю». Певно, не вперше трапляється таке. Відколи воюють на території Польщі, бачив тисячі земляків, скривджених війною. У кожного своє горе, свої рани. На мить він забуває навіть, що нічний пошук не дав нічого. Вони, можливо, врятували від смерті людину.

Тим часом Вербицький поклав хлопчика на дно окопу, підклав під нього чиюсь шинелю. Жолнежі оточили їх, співчутливо гомонять з батьками Владека. Кожен щось радить.

Короткий перепочинок, і розвідники рушають далі. Вони мають право на спочинок, хоч і не впоралися з бойовим завданням. Нічка знову поглине їх, поведе в лігво. Командир забирає і біженців. Знову Вербицький несе хлопчика на собі, і йому дають дорогу.

Ніхто не знає, коли спить солдат на передовій. Скільки часу має на сон і відпочинок. Ось і зараз у траншеях людно. Одні тільки що прокидаються, інші, навпаки, після недремної нічної вахти шукають собі затишну місцинку, щоб подрімати. Сюди, на передній край, дуже рано принесуть сніданок, і більшість упорається з ним за кілька хвилин, але будуть і такі, для котрих сон солодший за все

на світі, їх збудить хіба що сигнал бойової тривоги. Що там не кажи, а ніч дана людині для сну і звикнути до іншого розпорядку дуже важко. Тільки розвідники, мисливці за «язиками» звикають, при звичаються. Для них ніч майже завжди насичена подіями, а день дарує відпочинок.

Медпункт зовсім близько від першої позиції. Сюди й завертають розвідники з пораненим Владеком.

Вербицький одразу заходить у вкопану в землю палатку. На свіжих соснових гілляках лежать поранені. Скрізь білють пов'язки. Пахне йодом і хлоркою. Вербицький обережно опускає хлопчика на вільне місце, вимощує йому узголів'я.

Тут польський медпункт, але видно і червоноармійців, плацдарм у них спільний і медики теж. Мати Владека крадькома зазирає у землянку, впізнає їх по одягу. Вона радиться про щось із чоловіком, обоє вони ніби трохи заспокоїлися. Вербицький виходить до них.

«А куди ж самі тепер підуть? — турбується про їхню долю. Довкола руїни, згарища, траншеї, землянки: передній край. Жодної цивільної душі, жодної вцілілої оселі».

— Вам треба, звичайно, на той бік, — радить Вербицький, — і Владека тут довго тримати не будуть, повезуть у тил, за Віслу. Десь недалеко від нього влаштуєтесь. За Віслою все налагоджується потроху...

Чоловік і жінка дякують і знову радяться. Потім чоловік обертається до Вербицького, обличчя в нього рішуче, збуджене.

— Хочу говорити з найстаршим вашим начальником. Чи не можна мені залишитися... Так, так, у війську. Нехай і мені дадуть зброю. Ще в тридцять дев'ятим мусив одягти уніформу, та не вийшло. Зігнали рекрутів у воєводську казарму, а одягти і озброїти, так і не встигли. Дивлюся у вікно, а вулицею вже сунуть німці. Піхота на машинах, на мотоциклах. Чкурнув тоді в сусідній двір, а звідти додому.

Розвідник заперечливо хитає головою: «Нічого, мовляв, не вийде, чоловіче, не так просто, як ти собі думаєш, кожному цивільному військовим стати. До того ж тут плацдарм, а не воєводство. Влада існує лише на звільненій території, а без неї хто тебе мобілізує». Однак Вербицькому не хочеться розчаровувати людину, в якій такі добрі наміри.

— До війська нашого хочеш? А що ти вмієш, чоловіче? Звідки ти і хто?

Назвався Яном Лапинським. Він плотогон, ганяв плоти од самого Кракова до Варшави. А ще вмiє човни робити, мости...

«І чому, справді, відмовляти людині, як вона і для війська корисна? Он у саперів скільки мороки! Щодня німець руйнує переправи, топить пороми, човни. Руки майстра не зайві. Якби він, Вербицький, був начальником, нікого не питав би. Присягай отут, дорогий поляче, перед нами — і маєш зброю й довір'я! Сам він, Адам Вербицький, теж довго мізкував: до кого б йому пристати, щоб не помилитися? Усі поляки ніби проти фашистів, а чомусь між собою гризуться. Думав-гадав, до крайовців іти чи до людовців? Ті свої співають, а ті свої, і в кожного програма. Добре, що новий уряд в Любліні утворився, взяли його до війська по закону».

Все ж порадив Яну Лапинському переправитися на той берег. Прилаштує десь жінку, щоб мала вона дах над головою і кусень хліба. Ну, а потім уже проситися на фронт. Іще порадив простежити, куди одвезуть їхнього хлопчика. А то всяке під час війни трапляється. Знялася людина з насидженого місця, то вже блукає по світу, мов перекоптиполе. Од вересня тридцять дев'ятого року надовго безпритульним став люд польський.

Ще раз зазирнула мати до землянки: біля сина тепер паненка у військовій формі, в халатику білому. Перев'язує рани. Насмілилася і переступила поріг. Паненка, почувши м'які кроки, обернулася:

— Сюди не можна...

— Прошу вас, я ж його мати...

— Мати? А я не знала, що ви з Владеком. Його принесли жолнежі. Підійдіть ближче... Владеку, впізнаєш? Хто це до нас прийшов?

«О, вже знає, що він Владек! Яка хороша, яка сердечна паненка!» Мати ще більше посміливішала.

— Скажи, Владеку, хто я. Бач, пані не вірить. Тобі дуже болить, синку? Ну ж, обізвися...

Але Владек ніби не розумів, чого від нього хочуть, дивився відчужено і важко дихав, щоки бралися червоними плямками, палахкотіли. Гарячка.

— Скажи хоч словечко, Владеку, хоч словечко. — Опустилася перед сином на коліна. Доторкалася рукою до його чола, розмовляла сама із собою. — Матка боска, він горить увесь. Треба йому мокру хустинку на лобик. А губи... Дивіться, вони ніби запечені. Це я винна, не давала йому

пити. Ми не мали в дорозі води. Прихопили тільки буханець хліба, а про воду й забули.

Бинт з індивідуального пакета Вербицького наскрізь просочився кров'ю, зверху вона запеклася, почорніла. Медсестра обережно розмотувала його, допомагала собі пінцетом. Повними сліз очима стежила мати за кожним її рухом, застерігала паненку в думці від необережності, яка може завдати хлопчикові болю. «Чи скоро він отямиться, заговорить», — мучилася мати, відчуваючи своє безсилля й водночас проймаючись рятівною думкою, що коли не вона, то ця паненка знає, що слід робити.

Перев'язку скінчено, а до Владека так і не повернулася свідомість. Мати побачила в очах військової паненки затаєну тривогу, заклякла в передчутті невідвортної біди.

— Йому потрібна негайна операція. Багато осколків у тілі. Пошкоджено кістки. Та ви не втрачайте надії. Ми потурбуємося про додаткову машину, наша вже поїхала раніше. — Молода жінка оглянула землянку, порохувала поранених. — Підете зі мною, — наказала матері. — Мусимо оформити документи.

— Це краще зробить мій чоловік.

Він справді чекав на них.

— Ага, ви тутешні, із Студзянок?

Мати зітхнула.

— Жили в Студзянках. А тепер. — ніде. Нашої хати не стало ще на минулому тижні. Все чисто згоріло. Не знаю, за які гріхи нас matka боска покарала? Хіба я не молилася...

— А кинь, Магдалено, — втрутився в їхню розмову худорлявий чоловік у цивільному. — Матері божій не до нас. Дякуй добрим людям.

— Так, так. Я дуже вдячна вам, пане жолнеж, — уклонилася мати Вербицькому. — Вам і вашому командирові, а ще цій пані... Дякуй і ти, Яне. У пані золоті руки і милосердне серце...

Ганка подумала: «Бідна мати, вона й не догадується, через скільки рук пройде її хлопчик, скільки медиків торкатимуться до нього, бинтуватимуть йому рани! З такими травмами навіть в армійському госпіталі не тримають, везуть у далекий тил. Може, в Люблін, а то й далі, в Радяцький Союз. Як були в Празі, трьох їхніх танкістів поранених — одразу на літак і в Москву...»

Ян Лапинський про свою адресу нову сказав Ганці, що, мабуть, така буде, як і в неї: польова пошта.

— Обіцяють залишити мене у вашій частині. Ага, Магдалено, не дивуйся, встиг і я дещо... Тепер за генералом слово: візьмуть — піду в сапери. Це така служба, що будує мости, прокладає дороги, наводить переправи. Саме по мені...

Десь неподалік загувало, земля здригнулася, а в небі з'явилися «юнкери». Заклопотані своїми турботами, люди піби забули, де вони знаходяться, ледве не прогавили цей новий наліт. А з куців поруч уже визирали довгасті стволи зенітних гармат. Вони дивилися саме у той бік, звідки наближалися ворожі бомбардувальники. Зенітки подали голос вчасно, літаки були вже в небезпечній близькості від медпункту. Вибухи прийшлися на центр ворожого клину. Один з літаків устиг скинути свій вантаж, інші ж різко змінили курс, тікаючи з вогняної зони.

У штабній землянці Яворівській пообіцяли: машина для поранених буде, нехай за півгодини сюди навідається той, хто їх супроводжуватиме.

Полковий лікар вирішив — поїде вона, Яворівська, більше нікому. Серед поранених є і важкі, без медичного працівника таких відправляти заборонено.

Хтось із штабних офіцерів раптом згадав уголос:

— Яворівській дзвонили з медсанбату. Вам не повідомили?

Назвала пароль. Її з'єднали. Відповів старшина Возняк. Там Яворівську справді розшукують. Хто? Родич або наречений — не захотів признатися. Молодий, але досить настирний... Так, військовий.

«Хто б це міг бути?» — замислилася Ганка. Перебирала в пам'яті знайомих, з котрими доводилося зустрічатися на фронті. Серед них були й такі, що залишили їй польові адреси і самі обіцяли писати, але досі поки що ніхто з них не подавав вісток про себе.

Машину дали звичайну, вантажну, порадивши накидати соснових гілок. Так і зробили. На них поклали поранених, а ті, що почували себе краще, примостилися, хто де. Для охорони в дорозі хотіли виділити двох автоматників, але підхорунжий з поранених сказав, що коли їм залишать зброю, обійдеться без охорони.

Сонце стояло в зеніті, коли вирушили. Дорога звивається у видолинку, по обидва її боки неворані селянські городи, по них — воронки, сліди танків. Небезпечною була ця дорога, але іншої на плацдармі нема. Нікуди з неї не звернеш, за городами болота, торф'яниця... і мінні поля,

замасковані сухим картоплинням. Вже неподалік від переправи зустрілося кілька автомашин незвичної форми. Поранені схвильовано загомоніли: «Гвардійські міномети, «катюші».

Мабуть, їм було трохи заздрісно, що грізна зброя вступає у бій на плацдармі вже без них.

Ганка нарахувала сім «катюш». Вона вже раніше спостерігала захоплено залпи реактивної батареї і уявила собі нічне небо, розпороте червонястими стрілами, які ніби самі знаходять цілі. Бойового успіху вам, «катюші». Досі на плацдармі чути було войовниче ревище тільки ворожих шестиствольних. Та, бач, минулося...

Ось уже видно й Віслу. Навпроти них по воді пливе машина. Регулювальник подає сигнал зачекати, певно, інтервал ще недостатній. За кілька хвилин рушають. Дорога йде вниз, вона добре впорядкована, вимощена лозою. Але що це? Де ж міст? Його нема. Стирчать берегові опори перевозу, з води визирають якісь віхи. А водій не гальмує, тільки переходить на першу швидкість. Ось уже колеса у воді, зачурюються наполовину. Під ними твердь! Молодці, сапери, тепер не так легко примітити підводну споруду павіть з повітря.

Течія чинить опір, б'є збоку, машина тремтить, здригається, але продовжує просуватися вперед. Подолавши половину ріки, сама набирає швидкість, близький берег притягає її до себе, як магніт.

Серед кущів знайомий віліс Межицана. І сам генерал тут з групою офіцерів. Мабуть, не всі ще тапки переправив. Забачивши вантажну машину з пізнавальним знаком танкової бригади, став посеред дороги: «Стій». Підхорунжий із забинтованою головою стає на повний зріст, козирає генералові. Доповідає Яворівська.

— У вас охорона своя? — помічає він автомат у підхорунжого. — І це не зайве. Але охороняти наші тили прибув спеціальний батальйон. Отож дивіться, не сплутайте своїх з чужими. В лісі помилитися неважко.

Тільки трьох легко поранених бійців мотострілецького батальйону Ганка повинна залишити у бригадному медсанбаті, інших, і в тому ж числі малого Владека, мала відвезти до армійського шпиталю. Шофер попередив її, що дорога туди йому незнайома, карти Ганка не мала, і вся надія у неї на те, що скрізь у близькому тилу стоять гвардійські регулювальники і вони їй допоможуть.

Десь за годину були вже в медсанбаті.

Старшина Возняк чимсь незадоволений, розмовляв з нею сухо, офіційно, не як завжди. Це Ганку трохи здивувало. Де поділися його доброзичливість, уважність, ота знайома їй тепла посмішка, з котрою Возняк зустрічав і проводжав Ганку?

Одержавши у Яворівської документи на поранених, які залишаються, Возняк ніби між іншим згадав:

— Вами, капрал Яворівська, цікавиться якийсь офіцер, такий молодий і гарний. Двічі навідувався. Вам хіба не казали в штабі? Я дзвопив.

— Казали. Але чому «якийсь»? Він не назвав свого прізвища?

— Не назвав. Каже, буде сюрприз для Ганки. Це його поява — сюрприз... Певно, ваш кавалер...

— Яке в нього звання? — запитала Ганка, залишивши без уваги останні слова старшини.

— Видно, начальник, але на погонах ніяких знаків. Тим часом їздить на легковій, ще й з охороною, — старшина причіпливо стежив за Ганкою: дурить вона його чи справді не догадується, про кого мова.

«У Возняка поганий настрій», — подумала Ганка, не стала дорікати йому ні за іронічний тон, ні за «кавалера». Вирішила швидше скінчити неприємну розмову.

— Дякую за повідомлення. Обізветься ще, як захоче. Дозвольте іти?

Він раптом стукнув себе пальцем по лобі, мовляв, забудько. Дістав з кишені потертий записничок.

— Ось у мене позивні господарства... підполковника Крайковського. Ваш знайомий залишив, його підлеглий. Отже, це і його координати.

— Крайковський? Це прізвище мені незнайоме. Але уніформа у того «молодого і гарного», як ви кажете, польська?

— Так, він поляк.

Стала згадувати, хто б це міг бути. Викладач з медкурсів? Хтось із поранених — їх чимало вже пройшло через Ганчині руки. А може, колишній в'язень Майданєка, мобілізований нині у Військо Польське? Чому «сюрприз», хіба вони близькі знайомі?

На дорогах війни люди сходяться швидко, душею туляться одне до одного, щедро ділять між собою спогади, як голодні шматок хліба. Та чи надовго звела їх химерна доля! Як не смерть розлучить, то рана або, як у тій пісні, котру чула від червоноармійців ще в Стані-

славчику: «Дан приказ ему на Запад, ей в другую сторону».

Цікаво Ганці, звичайно, хто її розшукує, але дзвонити зараз немає часу — четверо поранених чекають у машині. Та й Возняк занадто одвертий зі своєю неприязню до тієї людини...

Від медсанбату в тил дорога добре наковчана, іншої тут немає. Назустріч невеликі групи червоноармійців, кінні й піші поляки в уланській формі, обози, селянські підводи.

Та ось дорога роздвоюється. Ганка помічає — на молодій сосонці «метелик» з марлі, догадується, що це і є для неї найпевніший орієнтир.

Через п'ятсот, сімсот метрів знову на дереві бинт. І шлагбаум. Яворівська бачить трьох озброєних, які вийшли з куреня назустріч машині. Згадує попередження генерала: «Дивіться, не переплутайте своїх з чужими». Форма Війська Польського. Пов'язки на рукавах. Охоронці порядку? Міліція?

Свої, бо поводяться чемно. Зазирали в кузов, привіталися з пораненими і все ж зажадали від капрала документи.

— Яворівська? Ганна? — перепитав охоронець, повертаючи їй посвідчення.

— А що, не схожа?

— Не в тому річ. Прізвище мені знайоме. У нас командир роти — теж Яворівський.

Серце у Ганки стислося. «Тиміш?» Ні, Тимоша на службу не візьмуть, у нього ще не зажила рука. Іншого Яворівського вона не знала. Хіба запитати у них, як звати командира і про руку?

Помітивши, що медсестра з цікавістю поставилася до того, що в неї є одпофамілець, охоронець запитав:

— Ну-ну, пригадуйте. Є у вас брат чи сват?

— Мій брат — інвалід війни. Він далеко звідси, живе в селі.

— Інвалід? А що з ним?

— Тяжке поранення в руку. Ще під Любліном.

— В руку, кажете? Чуєте, хлопці, її брата поранено в руку. А наш командир? У нього ж ліва рука підв'язана. Чуєте, яка вийшла історія?

— Мого брата звати Тиміш, — вже починала вірити Ганка.

— На жаль, знаю тільки прізвище. Ми в цій частині недавно.

«Невже Тиміш? Як він опинився в армії?»

Попередивши Яворівську, щоб трохи почекала, один з охоронців пішов у курінь. Стало чути, як він крутить ручку телефонного апарата... Повернувся трохи розчарований.

— Немає в штабі Яворівського. Десь у зоні. Та ви не хвилюйтеся. Ми його розшукаємо. До речі, мені назвали ім'я командира. І наш Яворівський — Тиміш. Що тепер скажете, пані капрал? Чесно я заробив могорич?

— Не кажи дурниць, — осмикнув його інший охоронець.

— Не можна й пожартувати?

Патрульні почастивали пораниених водою з лісової криниці. Ганка залізла в кузов, приклала холодну флягу до вуст хлопчика. Він дякував їй очима, але відпив лише краплину. І Ганка заспішила, захвилювалася, вже доколяла собі, що так довго затрималася біля цього злаббаума.

Дорога до армійського шпиталю здалася зовсім короткою. Водій не заважав Ганці мріяти. Тепер уже не мала сумнівів — її розшукував Тиміш. Не всидів-таки в Станіславчику, і прострелена рука не спинила його. Мабуть, до регулярного війська не взяли б, але це ж спеціальна частина, яка несе міліцейську службу...

Водій радів разом з нею, він усе чув. І, як тільки Ганка повернулася в кабінку, поздоровив її.

— Не так легко, товаришу капрал, когось із близьких розшукати. У мене два брати і сестра. Батьки ще були живі, здорові, як війна почалася. На жаль, листи не доходять. Ще треба їх звільняти...

Армійський госпіталь Війська Польського містився у колишній гімназії. Будинки навколо постраждали від артилерійського обстрілу, у стінах чорніли дірки, іржаві бляха звисла з обвуглених кроков. А гімназія збереглася, тільки шибки висипалися — тому деякі вікна забито дошками.

Ганці сподобалося, що в шпиталі, як у справжній лікарні. Металеві ліжка, білі простирадла, навіть квіти на тумбочках. Стіни прикрашено портретами. Ось мужне, знайоме Ганці з підручників обличчя великого поляка Міколая Коперника, поруч Адам Міцкевич. А це хто — у генеральській формі? Ага, Ярослав Домбровський, генерал Паризької комуни.

Десь у шпиталі служать Зося Батура, Тереза Йонич. Їм, звичайно, спокійніше, ніж Ганці, але вона не помінялася б з ними. Ганка бачить війну власними очима, до неї

потрапляють поранені, які тільки-но билися з ворогом і ще навіть не остигли, живуть гарячкою бою. Там, на передовій, Ганка і себе відчуває бійцем.

Підхорунжий і його товариш, рядовий жолнеж, неохоче розстаються зі зброєю, віддають їй автомати. Відвоювалися! Лікуватися їм довго, дарма що тримаються на ногах. І, може, від розуміння цього оте сум'яття і сум на обличчях.

— Ми ще повернемося, — обіцяє Ганці підхорунжий. — Бачите, який рай. Курорт! Одразу все заживе на тобі, як на... — Він засміявся, але всі зрозуміли, що йому невесело.

— Дожеңемо вас, не бійтеся, — обіцяє і жолнеж. — Я розпитував, такі рани, як у мене, за місяць виліковують. Це буде кінець вересня, ну нехай початок жовтня. Де ви тоді, сестричко, будете? У Варшаві? На Одрі?

Його рота минулої ночі витримала атаку переважаючих сил ворога і змушена була навіть трохи відступити. Та жолнеж думав не про їхню невдачу, вірив, що бригада обов'язково утримає плацдарм і піде вперед.

На Владека одягли довгу білу сорочку, і в ній він здавався підлітком. Очі в нього зараз серйозні, як у дорослого, обличчя бліде, безкровне, губи розтулені.

— Ти щось хочеш сказати, Владеку?

— Де мама? Ви її побачите і батька побачите... Скажіть їм, що я скоро одужаю. Ноги болять уже менше. Скажіть, що мені тут подобається, у цій лікарні. Нехай про мене не думають...

Ганка поцілувала на прощання Владека, і їй зробилося сумно.

Раніше вона якось не помічала, що день спекотливий, хоч сонце навіть у лісі давало себе знати, і що нині серпень — пора жнивування. Вікна й двері госпіталю навстіж повідчинювано, однак повітря гаряче, важке. А палати переповнені. На війні кожен лікар насамперед хірург, і в кожній польовій медчастині лікують не хвороби, а рани. Ганка бачить літніх і зовсім молодих жолнежів, певно, недавно мобілізованих. У багатьох забинтовані руки, ноги, дехто лежить нерухомо, обмотаний бинтами, наче дитина в пелюшках. Біліють гіпси. А котрі почувуються краще — визирають з вікон або міряють без кінця довгий коридор.

Гострі запахи лікарні ще довго переслідували Ганку. Та ось уже й ліс. Берези, дуби, а подекуди і сосни біжать навістріч. Ганка впізнає їх і намагається визначити, чи скоро шлагбаум. Ще здалеку бачить його і кількох вій-

ськових поруч. Ганка хвилюється. Їй дуже хочеться вірити, що ті хороші хлопці з охоронного батальйону таки виконали обіцянку.

Раніше ніж водій пригальмовує, вона крізь скло впізнає брата. Забуває про все на світі, не чекає, поки машина зупиниться, не думає про те, що рука в Тимоша не зажила. Кидається йому на груди і щебече, щебече, як маленька.

— Тим! Тепер я знаю, це ти розшукував мене. Чому ж не признався одразу, не назвав себе у нашому медсанбаті? Тебе, Тим, мобілізували? Але ж ще не зажила рука? Де твої офіцерські знаки?

Він не встигав їй відповідати, був і сам схвилюваний зустрічю. Три місяці, як вони востаннє бачилися. Майже сто днів!.. Минули перші хвилини, і вони трохи отямилися, притихла Ганка. Одійшли від шлагбаума в глиб лісу. Ганка знову запитала:

— Тебе мобілізували чи добровільно? Мабуть, сам попросився?

— Все дуже просто, — мовив Тиміш. — Нашій партійній організації запропонували відрядити когось у вищу школу міліції. Ось я й подав рапорт. Ну, звичайно, у воеводстві спершу не згоджувалися: куди тобі, кажуть, з такою рукою. Але характеристику підписали. Здавав екзамени у Любліні, потім — медична комісія. Лікарі вислуховували мене, розпитували, чим хворів у дитинстві, міряли температуру, перевіряли слух. А на руку не звертали уваги, ніби не бачили, що вона в мене підв'язана. Тільки одип, якого усі поштиво називали паном професором, не згодився дати свій підпис. Він уперто доводив, що не має права цього робити, нехай пан Яворівський раніше вилікується, а потім уже прийде на комісію. Так, без професорського підпису довелося іти на мандатну.

— Я дуже рада, Тим. Але чому в тебе на погонах ніяких знаків? Ти ж офіцер?

— Ні, тепер я тільки курсант. То було військове звання, а тепер дадуть інше...

Ганка дивилася на нього трохи розчаровано, із співчуттям.

— Курсант... А мені казали, ти командуси ротою.

— Нас надіслали сюди, так би мовити, на практику. Тили ваші, Ганко, оберігаємо. В лісах усякі люди ховаються. А наш обов'язок — дивитися за порядком.

— За порядком у... лісі? Ой, невесела це робота, Тимоше. Жалко мені тебе! І надовго у ці хащі?

— А це вже залежить од вас, тих, хто воює. Рушіте вперед за Віслу, то, мабуть, і нас відкличуть. Навчаємося в Любліні.

Шкода, в обох мало часу, обох чекають невідкладні справи, а Ганці так хочеться залишитися в Тимоша хоч на день, тоді б вона розпитала в нього про Станіславчик, що там робиться, як хазяйнують земляки на поділеній панській землі.

Спитала тільки про Терезу:

— Ти листуєшся з нею? Як вона влаштувалася?

— Жива-здорова, служить медсестрою, як і ти. На свою долю не скаржиться...— Тиміш догадувався, що Ганці кортить знати більше, адже їй відомо все про їхню дружбу, та, на жаль, Тимошеві нічим похвалитися. Останнім часом Терезині листи до нього приходили зрідка і не такі, яких він чекав, паче за ці місяці вона багато про що забула.

— А мені Тереза зовсім не пише,— призналася Ганка,— загубила мою адресу, чи що? Але ти, Тим, на неї не ображайся. У мене й самої інколи ні часу для листів немає, ні настрою.

Тиміш нічого, власне, не знав і про те, як живеться Ганці. Чи задоволена, чи має друзів? Він пригадав свою зустріч із старшиною Ганчиного медсанбату, якимось дивно той поведився.

— Тобі не повідомили, що я приходив...

— Чому ж! Навіть подзвонили на плацдарм. І старшина розповів. Молодий, каже, і гарний кавалер вас розшукує...

— Он як! Я одразу зрозумів, що він бачить у мені суперника. Ну, думаю, подратую трохи чоловіка. Тому й не признався, ким тобі доводжуся. Він що, взагалі строгий такий до вас чи, може... ревнує? О ні, я жартую, не дивися на мене так,— одразу ж пробачився перед Ганкою.— Я нічого такого не маю на увазі. Старшина у вас як старшина.

Тепер і Ганці пригадалося: старшина здивував її сьогодні.

«Ніколи він не був зі мною таким,— подумала. А яким? Яким він був увесь цей час, відколи вони служать разом?»

І, згадуючи день за днем своє медсанбатівське життя і те, як ставилися до неї лікарі, санінструктори, «іспавка», Ганка раптом відзначила, що найбільше турботи про неї виявляв все ж таки старшина Возняк. Він ніби взяв опіку над нею з самого початку. Ганці ніколи не доводилося

двічі повторювати якусь просьбу. Був до неї уважний, поводився скромно, ніколи не робив якихось натяків, як це часом траплялося з іншими чоловіками. Лише тепер збагнула — їй він приділяв більше уваги, ніж іншим. Як вона цього не розуміла!

Мабуть, почервоніла, бо відчула, як лице зробилося гарячим. Одвернулася від Тимоша — може, не помітить. Їй було трохи смішно, коли подумала, що старшина справді міг її приревнувати до настирного незнайомця.

— Пробач, Ганко. Тут я не маю чим тебе пригостити. Часто буваєш у госпіталі? Запиши мою адресу — це на околиці містечка. Думаю, що з місяць-півтора ми тут ще повоюємо.

Це вже говорилося на прощання. Тиміш поспішав. Було ніколи і їй. Знала, що цією машиною доведеться ще заїхати в тили артпостачання. З плацдарму везуть поранених, а на плацдарм боеприпаси і солдатські пайки. Наказано було і цього разу порожняком не вертати.

Востаннє Тиміш дивиться ніжно на Ганку, наказує обов'язково, як тільки матиме нагоду, провідати його. Обіцяє і сам розшукати її на тому березі.

— Частіше пиши тітці Аделі, — ще наказує він. — Ми перед нею в боргу.

— А ти не забувай Терезу. Не кожен лист доходить. От побачиш, все у вас буде добре. Я знаю. Ну, прощай, братику! До зустрічі!

У лісі не так жарко, і тепер, коли машина порожня, шофер веде її з більшою швидкістю. Шоферові щось заманулося вдаритися в політику: що думає Ганка про майбутнє Польщі? Он у Варшаві люди проливають кров невідомо за що... Так пишуть у газеті Війська Польського. Спровокували варшав'ян лондонські діячі. А командує Бур, про якого всі знають, що це граф Тадеуш Коморовський. Якби взяв граф владу до своїх рук, довелось б простим полякам забувати про Хелмський маніфест, про землю...

У шофера є свої думки з приводу останніх варшавських подій, шкода, до графа руки не дістають...

Серед густих дерев штабелі ящиків, прикритих гілками, бочки з палим, мотки колючого дроту. Вони їдуть далі і зупиняються перед зеленою сторожкою, збудованою, як видно, зовсім недавно. Вона пахне живицею і фарбою. Далі проїзду нема. Шофер залишає Ганку, іде на переговори. Хвилину через п'ять він повертається заклопотаний.

— Вантаж нам дають, пані капрал, на любителя.

— Який саме?

— Протитанкові міни. Я, чесно кажучи, хотів від них відкрутитися, але не вдалося. Наказ генерала Межицана — міни потрібні в першу чергу.

Якби не побачила власними очима, ніколи б не повірила, що сюди, до Вісли, навозили стільки цього добра. Навіщо стільки мін? Хіба війська збираються відсиджуватися, прикриватися ними? Краще возили б снаряди, пальне. Ганка чула на передовій, чого не вистачає військам. А цих мін, якби ними вимостити фронтову дорогу, вистачить до самої Одри!

Кілька саперів допомагають шоферові вантажити небезпечну поклажу. Шофер притих. Мабуть, думка про те, яка смертельна сила ховається у кожній металевій скриньці, не дуже втішає його: як щось трапиться у дорозі — кісток не збереш.

Добре зробив шофер, причепивши на машині клопоть червоної матерії, зустрічний транспорт дає їм дорогу.

Ось і знайомий поворот. Ще трохи — і серед дерев з'явиться Вісла, бригадна переправа...

Ні з сього, ні з того водій натис на гальма. Зупинилися.

— Не розумію, де ми, пані капрал. Поворот ніби той самий, а місцевість незнайома.

Виліз з машини, оглянувся. Стрибнула на землю й Ганка. Справді, тут вона ще не була. Ні, це не той самий поворот. Там, обабіч, скрізь лозові хащі, могутні верби. А звідси, де вони зараз, на сотні метрів простягся пустир з величезними кучугурами землі і піску, з обвугленими стовбурами, з чорними ямами. І над усім цим терпкий і гострий дух згарища.

Шофер дійшов до самого повороту і повернувся назад.

— Нічого не розумію, пані капрал. Знак на повороті знайомий, я його добре запам'ятав. Адже у цей бік нам до ріки? У цей. Якийсь блуд на мене напав...

Тепер він подався вперед і скоро зник за невисоким пагорбом. Яворівська терпляче чекала.

Водій повернувся хвилини через десять, густий піт зросив його чоло. Був стомлений і чимось збентежений.

— Ви не повірите, пані капрал. Нічого не можна впізнати. Це, справді, та сама дорога, і як тільки я спустився за той он пагорб, одразу впізнав. Ні, ми не помилилися. Поворот той самий, — повторив він, наче не вірив сам собі. — Але за ці години, поки ми були в дорозі, все тут змінилося. От що таке авіація!

— А переправа? Міст, пором? — зблідла Яворівська.

— Здаля не видно, але на березі метушня. Поїдемо і ми далі...

Ганка з кабіни розглядала чорні ями і корчі, але в окремих місцях дерева збереглися. Стояли похмурі, безлисті, тут прошумів нещодавно вогняний ураган. Вже за горбом, звідки видно Віслу, шофер зупинився знову і показав Ганці якусь дивну споруду, що гостряком, наче єгипетська піраміда, стирчала між кучугурами.

— Мені здається, пані капрал, що то літак. Бачите крило? І піби якісь смуги жовтіють. Кортить подивитися зблизька, не заперечуєте?

Ганка кивнула.

Він повернувся задоволений.

— «Юнкерс» у землю вривався. Навіки приземлився! Видно, розгорілася біля переправи добра катавасія.

На березі справді людно. Працюють радянські й польські сапери. Міст знову пошкоджений, не допомогло й те, що його сховали під воду. Метрів за п'ятдесят, нижче за течією, група червоноармійців тягне товстий буксирний канат, другий кінець якого на затопленому поромі посеред річки.

— Вам на той берег? — запитав у Яворівської один із радянських офіцерів. — Це буде не скоро. Приберіть звідси машину, замаскуйте її. Кожної миті можна знову чекати «гостей». У них сьогодні безперервний робочий день.

А за Віслою, куди треба й Ганці, гуркотіло. Бій на плацдармі розгорався.

Од'їхавши з кілометр по трав'янистій дорозі понад берегом, потрапили в зелену зону, де можна було замаскуватися.

Між кучерявими карликовими соснами ховалися машини з вантажем, бронетранспортери, кілька легких танків. Знайти більш-менш підходяще місце виявилось не простою справою. Шофер від'їхав ще далі. Нарешті вільний окоп на одну машину — їм пощастило!

Неподалік сидять і лежать під кущами військовослужбовці в польській і радянській уніформі. Яворівська шукає очима знайомих. Ні, нікого із своїх не побачила.

«Довгенько нам доведеться чекати», — прикидала, оглядаючи місцевість. — Вся ця техніка, сяк-так замаскована в прибережних заростях, хороша мішень для ворожої авіації. Але нічого не поробиш. Німці добре знають сюди

дорогу, літають кілька разів на день. Війна іде скрізь — у повітрі й на землі.

Порядкові номери на танках кажуть, що вони не з її бригади. Немає на них і польського орла. Це її радує: прийшла підмога. А то нерівними дуже були сили на плацдармі, генерал Межицян віддав навіть наказ поки що підтримувати гвардійців вогнем лише із закритих позицій, не вступати в єдиноборство з «панцервагенами».

Ганчину увагу привернув броневий автомобіль, який тільки-но під'їхав до переправи. Вручну його покотили на невеликий поромчик. У голові промайнула думка: «Офіцер зв'язку. Попрошуся і я з ним. Так буде швидше. Шофер доведе свій вантаж і без неї, а вона виграє багато часу, якщо переправиться зараз». Так і порішили — шофер не заперечував.

Офіцер, якого поза всякою чергою переправляли на той берег, уже стояв на поромі, який ось-ось мав відплисти. І в ньому Ганка раптом упізнала свого земляка, підпоручника Малужинського. Загукала до нього, побігла швидше.

Ганці подали руку, вона стрибнула на хиткий поміст.

— От неждана зустріч. Мені сьогодні просто щастить, — хвалилася Ганка Якубу Малужинському. — Ви й не повірите, кого я сьогодні бачила? Мій брат Тиміш знову на військовій службі, й ми випадково зустрілися на дорозі...

— А Ельжбета писала, що він десь навчається...

«Ельжбета... Ганка, на жаль, не встигла розпитати про неї в Тимоша. Адже її поранили бандити, коли стояла на варті в маєтці Лотоцьких». Знітилася трохи за свою неуважність. Перевела розмову на інше.

— А вам привілей, товаришу підпоручник! Усі чекають, а для вас спеціальний пором?

— Мене терміново викликали з ремонтних майстерень. Не встиг навіть свої танки полатати. Генерал броньовичок прислав. Не знаю, чим це пояснити...

Безмоторний пором рухався повільно, четверо гребців ледве справлялися з течією. Якби оце зараз з'явилися ворожі літаки, не дуже зманевруєш. Та, певно, і в «люфт-вафе» не вистачає духу круглодобово тримати переправу під ударом.

На лівому березі, до якого вони пливуть, скрізь залишилися сліди останнього нальоту. Свіжі ями по обидва боки дороги, та й вона постраждала. Сапери проклали

об'їзд, вирішивши, що так буде швидше, аніж засипати величезний кратер, утворений вибухом п'ятсоткілограмової бомби.

Хвилини через десять без пригод потрапили на КП генерала Межицана. Ганка збиралася далі іти пішки, але поручник порадив трохи зачекати, можливо, його швидко відпустять, і тоді на передову вони добиратимуться разом.

У заростях поблизу КП — генеральський танк, а трохи далі від нього замаскувалися бронемашини з полків. Очевидно, відбувалася нарада.

Як тільки Малужинський увійшов у штабний бліндаж, підполковник Малютін подав йому знак: доповідати не треба, генерал зайнятий. І справді, Межицан схилився над розстеленою картою. Як зрозумів Малужинський, комбриг уточнював позиції кожного підрозділу, з його запитань видно було, що на плацдармі сталися зміни, які погіршували становище польських і радянських частин.

Це стосувалося насамперед ділянки між фільварком і сторожкою. Командир першого полку на запитання Межицана давав вичерпні відповіді, не приховував нічого, гренадерам удалося просунути метрів на двісті в глибину оборони батальйонів, і танкісти, рятуючи становище, змушені були послати туди свою роту...

— Гітлерівців відкинуто? — запитав Межицан.

— Ми їх зупинили. Проти чотирьох наших машин ворог кинув понад два десятки.

— Ого! Ви особисто їх порахували? — недовірко дивився на полкового командира Межицан.

— Так точно, громадянине генерал. Дві групи по дев'ять машин Т-IV й кілька «тигрів» у авангарді.

— Все, що мали, хочете сказати, — уточнював Межицан.

— Можливо, все що було на цей час у зоні мого полку. А взагалі близько дюжини «тигрів» маневрує щодня вздовж переднього краю.

Почувся іронічний шепіт. Хтось, здається, не повірив командирові першого полку. На це, певно, наштотхнула і репліка генерала Межицана: «Ви особисто їх порахували?»

— Дозвольте мені дещо уточнити, громадянине генерал, — обізвався підполковник Малютін, який досі не втручався в розмову. — Штаб має свіжі дані, вони примушують усіх нас врахувати, що співвідношення сил...

— Знаю, що ти хочеш сказати, Олександрє Петровичу. Але дивися, не лякай нас дуже. На жаль, цифри не на

нашу користь. А перспективи? Що день грядущий нам готує? Незбалансоване сальдо може виявитися навіть вигідним. Кажу, в перспективі. Звідси слід танцювати.— Саме зараз генерал побачив Малужинського. Той па це зреагував, став по команді «струнко».— Ви спізналися, підпоручник. Та нічого.— Генерал потис Малужинському руку, звернувся до присутніх.— Підпоручника призначено командиром танкового батальйону. Хочеться вірити, що, змінивши на бойовому посту одного з кращих наших офіцерів ротмістра Єжи Волинського, який вибув у шпиталь, Якуб Малужинський виправдає довір'я командування. Поздоровляю вас, підпоручник!

— Слава ойчизні! — до краю схвилюваний, збуджений несподіваною для нього подією, Малужинський урочисто завмер, наче стояв під прапором.

Доповідав підполковник Малютін.

Назвав цифру «300». Триста бойових машин-танків, гармат на гусеничному ході має в своєму розпорядженні командуючий групою німецьких військ на цій ділянці генерал Вільгельм Зельц. Крім дивізії «Герман Герінг», сюди прибули й інші формування. Полонені, взяті вчора біля сторожки, належать до різних спеціальних підрозділів, озброєних «тиграми», «пантерами», «фердинандами», реактивними мінометами. Він, Малютін, не пам'ятає, щоб проти такого невеличкого, як цей Студзянський, плацдарму зосереджувалося стільки техніки...

— І ще додайте, підполковнику, у нас недостатньо впорядкований плацдарм, у них за спиною заздалегідь підготовлені позиції,— нагадав Межицан.— Цими днями я був присутній на допиті одного німця-кореспондента. Спершу здавалося, що він випадкова людина під Студзянками, мало поінформований. Але на допиті в штабі розворушили майора з «Фолькішер беобахтер» і виявилось, що високопоставлені особи, з котрими мав нагоду зустрічатися кореспондент, усе ж дечим поділилися з берлінським гостем. Група армій «Центр» має намір здійснити операцію фронтового масштабу. Де і як? Насамперед ідеться про ліквідацію плацдармів. Хіба не зрозуміло, для чого вони створюються? Ліквідувати плацдарм — означає поставити противника у невідгідне становище, вибити з-під його ніг ґрунт для наступу. Кореспонденту не випадково порадили відвідати саме зараз Студзянки.

Генерал Межицан добре знав своїх офіцерів, він пожартував, звичайно, попереджаючи начальника штабу Малю-

тіна, щоб той їх не дуже лякав. Малютін його зрозумів. Об'єктивна картина, змальована ним тільки-но, повинна була ні в кого не залишити сумнівів: усе, що відбувається тут в останні дні, лише своєрідний пролог перед закритою поки що завісою. Головне попереду...

— Кажуть, кожна війна народжується потаємно. Я думаю, так само народжується і кожна масштабна операція. Згадайте битву за Москву, за Сталінград. Ті, хто тримав оборону, хто був у облозі, не нарікали на свою долю, хоч, мабуть, в наступі веселіше. Гвардійці генерала Чуйкова і зараз стоять на смерть тут, за Віслою, як колись на березі Волги. Прийшла і наша з вами черга, поляки!

Якуб Малужинський, може, як ніхто інший з присутніх прислухався до кожного слова комбрига. Усі, крім нього, давно командували великими підрозділами. І, мабуть, не раз чули ось такі гарячі напутні слова генерала. Малужинського ж на командний пункт Межицана покликано вперше. Він знав багатьох офіцерів другого батальйону, довго був на рівних з ними правах, а ось зараз усе змінилося — на нього, молодого підпоручника, лягла відповідальність за дії двох десятків екіпажів, та ще напередодні вирішального екзамену. Чи виправдає він довір'я, чи зможе замінити в бойовій строю аса танкових операцій Волинського? Ні, не тільки особистий приклад, майстерність і відвага робили ротмістра улюбленцем жолнежів. Бути першим у бою — для офіцера далеко не все...

Мабуть, здогадуючись, про що зараз думає, чим занепокоєний молодий комбат, підполковник Малютін затримав його в штабі, дав кілька порад. Головне, попередив він, не розпорощувати танки, тримати їх в кулаці. Сміливий груповий маневр — ось що дасть перевагу, сплутає ворожі карти...

На прощання підполковник пообіцяв при першій же можливості побувати в його батальйоні.

Почував себе святково. Землячка, на жаль, його не дочекалася. А то він на radoщах розповів би їй про все. Ельжбеті в Станіславчик напише... А може, зробить це потім, після першого бою...

Броневий автомобіль самотньо стояв серед кучерявих сосонок. Виявляється, водій чекає на Малужинського.

— Ви наш комбат? Я з другого... Прошу сідати, громадянин підпоручник.

Водієм такого броневий автомобіля він починав свою службу. Летить час... Приємно, дідько його забери, що ти потрібен

своїй ойчизні, що тебе цінять як офіцера, не вагаючись, доручають тобі батальйон!

У броневих автомобілях не дуже пружинисті ресори, він підстрибує на вибоїнах, у глибоких коліях горне днищем пісок, з гуркотом проскакує по ребрах хитких місточків. Дорога водієві добре знайома. За фруктовим садом, що належав, певно, хазяїнові фільварку, видно перелісок. Яблуні, груші рівними рядами прямують туди: безлисті, занедбані, наче біженці.

— Отам, де берези,— наші. Молодці, здорово замаскувалися!

Малужинський несподівано для себе захвилювався: як ті молодці його зустрінуть? А що він скаже їм в час першої ж зустрічі? Він трохи розгубився, почував себе точнісінько так, як тоді, коли довелося виступати на мітингу перед односельцями.

5

Підполковник Малютін згадував: якось він приніс Межицяну листа, переданого з okazjiю. Підхорунжий Дембіцький сповіщав, що до них у госпіталь приїжджав відомий генерал з Другої армії. Обіцяв золоті гори, кликав іти з ним на Балтику. Вже, мовляв, складено списки танкістів, усіх призначать, як йому стало відомо, до Сверчевського.

— З генералом Сверчевським боротися важкувато, друже, я його добре знаю,— посміхнувся Ян Межицян, і Олександрові Малютіну здалося, що цього разу той надто спокійно повівся: мабуть, не збирався протестувати. А може, і його тягнув до себе Сверчевський,— вони ж друзі з Яном...

Малютін теж добре знав Кароля Сверчевського. Познайомився в сорок третьому в Москві. Не минуло й року відтоді. На перепідготовці в Академії бронетанкових військ Малютін ще не відав, де служитиме. Досі був на посаді начальника штабу бригади, з якою брав Єльню, бився під Вязьмою, але мало кого після навчання повертали на старе місце. У відділі кадрів, куди його викликали після закінчення курсу, генерал Алексєєв, знайомий ще по фінській кампанії, запропонував йому посаду начальника оперативного відділу армії. Почувши, що підполков-

ник не вважає себе достатньо підготовленим для штабної роботи, що він хоче залишитися в строю, раптом перезирнувся з полковником, у якого на погонах красувалися емблеми бронетанкових військ, запропонував одразу ж інший варіант.

— Як ви дивитеся на Військо Польське, Малютін? Його танкова частина готується в бій, але штаб ще й досі не укомплектовано.

— Який з мене поляк? — заперечив Олександр Малютін. — Жодного слова по-їхньому не розумію.

— Вчитися ніколи не пізно, — сказав серйозно генерал Алексєєв. — Тим паче, що треба...

На другий день Малютіна запросили на розмову до Центрального Комітету партії.

Він часто й зараз згадує ту розмову в присутності генерала у незвичайній уніформі, який сидів у кабінеті завідуючого військовим відділом. Широкі плечі, червоне обвітрене лице, приємний дружній погляд. Назвався Сверчевським.

Олександр Малютін знав — до польської армії послано багато бойових офіцерів, які мали навчати польських патріотів військовій справі, допомогти їм у визволенні рідної землі. Але, здавалося, на таку роль найбільш підходять офіцери української та білоруської національностей — найближчі сусіди поляків. Що дійде черга й до нього, підполковника танкових військ, росіянина, — Олександр Петрович Малютін не думав. Він знову повторив і перед Сверчевським ту саму причину: не знає мови, а без неї — як передаватимеш свій досвід.

Генерал Сверчевський попросив Малютіна розповісти про себе. Ну що ж, можна. В армії Малютін з 1929 року. Після закінчення строкової служби вчився у загальновійськовому училищі, а потім на курсах удосконалення командного складу. Під час фінської — командир взводу, командував танкетками, бронемашинами.

— Це, я бачу, у вас старий орден? — показав на його Червону Зірку Сверчевський. — Інші поблискують, ніби вчора відчеканені, а цей ветеран.

— Так. За взяття Виборґа. Я був тоді заступником командира танкового батальйону.

— А хто командував бригадою? — подікавився генерал Алексєєв. — Під чиім началом воювали?

Малютін назвав командира:

— Полковник Баранов, Віктор Ілліч,

— Баранов? — генерал Кароль Сверчевський увесь про-сівав.— Ну, вам пощастило, дорогий товаришу. Я знаю Баранова. Він воював в Іспанії. Добре пам'ятаю, приїхав до нас із чотирма квадратиками на петличках, а потім у Москві зустрілися, очам своїм не вірю — полковник. Орден Червоного Прапора і другий такий, як цей у вас. Ви служили з Барановим...

— З тисяча дев'яťсот сорокового року... Ми разом визволяли Прибалтику, встигли побувати і на Халхин-Голі...

Кароль Сверчевський теж дещо сказав про себе. У цьому будинку ще в 1936 році товариші із Центрального Комітету зустрілися з ним, комуністом Сверчевським, активним учасником громадянської війни в Росії. Молода республіка за Піренеями в небезпеці. Їй потрібні випробувані солдати-інтернаціоналісти. І він, як оце зараз Олександр Малютін, теж бідкався тоді, що не знає іспанської мови. Йому відповіли, було б краще, якби знав, але зате він знав мову Леніна, а це не так мало!

Якби не той день, проведений у ЦК, не знайомство з Каролем Сверчевським, Малютін, можливо, завагався б, і до поляків відрядили б іншого. Аналогія з Іспанією схвилювала Малютіна і переконала.

Все це згадалося Малютіну зараз на самоті. Межицана знову викликали в міністерство. Для чого? Відомо, що командарм Другої польської армії Кароль Сверчевський для міністра найбільший авторитет. Він не дає спокою старому генералові Міхалу Роля-Жимерському, політичному комісарові Олександру Завадському, вимагаючи задовольнити всі його заявки. Може, хоче переманити до себе і Межицана? Дуже невчасні виклики. Про них знає вже і командарм Восьмої гвардійської Чуйков. Дзвонив оце години дві тому й одверто висловив своє незадоволення, що генерал Межицан не на місці.

Малютін саме чекав офіцера, який в сусідній кімнаті готував оперативне зведення, знав, що й сьогодні хвалитися нічим. Але й на сусідніх ділянках фронту не краще, ворог скрізь нагадує про себе контратаками танків; їх у нього ще до біса. А в Любліні тільки на паперах поки що існують бронетанкові корпуси Війська Польського. Нелегка це справа—створити їх зараз! Однак вони будуть. Історія не обмине ні самого факту створення Війська Польського, ні безсмертних подвигів її авангардів — дивізії імені Костюшка і танкової бригади імені Героїв Вестерплатте. З них починається ратна сила польської держави.

Будуть, звичайно, у неї нові дивізії і корпуси, буде мільйонна армія, але все це піде в ріст від єдиного кореня. Малютіну приємно відчувати себе одним із тих, хто особисто причетний до великої справи відродження Польщі. Нехай таких, як він, волонтерів свободи пігмеї з чужого табору називають «несправжніми поляками». Їм, власне, тільки й залишилося квакати у своєму болоті. Рано чи пізно людство схвалить спільні дії інтернаціоналістів у країнах Європи, які страждають у тенетах фашизму. Про це, до речі, вони трохи посперечалися з Олександром Вертом — розумний і чесний англієць все ж дивився на сучасні події крізь лондонські окуляри. Верт не дорікав Малютіну, що той «несправжній поляк». Його перше запитання було досить джентльменським: де і за яких обставин підполковника було поранено — адже в нього чотири зірочки на нашивці... Ну, й трохи делікатніше — доброволець він у Війську Польському чи відряджений Москвою? Вислухавши відповідь, Верт подякував йому від імені свого агентства за одвертість, за пролиту в ім'я перемоги над фашизмом кров і за те, що він, досвідчений радянський офіцер, воює під польським прапором, допомагає народові, який так постраждав.

Верт був щирим і одвертим. Він не розумів, чому треба тут, у Польщі, ігнорувати, як висловився англієць, усе, що робить емігрантський уряд? Хіба не можливі спільні дії «люблінців» і «лондонців»? Верт хотів усім полякам добра. Майбутній устрій його не цікавив. Отже, в цьому вони розійшлися. Але й таких лібералів, як Верт, у буржуазній Європі не багато. Його колеги знають, на кого працюють. У бригаду часом потрапляють листівки, виготовлені в кращих друкарнях Лондона, навіть у кілька кольорів, а в них суцільна брехня.

Так, поляки не всі однакові. Ян Межицан каже про себе, що він лодзинський киянин або київський лодзянин. Межицан із тих, хто у важкі роки диктатури Пілсудського виїхав з Польщі й оселився з батьками на Україні, в Києві. Він не питає, яку форму одягнуть на нього, поляка, коли гітлерівці почали війну проти його другої Батьківщини, Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Та вже й раніше, до 22 червня, він водив танки у бій проти фінських фашистів, які готували Гітлеру плацдарм під Ленінградом. Там, біля міста Леніна, зустрівся вперше молодий танковий командир Олександр Малютін з майором Межицаном. Пізніше обставини війни одного з них кинули

під Сталінград, іншого під Вязьму, але доля знову звела їх, коли Малютін прибув на нове місце служби у Білий Омут. Власне, від Білого Омута його тоді відділяв ще добрий десяток кілометрів, але й село Герчики в цю ніч цілком виправдало б таку назву: тут другу добу сипав та й сипав безперестану сніг і пронизливі вітри переносили його з місця на місце, утворюючи скрізь білі гори. Дорога, хати, дерева — все під снігом. «Студебекер», який привіз його в Герчики, застряв на околиці, його довго відкопували, довго пхали, та, зрештою, змушені були зупинитися на нічліг. Телефоніст у польській уніформі, перевібивши документи підполковника, сказав, що звідти можна подзвонити «хазяїну». Олександр Малютін скористався порадою. Йх швидко з'єднали.

— Доповідає підполковник Малютін. Прибув у ваше розпорядження.

— Хто прибув? Як прізвище? — допитувався «хазяїн».

— Малютін...

— Малютін? Невже Сашко Малютін? Ти, Сашко? У Герчиках, кажеш? Ну, сиди і далі не рипайся, ще замерзнеш у дорозі. А я тебе живим хочу бачити, підполковнику Малютін. Грійся і чекай.

Він не встиг отямитися, не встиг спитати, хто цей «хазяїн», телефон замовк. Незручно було розпитувати і у зв'язківця.

— Як далеко до Білого Омута?

— Кілометрів сім, громадянине підполковник.

«Отак уже й «громадянин».

«На чому ж «хазяїн» приїде? Всюдихід чи, може, верхи прискаче?» Малютін бачив на дорозі обоз: тачанки і коні тонули в снігу, а їздові тупцювали поруч, зігріваючи себе часом лайкою, у якій переплуталися колоритні польські й російські слова. Конячки були миршаві, з кудлатими головами, і водій-поляк, котрий віз його від залізничної станції, пояснив, що це напівдикі «монголки».

Він з нетерпінням чекав, і в голову йому приходили здогадки такі ж несподівані й дивовижні, як цей телефонний діалог з «хазяїном».

Зв'язківець запропонував цигарку: «Душу зігріти». Підполковник пом'яв її пальцями і відчув, які незграбні, неслухняні в нього руки. В машині він цього не помічав. Виходить, промерз таки добряче.

— До нас з інспекцією, громадянине підполковник? — поцікавився польський зв'язківець.

— А що, частенько вас інспектують?

— Останнім часом їдуть та їдуть. І зима не на заваді. Тиждень тому були генерали. Відбулося показове навчання. Справжніми снарядами стріляли, як на війні. Наші жолнежі залягли, а снаряди летять над ними. Все поле подзьобали... Ну, тепер уже засипало, не видно, а ми ходили дивитися...

Польський зв'язківець замовк, доторкнувся до навушників, прислухався. Став комусь відповідати:

— Я — «Поле». Я — «Поле». Слухаю вас. Так. Я — «Поле». «Хазяїн» ще не прибув. Що? І мотора не чути... Чекаємо.

Трохи згодом по вікну черкнув промінь фари. Скло заріблилося. Стало чути гурчання потужного мотора. Забряжчало скло у рамі, будиночок здригнувся, затремтів. Підполковник зрозумів: «Танк».

Нарешті потужні вогні бойової машини освітили востаннє кімнату і згасли. Підполковник побачив силует «тридцятьчотвірки» з опущеним стволом.

Зарипіли сінешні двері, затупали ноги, оббиваючи сніг, і ось уже гості на порозі. Так, це «хазяїн». Добряча папаха з білим орлом, чорний козушок, нова кобура на поясі. Ніяких знаків, які б говорили про звання, та й погонів не видно.

— Ану, хто тут називає себе Малютіним? Виходь! Покажуйся, — весело командував прибулий, приглядаючись до підполковника. Малютін стояв по команді «струнко». Але не доповідав, як годилося б. Йому перехопило дух. Вірив і не вірив своїм очам. Посміхнувся, видихнув повітря, яке збилося від хвилювання в грудях, і хвацько кинув руку до кашкета.

— Підполковник Малютін прибув у ваше розпорядження, товаришу... громадянине Межицян. — І вже не по формі, не вмючи стримати радісного збудження, закінчив офіційну церемонію словами: — Я тебе впізнаю, Яне! Дідько мене забери, коли це не сон!

— Не сон, Сашко. Не сон! Коли це ми бачилися в останній раз? Лютий сорокового... Пам'ятаєш, під Виборгом? Штурмували розпрокляту лінію Маннергейма. Ти був тоді, Сашо, капітаном. Не помиляюсь? Так, ти був капітаном. Молодий, сором'язливий, як дівчина. Я обіцяв тебе, як переможемо білофіннів, повезти в Київ і оженити...

Межицян радів, як дитина, очі світилися захопленням.

Ні, вони не повинні гаяти час даремно, зараз же їхати до нього в Білий Омут. А вже там поговорять про все. І про те неможливе диво, яке буває, мабуть, раз на віку. Щоб отак неждано-негадано зустрітися побратимам у цю, засипану снігами, ніч! А хуртовина не припиняється, заметіль бучно гуляє в російських степах над Окою, де в червоноармійських казармах, під червоноармійськими ковдрами відпочивають польські жовніри. Танк, мов криголам, розсуває кучугури, під гусениці лягає білий килим.

Ну що ж, перша чарка гостеві! Йому ж і тепла піч. Межицан, уже роздягнений, прикриваючи плечі кожухом з генеральськими погонами, сідає на вузьке солдатське ліжко і згадує, згадує...

В ту ніч Олександр Малютін почув від Яна те, чого не знав про нього раніше на фінській війні. Так, він поляк з діда-прадіда. Його батько лодзинський робітник, у 1905-му був засуджений як революціонер і висланий з Польщі. Із сибірської каторги його визволила Жовтнева революція.

Ян народився у Києві над Дніпром. Тут він ходив у школу, скінчив танкове училище. Воював під Сталінградом і на Курській дузі. Влітку сорок третього танкова бригада, якою він командував, визволяла Україну.

До поляків, які зібралися в таборі над Окою, щоб стати воїнами нової польської армії, Ян Межицан звернувся своєю материнською мовою. «Я поляк, як і ви. В Радянській країні став офіцером і командував танковою бригадою Червоної Армії. Тепер я з вами, мої співвітчизники. Все, що знаю, будете знати і ви. Я навчу вас, танкісти, бити ворога, і ми разом з вами повернемося у нашу рідну Польщу».

Згадував усе це для Олександра Малютіна, і очі в нього світилися, як тоді, коли він стояв з непокритою головою під прапором танкової бригади. Символ нової Польщі, за яку він готовий був умерти, білий орел без корони розпростер свої дужкі крила над військом, саяв сріблом на сталевій броні «тридцятьчвірок», народжених в арсеналах Сибіру.

Тепер він знає, Олександр Малютін, що означає Польща для Межицана! Признався Ян, що де б він не був, а земля його батьків, рідне місто Лодзь завжди кликали його до себе. Мати вчила його рідної мови, вірячи, що прийде час і він повернеться в свою рідну Польщизну. Тепер уже

пемає на білому світі ні її, ні батька, а як раділи б вони за сина, воїна нової Польщі.

З Яном Межицаном добре служилося Малютіну, вони обоє не нарікали на свою долю.

«Невже нас розлучать, і зробить це Кароль Сверчевський? — протестував Малютін, стурбований довгою відсутністю комбрига. — Це було б дуже невчасно».

До нього заходили офіцери з оперативками, приносили на підпис документи, доповідали обстановку. Це була буденна штабна робота, і він не затримував довго нікого. Тільки дві знайомих папки, у котрих зберігалися свіжі реляції і документи на тих, що загинули, підполковник залишив, наказавши прийти за ними пізніше.

Війна без втрат не буває, до цього вже звикли, але кожного разу серце командира, який знає своїх людей поіменно, стискається від болю так, наче оце він утратив сина чи брата. Підрозділ, частина — це сім'я, бо ті інші сім'ї, що складаються з твоїх батьків, дружин і дітей, хоч які вони дорогі тобі, залишилися десь далеко і для тебе існують лише у спогадах.

В оперативному зведенні за день знову нічого особливого. Обидві сторони ведуть позиційні бої. Ворог давно перейшов до глухої оборони, ніби чогось вичікує. Тримається за кожну позицію. Танкісти підтримують гвардійців, які не припиняють своїх атак, але успіху поки що немає. Для того, щоб був успіх, потрібні свіжі полки, а то й дивізії. Малютіну здається, що тут, де їхня бригада, найгарячіша ділянка фронту. Так думає, певно, кожен командир, який відповідально ставиться до своїх обов'язків, у кожного з них є своя задача і свій рубіж, який треба утримати чи взяти. Тільки від зусиль кожного зокрема солдата залежать масштабні операції полків, дивізій і армій. З маленьких крапель складається море.

Одне повідомлення, яке увійшло в оперативку, привернуло увагу Малютіна. Бригадний розвідбатальйон узяв двох полонених, і вони розповіли, що прибули під Студзянки лише кілька днів тому на літаках. Це парашутисти повітряно-десантної дивізії, яка досі дислокувалася на Апеннінському півострові поблизу Рима. Малютін зробив помітку: «Треба додатково допитати парашутистів — це важливо». І одразу віддав розпорядження по телефону і аж тоді розкрив другу папку. На цей раз три рапорти: на під-офіцера з українським прізвищем Петренко, він родом з Київщини. На поляка Казимира Богуцького з Кракова,

а там ще окупанти. Похоронку підготують, і вона лежатиме в штабі, про смерть Казимира його рідня дізнається пізніше. Третій документ на підхорунжого Войтека Ставського. Він згорів у власному танку, не встигнувши врятуватися через люк. Ще трьох інших з екіпажу важко поранено.

Войтека підполковник знав особисто. Ще недавно він механік-водій на танку Яна Межицана. Потім учився, командиром машини і підхорунжим став під Студзянками. Танк Войтека штурмував разом з іншими висоту Вигода, але не витримав поєдинку з «фердинандом». Вночі обгорілу машину притягли тягачем у тил, і останки воїна поховали в братській могилі полеглих у попередні дні поляків і радянських гвардійців.

Підполковник підписав папери і взявся за реляції. Знову ті самі прізвища: Петренко, Богуцький, Ставський. Двох представлено до золотого хреста заслуги, третьому — Ставському — хрест Грюнвальда 3-го класу. Такий хрест має і він, Малютін. Треба було б звичайно одразу посилати родинам загиблих і нагороди, але штаб бригади їх не має. Уряд тільки налагоджує виготовлення знаків військової доблесті. Він був свідком того, як після одного бою генерал Межицан зняв із свого кітеля орден — хрест Віртуті-Мілітарі з білим орлом і причепив його до гімнастерки заюшеного кров'ю танкіста, який вивів з поля бою підбиту машину.

От і знову, думав Малютін, у бригаді на трьох воїнів менше. І яких воїнів! Навіть коли б завтра прийшли нові на їхнє місце, хто зна, чи готові вони в бій. Ще багато днів треба, щоб молодий жолнеж звик, не губився на полі бою, навчився долати страх, повірив у власні сили і в перевагу своєї «тридцятьчотвірки».

Учбові бої на танкодромі й важкі поєдинки з ворогом — це далеко не одне і те. І на фінській війні, і в сорок першій під Вязьмою, а потім у Прибалтиці він довго звикав до думки, що атакуєш не тільки ти, що атакують і тебе, що ті снаряди, які свистять довкола, шукають твою машину і кожен із них може стати для тебе фатальним. А та жорстока хвилина, коли танки сходяться лоб у лоб, коли найкраща сталь не витримує, тріскається і гнеться, а ти мусиш ні на мить не втрачати свідомості, тримати свої нерви в кулаці, як і кермо танка. До цього не просто прийти. Лише після того, як ти переможеш, як станеш свідком загибелі від твоїх рук фашистського танка, як

повергнеш його в поєдинку, тільки після цього стаєш ти справжнім солдатом. Тоді вже віриш у бойову машину, як у самого себе.

Генерала Межицана все не було. Малютін тривожився, чи не сталося чогось із ним у дорозі? Фашисти бомблять фронтові тили, з лісів прориваються рештки розбитих німецьких частин. А польські фашисти, які навчилися прикидатися партизанами, стріляють не в гітлерівців.

Малютіну доповіли, що його наказ виконано. Полонених парашутистів привезено в штаб. Та він вирішив почекати комбрига. Може, і той зацікавиться «птахами», що прилетіли сюди з Італії.

Раптом згадав: там і нині воюють поляки, корпус Андерса. Про те вони говорили з Межицаном, і той віддав їм належне. «Це добре, — говорив генерал Межицан, — що вони не стоять, як раніше, з гвинтівкою при носі, воюють проти фашистів, але ще краще було б, якби ті формування та були поруч із нами. Доля Польщі вирішується тут, на рідній землі».

Звичайно, Яну цікаво буде поговорити з парашутистами. Може, саме вони і захищали ті знамениті горби Монте-Кассіно, які випало штурмувати полякам?

Вже стояла пізня ніч, коли він почув голос чергового по штабу — той віддав рапорт Межицану.

Генерал відразу ж зайшов до Малютіна.

— Ну, Сашо, діла наші ідуть угору.

Дзвінок генерала Чуйкова примусив відкласти розмову на потім. Його зацікавили парашутисти з Італії. Просив негайно допитати їх і доповісти йому. Поставив ряд запитань, які його найбільше цікавили.

Офіцер політвідділу, який був у бригаді і за перекладача, привів обох гітлерівців. Один зовсім молодий, йому років двадцять, не більше, на ньому зручна куртка жовто-зеленого кольору, коричневі черевики з високими шнурованими халявками і товстою підшвою. Другий високий, з худим обличчям, стомлений, може, вдвоє старший.

Побачивши перед собою генерала, парашутисти стукнули підборами. Зупинилися біля порога, але, почувши наказ, підійшли ближче.

Офіцер поклав перед генералом листок, на якому коротко були записані дані про затриманих, і рапорт командира танкового батальйону. Парашутистів схопили під час контратаки в окопі. Той, що був у чині сфрейтора, — молодший, одстрілювався і навіть кинув гранату. Але другий,

унтер офіцер з кількома нашивками за поранення і залізним хрестом на френчі, здався без опору. Він ховався в окопі, сидів там з перев'язаною головою, але, переконавшись, що потрапив у руки полякам, одразу ж підняв руки вгору і зірвав бинт, який виявився непотрібним.

Межицан уважно розглядав обох. Йому здалося, що унтер-офіцер з іронією поглядає на свого напарника, котрий поводиться гоноровито, навіть зухвало.

«Таких треба допитувати поодиноці»,— подумав генерал.

— Ви розумієте, що повна одвертість полегшить ваше становище? — нагадав Малютін.

Перекладач повторив це запитання, молодший гітлерівець у відповідь блиснув водянистими очима.

— Ми знаємо, що парашутистів у полон не беруть. Закон однаковий скрізь... Ви нас розстріляете, скажемо ми вам щось чи ні.

Старший здвигнув плечима. По обличчю його видно було, що між ними в цьому питанні, дуже важливому для них, немає одностайності.

— У нас закони радянські, а не вовчі. Парашутист такий же солдат, як всі,— сказав Малютін.

Єфрейтор і далі хизувався собою.

— Я солдат фюрера і помру достойно,— кинув з викликом.

А другий і зараз мовчав. Можливо, він думав так само, але був досвідченіший і вважав, що мовчання не так драгує, як зухвальство. Якщо їм судилося вмерти, то поспішати з цим однаково не слід.

Межицан наказав охороні забрати молодшого й зачекати.

Тепер, коли унтер-офіцер залишився без свого співвітчизника, він навіть зітхнув полегшено, відчув себе ніби вільніше.

— Ваш настрій мені більше подобається,— звернувся до полоненого Межицан.— Чого нам сваритися? Мушу нагадати: полонені користуються в нас усіма правами, передбаченими Женевською конвенцією. Польська армія, так само як і Червона Армія, строго дотримується міжнародних законів. Хіба вам це невідомо? — Межицан став чекати, поки його слова повторить перекладач.

— Прошу, я вас розумію без тлумача, пане генерал,— він вільно перейшов на польську мову, чим несподівано здивував і Межицана, і Малютіна.

— Поляк? — строго подивився на нього Межицан.— Поляк, який служить Гітлеру?!

— Ні, я німець,— зітхнув унтер.— Але я народився в Катовіцах, пане генерал. В тридцять четвертім мене рекрутували на службу до німецької армії. Гітлер кинув тоді клич: «Німці, повертайтеся в Німеччину».

— Цікаво, цікаво. Ви носите цю уніформу вже десять років! А чому ж маленький чин? Я чув, що той, хто довів свою вірність фюреру, швидко робить кар'єру.

Німець переступив з ноги на ногу, і підполковник Малютін, помітивши це, показав йому на стілець.

— Сідайте, розмові кінець не скоро. Я бачу, ви людина розумна, інакше теж одстрілювалися б...

Та німець знав дисципліну. Видно було, що він радо скористався б запрошенням офіцера, але очі його говорили: на це ще потрібна згода присутнього генерала. Ян Межицан зробив жест, який дозволяв полоненому сісти. І той не став більше вагатися, лише трохи відсунув стілець від столу.

— Ви нам скажете все, що нас буде цікавити...— мовив Ян Межицан, схвально подивившись на офіцера-перекладача, який примостився біля них, щоб записувати свідчення німця.— Але спершу кілька слів про себе. Мені як полякові цікаво познайомитися з людиною, яка воює проти нас, хоч і народилася і виросла на польській землі, знає наш народ, його душу. Катовіци, кажете? Там ви народилися на світ божий?

— Катовіци, пане генерал. Я там народився. І мій батько теж... Наше прізвище Прус. Він був робітником металургійного заводу.

— Був. А де зараз?

— На війну взяли спершу батька. Він загинув ще тоді, коли ми перемагали. Його вбили французькі партизани.

— Він сумлінно служив фюреру і нацистській Німеччині? Вам щось про це відомо?

— Так, бо дав присягу і виконував її, як личить солдатіві.

— І ви теж виконуєте?

— Досі виконував...

— А чому ж ви підняли руки, а не відбивалися?

Німець задумався. Йому, мабуть, важко було бути до кінця одвертим, але от він пошарив у кишені нових шароварів, добув звідти якісь папери. Сміливіше підвів голову.

— Ваші солдати, яким я здався в полон, відібрали в мене все, а цю листівку залишили. Не знаю для чого...

Що вони мали на думці. Але я їм вдячний. Ось дивіться. Ви мусите зважити, панове, що я носив цей папір, ризикуючи... може, навіть життям.

Листівка німецькою мовою починалася гаслом:

«Боротьба проти Гітлера — боротьба за Німеччину!»

Генерал швидко пробіг очима текст листівки і передав її Малютіну.

Це було знайоме їм обом звернення шістнадцяти полонених німецьких генералів до своїх колег у німецьких збройних силах. Його скидали льотчики Червоної Армії над позиціями гітлерівців і тут, під Студзянками. Межицап знав зміст листівки, але зараз, читаючи її на чужій мові, він якось по-іншому сприймав усе те, про що в ній писалось. На мить уявив навіть себе на місці цього вояки, що вже багато років мандрує по фронтах другої світової війни, якій нема ні кінця, ні краю. У зверненні перераховувалися прізвища колишніх командирів стрілецьких дивізій, генералів інфантерії та інженерних військ.

«Зв'язані довголітньою службою і будучи учасниками двох великих воєн, — писали вони, — звертаємося у фатальний для німецького народу час із закликом: не чекати, поки Гітлер знищить усіх, здійснюючи своє божевільне гасло: «Перемога або загибель...»

— Це ваша переїстка в полон? — зацікавлено спитав Межицап.

— Це звернення стосується насамперед генералів і офіцерів, як ви розумієте, пане генерал. Але кожен, хто має голову, повинен думати. Після подій двадцятого липня довіря до фюрера підупало, що там казати. Як же це так, що генерали, які разом із ним починали війну, вирішили раптом знищити самого Гітлера. Видно, багато гріхів за ним набралось.

— Ви служили у привілейованих військах? Ми добре знаємо, що таке «камфшуде». Ваші парашутисти завжди або в резерві, або охороняють штаби...

— Так було колись, — невесело посміхнувся унтер-офіцер. — Тепер воюємо, як усі, або несемо службу польової жандармерії. Ось під Студзянками прорвалися ваші танки, а кому з гренадерів охота вмирати, особливо тепер, коли німцям легше побачити без дзеркала власні вуха, ніж перемогу. Заради чого вмирати? Того й тікають. А ти бери автомат і стріляй у своїх, зупини їх або вбий, нехай хоч мертві захищають позиції.

— Як же так? Нам відомо, що дивізія генерала Віль-

гельма Зельца укомплектована краще від інших. Чому ж ви відступаєте?

— Ми відступаємо і наступаємо, всяке буває. Але головне те, що ми гинемо. То десь за Піренеями, то в Польщі. Ось хоч би й тут. Маленьке село, шмат лісу, цегельня, фільварок. Що це за рубіж? Нам не допомогли такі ріки, як Дніпро, Дністер. А на Віслі? Ви б'єте гренадерів у лоб, а фельджандармерія — у хвіст. Ви не повірите: я дозволив собі з цією листівкою піти до самого генерала Зельца. Ви не повірите, бо свідків у мене немає. Я маю право говорити із Вільгельмом Зельцем, дарма що він генерал-лейтенант і кавалер Рицарського ордена. Маю право, звичайно, сам па сам. Чому? Ні, не тільки тому, що, як і він, член націонал-соціалістської партії, що пролив кров за фюрера, що втратив батька на цій війні. Не тільки тому...

Він з Вільгельмом Зельцем, виявляється, і вчився разом у Катовіцах. Батько Вільгельма — шкільний учитель, і то він, викладаючи у змішаній німецько-польській школі, прищеплював своїм учням насамперед почуття фанатичної любові до фатерлянду, переконував молодь, особливо юнаків, у тому, що тільки арійська раса може бути вірцем для всіх народів Європи. Грюнвальдську битву, внаслідок якої російські, польські та литовські раті біля селища Грюнвальд розгромили рицарів тевтонського ордену, він зображував як велику трагедію Європи, а про хрестоносців говорив як про культуртрегерів, які несли народам вічний мир і процвіташя. Тільки слов'яни, твердив він, вороги пімців. Якби не смоленські полки, не було б і мови про ганебний Торунський мир, і тоді б усі сусідні народи під егідою ордену злилися б в одну державу. Батько Вільгельма Зельца ніколи не тримав шаблі в руках, а свого сина благословив на подвиг в ім'я рейху.

Батька Вільгельма Зельца вже давно нема, він, до речі, загинув випадково в 1939 році від тих же перших бомб, які впали на слов'янську Польщу. Вільгельм, як бачите, вислужився.

Не так просто було, виявляється, потрапити у відбірні війська, в «камфшуде». Тільки давнє особисте знайомство з Вільгельмом Зельцем відкрило отой шлагбаум, яким було відгороджено аристократів від плебеїв. Що ж, вони обоє служили ревно, він і Вільгельм Зельц, і обоє тепер ходили в чинах. Вільгельм Зельц — генерал-лейтенант, одиє з довірених полководців фюрера, і він, Отто Прус — унтер-офіцер, наці зі стажем, котрому належить вносити

свій партійний пай не грошима, яких він і не має, а кров'ю. Партія одна, а квитки у них, щоправда, різні: у Вільгельма Зельца він спеціального зразка — для верхівки.

Полонений більше говорив польською мовою, але часом у нього проривалися й німецькі слова, навіть цілі речення,— це коли він намагався змалювати портрет свого колишнього однокашника.

Колись він вірив їм. Вірив і тоді, як їх десантували на землю Криту, і буржуазний світ, дізнавшись про це, захоплено переповідав подробиці спектаклю, режисером якого був сам фіорер. Ще не так багато налічувалося тоді в Гітлера «небесних гренадерів», і тому разом з живими парашутистами літаки «люфтвафе» скидали й манекенів. О майн гот! Це було так несподівано й ефектно! Оборонці острова влучали в мішки, набиті ватою й ганчір'ям, з намальованими обличчями.

Трохи гірше почувалися в чорній Африці, куди їх кинули рятувати Роммеля. Але й там усе було гаразд. Герінг не забув своїх улюбленців. «Люфтвафе» за одну ніч перенесла їх на своїх крилах знову на європейський континент, спека лівійських пісків змінилася на легенький бриз середньоморського узбережжя, а замість виття авіабомб їх тепер будили голоси італійських карменсит... О, якби пани командири не поспішали, а дали йому можливість розповідати про все, що зараз згадалося! На жаль, він бачив, що кожного разу, як тільки вдавався в лірику, генерал зупиняв своїм поглядом. А тепер ось Вісла. Отут — обіцяли — відсидимося! Вісла — ріка широка, а росіяни, які прийшли на її береги, виснажилися і далі поки що не підуть. Солдатам видали шнапс, французькі сигарети, ще пообіцяли усім, хто того заслужить, короткочасні відпустки. Ну, а Вільгельма Зельца викликали у Берлін. Звідти він повернувся з новою нагородою: дубовим листям до свого рицарського ордена.

Пізно вночі командарму Чуйкову було одіслано з польської танкової бригади шифровану радіограму. В ній кілька важливих цифр, названих полоненим. Він, здається, їх не вигадав.

«На плацдармі, на лівому березі ріки Вісли, наші війська успішно відбивали контратаки великих сил і танків противника», — повідомляло Інформбюро.

Для цілого фронту справді ніби нічого й не змінилося. Але на плацдармі добре знали, з якими труднощами відбивали вчора гвардійці контратаки дивізії «Герман Герінг». Фільварок з його гранітними фундаментами і напівзруйнованими господарськими будівлями майже повністю перейшов у руки гренадерів. Тільки на східній його околиці ще трималися гвардійці, яким у найважчу хвилину допомогла польська танкова рота. Гітлерівці вдерлися й у привіслянські гаї. В свою чергу один з батальйонів Логунова захопив вигідніші позиції на висоті Вигода. Тоді й вийшло — так на так... Та якось одного дня, у тилу другої позиції, де оборону тримали спецпідрозділи польської танкової бригади, почалася якась непевна метушня, почувлися стривожені голоси. Що ж трапилось?

На галявину виповз «тигр», то він став причиною занепокоєння. Петеєрівці схопилися за зброю, залягли, використовуючи кожну щілину, кожен кущ, зенітники навели гармату для стрільби по наземній цілі. Дивним було тільки те, що «тигр» рухався з відкритим люком і з його башти хтось спокійно озирав місцевість.

Якби не віліс генерала Межицана, який обігнав «тигра» й поїхав поперед нього, хто зна, чим би все скінчилось. У багатьох відлягло від серця, коли побачили генерала, а потім упізнали і Сташека Лісовського в ролі командира трофейної машини. Руку Сташек урочисто приклав до танкошолома, наче був на параді.

Межицан зупинився біля петеєрівців.

— Бережіть патрони, герої. Цей уже не втече.

За водія на «тигрі» Семен Матушкін. Упрів, але виглядає з люка задоволено. То скине газ, то знову нажме, дивиться, мовляв, який він у мене слухняний.

Ще напередодні п'ять таких, як цей, атакували фільварок. Гармати ж гвардійців виявилися неспроможними їх зупинити. Логунов і Межицан спостерігали бій і тоді ж вирішили: «тигра» так просто не візьмеш. Вигідно стріляти, коли потвора вибирається на бруствер: бий під самісіньке черево. Навіть петеєрівський патрон годиться, адже броня спіднизу має якихось три сантиметри! Вразливе місце «тигра». А як уже доводиться бити спереду, то

обов'язково термітним, а ще краще — кумулятивним. Артилеристи одразу не зорієнтувалися, а потім уже втратили золотий час.

Межицян ніяк не хотів пробачити і піхотинцям бригади, які були поруч і теж завагалися. Аналізуючи разом із Логуновим прорахунки вчорашнього бою, вони прийшли до висновку, що слід, мабуть, заздалегідь привчати бійців до зустрічі з «тиграми», практично довести їм, що не такий страшний чорт, як його малюють. Ось чому трофейного «тигра» Логунов не пошкодував: нехай хлопці вчаться.

Матушкін і Лісовський підкорили чужу машину своїй волі, вивели її до місця страти. Полігоном служило картопляне поле під лісом неподалік від розташування танкового батальйону. На призначену годину — рівно о восьмій — всі були на лінії вогню. І «сорокап'ятка», і «семидесятишестиміетровка» — найпопулярніша на плацдармі гармата, і скорострільна зенітна гаубиця. Усі номери — молоді солдати, дарма що в червоноармійців на грудях гвардійські знаки.

Останнім зайняв позицію танк польської бригади. В його екіпажі Сташек Лісовський і Семен Матушкін.

Хоч «тигр» стояв на виду в усіх, зелена вицвіла фарба трохи маскувала його серед картоплиння такого ж кольору.

Логунов задоволено потирив руки. Це була його ініціатива — дати наочний урок якнайбільшій кількості бійців переднього краю. Набралося чимало офіцерів. Логунов без будь-яких пояснень повів усіх до «тигра».

— Це найновіша машина, випуску сорок четвертого року. Остання надія Гітлера. Баштова броня до двохсот міліметрів. До того ж, як бачите, на неї наварено додатково плиту із високолегованої сталі. Справжня фортеця на гусеницях. Що ми можемо протиставити їй? У нас є, як вам відомо, важкі танки ІС. Вони кращі за німецькі, але їх мало. А треба воювати і тоді, коли командир має тільки піхоту й артилерію. Битися з «тиграми» навулачки? Ось наш польський друг, танковий генерал Межицян запевняє, що його «тридцятьчотвірки» і перед «тигром» не пасують. Це справді так! А як доводиться без них? Усе залежить від витримки, вміння, знання, можливостей піхоти і її постійного напарника в бою — артилерії. Сьогодні цей «тигр» послугує нам. Ми його почастиємо усім тим, на що здатні, й подивимося, чи такий уже він неприступний.

Перевагу віддали протитанковим ветеранам — «сорока-

п'яткам». Непоказні, трохи більші за кулемети «максим», гармати стали надійними друзями піхотинців. Обслуга чітко виконувала команди. Постріл — і снаряд, клюнувши лобову броню «тигра», зрекошетив. Ще постріл — по гусеницях. Ще. Відстань невелика — двісті метрів. З такої відстані б'ють гармати прямого наведення. Але ж там машина в русі, а це утруднює попадання. А тут... Нарешті четвертий постріл. Снаряд розривається під танком, сталеві траки гусениці перебито. Але ще не все, генералу Логунову цього мало. Він примушує обслугу «сорокап'ятки» зайняти нову позицію, стріляти по «тигру» збоку. І щоб напевне — підкаліберним.

Хитнулася від удару потвора. Снаряд вибухає десь в порожнині танка — це вже його смерть. Якби так і на полі бою!

Втім, не хочеться вірити, що проти баштової броні полкові гармати безсилі. І все повторюється. На черзі «семидесятишестиміліметрова». Простий снаряд не бере. Термітний вибухає на броні, і по танку розливається сине полум'я, наче підпалили спирт. Якби екіпаж був на місці, йому пора тікати. Кожної миті можуть вибухнути баки з паливом. А боєкомплект! Танкістів часто підстерігає смерть, яку вони возять із собою...

Гаубиця ніби не розрахована для боротьби проти танків. Але фронт навчив. Артилеристи ставлять гаубицю під пряме наведення, а в стволі кумулятивний снаряд. Логунов наперед знає його силу, йому доводилося бачити поодинокі гаубицеві батареї з танками. Не розгубитися, послати в гармату саме той снаряд, який дасть найбільший ефект, стріляти прицільно — все це вирішує успіх. Як часто заробляють стрільці вищий бал на артилерійських полігонах і як буває нелегко їм зорієнтуватися в складних обставинах!

Найбільше враження справляє на всіх гаубиця. З першого пострілу «тигр» горить! Це вже не спокійний синюватий вогник на поверхні танка, це полум'яний вибух з температурою, яка плавить сталь. Варто влучити — і невмолима смерть.

Майор, який командує розстрілом «тигра», — хазяїн гаубиці, командир дивізіону. Межицян тисне майорові руку. Схвалює дії гаубичної обслуги і генерал Логунов.

Потім ще тренуються петеєрівці, вціляють зблизька і здалеку, б'ють по цілинах, бензобаках, по нижньому люку, де сидить механік-водій. Засліпити чи оглушити

його — це теж успіх. Останньою тренується «тридцятьчотвірка». Сташек Лісовський за баштового стрільця. Три снаряди б'ють у башту, в лоб «тигрові». На броні лишаються глибокі сліди. Мабуть, від грому вибухів оглух би екіпаж. Потім Семен Матушкін виводить «тридцятьчотвірку» в поле, метрів за триста від «тигра», і на великій швидкості атакує. Раз по раз здригається ствол танкової гармати. Мабуть, хвилюється баштовий стрілець, а може, то в нього ще немає повної координації з механіком-водієм, але підряд два промахи. Тільки третім снарядом «тридцятьчотвірка» влучає в «тигра», заклинює його гармату...

Межицанові, який дуже уважно стежить за кожним маневром танка, здається, ніби хлопці оце зараз вирішили іти на таран. Ось уже «тридцятьчотвірка» метрів за двадцять від «тигра», за десять. Неминуче станеться удар. Маса в «тигра» набагато більша, і лобовий таран — це навіть не ризик, а самобивство. Якщо вже таранити, то розумно, збоку, пройти, може, поруч з ним, так, щоб вивести з ладу ходовий механізм. Ось-ось почується металевий скрегіт. Але ні. В останню мить «тридцятьчотвірка» розминається з «тигром». Якби бажання, механік-водій добре зачепив би «тигра» лівим боком.

Навчання скінчено. Машина одна за одною залишають тимчасовий полігон. По картопляному полю стелиться дим із розстріляного «тигра».

А літній день тільки розгоряється. За танком, який повертається у свій батальйон, в'ється пилочка, вона лізе Лісовському в ніс, гарячий піт стікає за гімнастерку. Годинник показує десять. Сташек по внутрішньому зв'язку просить Матушкіна піддати газу. О десятій Сташеку треба бути в батальйоні...

Його справді ждуть. На горбочку під високими соснами зібралися комуністи — члени Польської робітничої партії. Бачить Сташек там і багатьох позапартійних танкістів. Поруч з парторгом — новий командир батальйону, поручник Малужинський. Комуністи тільки-но за щось проголосували, одностайно піднісши руки...

— Став машину в окоп, замаскуй її добре і приходи, — запрошує Сташек Матушкіна.

— Прийду обов'язково.

Сташек витирає обличчя, застібає на всі гудзики гімнастерку, незадоволено дивиться на свої сирі від пилуки чоботи. Але чистити їх вже ніколи... Парторг показує йому

місце поруч з Рудольфом Щепанеком, командиром танка. Його привітно зустрічають інші побратими, з котрими воював ще під Хелмом.

— Запізнився, то посидь,— говорить Лісовському парторг,— а то б ми твоє питання розглянули першим, за партійною традицією.

Обговорюється поведінка Владислава Барвінського. Доповідає парторг. Коли гітлерівці штурмували фільварок, танк, де Барвінський механіком-водієм, знаходився неподалік у засаді. Наказано було вести вогонь з місця і ні в якому разі не викривати себе. Та Владислав Барвінський вирішив по-своєму... Командира танка саме покликали до ротного. Змовившись з баштовим стрільцем, молодим солдатом Сольським і радистом Пухняком, він повів танк у бій. А кінчилося все тим, що «тридцятьчотвірку» підбили і її довелося тягти з передової буксиром.

— Як це сталося, комуніст Барвінський? Розкажіть партійній організації все чистосердечно. Що вас спонукало на такий крок?

Барвінський дивився на парторга здивовано,— здавалося, не розуміє, в чому його провина. У багатьох присутніх обличчя строгі, його осуджують... А новий комбат? Барвінський позирає з надією на нього. У попередній розмові з Барвінським той не виявив свого ставлення до вчинку танкіста, обіцяв глибше вивчити обставини.

— Ми чекаємо, комуніст Барвінський. Чим пояснити вашу недисциплінованість? — наполягав парторг. Мовчання Барвінського він сприймав як упертість, а це погана ознака. Парторг звернувся до зборів.— Ми бережемо нашу техніку, мов зіницю ока. Втрати і так великі, я не стану їх нагадувати. Екіпажі, ризикуючи життям, під вогнем евакуюють підбиті танки з поля бою. А що собі думав комуніст Барвінський, коли легковажно порушив наказ командира?

Несподівано слово взяв комбат.

— Мовчанням справі не допоможете, Барвінський. Комуністи повинні знати, чим ви керувалися. Раджу вам самому проаналізувати свій учинок.

Барвінський нервово осмикнув гімнастерку. Він наче переміг себе. Почав тихо, слова застрявали в горлі. У цей час десь за деревами заторохтів мотор, шум його швидко наближався. На галявину вискочив приземкуватий зелений мотоцикл. За рулем лейтенант-гвардієць, а в колясці...

в колясці. Владислав Барвінський побачив свого баштового стрільця.

Мабуть, лейтенант був добре поінформований Сольським, що то за збори під соснами, бо одразу ж звернувся до головуючого.

— Прошу пробачення, — приклав він руку до пілотки, — мені треба комбата або парторга.

— Будь ласка, я вас слухаю, — підвівся назустріч лейтенантові Малужинський. — І парторг тут. У вас щось термінове?

— Так, громадянине поручник. Нам стало відомо, що ви осуджуєте поведінку вашого механіка-водія. Його прізвище Барвінський. Але це непорозуміння. Мені доручено інформувати вас, що командування Першого гвардійського полку порушило клопотання про нагородження польського танкіста Барвінського. Саме за так зване порушення...

Поява лейтенанта, його несподівана заява викликали появлення і деяке сум'яття. Найбільше, здається, знітився парторг. Може, справді вони поспішили, недостатньо глибоко підійшли до вчинку Барвінського?

Парторг вирішив оголосити невелику перерву, пообіцяв, що вони з комбатом переговорять з лейтенантом про все докладніше, порадяться і винесуть на збори свої пропозиції.

Втім, з парторгом не згодилися. Руку підніс ветеран бригади Степан Іванович Лупанов, він просив слова.

— На мою думку, — апелював до зборів Лупанов, — нехай товариш гвардії лейтенант пояснить нам, за що саме надумали нагороджувати Барвінського. А то незрозуміло. Ми збираємося його покарати, а вони нагороджують. Хто ж помиляється?

Почулися ще голоси на підтримку Лупанова.

— А що, справді, давайте вислухаємо лейтенанта, — згодився і комбат.

Владислав Барвінський з вдячністю дивився на поручника, з надією — на лейтенанта Червоної Армії. Він упізнав його, хоч там, серед руїн фільварку, вони були разом недовго.

— Сідайте, Барвінський. Коли так, попросимо товариша лейтенанта... — І звернувся до радянського офіцера: — Ви член партії? Партквиток при собі маєте?

— Ні. Я ще комсомолец. Маю офіцерське посвідчення.

— Покажіть, будь ласка, порядок є порядок, — це була

звичайна формальність, він і так вірив, що лейтенант виконує доручення свого командування. Пред'явлений документ стверджував, що Іван Павлов служить в Н-ській гвардійській частині на посаді командира стрілецького взводу. Парторг доповів ці дані зборам.— Хто за те, щоб ми надали слово лейтенанту Павлову, а вже потім вислухали пояснення комуніста Барвінського,— голосують члени партії,— прошу піднести руки...

Іншої пропозиції не було, а якби й була, то голосувати за неї нікому: рішення зборів одноставне...

Лейтенант Павлов аж тепер підійшов до Барвінського, міцно потис йому руку. Біля нього і залишився.

— Ви знаєте, товариші поляки, що вчора ворог знову атакував наші позиції у фільварку. Моєму взводу було наказано відновити становище, вибити гітлерівців з траншеї. Ми кілька разів піднімалися, але місцевість наскрізь прострілювалася. Наші втрати зростали. А тут дивлюся — польські танки!

— І ви мобілізували «тридцятьчетвірку» Барвінського? — поручник Малужинський натиснув на слові «мобілізували». Цей аргумент мав би вирішальне значення, якби його зараз визнав лейтенант.

— Ні. Ми просили... На всю операцію пішло півгодини, не більше. Танк надійно прикрив нас, гітлерівці не встигли й отямитися. Ну, а що далі, ви знаєте. За втрачене доведеться битися, але та позиція, яку ми зберегли, надійний ключ до фільварку.

Лейтенант скіпчив і ще раз потис механіку-водію Барвінському руку. Де не взявся і Сольський. Зрозумівши, як обертається справа, він уже не ховався. Гвардії лейтенант подякував і йому.

Красномовно мовчали збори, обличчя людей говорили про їхній настрій. Учинок товариша вже не сприймався як порушення, за яке треба відповідати.

Парторгові, як видно, було нелегко. В душі він згоджувався з більшістю. Не заради ж якоїсь примхи порушив Барвінський наказ, на це його штовхнули обставини. Парторг і сам ніс службу радиста екіпажу і міг би пригадати, що й раніше траплялися подібні історії. Але як партійний керівник, в обов'язок котрого входило виховувати військовослужбовців у дусі високої дисципліни, беззастережного виконання наказів командира, він вважав, що і такий випадок не може бути обійдений, що Барвінський і справді за допомогу гвардійцям заслужив подяку, але за пору-

шення повинен якийсь відповідати. Хіба так у житті не буває, що за одне і те ж діяння людину чекає і нагорода і покарання?

Своїми думками він і поділився із зборами. Особливої переконаності в його критичних заувагах не було, не було й тієї гостроти, з якою починав розгляд «справи». Це всі відчували, і тому, можливо, ніхто не став сперечатися із ним, коли парторг запропонував постанову — доручити командирові танка провести бесіду на тему: «Наказ командира — закон для бійця» — в усіх екіпажах. Що ж до комуніста Барвінського, то збори вважають за можливе, враховуючи роз'яснення гвардії лейтенанта Івана Павлова, обмежитися обговоренням.

Його пропозиція пройшла одногolosно.

Так само одногolosно прийняли до партії Сташека Лісовського. Усі його гаряче поздоровляли, а Семен Матушкін навіть признався йому, що й сам давно мріє про вступ до Комуністичної партії, але не знає, як бути. Сташек поляк, а він, Матушкін, радянський громадянин. У поляків своя комуністична партія, у СРСР своя...

— А ти поспитай у парторга. Я так думаю, що комуністи всього світу до єдиної партії належать. До Ленінської.

Потім Сташека Лісовського вітали і ті, хто на зборах не був. Звістка про те, які питання вирішували комуністи, швидко облетіла батальйон. Між іншим, вітали і Барвінського: все ж он як добре скінчилося!

7

Ян Межицан не уявляв собі, що в з'єднанні Василя Івановича Чуйкова стільки генералів. Коли вони, командири польських частин, на чолі з Берлінгом увійшли до просторої кімнати, де мала відбутися військова рада, радянські полководці вже були в зборі. Берлінг подивився на свій годинник. Ні, вони не спізнилися. Певно, командарм своїх безпосередніх підлеглих зібрав трохи раніше.

Чуйков зустрів поляків стоячи. За ним підвелися всі присутні. Вільний стілець для Берлінга поруч із стільцем Чуйкова.

— Пробачте, громадянине генерал, — звернувся Чуйков до польського командарма, — ми тут без вас вирішували

деякі свої внутрішні справи.— Він озирнувся, подивився на велику карту, яка займала майже всю стіну, взяв указку.

Спершу Межицанові здалося, що на карті він бачить привіслянський рубіж, зайнятий військами Першого Білоруського фронту. Але потім, придивившись уважніше, зрозумів — це лише південна його ділянка, в центрі якої між річками Радомкою і Пилицею створено плацдарм.

Він і раніше знав, що район Студзянок, хоч йому і відведено важливу роль, — це лише незначна частка в полосі дій гвардійської армії. Та не уявляв собі усєї картини. І ліворуч, і праворуч від плацдарму вздовж східного берега Вісли на десятки кілометрів простяглися позиції з'єднання, увінчаного славою Сталінграда. Багатьох чуйковських генералів, присутніх тут, він бачить уперше. Межицан ще раз пересвідчився, що дивізія Логунова і його бригада знаходяться на вістрі клину, маючи глибоко ешелонований, наснажений людьми і бойовою технікою тил і надійні фланги.

Признатися, його досі дивувало, що противник на цій ділянці чомусь не скористався своїми перевагами в людях і танках і не повів з лівого берега рішучого контрнаступу на плацдарм, а то й на правобережні позиції, обмежувався ж операціями місцевого значення. Карта, біля якої тепер стояв генерал-полковник Чуйков, багато що пояснювала.

— Я запросив вас, громадяни генерали, — звернувся він до поляків, — і вас, товариші, за дорученням командуючого фронтом маршала Рокоссовського. Він просив довго не затримувати. Тож прошу уваги! На цій карті ви бачите диспозицію наших і ворожих військ на дванадцять годин минулої ночі. Про деякі зміни, які сталися пізніше, командири відповідних частин знають. Дані, які має в своєму розпорядженні командування фронтом, які маємо і ми, підтверджуються і новою радіорозвідкою...

Чуйков обвів указкою невеликий район на півдні, відшукав очима серед присутніх генерала Логунова, потім Межицана.

Генерал-полковник по пам'яті називав ворожі дивізії і бригади, які протистоять Восьмій гвардійській і Першій польській арміям. Це були — п'ята танкова дивізія СС «Вікінг», третя дивізія СС «Мертва голова» і вже відома тим, хто обороняє плацдарм, дивізія «Герман Герінг». Та

ще дивізія нижньосаксонців, та окремі десантні й танкові батальйони...

— Хтось сьогодні запитав у мене,— підвищив голос Чуйков, вдивляючись в обличчя генералів, які сиділи попереду.— Наступаємо ми чи обороняємося? І я згадав про одну з блискучих операцій Червоної Армії минулого року. Про Курську дугу. Наступали ми там чи оборонялися? Можливо, така аналогія буде не зовсім точною. Втім, коли говорити про наше з'єднання, то, мабуть, так воно і є. На плацдармі ми обороняємося — вірно. Але сьогодні це плацдарм, а завтра — трамплін. Це розуміємо не тільки ми. Насиченість військами, яких не приховаєш, розкриває, звичайно, нам плани німців, а їм наші. І тут уже нічого не поробиш. Наші дивізії, їхню бойову техніку можна, звичайно, маскувати в лісах, у прибережних гаях і плавнях, що ми й робимо, але те, що вони десь тут є, ворог безперечно знає, як знаємо майже все про нього і ми. А що невідомо? Коли саме і хто почне першим і чи дасть це йому перевагу?

Не повторюватиму вам, товариші генерали, положень останньої директиви маршала. Ви з нею вже встигли ознайомитися. Висловлю кілька своїх міркувань.— Він, Чуйков, узяв до уваги і до беззастережного виконання директиву.— Якщо розглядати сучасний етап війни в Європі не лише з тактичних, а й із стратегічних позицій, новий наступ гітлерівських армій був би суцільною авантюрою. Але хто сказав, що вони не авантюристи? З тими силами, які є в розпорядженні групи армій «Центр», на догоду Гітлеру можна й наступати. Мусимо подібну можливість урахувати... Кажуть, поранений звір дуже небезпечний. Так, товариші? А коли так, коли маєш справу з авантюристами, тримай око на мушці... Врахуємо і те, що після двадцятого липня генерали вермахту майже скрізь замінені генералами СС, а ці останні поклялися, що в короткий строк вся Вісла буде очищена від більшовиків. І на таке треба зважати. Навіть коли ворогом керує безумство, він ще досить живучий, щоб наробити неприємностей...

Чуйков знову нагадав про директиву Рокоссовського. Про заходи, які вживає для її виконання командування армії.

Потім говорив Берлінг. Перша польська армія теж підпорядкувала всі свої дії виконанню директиви фронту. Дивізії імені Костюшка, Ярослава Домбровського, бригада імені Героїв Вестерплатте твердо утримують зайняті ру-

бежі на Віслі і плацдарм за Віслою. Якщо ворог справді наважиться на авантюру, він одержить нищівну відсіч. Берлінг закінчив свій виступ з пафосом.

— Громадянин генерал Чуйков добре сказав: сьогодні — плацдарм, завтра — трамплін. Жолнежі і офіцери Війська Польського розуміють, що плацдарм за Віслою — це наш трамплін для стрибка до Варшави.

Чуйков востаннє підійшов до карти, стояв замислений, можливо, в цю хвилину він бачив очима полководця, як розгортаються, як стають до бою його дивізії з поляками пліч-о-пліч.

— На Одру, громадянине гвардії генерал! — врочисто проголосив Зигмунд Берлінг. — На Одру, ріку польської долі.

Берлінга радянський командарм ще затримав у себе. Поляки вирішили його дочекатися.

Тільки тепер Межицан мав можливість потиснути руки командирам польських дивізій: Яну Раткевичу, Болеславу Кіневичу, командирі кавалерійської бригади полковнику Владзімежу Радзівановичу. Кожного з них він знав давно. Це були освічені командири, з великим досвідом, набутим ще в перші роки війни під Москвою, Сталінградом, а потім на Курській дузі й на Дніпрі. Як і Межицан, вони були поляками по крові й гордилися місією, яка випала на їхню долю.

— Ну як, пане генерал, порозумілися з комдивом Логуновим? — цікавився Радзіванович. — Він справляє хороше враження. А сьогодні ще до вашого приїзду, чую, генерал не то хвалиться, не то скаржиться нашому Берлінгу на поляків.

— Ніби нічого такого не трапилося, — дивувався Межицан. — Що ж він розповідав?

— Я так зрозумів, що ви надто бережливий, комбриг, як на думку Логунова. Але я жартую, звичайно. Генерал задоволений, що танки використовуються великими групами. Така тактика примушує навіть «тигрів» остерігатися машин з орлами.

Нарешті вийшов і Берлінг. На генеральському мундирі поруч з орденською планкою саяв повенький значок «Гвардія». Раніше його не було.

— Вас можна поздоровити, обивателю генерал, — розмовляючи між собою офіційно, командири Війська Польського вживали більш популярне серед поляків «обиватель», а не «громадянин».

— Ви про значок? Генерал-полковник Чуйков давно обіцяв мені. Ось і вибрав підходящий момент. Це вам, каже, генерал Берлінг, аванс від сталінградців. Чули — аванс?

Першою під'їхала машина Берлінга, за нею — інші.

— Може, до нас, обивателю генерал? — запитав Берлінга полковник Радзіванович. — Покажу, як мої улани рубають лозу.

— Ну, лози тут багато, на кожного вистачить, — посміхнувся Зигмунд Берлінг. — А я краще виберу інший час. Коли за Віслою підете в бій — тоді й продемонструєте роботу ваших уланів. До речі, я не жартую, сюди збирається президент Крайової Ради Народової, ну а з ним, звичайно, і головнокомандуючий. Так що готуйтеся до зустрічі. Поїхав би я зараз... до генерала Межицана, давно обіцяв, та, на жаль, багато невідкладних справ.

— Коли ж тепер зустрінемося? І де? — спитав у свою чергу комдив Болеслав Кіневич.

— Знаю, на що натякаєте. Варшава? Усі ми мріємо про неї. Але як воно буде, невідомо. Чули про пораненого звіра? А Василь Іванович Чуйков, кажуть, першокласний мисливець, добре знає вовчі повадки.

Межицан уже був із своїми танками під Варшавою, але виявилось, що це завжди найближча дорога буває найкоротшою.

8

У серпні короткі ночі й довгі дні. Світати починає о четвертій. Розвідник не встигає вибрати зручну позицію, щоб уполювати «язика», як обрій починає сіріти.

Серпневі ночі — місячні, зоряні. Після дванадцятої можна вже зблизька впізнати людину, можна порахувати літаки, які летять над тобою без вогнів, по силуету можна відрізнити танк, який з'явився біля он тієї висотки, — свій він чи ворожий.

Генерал Логунов усе мусить урахувати. Перед ним макет плацдарму, виготовлений штабістами. Макет — це не карта, тут усе об'ємне, і перед тобою вже не тоненькі горизонталі, а справжні висоти, видолинки, селища і дороги, ліси і заплави. Логунов перечитує директиву і бойове розпорядження, шукає на карті згадувані у них орієнтири. Здається, пічого пового, незнайомого. Він знає висоту Вигоду, котра не раз переходила з рук у руки, другу висоту,

Вітряну, де зараз міцно засіли німці. Знає цегельний завод, лісову сторожку. Там і зараз обороняються його солдати, і важко інколи буває точно визначити, у якому квадраті вони, а в якому гітлерівці.

Найбільше його тривожить район біля Радомки. За останні два дні німцям удалося зміцнити свій плацдарм, його танки проклали собі дорогу до лісу Рогозик, і розвідка повідомляє, що там зосередилося до п'ятдесяти бронєодиниць і близько двох полків піхоти. Але і висоти, які панують над привіслянськими гаями і з котрих видно рокадну дорогу, не менше цікавлять Логунова. Тільки східні скати Вигоди в руках гвардійського полку, а на її гребені і за ним — спостережний пункт, артилерійські позиції гітлерівців.

Директива на підставі розвідданих, що є в розпорядженні командування, робить спробу розшифрувати задум ворога. Війська його нависають на обох флангах плацдарму, танки, самохідки, підрозділи мотопіхоти зайняли вичікувальні позиції поблизу комунікацій, які в разі успіху дадуть їм можливість осідлати шосе, яке йде з Речевула на Магнушев. Отже, висновок директиви про те, що удар противника можливий саме в цьому напрямку, має під собою досить твердий ґрунт.

Логунов думав про те, що власних сил для контрдій в разі німецького демаршу в нього, справді, замало, навіть за наявності польської танкової бригади. Добре, що надвечір у гирлі Радомки почне переправлятися ще одна дивізія. Як це вчасно! Але сюди ж він, Логунов, поставить і перший танковий полк бригади Межицана. Надто упевнено почуває себе ворог, і саме за рахунок танків. Усього кілька кілометрів розділяють позиції гвардійців у лісі Липна Гура і ворожого танкового кулака, зосередженого в Рогозику. Та, власне, і Рогозик, і Липна Гура, і ліс Остшень з його тричі проклятою сторожкою — усе це єдиний масив, частково порізаний дорогами, розмежований вирубками і невеликими латками городів. Цей ліс нині, як пиріг, густо начинений протидіючими військами.

Трохи пізніше він ще порадиться з генералом Межицаном, але попереднє рішення залишається в силі: перший його полк на Радомці, другий — між фільварком і селищем.

Знати, що задумав ворог, — це вже половина справи. Але навіть у директиві вказується, що можливі кілька варіантів, кілька напрямків, хоч мета у ворога одна: ліквідація плацдарму, форсування Вісли на широкому фронті,

розгром угруповання гвардійців, яке, на думку ворога, не спроможне витримати концентрованого удару.

За годину в нього зберуться командири полків і основних спецпідрозділів. На черзі — висоти. Ділити їх далі з ворогом більше не можна.

Ще кілька днів тому, коли вперше дізнався про появу однієї з найсильніших дивізій вермахту «Герман Герінг», виникла смілива думка, здійснення якої дало б йому можливість глибше розкрити для себе найближчі плани ворога. Тепер прийшла пора її реалізувати. З хвилини на хвилину чекав повернення Гамерова від Межицана. Якщо польський комбриг дасть потрібних людей, будуть у Логунова свої очі і вуха в стані ворога...

Ось уже прибули командири полків. Доповіді були короткими і вичерпними, Логунову залишалось тільки попрацювати з ними біля макета. Нове на плацдармі — великі мінні поля, ними за останні дні дивізійні сапери перекрили найбільш танконебезпечні напрями. Заміновані привіслянські рощі, польові дороги, що виходять на рокадну між Магнушевом і Речевулом. Саме в цьому напрямку можливі атаки великих танкових груп.

— Танки танками, — ділився своїми думками з Логуновим командир першого гвардійського полку, — а для нас, піхотинців, оборона чи наступ — це насамперед тисячі тонн перекопаної землі, створення надійних позицій. Звичайно, сама піхота не в силі зупинити лавину танків, але окопи дають їй можливість витримати удар, окопи рятують і тоді, коли ворог прориває оборону. Ми готові до нового маневру, але насамперед зміцнюємо вже зайняті позиції.

Це — сталінградська школа! Її Логунов і сам виробляв у жорстоких боях за кожен метр землі, за руїни цехів, за привольські дамби і сховані глибоко під міськими кварталами труби підземних комунікацій. Тільки той, хто вмів оборонятися і перемагати на п'ятачку, здатний потім розправити крила на оперативних просторах.

Крізь відчинені двері генеральського бліндажа видно, як під'їхав зелений клубний автобус, з нього почали вистрибувати один за одним... німці. Обличчя веселі, рухи упевнені, піхто їх не охороняє. Може, прибула делегація антифашистів?

Логунов зустрів майора незадоволено.

— Накажіть товаришам повернутися зараз же в автобус. Навіщо ця демонстрація?

Через кілька хвилин майор доповідав:

— Маємо два екіпажі. Німецька мова у всіх бездоганна. Одні працювали на німців, інші родом із Сілезії, ну, а там хто як хоче, так і розмовляє. Досі мали справу з нашими «тридцятьчотвірками», але запевняють, що німецькі «люкси», на які ми збираємося їх посадити, теж знайомі.

— Ви розповіли їм усе?

— Так. Не приховував нічого. Вони розуміють, що ризик великий, але згодилися без вагань.

— На командирів машин підбрано офіцерів?

— Офіцерів у них самих мало.

— Шкода. Треба подумати. У вас немає своїх підходящих кандидатур, майоре Гамеров? Звичайно, люди повинні володіти мовою як власною, інакше нічого путнього не вийде.

Майор Гамеров трохи завагався, хоч видно було, що запитання не застало його зненацька. Потім признався:

— Я не те що думав, товаришу генерал, я несподівано для себе увійшов в роль... Ми цілу дорогу розмовляли в автобусі тільки німецькою. Я навіть навмисне добрав найоригінальніші лайки. Виходило непогано. Так що коли ваша згода...

— Ну ось бачиш, майоре, як ти зрозумів мене! Слово честі, така думка мені не приходила в голову. Я лише виходив з того, що без офіцера їм буде важко оцінити обстановку, розібратися, що до чого, прийняти рішення. Ризик великий, треба щоб і користь була не менша.

Генерал, схоже, відхилив кандидатуру Гамерова. Потім запросили поляків. Розмову з ними повів Логунов. Нічого не таїв. Буде важко виходити через плавні у тил ворога і не легше за лінією фронту. Але все, здається, продумано в деталях. Є провідники з місцевих, є трофейні танки, котрі навіть зберігають на своїй броні старі написи: «Я брав Париж!», «З нами бог». Гітлерівський тил відправляє щодня різні резервні роти, окремі групи на фронт. Змішатися з ними, протриматися день-два. Вміло використати для зв'язку радіо. Мужність помножити на винахідливість і хитрість...

Це, звичайно, було целегке завдання. Та поляки з цікавістю і без тіні страху прислухалися до слів генерала. Він розпитував потім у кожного, звідки родом, що робив до війни, як потрапив до Війська Польського. Відповідали охоче. Той, що назвався Леоном Швайдою, дістав з кишені

сіруватого німецького френча губну гармошку і, приклавши до губ, загравав. Це була простенька тірольська мелодія.

— Музикант?

— У мене є надійніша професія. Я скляр, як і мій батько. Але, коли доведеться, можу й німецьких весільних заграати.

«Хороші хлопці, ці поляки. Веселі й сміливі,— міркував генерал Логунов.— Кого ж із них призначити старшим?»

Розповіли про себе радисти, баштові стрільці, механіки. Всі вже не перший місяць воювали, добре знали свої обов'язки. Та жоден досі ніколи не був у ролі командира танка.

Погляд генерала знову зупинився на Гамерові. Майор відзначався високою свідомістю, сумлінним ставленням до обов'язків. Науковий працівник з Москви, найбільше обізнаний із спеціальною технічною термінологією, дуже швидко опанував інший словник, військовий, фронтний. З полоненими розмовляв упевнено, не заглядаючи до стандартних «розмовників», випущених уже під час війни. І хоч топ у нього був завжди офіційний, втім, майорові вдавалося знаходити переконливі слова. Там, де іншому важко знайти потрібний контакт і полонений відмовлявся від щирої розмови, його брав «на себе» майор. «От біда, він нітрішки не схожий на німця,— подумав раптом Логунов, придивляючись до Гамерова.— Таких кругловидих серед німців за всю війну не бачив». Немов здогадуючись, про що думає зараз генерал, майор посміхнувся і, підхопившись, раптом німецькою мовою подав команду. Поляки наче були у змові з ним. Дружно, з готовністю виструнчилися, цокнули ритуально підборами. Забрякотіли хрести, гордо випиналися прикрашені пими груди. На обличчях застигла покора. Майор крутнувся перед генералом і на німецький манер застиг на місці. Він щось доповідав переконано, з пафосом, а може, просто декламував вірші, бо відчувався ритм і чулися рими. Він аж упрів, так старався.

— А що, здорово у вас виходить, Гамеров! Ви — артист. Хоч я ні чорта й не зрозумів,— посміхнувся генерал Логунов.— Та ви мене переконали. Нічого кращого і бути не може.— Він звернувся до поляків: — Командиром вашим призначається майор Гамеров. Можливо, тільки звання підберемо інше. Це занадто високе... Відпочивайте, товариші, підкріпіться перед дорогою і, як казали наші

батьки, з богом. А ми тут ще попрацюємо над кодом, шифрами...

Як тільки переодягнуті німцями поляки пішли, Логунов знову схилився над макетом плацдарму. Багато загадок залишалось нерозв'язаними. Навіщо противникові Радомка, коли переправа значно вище і там для танків кращі дороги? Але ж саме на Радомці і в лісах поблизу генерал Зельц тримає мотопіхоту.

Із своїми штабістами Логунов уже багато разів «розгортав» на цьому макеті війська, намагався уявити себе в ролі супротивної сторони, «думав» за Зельца. На жаль, штабісти дуже несміливо «наступали» на макеті проти командира. Може, це пояснювалося тим, що всі, кого він покликав, брали участь в розробці контрзаходів на випадок ворожого наступу, знали їх наперед. А йому, Логунову, конче потрібні були і серйозні опоненти, адже відомо, що в сферчанин народжується істина. Тому появі генерала Межицана щиро зрадів. А коли побачив ще й начальника штабу бригади підполковника Малютіна, не стримався:

— Ось вони, свіжі голови! Прошу сюди. Уявіть собі на хвилину, що ми з вами супротивники. Як би діяв генерал Межицан, коли б не генералу Зельцу, а йому довелося вести наступ на плацдарм?

Ян Межицан бачив і раніше логуновський макет, але після того, як побували в штабі армії, він виглядав якось дуже скромно. Плацдарм — малий п'ятачок, оазис на величезній території, що входить в зону бойових дій гвардійської армії та Першої польської. Але ж чи применшує це його роль? Плацдарм для противника, — як більмо на оці. А для Чуйкова? Ні, не випадково він переніс свій передовий спостережний пункт ближче до Логунова.

Межицан морщив чоло, входив у роль.

— Ну що, спробуємо щось розумне придумати, підполковнику? Ви мій радник. Майте на увазі, генерале, що я не вмю думати за піхоту, а в Зельца її багато тисяч. Ми з Олександром Петровичем звикли воювати своїми коробочками. А це насамперед рух, маневр, вогневий бій у полі ворожої оборони.

— Ось-ось незабаром усе тут прийде в рух, як я розумію. І ваш досвід буде дуже доречним. Давай, давай, генерале, свої міркування. Але не бійся зарекомендувати нам Вільгельма Зельца надто великим стратегом. Щоб не помилитися, краще переоцінити, ніж недооцінити.

— Добре. Відомості, які ми маємо про Зельца і його дивізію, а вона тут найсильніша, справді примушують нас не розраховувати на легкий хліб. Почну з того, що увесь плацдарм можна пройти танками за півгодини. Не дивуйтеся. Маючи значну перевагу в бронеодинацях, я б сам так і діяв. Після артпідготовки або навіть і без неї артилерія може іти і в бойових порядках, я б кинув основну танкову групу на оці ось дороги, що простяглися вздовж Вісли. А трохи меншу — на Радомку. Деся біля переправи два моїх клини мали б зустрітися. Отже, увесь плацдарм у мішку. Це перший етап. Другий же... Ну, звичайно, якщо можливо, захопити переправу, форсувати Віслу. А головне — ні в якому разі не дати гарнізону на плацдармі організовано відступити за водний рубіж. Операція повинна бути якомога коротшою. Операція — блиц, як люблять говорити німці.

Генерал Логунов кілька разів поривався щось заперечити, але стримувався, зацікавлено слухав далі. Начальник штабу танкової бригади, як видно, згоджувався із своїм командиром, та, власне, варіант, що його зараз виклав Межицян, обговорювався у танковій бригаді, шліфувався колективно.

— Отже, виходить, генерале, що німецький командуючий має певні шанси? — запитав серйозно Логунов.

— Думаю, що має, Миколо Івановичу. В усякому разі, ми повинні тверезо врахувати їх.

— А я думаю, генерале, що Зельц не має шансів. Ми вирвемо їх у нього. Точніше, він мав би, якби за нашими плечима не досвід багатьох наступів і відступів. Ну, та ще якби нами командував не генерал Чуйков. Можливо, нескромно говорити так про свого безпосереднього начальника, але правди ніде діти. Ви хіба не відчули, що операція доручена Чуйкову, а отже, й нам з вами, і має вона значення фронтової? Ось побачите. На спостережному пункті командарма познайомитеся навіть з маршалами. Можу битися об заклад. А роль Зельца ви зіграли добре. Розумний він чи не дуже, а подібне рішення напрошується саме собою. Та є така мудра дитяча казка, яку варто не забувати і дорослим. Принесли царю-батюшці чи королю в дарунок птаха, віддали з рук у руки, а той не втримав його і залишився ні з чим. Ви чули, звичайно, на нараді в Чуйкова, коли він посилався на аналогію. Говорив про Москву, Сталінград, Курську дугу. Я так і чекав, що генерал-полковник згадає плацдарм на Дністрі. Дуже

він був схожий на наш нинішній. Але генерал чомусь промовчав. А він дався нам тоді, той плацдарм,— такого уроку не забудеш. Я б не став розповідати вам про нього, але, признаюся, кращої аналогії не треба.

Логунов запропонував Межицану і Малютіну стільці, розкрив перед ними коробок з цигарками. Зовсім випадково коробок прикрив на макеті місце, де рельєфно вимальовувалася висота Вигода. Межицан помітив це і посміхнувся:

— Хороший початок. Якби ось так одним ударом взяти місцевий Монблан. Здалеку його і не відрізниш на місцевості, а скільки Вигода дає козирів тому, хто володіє нею!

— На кожному плацдармі, яким би він не був, є свої Монблани,— згодився Логунов,— коли мені вигадали макет, я був до краю здивований, попрохав навіть знайти карти і схеми минулорічних боїв, щоб упевнитися, що пам'ять не підводить мене. Студзьянський плацдарм, відтворений на нашому рельєфному макеті, як дві краплі води, схожий на той Дністровський навіть своїм масштабом. Тут тринадцять кілометрів по фронті, там десять, тут глибина до десяти кілометрів і там не більше. Як живі будемо, обов'язково повезу вас туди, генерале, після перемоги. Самі переконаєтесь. Невеличкі населені пункти Пугачени і Шерпени, селянські хати, кам'яні будівлі колгоспних ферм і такі ось висотки в центрі й на флангах, котрі ще треба відбити у ворога. За висотками над Дністром — ліси і гайки, а там пімецька артилерія. Гвардійська армія Чуйкова замінила іншу, яка відводилась у тил... Я мав нагоду, як і зараз, першим переправитися через Дністер. Це було у святкову ніч під Перше травня. До річч, зовсім недавно я чув, як один польський діяч строго запитував командарма вашого Берлінга: «Маєте плацдарм за Віслою, чому не наступаете далі?» А того не розуміє стратег, що саме тоді й задовольняється створенням плацдарму, коли наступ вичерпує себе. Плацдарм — це часто витвір останнього зусилля, останнього героїства натомлених військ. Так було і тоді, на Дністрі. Ми воювали там довго. Нові й нові підрозділи піхоти й артилерії переправлялися на плацдарм, скоро дивізіям Чуйкова стало тісно. Ми готувалися до рішучого стрибка вперед, а поки що платили за кожен проведений на нашому п'ятачку день життям бійців і офіцерів. Одна-однісінька переправа не встигала постачати чисельному гарнізону все потрібне для бою, ми відчували нестачу снарядів і навіть звичайних патронів. Зрештою,

і там ми перемогли, але для всіх нас і для нашого командарма Дністровський плацдарм став дуже повчальним уроком. Командарм цього не приховував. Ще довго потім він повторював, що не враховано було сталінградського досвіду. Адже там головні сили артилерії залишалися на східному березі, і це не заважало їм надійно підтримувати вогнем тих, що оборонялися на західному березі. І переправу не перевантажували.

Слухаючи спогади Логунова, генерал Межицян знову бачив перед очима велику карту Чуйкова з повною диспозицією, і йому думалося, що справді не випадково цей південний плацдарм на Віслі доручено саме людині, під командуванням якої війська спершу навчилися оборонятися, а вже потім наступати.

— Яссько-Кишинівська операція? — запитав Межицян.

— Для нас радше Кишинівська, ніж Ясська. Від плацдарму до молдавської столиці щось близько тридцяти кілометрів. Ну, а Кишинів, як відомо, ворота для наступу на Бухарест, на нафтові райони Плоешті, це шлях на Балкани.

Так, невеликі плацдарми, за котрі часом дорого доводиться платити, це — як віхи, як незабутні етапи, через котрі обов'язково треба пройти. Дністровський відчиняв ворота на Балкани. Вісянський мусить відчинити їх на Лодзь і Варшаву. І — на Берлін!

9

Командний пункт поручника Малужинського під черевом танка. Тут затишно, не жарко, сюди не залітають осколки. Ворог пострілює собі без особливого ентузіазму, з точним інтервалом. Можна подумати, що за людей працюють автомати з годинниковим механізмом.

Командний під танком, а спостережний — на дереві. Нічим не відрізняється від багатьох інших високий, стрункий бук. З невеличкого помосту, змайстрованого на висоті п'яти-шести метрів, добре видно руїни фільварку і Вигоду.

Шістнадцять годин без семи хвилин. Ці хвилини будуть, мабуть, для Малужинського найдовшими. Рівно о шістнадцятій почнеться... Власне, й тоді його батальйон ще залишатиметься на місці: взяття Вигоди не входить у його обов'язок. Але з тієї хвилини, як зелена ракета підніме піхотинців в атаку, як заграють «катюші», екіпажі мають

бути наготові. Все може статися. Як-не-як другий батальйон, батальйон Малужинського,— це вісімнадцять «тридцятьчотвірок» та ще півдесятка легких танків.

Тут, у Польщі, живуть по годиннику середньоєвропейському, але навіть гітлерівське командування змушене рахуватися з конкретними обставинами війни і часто в бойових наказах посилається на час московський. Власний годинник Малужинського сьогодні вранці відставав на півтори хвилини. А може, й не відставав, але довелося підтягнути стрілки, поставити їх по хронометру командира полку, а той у свою чергу, мабуть, звірявся по Межицановому. А той... У військових точним вважається годинник найстаршого. Хто ж був найстарший для плацдарму на Віслі, як не генерал Чуйков. Ну, а в нього, безперечно, московський, кремлівський час!

Ще три хвилини до зеленої ракети.

Мабуть, екіпажі хвилюються, як і він, усі на місцях — коло танків. Поглядають у небо, прислухаються до недалекої стріляпини.

Поки що голос переднього краю звичний, такий, як учора і позавчора, гуркіт вибухів не затихає, але й не посилюється. Мабуть, і цей день війни може закінчитися без будь-яких значних змін для тих, що обороняють плацдарм, як і для тих, хто жадав би його швидше ліквідувати.

На узліссі, неподалік від свого спостережного пункту, поручник помітив свіжі сліди гусениць, які належали не «тридцятьчотвірці». Одразу ж згадав два трофейні «люкси» і свого бійця Владислава Барвінського в німецькому одязі. Кілька годин тому ось тут вони зустрілися, і Владислав устиг сказати йому кілька слів. «Люкси» стояли з заведеними моторами, в одному з них за командира обер-лейтенант, видно по медалях на мундирі — бувалий фронтовик.. Танки потім зникли у високій папороті. Прощаючись із своїм комбатом, Барвінський віддав йому листа, якого не встиг відправити додому сам, і ще попросив, щоб радист мав на увазі їхні координати. Позивний «Вільга». І нехай це дивується, коли «Вільга» вестиме з кимсь діалог чужою мовою...

До бука прилаштована зручна драбина з поручнями. Танкісти воюють з «комфортом». Малужинський спішить наверх.

— Нічого нового, громадянине офіцер,— доповідає спостерігач.— Головне, що танків не видно, наче вимерли.

Малужинський бере у бійця бінокль. Його цікавить Вигода. Он вона височіє майже в центрі плацдарму, і на східних її схилах добре видно криву лінію гвардійських траншей. Солдатські каски блискотять під сонцем. Ніякого руху. Щось не готуються до атаки. А може, її не буде? Сталися якісь зміни, про котрі Малужинський не знає?

Стрілка, яка відраховує хвилини, вже ніби зупинилася, але найтонша, гоestra, мов осине жало, ще біжить, біжить, кінчаючи своє останнє коло. А в ту мить, коли вона рівняється з попередньою, над картопляним полем, яке підступає до східної лінії Вигоди, зринає в небо і розсипається зеленими іскрами сигнальна ракета. Ще трохи — і в тому ж напрямі летять у гromі і в червоних сналах снаряди «катюші». Вони летять зграями, мов журавлині ключі. Траншеї гвардійців на їхнім шляху, і здається, увесь цей вогняний шквал спрямований саме на них. Але ні, вибухами вкривається тільки вершина. Стовпи вогню і кудлаті хмари диму окутують Вигоду, ніби вулкан вивергає на неї гарячу лаву.

Смерч свідчить, що розірвалася не одна сотня реактивних снарядів.

Чому ж непорушно залишається гвардійська піхота? Це ж найкраща мить для атаки — увірватися в окопи ворога услід за вогняним валом.

Він не випускав бінокль, вдивлявся, чекав, що ось-ось перемахне бруствери піхота, піде вперед. І мало не прогавив: піхота таки пішла в атаку, але не звідти, звідки він чекав, — пішла з артилерією в бойових порядках по картопляному полю, між гайком і Вигодою. Стільки своєї піхоти він ніколи не бачив на плацдармі.

Гвардійці облягали висоту, зближувалися з ворогом. До автоматних черг приєдналися і вибухи гранат. Раптом ударили гармати, одразу східні схили і сусіднє поле заволкло димом. Нові й нові залпи гриміли довкола Вигоди, ворожий вогонь посилювався, і все ж Малужинський бачив, що гвардійців зупинити не вдалося — вони вже досягли першої лінії ворожої оборони.

Шістнадцять годин тридцять хвилин. Жодного ворожого танка на полі бою, а піхота Червоної Армії продовжує бій уже за висотою.

Звідкись долинає гуркіт моторів. Ага, ініціатива в руках гвардійців, це їхні самохідки. Ідуть колоною, як танки. Довгі жерла гармат позначені білими зірками. Якщо вони

займуть позиції на Вигоді, тоді й танки гвардійцям не страшні.

Танки. Де ж вони? Не провалилися ж уночі крізь землю?

Вчора радисти скаржилися, що в ефірі божевільна тріскотня, на всіх діапазонах німецька мова, пискливі перестуки морзянок, навіть на близькій відстані важко забезпечити сталий зв'язок між екіпажами. А сьогодні ніби все у німців вимерло. Тільки інколи вривався чийсь позивний, повторюваний кілька разів, настирний, але й цей сигнал залишався без відповіді й зникав.

Досвідчені снайпери радіорозвідки кажуть, що подібна тиша буває у двох випадках: коли ворог несподівано залишив позиції та ще напередодні важливої операції. То вступає в силу суворий закон про збереження військової таємниці. Навіть оперативні накази вручають командирам особисто в засургучених пакетах. Може, й нині відбувається щось подібне?

Його покликали вниз. В окопчику під спостережним пунктом зв'язківець передав телефонну трубку: «Сто перший».

— Малужинський? Ви чуєте мене? Накажіть своїм зайняти бойові місця. Попереджаю: летять «юнкерси». Наближаються «юнкерси». Стежте за противником. Як зрозуміли? Прийом.

Переданий з командирської машини сигнал повітряної тривоги екіпажі зустріли спокійно. До «юнкерсів» вони вже звикли. Не просто влучити бомбою в замаскований у зеленій пущі танк.

І знову чекання. Люки закриті, в машинах душно, літаків не чути. Даремна тривога?

Та ще раніше ніж над плацдармом з'явилися «юнкерси», пролунав із вишки тривожний голос спостерігача: «Танки». Малужинський миттю виліз на вишку. В самому гирлі широкого видолінка він спершу побачив сірі тіні. Такі, буває, сонячної днини стеляться від коничок збіжжя, хоч ці — якісь мерехтливі, без чітких контурів і розмірів. Кожна темна пляма то існує сама по собі, то зливається з іншою, наче в небі над тим видолінком пропливає дивовижної форми хмара і вона то чорнить, то знову висвітлює земний пейзаж... Бінокль наближає химеру. Малужинський розрізняє силуети «тигрів». За ними, з хрестами на боках, приземкуваті самохідні гармати. Він уже нарахував до півсотні машин, а нові все виповзають із-за горба, дотримуючись інтервалу, немовби тут не фронт, а плац для парадів. «На психіку хочуть уплинути, пся крєв!»

Артилерійські залпи з Вигоди пролунали вчасно, коли танки наблизилися на постріл «сорокап'ятки». Гітлерівці відповіли вогнем із танкових гармат. Але колона не зупинялася, тільки окремі машини зменшили швидкість і з ходу обстрілювали позиції гвардійців, прикриваючи собою основні сили.

Поручник Малужинський згадав про повітряну небезпеку, коли «юнкерси» вже з'явилися над плацдармом. Бомби падали на ліс, на фільварок, кілька літаків пройшло над спостережною вишкою Малужинського, але, певно, вже з пустими касетами.

У видолинок тим часом втягувався хвіст ворожої колони. Завершували її «тигри». А через кілька хвилин виринули з марева бронетранспортери і машини з піхотою.

Ось-ось із фруктового саду у фланг ворогові має вдарити перший батальйон, де перебуває зараз і командир полку. Це станеться, коли голова наступаючої колони наблизитиметься до ставків. Машини першого батальйону повинні проскочити обидві греблі раніше від гітлерівців, заманити їх і там на лузі дати бій. Аж тоді вдарить і він — Малужинський.

Поручник знав, що в першому батальйоні теж залишилося в строю не більше двох десятків машин і самі вони нездатні будуть довго триматися. Надія на нього. Він має одрізати колону, розгромити її хвіст, взяти греблі...

Кожен солдат на полі бою бачить лише те, що відкривається його очам, виходячи з цього, він здійснює свій маневр. Але, звичайно, солдат хоче знати, що робиться з ним поруч на ділянці роти, батальйону, полку; він живе тим, чим живе фронт. Та не завжди і не кожному щастить збагнути все до кінця. Тільки через багато років, якщо він виживе, кіноекран документальними або художніми кадрами розповість йому про те, що залишалося загадковим, навіть незрозумілим тоді, коли він сидів в окопі, у своєму танку чи в залізобетонному доті. І, мабуть, здивується, несподівано дізнавшись, що кожен його крок на війні, кожний маневр підрозділу і його власний узгоджувався з кроками й маневрами тисяч таких, як він, і що ці кроки і ці маневри визначають долю фронтів, успіхи держави воєнні й дипломатичні, зрештою, визначають майбутнє.

...Зв'язківець визирнув з укриття:

— Перший батальйон виступає, громадянин підпоручник! Вас терміново викликає «сотий».

У командира полку врочистий, схвильований голос, чути, як рокочуть мотори, ніби акомпануючи йому.

— Вирішив нагадати вам, поручнику, слова російського генералісімуса Суворова про ворога: «Не питаю скільки, питаю — де він». Як зрозуміли? Прийом.

Малужинський відразу відповів:

— Ворог перед нами... Все як на долоні. А рахувати будемо потім.

— Рахувати дозволяю знищених... Головне — виберіть час для атаки. Пам'ятаєте нашу домовленість? Початок на ваш розсуд... Я буду далеко... Більше самостійності, поручнику! Дайте їм перцю, пся крев!

Малужинський мав ще кілька хвилин у резерві. Віддавши останні розпорядження, заліз у бронешашню. І звідси добре бачив ділянку сусіда. Ось захиталися дерева, кущі, здалося, що то сосновий гаїнок рупив із свого місця, став розтікатися кущами по долині. Спершу чути було тільки дужий рокіт моторів, та незабаром то тут, то там замиготіли спалахи — танки вели вогонь. Усього два-три кілометри було між ними і ворожими машинами, але й ця відстань з кожною хвилиною скорочувалася. Ті й ті розгорнутим строем з великою швидкістю рухалися в бік ставків. Там, де чорніли межі вербами греблі, впали перші снаряди — німці обстрілювали на всякий випадок кущуваті ділянки, які лежали на їхньому маршруті.

Поява на полі бою польських танків не внесла ніякого замішання у ворожі ряди. Колона не зупинилася, навіть не збавила темпу наступу; башти лиш в окремих машин, тих, що були на правому крилі, круто розвернулися, і жерла їхніх гармат почали виплескувати вогонь і дим. Один із танків першого батальйону ніби спіткнувся, став. Мабуть, у нього відбито гусеницю. Неподалік полум'я огорнуло другий... З нижнього люка один за одним вилазили танкісти, вони залягали тут же під кулеметним огнем. Але й у гітлерівців є втрати: палає, як купа сухого хмизу, середній танк із довгим стволом, який чомусь задерся вгору, а вже неподалік від греблі «тридцятьчотвірка» в упор розстріляла дві легких машини, які дозволили собі випередити «пантеру», — тепер між нею і «тридцятьчотвіркою» виник несподіваний сталевий бар'єр і все залежатиме від того, хто спритніший, хто швидше зманеврує. Баталія між тим розгоряється. На обох греблях — танки з орлами, їм пощастило-таки досягти мети. Але їх купка, — півтора десятка. Гітлерівці насідають, не рахуючись з утратами.

До греблі повзуть «тигри» — великі, вайлуваті, мов дикі вепри восени, коли багато наїдку. Той самий польський танк, що зупинив кванливих, сам починає відходити за греблю, прикриваючись вогнем власної гармати. Він, здається, останній на цім боці, весь перший батальйон уже за ставками. Увесь, за винятком утрачених машин. А їх Малужинський тепер нараховує шість. Застигли на місці, стоять притихлі й далеко не такі грізні, якими були ще, може, годину тому.

Танкові бої, як і повітряні, завжди швидкоплинні й жорстокі. Командир полку не дарма нагадав Малужинському, що треба добре вибрати час для атаки. Цей час для другого батальйону настав!

Дві червоні ракети й одна зелена злітають над танком Малужинського. Радист передає його наказ екіпажам. Опущено люк над головою. Мотор одразу бере високі ноти. Держись, комбате, адже це твій перший бій! І все починається, як завжди — артилерійською дуеллю між екіпажами своїх і чужих машин. Он уже горить праворуч смугастий — під тигра — Т-IV. Ще один перехнябився, залишившись без гармати. Та зупинився раптом і танк з орлом, і по номеру на його броні комбат упізнає «тридцятьчетвірку» Сташека Лісовського. Що сталося? Ще вчора він сам влучно вділяв у «тигра» на полігоні. Комбат віддає наказ, і водій його машини бере трохи ліворуч, щоби прикрити підбитий танк. Добре, хоч не горить. З нижнього люка вилазить Семен Матушкін, інші з верхнього. Усі живі! Ще, певно, не знають, що саме пошкоджено і чи можна щось зробити на місці. В руках зброя й інструменти. Метрів за триста попереду маневрує «тигр», ухиляючись від прицільних пострілів «тридцятьчетвірок». Над ним похитується велика антена, а на його башті в самім низу Малужинський помічає намальовану білою фарбою гілку, схожу на дубову: поміж листям туляться жолуді, як патрони в обоймі. «Ну, звичайно ж, у машині високе начальство», — блискавично догадується комбат. До «тигра» не більше сотні метрів. З такої відстані соромно не влучити.

— По «тигру» кумулятивним... Вогонь! Підкаліберним у правий бік. Вогонь! — подає голос Малужинський, і по тому, як здригається «тридцятьчетвірка», судить, чи точно виконуються його команди. Але «тигр» продовжує маневрувати, він, проклятий, невразливий. Йому, Малужинському, керувати боєм, і тому він не має права іти на таран, а то можна було б ризикнути — позиція вигідна.

Ось знову «тигр» підставляє бік. Гримнув постріл, хоч поручник не встиг дати команду. Це механік-водій зманеврував і допоміг бапшовому стрільцеві. Навіть на такій відстані, як вони зараз, важко сказати — пробоїна то чи тільки вм'ятина. Ще раз здригається командирська машина, і водночас майже поруч розлягається дужий вибух. Е, ні, це вже не тільки снаряд. З усіх «тигрових» щілин виривається полум'я. Чорний густий дим розповзається по броні. Це вже повний «каут».

Радист перший помітив небезпеку, яка загрожувала їм самим. У шоломофоні прозвучав стривожений голос: «Нас атакують зліва!»

Механік-водій устиг знову зманеврувати, постріли прогрімали поблизу, не завдавши ніякої шкоди. До танків, які по них стріляли, ще добрих півсотні метрів. Це машини застарілої моделі, з такими гітлерівська армія починала свій похід на Польщу. Але за останній час їх знову спорядили на фронт. Намальовані перехрещені кістки, черепи, страшливі назви мали замінити те, чого їм не вистачало: броню, маневреність, швидкість.

Атакуючі вже були близько, можна було розглянути старі латки на бортах, вм'ятини, сліди осколків. У такі хвилини пізно щось радити механіку-водію, він сам повинен прийняти рішення і здійснити його, як допіру з «тигром». Ні, він не ухилився кудись убік, не приглушив мотор для того, щоб удар при зіткненні мав меншу силу, він, навпаки, — ще додав газу, й «тридцятьчетвірка» якимсь стрибком рвонулася назустріч ворогові. Перед Малужинським у щілині для спостереження хитнулося небо, потім його перекреслив ствол чужої гармати, ударив грім — люто заскреготів метал, в очах померкло...

— Громадянипе поручник. Чуєте, все в порядку. Ми його розтаранили, пся крєв! Бік геть-чисто знесли... А другий утік. Ні, он його хтось із наших доганяє. Здається, Францішек Перковський. Вас приглушило трохи, громадянипе поручник.

Він упізнав голос радиста й опам'ятався. Перед ним те саме поле, кілька розбитих машин — своїх і чужих, бій перекинувся тепер ближче до ставків. Там його хлопці. Земля під гусеницями тремтить, здригається, гуде.

А позаду на картопляному полі, де ще не встигла осісти пилюка, у видолинку розвантажувалися з бронемашин і вкритих брезентами автофургонів гітлерівські гренадери. Солдати в касках, плямистих маскхалатах тут же непода-

лік залягали й окопувалися. Малужинський помітив, що в багатьох із них не автомати, а якісь ніби самоварні труби. Упізнав: «Панцерфаусти». Ось чим вони хочуть нас налякати!»

Артилерія з Вигоди влучно обстрілює видолинок, картопляне поле, б'є по машинах. Добре видно, як ворог несе втрати, палають фургони, кидаються в агонії солдати, горять копички збіжжя, стерня зайнялася в багатьох місцях, і в цьому пеклі продовжують спішуватися німці, вони розповзаються в усі боки, то біжать, то нишкнуть при самій землі, хтозна, мертві чи живі. Меркнуть перед очима в Малужинського всі фарби, тільки один — сіро-зелений колір вкриває округу бридкою пеленою.

«Пустити б по тій гітлерівській сарані танки!» — подумав Малужинський, відчуваючи фізичну потребу негайної дії, помсти ворогові, який не хоче й зараз перед своїм сконом забиратися з польської землі. «На все свій час», — заспокоює себе, адже завдання визначено чітко, його треба виконувати, а не фантазувати.

І знову перед очима ставки, привілянські гайки, чужі танки. Одні застигли на місці, інші, мов жуки, повзають і сіють смертельний огонь навколо себе. Прорвалися за греблю, а далі щось не фортунить! Молодчаги з першого батальйону ведуть нерівний бій, але німцям уперед дороги нема. Гармати своїх танків Малужинський розрізняє по голосу: двобій триває. А можливо, це вже навіть не двобій, а справжнє побоїще. Оп скільки вибухів у ворожому стані! Здається, то не дерева темніють на правому березі Вісли, а судильні ліси сталевих стволів, які дихають вогнем!

«Це вам, кати, за Варшаву!»

За наказом Малужинського, танки другого батальйону підійшли впритул до ставок. Їх у строю залишилося шістнадцять. Шістнадцять гармат. Шістнадцять кулеметів. Шістдесят чотири бійці разом з Малужинським. Три екіпажі згоріли в машинах, в п'яти інших поранені. Але на греблі вони стануть залізним заслопом. Звідси — пі кроку назад. Шістнадцять польських фортець стерегтимуть взятого в облогу ворога.

Малужинському невідомо, чи знають на командному пункті бригади, як склався бій. Рації не відповідають. Віп має зв'язок лише з командирами рот і екіпажами. Радист без упину посилає свої позивні, але вони десь губляться в хаосі голосів і звуків.

Раптом озвалася польською мовою якась «Вільга». Радист упіймав її випадково, шукаючи своїх на різних діапазонах. Голос «Вільги» звучав слабо, часом зовсім затихав. І все ж радист командирської машини впізнав: «Барвінський!» Оце так зустріч в ефірі! Здивований радист з'єднав з Барвінським комбата. «Вільга» змушена була розмовляти відкритим текстом. Барвінський розповів, що встиг раніше передати важливі дані шифром, та одразу його запеленгували. «Як тільки виходимо на потрібну хвилю...» — тут голос Барвінського подаленів, натомість почувся різкий наростаючий свист, неначе хтось навмисне глушив передачу. Та знов ось паче з-під води обізвалася «Вільга». Малужинський уважно вислухав Барвінського, хоч і не все зрозумів. Пообіцяв негайно доповісти «нагору».

В ефірі легко розминутися, і радист, якому пощастило почути голос свого абонента, мабуть, щоразу переживає таку ж радість, як друзі під час зустрічі віч-на-віч.

— Є! Є, громадянине поручник... Рація «хазяїна»!

Малужинський упізнав соковитий баритон Межицана. Генерал задоволений діями батальйону. Сказав: «Шкодливий кіт у мішку, треба подбати, щоб не розв'язався...» За повідомлення, одержане з «Вільги», подякував.

Попереднє завдання залишалось в силі: Малужинському утримувати рубіж і ні в якому разі не сунутися за греблі, чекати свою авіацію. Берегти снаряди, стріляти тільки напевне...

«Довгенько доведеться стерегти», — подумав Малужинський. Те, що він бачив, свідчило: танкова група гітлерівців поки що не відмовилася від свого наміру, рветься вперед на Віслу. «Про наші втрати доповідати рано», — зітхнув, повторюючи в пам'яті імена тих, кого вже нема. Чомусь подумав із сумом, що, мабуть, до списку втрат доведеться внести й Владислава Барвінського. Навряд чи вдасться йому з товаришами повернутися з ворожого лігва.

Наказ «хазяїна» берегти снаряди, стріляти тільки напевне передав усім екіпажам.

10

Генерал Зельц піднімався крутими східцями під склепіння старовинного костюлу. В куполі, розмальованім на біблейські теми, його спостережний пункт. Щоправда,

костюл цей стоїть далеченько від місць, де зараз точиться бій, але, мабуть, для командуючого фронтовою ділянкою досить і того, що видно звідси. А видно все ж багато. Он бовваніють обидві висотки, котрі стільки разів переходили з рук у руки і над якими Зельц сьогодні навмисне поставив хрест. Керувався при цьому заповіддю, яку чув з уст самого Гейнца Гудеріана на військовому навчанні в Мунстері під Берліном: «Уперед, вперед і ще раз вперед!» Нехай більшовики тішаться собі. Мине небагато часу, можливо, півдобы — доба, і вони без бою віддадуть йому не тільки Вигоду. Зельц відріже плацдарм од Вісли, позбавить його доріг і переправ. Не всидить на курганах генерал Чуйков!

Цейсівські лінзи найостаннішого випуску багатократно збільшують предмети, наближають до очей театр бойових дій. Стереотруба спрямована в район ставків, і командуючий з приємністю відзначає, що група полковника Кернера не порушила класичного строю, обраного для даної операції. Це дуже важливо!

З костюлу видно й частину шосейної дороги над Віслою, але там ще ніяких ознак руху. Тільки без упину стріляють гармати з протилежного берега. Ну, та нічого. Скоро вони замовкнуть,— думає Зельц і дивиться на свій годинник. Сьогодні Шостий повітряний флот, щоправда, підтримував Зельца лише символічно, скинувши з «юнкерсів» десятків зо два бомб, зранку він працює на Померанію. Але десь після п'ятої... На щастя, аеродроми не так далеко — під Варшавою. Є повна можливість маневрувати повітряними силами. Обіцяно після п'ятої, а тепер скоро шість. Генерал Зельц навіть прислухається, чи не летять «юнкерси». Їх удар у районі доріг, що ведуть до переправи, був би дуже вчасним. Саме там, як він розуміє, Кернера загальмували. Генералові видно сизуваті димки й спалахи пострілів. Колону Кернера підтримують понад триста гармат і близько сотні мінометів. Це перевершує щільність вогню на Курській дузі! А що протиставив Чуйков? Досвідчене око Зельца, який пройшов як офіцер через майже всі значні битви на Східному фронті, відзначає досить велику насиченість оборони на Віслі потужними вогневими засобами. Цей грім долинає і сюди, він належить великим калібрам.

Таке спостереження Зельца тривожить і радує. Хвалитися перемогою,— а він вірить, що сьогодні переможе,— над безсилим противником може тільки невдаха. Не в

традиціях дивізії «Герман Герінг» шукати легких перемог. Її або кидають в саме пекло, або бережуть для майбутнього. Так було нещодавно й на екзотичному італійському березі, коли його гренадери зупинили американські десанти. Та цейсівські лінзи об'єктивніші за власні проєкти генерала Зельца.

— А це що? Не всі наші танки активно діють... Он з добрий десяток стоять нерухомо. Окремі навіть не стріляють. Що собі думає полковник Кернер?! Зв'яжіть мене з ним негайно. Чуєте, я до вас звертаюся, майоре.

Артилерійський офіцер ніскільки не знітився під строгим поглядом свого генерала. Навпаки, він ніби чекав такого запитання, давно приготувався до нього.

— За греблями наші танки міняли бойовий порядок, розосереджувалися, враховуючи інтенсивність ворожого вогню... Частина з них підірвалася на добре замаскованих мінах...

— А сапери?! Де були вони? За кожну бронеодиницю, виведену з ладу мінами, полетять чісь голови! Зв'яжіть мене з Кернером... Якнайшвидше!

Зельц знову оглядав привіслянські луки, гаї, позиції, здобуті Кернером. Саме там він створить бази для майбутніх операцій за Віслою. Пристойні дороги, вигідний рельєф. Якщо широкий наступ Центральної групи армій, схвалений фюрером, матиме успіх, Зельц звідси здійснить стратегічний стрибок до кордонів СРСР. Через Люблін і Хелм.

Зельц задоволено згадує, як це сталося, що саме йому доручено командувати групою військ під Студзянками. Є генерали з більшим стажем, адже він одержав золоті погони лише кілька місяців тому. Все залежало від особистих зв'язків у вищих сферах, і він, Зельц, зробив ставку на партійних функціонерів. Не помилився, коли виступив тоді з промовою на партійному форумі. А це ж було майже напередодні вибуху бомби в ставці Гітлера. Як легко було йому сказати щось зайве. Серед присутніх він бачив свого старого покровителя, генерал-фельдмаршала фон Вітцлебена, генерал-полковника Бека, знав їх як відданих фюреру і націонал-соціалізму синів Третього рейху. Так і кортіло назвати себе їх вірним учнем. Обійшовся без імен. Поклявся ще раз мудрому фюреру. Це не зашкодило.

Поки майор намагався з'єднати його з Кернером, Зельц мав змогу багато що згадати. Де тепер Бек? Де Вітцлебен? Куди поділися ще десятки генералів і офіцерів, які були

присутніми в тому залі? Недавній гість з Берліна, майор Ліман, розповідав деякі подробиці. Страшно було навіть слухати. Їх розстрілювали і вішали в кам'яних мішках тюрми Пльотцензеє, тієї самої тюрми, де Гімлер тримав досі комуністів і антифашистів. Кореспондент «Фолькішер беобахтер» був особисто присутній під час страти учасників змови на одній з берлінських площ. Їх вішали на крюках за горло. Потім, розповідав Ліман, кінокадри цієї страти демонструвалися для берлінської партійної верхівки.

Все, що розповідав йому кореспондент, тільки поповнювало подробицями добре знану Зельцом трагедію колишніх його навчателів і колег. Багатьох з них він знав особисто, перед іншими схилявся як перед військовими авторитетами. Генерал-фельдмаршал Вітцлебен — один з організаторів вермахту. Сивий воєнний патріарх. Зельц у свій час одержав його благословення як випускник військової академії. Він і тоді, слухаючи Лімана, не міг приховати свого збентеження, і Ліман, помітивши це, замовк, ніби даючи змогу до кінця збагнути все, що сталося після викриття змови. Зельц миттю опам'ятався. По-своєму витлумачив мовчання берлінського кореспондента. Чи не випитував той Зельца з провокаційною метою? Співчуття до змовників — це теж зрада...

Щоб хоч як-небудь застрахувати себе на майбутнє, Зельц змушений був одразу ж бадьорим голосом, зі злістю навіть проголосити: «Той, хто підняв руку на нашого фюрера, кращого кінця і не заслужив! Кажете, Вітцлебену відмовили в останньому проханні, таки повісили, а не розстріляли? На те була воля народного трибуналу!»

Що він думав, той кореспондент, насправді про згадані події, Вільгельм Зельц не знає, та, зрештою, він не мав права, не вважав можливим цікавитися, хто що думає про страти в Берліні. Він, Зельц, залишився на посту, командує дивізією, він служить фюреру і великій Німеччині. Трохи навіть шкодував, що не осмикнув Лімана своєчасно, не присік його базікань.

Тепер уже і Лімана нема. Немає свідка не зовсім безпечної розмови. Навряд чи більшовики збережуть йому життя: майор Ліман нацист, ідеологічний ворог більшовизму. З такими в Росії не панькаються.

— Пане генерал, рація полковника Кернера не відповідає. Але ми зв'язалися з майором Крафтом. Він каже... Та, власне, Крафт сам доповідь.

У навушниках тріскотня, свист, далекі голоси. Потім один з них зміцнів, зазвучав чутніше. Названо його, генерала Зельца, кодове ім'я. Відповідь: «Так. Це він. Зельц слухає».

Не повірив у те, що почув. Перейшов на передачу, вимагаючи повторити все, що майор сказав допіру. Ні, вуха його не підвели. Вбито Кернера. Його вже немає на світі. Пряме влучення викликало вибух усередині «тигра». Загинув екіпаж і з ним полковник Кернер.

«От що значить нерозумно хизуватися», — замість жалю до загиблого Вільгельм Зельц осуджував його. Він, Зельц, ніколи не сяде в машину найвищого класу. «Тигр» сам по собі приваблива мішень, на нього полюють насамперед, а тут — королівський! Та ще з радіостанцією, якої не дадуть звичайному офіцерові.

Майор Крафт доповів, що змушений узяти командування на себе і чекає інструкцій.

«Змушений», — іронічно повторив у думці Зельц, він не симпатизував Крафту.

— Які вам ще треба інструкції? — строго запитав у майора, мовби розмовляв із школярем, а не з начальником штабу полка. — Виконувати бойовий наказ! Вийти в заданий район згідно плану операції «Хвиля». Вимагаю прискорити темп. І, чуєте мене, — танки ремонтувати на місці, повертати все, що можна, в стрій.

Смерть Кернера була несподіваною. Вони давно служили разом, і Кернер навіть мав більше шансів одержати дивізію і генеральський чин, ніж він, Зельц. Принаймні йому самому так здавалося. На Кернера оформлялися відповідні документи в штабі групи армій «Центр», але через деякий час для одержання призначення туди викликали не його, а Зельца. Зпайомий офіцер з відділу кадрів конфіденційно повідомив Зельцу причину такого рішення. У Греції розстріляно генерала Крейха, командира окупаційної дивізії, який намагався підняти бунт проти фюрера у своєму гарнізоні на Пелопоннесі. Крейх колись служив разом з Кернером і, як стало відомо службі безпеки, листувався з ним до останнього часу...

Все ж Зельц зняв свій генеральський картуз, розшитий золотом, яке ще не встигло зблякнути, і кілька секунд стояв, шанобливо схиливши голову. Зрештою, Кернер загинув на посту і заслуговує на добру пам'ять.

У Зельца немає сумнівів, що і без Кернера операція «Хвиля» продовжуватиметься успішно. Саме тепер дуже

вчасною була б поява авіації. Це підняло б дух військ і дезорганізувало б артилерію ворога. Та щось не видно обіцяних ескадрилій.

З штабом групи армій «Центр», де затверджувався план операції, у нього постійний телефонний зв'язок. Генерал не любить користуватися шифрами, кодами. Ще з минулих кампаній зберіг звичку віддавати свої розпорядження особисто, без посередників, водив танкове з'єднання в атаки, не закриваючи люка, а відтоді, як обставини війни змінилися, при звичаювався до нових вимог помалу, неохоче.

Спускався по крутих східцях досить жваво, наче нічого не сталося з Кернером, його першим заступником і колишнім суперником. А на свіжому повітрі прозоро, сонячно, ніде ні хмаринки. Якби Шостий повітряний флот дотримав свого слова!

Черговий по штабу групи армій нічим не порадував генерала. По-перше, нікого з відповідальних осіб не було на місці, всі у військах. Що ж до авіації, то порадили зв'язатися з штабом «люфтвафе».

Так, це був той самий голос: м'який, вкрадливий, досить приємний. Він упізнав його одразу й зрадив, що не треба буде витратити час на другорядних осіб, яких у кожному штабі достобіса. Чомусь кожен шпачок з високої канцелярії вважає своїм першим обов'язком помучити тебе непотрібними запитаннями. Добре, що на проводі сам командуючий Шостим флотом. Йому, Зельцу, пощастило.

— Так, так, пам'ятаю. Пам'ятаю свою обіцянку,— співчутливо і якимось ніби винувато муркотів командуючий.— Але, на жаль, наді мною теж є начальство... Всі машини як одна над Померанією. Не встигають заправлятися... Дуже шкодую, дуже...

— Принаймні скажіть, пане генерал... до кого звернутися? Операція «Хвиля» під загрозою.

Те, що командуючий розмовляв з ним доброзичливо, в тій же тональності, ніскільки не міняло справу. Генералові Зельцу потрібні літаки, а не співчуття.

У відповідь почувися зітхання.

— Хіба що вночі... Спробую допомогти вам після двап'яті. Здається, шеф на таку пізню годину нікому авіації не обіцяв.

Зельц мав би подякувати, так принаймні годилося б відповісти на терплячість до нього високопоставленого бонзи з «люфтвафе», який хоч і скаржився на хазяїна Германа Герінга, але був слухняним слугою.

Та замість подяки він вирішив нагадати командуючому, що як-не-як, а дивізія носить ім'я самого шефа, а той ніколи не залишав її без своєї уваги. Такий демарш командуючий зустрів новим зітханням.

— У Померанії зараз б'ються такі з'єднання, як «Велика Німеччина», «Вікінг», туди перекинута дивізію СС «Адольф Гітлер». Так що, генерале, на допомогу поза чергою — теж черга.— Він тихенько кахикнув, задоволений каламбуром.— А що там у вас сталося? — запитав серйозно.— Я чув у штабі Формана, що за південний свій фланг він спокійний.

— Власне ми наступаємо.

— От і добре. А то дехто забув, що є така форма операцій... Яка ваша заявка?

— На КП перебуває ваш офіцер, він у всьому інформований. Повинен нагадати, пане генерал, що наш план схвалений командуванням групи армій «Центр». І це не заявка, а наказ. Його треба виконувати і нам, і вам.

Мабуть, остання фраза не сподобалася авіаційному генералові, й він вирішив, що пора розмову кінчати. Все ж залишився ввічливим, уважним, так ніби за цими своїми якими ховався, як за бронєю.

— Прощайте, але мене викликає Берлін. Обіцяю, що не забуду вашого прохання.

Довгий гудок свідчив, що абонент поклав трубку. Одноманітний і безконечний, він мовби витверезив генерала Зельца, повернув його до дійсності. Це ж бо рік сорок четвертий, а не сорок перший! План «Барбаросса», розписаний по годинах, навіть хвилинах, виконувався як наказ фюрера. Не ті тепер часи,— сигнал автоматичної телефонної станції, яка обслуговує велике начальство, довго бринів у вухах і дратував Зельца.

Тепер він уже не був певний, що треба вводити в бій другий свій ешелон. Без авіації навряд чи вдасться форсувати Віслу біля плацдарму. Та й артилерія Чуйкова, яку мав би знищити Шостий флот, тримає під своїм контролем великий район, а це серйозно міняє картину. Згадав, як із самого початку не був прихильником операції «Хвиля», запропонованої штабом групи армій «Центр». Те, що з них двох не командира нижньосаксонців, а його, Зельца, призначили відповідальним уже не тільки за дивізію «Герман Герінг», а й за всю південну ділянку, накладало на нього ці складні обов'язки. Що ж, він не шкодував сил, робив усе, щоб відвернути загрозу на півдні, відкинути

більшовиків з плацдарму, і, можливо, якби не загинув Кернер... Так, Кернерові належала ідея «Хвилі». Але, на жаль, він невчасно, дуже невчасно помер.

А на що здатний Крафт? Зельц недостатньо знає цього офіцера, якого до них прислали з Берліна. Що він може? І чому саме він? Зельц переконаний, що Крафт не краща кандидатура на таку роль серед старших офіцерів, але... чимось же пояснюється оте його зухвале: «Я змушений узяти командування на себе».

Немає Кернера, мовчить колега з Нижньосаксонської Вальтер Гартман. А мав би доповісти, що там на Радомці. У нього, бач, своя ділянка, а те, що завдання в них спільне і що Зельц відповідає їй за Радомку, його не обходить.

Цікаво, чи є від нього щось хоч по штабній лінії?

З кімнати Зельца є підземний хід, а генералові більше подобається свіже повітря. Він вийшов на вулицю. Навколо штабу, під стінами сусідніх будівель, біля костьолу туляться танки охорони. Випадково знову побачив і ті машини, які прибули до них. Упізнав по напису на броні однієї з них — «Я брав Париж». Зараз ця похвальба звучала гіркою іронією. Коли це було?! Хвалитися Парижем у 1944 році звичайна дурниця. Так само можна було б написати на машинах його дивізії: «Я був під Москвою. Я бачив Волгу». Краще вже скористатися новими гаслами, які все частіше звучать у промовах радіокоментатора Дітмара, а то й самого пана міністра пропаганди доктора Геббельса: «Я захищатиму кожен метр землі фатерлянду» або «Берлін не віддамо!». Ці гасла принаймні мають і сенс, і майбутнє.

Ад'ютант Зельца, підполковник, супроводжував свого шефа, тримався поштиво у двох-трьох кроках.

— З прибульдами досі нічого не вирішено? — запитав Зельц.

— Поки що ні. Старший команди наполягає, щоб їх відправили назад. Або в Померанію, куди, як йому відомо, готувалася резервна рота.

— Звісно. Відсипатися у теплушці краще ніж воювати. Хтось, бачте, переплутав і не туди причепив їхню платформу. А де ви були, обер-лейтенанте? Потрапити на південь замість півночі — це треба вміти. — Вільгельм Зельц вважав обер-лейтенанта і всю його шайку напівдезертирами. Не туди приїхали, не там розвантажилися. Ні, вони мусять воювати. Шкода, що відразу не включив у групу Кернера. Нехай би понюхали... Мабуть, вони не німці, а

поганці-австріяки, котрі у свій час галасували за аншлюс, а тепер, наче страус, ховають голови й виставляють казенні місця. І цим шлях, бачте, у Померанію. Літають «юнкерси» і «месершміти», туди резервні маршові роти, а на півдні нехай усі дірки загуляє дивізія «Герман Герінг»... — Передайте моє розпорядження. Нехай цей... обер-лейтенант подасть рапорт. Нехай звернеться до мене з проханням. Я даю їм можливість служити в гренадерській дивізії імені Германа Герінга, підполковнику. Я не маю наміру «привласнити» ці два екіпажі з музейними танками, але не маю права їм відмовити...

— Це буде справедливо, пане генерал. Нічого, справді, в такий грізний час кататися сюди й туди. Я негайно передам ваше розпорядження.

У просторій з вікнами-нішами штабній землянці генерал застав якесь сумнівне зборище. Зо два десяткі офіцерів стояли і сиділи навколо стола заступника начальника штабу, а сам він виступав перед ними з промовою. Обличчя у слухачів смутні, як на похоронах. Ага, так і є, на столі Зельц побачив фотографію полковника Кернера з чорною стрічкою. «Вони уже знають...» Зельц зняв кашкет, зрозумівши, що тут відбувається своєрідна панахида, Кернер ветеран, починав службу, коли це була не грізна гренадерська дивізія, а скромний зенітний дивізіон.

Зельц постояв з хвилину, віддаючи шану загиблому, потім кивнув майорові — мовляв, продовжуйте.

— Я нагадав нашим людям, пане командуючий, про життєвий шлях одного з наймужніших офіцерів рейху. Полковник Фрідріх Кернер над усе любив велику Німеччину і нашого фюрера. Його приклад гідний наслідування.

— Так, Фрідріх Кернер справжній герой. Я б хотів вмерти, як він, у наступі. Такими міцна наша армія. Їх смерть ще більше згуртовує нас навколо фюрера.

Промова, яку він несподівано для себе виголосив, збадьорила Зельца. Як тільки розійшлися, генерал зручно вмовстився в похідному брезентовому кріслі, усім своїм виглядом дав зрозуміти майорові, що живим треба думати про живе. Той, прибравши зі стола траурну фотографію, розкрив теку з оперативними документами. Зельц зажадав почути, що є від генерала Гартмана.

— Почну з останньої радіошифровки. Підпис не генерала, а начальника штабу. Атаки на Радомці противник відбиває артилерійським вогнем і контратаками піхоти. Документи, вилучені у мертвих, свідчать, що тут діє свіжа

мотострілецька дивізія гвардійців. Противник використовує і танки, тоді як він, Гартман, позбавлений такої можливості. Командир Нижньосаксонської дивізії доповідає, що своїми силами він навряд чи зможе подолати опір противника і вийти до гирла річки. Тільки прорив танкової групи, в котрій тимчасово перебувають і його підрозділи, оволодіння ними районом переправи і берегової лінії оборони аж до гирла Радомки примусять противника відступити.

Вільгельм Зельц не помилився, коли із самого початку спілкування з нижньосаксонцями відчув у Вальтері Гартмані недруга. Він, певно, не міг примиритися з тим, що молодший за нього Зельц став, нехай і тимчасово, його начальником. Нахабна згадка про танки, без яких залишили, бачте, Вальтера Гартмана, має на меті перекласти на Зельца відповідальність за те, що дивізія тупцюється на місці, нічого по суті не зробила на Радомці.

— Генерал Гартман ніби обвинувачує нас? А пам'ятаєте, майоре, його позицію? Разом з Кернером він категорично висловлювався за концентрацію всіх бронеодиниць в одних руках?

— Це зафіксовано і в документах, пане командуючий. Але я думаю, що він заспокоїться, як тільки «панцервагени» вийдуть до переправи.

— Якщо вийдуть до переправи...

— Сумніваєтеся, пане командуючий?

— Нам дечого не вистачає, майоре. Насамперед авіації. Підводить нас Шостий флот.

— «Люфтвафе» страйкує. Крафту важко... Йому допомагають зараз наші далекобійні. Та цього мало. Мабуть, ми маємо право нагадати «люфтвафе»...

— Я вже нагадував. Мав щастя розмовляти із самим генерал-полковником Ріхтером фон Греймом. Приємна людина, навіть голосу не підвищує. Повна протилежність декому з «Центру».

— Що ж він? Чим пояснює затримку?

— Померанія... Вся увага їй... Ми — другорядний напрям. Так принаймні виходить. Боюся, що за це всім нам доведеться дорого розплачуватись.

— Генерал Гартман чекає вашої доповіді. Що йому передати?

— Йому потрібні танки, танки, а не вказівки. Читайте уважніше радіошифровку. Генерал скучив за танками. Але нічого, потерпить. Нам і без нього клопіт: задача з трьома

невідомими... Якщо наша операція, розпочата з благословення фельдмаршала фон Моделя, в силу якихось обставин утратила своє значення, ми повернемо танки Гартману. Можливо, вночі. Будемо тоді вважати, що проведено розвідку боєм...

— Але з приводу «Хвилі» є наказ. А фельдмаршал фон Модель не так легко міняє свої директиви.

— Подумаємо. Що у вас, крім шифровок Гартмана?

— Від майора Крафта. Просить мінерів. Танки потрапили на мінні поля, яких не виявлено раніше інженерною розвідкою. Для маневру групи Крафта треба їх знешкодити або забезпечити надійні проходи.

— У який бік проходи? Добре, дамо саперів своїх із повітрянодесантного батальйону. Розпорядіться... Думаю, справляться. Більш нічого важливого?

— Подробиці смерті полковника Кернера. Його машину атакували польські танки...

— Знову поляки? Як бачите, вони переслідують нас скрізь... Під Монте-Касіно мали справу з Андерсом. Там вони були озброєні «шерманами». Так собі...

— Тут поляки на «тридцятьчотвірках». Снаряд пробив бокову броню, а вибух всередині довершив трагедію. Найгірше те, що майорові Крафту не вдалося навіть евакуювати підбиту машину з поля бою. Встигли тільки забрати загиблих. Він сподівається, що танки другого ешелону...

— Дуже розумний ваш Крафт. Сповістіть йому, що він особисто відповідає... Другого ешелону не буде. Так, ми не можемо ризикувати, майоре, нам ще довго воювати, а без танків, якщо ми їх ось так... Яка ж війна без танків?

...Сходи під його погами рипіли і похитувалися, драбина здалася йому не дуже надійною. Невже він стомився? Адже нічого, власне, ще не зроблено. Ще далеко до вечора. Та й він не обіцяє спочинку. Минулися ті часи, коли вночі дозволялося спати. Тепер головнокомандуючий докоряє, що його генерали й досі не навчилися воювати так, як воюють більшовики.

Під склепіння костюлу звідкись здалеку прилинули звуки авіаційних моторів, він побачив своїх спостерігачів, які озирали залитий сонцем небесний океан. Але всі вони дивилися чомусь не на захід, звідки мав би з'явитися флот генерала Ріхтера фон Грейма. Спостерігачі, мов соняшники, повернулися обличчям до сходу.

Зельц мовчки припав до стереотруби. Тривожне оцінення одразу скувало його.

Авіація справді з'явилася над плацдармом, але це була не своя авіація, не Шостий повітряний флот, не «юнкерси» й не «хейнкелі», не «фоке-вільфи», не месери. У першій хвилі, яка трималася досить високо, було кілька десятків важких бомбардувальників. Бомби вже сипалися з-під них, і навіть сюди, в костьол, долинули звуки вибухів і голоси сирен. Генерал Зельц безпомилково визначив по вогняних спалахах і чорних фонтанах землі й диму, які виникли одночасно в багатьох місцях, бомбардують колону Крафта. Не встигла ще перша хвиля «петлякових» пройти над плацдармом, як із-поза лісу виринули бистрі, мов винищувачі, добре знані на фронті «літаючі танки». Ще на підході до Вісли штурмовики почали обстріл лівого берега, їх удар був націлений на ті ж привіслянські луки.

«Бідний Крафт. За таких умов його досвіду замало».

Даремно Зельц націлював свою трубу то на південь, то на північ, то на захід, чекаючи, що ось-ось з'являться в небі свої.

Он уже не стало видно і радянських бомбардувальників, а штурмовики продовжували карусель, пірнали згори вниз і знову набирали упевнено висоту.

Похмурий, так і не сказавши нічого офіцерам, які з надією дивилися на командуючого, чекали від нього якихось важливих розпоряджень, генерал Зельц відштовхнув радиста, який випадково попався йому на дорозі, і став спускатися в прохолодну сутінь костьолу.

Дякувати богові, перозумна ідея палезала Кернеру. Більшовики не злякалися ні чисельності бронеодиниць, ні можливості втратити переправу. Чи варто в таких обставинах ризикувати і далі? Зрештою, навіть вихід на Віслу нічого не змінив би з точки зору стратегії. На нинішньому етапі війни, якби це від нього залежало, Зельц обрав би не наступ, а оборону. Оборонятися на вигідних рубежах, берегти сили, тягнути час. Може, ті, кого покарали після двадцятого липня, й неправі були, намагаючись усунути фюрера, але Зельц признався зараз собі, що й він до певної міри солідаризується з ними. Залізна оборона на Сході й сепаратний мир на Заході. Мир чи навіть капітуляція перед Англією й Америкою... Залізна оборона проти більшовиків аж до того часу, поки можна буде знову рушити всіма силами в наступ на Схід, щоб принаймні зберегти для себе хоч частку Європи.

Ні, він не кине у вогонь усе, що залишилося під рукою. Зберегти сили. Перейти до залізної оборони.

Тепер вони вже не йдуть стройовим кроком, як допіру, коли «прощалися» з лігвом генерала Зельца. І Рафаїл Гамеров не вдає із себе вишколеного гітлерівського обера.

На узліссі «пасивної» зони навіть дихається вільніше, дарма що поряд мочари й урочища.

Старі сліди «люхсів» знайти важко. Тут вибиралися на дорогу, але то було вночі, а дерева скрізь однакові — береза, сосна, осика, спробуй запам'ятати.

Ще на них німецькі погони, німецькі нагороди, та в лісі вони не стережуться, гомонять по-своєму. А може, завчасна така поведінка, може, і в цій глушині виставлено пости і засади?

Спіткнувся на корчагу, лається Леон Швайда.

— Дайте спокій своїй «холері», скучили, певно, за нею, — суворо попереджає майор Гамеров.

Леон утихомирюється, але ненадовго. Знову чути «холеру», йому справді набридло перебувати в чужій шкурі, він тішиться свободою, як мала дитина.

У лісі загадкова тиша. Не гуде, не гримить фронт. То з ранку до ночі аж земля здригалася, а з учорашнього дня, наче по обопільній змові, почали замовкати гармати, порідшали вибухи і тільки в містечку, де вони перебували на «пташиних правах», у самому лігві ще кілька годин маневрували танки, розповзалися увсебіч, виконуючи новий наказ генерала Зельца. У цей самий час і «Вільга» отримала радіошифровку.

Кілька важких снарядів розірвалися поблизу костюлу, і в штабі зчинилася метушня, танки охоронної роти поспіхом зайняли позиції на дорогах, офіцери озброїлися автоматами і, видно було, займають кругову оборону. Сам генерал терміново вибув у невідомому напрямку.

Може, виручати танкову колону, яка зав'язла десь на плацдармі? Навряд. Рух у той бік давно припинився. Поверталися нерозвантаженими машини з боєприпасами, схоже — десь перерізано комунікації...

І їм, прибудним, наказано триматися роти охорони, з нею, як доведеться, відбивати ворога. Втім, у «Вільги» є свій справжній хазяїн, для неї дійсно тільки його розпорядження.

Позаду залишилися шлагбауми, патрулі. Ніхто не зупинив, ніхто не поцікавився, куди це марширують танкісти на чолі з обер-лейтенантом. Не до них.

Але де ж сліди, які мають вивести їх до своїх?

— Той лісок був ніби старшого віку. А тут берізки зовсім молоденькі,— розмірковував уголос майор Гамеров,— важкувато без провідника...

— А він же хотів залишитися з нами,— згадав Владислав Барвінський.

— На жаль, ми не мали права ризикувати. Фашисти схопили б його одразу, такі на волі у них не гуляють. А в Адама Лапинського син у нашій шпиталі. І дружина чекає.

— Це вірно, громадянине майор,— згодився Барвінський.— Лапинський і так прислужився нам добре.

Чим далі в глибокі ліси, тим вологіший під ногами ґрунт. Тут, у низині, берези вже поступилися дебелим зеленокорим осикам. Шарудить чорне торішнє листя, між деревами блукає присмерк.

Леон Швайда іде трохи попереду, стриже очима. Ось він зупинився і став придивлятися до порослого мохом горбочка, щось його зацікавило. Може, гриба знайшов?

— Здається, наш «автограф»...— не зовсім упевнено проказав він,— наче плугом перевернуто скибку, а далі... далі схоже на відбиток гусениці. Але чому ми прокладали собі шлях у воді, бачите, куди тягнуться сліди? Не розумію. Поруч суша, а ми...

До Швайди підійшли інші. Механік-водій Юзеф Шимон припав на коліно, розчепіреними пальцями виміряв залишену гусеницею пам'ятку.

— Так. Наш «люкс». Здається навіть, мій. Я впізнаю по малюнку. Кілька секцій гусеничного ходу не стандартні, виготовлені в майстерні, тому й шкопиртають, як погана підкова... А де ж пройшла друга машина? Треба шукати...

Вони придивлялися до кожної заглибинки на землі, схожої на колію, до потрощених сучків і знову дивувалися: на крилах, не інакше, летів «люкс» механіка-водія Юзефа Шимона. Ніяких згадок про себе не залишив на гіршій землі...

По стовбурах дерев, нарешті по сонцю, яке помалу, неохоче хилилося до західного крайнеба, легко визначити, де знаходиться плацдарм, але шлях до нього і для піших не простий, перетятий непрохідними болотами, чорторіями, колючими заростями. І з Лапинським вони часто зупинялися перед несподіваними вирвами або звалищем мертволісся, і доводилося вертатися назад, шукати об'їздів, мостити гаті, кидати під танки живу деревину.

— Я так думаю,— обізвався знову Леон Швайда, який ще раз старанно оглянув знайдений раніше слід,— це Вісла пожартувала з нами, таке часто трапляється. Вийде раптово з берегів, наробить людям лиха і знову повертається в своє лоно.

— Чудний ти, чоловіче. Де повені взятися? Увесь місяць сухий, ні краплинки у серпні не впало.

— Одрозу видно городянина. Віслу треба знати, Юзефе. У нас пече сонце, земля від спеки тріскається, а десь в іншому місці, у горах дощі періщать, аж гуде. Багато річок там свій початок беруть, від Карпат до Балтійського моря тече Вісла. Напувають її щедро Дунаєць, що народжується в Татрах, Карпатський Сян, Вепш і Вільга...

Порослий мохом горбик не підкорився химерній Віслі й добре прислужився їм. Як тільки Леон увійшов у рудуватого кольору літепло, зробив кілька кроків, одразу угледів те, чого шукав. Вода не розмила свіжих колій, прокладених танками; Леон тьопав убрід, високо піднімав ноги, щоб не бризкатись, помахав пілоткою, кличучи танкістів до себе. Якийсь час вони ще трималися суші, та Леон Швайда усе віддалявся і віддалявся — так, певно, диктувала траса. Довелось-таки усім замочити ноги.

Вода, напрочуд тепла і досить чиста, швидко набралася в чоботи з короткими на німецький манір халявками, потім сягнула вище колін. Трав'янисте дно тут ще не замулене, і приємно було спостерігати, як сновігають при самій поверхні зграйки сріблястих мальків, які запливли сюди із самої Вісли. Вода, видно, прибувала помалу, і все навкруг залишилося таким, як було. Навіть тендітні зовсім деревця росли собі на облюбованих місцях, вони нескромно задивлялися на своє відображення у дзеркалах, що поблискували навкруги, гордовито шелестіли зеленістом. Мабуть, їм здавалося, що віднині почалося і для них нове мандрівне життя.

Швайда щось угледів у себе під ногами, зупинився ніби зачарований. Майор Гамеров подумав, що Швайда натрапив на черепаху, які, знав, водяться на мілководді. Але ні, це було ще більше диво: під водою навколо старого пенька росли гриби! Півдесятка справжніх ісіньких підосичників. З червоними і жовтими головами. На білих краплистих ногах, схожих на гусячі шиї. Вода застала їх зненацька, і гриби опинилися ніби в акваріумі.

Лагідна віслянська вода, бездонне небо і ці, наче намальовані, підосичники — все діяло на танкістів заспокій-

ливо, мов чари доброї феї Ванди, яку поляки охрестили Сиреною. Не хотілося думати ні про війну, ні про те, звідки вони повертаються і куди прямують. Напевне, комусь із них згадувалося дитинство й такі ось мандри в заплавах річок, яких на рідній польській землі не злічити; інші мріяли про свою домівку, про зустріч з батьками, про коханих дружин і наречених, про дітей...

Майор Гамеров, прислухаючись, як спокійно булькоче, як прискає з халяв вода, задоволено міркував: щасливо все їм обійшлося, шкодував тільки, що довелося залишити «люкси». Вони згодилися б і бригаді. Але сам «хазяїн» наказав використати їх за іншим призначенням. Якби хтось вирішив показаяїнувати без них у «люксах», не встигнув би і покаятись. Варто тільки відкрити люк, як вибухнуть обидві машини. Шкода, десь виїхав Зельц і все може статися без нього.

Він думав також, майор Гамеров, що на гвардійському плацдармі, мабуть, багато змін після останнього жорстокого бою. Давно значився у зведеннях плацдарм під Студзянками, з усіма лісами й урочищами, з роз'їздом і сторожкою, з двома висотами. А спитати в генерала Логунова, чи відчував він себе повним хазяїном на цьому клапті землі? Майже скрізь позиції гітлерівців підходили впритул до гвардійських, перепліталися з ними на всій території, й часом зв'язкові, пробираючись у лабіринтах ходів сполучення, потрапляли в халепу: замість рідних знайомих облич свого гвардійського взводу чи роти перед ними виникали перекошені подивом і страхом обличчя чужинців.

Брести у воді значно важче, ніж іти по землі. Гамеров уже добре стомився і тому зрадив, відчувши, що низина кінчається. Нарешті перед ними справді сухе узвишшя. На траві збереглися сліди машин. Ось де вони мають право перепочити перед останнім стрибком.

Мабуть, тому, що гармати мовчать, важко зорієнтуватися, чи далеко до своїх. Ще ніяких прикмет переднього краю. Тут, у плавнях, збереглося все таким, як було, не видно повалених вибухами, розчавлених дерев. Земне лоно не перекопане солдатськими рискалями, воно лежить собі, зігріте сонцем, замріяне, повите мерехтливим серпанком, щебече, посвистує, виспіває птаство, так ніби за давніх часів, коли в цих мазовецьких предковічних краях водилися ще ведмеді і вепри, на котрих полювало вельможне панство. Тільки Вісла ховається десь, не озивається до них

гомоном хвиль, причаїлася, як змучена бранка. Невже і вона втратила свій непокірний норів і свою впертість, звичку прокладати собі щоразу нові русла? А як величаво котилася вона повз мальовничі міста, побудовані мазурами, повз муровані з білого каменю фортеці, й замки, і ажурні вежі костьолів. Дивовижні картини може уявити собі той, хто хоч трішки зачерпнув ковшем із джерел тисячолітньої історії Польщі.

За острівцем, котрий дав їм обсушитися трохи, знову неглибока водойма. Залило низинки і тут. Колія, залишена танками, петляє і ховається від очей, і все ж вони знаходять її, ідуть, прив'язані до неї надією, що, зрештою, вибредуть куди треба, і спогадами про те, як дві неповних доби тому прокладали вони собі цю незвичайну трасу.

— Ану, стійте. Не булькотіть,— майор Гамеров зупинився, став прислухатися.

Праворуч від них, за лісом, спалахнула стрілянина. І хоч це вмить розвіяло ілюзію миру і спокою, навіяну вічною і, здається, недоторканою красою привіслянських заплав, мрійливим подихом літа, але той жорстокий голос зброї й збадьорив їх, тружеників війни, які поспішали на своє місце в строю.

А день трохи пригасав. Потемніла, здавалася глибшою вода під ногами, губився слід. Хоч на цій дорозі вони піхтурою вперше, але пам'ять зберігала бачені крізь щілини «люхсів» прикмети — то купи приземкуватих сосон, схожі здаля на скирти, то невеликий курган з кучерявим підліском, то здичавілу грушу в оточенні гладеньких осик. Усе це тепер задивлялося в сонну воду, напоєне нею вщерть, відсвіжене, помолоділе. Сріблястий туман пасмами, наче павутиння бабиного літа, напливає з Вісли. І що б там не чекало попереду, серця билися жвавіше, їх сповнювало передчуття зустрічі з побратимами і друзями.

Майор Гамеров уже й призабув, що на ньому чужинська форма, погони обер-лейтенанта. Поляки, що крокували з ним поруч, нагадали: надто балаганний був у них вигляд. Владислав Барвінський устиг позривати всі свої цяцьки на френчі, не залишив і залізного хреста, яким «хизувався» перед Зельцом. Став схожий на партизана, а не на «зольдата» вермахту. Леон Швайда хитрував, скинув френч, але ніс його з усіма регаліями в руках, напихваті, страхуючи себе: мало хто може зустрітися у нейтральній зоні? Литовець з Вільно Вітаутас Бута прикрасив трофейну пілотку папороттю, наче пером дивовижного птаха, і стояв, схожий

на воїна з племені ірокезів, оспіваних Лонгфелло в пісні про Гайавату.

Останнє «нічийне» болото... Тут можуть зустрітися свої і чужі. Воно ширпало, вода закривала покладену ними напередодні гать. Юзеф Швайда бреде по глеюватому місиву, намагає під ногами потрощені гусеницями танків мостини...

По них одразу застрочили з кількох напрямків: з-за дерев, біля яких тільки-но пройшли, від кущуватих сосонок, від чорних, притоплених у болоті колод. Кулі свистіли, дзижчали, як наполохані джмелі, скаламучена вода закипала бурульками. Гамеров відчув, як щось хльоско вдарило його в плече, опекло, та він з усіх сил рвонувся вперед, як впав уже на сухому й ще одна куля наздогнала його, як зацеміло в правій нозі. Один за одним танкісти вискакували з болота, залягали серед мочаристих горбочків. Не відстрілювалися поки що: вести вогонь на таку відстань, та ще з парабелумів — безнадійна справа.

Ті, що стріляли по них, так і залишилися в засідках, не насміялися показатися на світ божий, певно, не дуже вірили в свою безкарність у цій, повній несподіванок, нейтральній зоні.

Радист Вітаутас Буга останнім вибирався з болота і вже біля самого берега раптом упав на коліна, потім схилився, наче надумав напитися. Найближче до нього був Барвінський, він одразу підхопився, побіг, пригинаючись, до пораненого литовця. Туди ж кинувся і Леон Швайда. Майор Гамеров, тамуючи біль, тривожно спостерігав за ними. В тому, що сталося з ним, з його товаришами, винуватив себе.

Та ось ожили, захиталися кущі зовсім недалеко від Гамерова, він побачив у заростях червоноармійців із станковим кулеметом. Ще мить — і «максим» кількома довгими чергами прочесав місцевість по той бік болота. До кулемета приєдналися автомати, рушниці.

Залпи гриміли ліворуч і праворуч від Гамерова, відчувалося, що їх прикриває вогнем цілий підрозділ.

Ворог зачаївся, не стріляв. Певно, притиснуті до землі, гітлерівці вичікували, а може, й відійшли.

Санітарами командує лейтенант. По акуратній, пошитій на замовлення, формі видно, що він тут повачок, можливо, недавно в військового училища. На погонах блискотять емблеми медичної служби.

Гамеров намагався підвестися, але нога зробилася неслухняною, пекло в коліні. Штани і чобіт заюшені кров'ю.

Його поклали на плащ-палатку і понесли. Офіцер-медик, дізнавшись, що має справу з майором Червоної Армії, захоплено розглядав Гамерова, не наважуючись про щось розпитувати. Першу допомогу подавав власноручно, вибравши для цього затишне місце в порослій папороттю балочці. Сюди ж принесли незабаром і Вітаутаса Бугу, привели під руки Леона Швайду, якому куля влучила в плече. Та найбільше з них постраждав Вітаутас. Лейтенант медслужби перев'язав йому голову, обидві руки...

Гамерову місцевість була знайома, саме на цій пасивній ділянці переходили лінію фронту. Знав багатьох офіцерів полку, що воювали тут, на правому фланзі плацдарму. І все ж хотів пересвідчитися, що не помиляється. Запитав лейтенанта про підполковника Байгушева.

— Байгушев? Не знаю такого. На якій він посаді?

— Командир полку.

— Ага, це, мабуть, не наші... — І лейтенант умовк, наче не захотів ділитися таємницею.

Поки їх перев'язували, стрілянина вщухла. Червоноармійці з кулеметом спустилися в балку і зникли в лісі. Повз Гамерова пройшли піхотинці. У тиші чути тільки стогін пораненого литовця. Та ще не дають спокою власні рани. Якби не вони, здалося б, що Гамеров бачив поганий сон.

Неподалік зафуркотіла машина. Гамеров подумав, що санітарна. За ними. Та на гребені балочки зупинився віліс. Знайомий номер — машина належить політвідділу, нею часто користувався і Гамеров. А це ж хто? Невже капітан Романов?

— З поверненням, товаришу майор! Бачу, трохи спізнився? — Романов, інструктор політвідділу, винувато дивився на Гамерова, на поранених поляків, наче це його провина, що вони пролили кров. Так почувається, мабуть, кожна справжня людина, ставши свідком чужого лиха. Про подробиці сутички не розпитував. На війні як на війні... Романов сказав, що мав особисте доручення генерала Логунова зустріти їх в умовному місці, бо тепер це вже ділянка іншої дивізії.

— Он воно що... А я питаю в них про Байгушева. Де ж тепер ми?

— На плацдармі! Стоїмо щільніше і трохи, як то кажуть, розширили свій життєвий простір.

Віліс віддали для поранених. З майором Гамеровим Вітаутас і Леон.

Місце майора поруч з водієм. Він не помилився, коли ще

раніше впізнав лісок за галявиною. Справді, тут стояли польські танки, але зараз їх немає, на «тридцятьчотвірках», замаскованих під деревами, замість білого орла гвардійські знаки. Поблискує скло штабних машин з антенами, а далі, прикритий камуфляжною сіткою, велетень ІС-2.

Віліс мчить по накоченій дорозі, й он уже праворуч знайома Гамерову висота Вигода. Дивно, але по них не стріляють. Шофер не звертає на Вигоду уваги, усім своїм виглядом стверджує: тут безпечно. Вантажні машини сновигають між Вигодою і фільварком, заправляється біля цистерни на картопляному полі бронеавтомобіль. Ще два дні тому він би собі цього не дозволив. Тільки в повній темряві Вигоду постачали боеприпасами і харчами, а звідти забирали поранених, тільки вночі. Ворог з тієї осоружної Вигоди запускав освітлювальні ракети, й тоді усякий рух завмирав.

Так, за якимсь новим законом живе нині плацдарм: Гамеров те відчуває на кожному кроці. З боку переправи назустріч їм з гуркотом котяться самохідки. Все нові й нові. Артилеристи в касках на броні приземкуватих машин, схожих на танки без башт.

Розминулися з самохідками, пилкожить нова колона. Що там, під новенькими брезентами,— не видно. Але на бортах емблема артилерії.

Ось, нарешті, очам відкрився видолинок, ставки і греблі. За ними скрізь непорушні танки з хрестами. Кладовище сталевих потвор.

Віліс і далі м'яко котився понад лісом, майор Гамеров знову впізнав знайомі місця. Ось там за соснами стояв окремий протитанковий батальйон. Він бував не один раз у гвардійців, яким доводилося щоразу віч-на-віч стрічатися з ворожою бронею. А за цим містком, що перетинає суху балку, дивізійний медсанбат. Наказав шоферові зупинитися. Справді, серед молодих дерев біліс березовий шлагбаум.

Вартовий підійшов неохоче. Його мало цікавила машина з пораненими у німецькій формі. Раптом упізнав свого танкіста Швайду.

— Леон, чортяка тебе забери. Живий! А де ж Владек Барвінський? Тут про вас складають легенди...

Тепер він з повагою дивився і на Гамерова. Леон встиг перезирнутися з ним і зрозумів — за шлагбаумом у лісі їхня Польська бригада. Спало на думку, що як не зараз,

то вже потім навряд чи він побачиться з однополчанами. З медсанбату одвезуть у лазарет, звідти далі. А він же нічого не знає про свою роту, про друзів. Як їм воювалося? Оте кладовище чужих танків за ставами, яке він бачив здалека, свідчило — бій був жорстокий і нещадний.

— Ти чуєш, Вітаутас, тут наші! За цим шлагбаумом наші. Може, хоч на хвилину заїдемо, га? Я думаю, громадянин майор дозволить. Тільки на одну хвилину...

— Я теж хочу побачити наших, Леоне. Хоч попрощаємось.

Вартовий надумав було підняти шлагбаум, але щось згадав і притримав його.

— Як на хвилину, то нічого не вийде, хлопці. «Хазяїн» саме розпочав перекличку. Після бою нас вивели, Леоне, в резерв. Ото й хоче генерал бачити, хто залишився в строю...

— Дозвольте, громадянине майор.

— Дозволю...

Іх ще раз зупинили. І, мабуть, попросили б вийти з машини, якби не поранені. У затінку старих берез спочивали штабні броневих автомобілі, мотоцикли, віліси. Вони зупинилися перед великою галявиною, на якій вишикувалися шеренги танкістів. У центрі, під розгорнутим бойовим прапором бригади, командири полків і комбриг. Трохи попереду зліва — підполковник Малютін. Луною розлягався в повітряній лісі голос генерала Межицана. Він називав бійців, і танкісти відповідали йому.

— Тушевський?

— Я!

— Перковський?

— Я!

— Замора?

Що свідчила ця коротка пауза? Танкіст, якого викликали, зазівався і тому не чути звичного «я»? Але пауза несла в собі й тривогу. Вона була зовсім короткою.

Пауза на перекличці. Та в ній часто вміщалося ціле людське життя.

Тепер слово належало начальнику штабу:

— Замора пролив кров у бою за вітчизну. Лікується у шпиталі.

І знову викликав своїх воїнів генерал Межицан.

— Гжибовський?

Ще одна пауза, цього разу довга і красномовна. Застигли ряди в суворім мовчанні. Кожен із тих, кому пощастило

вийти живим з бою, знає, яка доля спіткала Гжибовського. Зараз підполковник Малютін прокаже печальні слова, але вони вже не здивують нікого. І поряд з Людвіком Гжибовським у пам'яті кожного стане командир танка Тадеуш Смольський, механік-водій Кароль Зілінський, радист Анджей Понятовський. Генерал Межицан ще викликатиме їх пізніше, але й вони мовчатимуть, як мовчить їх товариш. Усі четверо залишилися за греблями, де й зараз як неопаліма купина височіє задимлена «тридцятьчотвірка». Сталь піде потім на переплавку. А люди в сирій землі, в тій самій землі над Віслою, яку вони смертю своєю оборонили від ворога.

— Леон Швайда? — називає генерал Межицан.

Ще одна пауза? Ні, вона триватиме лише мить, поки голос комбрига долине до людей із закривавленими бинтами, що спізнилися на перекличку.

Та ось голос відгукнувся в гайку і, багато разів повторений дубами, березами, буками, долинув до Леона.

Він міг би, Леон Швайда, з місця відповісти, сказати, що живий, щоб не була такою довгою і жорстокою пауза, але щось підказало йому, що треба не так. Притискаючи поранену руку до грудей, вийшов стройовим кроком із лісових сутінок на галяву. В брудній, вимащеній болотом трофейній одежі, із закривавленою пов'язкою, без погонів і будь-яких знаків, які б засвідчували його приналежність до регулярної польської армії.

— Леон Швайда? — повторив генерал Межицан, і це вже був не суворий командирський голос, а голос батька, який зустрічає сина з важкої дороги.

— Я! — відповів генералові Леон.

Книга четверта

ВІНЧАННЯ З МОРЕМ

Підпоручник Антон Громадка повернувся до свого міліцейського відділка, як уже стемніло. Важко присів на стілець біля чергового, запалив цигарку.

— Ну, як ваші пошуки? — запитав капрал Брожек. — Знову, бачу, не пощастило. Але то нічого... Кого немає серед загиблих — обов'язково знайдеться. Вірте моєму слову. — Він знав, що вчора і сьогодні вранці Громадка обстежував знайомі місця на Нижньому Жолібожі, де в серпні минулого року тримали оборону загони Армії Людової. І тоді, коли сусідні гарнізони аківців, виконуючи капітулянтський наказ Бура, змінили національні прапори на білі ганчірки ганьби — здалися гітлерівцям, тут, у кварталах одноповерхових будинків, в окопчиках, що ховалися під зеленим шатром садів, на вуличних барикадах тривав опір. Поруч з героїчними людовцями билися їхні родини. Громадка командував взводом, в якому спершу налічувалося близько сотні бійців, але з кожним днем утрати зростали. Через місяць їх лишилося тільки одинадцять. Та ще двоє, за котрих він особисто карався, — його дружина Яніна і шестилітній син. Маленький, ненагодований Казимир по-дорослому при звичаївся до повстанських лихих буднів, звик до надокучливих вибухів, божевільного лементу сирен, стогону пораниених, котрі ховалися, як і він, у малонадійних погребках, а спав наче після важкої хвороби. Капралові Брожеку Громадка завжди розповідав про свого малого з такими подробицями, що той під час зустрічі, певне, впізнав би його. Та про це можна лише мріяти. Повна капітуляція, проголошена Буром, дезорганізувала повстанців, гітлерівці крок за кроком — майже безборонно — просувалися по території, над якою, немов свічки на вітрі, погасали біло-червоні польські штандарти.

Згадуючи останню ніч, коли людовський командир повів їх до Вісли, Громадка ніяк не може пробачити собі, що не наважився тоді взяти з собою Яніну і сина. Все було

так, як обіцяли друзі: гармати Війська Польського і радянські артилеристи у визначений час відкрили шквальний вогонь, прикриваючи зону, де в сутінках переправлялися на східний берег варшав'яни. Але ті, хто зустрів їх у Празькому передмісті, не повірили своїм очам. Оця купка озброєних людей і є те, що залишилося від повсталого Жолібожа?

Чорною прірвою розмежувала Вісла і родину Антона Громадкі. На що мав надіятися? Хіба не бачив, як жорстоко поводитися карателі генерала Готта. Вже після того, як Бур склав зброю, а рештки розбитих загонів Армії Людової перейшли на нелегальне становище, ворожі танки безкарно вогнем і гусеницями підкоряли все живе. Гітлерівці, наче хорти, гасали скрізь, не минаючи жодної ями, пристосованої населенням під укриття, знищували всіх підряд, не милували ні жінок, ні дітей.

Був Громадка й свідком підступних обіцянок — виявляти доброзичливість і гуманність до тих, хто своєчасно кається. Німецьке командування з повсталого міста евакуювало незначну частину населення, а декому дало притулок у напівзруйнованих тюремних камерах. Втім, що сталося далі, ніхто не знає. Повели евакуйованих разом із тисячами й тисячами в'язнів численних концтаборів, котрих фашисти гнали етапом через Варшаву, чи, може, звільнилися від «баласту» десь у ярузі, як робили завжди, відступаючи з великих міст?

Він, Громадка, шукав слідів Яніни і Казимира в руїнах Пав'яка. Ходив серед покрученого вибухівкою залізччя, читав написи на бетонних брилах, на рештках стін, розмовляв з багатьма такими ж покривдженими долею, безнадійними шукачами, як сам.

— З багатьма? А скільки ж їх узагалі, варшав'ян? Кажуть, зареєстровано не більше двох тисяч. Аж не віриться, — ділився своїми думками капрал. Брожек... — Звичайно, не всі ще об'явилися, взялися на облік, і все ж розум не хоче згоджуватись. Де поділося мільйонне населення столиці? Одні загинули, інші в концтаборах, на каторжних роботах у Німеччині. Ну, а ті, які врятувалися, вижили, — хіба вони залишаться у цій кам'яній пустелі? Жолнеж сяк-так переб'ється і помарширує далі, а цивільній людині як бути? Он скільки сиріт голодних наша Тереза назбирала! Ротмістр Яворівський за голову візьметься, коли побачить; чим їх годувати, де взяти одяг, узуванку, де класти спати? Я, громадянине підпоручник,

дивився на бідолах і про вашого сінка подумав: може, й він без притулку, чекає допомоги від добрих людей. Кажете, йому шостий рочок?

— Шість. На той рік до школи...

— І в нас такі є... Але й зовсім малих горобенят не бракує. Без матері, без батьків — самі... Тереза каже, один при ній мерзлу землю гриз замість папи...

Важко ступаючи, Антон Громадка пішов до кімнати, умебльованої ліжками й канапами. На столику блимала прикручена лампа, двоє його колег уже спочивали, покрившись шинелями. Громадка роззувся, витяг з кобури пістолет, сховав під подушку. Посидів ще трохи, втомлено спершись ліктями на коліна. Потім таки приліг, але ще довго не міг заснути, перед очима пропливали повержені ниць квартали Жолібожа, непролазні кам'яні петрі, хаос, схожий на виверження вулкана, сором'язливо прикритий білим саваном. Добре, що сніг хоч сівся з ранку до вечора і чорні згарища ховалися під ним, крім хіба тих, де під нашаруванням щобеню і попелу пришикли гарячі вуглини. Він бачив трупи варшав'ян з вибіленими морозом обличчями — їх ще ніхто не впізнав; бачив, як підходили люди, піднімали накриття, вдивляючись. Вразила його уяву мармурова статуя жінки. Нагою вона була вирізьблена майстром, і тоді нікому в голову не приходило ховати під одежею її гарне тіло. Та зараз лежала вона, немов людина з живої плоті, хтось прикрив мадонну обгорілим пледом. Для чого?

Дідуган у довгополому пальті, з отороченими сріблястою парчею рукавами, можливо, служитель музею, помітив зацікавленість підпоручника.

— Так, це витвір нашого Тадеуша Брейєра. Але подивіться, пане, який автограф залишили на польській мадонні сучасні варвари, — і старий поляк обережно підняв засніжений плед.

У статуї, справді, прострілені груди, понівечене плече, замість очей зяяли два чорні отвори.

Громадці потім згадалося, як одного разу Яворівський повів його до моста Понятовського. Уславлена Сирена з мечем, відлита з бронзи, стояла, понівечена вандалами так само жахливо, як ця — мармурова.

Польська мадонна привиділася йому у сні, але вона дивилася на нього гарними живими очима, схожими на очі Яніни. І ще приснився йому шкільний учитель історії пан Стефан. Антон Громадка сидів на своєму звичному місці у

третьому ряду, але пан Стефан чомусь звертався саме до нього, йому розповідав про мадонну з Жолібожа і про Сирену, яка стоїть на Віслі. Він твердив, що це одна і та ж особа і її можна назвати просто — полька. А далі вже з вуст учителя Стефана зазвучала легенда про дочку царя Балтика Ванду, про те, як, досягши повноліття, попливла вона вгору по Віслі шукати щастя. Серед мальовничої природи мазовецького краю побачила на березі дуже гарного юнака й закохалася. Відтоді й зачалася Варшава, — столиця Полонії. Образ Сирени відтворили потім у дереві, камені, металі кращі скульптори землі польської. Йому, варшавському ковалеві, майстрові, що виплекав свій хист біля горна, найбільше подобалася остання — бронзова. Він і сам намагався власноручно викувати її копію, але кожного разу соромився показувати комусь свій витвір як недосконалий. Єдиним свідком його спроб і шукань був Казимир. Ось і зараз, у сні, синок з ним поруч, разом ходять вони по Варшаві, по кладовищу. Але й там є свій порядок, завжди можна серед могил знайти потрібну. У Варшаві гірше. Ще довго доведеться відгадувати, де яка вулиця, де який дім. Недарма дехто з Лондона твердить, що Варшава вмерла, що столицю легше збудувати заново в іншому місці, ніж стару воскрешати з мертвих.

Він снів тим, чим жив наяву, тривожно думав про Варшаву, про трагедію, яка перевершила всі попередні, знані історією. Велике горе Варшави зливалося з його власним горем. Сягаючи допитливим розумом у майбутнє, він, Громадка, в цю третю піч визволення казав собі: нелегкою виявилася та дорога на Віслу, але ще важче, мабуть, вдихнути в душу кам'яної пустки життя.

Рипнули двері, Громадка прокинувся. Почув голос ротмістра Яворівського: начальник оселився у флігелі, але завжди перед тим, як іти на спочинок, заходив до чергового.

— Одержано кілька телеграм і розпоряджень, — доповідав капрал Брожек, — усі термінові. Буцїмто тепер бувають ще й інакші. Ну і непевних трьох затримали, схожі на мародерів. Пов'язки АҚ, а в кишнях годинники, золоті й навіть англійські фунти.

— Беззбройні?

— Де там! У кожного пістолет, новенькі «стеєри».

— Охороняєте добре?

— Не втечуть. Ми їм... гудзики поодрізали.

— Трапляється, і без шароварів тікають, — потім ротмістр спитав про нього, Громадку, цікавився, з якими но-

винами той прийшов. Черговий відповів щось зовсім тихо, невиразно, слова загубилися — не дійшли до Громадки. Але голос у капрала Брожека сповнений щирого співчуття. Громадка проймається вдячністю до молодого колеги, до ротмістра, який, бач, не забув про чуже горе.

Вогник у лампі раптом пригас, потів вирівнявся, хитнувся на стінах тіні. Увійшов Яворівський.

— Спите, підпоручнику Громадка?

— Ні се, ні те... Дрімаю. Не звикну ніяк на новому місці абощо...

— А я хотів вас запитати. Бачили своєрідну варшавську пошту? Люди цілі листи пишуть на стінах будинків, розповідають про себе, про близьких і знайомих, називають місця, де їх шукати.

— Радите й мені?

— А чому ж! — Яворівський підкрутив гнотик у лампі, у кімнаті повітлішало. Він сів на вільне ліжко біля Громадки... — Реєстрація й облік — добре діло, але пройде багато часу, поки ми все це налагодимо. А тим часом і найпростішими засобами інформації не слід нехтувати. У вас, до речі, є фотографії дружини, сина?

— На жаль, немає. Все залишилося дома. Ми, власне, в останні дні повстання жили, як цигани-кочівники. Днювали на одній вулиці, ночували на другій.

— Ще хтось знайомий був з вами? Може, сусіди?

— Аякже. У моєму взводі всі хлопці з Нижнього Жолібожа. Частина з вулиці Міцкевича, частина — з Дигасінської. Як це не дивно, саме з Дигасінської повстанці прийшли до нас, хоч там знаходився командний пункт Армії Крайової.

— І нікого з них ви так і не зустріли досі?

— Поки що ні. Все у Варшаві перемішалося. Будинки, де були наші останні позиції, спалені й зруйновані танками. Жодної цілої стіни, ніде й розписатися, якби надумав.

— Я вам допоможу, підпоручнику. Завтра збираємося у міському управлінні. Проситиму колег, наші відділки є по всій території. Отже — Яніна Громадка. Років? Двадцять три? Ї, може, особливі прикмети?

Антон Громадка трохи пожвавішав, почав згадувати.

— Особливих, мабуть, нема. Як стрів її, мала чорні коси. Потім передумала, завела модну зачіску. Ніколи не наїдалася — талію берегла, але Казик вимагав молока... Довелось не про себе думати. Одразу поповніла, дарма що

жили в злиднях і в постійній тривозі. Ну, а за цей останній, найважчий для нас рік, Яніна знову схудла. Очі стали великими, наляканими. Такою я й залишив її.

Яворівський був уважним до того, що говорив йому Антон Громадка, але мимоволі якось згадав Терезу Йонич. І в неї очі в той останній вечір, коли вони сиділи в холодній кімнатці Празької околиці, дивилися тривожно-безнадійно. Вже тоді, мабуть, знала, що «дасть йому спокій». прощалася з ним по-своєму, німотним поглядом освідчуючись у своїх намірах. Як нерозумно повелася! Він міг її зрозуміти — Тереза мала право ображатися на тих, хто виявив недовіря до неї, але хіба втеча від Яворівського полегшує становище?

Громадка давно змовк, вичерпавши, певно, найпам'ятніше про Яніну, в уяві ж Яворівського образ її знаходив своє продовження в іншій, яку він утратив так несподівано і безглуздо. Він думає про те, що в підпоручника є перевага — Яніна його законна дружина, їх розлучила варшавська трагедія. Громадка має право на співчуття і допомогу, тоді, як він, Яворівський, мусить завжди зважати на невизначеність стосунків з Терезою і на зовсім інший, зрештою, психологічний характер події. Те, що сталося між ними, не кожен зрозуміє, дехто, можливо, ще й посміється над його бідою.

Помітивши заклопотаність, миттєву відчуженість ротмістра Яворівського, підпоручник Громадка знітився:

— Я не хотів би, громадянине ротмістр, перекладати свої турботи на чужі плечі. Тепер у кожного щось не так.

— Наші плечі, підпоручнику, не такі вже й чужі. Те, що болить вам, болить і нам. Погані ми були б побратими, якби думали тільки про себе. Одне слово, будемо вірити, що спільні наші зусилля увінчаються успіхами. У мене, підпоручнику, таке передчуття, що вони десь поруч, ваша дружина і хлопчик. Ви їх шукаєте, а вони вас.

— Я вам щиро вдячний, громадянине ротмістр, за добрі слова. Я і сам не втрачаю надії. Яніну, справді, зламати не так просто, але ж і обставини у Варшаві були жахливі. Ще в серпні квартали Жолібожа зберігали пристойний вигляд, а зараз там самі руїни. Каміння не витримало...

— В тому й порятунок, що люди міцніші за камінь. Бачили маленьких варшав'ян, яких ми перетримуємо у відділку? А вони вже були на грані між життям і смертю. І таки перемогли!

Уважність Яворівського, його переконаність трохи заспокоїли Громадку. Залишившись наодинці із своїми думками, він уже не počував себе таким самотнім, як тоді, коли повернувся з Жолібожа. Громадці здалося, що начальник відділка сьогодні чимсь відрізняється від того ротмістра Яворівського, яким знав його раніше: став стриманішим, не виявляв уже так бурхливо своїх емоцій. Дійсність, з якою стрівся у смертельно пораненій Варшаві, приголомшила і його, дійсність перевершила все, що малювала їм напередодні форсування Вісли свідомість. Катастрофічні масштаби біди, якої зазнала Варшава, не міг осягнути людський розум. Втім, життя і на цей раз виявилось сильнішим від смерті, і це визначало поведінку тих, хто прийшов сюди не гостем, а хазяїном, гартувало душу.

На другий день вони разом поїхали до міської ратуші. Нарада у президента Варшави відзначалася діловою конкретністю. Розчищення доріг і завалів, постачання палива, води й електрики, організація пунктів харчування, обігріву. Реєстрація населення. Кожен дорослий повинен узяти посильну участь у відродженні рідного міста, нормалізації його життєвих функцій.

Потім трофейний автобус з німецькими номерами повів офіцерів служби порядку по місту.

Поодинокі, невтішно, осиротіло бігли навстріч дерева на алеї Шуха. Тиміш Яворівський знав, що нині ця пазва для поляків — синонім гестапівського пекла. А для варшав'янина Антона Громадки з алеєю пов'язані ще й спогади дитинства, юності. Тут розкішні дерева перепліталися верховіттям, утворюючи суцільне шатро, зіткане з листя і сонця. Варшава завжди славилася своєю парковою архітектурою, адже саме на цій магістралі вченому-агрономові Шуху пощастило створити неповторної краси ансамблі. Треба ж, щоб саме тут, де руками кількох поколінь викувалася немеркнуча земна краса, саме тут, біля новітнього храму Сатани, став на варті, широко розставивши ноги, ідеально вимуштруваний есесівець.

— Прощу уваги, громадяни! — звернувся до пасажирів автобуса літній поляк, що сидів попереду, у нього худі, з набряклими жилами руки, зовсім сива голова і штучні металеві зуби. — Прощу уваги. Перед вами колишнє центральне гестапо. Те, що ми вам покажемо і про що я розповім, — для гітлерівського нового порядку не виняток. Сьогодні тут усе збереглося таким, як було, нема тільки в'язнів і їхніх катів. Але коли добре прислухатися, то, ма-

буть, бетонні стіни ще зберігають голоси тих і тих. Для мене принаймні це так.— Він оголив руку, показав зелені знаки, що ніби в'їлися в шкіру, рельєфно виступаючи на тілі, наче деталі фрески.— Це мій особистий номер. Номер бранця гестапо з алеї Шуха.

Він був їхнім добровільним гідом, Адам Врублевський, один з небагатьох живих, прописаних свого часу в казематах на алеї Шуха.

Дивно, але навіть усесвітні катастрофи не знищують бастилій! І ажурна залізна брама, схожа на ту, яку штурмували російські робітники у Петрограді під гуркіт залпів «Аврори», брама перед варшавським гестапо, звідки мало хто повертався, стоїть, як і раніше, і ще довго, дивлячись на неї, варшав'яни відчуватимуть гнів і біль. Не постраждав і багатоповерховий будинок, хіба що в окремих вікнах висипалися шибки.

Колишній в'язень повів їх у двір, жолнеж польської комендатури відчинив двері. Почали спускатися в напівтемряву підвалу.

— Тут лише дев'ять сходинок, лише дев'ять,— повторював колишній в'язень Адам Врублевський, і голос його звучав глухо, застережно.— Дев'ять сходинок на той світ!

Крізь загратовані віконця під самою стелею світло прокрадалося тьмяно і мерехтливо, підвал, куди вони спускалися, дихав на них цвіллю і солоним людським потом.

Врублевський витяг з кишені електричний ліхтарик і посвітив ним. Спершу на стіні, вихопленій із мороку, нічого не було видно, але згодом очі призвичаїлися, і Тиміш Яворівський угледів напис, нашкрябаний чимсь гострим на вологому бетоні. Він став читати слово за словом. «Легко говорити про Польщу, важче для неї працювати, ще важче вмирати, а ще важче страждати». Під стіною, куди тепер сягнув огник ліхтарика, лежали квіти. Хтось приніс сюди живі червоні гвоздики, вирощені зимою, і поклав долі, як кладуть їх французи до Стіни комунарів на кладовищі Пер-Лашез.

Біля внутрішніх дверей, не схожих на тюремні, стіл наглядача з телефонним апаратом. Вузький коридор і по праву руку камери. Голос колишнього в'язня Врублевського відлунює тривожно, слова вкарбовуються в пам'ять. Здається, читає рядки страшної повісті. На вулиці Шуха не багато камер — десять одиночок і чотири «трамваї». Ці останні — вузькі, з вікнами у двір, устатковані лавицями, кожна на двох — от звідки назва. Крізь вічко «трамвай»

видно наскрізь, і можна уявити собі, як варшав'яни, тулячись один до одного, сиділи спиною до наглядача, непорушні, наче мерці. Ніхто не мав права ворухнутися, повернути до сусіда голову, ніхто не смів вимовити слово. Наглядач тільки того й чекав, щоб пальнути крізь вічко з пістолета, а то й з автомата. Час від часу гестапівці залюбки користувалися своїм правом.

У «трамваях» люди чекали, поки їх викличуть на допит. Минали довгі важкі години, дні. Тримали й поранених. Їм заборонялося навіть стогнати. В інших камерах-одиночках чекали смерті найнебезпечніші, котрих кати достеменно знали, як ворогів їхнього нового порядку. Засуджених до страти знищували в сусідньому приміщенні; тих, кого вирішено було використати в майбутньому як дармову робочу силу, вивозили у тюрму Пав'як.

Скрізь залишилися сліди, як послання у вічність. Написи, розчерки куль. Антон Громадка звернув увагу Яворівського на гасла, полишені невідомими патріотами: «Хай живе соціалізм!», «Хай живе Червона Армія! «Смерть фашизму!» Стояла й дата: «23.2. 1943». Обоє вони знали, що то за день. У лютому сорок третього Червона Армія святкувала 25 річницю свого народження і славу сталінградську перемогу.

Коли вони знову опинилися на свіжому повітрі, Яворівський зітхнув, наче скинув з плечей важкий тягар. Світило сонце, сіявся дрібний сніжок. У широкому просторому дворі, де ще недавно марширували гестапівці, польські санітари приймали поранених. Були тут і цивільні люди з національними пов'язками, жолнежі Війська Польського: танкіст у чорному шоломі, з котрим не захотів розставатися і тепер, улап з білою чалмою бинтів на голові замість конфедератки.

У своєму районі Яворівський і Громадка зійшли із службового автобуса, до відділка недалеко. Проїзди для машин розчищають воїни і цивільні. Крізь отвори попід стінами струмує з підвалів дим, пахне людським житлом. Біла стіна височить над руїною, немов щит. На ній сотні прізвищ, адреси і під кожною — дата. Ось вони, послання рідним, утраченим у вирі подій. Варшавський бездротовий телеграф, ніким не запантований. Громадка читав напис за написом, в окремі хвилини на його обличчі спалахувала надія. Кілька разів зустрічалося йому знайоме ім'я і, мабуть, хотілося вірити, що далі, серед ще не прочитаного, буде щось і про його Яніну, про Казика..

Поруч ще кілька варшав'ян — чоловіків, жінок. Вони також когось розшукують, заклопотані — крім написів, нічого не бачать. Нікого з них не дивує, що й люди в уніформі читають-перечитують не завжди розбірливі рядки.

На розі колишніх вулиць, а тепер засніжених кам'яних гімалаїв — трамвай без коліс. І вивіска над ним, стара вивіска з латинським написом: «Фармація». Літня жінка в халаті поверх кожушка відпускає за золоті таблетки, порошки, йод, бинти.

— Дивіться, підпоручнику! Варшава є Варшава.— Ротмістра Яворівського зацікавила ще одна діюча точка. Заповзятливий Фігаро встиг обладнати серед руїн невеликий ковчег і закликає модниць робити в нього зачіски.

Вони ще раз зупинилися, читали написи на стінах, на стовпах, на бетонних брилах. Польська, російська мова... «Мини обезврежени! Сержант Петров». «Берегіться обвала». І поруч адреси, імена. «Ми живі! Шукай у підвалах Фенікса», — повідомляла комусь Зося Домбровська.

Поруч щасливий напис: «Я повернувся, Гелено. Звернися в комендатуру. Служу в улапськiм полку. Ян Мазуркевич».

Двоє озброєних і цивільний з біло-червоною пов'язкою ведуть затриманого, одягненого в новенький кожушок.

— Хто такий? — поцікавився ротмістр Яворівський, розглядаючи рудувате безброве обличчя.

Жолнеж з чорними вусиками опустил пістолет, охоче відповів:

— Ми його здибали в підвалі. І знаєте, що він там робив? Палив, лайдак, документи якогось штабу. Ну, думаємо, сліди замітає... Ми зібрали у сакви з того, що залишилося.

Невідомий байдуже поглядав на офіцерів міліції, приганцьовував на місці, гріючи ноги.

— Ви патрульні?

— Та ні, громадянине ротмістр, сапери. У нас своя робота, а цього панка приховили випадково. На димок зайшли... Може, ви нас виручите? Передайте його куди слід. Нехай розберуться.

Саквоюж узяв Громадка, Яворівський обмацав кишень затриманого.

— Зброї не було?

— Мабуть, викинув, як нас побачив. Каже, кожушок знайшов у контейнері, скинутому з літака англійцями. Ви, громадянине ротмістр, не дуже вірте йому, ми таких

уже бачили. Прикидається овечкою, а по очах видно — вовцюга.

У відділку невідомого доручили капралу Брожеку, а Яворівський вирішив ознайомитися з документами, які мали загинути у вогні.

Це була, певно, канцелярія одного з підрозділів Армії Людової. Ось обгорілий рапорт командира ділянки оборони на Жолібожі, адресований у вищий штаб.

«У відповідь на ваш лист від сімнадцятого вересня повідомляю:

1. Так звану німецьку гуманність ми, поляки, знаємо здавна. А особливо добре познайомилися з нею в період німецької окупації останніх років.

2. Ми бачимо і спостерігаємо, як німці поводяться з цивільним населенням; ми чуємо крики поляків, яких убивають «гуманні» німці, бачимо, як цілі вулиці гинуть у вогні від пожеж, розпалюваних саме «гуманними» німцями».

Далі командир відхилив навіть саму думку про капітуляцію, протестував проти переговорів, які затіяло вище командування Армії Крайової з інтервентами...

Навіть побіжне знайомство з документами переконало Яворівського, що невеличкий архів, врятований польськими саперами, справді становить певну цінність. Хто ж ця людина, яка мала його знищити? З якою метою? Окремі записи, рапорти, доповідні записки, накази, які збереглися, змальовували хід повстання, агонію останніх днів. Обгорілі папери — свідки жахливої зради, підлої змови ватажків, які понад усе боялися, щоб озброєні варшав'яни не побраталися з полками Війська Польського, як, за наказом генерала Бура, повстанські гарнізони один за одним мусили здаватися у полон на милість «гуманного» ката обергрупенфюрера, генерала поліції СС фон дем Баха.

Про мужність загонів АЛ, які не підкорилися вимогам зрадників, до останньої можливості захищали Жолібож, розповідали Яворівському полум'яні сторінки літопису барикад. Командири називали своїх героїчних бійців не справжніми іменами, а кличками, дотримуючись суворої конспірації. Ось наказ за номером 26. Він звучить як реквієм по гідному синові Польщі: «Сьогодні, на світанку 19 вересня 1944 року, помер від рап, одержаних у бою, капітан Армії Людової Іспанець, командир 3-го батальйону АЛ.

Армія Людова втратила одного з кращих своїх бійців і офіцерів. Він поєднував у собі відданість справі визво-

лення польського народу з високою кваліфікацією строю-вого офіцера і стратега.

Капітан Іспанець присвятив усе своє життя боротьбі за свободу. В 1936 році став добровольцем Польської бригади імені Ярослава Домбровського в Іспанії. Протягом трьох років боротьби іспанського народу за свободу капітан Іспанець був у перших рядах бійців. Після падіння республіки він був інтернований у Францію і перебував у концентраційному таборі Монпельє, а потім його вивезено до концентраційного табору в Німеччині, де пройшов усі муки пекла.

В 1942 році капітану Іспанцю вдалося втекти з табору. Подолавши нечувані труднощі, він повернувся весною 1942 року в Польщу. Відразу ж після повернення став створювати перші партизанські загони в країні, а потім керував партизанською боротьбою в Люблінському воєводстві. З погіршенням стану здоров'я, що було наслідком поранень, одержаних в Іспанії, капітан Іспанець був переведений на конспіративну роботу у Варшаву, де і працював до початку повстання.

Повстання застало капітана Іспанця в районі Старого М'яста. В перших боях він очолив командування найбільш важкою передовою ділянкою. На цьому посту знаходився до падіння Старого М'яста. Перейшовши на Жолібож, він прийняв командування на Маримонті, а потім на вулиці Дружбацькій, де й був смертельно поранений.

Капітан Іспанець недаремно пролив кров. Ідеали, за які боровся і за які віддав життя капітан Іспанець і тисячі й тисячі бійців Армії Людової, нині здійснюються на визволених Військом Польським і Червоною Армією землях під керівництвом Крайової Ради Народової і Польського Комітету національного визволення. Вічна йому пам'ять».

Документ, прочитаний Тимошем Яворівським, свідчить про високу політичну свідомість і глибоке розуміння бійцями АЛ своєї великої відповідальності за долю польської батьківщини. Ось таких би йому у відділок!

— Ну, як наш новий пацієнт,— звернувся Яворівський до Брожека. Бланк протоколу опиту лежав перед ним незаповнений.

— Прикидається, що не знає мови. Я до нього польською, а він чеше англійською. Подавай йому тлумача, а ще краще, як я зрозумів, самого пана Черчілля. Гутнявить, що й прізвища не розбереш...

«От чому сапери не захотіли з ним морочитися! — догадався Яворівський.— Якщо справді це один з англійських опікунів у підпіллі у генерала Бура, то й наша міліція не дуже компетентна».

Новенький кожушок, спортивний костюм з натуральної вовни, досить охайний, свіжий, мало схожий на одяг людини, що пережила варшавське пекло. Залітний, по всьому видно, птах. Яворівському довелося розмовляти з багатьма колишніми бійцями Армії Крайової. Бідували майже всі, навіть і той, хто був у почесі самого генерала Бура: Замість реальної допомоги Лондон щедро скидав з літаків листівки, відозви емігрованого польського уряду, послання католицьких єпископів. Обіцянок — злива, а зиску з того ніякого.

У дні безнадійного повстання навіть кадрові офіцери остаточно втратили свій зовнішній вигляд: не вірилося, що ці обірвані, худі, давно не голені люди колись кінчали військові коледжі, академії, шикували на парадах і на балах.

В Управлінні безпеки нової Польщі, де служив Тиміш Яворівський, їх, стражів порядку, попереджали, що за останній час на визволену територію перекинуто чимало великих і малих емісарів, розвідників, провокаторів, добре навчених патентованих убивць. А хто цей?

Сидів Тиміш у себе через годину. Папери, виявлені саперами, завтра доведеться відправити разом з оцим палієм. Угорі видніше, що робити з «англійцем», якщо він не простий собі варшавський авантюрист, а якась довірена особа. Та, зрештою, все це з'ясується дуже скоро, нехай пан не тішить себе тим, що поляки, як усі слов'яни, народ довірливий і милосердний. Війна багато чому навчила...

Про затриманого відправив телефонограму відомству генерала Войнарівича.

Папери розкривали йому те, чого Яворівський досі не знав. Машинописні сторінки, записки, листки з щоденника-календаря, листування з вищими штабами, накази начальників повстанських районів і самого Бура. До рук Яворівського потрапили важливі ключі для розуміння подій, з'ясування взаємин між окремими загонами й угрупованнями підпілля. Шлях Армії Людової. Аелівці мали завжди свою політичну лінію і в повстанні брали участь, змушені обставинами. Бійці Армії Людової — друзі і побратими Війська Польського, нового народного ладу. Хіба наказ,

в котрому відзначено бойові заслуги Іспанця, не свідчить про те, що вони ідуть з комуністами!

Лягаючи спати, Яворівський звернув увагу на новенький пакунок, який лежав на підвіконні, перев'язаний шнурком. Під шнурком листок паперу. Ганка, її почерк.

«Бачила твою кімнату і твоє ліжко, Тимоше. Влаштувався ти добре, не віряться, що у Варшаві збереглися такі будинки. Шкода, не можу довго чекати, бо наша частина вирушає далі. Може, нас кличе Польське море? Недарма частина носить ім'я Героїв Вестерплатте! Будь здоровий, брате. Не забувай, що треба лікуватися, бережи руку. Де й коли тепер зустрінемося? Хочу додому. Мені навіть сниться нащ Станіславчик. Ага, трохи похвалюся: не тільки в тебе нагороди — за участь у визволенні Варшави одержала срібний хрест заслуги... А в тебе який, пробач, забула?»

Ганка не поставила навіть свого підпису, замість нього намалювала танк і на його броні дрібноенько написала: «Що чути від Терези? Де вона? Повідом їй, будь ласка, номер моєї польової пошти».

У пакеті Тиміш знайшов і Ганчині подарунки: плетені рукавиці, дві пачки чаю, сигарети.

Дунав про Ганку. Не зломив її Майданек, зробив бійцем. Тривожився, бо знав — нелегко служити у танковій частині. Танки завжди в бою, вони таран і кулак, який прокладає шлях уперед. А скільки їх гине! Під Леніно, де він був поранений, Перша польська дивізія ще не мала своїх танків, та він свідок, як виручали польських воїнів танкісти Червоної Армії. Зате Хелм і Люблін брали вже і польські танкісти, а далі — плацдарм за Віслою...

Але не бої під Студзянками, про які сповіщали йому, згадалися, а чомусь тільки той епізод з Ганкою в тилловому лісі та ще ревнивий старшина з медсанбату Возняк. Тимошеві так хотілося, щоб сестра Ганка зустріла на своєму шляху людину, варту великої дружби, і щоб він побував ще й у неї на весіллі.

Та поки що її покликала море. І знову, як і колись, у ті дні, коли по Варшавському шосе рухалися на фронт підрозділи Польської армії, а він, мов кінь, що підбився, змушений був залишитися вдома, Тиміш занудьгував, заздрячи Ганці. Служба в міліції здалася не такою вже важливою і потрібною, далекою від його уподобань і мрій. Почавши шлях на війні рядовим, Яворівський звик бачити

лінію фронту, знав свій окоп і свою зброю, знав, що поруч в окопі друг, а там, за нейтральною полосою, ворог. Ганчин лист нагадав про той час. Якби не рука. Навмисне зробив нею кілька різких рухів, згинав, тамуючи біль, у лікті... Ворухив пальцями, то зводив, то розводив.

Стомлений, він, однак, заснув швидко. Так сплять солдати після бою в передчутті нового. А вранці йому вручили наказ, переданий телефоном: так званого «англійця» негайно передати в розпорядження Управління безпеки. Викликали туди ж і Яворівського.

Міліцейський автобус помалу пробивався серед засніжених завалів — у центральних кварталах розчистка тільки починалася. З шкільних підручників Яворівський знав про трагедію древніх міст — Вавилона, Карфагена і Трої, які внаслідок воєн зникли з лиця землі назавжди. Невже Варшаві випала така ж доля?! Варвари, які п'ять років руйнували її, недарма увінчували свої штандарти схрещеними кістками і мертвими головами.

Перетворюючи Варшаву в кам'яну пустелю, гітлерівці хотіли вбити душу народу польського, розтоптати його минуле і майбутнє.

По кам'яних кістяках стін ще можна визначити колишні квартали, але і те, що залишилося, нестійке, ненадійне, приречене, лише чекає своєї черги, щоб упасти від подуву вітру, струсу, викликаного рухом автомашини чи відлунням випадкового пострілу. Варшав'яни з пожежними баграми, мотузками, а то й з вибухівкою від рання до ночі змушені штурмувати залишки споруд, створених найвидатнішими зодчими протягом багатьох сторіч; нині ці страдницькі рештки, мов дамоклів меч, нависли над руїнами і хідниками, над підземними оселями городян, загрожуючи людям Варшави каліцтвом і смертю.

Четвертий пасажир міліцейського автобуса ховав руки в довгих рукавах кожуха, як у муфті. Його повні щокі взялися на морозі здоровим рум'янцем. Поручник Громадка подбав, щоб «англійця» поголили, і тепер він вже не просто моложава, а справді молода людина. Як і Яворівський він майже увесь час дивився у віконце; спершу без особливої цікавості, потім, побачивши хиткі стіни, схожі на декорації, і те, як вони на очах розсипалися, зникали, окутуючись густою біло-рудю власною порохнею, насупився, принішк. Може, злякався? Адже такі ж «піраміди» обступали й автобус, навряд чи тоненька бляха обшивки врятувала б хоч одного з них.

Двоє охоронців з автоматами пильнують кожен рух «англійця», щось він затаївся, прилип до скла. У них до нього свої претензії. В автобусі холодно, а тільки в нього кожушок, і було б, певно, справедливим вчинити реквізицію. У ротмістра надто м'який характер для подібної акції. Так розмірковують молоді варшавські міліціонери в коротких бушлатах невизначеного зразка. Покликані на службу до органів порядку, вчорашні бійці Армії Людової мали, звичайно, фронтовий досвід, а в підпіллі, бачте, їм ніколи панькатися з усяким сміттям. Винен — відповідай, гад.

Автобус підкотився до зачиненої брами. Перевіривши документи у водія і ротмістра, вартовий упустив їхню машину в ретельно розчищений двір. У глибині його двоповерховий особняк. Зовсім цілий, наче його зберігали під броньовим ковпаком. Постраждали самі вікна, тут і там виднілися диктові більма.

Біля входу шеренгові в акуратних мундирах знову перевіряли документи. Виконували увесь ритуал не поспішаючи, ввічливо, з почуттям відповідальності. Тимошеві Яворівському сподобався такий порядок, те, як чемно поводитися стражі безпеки, які вони сумлінні, уважні, сповнені людської гідності. Мимоволі пригадався сірий будинок на Алеї Шуха, що зажив чорної слави під час хазяйнування окупантів. Про чю безпеку дбали гестапівці? Мабуть, довго ще відвідувачам того пам'ятного місця вчуватимуться стогони мордованих у підвалі варшав'ян. Катів з Алеї Шуха Варшава проклинатиме вічно! Чи не для того вручив люд польський свій меч в руки робітників і селян, щоб Майданеки та Алеї Шуха ніколи більше не повторювалися.

Думаючи про себе особисто, про свою службу, він усе ще вагався, все ще не вірив у свій міліцейський талант, проте розумів — таких, як він, неупевнених у собі, серед колег набереться немало. То що ж їм усім робити? Проситися на інший хліб? Здати зброю? Чи не подумають партійні керівники, що вони пасують перед труднощами?

Яворівський доповів про себе ад'ютантові. А з генералом він уже знайомий. Броніслав Войнарович очолював такий же відділ у штабі армії. У зв'язку із створенням міністерства Войнарович одержав звання генерала і призначення у відомство Комарницького на посаду першого заступника. Це було високе підвищення: відомство безпосередньо підкорялося головному штабу Війська Польського. Яворівський пам'ятав — багато офіцерів безпеки учасники

іспанської війни. Що як показати тут документ про капітана Іспанця? Може, вони впізнають його на одній із фотографій, яких багато у саквояжі?

Генерал Войнарівич не один, з ним кілька офіцерів у новеньких мундирах Війська Польського.

Ротмістр Яворівський поклав біля дверей саквояж, коротко доповів справу. Присутній у кабінеті майор з перев'язаною рукою не дочекався кінця рапорту, його зацікавив саквояж. Ось він нахилився над ним, обмацав, потім поніс до столу.

— Упізнав! Наша штабна канцелярія, громадянин генерал. Ми носили в саквояжі набой, а як вистріляли їх, подарували його начальнику штабу.

Войнарівич похитав головою схвально, ніби чекав такої заяви.

— Недаремно, виходить, я вас запросив, майоре Кшиштоф. Знайомтеся, ротмістре. Прошу! Майор Кшиштоф очолював загін Армії Людової у повсталій Варшаві. Мабуть, розумієте, чому він зараз тут?..

— Я дуже радий цій зустрічі, громадянин генерал! Документи потрапили до нас несподівано і за досить загадкових обставин.

— На війні завжди багато несподіваного, ротмістре. Ви, мабуть, не вірите, але саме майор Кшиштоф ще в тридцять шостому допомагав мені потрапити нелегальним шляхом з Польщі до Іспанії. Він, звичайно, не був тоді офіцером, як і я... Чули про Марцелія Новотка? Кшиштоф мав щастя працювати разом з ним... Потім довгі роки ми не бачилися, коли чую, серед тих, хто воював у повсталій Варшаві, а саме — на Жолібожі, є командир з подібною кличкою. Виявилось — Кшиштоф! Перший зв'язківець з правого берега в районі Саської Кемпи прибув від нього...

Генерал не приховував своїх почуттів, потреба сказати добре слово про молодшого друга збудила в ньому спогади, які приємно бентежили душу. Кшиштоф тим часом старанно переглядав принесені Яворівським папери, щось ніби шукав, придивлявся до шрифтів, штампів, підписів, видно, запам'яталися добре прикмети, які відрізняли офіційну пошту з штабу повстання від звичайного листування між підрозділами АЛ.

Та ось до рук майора потрапили фотознімки. Серед них портрет Іспанця. Яворівський одразу спостеріг, як майор Кшиштоф посміхнувся сам до себе, схоже — цього впізнав... Потім передав знімок генералу.

— Генрік Возняк! Ви й у Варшаві були разом?!

— Так. Захищалися на одній барикаді,— майор Кшиштоф раптом став по команді струнко, сумно схилив голову. В кабінеті запанувала тиша.

— Коли це трапилось? — запитав генерал, зрозумівши, що Возняка вже немає в живих.

— Здається, наприкінці вересня,— відповів Кшиштоф, наморщуючи чоло.— Ми ховали його з почестями.

— Геройська людина. Ти знаєш його, полковнику,— звернувся Войнарович до офіцера, який увійшов пізніше і залишився в кабінеті.— У нашого Вальтера було два помічники. Один з них його земляк.

— Справді, тепер і я впізнаю. Возняк. Нам не вдалося переправити його після поразки в нейтральну країну, і Генрікові ще довелося помучитися у французькому таборі для інтернованих, здається, в Гюрсі... Що було з ним далі, невідомо...

— Що було далі, громадянине полковник, є в документах,— втрутився у розмову ротмістр Яворівський.— З вашого дозволу я зараз знайду.

— Маєте на увазі наказ штабу АЛ? Ось він, я відклав,— майор Кшиштоф передав документ.

Генерал Войнарович згадав про затриманого, який намагався знищити такі важливі свідчення людської гідності, незламності духу польських патріотів. Ні, «англієць» не простий агент ворожих кіл, це — політичний диверсант. Вчинене ним — злочин особливої категорії. Хто стоїть за виконанням підлої акції, спрямованої проти правди історії, кому вигідно перетворити на попіл сторінки літопису, писаного кров'ю?

— Ось тут, як говориться, собаку закопано,— генерал Войнарович останньою фразою підкреслив, що відповідь шукає і він, що зараз у колі своїх колег і однодумців відчуває потребу поділитися думками, які тривожать його найбільше.— Це не перший сигнал, колеги! Викривити справжню картину нинішніх подій, зв'язаних з останнім етапом визволення Польщі, переіменувати все, що стосується боротьби робітничого класу, його бойових загонів, виставити себе рятівниками, хазяїнами становища — це не прояв стихійного опору, а цілком продумана контрреволюційна програма.

Вже тоді, коли в руїнах і облозі лежали радіостанції Варшави і Краків, Лодзі і Катовіц, одне-єдине місто починало ранок над польською землею паролем «Ту

Люблін» — в ефірі не бракувало польської мови. Радіо Лондона, Берліна, Мюнхена, Рима зверталося до поляків з обіцянками кари небесної, якщо вони гостинно зустрічатимуть на своїй землі більшовиків. Вимагали стеретися червоноармійців, а також не вірити і тим, що носять конфедератки з п'ястівськими орлами. Зворушливо лунали на лондонській хвилі мазурки і полонези, в перервах між ними знов і знов добре натренований оратор апелював до свідомості поляків, до їхніх сердець, запевняючи, що тепер як ніколи вони повинні продемонструвати шляхетську гідність і захистити перед «азіатами» свою милу, свою стару, свою щасливу в минулому Польщу, де панували злагода і люб'язний усім порядок. Часом вторили їм і фашистські диктори. Дітмар і той, згадуючи покійного Юзефа Пілсудського, екзальтовано продекламував щось із Адама Міцкевича. Вже й у звільненій Варшаві знаходили люди брехливі прокламації, які падали... з неба. Їх палили на кострищах серед кам'яних могил, знищували отруйну твань при живих і мертвих свідках,— мертвих було більше. На кладовищах Жолібожа, Волі щодня з'являлися свіжі горбки.

Те, про що інформував генерал Войнарович, знаходило своє підтвердження в повсякденній дійсності, з котрою стикався ротмістр Яворівський, генерал тільки допоміг йому, як і своїм найближчим колегам, збагнути глибше зміст тих чи інших інтриг, зазирнути за куліси подій. Тиміш Яворівський одразу, як тільки прибув у Варшаву, став користуватись трофейним «телефункеном» на батареях, регулярно слухав новини з Москви і Любліна, не проминав і чужих частот. Повернувшись з Управління безпеки, він на кілька хвилин затримався у своїй кімнаті. Засвітив шкалу. Почулася бездоганна польська мова. Розмовляли то чоловік, то жінка. Бі-Бі-Сі твердило, що за останній час радянський прем'єр Сталін дав аудієнцію кільком іноземним журналістам і посланцю папи римського. Головний предмет розмови — серпнева трагедія Варшави, а також її майбутнє. Радіо безсоромно складало усі гріхи на Люблін, на Берлінга і Рокоссовського. Це мало підтвердити і цитоване диктором інтерв'ю англійського журналіста Верта. Він читав про зустріч Верта зі Сталіним і в місцевих газетах, але без подробиць. Польська ж редакція Бі-Бі-Сі запевняла, що Верт поставив перед Сталіним такі складні питання, на які той не спромігся або не насмілився відповісти. Тому Сталін і дозволив Верту відвідати звільнену

територію Польщі, зокрема Люблін, і на місці все з'ясувати. Коментатор з неабияким хистом далі відтворював бесіду Верта з маршалом Костянтином Рокоссовським. Диктор клявся «паном езусом і маткою боскою», що документ, з котрим він зараз знайомить радіослухачів, абсолютно вірогідний і що Бі-Бі-Сі одержало його з перших рук.

На запитання Александра Верта про те, як сталося, що варшавські повстанці не отримали допомоги Війська Польського, яке в цей час стояло біля воріт Варшави, маршал відповів, як відчув Верт, не зовсім упевнено:

— Я не вдаюся до деталей,— мовив Рокоссовський,— скажу тільки таке: після кількох тижнів важких боїв у Білорусії і Східній Польщі ми підійшли у перших числах серпня до околиць Праги. В той час німці кинули у бій чотири танкові дивізії, і ми змушені були відступити.

Верт запитав:

— Як далеко?

— Не можу вам точно сказати, але, певне, кілометрів на сто.

Тоді Верт запитав знову:

— І ви все ще продовжуєте відступати?

— Ні, тепер ми наступаємо, але помалу.

— Чи думали ви першого серпня, що зможете вже через кілька днів оволодіти Варшавою? — допитувався Верт.

— Якби німці не кинули в бій стільки танків, ми змогли б узяти Варшаву, хоч шансів на це ніколи не було більше п'ятидесяти на сто.

— Чи виправдовується Варшавське повстання за таких обставин?

— Ні, це була помилка повстанців. Вони почали повстання на власний страх і ризик.

Верт поцікавився, коли ж Рокоссовський збирається брати Прагу. Та генерал обійшов це питання.

— Єдине, що я вам можу сказати,— заявив Рокоссовський,— так це те, що ми прагнутиєм оволодіти і Прагою, і Варшавою водночас, хоч це буде, звичайно, нелегко.

Верт виявив обізнаність із станом справ, нагадавши про плацдарми на південь од Варшави.

— Так,— погодився Рокоссовський.— Однак німці з шкурки лізуть, щоб ліквідувати ці плацдарми. Нам дуже важко їх утримувати. Зважте — у нас за плечима більше двох місяців безперервних боїв. Ми визволили всю Білорусію і майже чверть Польщі. Наші втрати дуже великі.

Далі коментатор Бі-Бі-Сі вже більше нічого не цитував, він тільки по-своєму розтлумачував щойно прочитаний діалог, намагаючись будь-що використати кожен фразу Рокоссовського, кожне його слово для обвинувачень.

Польський державний прапор в'ється над Бельведером, схожим нині на Смольний сімнадцятого. Там у скромному кабінеті працював перший народний президент, а в ефірі й досі схрещуються списи навколо пережитої Варшавою трагедії. Іде війна нервів. Варшав'яни ховають у мерзлу землю своїх близьких і рідних, а радіобрехуни й підбурювачі з добре поставленими голосами каркають на поляків.

Запізніла інформація Лондона про діалог Верта з маршалом Рокоссовським, особливо коментар до неї ще раз переконали Яворівського, що питання про майбутнє Польщі все одно що айсберг — третина його лише над водою, а решта — в таємничій глибині. Та народ не дасть себе ошукати. Не по чіємусь велінню, а власною боротьбою завоювали поляки право розпоряджатися на своїй землі.

2.

Яворівський зранку поспішив на вулицю Фрета, де курсантський підрозділ Війська Польського і добровольці-варшав'яни розкопували обвал над колишнім підземним штабом Армії Людової. Майор Кшиштоф власноручно намалював план будинку під номером 16, зруйнованого фашистськими бомбами. Відтоді минуло кілька місяців, а й досі під руїнами залишалися жертви того варварського нападу. Майор склав навіть список загиблих. Командир Варшавської округи, член ЦК ППР Болеслав Ковальський, офіцери його штабу, комуністи — майор Станіслав Новицький, капітани Станіслав Курланд та Едвард Лянота, поручник Анастасі Мативецький. Мужніх ватажків робітничого підпілля повстання покликали на барикади. Майор Кшиштоф був їхнім посланцем на Жолібожі, який тримався найдовше. Пліч-о-пліч билися юнаки і дівчата «Спілки боротьби молодих», а з ними поруч старі й досвідчені комуністи, партійний стаж яких починався ще десь у сімнадцятім році, а досвід гартувався в безперервних класових битвах. Як мало їх дожило до визволення Варшави!

Встановлені в центрі Старого М'яста знаки показували шлях на Познань, Битгощ, Гданськ. Найбільша стріла

з чорним наконечником дивилася на захід. Перед нею суцільним кладовищем горбилися рештки старовинних будинків, свідків минулих епох, і хоч напис «на Берлін» не мав оклику, але хтось сприйняв його як гасло і крейдою дописав: «Дійдемо!»

Скільки ж на це знадобиться часу? Колишній жолнеж згадав, що фашисти восени сорок першого року вже були під Москвою, та останні кілометри до радянської столиці виявилися для них нездоланими. Як-то завойовники почувуються зараз, коли повинь наступу котиться на Берлін?

Здаля він побачив, що до Ринкової площі Старого М'яста з протилежного боку наближається німецька колона. Полонені! Марширують під командою свого офіцера, замість зброї в руках лопати, кирки, носилки.

Дарма що ранковий час, варшав'яни вже встигли напружуватися. Вони, як і Яворівський, мовчки здивовано розглядають чужинців. Щось не чути карбованого кроку, шеренги ідуть не в ногу, байдужо місять сніг, у строю чути розмови, сварки. На солдатах старі шинелі, засмальцьовані куртки з металевими гудзиками, але є новачки, одягнені в чисті мундири. Тоненьке ерзац-сукно, певно, кепсько зігриває непривичаєних до зимової кампанії резервістів, їх легко розпізнати по втягнутих в плечі головах, піднятих комірах, пов'язаних жіночими хустками шиях. Один з робітників, відкидаючи сніг, запропонував ротмістрові кисет і сам скрутив цигарку. Мовчав, але за нього говорили очі—ховалися глибоко, здавались зовсім маленькими, а втім, бачили ще добре. І побачене, як здогадувався Яворівський, радувало старого.

— От як воно буває, пане офіцер. Ви не варшав'янин? Та однаково, ви мене зрозумієте. Це моя рідна вулиця. Ось тут вона була, де ми стоїмо. Чомусь Гітлер почав з неї. Пшепрашем, тютюнець трохи сирій, затягніться глибше. Ну от, горить! Пригадуєте вересень тридцять дев'ятого? Перше вересня. Будинки у нас завжди мали сірий колір, а в той ранок вони ніби посвітлішали. На вулиці вийшли наші діти. Матері вели першокласників, несли їхні ранці і портфельчики. І в кожних руках — букети квітів. Саме в такий день на Старе М'ясто впали фугаски, ними почався новий навчальний рік. А як гордо марширували гітлерівці на параді в честь прибуття до Варшави фюрера! Земля гула і тремтіла під кованими чобітьми. Не те що зараз... Дивіться, вони не йдуть, як солдати, а плентаються безнадійно. Це вже не армія, а здичавіла отара недолюдків.

Дивіться, дивіться, шестеро наших конвойних з Війська Польського, а їх рота! Заради цього варто було пережити все, пся кров!

Старий grimнув лопатою, наче рушницею, весело пустив навздогін колоні сизуваті кільця диму. Радіючи, що в нього є співрозмовник, поляк став голосно рахувати полонених.

— Я чув, у Варшаві їх кілька тисяч.

— Нічого дивного, пане ротмістр. Скільки потрапило в оточення — усі тут. Куди тікатимеш, як з одного боку танки, з другого кавалерія, а з третього мотопіхота і «катуші». Хто жити хотів — підняв руки. У нашому підвалі в останню хвилину їх десятків зо два зібралось. Гелготять між собою, мітингують. Один офіцер на вулицю визирнув — і тар-рах собі кулю в лоб, застрелився з переляку, інший, молодший трохи, кричить-командує: капітуляція — нікс! Полон — гут! На полон і він, мовляв, дає згоду, тільки не на капітуляцію. Виходили потім поодинці, приємні, тихі, ніби враз переродилися, як оці, що з лопатами. Вперше нас і пальцем не зачепили...

Колона головою вже минула центр колишнього ринку, а хвіст її гадючився ще в другому кінці площі. Можливо, гітлерівців було більше тисячі.

— Бачте, пане ротмістр, і лахматі ранці свої несуть. Залишили їх проклятуцим. А як наших у табір гнали, бувало, через Варшаву, то всі чисто були напівроздягнуті, босі, ледве на ногах трималися. Як на мене, то я б їм зараз усе те пригадав, як пан Єзус навчав — і азм воздам.

«Дивна річ,— подумав Яворівський,— старий варшав'янин хоч і висловлює своє обурення, свій гнів, але робить це нишком. Ті, кого кляне, можливо, про те й не здогадуються. І всі інші поляки, чоловіки й жінки, підлітки, котрих зібралось серед руїн чимало, поводяться мирно, немов перед ними не винуватці страшного злочину, содіяного у Варшаві, а лише їхні тіні. І є цьому,— Яворівський переконаний,— єдине пояснення. Відбувся найсправедливіший суд, котрого бажало серце,— ворога переможено! Полонені гітлерівці у Варшаві — що може втішити більше серце поляка».

— Вам не здається, пане ротмістр, що їх примусять відбудовувати нашу Варшаву?

В його словах не тільки запитання, а й протест. Так принаймні зрозумів старого Яворівський.

— Німці розпалили світову війну, і було б справедливо

відшкодувати за їхній рахунок усі збитки. Але що з них візьмеш? Казна пішла на війну, промисловість випускає тільки зброю, нехай попрацюють хоч руками.

Поляк заперечливо покрутив головою:

— А я не згоден. Хочу бачити Варшаву, відроджену самими поляками. Руками, кажете, нехай відшкодовують збитки? Але ж їхні руки в крові, це руки катів. Ні, я не хочу, щоб мої діти і мої онуки жили в будинках, зведених такими руками. Сама думка про це для мене образлива.

— Маєте рацію, пане! Мусимо ще подумати над моральним аспектом проблеми.

Старий сподобався Яворівському. В районі, де він очолює відділок, такі люди виконують корисну роботу, без них не обійдешся. З кожним днем актив його зростає, як до речі, поширюються й обов'язки. Міліція відповідає за порядок. Але яке неоднозначне слово «порядок»! Якщо люди мерзнуть — непорядок, їм немає чого їсти — теж непорядок. Діти сироти і досі залишаються бездоглядними — це на совісті міліції. Де тільки їх не знаходять? Втративши батьків під час повстання, малюки переховувалися в каналізаційних колекторах, стічних трубах, у льохах, підвалах, повстанських бліндажах. Неохоче і зараз прощалися вони зі своїми схованками, виходили на світ божий. Діти підземної Варшави не вірили, що вгорі над ними вже не свистять кулі і не палають домівки. Дітей не відразу переконаєш, що військові у польській і радянській формі прийшли визволителями у Варшаву, а ті інші, від яких стільки горя, вже ніколи сюди не повернуться. П'ять років життя в умовах постійного голоду, смертельної небезпеки на кожному кроці сформували особливий тип маленького городянина, позбавленого дитинства, материнської ласки, опіки дорослих. Все треба було починати з ними спочатку...

— Де ви проживаєте і що робите? — поцікавився Яворівський перед тим, як попрощався із старим варшав'янином. Мав надію ще з ним зустрітися і, можливо, запросити на роботу.

— Живу, як і всі, проти неба на землі. Ніякої квартири не маю. Під тими руїнами квартира. У дні повстання воював, як усі, варив хлопцям їжу. І нічого, хвалили Юзвяка. А зараз записали і мене добровольцем. Переконаємо, мабуть, усю Варшаву.

Яворівський запитав, чи не згодився б Юзвяк попрацювати трохи в дитячому притулку. Власне, це тільки

початок. Два десятки хлопчиків і дівчаток при міліцейському відділку. Треба за ними дивитись, добувати їм одяжу, харчі, одне слово — тимчасово замінити батьків.

Старий поставився до слів ротмістра серйозно, певне, вагався.

— Од дітей я одвик. Власні давно повиростали. Де вони тепер, один бог знає. Розкидала війна. А спробувати можна. А харчі, то... під обвалищами — чого тільки нема... Он гора каміння, то ж магазин. Пану Зайончику належав. Потім німці свої запаси тримали в підвалах. Консерви, борошно, крупи. Самі німці чи англійці кинули бомбу — ніхто не знає. Розкололи будинок, як горіх. Усе, що було, залишилося в підвалах. Можна спробувати, якби тільки кому...

— Ну то що, Юзвяк, підете зі мною?

— Візьмете — піду, — згодився старий, застібаючи на всі гудзики півпальто з кролячого хутра, певне, трофейне. А може, схуд Юзвяк і власна одяга зійшла з мірки.

— Десь же ви тримаєте, певно, свої речі? — запитав Яворівський.

— О, я багатий! — посміхнувся Юзвяк. — У мене гори всякого добра. — Він широко розвів руки, дивився на руїни. — Все моє. Вся Варшава.

По дорозі їм зустрічалися групи поляків, озброєних хто чим — сокирами, лопатами, молотками. Вони, очевидно, одержали завдання і прямували на свої об'єкти. Зрідка траплялися військові автомашини. Війська рухалися не через Варшаву, а в обхід, так як наступали. До центральних кварталів потрапляли лише окремі транспортні засоби, виділені командуванням у розпорядження цивільної влади. ЗІСи, півторатонки, «студебекери» возили зовсім не військові цінності: дрова, вугілля, хліб, консерви. Яворівський бачив, з якою вдячністю зустрічали варшав'яни ці вантажі. Часом машинам ніде було розминутися, і, потрапляючи на обочину, вони застрявали, буксували. Тоді люди, не чекаючи нагадування, підставляли свої плечі, піднімали багатотонну ношу на руки, бо знали — в кузові їде і їхня власна пайка крупів, цукру, мила, без чого ще довго був би гірким присмак свободи.

Старий, видно, не любив мовчати. Згадував крамаря Зайончика, чиє добро неодмінно він розкопав, якщо тільки дадуть помічників. Треба чоловік десять, не менше. Знає, з якого боку й почати. Тисячокілограмова бомба падала тихо, без свисту. Ну, а впала, отоді загуло! Юзвяк ховався

метрів за триста від магазину. Трусонуло так, що дзвенить у вухах і досі. Юзвяк розповідав і про те, як повстанці дожидали в серпні десанту з неба. Англійці мали ніби висадити парашутистів, допомогти варшав'янам. Про це говорили командири, їхні обіцянки підтверджувалися вищими офіцерами, які прибували від самого Бура. Додавало надії і радіо: «Чекайте допомоги. Ескадрильї, яким доручено летіти у Варшаву, вже запровлені пальним і чекають сигналу!»

Юзвяк пам'ятає, як одного разу до підвалу, де він готував сніданок партизанам, долинув ледве чутний звук літака. «Знову бомбардування?» Згодом той звук подужчав, і Юзвякові здалося, що летить кілька бомбардувальників і, мабуть, вантаж у них великий, бо мотори аж надриваються. Юзвякові допомагали на кухні двоє поранених, і по їхніх обличчях він зрозумів — це йому не вчувається, а літаки справді летять. Ніколи раніше подібної гами звуків він не чув.

Кинувши черпак, Юзвяк поліз нагору. Страху не було. Сама тільки цікавість. І — надія.

Повстанці на барикадах теж дивилися в небо. Ще літаків не видно, повітря тремтіло, вібривало, тиснуло на вуха, наче дужий вітер.

Люди хвилювалися, на обличчях радість змінювалася тривогою. «Чужі чи свої?» Літаки прямували із заходу на схід. Їх було багато. Дехто голосно почав рахувати і сягнув за три десятки. Навіть якщо вороги, то скинуті ними бомби вже не впадуть на барикаду. За п'ять років варшав'яни, слава богу, набралися досвіду.

Раптом озвалися зенітки. Ага, фашисти відкрили вогонь! Отже, не їхні літаки.

Ця думка, цей висновок радісно скаламутили голови багатьом: свої! І слово, яке протягом місяця часто з надією згадувалося повстанцями, виривалося нині одразу з багатьох уст:

— Десант!

Наче відповідаючи на це святе бажання бійців, які чесно виконували свій нелегкий обов'язок, жили на грані смерті, але вірили, що допомога прийде, під літаками раптом зацвіли різними кольорами парашути.

Юзвяк замовк, очі дивилися вдалину. Мабуть, перед уявою старого виникла та неповторна картина: наскрізь прошите сонячними стрілами небо рідної Варшави і по ньому, наче крокуси на лузі, десантні парашути.

Старик припалив недокурок, дивився на вогник запальнички, певно, давнє, яскраве видиво хвилювало його і нині. Затягнувся якось нервово, пустив димок в одному напрямку, наче зітхнув.

— Ми були загіпнотизовані,— продовжував далі Юзвяк.— Слово честі, мені вже ввижалися обличчя парашутистів і зброя в їхніх руках. Тепер я знаю, коли людина щось собі надумала, сприймає за дійсність і міраж. Так було і зі мною. З усіма нами. Десант опускався не в нашому районі, десь лівіше, але для нас мало значення, що він таки прилетів. Минуло кілька хвилин, ми чекали, що буде і друга хвиля літаків, а за нею третя й четверта. Так принаймні ми розуміли, що таке обіцяний англійський десант.

Але другої хвилі не було. Ті ж літаки, що звільнилися від свого вантажу, перешикувалися і, поблискуючи площинами, повернули на південь. Не пам'ятаю, скільки часу ми стояли, задерши голови, наче виглядали самого бога, але небо нічого нам більше не послало. Вщухла і стрілянина. Кольорові парашути наближались до землі, й тепер уже безпомилково можна було сказати, що то не солдати повисли на парашутних лямках, а звичайні контейнери. Дідько їх забори, цих англійців! Вони тоді обдурили нас двічі. Ніякого десанту, а вантаж потрапив на зайняту ворогом територію. Лише кількома контейнерами заволоділи повстанці, і то вночі в нейтральній зоні, яка вдень прострілювалася наскрізь. Що ж, і за це спасибі панам Міколайчику і Черчіллю. Два десятки автоматів, сотня гранат, ну і дюжина кожушків. Чуєте, серед гарячого літа кожушки! Турбувалися, бач, про зиму, вперед дивилися. Облиште, мовляв, любі варшав'яни, надію на перемогу, стрінете у кожушках ще й Діда Мороза...

Дізнався Яворівський і те, що за своє життя Юзвяк перебрав чимало професій, навіть трохи малював, але прийшов до висновку, що все на світі суєта суєт. Перед самою війною працював слюсарем-наглядачем каналізаційних споруд. Це, до речі, допомогло йому в роки окупації. Нічні рейди, перехід партизанів з одного укріпленого району в інший, спочинок для тих, хто повертався з операції і затишок для поранених,— ось що таке Юзвякові підземні комунікації.

— Кажуть, в останні дні повстання Бур-Коморовський і його штаб теж рятувалися під землею,— згадав Юзвяк.— Але це десь не на нашій ділянці. Та каналізація скрізь

однаково пахне,— посміхнувся Юзвяк і зашморгав носом, згадуючи, певно, дні, місяці і роки, коли він, слюсар-наглядач, заробляв свій хліб як шахтар під землею.— Чи не тому граф Тадеуш і підняв «рончки догури»?

Ще здалеку Яворівський побачив біля відділка Терезу, яку хтось жартома нарик Святою.— Вона дивилася в його бік.

Після того першого дня, коли Тереза з'явилася у відділку і залишилася добровільно працювати, не вимагаючи плати, після випадкового зближення з нею, чого він собі не міг пробачити, Яворівський свідомо уникав зустрічі з нею. Та саме Тереза виявилася організаторкою нештатного притулку для маленьких варшав'ян і, треба сказати, у цій ролі мала успіх. Була і за начальницю, і за няньку, і за кухаря. До того ж доводилося самій дбати про харчі, дрова, посуд. Зовсім не знайомі люди, довідавшись про нелегкі обов'язки пані Терези, допомагали їй, ділилися притулком, усім, що мали, не вимагаючи чогось для себе.

«Пан Юзвяк буде їй за помічника»,— вирішив Яворівський і вже збирався познайомити їх, як спостеріг, що Тереза чимсь дуже збентежена.

— Що трапилося?

Закрила лице руками, сльози текли по її щоках, і молода жінка їх не ховала. За мить зібралася з силами, щось промовила крізь ридання, хоч Яворівський не зрозумів її.

— Заспокойтесь, Терезо, і скажіть нам, що сталося. Ходімо в приміщення.

— Я винна, громадянине ротмістр. Одна я... Він ще зранку скаржився, наш Богдан, а потім сказав, що хоче спати. Не стогнав, не кликав нікого. Прийшла, а він неживий...

«Богдан?» Яворівський усіх вихованців Терезиних бачив, але хто з них Богдан? У притулку багато зовсім кволих, з восковими, безкровними обличчями. Худенькі рученята безсило виснуть, наче перебиті. На хліб вони накиннулися жадібно, але швидко потомилися, довго сиділи, притискаючи свої порції до худеньких грудей. Йому здалося, що в хлопчиків, яких він бачив, вигляд гірший, ніж у дівчаток. І ось котрогось із них уже нема.

— Шкода, що ми не маємо лікаря...

— Лікар приходив, пане ротмістр, його розшукав комендантський патруль.

— Запізнився?

— Богдан помер ще раніше. Він не дихав, коли мене покликали. Лікар сказав, що хлопчик загинув від висна-

ження. Ми так і не довідалися, скільки Богданові років. Він усе забув. Своє прізвище, батьків. Забув навіть, що на ніч треба роздягатися, лягав у ліжко у верхній одежі. Лікар каже, таке з дітьми буває, — голод...

Тереза повела Яворівського у двір, звідки линули дитячі голоси. За ними, знявши шапку, пішов і Юзвяк.

У засніженому дворі бавилися хлопчики і дівчатка. Щось там вони ліпили, збившись у коло. Можливо, їм ще не повідомили про смерть малого Богдана, а можливо, знедолені діти Варшави призвичаїлися до того, що життя і смерть крокують поруч, що милосердя війна не дає нікому.

Діти бавилися, як усі діти на землі. Ліпили снігову бабу. Яворівський увійшов у їхнє коло і привітався, з-під ніг раптом пурхнули голуби, кілька легких пір'інок закружили у повітрі.

Голуби Варшави. Вони вижили, як і ці діти. Війна поруїнувала голубині гнізда під дахами, критими червоною черепицею. Війна майже шість років палила і нищила пташине житло так само, як і людське, але ніякі вогняні смерчі неспроможні вбити життя. Яворівський бачив сизих, чорних, рябих голубів, звичайних птахів, що колись були прирученими, як кури, сідали на плечі й голови перехожих. І в рідному Станіславчику водились голуби, особливо в замку Лотоцьких. Діти хліборобів бігали дивитися на них, на гарно змайстровані голуб'ятники і, можливо, мріяли, щоб і в себе тримати отаких гострокрилих вертунів, червоногрудих трубачів, сизих висотників, гордих, як лебеді, — білих. Там діти шукали голубів, тут голуби знайшли дітей. А де справді подітися скривдженим птахам, які п'ять років кочували з району в район, як цигани, шукаючи затишку і не зпаходячи? Якого вони віку? Чи є такі, що вивелися у розворушеній війною Варшаві? Ці, яких бачив Яворівський, мали вигляд дикий і непривабливий, були не більші за горличок, з коплатим пір'ям, висмиканими крилами.

Ліжко з померлим Богданом уже перенесли до канцелярії. Першою туди увійшла Тереза, за нею Яворівський і Юзвяк. Хлопчик лежав такий маленький, нещасний, що накрите тільце його ледве вгадувалося. Тереза відгорнула ковдру, Яворівський упізнав хлопчика. Його приніс на руках до відділка молоденький жолнеж, сказавши, що випадково набрів на хлопчика в підвалі замінованого будинку. Це трапилося, здається, на другий день визволення.

Хлопчик гикав і увесь час смикав носом. Ось та хусточка, подарована йому Яворівським,— ще домашня, вишита Ганкою. Хтось поклав її поруч з голівкою Богдана, думаючи, мабуть, що то материнська.

Хлопчик лежав трохи боком, ніби спав, худенькі руки простяг уздовж тулуба. Старий Юзвяк невдоволено похитав головою і, не питаючи нічийого дозволу, за правом старшого, зробив усе, як годиться: поправив голівку, помалу зігнув у ліктях руки і поклав їх одну на одну. Перехрестив хлопчика, шепчучи: «В ім'я отця, і сина, і духа свйонтего, пана нашого єдинеґо...»

Схлипувала тихо Тереза, стояв пригнічений ротмістр Яворівський, стискаючи в руках шапку. Читав молитву Юзвяк. Таким було їхнє прощання з маленьким варшав'янином, який пройшов через усі нещастя і помер тоді, коли мав би жити.

3

У Ганки тепер своя таємниця, котрою вона не може поділитися ні з ким — навіть з братом. Якби знала, де тепер Тереза, можливо б, розповіла їй. Тільки їй одній.

Під подушкою ціла пачка листів. Польова пошта працює добре. На сьомий-десятий день приходять листи із Станіславчика, з Варшави від брата. Вона обізнана з подіями в рідному селі і про Тимоша знає, що він не тільки — міліція, а й узявся опікати дітей. Ось перед нею Тимошеві рядки про смерть хлопчика Богдана. І самій жалко стало малого варшав'янина, так наче вона знала його здавна. А про Терезу Тиміш знову нічого не згадує. Шкода буде, якщо шляхи їхні розійдуться. Хто-хто, а Ганка добре знає, як здружилися Тереза і Тиміш у Станіславчику, раділа за них обох, обом зичила щастя.

А чому б, справді, і не полюбити Тимошеві Терезу Йонич? Молода, гарна, розумна. Ганка знає її по тих найтяжчих днях, коли обидві в Майданеку чекали смерті. Тереза і там залишалася чесною і душевною, не скигдила, як інші, важко переживала чужу біду, а про свою ніколи не говорила. У Терези ніжне і мужнє серце, вона справжня полька. Не повіриш навіть, що колись вельможні батьки прищеплювали дочці пиху і гоноровитість, властиву людям голубої крові. Ні, Тереза не сприймала їхньої науки.

Життя вчило її по-своєму. Недарма обрала собі нове

прізвище, відмовившись від права належати до роду Лотоцьких.

Терезі Ганка розповіла б обов'язково про те, що сталося з нею, про свої несподівані почуття. І в уславленій бригаді імені Героїв Вестерплатте тільки легкопоранені лікувалися у своїй санітарній частині, всіх інших відразу ж відправляли в тилловий лазарет. А підхорунжий, командир танка Стах Лісовський, приховав, певно, від лікарів, що після поранення на Віслі у нього часто болить голова. Плече зажило, добре гоїлася і права нога, тому його не евакуювали.

Одного разу, саме на чергуванні Ганки, Сташек попросив у неї морфій. Вона відмовила, сказавши, що наркотик введе тільки з дозволу лікаря.

Він заплющив очі, стискав обома руками голову і тихо, тихо стогнав. Черговий лікар ляв когось по телефону і лише на мить прикрив трубку рукою, щоб почути, чого треба медсестрі. Був заклопотаний своєю розмовою і тому механічно показав на білу шафу з ключиком. В ній вона і знайшла морфій. Взяла ампулу, зробила підхорунжому ін'єкцію. Коли підійшла до нього знову, він уже заспокоївся, вдячно посміхнувся до неї.

Так і почалося. Спершу болі тамував морфій на ніч, потім вона підходила вже й без шприца, сідала на край Сташекового ліжка. Здається, й сама дещо знала про те, як зароджувалася польська танкова бригада, про перші бої ще на Україні, але розповідь Сташека слухати було цікаво. Це вже третє його поранення, під Студзянками, де першу допомогу Сташекові подавала на полі бою Ганка. Він знав, виявляється, місцевість навколо Ганчиного Станіславчика, партизанів там на Вепші, аж поки не потрапив разом з іншими земляками у загіп радянського командира Івана Івановича. Ну, а далі — навчався на курсах і осідлав танк.

У той день, коли санітарна частина мала знятися з місця і наздоганяти бригаду, до Сташека в гості приїхало троє. Крім поляків Тушевського та Перковського, був ще й Степан Іванович Лупанов — росіянин. Йому Сташек зрадив особливо. Взявши Ганку за руку, він звернувся до літнього танкіста.

— Хороша в мене наречена? Благословляєте, Степане Івановичу?

Не знала, що він такий гуморист, Сташек Лісовський, і тому, мабуть, почервоніла.

Втім, Лупанов, якого Сташек ввічливо назвав по імені

та по батькові, поставився до слів підхорунжого серйозно. Доброзичливо посміхнувся Ганці, мовляв, бентежитися немає причини. Запитав у неї:

— А весілля коли? Нас не забудете покликати?

— Коли? Звичайно, після перемоги,— відповів за Ганку Владек Тушевський.— Ось відбудемо заручини з морем і...

— Який раз оце чую: «Після перемоги»,— роздумливо мовив Перковський.— Зручна формула, яка ні до чого не зобов'язує. У мене характер інший — куй залізо... Ось візьму й відіб'ю у тебе пані Ганку.

Сташек Лісовський пильно подивився на медсестру, потім на Перковського — з докором, йому не сподобалася спроба товаришів обернути все на жарт. Може б, і не стримався Сташек, сказав щось колюче Францішкові, та його виручив поранений сусід — покликав сестру. І після невеликої паузи розмова зайшла зовсім про інше. Степан Іванович передав привіт Сташеку від комбата, від секретаря партосередку: його чекав приємний сюрприз — новий танк. Бойовій машині присвоєно ім'я Людвіка Варинського, керівника першої соціалістичної партії польського робітничого класу «Пролетаріат». Ось яке довір'я виявлено Сташеку Лісовському. З цього приводу відбувся мітинг, виступив комбриг Межицап, а від екіпажу Владислав Барвінський.

Перковський на прощання показав йому карту кілометрову, на карті — маршрут, який їм ще доведеться прокладати. Колобжег. Щецінська бухта. Гдиня. Гданськ. Чорні ромбики перетинали зелені масиви лісів і, ніби крейсери, врзалися в голубінь Балтики. Це означало, що танкісти братимуть участь у визволенні священної землі польського узбережжя, півострова Вестерплятте, де прославилася в 1939 році купка воїнів старої польської армії.

Над цією картою, залишеною Францішеком Перковським, і застала його медсестра Ганка Яворівська.

Сташеківі очі ще довго залишалися такими ж замріяними, як і в ту першу мить, коли вона підійшла до його ліжка. Ганка покляла перед ним порошки, термометр, сховала в тумбочку цигарки.

— Скільки звідси до Колобжега? Вам не доводилося бувати в цих місцях раніше? — Сташек Лісовський показав Ганці на карті населений пункт у полосі наступу.

— Знайшли в кого питати — звичайна селючка...

— Ви щось не в настрої, Ганко.

— Може бути... А вам що до того?

— Догадуюся... І лаю себе, звичайно. Я дурень. Незчувся, як ті слова у мене вирвалися. Пробачте.

— Все пробачати? Не маю часу для пустих балачок. Міряйте краще температуру, а то друзі вас розхвилювали, а я ніби винна.

Нічне чергування — це і робота, і нетривкий сон, часом це необмежена можливість збудити пам'ять і знову пережити минуле власне або чуже, не байдуже для тебе... Сьогодні поранений танкіст Сташек не просив у Ганки морфію, щоб заснути. До першої години ночі його палата і весь лазарет узагалі конденсували в собі, як морська раковина, коли її прикласти до вуха, силу-силенну найрізноманітніших звуків, розшифрованих і таємничих, настирних і вкрадливих, печальних і бадьорих, тих, що були відлунням близького фронту і журних, властивих тільки лікарні чи лазарету, і таких, що заспокоюють, гоять душу. Але не до цих стихійних порушень тиші Сташек прислухався. Та ось за склом дверей виник знайомий силует, тихенько застогнали петлі. М'які, безшумні кроки належали їй, Ганці. Зупинилася перед ним, завмерла. Руку Ганчину знайшов відразу, стис у своїй. Так тримав довго, прислухаючись, очікуючи, наче вона таки мала щось вимовити. Потім Ганка ще наблизилася, рука її пахла ліками, рука була прохолодна, легенька, покірна. Ні, він не наважився зараз поцілувати її, хоч кілька днів тому зробив це при свідках, — він дихав обережно, нечутно на ці пальці, спершу на пальці лівої руки, потім правої...

І ось тепер Ганка сидить у бліндажі над чистим листом паперу, мов заворожена. Перебирає в пам'яті адреси. Їх не так і багато. Але ніяк не може наважитися. Написати братові? Але що саме? Хіба він зрозуміє її, адже знайомство із Сташеком таке випадкове, коротке. Терезі, тільки їй листа напише цієї ночі. Певна, що у своїх почуттях не помиляється. Такого ще з нею не було. А він, Сташек? Рани загояться, і, звичайно, поспішать у свою бригаду. Про те, що голова не дає йому спокою, мовчатиме. Зате Ганка сама попередить, нехай примусять Сташека лікуватися. Нехай обстежать його десь у великому шпиталі, а не тут, на передовій. Контузія часом приносить більше нещастя, ніж поранення.

І задумувалася над тим, чому раптом цей Сташек став їй ріднішим за багатьох інших, з ким досі зустрічалася. Невже збувалося напророчене Зосею Батурою, невже і вона покохала? Не вірила Зосі, не вірила й собі. Чи вміє вона

відрізнити, яке саме в ній почуття прокинулося. Зосі було легше — мала з ким радитися. Щоразу, коли подруги залишалися удвох, Зося, не соромлячись, признавалася їй в усьому, казала, що пішла б за тим сержантом Петром Сліпченком у вогонь і воду. «Ну, а батько?» — допитувалася Ганка, не вірячи, що Зося так і зробила б, як говорить. «Ну, то зовсім інша річ — батько. Я буду щаслива, — і він радітиме. Коли ти ще маленька, — твердила Зося, — матеріні та батькові ласкаві слова тішать, сповнюють солодким щемом душу і цього тобі досить, а виростеш, родинного тепла тобі вже замало». Як освідчувалася перед нею Зося у своїх почуттях до хлопця з далекого радянського краю, а Ганка заздрила їй, але не уявляла, що подібне колись станеться з нею самою.

Невже знайомство з поранилим Сташеком Лісовським матиме для неї таке ж значення, як зустріч Зосі із Сліпченком? І чому це тоді, влітку, як уперше побачила Сташека серед танкістів на привалі, — а він був такий пляхетний з нею, такий сильний і вдачливий, з хрестом Грюнвальда на мундирі, — чому тоді й пізніше в боях за Віслою Ганка ніколи не бентежилася при ньому так, як тепер? Як Ганці не вистачає Терези або Зосі! Ще в грудні Ганчин лист до Зосі польова пошта повернула з поміткою — «адресат вибув». Чи справді не знали, куди вибув, чи приховали? Ще нічого, як поранена, а могла ж Зося і загинути. Добре працює польова пошта, але й вона часом безсила. На війні близькі люди випадково знаходять одне одного, та не випадково розлучаються.

Гомін передової долинає й сюди, у бліндаж, за два десятки кілометрів звідси іде бій. Варшава, де залишився брат Тиміш, у глибокому тилу. Там дзвенять сокири, гримлять ломи і кирки. Варшава оживає. Туди вже, мабуть, і ворожі літаки не навідуються. Німцям не до Варшави. Місяць лютий — останній місяць зими — застав групу армій «Вісла» на новій головній лінії оборони: Померанський вал! За цим валом — Одра. Десь недалеко вже має бути старий польський кордон. Але й за ним древні землі поляків, де сотні років господарювали чужинці. Капітан Юзефа Гжибовська розповідала своїм підлеглим про міста Щецін і Колобжег: над ними вже вели повітряні бої льотчики польського штурмового полку на ІЛях, але танкам шлях туди значно довший. Попереду — озера, болота, ліси.

Зранку сіявся колючий сніжок, але мороз не збирався здавати позиції: двадцять градусів нижче нуля. Добре, хоч

немає вітру. Літаки й сьогодні летять до моря, певно, вантаж свій скидають на дальні об'єкти. Як не прислухалася Ганка, їй чути лише звичайну стрілянину наземних військ.

У санітарному автобусі, який щодня вдосвіта відправляється в полки за пораненими, кожухи, ковдри. Ганка вмощується поблизу водія, замотує ноги. Дорога не дуже далека, втім берегтися треба.

Білі, мов паруси, дерева, білі пагорби по обидва боки. Серед заметів руїни будинків з гострими дахами, рештки приземкуватих ферм. Стовпи електроліній з підірваними бетонними ногами лежать усі в один бік головами, як мерці під сніговим саваном. Водокачка з розколотим посередині баком обросла крижаним салом зверху донизу — схожа на велетенського груздя. І тут фашисти намагалися залишити по собі зону пустелі.

Різкий сигнал автомашини почувся позаду. Водій різко звернув ліворуч, хтось на вілісі обігнав їх і зник у сніговій млі.

Уздовж мальовничого горба простяглося селище. Тут будинки збереглися, війна їх поки що милувала. Кожна садиба акуратно огорожена, ворота і хвіртки металеві, обтягнуті дротяною сіткою. Двори без підсобних приміщень, без звичних копчик сіна, без повіток, де селянин зберігає реманент, віз, сани. Тут, певне, дачі.

Дорога привела їх у селище. Знайомий Ганці жолнеж із санітарною сумкою показав будинок, у підвалі якого розмістився полковий медпункт. На ліжках і нарах поранені. Їх немало, і — самі танкісти. Одні вже перев'язані, інші чекають своєї черги. Ганці злили з кухлика, і за мить вона вже стала до роботи. Ножицями розрізала заюшену кров'ю холошу, оглянула свіжу рану, завбільшки в трикопійчану монету.

— Осколок снаряда?

— Ні. Власна граната підвела. Близько впала. Я на броні лежав, а вони — лізуть. Не встиг розмахнутися як слід...

— Глибоко сидить? — обмацала Ганка пошкоджене місце.

— Що? Метал?! Ось він у мене в кишені, сестричко. Витяг власноручно і взяв на спогад. Чого б це я мав його в тілі носити! — Обличчя бліде, але спокійне, обома руками жолнеж притримує ногу, щоб не дрижала зрадливо, коли медсестра доторкається до рани.

— Запобіжний укол вам зробили?

— Звичайно. Ви не турбуйтеся, сестричко, заживе. Добре, що кістки цілі, а м'ясо наросте, я вже маю досвід, холера його забери.

Ще одну перев'язку довелося робити в командирському бліндажі.

В останні дні танкова бригада безперервно наступала, а в таких умовах не було коли окопуватися за всіма вимогами інженерної служби. І підземна «резиденція» комбрига не мала повного профілю, ще й тепер сапери поглиблювали її, копали ніші, впорядковували хідник. Потужна електрична лампа рівно освітлювала стіл і тих, що сиділи навколо нього.

Ганка впізнала генерала Межицана, якого востаннє бачила на варшавській переправі. Поруч із ним на ящику новий командир бригади, колишній начальник її штабу полковник Малютін. Він креслив на твердій палітурці польського журналу мод схему місцевості, а генерал Межицан придивлявся до ромбиків, розташованих Малютіним на невеликій площі, і слухав його пояснення.

Ганка підступила ближче.

— Капрал Яворівська прибула у ваше розпорядження.

— От і добре,— підвівся одразу генерал Межицан.— Ану, подивіться, що з нашим полковником.

Права рука Малютіна перев'язана, на кітелі руді плямп.

— Осколок?

— Ні, снайперська куля борозну проклала...

— Давно?

— Сьогодні на світанку. Але мені одразу подали допомогу, і я вважаю...

— Не слухайте його, капрале. Тут я командую,— втрутився генерал Межицан.— Огляньте рану, і тоді не він, а ми з вами вирішимо, що робити далі: можна залишати в строю чи відправляти в лазарет?

В тісному закутку на старовинних шкіряних фотелях примостилися зв'язківці. Хтось настирно повторював одне і те — шукав у ефірі «Березу». Та «Береза» не озивалася.

Час від часу бліндаж здригався, тоді за глухою обшивкою з шурхотом обсипалася земля, наче там хазяйнували миші.

Ганка звично робила свою справу: обтерла спиртовим тампоном рану, потім стала розмотувати бинт. Ті, що накладали пов'язку, йоду не пошкодували — рана запеклася й підсохла. Полковнику на цей раз пощастило

порівняно легко відбутися — куля залишила йому тільки свій пам'ятний автограф.

— Ну, то як? — поцікавився Межицян, бачачи, що Гапка вже майже впоралася з раною Малютіна.

— Звичайна подряпина, я ж казав, — відповів за Ганку комбриг. — Мене вже, слава богу, багато разів бинтували. Три важких поранення, п'ять невеликих. А з таким, як зараз, до Берліна дійду. — Ганці він подавав очима такі знаки, що вона тямливо примовкла.

— А ви? Як ви думаєте? — ще раз запитав генерал Межицян. — Дивіться, все на вашій совісті. Ви тут єдиний медик... А взагалі це непорядок, полковнику, коли штаб бригади залишився без опіки санслужби. Рухаємося ми швидко, але й усі служби повинні своєчасно підтягуватися за авангардом. Ми ж не в обороні — в наступі. Та ще в якому! Чимдалі зростає темп...

Ганці наказали залишитися.

Генерал продовжував вивчати за картою місцевість, де вела операції танкова бригада. Комбриг розмовляв телефоном з полками. Йому доповідали обстановку під акомпанемент артилерії, голос якої все дужчав. Не треба бути дуже досвідченим воїном, щоб зрозуміти — становище на передньому краї загострилося. Ворог знову, мабуть, контратакує, не хоче визнавати поразки. Викликаний комбригом командир десантного батальйону, вислухавши бойовий наказ, запитав:

— Підемо на машинах поручника Малужинського?

— Так. Він чекає вас на східній околиці фільварку.

Командир десантників був із тих, певно, офіцерів, які не люблять багатослів'я. Двері бліндажа рипнули за ним, і свіжий вітер зірвав зі столу карту, яку щойно тримав Межицян. Генерал підхопив карту на льоту.

— Хороша прикмета, Олександр Петровичу. Бути скоро своєму штабу на новому місці. Ну ось принаймні хоч би тут. — Генерал пригладив карту, знайшов на ній шнурочок ріки і перетяв його рисками у двох місцях.

— Комбрига викликає «Стріла». «Стріла» на прийомі, — голосно доповів телефоніст і з апаратом підійшов до столу.

Але трубку взяв Межицян. Він добре знав, хто ховався під паролем «Стріла». Давній його товариш, командир полку, з котрим Ян Межицян ще в сороковому році воював на Карельському перешийку, теж упізнав генерала. Доповів спокійно і просто, не виказуючи тривоги, а тільки

розсудливість, поміркованість досвідченого танкового командира.

— Нас атакують переважаючими силами. Ворогу вдалося створити міцний кулак. Признаюся, ми на таке не сподівалися. План наших контрзаходів такий...

Був одвертим, як завжди, непохитним у виконанні свого обов'язку, тверезим у виборі конкретного маневру. Йому, як і Межицану, зрозуміло, що гітлерівці безсилі вже істотно змінити щось на свою користь, адже, як і в боях за Варшаву, дивізії Червоної Армії охопили гітлерівців з флангів, примушуючи їх увесь час остерігатися нового «мішка». Та відомо, що навіть смертельно поранений звір кусається доти, доки не здохне. Отож і ця контратака. Чи не є вона повторенням каральної акції проти Війська Польського, яку намагалися фашистські генерали здійснити під Леніно й на Віслі?

Межицан знав: нині сили фронту, командування яким здійснює маршал Костянтин Рокоссовський, набагато переважають сили німців. На що ж розраховує ворог? Невже його влаштовує перемога-одноденка, чисто пропагандистський трюк, як остання запобіжна ін'єкція конаючому? Мабуть, таки образливо було звикнути до думки, що приборкання авантюристів і цього разу не обійдеться без численних жертв. Як це важливо — обійтися меншою кров'ю.

Ось коли їм, полякам, потрібне плече друга. Найсильніший сусід — армія генерала Батова — сталінградці. Маршал Рокоссовський попереджав, що Військо Польське, усі його полки і дивізії треба берегти, що тут уже справа не тільки у виграші чи програші тимчасовим...

Межицан домовився з Малютіним — він, Межицан, особисто інформуватиме командуючого фронтом як представник військового міністерства Польщі, а комбриг у той же час звернеться до генерал-полковника Батова.

Прибували офіцери зв'язку: не було скарг, посилань на труднощі, що склалися на окремих ділянках, де ворогові вдалося прогризти нашу оборону. Командири доповідали про втрати. І цифри, що були ними названі, говорили самі за себе.

Першим зв'язківці розшукали командарма 65-ї... Трохи пізніше, услід за Малютіним, з'єднали і Межицана. Маршал уже дещо знав.

— Слухайте мене уважно, генерале Межицан. Ми віддали потрібні накази і розпорядження — в біді не залишимо.

Йому вірилося і не вірилося: штурмова ескадрилья Байдукова, кіннота Осліковського. «У ваших снігах коні себе покажуть краще од танків,— жартував Рокоссовський.— Пригадуйте, що робив наш Доватор узимку сорок першого на шляхах під Москвою!»

Сорок перший... Вони все знають про ті бої — генерал Війська Польського Ян Межицян і полковник Олександр Малютін. Але знають, що тоді командуючий фронтом генерал-лейтенант Рокоссовський не міг отак просто, як зараз, підняти в повітря цілу повітряну армію, кинути в бій кавалерійський корпус. Як усе змінилося!

Вони знали, що слово маршала Рокоссовського залізне. Із командирського бліндажа танкової бригади полетіло це слово в полки, батальйони і роти. Пробираючись крізь снігові замети, понесли його офіцери зв'язку, політпрацівники, штабники.

Ще продовжували вести шалений вогонь по бригаді гітлерівські батареї, ще підганяли лайкою своїх атакуючих гренадерів і вервольфівців генерали і офіцери вермахту, ще не всі зв'язкові, одіслані Олександром Малютіним, з'явилися до своїх командирів, а вже забриніло повітря від гулу літаків, які летіли із сходу хвиля за хвилику. Летіли низько над землею, недосяжні для зеніток, летіли в саме пекло бою.

Почувши цей грізний гул, усі, хто був у командирському бліндажі, вмить заповнили хід сполучення. Літаки вогнем пробивали сизувату пелену над переднім краєм, пикувалися в журавлині зграї. Збляк, почорнів обрій, але літаки невтомно трудилися, зачинали своє друге коло, свою нову карусель; протинаючи повітря блискавками «ересів».

Заграва полум'яніла на заході, мов розплавлене залізо, лилася за виднокруг.

У той день Ганка Яворівська писала братові до Варшави:

«Ми перемагаємо, Тимоше, вогнем і мечем. І це справедливо. Та дуже шкода, що снаряди і бомби нищать не тільки наших ворогів, а й надбаня рук людських — будинки, мости, заводи, з корінням викорчовують столітні бори. Війна скрізь безжалісна, і тому я ненавиджу її. Хоч би вже швидше все скінчилося! Ти не уявляєш, братику, які навколо глибокі білі сніги, які розкішні сосни! Якби смерть не гуляла з косою, можна б замилюватися цією зимовою казкою. Ось де рай для дітей із Варшави, про яких ти дбаєш».

Навряд чи був такий другий міліцейський відділок у Варшаві, як цей. Невеликий будинок пана Кшиштофа Тирси зранку сповнювався дитячими голосами. Два найбільші покої Тереза, або як значилося в її новому посвідченні, виданому відділком, Тереза Журавська перетворила на дитячий притулок. І хоч була можливість відправити малих варшав'ян у Люблінське воєводство, де вже давно відгриміли бої, вона, як видно, не збиралася цього робити.

Тиждень тому до відділка прибули одна за одною чотири військові автомашини, на них — деталі розбірного фінського будинку. Для Яворівського — несподіваний сюрприз, а Тереза тим часом розпоряджалася, наче не Яворівський, а вона керувала відділком.

— Може, ви поясните мені, шановна, що все це означає?

— А те означає, пане ротмістр, що скоро ми звільнимо незаконно зайняте мешкання. Я була на прийомі у самого президента Варшави. От тільки не вдалося домовитися з ним про майстрів. Доведеться самим...— Вона поклала перед Яворівським цілу теку робочих креслень, інструкцій, малюнків.

Довелося набувати нову кваліфікацію насамперед папу Тирсі. Він давно розпродав і роздав скло, яке зберігав ще з довоєнного часу, нового краму шукати не став, утратив, певно, смак до торгівлі. Рекламні вивіски, які з'явилися серед руїн і свідчили про відродження приватної ініціативи, викликали у Тирси лише іронічну посмішку. Можливо, він не вірив, що зруйноване господарство міста швидко відродиться, ринок матиме потрібний асортимент, а можливо, відчував, що після цієї війни, коли вирішується не тільки те — бути Польщі вільною чи залишитися під гітлерівським чоботом, але й інше, не менш важливе, — якою саме їй далі бути. Варшаву звільнили радянські солдати і Військо Польське, що прийшло зі сходу. А хто володіє Варшавою? Ні, навряд, щоб повернулися старі порядки. На радянській землі давно немає приватної власності на засоби виробництва, приватної торгівлі. Отож він і не збирався, як видно, поновлювати свою фірму «Тирса — батько і син». Починав колись замолоду звичайним склярем, то, мабуть, не всохнуть йому руки, коли знову візьме свій перевернений алмаз. Один залишився, скільки йому треба того зарібку!

Вже й тепер змайстрував собі Кшиштоф Тирса похідний ящик для скла і чекав. А поки що був на своєму подвір'ї за господаря і вартового, навіть за двірника, а Тереза до того поклала на старого ще й інші обов'язки — він розпалював грубки в притулку, носив дітям воду, добував дрова.

Як вивантажили щити і дошки, запахло Тирсі сосновим лісом, свіжою стружкою, запахло працею. На відведений під будинок ділянці запалало вогнище. Прогрівалася стужавіла земля, відступала зима. Одноповерховий теремок виростав швидко, як у казці. У вільні від служби години тут працювали підлеглі Яворівського, а часом і він сам. Приходили зовсім не знайомі люди — робочих рук вистачало. Та найбільше пан Тирса, як головний будівничий, здружився з Юзвяком: вони тепер жили вкупі.

От і сьогодні їм не спалося, рано-вранці повів Тирса свого нового постояльця, до речі, Кшиштофа, в найдалший закуток засніженого двору і там поклав палець на губи: зараз, чоловіче, я відкрию тобі важливу таємницю. Вони розворушили чималу купу старих дощок, іржавої бляхи, якихось старовинних меблів і вже на самому низу знайшли те, що шукали: два ящики скла.

— Повірите, папе Юзвяк, що то — останнє. Думалося колись-таки взяти патент... Довоєнної проби скло, прошу пана. Хто таким крамом може похвалитися? Музейний експонат!

Ящики вони переносили обережно. І коли поклали на видноті, пан Тирса аж свиснув задоволено.

Над Варшавою зранку затріпотіли біло-червоні національні прапори на відзнаку свята — Дня Червоної Армії. Відблиски двох кольорів лежали на засніжених руїнах, віддзеркалювалися у сталактитах з криги, що звисали з дахів.

Будинок складався з трьох кімнат, але тільки над однією з них майстри встигли прибити листи шиферу. Саме тут пан Тирса приладнав свій верстак. Розпакував і виймав скло обережно, здається, й не дихав. Усе, що робив нині він, позначене ритуальністю. На Тирсі зношений фартух з великими кишеньками, який засвідчував приналежність його власника до цеху майстрів. Приніс крейду, потім банку з олією. Не довірив нікому місити замазку, як добра господиня не довіряє тісто. Скоро крейда перетворилася на круту кашу, потім стала глевкою і піддатливою,

а Тирса продовжував місити, плескати по ній рукою, наче справді збирався пекти пироги. Навіть Тереза, яка часто готувала дітям кльощки, задивилася. Тут її знайшов підпоручник Громадка.

— Ану, ходімо, шановна пані, на розправу. Якесь високе начальство кличе вас до телефону. З канцелярії президента.

У начальника відділка Тереза застала офіцера в танковій формі, на стільці біля нього виплетений з лози кошик з яблуками. Ротмістр Яворівський; як тільки вона увійшла, передав їй телефонну трубку. Здивовано подивився на Терезу, чогось не розумів.

— Тереза Журавська з притулку... Слухаю.

Розмова тривала недовго, Тереза почувалася розгубленою, повторювала ті ж самі слова: «Так», «Розумію», «Прошу папа». Потім назвала адресу, уточнювала, як потрапити від Бельведеру сюди — на їхню вулицю.

— Ад'ютант президента Варшави? — запитав у неї Тиміш Яворівський.

— Спершу він, але потім... Віце-голова уряду. Ванда Василевська.

— Ого! У вас такі знайомі?

— Ми зустрілися в ратуші. Звичайно, я зовсім не догадувалася, з ким маю справу. Жінка у військовій формі сиділа у президента.

— Тепер я розумію, як вам удалося одержати будинок. Чого ж хоче віце-голова уряду, Терезо?

— Віце-голова уряду приїде до нас. Ні, ні, не подумайте... Хіба б я наважилася запрошувати. Але пані віце-голова сама надумала.

Діти! Звичайно, Терезин притулок цікавить Василевську. Шкода, нічим буде хвалитися. У кімнатах тісно, немає окремої їдальні. Харчування просте. Він завжди дивився на притулок, як на щось абсолютно тимчасове, вірив, що не сьогодні-завтра відповідні установи подбають про створення справжніх дитячих закладів, де будуть вихователі й лікарі, де кожному дитину опікатиме держава. І ось маєш. Цей візит може закінчитися неприємностями. І не тільки для Яворівського.

— Коли ж пані віце-голова збирається приїхати?

— Сьогодні, — відповіла Тереза, зітхнувши. Співчутливо поглядала на ротмістра. — Може, я в чомусь і винна, але, клянуся маткою боскою, про цей візит у нас тоді розмови не було.

Ще раніше Тереза звернула увагу, що на вішалці в кімнаті шинель гостя. Танкіст сидів не біля столу, а осторонь, щоб не заважати ротмістрові. Отже, він тут був ніби свій. Терезі здалося, що зараз танкіст приязно посміхнувся до неї, немовби сказав — нічого, мовляв, не сталося. Немає причини і хвилюватися. Але однієї цієї вкрадливої посмішки Терезі, звичайно, замало. Вона відповіла йому докірливо: «Коли так, то чого ж ви мовчите?»

Можливо, і Тиміш Яворівський помітив цей діалог без слів, він згадав, що, власне, досі не познайомив їх.

— А ми ось готували, Терезо, зустріч із дітьми Сташека Лісовського — фронтовика.

— Ви прибули на свято?

— Так, нас троє з бригади імені Героїв Вестерплатте.

— І вас попросили виступити перед дітьми?

— Ні. Справа в тому, що підхорунжий Лісовський служить в одній частині з моєю сестрою. Він привіз листа від неї і трохи дітям яблук. Ганка знає про наш притулок.

— Яблука сорту «трофей», — пожартував підхорунжий. — Ми конфіскували їх у маєтку одного з гітлерівських генералів.

— Так що будемо робити? — вже спокійніше, примирливо заговорив Яворівський. — Готуватися до зустрічі? Яблука вже є. Чай буде. Де стіл накріємо?

Їх прибуло троє. Дві жінки у військовій формі і літній худорлявий поляк у сірому, не по сезону капелюсі, з міценькою палицею, поцяцькованою візерунками. На широкому поясі супутниці Василевської пістолет у жовтій новенькій кобурі. Тереза Журавська, ніяковіючи, виголосила коротеньке привітання, яке склали колективно за кілька хвилин перед цим. Пробачалася, що притулок у них зовсім скромний. Дітям тісно, приміщення мало пристосоване. Але й цих умов не порівняєш з минулим. Маленькі варшав'яни змушені були самі шукати собі нічліг і їжу.

Оглянули спершу кімнати, де спали діти. Василевська тихо причинила за собою двері. Нехай спочивають.

Пан Тирса, який з власної ініціативи приєднався до почету, несподівано звернувся до Василевської.

— Цей будинок, шановна пані, увесь належить мені. З діда-прадіда. Може, пані будуть такі ласкаві, заглянуть? Я був би дуже щасливий. — Кшиштоф Тирса показав на оббиті старою ковдрою двері й пішов до них. — Маю щось панам показати. Минулої ночі довго не спалося... Перед святом завжди так. Чим дітей порадувати? Цукерок у мене

немає. Іграшки купити ніде. Та ви ось подивитесь, пані віце-голово, самі. Того, що я покажу вам, ще ніхто не бачив. Навіть ротмістр. Я приготував сюрприз дітям. А вже потім зрозумів, що і самому собі...

Василевська перезирнулася з колегою в цивільному.

— А що, пане Івашкевич, заїдемо? У нас, на жаль, обмаль часу...

Першою переступила поріг жінка, яка супроводжувала Василевську. Схоже було, що на ній лежать обов'язки ад'ютанта.

За вікном незайманою білою ковдрою прослався сніг, і, може, саме тому кімната здавалася просторою і світлою. В ній ніяких меблів, крім неширокої канапи і шафи з книжками. Зате стіни,— як у музеї. Десятки більших і менших фотознімків, кольорові вирізки з журналів, художні поштові листівки. Кшиштоф Тирса вийшов на середину.

— Все те, що ви бачите тут, пані віце-голово, і є моя Варшава. Так, моя! Подивіться-но сюди. Ось я на знімку, поруч моя дружина, ось вона, а у візочку — мій син. Впізнаєте? Ми на прогулянці в Лазенках. Он там між деревами, бачите, погруддя Фредеріка Шопена. Можливо, мій Владек ще тоді нічого не розумів, але я певен, музика нашого Фредеріка йому подобалася. Потім він виріс, бігав туди вже й без мене,— Кшиштоф Тирса замовк і на мить прикрив очі рукою, так наче хотів збудити у пам'яті ще якісь давні картини, спогади, пов'язані з Лазенками. Ступив на крок ближче до стіни, доторкнувся до зовсім мініатюрного знімка.— Це знову мій син, впізнаєте? Він уже ходить і годує голубів.

Гості переходили від однієї фотографії до іншої, прислухалися до слів старого і, простежуючи разом з ним долю однієї варшавської родини, водночас ніби здійснювали подорож у минуле древнього міста пад Віслою. Кожен з них бував тут не раз і в роки своєї молодості, і в зрілі роки, кожен закарбував у своїй пам'яті те, що його найбільше дивувало і радувало, що сповнювало серце гордістю і любов'ю.

Великі міста завжди мають своє обличчя, свою особливу, притаманну тільки їм красу. Свій характер і своїх, не схожих на мешканців інших міст, городян. Саме такою була й Варшава. Великі зодчі Парижа, Рима, Відня і Ленінграда створили неповторної краси будинки й палаци, цілі архітектурні ансамблі, які належать вічності. Серед

найдивовижніших надбань генія людських рук, як перлина в золотій оправі, майже у самому серці Європи,— Варшава, Старе М'ясто, Нови Свят, королівський палац Бельведер. Лазенки. Мости на Віслі... Немов знаючи про нову трагедію, яка має спіткати колыску люду польського в середині двадцятого століття, варшав'янин, торговець склом, зберіг у своєму сімейному альбомі для себе і для поколінь, зберіг нетлінними її живі риси. Так, це справді ні з чим не зрівнянний святковий сюрприз. І не тільки для маленьких хлопчиків і дівчаток, що спочивають зараз у сусідніх кімнатах. Сюрприз для цієї строгої жінки в полковничім мундирі, для її супутників, які немов потрапили у світ казки і зачаровані тим, що побачили. Для Тимоша Яворівського і його молодого гостя Сташека Лісовського, делегата польських танкістів на ювілей Червоної Армії. З кожного знімка, наче з полотен великих майстрів живопису, на них дивилася та Варшава, яка нині не існувала. І вже не хотілося вірити, що там, за снігами білими, немає ні старовинних палаців Лазенок, ні Краківського передмістя, ні пам'ятника Міколаю Копернику, біля якого заважалося панові Кшиштофу Тирсі сфотографуватися із сином-підлітком у гімназичній формі, ні цих білих мармурових левів, що мружать очі, півсонні, перед палацом з готичною вежею. Біля знімка, на якому зображено високий будинок з фресками, Василевська щось занотувала собі на пам'ять. І навіть змалювала фасад.

— Це десь поруч з бібліотекою Старого М'яста? — запитала у хазяїна.

— Маєте рацію, пані Василевська. На жаль, і там все розсипалося на порошок. Навіть каміння бруківки здибилася, наче від землетрусу. Все вмерло, все!

Ванда Василевська мрійливо мовила:

— Те, що залишилося в людській пам'яті і на таких ось знімках, не вмерло. Я не згодна з вами, пане... Варшав'яни зведуть своє місто по камінчику. Ваші знімки — це ж архітектурний літопис.

— А хто захоче, пані Василевська, відбудувувати старе? Радіо Лондона, кажуть, передає, що столиця Польщі буде зовсім на новому місці. Мені не хочеться вірити, звичайно. Старій людині важко на це пристати.

— Так-так,— гаряче підтримала його Василевська.— Ми думаємо однаково. І до нас присиднується, я бачу, пан Івашкевич, а він поет! Ви чули, пане Ярослав, виступи під час дискусії?

— Так, пані Ванда. Чув. Я підтримую проект Мар'яна Спихальського. Ще перед війною він очолював гурток молодих архітекторів, який своїм гаслом проголосив реконструкцію. Розроблялися плани забудови нових районів, модернізації старих. Безперечно, великий вплив на зодчих справляє Америка. Багатоповерхові хмарочоси, бетон і скло, відмова від класичних форм. Замість художніх оздоб, античних фігур, сирен, амурів неонова реклама. Море електрики. На ватмані це виглядає досить пікантно. Але, пригадується, саме Мар'ян Спихальський одержав премію Гран-Прі за свої ідеї і проекти градобудівництва. А вони нічого спільного не мали з модерном. Той самий Спихальський — ніці...

— Не зовсім той самий, — посміхнулася Василевська. — Той був лише молодий архітектурний талант, а цей... пройшов чорнову практику підпільної боротьби, партизанських рейдів, цей бачив, як «реконструювали» Варшаву гітлерівські варвари.

— Так, — згодився Івашкевич. — Ми всі стали іншими, змужніли, вапа правда. Ми зрозуміли, що Гітлер намагався з корінням знищити все, що утверджувало людь польський, його державність. Саме тому мусимо воскресити все! Варшава залишиться Варшавою. Такою, як її зводили над Віслою наші діди і прадіди.

Кшиштоф Тирса жадібно ловив кожне слово. Він розумів, що збережене ним обличчя Варшави, не тільки спогад. Ці люди бачили її минуле і думали, мріяли про майбутнє.

А молодий офіцер-танкіст все приглядався до високих гостей. Він одразу, як тільки прибули вони сьогодні, впізнав Ванду Василевську, хоч відтоді, як уперше побачив її в Хелмі, відбулося чимало подій.

Ванда Василевська відчула на собі погляд, у якому повага, вдячність, захоплення. Вона наблизилася до Сташека.

— Вам надали житло в «Полонії»?

— Ще невідомо. Товариші пішли в комендатуру і все з'ясують.

— «Полонія» — єдиний готель, який зберігся. Я теж у «Полонії». Так зручніше. Насамперед вважаю себе письменницею і журналісткою, а вже потім усе інше. Отже, шановний воїне, як буде час, беріть своїх і приходьте. З танкістами я зустрічалася ще в Празі... Давненько. Щось повинна написати для «Правди». А ви тепер поспішаєте на «шлюб з морем».

Він здивувався, звідки Василевська знає, де вони воюють? Про це досі розмови не було.

З дітьми зустрілися за чаєм. Стіл накрили в кімнаті для дівчаток. Ліжка відсунули до стіни, а в центрі поставили два невисокі столи. Чай був пахучий, із згущеним молоком. Його привезла в дарунок Ванда Василевська. Залізні баночки з етикетками російською мовою розкривали тут же. Густе, як сметана, солодке, як мед, молоко виливалося помалу, чай робився білим, білим. Кожному з присутніх роздали по два сухарики, і діти, не чекаючи запрошення, захрумкотіли. Стіл прикрашали біло-червоні прапорці з п'ятикутною зірочкою. А там, де сиділа Ванда Василевська і її друзі, був ще один, червоний, із серпом і молотом.

— Я вже казала вам, діти, — підійшла до столу Тереза Журавська, — сьогодні в нас дорогі гості. Привітаємо їх!

Василевська бачила, з яким подивом і захопленням звернені на неї, на Ярослава Івашкевича, Лісовського. Десятки очей — чорних, голубих, карих. Забуто про солодкі сухарики і чай з молоком. Тільки зовсім маленький хлопчик у кінці столу продовжує розмішувати у своїй чашці...

Тепер слово за нею, за Вандою Василевською.

— Милі діти, варшав'яни! Ми дуже раді, що зустрілися з вами, — голос у неї тихий, ласкавий, погляд сірих, з каштановим полиском, очей привітний. Це ніби не в'яжеться з військовим мундиром, на якому сяють сріблясті зірочки. Василевська нагадує вчительку, котра не вперше бачить очих хлопчиків і дівчаток, знає їх давно, і те, про що говорить, — лише продовження попередньої розмови. Нагадує, що такі прапорці, як у них, нині майорять над багатьма містами і селами Польщі, в солдатських бліндажах і землянках фронту. Ті воїни, що визволили Варшаву, продовжують наступ. По коліно в снігу, крізь замети ідуть на Берлін.

Супутник Василевської, якого вона попросила прочитати свої поезії, добув із кишені невеличку книжку, одягнув окуляри. Але ніби передумав читати — книжку поклав на стіл, окуляри сховав. Пристрасно зазвучав його голос, сповнений надії і віри.

Геть печалі, морок ночі,
Води Вісли бачать очі!
І, як вічні води Вісли,
Польща є і буде прісно!

Діти гаряче плескали йому, хоч, можливо, і не все зрозуміли.

— Це дуже хороші вірші,— мовив Ярослав Івашкевич і одразу ж признався: — Але не мої. Я був би щасливий, якби так написав. Їх автор поет Теофіл Ленартович. Я завчив їх, коли був таким малим, як ви. У поляків багато прекрасних поетів, визнаних світом. Ніколи не розлучайтеся з книжками Адама Міцкевича, Юліуша Словацького, Теофіла Ленартовича. Ми теж намагаємось писати просто, щоб усім було зрозуміло. Багато у Варшаві зараз роботи, як музика, звучить стукіт молотків і сокир. Повертаються на попелища скривджені війною люди. Десь мусять знайтися і ваші близькі, ми вам цього бажаємо. Скоро вся земля польська від Карпат до Балтійського моря стане вільною, скрізь відкриються школи. Навчальний рік почнеться там, де це можливо, найближчим часом. В Любліні, Хелмі, у щойно визволеному Кракові друкуємо підручники, робимо зошити. З Радянського Союзу одержано глобуси, олівці, наочне приладдя.

Василевська розповіла і про дитячі будинки, в яких встигла побувати. Їх ще небагато на звільненій території, але є в Росії, на Україні, у Прибалтиці і в Білорусії. Їх створили для польських дітей. Мине трохи часу, і тисячі юних поляків повернуться додому. На рідній землі продовжатимуть навчання.

Чай і сухарики чекали на Ванду, але вона до них і не доторкнулася, дивилася заворожена на хворобливі обличчя, на худі руки і все більше проймалася сумом.

Супутниця Ванди звернулася до дітей.

— Коли ми ще збиралися до вас, нас порадували. В сільській місцевості створюються дитячі притулки з потрібним обладнанням і штатом. Може, і вас туди влаштувати? Усією сім'єю, навіть із пані Терезою? Є, справді, чудові місця, які війна ніби обминула. Ну, то як, діти?

Малеча примовкла. Оченята старших питалися в пані Терези, що відповісти.

Але Журавська тільки невизначено здвигнула плечима. Вже й раніше у міській ратуші чула цю пропозицію. Спробувала уявити собі прощання своїх підопічних з Варшавою, з містом, де народилися, з усім, що оточувало їх, відколи пам'ятають себе. Вбачала у цьому велику несправедливість. Хтось інший, для кого Варшава дорога не особистими кривими зв'язками, а лише як перше місто країни, як символ, оселиться тут, а знедолені, окрадені війною юні її громадяни мусять шукати собі місце в чужому гнізді, як зозуленята? Ніколи!

Згадала себе такою, як була на початку війни, єдиною доцею добрих батьків. Чомусь тоді не знала страху, не розуміла, для чого ховаються люди в темному льосі, коли надворі так гарно і сонячно. Вірила, їх не зачепить. А квартали один за одним втрачали на її очах своє обличчя, перетворювалися в руїни, і раптом у трамвай потрапила та божевільна бомба. І не стало батька — вагоновода, не стало матері — білетного касира, не стало вагона і пасажирів. Одна лише велика воронка на повороті вулиці була свідком того, що сталося.

Тепер ці руїни і ця земля — святі для Терези. І святими повинні бути для них, її маленьких друзів. Адже долі однакові!

Сьогодні у Тирси все те, що зберігала пам'ять Терезина, ожило. Фотографії будинків і парків, яких уже немає, немов обличчя померлих, вони нагадали їй страхітливі дні і ночі міста, перетвореного в суцільну барикаду, яке не хотіло скоритися. І ось на її очах творилося диво: то тут, то там на перехрещеннях нових шляхів, яких, можливо, раніше й не було, підводилися серед руїн будинки, наче ранені воїни поверталися в стрій. У вікнах спалахували вогні, одинокі маяки серед безмежного моря темряви. Вони обіцяли затишок, тепло, життя.

Ні, Терезу не можна одірвати від цього шматка землі над Віслою, від усього того, чим повниться її пам'ять і що стоїть перед уявою, як живе, існуюче, безсмертне. З каменю руїн, шліфованого майстрами минулого, постануть нові будови. І той, хто буде за робітника і будівничого, залишиться тут господарем. Це її, Терезине, вистраждане право, право дітей Варшави. Вона навіки їхня і для них.

Діти допивали чай. Супутниця Василевської записувала прізвища й імена дітей, вік — усе, що хлопчики й дівчатка пам'ятали.

Тереза Журавська хвалилася: ось ці малюнки, зібрані в альбомі, доробок вихованців. На більшості воєнні баталії. Наступають війська: шеренга на шеренгу, лава на лаву. Червоні стріли вилітають з танкових гармат, над руїнами древніх фортець і шпильстих мурів майорять польські національні прапори. Але кидалося в очі, що на танках і на літаках багато свастик. Бойові машини з зірками скрізь перемагають, вони були великі, могутні, але їх так мало. Цілі полчища ворожих танків — і проти них кілька червонозорих. Так уявляли собі війну маленькі варшав'яни, так вона їм бачилася.

Не з чужих розповідей знала Ванда і таку правду війни. Стапек Лісовський оцінював малюнки з точки зору танкіста. Стволи у танкових гармат дуже довгі, башти високі, люки відкриті, хоч іде бій і ворог поряд. Танки ідуть на танки. Але і він звернув увагу на невідповідність — фашистів чомусь на кожному малюнку більше.

— Хороші малюнки, щирі. Але у нас танків більше, ніж у фашистів. Ми наступаємо, а не вони!

Василевській сподобалося його зауваження.

— Чули? Ми наступаємо! Ми тепер сильніші, ось у чому суть. Гітлер дрижить у своєму лігві, як голодний вовк. Бачите, на малюнку у нього не зуби, а самі пеньки.

Один листочок Ванда поклала перед Івашкевичем. Той, згоджуючись у чомусь із нею, показав його дітям.

— Хто намалював цих голубів?

— Паола, Паола... — хором відповіли малі.

Худенька дівчинка років десяти в чорній сукенці з високим комірцем підвелася.

— Тебе звати Паола? — спитала Василевська.

— Так, пані...

— Підійди ближче. Сядь біля нас. Твої голуби, Паоло, нам дуже сподобалися. Але де ти бачила таких... рожевих?

— Я малювала опівдні, а тоді було дуже багато сонця. І сизе пір'я зробилося яскравим, як уранішній обрій... В мене немає такої фарби... Сизе пір'я, — коли на нього падає сонце, — мерехтить і спалахує.

Паолині голуби вместилися під дашком з білим гребенем снігу. Самого будинку не видно. Сніг на покрівлі й навколишнє біле поле з кучугурами створюють картини зими. Червонясті птахи і біле безмежжя! Щось було в цьому малюнку несподіване, казкове і разом з тим не вигадане. Василевська ніколи не бачила голубів з таким оперенням, але одразу повірила в них.

— Ти ходила в школу, Паоло?

— Трохи. Наша школа давно згоріла.

— Вмієш читати і писати?

— Мене вчила мама, а потім, як вона померла, вчив наш сусід-інвалід.

— А малювати тебе ніхто не вчив?

— Ні. Ось пан Юзвяк... теж малював. Я це знала навіть, як змішувати фарби, а пан Юзвяк показав.

Василевська протягнула руку до дівчинки, здається, хотіла погладити її, але стрималася і тільки доторкнулася

до гострого, як у хлопчика, плеча. Й поринула в давні спогади.

Ні, дівчинка зовні не схожа на її Еву. Надто тоненька. Й обличчя світліше. Хоч у чомусь-таки є подібність. Мабуть, очі. В Паоли Евині очі. Недитяча серйозність, затаєна тривога ніби оселилися в них. В тридцять дев'ятому Еві було стільки ж, як зараз Паолі.

Німецькі бомби того ранку випередили шкільний дзвінок. Радіо Варшави не встигло привітати своїх маленьких громадян з початком навчального року. Не встигло і попередити вчасно про лихо. Вже потім, як вибухи стихли, диктор прийшов до пам'яті: «Увага, увага! Повітряна тривога! Повітряна тривога!» Потім усе багато разів повторювалося. Диктор називав цифри, наче для всієї Польщі почався урок диктанта: «Три, кома, п'ять, кома, три, кома, шість». Протиповітряна оборона встигла поділити місто на зони і сектори, і навіть малюки швидко опанували цю військову премудрість. Кожен знав, у якому секторі він проживає, знав, і коли треба негайно ховатися. Але куди? Вони з Евою перші нальоти перебували у квартирі. Стронилися вікон, боячись осколків. Але будинки не витримували ударів тисячокілограмових фугасок, варшав'яни переселялися у підвали, закопувалися в землю. Тікали за місто, знову поверталися, не знаючи, куди себе подіти. Президент Варшави закликав по радіо до спокою, він продовжував твердити, що Англія і Франція не залишать Польщу напризволяще.

Мабуть, і Паола бачила, як польські зенітки збили фашистського пірата; тягнучи за собою чорний хвіст диму, він бухнувся у центрі міста. Усім хотілося вірити, що далі вже так і буде, що маршал Ридз-Смігли не кине слів на вітер.

Та останні іскри надії потім погасли. Над Варшавою опустилася чорна і довга ніч війни.

...З дітьми Варшави розмовляє Ярослав Івашкевич. Розпитує їх про життя в притулку, про те, які в них є книжки і чи влаштовують голосні читання для маленьких. Чи багато вивчили віршів. І нічого не питає про те пекло, з якого вийшли вони на світло. Не хоче будити страшні примари. Але вона знає — навіть оці зовсім маленькі дітлахи, яким зараз по три, чотири роки, через усе життя понесуть у собі трагічні акорди полонезу війни. Знає, бо є в неї своя кровинка — Ева.

Знову виникає в пам'яті Василевської той розстріляний вечір, коли вони з Евою тікали з Варшави. Довго супрово-

джував біженців голос диктора. Радіо закликала вже до евакуації. Ще стріляли в небо зенітні гармати, ще часом з'являлися і польські літаки, але на них уже не було надії. Не чути військових зведень: продовжують захищатися армії маршала Смігли чи склали зброю? Всі дороги запруджено; схоже — людей гонить невідомо куди чума або землетрус.

Літаки з хрестами, ніби граючись, із свистом проносяться над дорогою, обстрілюють з кулеметів. Іржуть на дорозі, звиваються в корчах смертельно поранені коні. Молода мати притискає до грудей дитя. Куди сховатися від наглої долі? Ні лісочка, як на гріх, ні вибалка. Тільки золотаві хліба припишкли, хиляться важким колосом до землі, ніби тужать людськими голосами.

У маленькій селянській хаті, до якої впустили їх пізно вночі, знайшли перепочинок. Спали покотом, як солдати. А на світанку стало відомо, що всі шляхи-дороги на схід відрізано, що окремі групи жолнежів з боєм прориваються з напівоточення. Ризикувати життям маленької своєї доньки не мала права. Ева не плакала, прощаючись з матір'ю. Дивилася на неї сухими очима стривожено і печально. Ніби оглухла з горя, не чула слів. І досі пам'ятає Ванда благаючий і докірливий її погляд.

Вистачило вісімнадцяти днів, щоб усю польську землю загарбали фашисти. На прикордонних ріках гули мости, пропускаючи біженців на східний берег. Радянська країна відкрила свої кордони, рятуючи братній польський народ.

Василевську зустріли на Україні, як рідну дочку, як воїна-антифашиста, але вона до того ж була ще й матір'ю.

Коли письменницю запросили до Кремля, їй здавалося, мова йтиме про Польщу, про обов'язок польської нації у народній антифашистській війні. Та її запитали про інше.

— Як вам живеться у нас, товаришко Василевська? Чи маєте умови для того, щоб продовжувати творчу працю? — Сталін ніби наголосив на слові «творчу», і тому вона трохи знітилася. Адже, крім публіцистичних парисів і статей, вона нічого, власне, за останні місяці не написала. Війна обірвала роботу над романом, для нього не було ні часу, ні настрою.

— Я почуваю себе насамперед воїном, товаришу Сталін.

— Це вірно, товаришко Василевська. Але ваша зброя — перо. Ні, музи не мають права мовчати! — Після короткої

паузи Сталін знову запитав: — Це правда, товаришко Василевська, що у Варшаві залишилася ваша дочка? Скільки їй років?

— Мала ще зовсім, товаришу Сталін. Школярка. Не знаю навіть, де моя Ева зараз і що з нею. Окупанти нікого не милують...— Вона ще хотіла сказати, що й серед поляків є окремі відщепенці, які охоче слугують фашистам і з великим задоволенням віддали б їм на тортури дочку письменниці-комуністки, але стрималася. Сталін і сам це зрозумів.

Нарком Молотов тямливо поглядав на Сталіна — він уже здогадався, чого запрошено і його на цю розмову.

— Хіба спробувати по дипломатичній лінії, Йосифе Віссаріоновичу? — запропонував він.

— Саме так, Вячеславе Михайловичу. А якщо не вдасться домовитися, звернемося з офіційною потою. Запросіть до себе німецького посла сьогодні ж. А ви, товаришко Василевська, дайте Вячеславу Михайловичу точні координати. Треба поставити їх перед фактом: ми знаємо, мовляв, де вона знаходиться, і покладаємо відповідальність за неї на німецьку окупаційну адміністрацію.

Ванда Василевська не вірила, що це можливо. Вона знала з власного досвіду, що таке фашизм. Польський агент фюрера полковник Бек та інші діячі санаційного уряду гноїли у таборах тисячі й тисячі політ'язнів, переслідували їх родини. Присутність на землі польській гітлерівців розв'язала місцевим катам руки. І все ж у ній жевріла надія. Про долю її доньки турбувалися керівники могутньої країни соціалізму. Вона була глибоко вдячна і навіть зворушливо соромилася, що забирає у них дорогоцінний час. По обличчях Сталіна і Молотова видно було, що її материнське горе зрозуміле їм і що вони поділяють його.

Вона вийшла з Кремля, схвильована увагою Сталіна.

А через тиждень на гомінкому пероні львівського вокзалу Василевська стояла в колі друзів, і зір її був прикутий до годинника. З хвилини на хвилину мав підійти скорий із Бреста. І серед багатьох пасажирів, які зійдуть на цьому пероні, буде і Ева. Руки і ноги Ванди застрягли від холоду, та вона знов і знов розгортала перед собою цупкий листок телеграми, одержаної вночі. Телеграми від Еви!

Поїзд запізнюється. Кожна хвилина здавалася вічністю. Її запевняли, що всі на світі годинники чомусь саме тоді,

коли треба бути найточнішими, або відстають, або поспішають.

Та ось люди заворушилися, перон сповнився гомоном. У вузькому коридорі між поїздами засяяли вогні. Вони з кожною миттю наближались. Потім мимо побігли освітлені вікна вагонів.

Наближається п'ятий вагон. І треба бігти, щоб не відстати від нього, щоб не прогавити ту мить, коли поряд з провідником у тамбурі чи у вікні виникне рідне обличчя. Її підтримують під руки Галан і Козланюк. Гримотіння стихає, вищать гальма, поїзд востаннє лящить буферами і покірно затихає.

— Мамо!

Худенька, у великому, ніби не своєму светрі, в спортивних брюках, наче зібралася на лижну прогулянку. Ева...

Потім буде довга, довга ніч, і вона вислухає не подитячому серйозну розповідь дочки про всі її муки й поневіряння. Про те, як ось тільки позавчора несподівано до будинку, де жила вона, з'явився гестапівець. Він показав мешканцям квартири якийсь офіційний папір з печаткою і наказав збиратися. Куди? Навіщо? І хто мав збиратися? Гестапівець пояснив, що всі, хто живе в цій квартирі, мають іти за ним. Усі без винятку.

Вже по дорозі тітка Доня таки допиталася у німця, який прийшов за ними, про те, що їх чекає. Одрразу не повірила — з якої б це речі гітлерівці відправляли їх у Радянський Союз?

В холодних «телячих» вагонах Еву і кількох її супутниць — тітку Доню, тітку Марію, її дочку Майю, двоюрідну сестру Еви — Кристину — привезли до Бреста. Цілу ніч протримали у зачиненому вагоні, наче в тюрмі. Навколо ляскали поїзди, чулася чужа мова. Про них ніби забули. Ешелон, до якого причеплено їхню тюрму на колесах, стояв десь неподалік від перону, але їх не випускали. Еву всю ніч лихоманило, і вона не знала, що це з нею — страх перед невідомістю чи нічний холод трясє її. Дівчатка тримали одна одну за руки і прислухалися до кожного скрипу, до чужих кроків, до гугнявих голосів. Нарешті крізь віконце під дахом зазирнув до них сірий ранок. Двері з грюкотом покотилися. Брязнула зброя, їх примусили вишикуватися в одну шеренгу і повели вниз, до ріки. В тумані вимальовувався високий міст. Провідник-гестапівець першим зійшов на нього і подав знак рушати за ним. Кроки кованих чобіт відлунювали на тому березі. Десь унизу

стогнала і ворушилася між бетонними опорами ріка, по якій пливло крижане сало.

Ева рахувала свої кроки. Цим заспокоювала себе. Їх вели наче полонених, і якби раптом гітлерівці захотіли вчинити тут свою розправу, то не було б навіть свідків...

Як дійшли до середини, їх зустріла людина в зеленому кашкеті: Ева побачила п'ятикутну зірку. Вона розповідала потім матері, що ніколи в житті не врізалось їй в пам'ять чиясь обличчя так, як це. Ще їй запам'яталося, що радянський прикордонник, який взяв у Еви її валізку, весь час, звертаючись до неї, повторював незнайоме «пожалуйста»...

...Яворівський повів гостей у двір, на будову. І тут Василевська одразу впізнала побачений раніше на Паолиному малюнку дерев'яний дашок. Він увінчував невисокий фронтон над ганком. Під ним і на ньому сиділи голуби. Неугавне гулюкання і воркотання долинали звідти. Не всі голуби мали однаковий колір, не всіх сонце поробило червоними, як це бачилось Паолі. Втім, примружившись трохи, Ванда Василевська спробувала і зараз, у неясковому денному світлі, глянути на птахів очима Паоли. Диво, але їй це вдалось! Варто, виходить, лише забажати людині, наділений фантазією, і уява дарує їй усе.

— Хочете чи не хочете, любя Терезо, — впевнено мовила Василевська, звертаючись до молодой хазяйки притулку, — але з Паолою, мабуть-таки, доведеться вас розлучити. Знаю, знаю... Всі оці ваші гасла з гарними візерунками, таблички біля ліжок — її робота. У Паоли навіть літери якісь незвичайні, схожі на звіряток, на пташок. Знаю, що вона вам потрібна. Але думати треба і про неї, про її здібності. Ми бачили тільки один її малюнок, але й він не звичайний. Вона не ставить перед собою п'якого завдання, а просто малює. Один відомий композитор якось признався мені, що він не може вигадати мелодію, він чує її, а коли почув, то вже далі, мовляв, залишається здійснити чорнову роботу. Записати мелодію нотами. Головне, побачити, замилуватися тим, що перед тобою, відчутти потребу закарбувати його назавжди. Це інстинктивне, природне в Паоли, ну, а далі їй допоможе школа, майстерня, досвід наставників. Розумних людей багато, а справжній талант — мов перлина, котру треба знайти та ще й шліфувати.

— Пан Юзвяк теж хвалить Паолу, але, як і я, дивується. Чому її цікавлять лише птахи? Вони то сидять спо-

кійно, а то попід хмарами. Ще є у Паоли і такий малюнок — яструб напав на голуба... Звичайно, людей малювати важче...

— Маєте рацію, Терезо. Це ви добре сказали. Немає для художника нічого складнішого за людину. Хто знає, може, колись Паола ще малюватиме мене і вас. Згадає й цю зустріч. Цікаво, якими вона нас побачить?

Василевська відкривала для себе Паолу: яструб напав на голуба... Це вже сюжет... Для дівчинки з Варшави він, мабуть, не випадковий. Вона бачила своїх голубів, як, може, ніхто з художників. Голуби дитинства горіли у вогні, вмирили від вибухів, голодували. Разом з варшав'янами, з Варшавою. Не зрадили їй і тепер. Гніздяться на згарищі, як і люди.

Недовго тривав візит. Як тільки військова машина рушила і всі в міліцейському відділку повернулися до своїх звичайних справ, ротмістр Яворівський признався гостеві Сташеку Лісовському:

— Виховувати дітей ніби і не моя професія, не мій обов'язок. Але сьогоднішня зустріч... Я зрозумів, що є речі, які стосуються всіх. Ми часто говоримо, якою буде майбутня Польща. Сперечаємося. А Польща — це ж насамперед мільйони людей, яким усе доводиться починати заново. Думати про долю держави — це означає думати про долю кожного громадянина зокрема. Думати і щось робити для загального добра. От ми завдяки Терезі маємо вихованців. Зібрали їх, нагодували й обмили, дали їм хатнє тепло. Але, виявляється, що це вже не тільки моя з Терезою справа, або справа пана Тирси, чи старого Юзвяка...

— Слово честі, пані Василевська і мене примусила замислитися, якимось інакше, глибше відчувати, — сказав Сташек Лісовський. — Знаю її ще з Хелма. Тоді промовляла й Ванда Василевська на першій сесії сейму, але там, пригадується, я бачив у ній комісара, політичного ватажка, палкого агітатора за нове життя. А пипі це ще й турботлива польська жінка, обтяжена обов'язками, паче матір великої родини. Шкода, що в мене зовсім мало часу...

— Вона вас, здається, запрошувала?

— Так. Сказала, щоб обов'язково прийшов з друзями. Її цікавить наше солдатське життя, наші мрії. В моїй біографії, признатися, мало цікавого, але ж я знаю багатьох танкістів нашої бригади — живих і мертвих. Взяти хоча б Рудольфа Щепанека чи Владислава Барвінського,

які приїхали на свято. Ото справжні герої без страху й докору!

Прийшла пора і йому, Сташеку Лісовському, прощатися з гостинним господарем. Невеликий лист, щойно написаний Яворівським сестрі Ганці, лежав у його кишені. За ці кілька годин звик до ротмістра, вже не тривожився тим, що перед ним офіцер, тоді як Сташек лише молодший командир. Звичайно, Ганчин лист, у якому називала його просто Сташеком, був достатньою рекомендацією. Та те, чого він, Сташек, так хотів, не сталося, Яворівський не поцікавився, в яких вони стосунках — Сташек і Ганка. Не наважився признатися й сам, хоч довго готувався до зустрічі з братом Ганки. Тому, власне, й дав згоду поїхати делегатом у Варшаву. А зустрілись — не посмів чомусь розкрити душу, почувався недостатньо упевнено для важливої розмови, здавалася вона йому не зовсім доречною в цей день і в цих обставинах. Справді, люди вирішують такі великі проблеми, думають про справи державні, громадські, а він, бач, ні з сього ні з того, почне набиватися в шуряки!

Те, що танкіст не дуже поспішає прощатися, хоч уже й застебнувся на всі гудзики, Яворівський витлумачив по-своєму. Одразу й запросив його залишитися на ніч. Місце, мовляв, знайдеться.

— Залишатися не маю права. Мене чекатимуть в комендатурі. Десь для нас, запрошених на свято, певно, приготували ліжка в готелі чи в казармі, — Лісовський відмовлявся не дуже упевнено.

— Може, Ганці щось треба? Я буду радий допомогти, чим зможу. — Яворівський догадувався, що гість не все сказав йому, вагається, в очах якесь сум'яття. І сам уже хвилювався: «З Ганкою щось сталося?» Й одразу ж схаменувся, навряд щоб підхорунжий так довго мовчав.

Замість відповіді підхорунжий простяг йому руку, прощаючись. Знав, що цим порушує етикет. Мав би козирнути, але, певно, вклав у потиск щось більше за буденне прощання й тому дозволив собі трішки сваволі. Далі рішуче козирнув, крутнувся на підборах і вийшов. Яворівський задумливо дивився услід танкістові, силкувався зрозуміти причину такої несподіваної поведінки, невідомо чим обумовленої. Диваком Лісовського не назвеш, а хто ж він тоді?

...Вулиці Варшави не дуже людні і гамірні, та все ж на кожному кроці Лісовський пересвідчувався — місто всупе-

реч просторікуванням лондонських пророків постає з руїн, з попелу, з цвинтарної холодної закостенілості до життя. Ще покупців біля дерев'яних кіосків і палаток більше, ніж краму, але починається торгівля. В одні руки дві банки консервів, півкіло цукру, кусок господарського мила, не більше. І черги за хлібом. І довга вервечка жінок до машини, де відпускають по десять кілограмів вугілля на душу. Проходи серед руїн, схожі на тунелі. Хлопчик на милицях торгує на розі з рук — сіль у пакетиках, сода, сірники поштучно. Репродуктор на опорі трамвайної електронії вивідає військове зведення польського штабу.

— Перепрошую, пане офіцер, — перед Лісовським осковзується зустрічний перехожий і ледве не збиває його з ніг.

— Нічого, нічого...

— Десь закотилася моя цяця, перепрошую...

О, та він, здається, вже зустрів свято!

— Ось вона, капосна. Ледве не загубив. І хто б міг подумати — за наші золоті у Варшаві можна придбати вино? Ось — вчисто підніс невелику пляшку з написом на етикетці «портвейн». — За німців золоті були нічого не варті. Марка — гут, а злотий, перепрошую, дрек... Ось так, пане офіцер. Є у вас польські гроші? То не гайте часу, ще й на вас вина вистачить. Звідси недалеко. Спитаєте, де Марта Буцек. То в неї вино.

«А що, як справді зайти?» — подумав Лісовський. Злотих у нього повна кишень, не має куди їх витратити. Згадав, що вранці, можливо, доведеться йти з товаришами в «Полонію». Згадав, до кого, й од вина відмовився — не посмів...

5

Вони не чекали, що житимуть неподалік від ратуші. Вікна казарми роти зв'язку, яка обслуговує місто, виходять на широкий плац, у центрі якого міська Рада Народова. Над будинком державні прапори Польської Народної Республіки і Радянського Союзу. «Нех живуть 27 роковини Червоної Армії», — промовляло до варшав'ян гасло з білого полотнища, яке надимав вітер.

День тільки почався, але по вулицях уже марширують військові підрозділи, колони робітників поспішають, певно, на збірні пункти. Свято почнеться о десятій. Троє танкістів матимуть змогу спостерігати його із спеціальних

гостьових трибун. А зовсім недавно, у січні, підпоручник Рудольф Щепанек, підхорунжі — Стапек Лісовський і Владислав Барвінський у пішім строю брали участь у першому параді Війська Польського. Варшава куталася в темні пасма диму, за містом бабахали гармати, а на розчищеній від обвалищ площі біля Головного вокзалу демонструвало свою міць і згуртованість хоробре польське воїнство. В ніч на 17 січня під пекельним вогнем гітлерівських батарей і кулеметів перейшли Віслу і жолнежі. Стомлені важкими боями, безсонням фронткових ночей, вони рівняли свої бойові шеренги на скромну трибуну, де такі самі, як і вони, в шинелях, бушлатах, у кожушках, стояли керівники тимчасового народного уряду, ветерани революційного руху, вчорашні в'язні Пав'яка і бетонних камер на Алеї Шука. Польські воїни ішли прискореним кроком під марш Радецького, і похід їхній тривав більше години. Дивізія Костюшка. Дивізія Домбровського. Дивізія Траугутта. Так, це була сила, могутня і нездоланна, цвіт народу і слава. Але якби потім по цій самій площі пройшли варшав'яни, свідки цього параду,— вистачило б і десяти хвилин. Майже в порожньому місті, серед голих руїн відбувався огляд війська.

З радіорупорів чувся голос Москви. Вже відлунали передзвін Кремлівських курантів і слова святкового наказу верховного головнокомандуючого. Війська звільнили Красну площу для народної демонстрації. Мабуть, оркестри москвичів не стояли на місці, бо все нові й нові линули маршові мелодії, збуджуючі й урочисті. Потім стало чути ходу колоп. І знані цілим світом слова: «Широка страна моя родная...»

Свято, яке вже дві години вирувало в Москві, немов сонце, котилося над планетою, радісними людськими головами і музикою розливалось по землях Східної Європи, де пройшли переможним кроком визвольні радянські полки, сягнуло, нарешті, і сюди, на вулиці Варшави.

Рудольфу Щепанеку хотілося побачити командарма 2-ї армії Кароля Сверчевського, якого знав особисто, але його на трибуні не було.

Машини з мотопіхотою, чистенькі й свіжі, наче оце тільки зійшли з конвейєра, на жолнежах новенькі шинелі, воронені автомати. Гармати без зірок на стволах, на їхньому рахунку ще жодного підбитого танка. Молода армія, молода зброя. Кажуть, що й метал з часом втомлюється. Люди тим паче, але ці, що ідуть через Варшаву на захід,

тільки-но жадають зустрічі з ворогом. У них все попереду. У кожного з них своя доля, своє майбутнє, а мета спільна й прекрасна! Офіцери, які очолюють підрозділи, зовсім молоді. Отже, є кому захистити люд польський, його нову, народжену в полум'ї жорстокої битви, державу.

А з рупора — марш Радецького. Польський марш, у величних акордах його сама історія. Битви з тевтонськими рицарями, походи костюшківців проти чужих і своїх панів. Грюнвальд. У цьому марші душа народу, гордого й талановитого. Коли добре вслухаєшся, є в марші щось і від запальних краков'яків, веселих мазурок, від пісень, яким дали музику ліси Мазовецькі, повновода Вісла, круті гори гуральського краю. Б'ється у марші мужнє серце і Варшави — столиці польської, що вмерла і знову воскресла, колись багатьох поколінь, якій судилося в ХХ віці виколити те, чого ще ніколи не знала польська земля: державу трудового народу.

Гармати, міномети, підрозділи мотоциклістів, льотчики і десантники у пішім строю.

Московський диктор, голос якого відомий на багатьох континентах, вітає поляків, Військо Польське. Знайомі бойові ритми «Варшав'янки» линуть з Москви. Цю мелодію знає кожен поляк з дитинства. Адже ще в старій Росії робітники визнали «Варшав'янку» своєю піснею, за співом революції. Хор молодих голосів спершу російською, потім польською мовою повторює вогненні слова:

Вихри враждебные веют над нами,
Темные силы нас злобно гнетут,
В бой роковой мы вступили с врагами,
Нас еще судьбы безвестные ждут.

До пісні, яка лине з репродукторів, приєднується святковий натовп, що заповнив площу, трибуни. Співають діти з прапорцями в руках на балконах ратуші, співають, скинувши свої папахи, польські й радянські генерали.

Но мы поднимем гордо и смело
Знамя борьбы за рабочее дело,
Знамя великой борьбы всех народов
За лучший мир, за святую свободу.

Народжена в Польщі, пісня знайшла свою батьківщину і в революційній Росії, звучала як клич до боротьби в колонах страйкарів, на барикадах першої російської революції, вела червоноармійців у бій проти контрреволюції, інтервентів. Тепер радіостанції Москви і Варшави в один голос несуть її над світом, як прапор у битві проти фашизму.

Пішли із своїх постів лінійні, продефілювавши перед трибунами, й одразу труби військового оркестру виплеснули на площу вогнисту мелодію танцю. В широке коло увійшли перші пари, закружляли з наростаючою швидкістю танцюристи в шинелях і козушках, у старовинних польських жупанах.

Рудольф Щепанек протискується до головної трибуни, сподівається побачити генерала Сверчевського. Не раз зустрічалися вони на дорогах війни, і Рудек відчував якісь особливо ніжні синівні симпатії до цієї легендарної, такої простої людини.

— Аж он Василевська! Я ж вам казав, що вона не могла не прийти,— шепоче Сташек Лісовський і тягне Рудека за собою.— Впізнаєш?

Василевська стояла на східцях і, схоже було,— давала інтерв'ю одразу кільком кореспондентам. Танкісти потіснили трохи кореспондентів, і тепер уже Ванда і їх побачила. Впізнала, посміхнулася до Сташека, потім уважно подивилася на хорунжого, котрий стояв поруч з Лісовським, і враз променисті очі її засяяли. Василевська відсторонила репортера з фотоапаратом і простягла обидві руки, як це роблять, коли стрічають близьку людину, до Щепанека.

— Рудек?! Милий Рудек! — обхопила його за широкі плечі, притисла до себе, мов сина. Лісовський аж тепер повірив, що все, про що згадував уночі Щепанек, суцзя правда.

Кореспонденти, однак, не відступили. Хіба можна прогавити такий сюжет. Голова правління Спілки польських патріотів розмовляє з героями-танкістами. Заклацали фотоапарати. Супутниця Василевської сварилася з кореспондентами—знала: письменниця не любить реклам. Та цього разу Ванда підкорилася.

— Ставайте і ви поруч,— запропонувала супутниці.— Пам'ятаєте Івана Павловича Щепанека? З Борислава. Ми гостювали в нього. Ви, я, Петро Козланюк. Ну, пам'ятаєте? Так от, Рудольф — його син. Ну, згадали? Іван Павлович комуніст. Робітники Борислава обрали його своїм ватажком. А потім нам разом довелося евакуюватися. Тих днів я не забуду ніколи.

На площі тим часом вирують танці. Один оркестр замикає, другий підхоплює ту ж саму мелодію. Це краков'як або мазурка. Кожна пара танцювала по-своєму, і той, хто добре розумівся на танцях, міг, певно, сказати, у якому

краю виріс танцюрист. Василевська ненароком зупинила свій погляд на одному виразистому обличчі. Інвалід на милицях, у шинелі, зовсім молодий, похитувався в такт музиці, а часом і притопував єдиною ногою. Про віщо зараз думала Василевська, угледівши цю людину? Що нагнало хмарку на її обличчя? Може, те, що війна і на святі нагадала про себе постаттю інваліда, якому вже ніяка перемога не поверне втраченого?

Свято було в розпалі, коли раптом зринули в небо над площею голуби. Ціла зграя. Грім оркестрів, людський гомін, метелиця не злякали їх. Птахи довго кружляли, круто піднімалися вгору і потім, склавши крила, падали каменями, щоби над землею продовжити політ.

Голуби з'явилися вчасно. Саме вони, мабуть, вивели Ванду Василевську з глибокої задуми, повернули в сьогоднішня. Хоч про інваліда не забула — поманила до себе одного з кореспондентів.

— Ви, пробачте, з якої редакції?

— «Глос люду». Маєте щось для нас, пані Вандо Василевська? Ми були б раді...

— Маю. Візьміть інтерв'ю й сфотографуйте ось того жолнежа. Бачите, на милицях. З хрестом Грюнвальда. І добре, якби відгук про День Червоної Армії написав саме він.

— Добре, пані Василевська. Щиро вам удячний. І якщо дозволите, я перешлю вам усе, що напишу.

— Оце по-діловому. А я обіцяю теж написати щось для вашої газети. Хоч би й про цих он моїх друзів-танкістів. Так, так, не дивуйтесь, товариші фронтовики. Ми підемо до мене в «Полонію», і в кожного з вас я візьму інтерв'ю.

Репортер «Глосу люду» відразу ж пішов виконувати свою обіцянку. Василевська простежила за ним. Інвалід з хрестом Грюнвальда належав, певно, до людей не балакучих — відповідав кореспондентові коротко, без емоцій.

— Пора й нам до роботи. Приймаєте моє запрошення? Тоді тапки — вперед!

До готелю від площі веде вторована дорога. Офіцер міліції в чині ротмістра якийсь час іде назирці за ними, але Василевська почекала його, щось тихо сказала, й офіцер, козирнувши, пішов знову на площу.

— Я ж просила їх — не треба ніякої охорони, — незадоволено мовила супутниці.

— Письменниці Василевській, може, й не треба, але ви до того ж і віце-голова уряду, — серйозно зауважила та.

Старий довоєнний готель, старі килими і старі лівреїні швейцари. Для них війни ніби й не було. Можливо, й не ті самі, але дуже схожі на колишніх. Традиційні бороди, осанка, добре завчені жести, невимушені поклони. В них повага до інших, але й до себе. В очах уважність, готовність виконати перше-ліпше побажання, і, разом з тим, це не лакейство. Так поводить ся хазяїн, приймаючи рівних собі гостей. Стрілки годинника в холі не рухаються, але він нагадує клієнтам, що бурі й грози, які прошуміли над Варшавою, на щастя, пощадили «Полонію». Час у її стінах тече спокійно, розмірено, незалежно від того, що діється по той бік дверей. Ті ж пальми, опудала птахів. Дововні проспекти з кольоровими пейзажами прекрасних місць на польській землі, які слід відвідати туристові.

Покій Василевської на другому поверсі. Широке ліжко, канапка, письмовий стіл. На столі друкарська машинка. На білому листку свіжі рядки...

Скромно і просто. І в цій кімнаті, як у холі, не вивітрився дух минулого. Готельне мешкання завжди має свій, тільки йому притаманний запах, і якби час від часу меблі, підлога, вікна й двері не оброблялися хімією, то, мабуть, нелегко було б визначити, скільки десятиліть чи, може, століть служить будинок людям.

Василевська засвітила і погасила настільну лампу, підняла телефонну трубку, послухала, чи гуде, і, задоволена, поклала її на місце. Порозсувала крісла, щоби просторніше було сидіти.

Її супутниця пообіцяла організувати чай -- пішла домовлятися із служницями.

На гімнастерці Василевської погони офіцера Червоної Армії. Помітивши, що Сташека Лісовського це трохи здивувало, вона пояснила:

— За мною мають приїхати товариші з гвардійської армії. Обіцяють показати укріплення Померанського валу. Кажуть, окремі ділянки схожі на лінію Маннергейма. Я їду до них як кореспондент «Правди», а в посвідченні саме така фотографія...

Сташек Лісовський покивав головою. Він її розумів. Власне, те, що Василевська полковник Червоної Армії, що її обрали депутатом Верховної Ради СРСР, ні для кого не таємниця, але в Хелмі і Любліні Лісовський бачив її у польській формі.

— Годилося б, звичайно, почастувати воїнів чимось міцним — свято ж наше, але в нас є лише кава.

Ось коли Лісовський пошкодував, що не скористався порадою випадкового перехожого, не придбав пляшку портвейну.

Василевська поклала перед собою блокнот.

— Отже, мої гості... Хорунжий Рудольф Щепанек, цього я знаю, слава богу,— мовила, записуючи його у своєму блокноті першим.— Далі підхорунжий Лісовський. Ну, а вас?

— Владислав Барвінський,— назвав прізвище товариша Рудольф Щепанек.— Ми давно разом в одному підрозділі. І в одній партійній організації, усі троє.

— Так і запишемо. Усі троє. У вас багато нагород, і, напевне, про всі ваші бої і пригоди ви розповісти не встигнете. Але нехай кожен згадає найважливіше. Почнемо з тебе, Рудек. Та насамперед скажи мені, де зараз Іван Павлович? Де сестри? Коли я стала жити у Львові, ми з твоїм батьком зустрілися на виборах до Верховної Ради. Він, пригадую, напам'ять знав цілі сторінки Франкового твору «Борислав сміється». Ще б пак. Хлопчиком почав працювати на нафтопромислі, добував ропу. Я розпитувала у батька, як йому працювалося в старому Бориславі. Коли чую, він декламує щось знайоме. «Біда нам, робочим людям,— каже,— працюємо тяжко... Ночей не досипаємо і відпочити ніколи, натираємо мозолі на руках. Старі ще не зійшли, а вже нові виростили. А що з того? Кажуть, гірко заробляєш, солодко годуєшся, а ми хіба солодко їмо? Гірко заробляємо — це правда, але ще гірше живемо. Більше страждаємо від голоду, ніж ситі буваємо. Хоч би не знущалися з нас, не принижували на кожному кроці, а то самі бачите, яка до нас повага. Робочий чоловік у них дешевший за скотину». Одним подихом випалив отак усе переді мною про своє минуле, й тут я згадала, що це ж, власне, діалог Бенеді Синиці з повісті «Борислав сміється». Таким я запам'ятала твого батька. Де він тепер?

— А де ж? У Бориславі. Жили ми в евакуації у Краснокамську, звідти пішов у Військо Польське. З Лідою пішов і з Ядвігою, з обома сестрами. Відтоді і служимо в одній бригаді.

— Коли ж вони встигли вирости? Я бачила їх школярками.— Василевська витягла з кишені гімнастерки свої документи, знайшла невеличку фотографію.— А це ось моя Ева. Пам'ятаєш, Рудольфе? Я дивилася сьогодні на діток, які весело розмахували прапорцями, і ніби серед них бачила доньку. По цих вулицях ми тікали з нею від

бомб. Тепер моїй Еві вже сімнадцять. Війна вкрала у твоє покоління, Рудольфе, дитинство.

— Дитинство вкрала, але швидко зробила нас дорослими. Я в сімнадцять був уже капралом!

— Важко танкістам? Не уявляю собі душевного стану людини, яка веде бій наче всліпу. Перед танкістом невеличка щілина, пасмочко світла. Такий навколо простір, а ти ніби прикутий. Тапки завжди нагадують мені підводні човни. Напівтемрява, задуха. Над тобою грім власних гармат. Нелегко бути танкістом...

Аж тепер озвався Владислав Барвінський, найстарший віком танкіст серед присутніх. Те, про що говорила Василевська, було зрозуміле особливо йому, який двічі горів у своїй бойовій «тридцятьчотвірці». Але Барвінський не міг згодитися з Василевською.

— На війні ніхто не обирає собі професію, я так думаю. Солдат є солдат. У танку чи в окопі, а мусиш до кінця виконати свій обов'язок. Обставини зробили мене танкістом. А коли так, мусиш любити свою професію, свою машину, як улан любить коня.

— А якби вам запропонували стати, наприклад, уланом? Колись для поляка мундир улана був символом мужності.

— Спитайте, пані Василевська, чому Сташек Лісовський після поранення знову вибрав свій полк? Звик? Не тільки. Він полюбив нелегку службу танкіста. Полюбив свій бастион сталевий.

До покою принесли свіжі газети.

Ніхто, мабуть, так не вмів читати газету, як той, хто сам причетний до цеху журналістів. У Ванди в руках «Глос люду». Окинула оком першу сторінку, другу, третю. Знову повернулася до першої. Тепер уже не тільки дивиться, а й читає. Швидко пробігає очима рядки, абзаци і вдруге читає те ж саме, але вже повільніше, від слова до слова наказ верховного головнокомандуючого.

— «Його превосходительству...— читає вголос послання, і всі проймаються врочистістю.— Чекаючи нашої спільної перемоги над нацистськими пригноблувачами, я хочу скористатися цією нагодою, щоб принести Вам як Верховному Командуючому мої найщиріші поздоровлення з 27-ю річницею створення Червоної Армії. Найважливіші рішення, які ми прийняли в Ялті, прискорять перемогу і закладення міцного фундаменту тривалого миру. Безперервні видатні перемоги Червоної Армії... забезпечують швидке досяг-

нення нашої загальної мети — світу, який житиме у мирі, взаєморозумінні і співпраці».

Василевська оглянула ще раз першу сторінку, ніби хотіла пересвідчитися, що продовження на іншій колонці цього послання немає, і вже потім прочитала підпис: «Франклін Рузвельт».

— «Чекаючи нашої спільної перемоги»,— повторила перші слова послання.— Довгенько, панове, чекаєте.

Друге послання прийшло від Уїнстона Черчілля. Воно було ще коротшим, проте англійський прем'єр виявив більше емоцій, ніж американський партнер.

— «Червона Армія святкує свою 27-му річницю в умовах перемог, які завоювали безмежне визнання її союзників і вирішили долю німецького милітаризму. Майбутні покоління будуть вважати себе в боргу перед Червоною Армією так само беззастережно, як і ми, кому довелося бути свідками цих величних подвигів».

— Не впізнаю пана Черчілля. Чомусь він нині занадто щедрий. Почути таке визнання з його вуст нелегко. Обережність і ще раз обережність, коли йдеться про оцінку «червоних». Хіба ми не знаємо Черчілля?

Так, опубліковані документи дуже важливі. Василевська збереже їх. Але перед нею сидять живі творці історії, молоді поляки, одягнені у військову форму. Три танкісти, три веселих друга, як співається в пісні. Троє з тих, хто заслужив подяку й визнання світу. Які ж вони, ці хлопці, чому такі прості, звичайні, не схожі на казкових богатирів?

Все це цікавить Ванду. Так само, як і їхні перші бойові хрещення, бої під Леніно, зустріч з рідною землею. До того ж Рудек нагадує їй багатьох молодих поляків, які служать новій Польщі. В ньому вона бачить справжнього сина свого народу і вірить йому. Такого не обдуриш, не заведеш у лабіринти авантюри емігрантщини. Вона думає про закономірність змін, які сталися в його особистій біографії. Від рядового жовніра — до хоружого. Їй дуже хочеться, щоб Рудольф і ці його друзі обов'язково дожили до перемоги. Як багато їм ще роботи попереду. Зруйновано не тільки міста, людські оселі,— не стало старої Польщі. А жити їм у новій. І творити її. А ось Лісовський потрапив до війська інакше, ніж Рудек. Таких у збройних силах тепер найбільше. Ванда уважно прислухалася до кожного слова колишнього селянського сина з Рудки на Хелмщині. Сташека благословили на боротьбу батьки. Дали йому на

дорогу торбіну, в ній хліб і сіль. А в руках замашний обушок. З таким, мабуть, ходили прапрадіди на ведмедя. Не знав батько, чи є в лісі за Хелмом партизани, але вірив — будуть.

— Іди, сину, збирай таких, як сам. А зброю позичиш у ворога.

Василевська цікавилася, що було в нього найвагоміше і що запам'яталося назавжди. Звичайно, зустріч у Ланських лісах з радянським капітаном Іваном Івановичем. Їх була невелика група «скочиків», як називали місцеві селяни парашутистів, але місцеві німецькі гарнізони як чорта боялися Івана Івановича Караваєва. Справжнє то його прізвище чи вигадане, Сташек не знав. Довго нудьгували хлопці в «батальйоні хлопським», не стільки воювали, скільки ховалися від гітлерівців. Отоді-то кілька їх попросилися в загін Івана Івановича, який «мельдував» у тій самій окрузі. Він гартувався серед караваєвців як солдат підпілля, запам'ятав назавжди своїх радянських побратимів і посестер, може, пані Ванда буде про це писати, то добре було б, якби вона згадала про Василя Горельського, Едуарда Вігановського, Петра Братуся, Віру Поздникіну. Та й десь же має бути й сам Іван Іванович, з рук якого одержав Сташек Лісовський трофейний автомат «стен». Кажуть, родом він з Чернігівщини.

— Іван Іванович? Це ім'я не вперше я чую, — згадала Василевська. — Мені про нього розповідали у визволеному Кракові. Може, знаєте щось про Першу краківську партизанську бригаду імені Бартоша Гловацького?

— Аякже, в Ланських лісах ми не раз зустрічалися. То ми їх виручали, то вони нас. Коли не помиляюся, бригадою командував польський комуніст Тадеуш Білий. Він не любив брати есесівців у полон. Питають, бувало, куди їх, пане капітан? А він тільки рукою махне. Показує в небо: «До дзябла!»

— Ось бачите, друзі, велика земля польська, а не розминешся. В тому, що мій рідний Краків існує, не перетворився на руїни, заслуга Червоної Армії і краківських партизанів. На мітингу після визволення познайомилася з товаришем Грохалем, якого в підпіллі звали Тадеуш Білий.

Служниця в біленькому фартушку вкотила столик на коліщатах. На ньому — маленькі чашечки, пузатий порцеляновий чайник, шматочки цукру. На всю компанію одна хуленька «франзолька».

Каву розливала Василевська. Поділили на рівні порції булочки.

— Вас забрали у військо, коли партизани опинилися на звільненій території? — поцікавилася Ванда.

— Ні, ще ранише. Іван Іванович відрядив мене в тил — за лінію фронту. Він твердив, що новій Польщі будуть потрібні не просто відважні бійці, а й висококваліфіковані спеціалісти. Одібрали кільканадцять таких молодих, хто бажав стати танкістом, льотчиком, і — з богом. У нас були хороші провідники, ми втрапили куди треба без особливих перешкод.

— Оце вам і невігадана повість, Лісовський. Навіть того, що було в минулому, досить. А ще ж не кінець. Та де, кажете, зараз воюєте? Штурмували маєток Гудеріана?

— Під Хелмно на Віслі. Там зустріли шалений опір. Нас контратакували «тигри», які з'явилися на передовій несподівано. Можна подумати, що це один з головних бастионів оборони. Під Хелмно атаки довелося повторювати по кілька разів. «Тигри» горіли один за одним, однак не відступали. Ми їх прозвали смертниками. Пізніше нам розповіли про недавній візит до них землячка. Прусак Гейнц Гудеріан звідси родом, старі люди пам'ятають його ще кадетом. Мабуть, одразу після візиту генерал-інспектор бронетанкових військ вермахту підкинув сюди свій особистий резерв — захищав свою спадщину.

— Отже, ви звільнили древнє польське місто й від вельможі. Польські землі мусять належати простим полякам.

Настала черга Владислава Барвінського. Він помітив, що обидві жінки вже поглядають на нього, але й досі не вирішив, що розповідатиме. Хіба те найпарадоксальніше, що війна випадково розчинила перед ним і перед іншими політичними в'язнями браму польської тюрми. А може, пані Василевська знала комуніста Мар'яна Бучека, з котрим вийшли вони на волю у вересні 1939 року.

Так, виявляється, знала Василевська і Мар'яна Бучека, і багатьох інших, кого стара Польща тримала в бригадках, пав'яках, березах картузьких. Спогади Барвінського для неї ніби продовження сумної повісті, почутої колись від поета Олександра Гаврилюка, від публіцистів Кузьми Пелехатого, Степана Маківки, бойового побратима, розстріляного поліцією під час робітничої демонстрації, Владислава — Аполлінарія Козака. У львівській квартирі

Василевської в останньому передвоєнному році не раз збиралися ці люди, яких об'єднувала спільна мета, антифашистська боротьба, любов до рідного слова, яке вільно зазвучало в радянському Львові. Ні, вона не забуде полум'яну поему Олександра Гаврилюка, яку він, колишній в'язень концентраційного табору, так і назвав: «Пісні з Берези».

Барвінський розворушив її пам'ять, повів вулицями Кракова, де вона народилася, по його робітничих околицях, де студенткою брала вона участь у революційних гуртках. Вже тоді, сімнадцятилітню, її допитували жандарми, за нею полювали шпики; поведінка вихованки філологічного факультету не дуже подобалася і мужам науки. Хмари зловісні нависли тоді над нею, і якби не порада старших товаришів — «зникнути», якби не її переїзд у Варшаву, довелося б поближче познайомитися з місцями, звідки не всі повертаються...

На вулиці ще окреслювалася кожна річ, навіть кризь шибку можна прочитати гасло на протилежному боці, яке закликало городян до відбудови рідного міста, але тут, у готельній кімнаті, особливо по кутках, тремтливо лаштувалися сутінки. Василевська увімкнула електрику. Одинока лампа на довгому шнурі світила слабо, але вже й те, що струм був, що у Варшаві працює електровня, радувало. Невимушена розмова тривала ще довго. Вони мають бути на врочистому вечорі, а ще ж доведеться завернути й до ідальні.

Завжди гостинна Варшава з ресторанами і кав'ярнями на кожному кроці, з численними погребками, де можна й незаможній людині випити кварту пива чи склянку вина, Варшава, яка у найважчі періоди економічного спаду, фінансових криз, масового безробіття все ж не втрачала гонору і щовечора світила рекламні вогні дешевих і дорогих «злачних» місць, пропонувала телячу відбивну з червоною капустою, смажену качку з пікантним соусом, морську рибу під маринадом, та Варшава більше не існувала. І навіть у такий святковий день не було можливості замовити десь столик із скромною вечерею і пляшкою вина. Солдатський приварок чекав танкістів у казармі зв'язківців, які дали їм притулок; по талонах мала право харчуватися Ванда і її друзі в службовій ідальні. Це нагадувало Москву і Пітер у перші дні Радянської влади. Та, навряд, щоб когось, хто зблизька спізнав війну, подібне становище здивувало.

Чи надовго вони розлучаються? Коли доля зведе їх знову і де? На війні не завжди «до відзенья» обіцяє побачення. Частіше навпаки — звучить як «прощавай».

6

Пізня ніч. Тихо. Під ногами поскрипує сніг — ще нагадує про себе зима, а вдень, коли припікає сонце, починає капотіти з дахів. То стукає у двері весна. Ще одна особлива фронтова весна за порогом. Весна надії.

Вікна «Полонії» світяться. Пізно, а сплять не всі. З годину тому кінчився врочистий концерт, присвячений Дню Червоної Армії. Ванді Василевській ансамбль жовніврів нагадав Москву, Центральний будинок Червоної Армії. В ложах і в перших рядах прославлені полководці, імена яких вона знала майже з дитинства. Будьонний, Ворошилов, Тимошенко. Бачила їх і на прийомі в Кремлі після параду. Не думалося, що прийде час і радянські воїни просто з Кремлівської площі, відсалютувавши безсмертному Леніну, підуть у бій, що буде так важко.

Це ж тоді у Москві народилася пісня, яку співають тепер: «Идет война народная, священная война». Польською мовою вона звучить як польська...

...Готель не дуже вабить Василевську. Мар'ян Спихальський як хазяїн міста вибирає дорогу для нічної мандрівки. І давній знайомий Василевської генерал Войнарович назвався бути їхнім супутником.

За півсотні кроків від них іде військовий патруль. Костюшківці. Бойові полки, спеціальні підрозділи давно вирушили на фронт. Патрульну службу несуть курсанти учбових підрозділів, майбутні хорунжі.

Біля міської ратуші Ванда звернула увагу на озброєних цивільних, які вартували на площі, в приміщенні ратуші. У багатьох на грудях бойові відзнаки. Їй сказали, що це колишні партизани. До війська їх не взяли за станом здоров'я, однак вони вважають себе бійцями.

Така Польща радувала її. Тільки той, хто воює проти фашистів, захищає нове життя, гідний називатися громадянином. На цьому наголошував доповідач і промовці. Здавалося б, те, що говорили вони, не було для Василевської новиною, вона щодня стежила за пресою, мала найповнішу інформацію. Але сьогодні й вона якось інакше, глибше відчувала масштаби й розмах наступу Червоної

Армії, Війська Польського, неминучість близької поразки фашизму. Справді, ще жоден із попередніх воєнних років не починався як цей — новий. На фронті майже в одну тисячу кілометрів прорвано оборону ворога. Варилися у численних «котлах» його гарнізони у Східній Пруссії. Могутні сили кинуто на визволення Польщі, її древніх земель, і водночас триває битва в горах Чехословаччини, передвесняний наступ сягає Балкан. Удар за ударом в усіх кінцях Європи. Кажуть, на війні не можна бути скрізь однаково сильним. Але ж ніщі це так!

Василевська ще під впливом почутого на ювілейному засіданні, хоч і дослухається до слів президента міста. Звідси, де вони зупинилися, скоро піде трамвай. Колія вже прокладається, а вагони в дорозі — їх дав Радянський Союз. З Любліна, з Хелма, Радома і Лодзі щодня надходить продукція місцевого виробництва, створено місячний запас хлібопродуктів. Частково розв'язано проблему палива і води. А житло? На жаль, лише в казці все швидко робиться.

Президент Варшави веде їх на Віслу, де польські сапери кінчають будівництво нового тимчасового мосту. Ланцюжки вогнів мерехтять у сніговій порослі, розсипаються смарагдами. Гарно!

Генерал Войнарович першим підходить до патрульних, які окликнули їх, показує посвідчення.

— Порушуємо комендантську годину? — жартує Василевська.

Гуде дерев'яний міст під вагою автомашин. Проміння фар спалахує у велетенському дзеркалі Вісли, кришталики льоду блискотять самоцвітами. Zenітні гармати дивляться в небо, прикриті білими балахонами. За останні дні жоден ворожий літак не з'являвся над Варшавою, але zenітки стоять на варті польського неба. Як тільки прокинеться ранкова зоря, десятками і сотнями стежок, протоптаних у снігах, прокладених серед прибережних руїн, по кризі підуть, мов солдати на штурм, чоловіки і жінки, молодь і підлітки, військові й цивільні підуть з правого берега на лівий, запалять багаття на мерзлій землі щойно розпочатих будов.

Вони постояли на високій кручі. Прислухалися, як дихає Варшава вночі. У кожного з них своє незабутнє, пов'язане з нею. Для Спихальського і Войнаровича звідси починалася дорога в життя. Для Василевської — перший солодкий і гіркий хліб літератора. І перші рубці бійця револю-

ції. Колись нікчемний «Кур'єр» назвав першу книгу Василевської «більшовицькою пропагандою», а її «агентом Комінтерну». Тепер повернулася зму́жніла у битвах людина, котру знають антифашисти світу.

Пілсудчик-фашист з «Кур'єра» вперше в житті сказав правду, назвавши її більшовичкою. Вона ж поклялася боротися за новий для Польщі день, за чесне обличчя ойчизни. Цей день, вимріяний Вандою, розгорявся нині над Польщею.

Вітер над Віслою змінював напрям — то обпікав лице холодом, то раптом виявляв милосердя, ставав лагідним, схожим на весняний. Та, власне, березень уже недалеко, а в цих місцях, Ванда знає, березень завжди вкриває котиками вербу, наливає соком бруньки, робить білу плахту ланів пістрявою, розкидає по ній чорні проталини. Затуплена горами в Гуральських Карпатах, прикрита від холодних вітрів богатирськими лісами Біловезької Пущі, обрита теплими водами Балтики, рано прокидається від зимового сну земля польська. Рано заквітчується білим і голубим рясом. У березні варшавські голуби кладуть уже в гнізда перші яєчка.

— В Москві я ходив у шинелі, шкодував за кожухом. А в нас — хоч переходь на літню форму, — поскаржився Спихальський.

— Там вас, колего, мали зігрівати салюти. Щодня останнім часом Москва вшановує своє переможне військо.

— І нас у тім числі, — нагадав президент. — Ми чекали Берута з Кунцево, коли чуємо: у наказі верховного є Перша армія Станіслава Поплавського.

— Кунцево? Переговори велися там? — запитала Василевська.

— Офіційні в Кремлі. Власне, у товариша Сталіна були тільки троє — Берут, Осубка-Моравський і генерал Жимерський. Ми працювали з ранку до вечора. Експерти, економісти, спеціалісти найвищих рангів обговорювали з нами потреби Варшави. Наші заявки були мінімальними, а, виявляється, була ще й доповідна записка радянського посла. Він, певно, мав на увазі нашу скромність і дещо просив від свого імені. Ми, признаюся, почувалися не дуже впевнено. Ще ж вимагали уваги Сталінград і Воронеж, Київ і Ленінград, Смоленськ і Мінськ. І саме тоді, коли, здавалося, всі цифри уточнені, строки визначені, радянські колеги в переговорах були викликані одним з помічників Сталіна. І все почалося заново. Посол Лебедев, відкрива-

ючи чергове засідання, зробив повідомлення, яке нас здивувало і порадувало. Голова Радянського уряду наказав включити Варшаву до списку номер один як першочерговий об'єкт відбудови. Поряд із Сталінградом, Києвом і Ленінградом стояла наша Варшава!

— Про це президент Берут дізнався у Кунцево? Особисто від Сталіна?

— Ні. Там, на Кунцевській дачі, говорили про інше.— Спихальський подивився на свій годинник, який світився холодним зеленкуватим світлом.— Ого, скоро година ночі. Обережно, пані Вандо. Мороз робить своє. Відчуваєте, ніби каток під ногами! Ось лише один фрагмент, що було в Кунцево. Нашого президента спитали, чи уважно він читав матеріали Ялтинської конференції. Насамперед розділ шостий: «Про Польщу». «Отож пам'ятаєте,— вів далі маршал Сталін,— що в цьому розділі жодним словом не згадується «польський уряд у Лондоні». Конфуз для емігрантів? Мабуть, так. Прем'єр Черчілль не забув, звичайно, що лондонські поляки існують, продають державне золото і чогось ждуть. Але бачите, який конфуз! Жодного слова про «уряд» як такий. Потім Сталін ще запитав у Берута: «Як ви думаєте, чому пан Черчілль зробився таким неуважним до своїх підопічних? А тому, що нове становище створилося в Польщі внаслідок повного визволення її Червоною Армією і Військом Польським».

— Західна преса по-своєму витлумачує термін «нове становище», товаришу Сталін,— зауважив Берут.

— На свою користь? Нехай. Але кожній розумній людині зрозуміло, товаришу Берут, про що йдеться. У Тегерані все було по-іншому. Лондонський уряд, тільки він один, як твердив Черчілль, має конституційне право говорити від імені Польщі. В крайньому разі, згоджувалися включити до нього кількох діячів з підпілля — ото й усе. Можливо, мали на думці того ж графа Бура. А через рік після Тегерана? «Нове становище створилося в Польщі». Ви його створили, поляки, які воювали пліч-о-пліч з Червоною Армією. Нелегко пішов Черчілль на таке формулювання, але пішов. З чим вас і поздоровляємо, товаришу президент Народної Польщі.

— Але, товаришу Сталін,— подав репліку Берут.— У лондонців виник ще один термін: «Уряд національної єдності». В цьому УНЄ вони бачать свої крісла не в другім ряду...

— Я підписав разом із Черчіллем і Рузвельтом Ялтин-

ські документи. Там є і згаданий вами термін. Отже, ви критикуєте і мене? — посміхнувся Сталін. Він звернувся до Осубка-Моравського і Жимерського: — Бачите, який у вас президент? Сталіна критикує. І де? В його ж хаті.

Переповідаючи тепер почуте з уст президента, Спихальський намагався зберегти всі деталі, які в Москві так зворушили його.

Берут не захищався. Він розумів: у Сталіна виникла потреба ще раз повернутися до Ялтинської угоди, почути їхню думку, викликати їх на одвертість.

— Може, пам'ятаєте, товаришу Берут, — продовжував Сталін, — у роки громадянської війни на Україні про уряд Петлюри народ склав влучний віршик:

У вагоні Директорія,
Під вагоном територія.

А в першого претендента на пост «ватажка нації» пана Миколайчика ні вагона, ні під вагоном. Бачите, у нього становище набагато гірше, ніж було в Петлюри!

Хто-хто, а поляки старшого віку добре знали і Директорію, і Петлюру-запроданця. Ще не стерлося в пам'яті, як легіонери Пілсудського вдерлися на територію України, простягаючи руку допомоги махровому націоналістові Симону Петлюрі. І того не забули, як одурив своїх легіонерів «начальник держави», викинувши геть маніфест, у якому брехливо обіцяв дати «своєму» народові свободу, поділити землю між тими, хто її обробляє. Замість обіцяного Пілсудський дав люду польському перші в історії Європи концтабори. Випередив у новації навіть самого Гітлера.

У вестибюлі «Полонії» вони відпочили трохи у зручних старовинних фотелях, розставлених навколо круглого столу. Увагу Василевської привернула жінка, яка сиділа на такому ж фотелі в кутку вестибюля. На руках у неї дитина. Василевська одразу ж пішла до віконця адміністратора. Про що вона там говорила із лисуватим чолов'ягою, та за хвилину він причинив віконце, вийшов із своєї конторки. З невлаштованою на ніч полькою розмовляв тихо, чемно. Допоміг їй винести кошик на другий поверх.

— Ви переконані, пане президент міста, що матері і її дитині запропонують щось краще од шкіряного фотеля? — запитала Василевська у Спихальського.

— Яким би то господарем був адміністратор, аби не мав ніякого резерву? Так, навіть у Варшаві.

Адміністратор скоро зійшов униз.

— Все влаштувалося якнайкраще, панове. Ця жінка приїхала з Радома. Вона розминулася з чоловіком, який її викликав.

— Варшав'янин?

— Військовий. У Варшаву прибув по службі. Вона його не бачила понад три роки. І на тобі — розминулися... Але я певен, усе буде гаразд, панове. Все буде гаразд! На добраніч.

7

Генерал Войнарович кілька днів готував матеріали для доповіді уряду. Ще трохи — і вся польська земля буде визволена, але факти свідчать, що боротьба не згасла. Вероги нової Польщі активізуються не тільки за морем. Терористичні акції спрямовуються проти офіцерів Червоної Армії, Війська Польського, проти активних діячів з народу. Поширюються нелегальні листівки, в котрих поляків закликають «захистити» конституцію, але не ту, яку свого часу перекреслив «начальник держави» Пілсудський, а іншу, санаційну, профашистську.

Армія на полі бою перемагала, але це не зменшувало напругу боротьби між старим і новим.

Польська безпека зароджувалася в дні Хелма і Любліна. Тоді вона робила свої перші кроки. І так само, як і тимчасовому урядові, обраному в Хелмі, все довелося починати заново. Був, щоправда, добрий порадник — радянські чекісти добре знали, що діялося в найближчому тилу наступаючих військ на своїй власній території, і — потім, коли форсували Дністер, Буг. Тут активно діяли партизанські загони, групи військових розвідників. І в тому, що саме полякам, створеній ними службі довелося брати на себе все більшу ношу, було закономірно. Він розумів — від того, як швидко польська розвідка активізується, залежить дуже багато. Навчив сумний іспанський досвід. Хоч Броніславу Войнаровичу «польський фронт», «польське питання» уявлялися зараз набагато складнішими за іспанську війну. Шостий рік гримлять над світом гармати другої світової. Стільки ж горить, не згорає в полум'ї битви Польща. І навіть тепер, коли на обрії вже розвидняється, коли фашистський звір змушений вертатися в своє лігво, двобій триває.

Дещо, звичайно, вже зроблено. Але мало, мало! Дуже мало серйозних досягнень. І тут, у Варшаві, та й в інших містах Бур-Коморовський залишив емісарів. Вони щодня дають бій червоним. Тому він не збирається нічого приховувати. Уряд мусить знати справжню картину. Потрібні ще кадри, досвідчені офіцери, яким доведеться призвичаюватися до зовсім іншої тактики боротьби, ніж на полі бою.

Найцікавіша ж інформація стосується діяльності Бура. Нарешті є змога остаточно вже розвінчати цього «патріота».

На мить генерал Войнарович поринає в спогади. Від того дня, коли безпекою здійснено операцію «Втеча», минув місяць. І ось перша ластівка. Не тільки сама інформація, а й фотознімок, який декого із опікунів генерала Бура вразить, як грім серед ясного неба. Знімок зовсім малий, Войнарович змушений розглядати його через потужну лінзу. Так, це ніхто інший, як сам граф Бур-Коморовський. Щоправда, генерал сховався в цивільний одяг, на ньому довге пальто з хутровим коміром, тепла шапка. Всі інші, які потрапили в об'єктив, військові. Пізні літо. Серед яблунь розкішний особняк. Дебелий есесівець вартує біля дверей, з відчиненого вікна визирає якась паненка. Жодного з цих людей, що позують перед фотоапаратом, генерал Войнарович особисто ніколи не бачив, але в справах зберігаються матеріали на військових злочинців. Поруч з цивільним «джентльменом» фашистський губернатор Варшави Фішер. Він піби навмисне взяв польського генерала під лікоть, демонструючи йому свою прихильність. Вищий на голову від Фішера командуючий військами у Варшаві генерал СС фон дем Бах. Інформатор у доданій до фото текстівці зазначає, що повне прізвище генерала СС Еріх фон дем Бах-Залеський. Крайній зліва необізану людину мав би здивувати своєю уніформою. Худорляве обличчя підпирає високий комір френча, на плечах погони, наче позичені в історичному музеї. Так, це генеральські погони старої російської армії. Все інше — бриджі, чоботи, шкіряний пояс і кобура зі зброєю — цілком сучасні — радянського виробництва. Власов. Вони, нарешті зустрілися в одній компанії з есесівцем — запроданець Власов і авантюрист Бур.

Різними дорогами, здається, йшли вони на війні — кожен своєю, Власов ще напочатку війни потрапив на службу до Гітлера, заробив його прихильність і довіру тим, що здав у полон заведено ним у пастку армію. З благосло-

вення фюрера створював він з покидьків свою РОА й під акомпанемент церковних дзвонів поневоленого фашистами Смоленська давав перед «всевишнім» присягу знищити Радянську владу і всіх, хто її захищає.

Про що вони домовлялися за круглим столом в особнячку?

Серед четвірки не вистачало лише ватажка українських націоналістів Степана Бандери. Його особняк був десь ближче до фюрера, під Берліном. Але «курені» бандерівців були разом з бандами Власова, допомагаючи Еріху фон дем Баху-Залеському придушувати повстанців Варшави. Про це свідчили документи, ті, що їх намагався знищити посланець Лондона. Про це розповідав майор Кшиштоф, командир групи АЛ на Жолібожі.

Войнарович знову розглядав фотознімок. Для майбутніх суддів — це незаперечний доказ. Не уявляв собі, якими шляхами потрапив знімок його співробітникові. Так, операція «Втеча» дає свої результати. Гра варта свічок. І одразу ж совість нагадала генералу Войнаровичу, що перед «учителем», який ризикує своїм життям заради цих козирів, потрібних народній владі, він особисто в боргу. Підполковник Люціан Косинський. Його дружина і син ще й досі, на жаль, у небезпеці, ніби заложники.

Знімок зроблено, очевидно, ще десь у жовтні чи на початку листопада. Бур непогано скористався люб'язністю фюрера. Як повідомляє іноземне радіо, Бур нині вже десь «на вакаціях» у Швейцарії.

Генерал Войнарович задоволений. Польська безпека в особі Косинського має справжнього чекіста. Якби лишень пощастило переправити з Лондона Ядвігу Косинську і Бартоша Косинського, для початку хоча б у нейтральну країну. Тоді «вчителю» працювалося б спокійніше. Де знайти для них «заможню рідню»? Щось не дуже вдається Яну Дубелю його ж власний план.

Войнарович зняв трубку: «Дубель? Зайдіть, будь ласка».

На худому тілі майора елегантний мундир, пошитий на замовлення. Обличчя знекровлене хворобою. І все ж у поставі відчувається звична для кадрового військового зібраність, офіцерська осанка.

— Як ви себе почуваєте, майоре? І досі суглоби ниють на зміну погоди?

— Не так суглоби, як ступня дерев'яніє...

— Дякуйте і за те ескулапам, що вам її не відтяли. Масаж, тільки масаж допоможе, по собі знаю. Сідайте, Яне.

Ну, як там діла в Лондоні? Наші друзі розмовляли з дружиною «вчителя»?

— Розмовляли, не пропонуючи нічого конкретного. Можна ж людину на смерть налякати... Потрібен лист, адресований їй «учителем». Хоча б кілька слів. Ну, скажімо: «Друзі допоможуть тобі».

— А далі?

— Впізнає почерк — це вже половина справи. Тоді слово буде за нею, за «родичами», які мають обізватися з Женеві.

— А вам не здається, що пані Ядвіга під негласним наглядом? Поспіх у даній справі може викликати підозру.

— Я про це думаю, пане генерал. Репутація «вчителя» бездоганна — Анджей Лотоцький, врятований ним від смерті... До того ж вони й зараз укупі. Та й репутація друзів з «польського двору» ні в кого не викликає сумніву.

— З «двору» — влучно сказано, пане майор.

— То не моя заслуга. Так говорять в емігрантських колах. В англійців є двір королівський, чому б щось подібне не завести й собі?

Він зловтішався над колишніми своїми шефами — Ян Дубель. Очі саркастично шулилися, як тільки вимовляв слова «Лондон», «англійці». Трагедія, яка сталася з його власною сім'єю по той бік Ла-Маншу, фарисейське співчуття вбивць, уміщене на останній сторінці емігрантського часопису «Пшегльонд», остаточно визначили, з ким Ян Дубель, з якою Польщею. Чималий досвід кадрового розвідника, свій криміналістичний талант Ян Дубель віддав новій ойчизні, тій, що тільки народжувалася в муках, тій, яка повернула йому життя.

— Ось що, майоре Дубель. Дамо пані перепочинок. Нехай ще подумає. Все може статися. Навіть таке, що наша допомога родині «вчителя» знадобиться негайно. Чуєте, тримати руку на пульсі подій. Я б, наприклад, чортові свічку поставив, якби «вчителю» пощастило самому потрапити в Лондон. Заслужити довір'я колишнього вашого шефа. А що! Грати, так по великій... Тоді б ми вивернули їх, як кожух на різдво, — всю їхню кухню.

— Смілива мрія, пся крев, — Ян Дубель стис кулак, аж захрустіли пальці. — Шкода, для мене такий варіант неможливий. Треба було там залишатися, а служити цій, новій Польщі.

— Ви нам потрібні і тут, майоре Дубель. До речі, можете взяти ваш, вірніше ротмістра Дубеля, щоденник.

Чому б його не продовжити? І моя рада вам — пишiть з такою ж щирiстю, одвертiстю, як ранiше. Щоденник — це дiалог iз самим собою, роздуми. Самоцензура в такому разi нi до чого.

Генерал Войнарович дiстав iз сейфа товстий зошит у коленкоровiй палiтурцi, розгорнув його. Вголос перечитав першi рядки: «Я клянуся перед своєю совiстю, що писатиму правду, одну правду!»

— В щоденнику зустрiчаються думки, з якими нинiшнiй Дубель не може погодитися, пане генерал. Оцiнки, характеристики, — Дубель нiби виправдовувався перед Войнаровичем.

— От про це i скажете в iм'я правди. Головне — подiї i факти. А погляд на них редагує саме життя. Iстина — в пiдсумку, все iнше лише процес шукань.

— Дякую за реабiлітацiю. Шукання iстини привело мене до вас.

— Так i повинно було статися, товаришу Ян! Рано чи пiзно. Моя вам порада — тримайте щоденник у сейфi i не шкодуйте на нього часу. Пiсля такої вiйни, як ця, вийдуть сотнi томiв мемуарiв. Рiзних. В одних буде правда, хоч i гiрка, в iнших усе пiдсолоджене, а ще бiльше вийде у свiт брехнi. Ще й великими тиражами, на паперi вищого гатунку. Багатьма мовами свiту. Нехай тодi заговорить i ваш щоденник, польський офiцере Ян Дубель!

Залишившись знову один, генерал став далi читати нотатки майбутньої доповiдi. Нова iнформацiя з Лондона про катастрофу лiтака, яка сталася першого лютого. На цiй машинi мав летiти в Ялту сер Уїнстон Черчiлл. Уже в останню хвилину Черчiлл вибрав iнший лiтак. Iнтуїцiя? Загинуло дванадцять вiдповiдальних спiвробiтників прем'єра, в тому числi вiйськовi й економiчнi експерти, офiцери служби безпеки. П'ятьох поранено. Але найцiкавіше, що чотири члени екiпажу пропали безвiсти. Їх немає нi серед живих, нi серед мертвих.

А ось копiя стенограми, першiй примiрник якої з помiткою «цiлком таємно» зберiгається в сейфах Вестмiнстера або Чекерса, замiської резиденцiї прем'єра. Ще нiколи розвiдка не мала нiчого подiбного. Нi, це вже не «другоряднi» суперечки мiж польським емiгрантським урядом i британськими керiвниками. Все, зрештою, зiшло Черчiллю. I те, що пiдпорядкованi англiйському командуванню польськi вiйська навчалися в таборах не з рушницями, а з палицями. Що вони позбавленi були права носити

власну військову форму, що, починаючи від батальйонів, командирами призначалися лише англійці. Все це давно «списалося» за рахунок «непорозумінь», «тимчасових труднощів», потребою зосередити в руках англійського командування всю повноту влади. Світ довго не знав, що в Африці проти Роммеля воюють не тільки англійці, а й польські з'єднання, і то під британськими прапорами. Черчілль «грав» польською картою типком-нишком. Але щоб отак, як свідчить стенограма, він дозволив собі розмовляти з емігрантськими лідерами? Ні, такого ще не було. В документі не зазначено, де відбувалася розмова і коли.

«Черчілль:

— Про майбутнє Польщі ви такої ж думки, як інші ваші лідери — Соснковський і Андерс?

Міколайчик:

— Так, вони обидва — зразок для мене. Патріотизм, любов до Польщі — ось чим вони керуються у своїх діях.

Черчілль:

— І, як я розумію, між вами немає принципових розходжень?

Міколайчик:

— Щодо кінцевої мети — ніяких. А в тактиці ми трохи різні. Соснковський і Андерс генерали, а не політики. Їм часом бракує елементарного розуміння стану речей.

Черчілль:

— Нещодавно я розмовляв з вашим Андерсом. Як не помиляюся, він тішить себе нездійсненою надією, міражем. Не знаю, з якою ворожкою він знається. Чи не з тією, що й Гітлер? Генерал переконаний, що після капітуляції Німеччини західні союзники підуть на Росію. Чуєте! Але це ж божевілля.

Міколайчик:

— А ви гадаєте, пане прем'єр, що після розгрому Гіллера запанує золота пора? На землі мир і в чоловіцех благовоління, як говориться в біблійі? Повне взаєморозуміння з більшовиками?

Черчілль:

— Я не люблю повторюватися, пане Міколайчик. Як ставиться Черчілль до більшовиків, усім давно відомо. В кого, звичайно, збереглася пам'ять...

Міколайчик:

— Якщо нічого не змінилося у ваших поглядах, то наявність антигітлерівської коаліції тимчасове явище?

Черчілль:

— У вашій упертості немає здорового глузду. Ви не розумієте, чим ризикуєте. Ми змушені на весь голос сказати вам про вашу нерозсудливість. Пролито вже стільки крові, а ви намагаєтесь розв'язати війну, у якій загине двадцять п'ять мільйонів чоловік. Ви не уряд, а засліплені люди, які хочуть знищити Європу. А коли так, я не буду займатися вашими справами. Не буду вашим адвокатом, вашим опікуном. Годі! Про ваші справи дбайте самі. Якщо ви хочете залишити напризволяще ваш народ, у вас немає почуття відповідальності. Ви байдужі до його мук. У вас на думці лише жалюгідні власні інтереси. Ваша аргументація є, просто кажучи, злочинною спробою зірвати згоду між союзниками за допомогою «ліберум вето». Це, згодніся, боягузтво з вашого боку. Якщо ви хочете завоювати Росію, дійте самостійно. Вас варто запроторити в лікарню для божевільних».

На цьому стенограма обривається. Чим конкретно була викликана така гостра розмова, польському інформаторові не пощастило дізнатися. Перед генералом Войнаровичем нерозгаданий ребус. Тон властивий Черчіллю, але її зміст... Не віриться, що це Черчілль. Його думки і прогнози. Черчілля витверезила несподівана стійкість країни, яку він вважав колосом на глиняних ногах? Щось подібне можна почути скоріше від опозиції, яка протистоїть консерваторам у парламенті.

Генерал Войнарович намагається зрозуміти документ. Якщо справді подібний діалог відбувся, то як розуміти подальші кроки англійського прем'єра? На конференції за круглим столом? У листуванні з урядом СРСР, про яке Москва інформує Варшаву? Адже саме Черчілль вихваляв і вихваляє пана Станіслава Міколайчика, називає його великим поляком, одягає на нього, збанкрутілого діяча, тогу демократа і миротворця.

А що, як справді Міколайчик набрид англійському прем'єру своїми амбіціями й ультимативними вимогами? В це, на жаль, важко повірити. Усі претензії «лондонців» інспіровані самим Черчіллем, і це давно вже ніяка не таємниця. Але що ж тоді? Випадковий вибух гніву, полемічний запал, властивий Черчіллю, особливо, коли він у поганому настрої? Навряд. Якби так, цей запис не зберігався б. Тактичний хід?

Генерал Броніслав Войнарович добре розумів, що цим документом зацікавиться і президент, і партійні керівники, і саме від нього вони чекатимуть відповіді на те питання,

яке зараз постало перед ним. Войнарович перечитав стенограму діалогу. Якщо навіть це лише добре розрахований маневр, камуфляж істинного стану взаємин між Черчіллем і Міколайчиком, то слід визнати, що зроблено це досить управно. Черчілль навіть за круглим столом інколи дозволяє собі вести розмову в гострій, категоричній формі, демонструє свою впертість. Такі вирази, як «боягузтво, божевілья, засліпленість, жалюгідність» — черчіллівські. Для вираження своїх думок він не дуже добирає слова. А докір «ви хочете знищити Європу» і раніше використовував, як жупел, у дискусіях із своїми опонентами з лейбористської партії, навіть на традиційних сніданках у себе дома чи в зятя Ідена, який полюбляє запрошувати на уїкенд акредитованих у Лондоні дипломатів. Є щось черчіллівське і в потоці слів, які він вивергає на свого неговірного співбесідника.

Шкода, на документі ніякої дати. Можливо, стенограма відбивала події липня сорок четвертого року. Тоді, коли Міколайчик — прем'єр емігрантського уряду, ще тільки збирався в Москву. Протягом кількох днів перед своїм вояжем Станіслав Міколайчик і його заступник Едвард Рачинський, той самий, якому належало в день повстання взяти на себе владу у Варшаві, оббивали пороги Форін Офісу. Їм потрібно було, крім божого благословення, ще й благословення Черчілля. Ну і, звичайно, зброя. І обіцянка підтримати повстанців не тільки дипломатично, а й безпосередньо у Варшаві. Повітряний десант західних держав! Це була, справді, диявольська спроба вбити клин між союзниками, та, мабуть, Міколайчик перестарався. Ще гітлерівські дивізії міцно утримували лінію на заході, ще свіжими були рани, заподіяні їхнім контрнаступом в Арденнах. Тільки засліплений ненавистю до Радянського Союзу діяч міг штовхати Англію та Сполучені Штати на такі небезпечні кроки. А можливо, ніякого діалогу насправді не було. Можливо, виготовлено документ для дезінформації? Нехай, мовляв, знають у Москві й Любліні, який він справедливий і поміркований. Нехай знають, що тільки завдяки Черчіллю, його вмінню ось так розмовляти з польською еміграцією можливий компроміс між Міколайчиком і Берутом.

Ця остання думка здалася генералу Войнаровичу якщо не зовсім вірогідною, то принаймні такою, яку не слід відкидати. Треба мати на увазі, що й досі «польська карта» знаходиться у грі й на думку Черчілля вихід з тупика

може бути один — пост прем'єра в коаліційному уряді посяде Міколайчик. Адже тоді почнеться, на думку Черчілля, нова ера для Польщі. Розв'яжеться, звичайно, тоді питання і про землю, і про приватну власність. Але ж, панове, не поспіхом, не анархічно, не за Хелмським маніфестом, який не є конституційним, правомірним. Усе розв'яжеться поступово, згодом. Як тільки для цього буде створено потрібні умови. Одне слово, нехай селяни звільнених воєводств ще почекають із земельною реформою, аграрним законом. Ставка Черчілля на мудрість і розсудливість майбутнього пана прем'єра...

Міколайчик був і залишився ватажком партії багатих землевласників. Село, як він сам казав, то його стихія, його держава. Хоч мільйони сільських виробників не належать до ПСЛ, але тільки ця партія — польське стронництво людове — має право говорити від їхнього імені.

З цієї позиції, на якій він стояв непохитно, проводив переговори Міколайчик. Та ще він турбувався про те, щоб у його коаліційному уряді, чи як там він буде зватися, «чесно» поділити міністерські портфелі. При цьому не забував, звичайно, ні пана Грабського, ні пана Рачинського, ні єпископа Сапєги. А з числа тих «патріотів», які діяли в складних умовах окупації, хоч би й того ж пана Бур-Коморовського.

Генералові Войнаровичу подумалося, що, мабуть, зовсім випадково на тій фотографії, яку він сьогодні одержав, немає Станіслава Міколайчика. Зате в Бур, виконавець його волі. А за спиною Бура ті, хто зі зброєю в руках бореться проти нової Польщі.

У Міколайчика є зброя інша. Навіть не в ролі прем'єра, а на посту міністра він буде користуватися імунітетом і, звичайно, використає це на користь лондонських кіл. А безпека зобов'язана забезпечити гарантію недоторканності, охоронятиме його. Ось як виглядатиме в дійсності «компроміс», на якому наполягає Черчілля. Ні, панове! Жовтнева революція не йшла ні на які компроміси з експлуататорським класом. І тоді Захід намагався диктувати свою волю. Натхненником «хрестового походу» проти більшовицької Росії був військовий міністр англійського королівства Черчілля. Це його називав Ленін найбільшим неадекватним радянської Росії. З агентурою Черчілля, творця «змови Локкарта», боровся залізний Фелікс, найближчий друг Ілліча.

Портрет Дзержинського і зараз висів над столом Война-

ровича. Зовсім проста фотографія, вирізана ним з журналу і наклеєна на картон. Войнарович вдивлявся в знайоме обличчя, ніби запитував земляка: «Що будемо робити з тим компромісом?»

Портрет був разом з ним у казармі над Волгою, у фронтовій землянці на Україні. Йому пропонували трохи більший, в рамці під склом, але Войнарович відмовився. Держинський дивився спокійно, розважливо. Немовби прислухався до тих думок, які роїлися в голові польського чекіста Войнаровича.

8

Мають рацію фашисти, стверджуючи у своїх повідомленнях з фронту, що червоні воюють не за правилами. Не часто розвідка ведеться серед білого дня.

Три польські танки залишили свої схови опівдні. Маневруючи серед руїн околиць невеликого міста, швидко перетяли засніжену долину, схожу на стадіон, зіткнулися з дотами. Десантникам довелося спішитися під вогнем. Ще не встигли розвернутися до бою, як проти них пішли в атаку піхота й автоматники.

Командир групи розумів — устрявати в бій немає сенсу. Та й основне завдання виконано: ворог виявив себе, розкрив свої карти. З інтенсивності артилерійського вогню відчувалося — саме тут головний заслон, звідси в лоб міста не візьмеш.

За старшого в групі — водій головного танка Владек Тушевський. Не вперше доводилося йому потрапляти в таке становище, як зараз, тому недовго й роздумував. Рацією передав наказ екіпажам — відходити.

Можна було, звичайно, обрати той самий шлях — через стадіон. Але тоді б вони стали мішенню для розбуджених артилерійських батарей. Праворуч від стадіону дугою простяглися вулиці передмістя з невисокими цегляними будинками, частково зруйнованими, з купинами дерев, над якими й зараз кружляли чорні граки. Почалася пора гніздування, пора перших весняних пилубів. Мабуть, саме цією дорогою треба вертатися до своїх. Кам'яні будівлі прикривають машини, ніби щитом. І одразу ж він подумав про десантників. Навіть коли снаряд чи міпа і не влучать у танк, а падають десь поблизу, бійцям доводиться туго. Не тільки осколки, а й каміння градом сиплеться на них.

Екіпажеві у своїй фортеці байдуже, його прикриває броня, а ті, що зверху, часом страждають від «градобою» не менше, ніж під час штурму укріплень. Та нічого не зробиш. Без цього бою не буває. Розвідникам часом легше прорватися на позиції ворога, ніж повернутися звідти.

Танк Владека з цифрою 222 на борту — головний. Він першим обминув невеличкий майдан, захаращений підбитою ворожою технікою, і взяв курс на околицю. Услід за танками з громом просувався вогняний вал обстрілу. І раптом серед вибухів, ляскоту кулеметних черг Владеку Тушевському виразно почувся розпачливий жіночий крик. Танк саме притишив ходу, маневруючи між кам'яними надовбами, і той крик почув не тільки Владек.

— Чуєте, товаришу плютоновий, нас гукають, — обізвався баштовий стрілець Степан Лупанов.

Тушевському, звичайно, шкода людини, але чи мав він право зупинятися, ризикувати?

Вів машину вперед, та знов у шлемофоні почув той самий настирний голос:

— Там жінка... Їй треба допомогти, товаришу плютоновий. Може, вдасться витягти її. Мені підсоблять десантники.

Він добре знав, що у Лупанова дома залишилася дружина і четверо дітей, а таких сімейних серед танкістів Війська Польського не так уже й багато. Лупанов — дисциплінований, досвідчений воїн, він завжди підкорявся командирам, ніколи не вступав з ними в суперечки, але й для них його думка завжди була авторитетною. Тушевський зітхнув і зупинився. Лупанов виліз через командирський люк і зник серед руїн. Туди ж побігли ще двоє бійців.

Тушевському видно, як раптом між руїнами заметушилися фашисти, як вони перебігали ходом сполучень, міняли позицію, готуючись, очевидно, оточити сміливців. Натис на педалі. Кулеметні черги примусили фашистів припинити. Та котрийсь із них встиг-таки кинути гранату. Вона розірвалася за кілька метрів від танка, осколки зацокали по броні. Ще один вибух прогрімів ліворуч: то міна. Лупанов не з'являвся. Не чути вже й жіночого крику. Над руїнами вогонь і дим. Ну, звичайно, винен Лупанов, він повівся нерозсудливо.

«Якби це не Степан Іванович, — подумав Тушевський, — я б не ризикував. Два танки вже здолали гать, — мусять чекати. А ми стирчимо, як мішень...»

Про всяк випадок розвернув башту танка, щоб у разі потреби прикрити вогнем з гармати. Відразу побачив Лупанова і десантників. Пригинаючись, вони несли когось. Так, це жінка. У неї довгі чорні коси, зелена кофтина.

— Допоможіть, товаришу плутоновий: чимдуж — вперед. У неї ось-ось почнуться пологи. Біда, та й годі. Не знайшла кращого часу...

Докір прозвучав м'яко, співчутливо, Степан Іванович думав про вагітну жінку, про те, що муки, в яких народжується людина, самі по собі є тяжкою платою за материнство, а тут ще й це пекло.

Не встигли опустити кришку люка, як по танку одразу ж зацьохкали залізні батоги. Вперед! Машина зірвалася з місця. Танк рушив. Провалювався у ями і знову вибирався на гребені, підминаючи і трощачи цеглу, каміння. Водій намагався не робити різких рухів, щоб не розгубити десантників, але «тридцятьчотвірку» трясло, як молотарку.

Зеленкувате сонце просочувалося у танк, при цьому тремтливому освітленні Лупанов вимостив біля ящиків із снарядами ложе для породіллі. Потім став розривати на шматки якусь одежину. «Отже, правда. Він буде за акушера», — зрозумів Тушевський і аж тепер відчув провину перед Лупановим, перед майбутньою матір'ю. Вагітна тихо стогнала, нагадуючи Тушевському давнє. Їхня лікарня була аж у містечку, за кілька кілометрів від Соломерок. Він бігав туди до хворої матері. Бачив молодих колгоспниць, яких привозили підводами, машинами. Їх обережно вели під руки. Деякі стогнали, як ця полька. З палати ж чулися зовсім інші, голоси, тоненькі, не зміцнілі. Невже в їхньому танку, в цій пропахлій бензином і мастилами коробці, начиненій снарядами, народиться дитина?

— А може, ви зачекасте, Степане Івановичу? Може, не треба ризикувати?

— Я-то почекав би, а вона не може...

— Ось вискочимо до ліска, і я поверну в медсанбат, — обіцяв Владек Тушевський. — Нехай не спішить...

— Смішний ти, Владеку. Одразу видно, що не жопа тий. Дивися краще, щоб менше трясло.

Радист уже повідомив іншим екіпажам, в яку вони вскочили історію: «У нас роддом». Не думав тоді, що це назвисько стане крилатим і навічно збережеться за танком, № 222.

Лісом Тушевський вів танк обережно, малою швидкістю, обминав пеньки, куці. Прислухався до ляскоту гусениць,

до тихого схлипування, до вкрадливого шепоту Лупанова.

Дерева ще стояли безлисті, сумні, але вже пахло весною. Повернулося з теплих країв птаство. Бруньки на деревах несміливо позирали зеленими очіцями на сонце.

Тили танкової бригади кочували разом з бойовими полками. Неподалік була й санітарна частина.

У той день уперше Ганка Яворівська стала повитухою. Польку і її дитину несли на носилках, наче поранену. Закутане в шинелю дитя подавало голос. Степан Іванович супроводжував породіллю, наче свою дружину. Вже на порозі лісової сторожки, коли ноші довелося трохи нахилити, полька розплющила очі й, озирнувшись, одразу вгадала серед інших Степана Івановича. Простягла обидві руки до нього, дивилася крізь сльози, наче дякувала. Вона вже розуміла: солдати дбають про неї і про її дитя.

— Насамперед водички нагрійте. Для дитини знайдіть пелюшки чистенькі, — командував Лупанов.

— Добре, Степане Івановичу. Де це ви її знайшли, сіромаху? — Ганка трохи розгубилася, але намагалася не вказувати цього.

— На передовій. Ще трохи — і загинула б. Розпитаєте, хоч як її звати. Та й хлопчикові, мабуть, ім'я дадуть.

— Марися я. Марися, — обізвалася полька вже з ліжка, куди її тільки-но поклали. — Молитися за вас буду, товаришу...

Яворівська нахилилася над дитиною. Маленький, наче лялька, хлопчик сукав ніжками, схлипував. Обличчя в нього червоне, мокре. І раптом Ганка згадала: вона вже бачила раніше такого самого. Давній страх прокинувся у ній, злякано озирнулася довкола. В кімнаті, справді, такі, як там, дерев'яні прокопчені стіни, тільки стіни, а все інше не барачне, домашнє. Старенька люстра на стіні, календар з янголами, залізна піч у кутку, ослін і на ньому ящички з медикаментами. А пам'ять бачила іншу картину. Вона пеленала того хлопчика в бараці Майданека. Вночі. За кілька днів перед цим сусіди французенки Жанни вже знали її таємницю, хоч та з нею й ховалася. Он чому, виявляється, Жанна, така худа на лиці, виглядала пишнотілою, ніби й не владні над нею страх, каторжна праця, знущання, оте постійне чекання смерті у печах крематорію, яких не минеш. Недарма ж табір звався «ферніхтунгслагер», або табір знищення. Французенку Жанну виганяли з барака, як і всіх інших, о п'ятій ранку, і поверта-

лася вона з роботи, коли вже була ніч. Важко, справді за таких обставин щось помітити. Ну, а наглядачам, охоронникам тим паче, їм нема коли.

З кожним днем Жанні ставало все тяжче. Але й звичайний хворий не смів признаватися, бо з ним би ніхто тут не панькався: якщо ти не працездатний, навіщо ж тобі жити. Табірні кати не завдавали собі клопоту, завантажували спеціальний автофургон в'язнями, які потребували лікування, водій робив кілька кругів, і газ СО — окис вуглецю — робив свою справу. Отже, вагітність Жанни давно прирекла її на смерть: таких до крематорію відправляли позачергово. Сусідки по бараку, яким стала, нарешті, відома «хвороба» Жанни, не уявляли собі, чим допомогти нещасній. Ще день, ще два — і таємниця розкриється. Новий в'язень, з'явившись на світ, одразу викриє себе. Як ти примусиш його мовчати. По кілька разів на день наглядачі заходять у барак, заглядають під нари, шукають холодної зброї, ліків, листів з волі, що свідчило б про «розгерметизацію» Майданека, який хоч і розташований на околиці Любліна, але був відрізаний від світу, як підводний човен. У їхньому бараці французенка лише одна. Всі інші не знають її мови. Тільки Тереза Йонич, використовуючи німецькі, англійські, польські слова, потроху навчилася з нею розмовляти і децю вже знала про Жанну. Її схопили у Бельгії як дружину партизана. В Брюсселі довго висіло оголошення місцевої комендатури, в якому пропонувалося учасникам руху Опору добровільно здатися владі. Чоловік Жанни Рамон не з'явився. І ось Жанна в Майданеку.

Ганка пригадує ту страшну ніч. Важко дихали, стогнали у темряві змучені, голодні бранки. Часом уві сні котрась розмовляла. Скарги і прокльони, лагідний шепіт, котрим жінки розмовляють з коханими або ж із своїми дітьми, докори, адресовані невідомо кому, сповнені глибокої туги і відчаю. Ще ввечора сусідки Жанни були пасторожі. З роботи її вели під руки. Французенка відмовлялася від їжі. Блідла, червоніла. На скронях у неї виступав холодний піт. Старші віком жінки дивилися на неї злякапо, розуміли — наближається криза.

В тому, що людина народжується в муках, є велика несправедливість, непоправна помилка природи. Та, мабуть, Жаннині муки були стократ важчими. Вона не мала права стогнати, скаржитися, не мала права признаватися, що стане матір'ю. Наперед знала — народжує не для життя, а для

смерті, знала, що й собі цим підписує передчасний вирок. Знала це й Ганка. Лежачи під шорсткою ковдрою, не могла втамувати хвилювання. Часом нею оволодівав примарливий сон. Бачила Жанну вже з немовлям, бачила перекошені злобою морди есесівців. Наглядач Отто Різен шкірив зуби, ось-ось ударить дитину широким багнетом. Ганка скрикнула і прокинулася. Її лихоманило. Наче не Жанна, а сама вона була матір'ю і це її дитині загрожувала смерть. Потім Ганка знову заснула.

Та ось крізь марення побачила, як дві тіні хитнулися проти заграбованого вікна. І звідти, де вони зупинилися, до Ганки донісся приглушений довгий стогін. Ганка схопилася. Так і є. Почалося.

Отоді вперше в житті довелося їй бути свідком великого таїнства. І хоч жоден вогник не блимав у чорноствінному бараці, очі несподівано для неї зробилися напрочуд видющими. Насамперед вона побачила на нарах Жанну, зустрілася з її очима, в котрих паленів жах. Біля породіллі метушилася Тереза Йонич. Ганка й собі пішла до французької, прикрила їй голову ковдрою, заглушаючи стогін, який міг привести сюди ворогів.

Яворівська пеленала тепер маленького хлопчика, що народився в танку. Він пручався, не давав рученят, зривався на крик, притихав і тільки покрекував, зрозумівши, нарешті, що так, як зараз, у пелюшках, йому краще і тепліше. Ганка відчувала тепло дитячого тільця і все ніяк не могла позбутися того марення, в якому тільки-но перебувала. Тоді в Жанни теж народився хлопчик. Він був живий, як цей, так само по-своєму розмовляв, протестував, утверджуючи свої, йому одному відомі права. Але французький хлопчик не знав, що народився він у «ферніхтунгслагері»... То був його перший і його останній день.

І того дня, як і в усі попередні, шість печей майданеківського крематорію викидали в небо чорні густі хмари диму, попелу, а гестапівська канцелярія на вулиці Шопена готувала черговий звіт рейхсфюреру Гімлеру: «Різняця між кількістю, зазначеною в попередньому документі, і нинішньою, пояснюється тим, що крім спалених у печах і знищених у камерах, додатково проведено чергову акцію в Кремпецькому лісі». Отто Різен любив хвалитися, що там, у лісі, вони дають приреченим повну свободу і навіть дозволяють перед смертю співати «Інтернаціонал». Його смішило, що росіяни, поляки, французи, англійці, які так довго перебували разом, співали кожен по-своєму.

«Якою буде твоя доля, маленький?» — на мить притулила до себе загорнуту чужу дитину, і чомусь їй захотілося, щоб ця молода мати, полька, назвала свого сина Рамоном. В ту ніч Жанна кілька разів промовила це ім'я. Рамон. Ганна подумала, що так вона хоче назвати сина. А може, то був лише поклик душі, послання через тисячі верст: «У нас народився син, Рамене».

У хмарі диму, що стелилася того дня над Любліном, полинули в безконечність, у безсмертя ще двоє. І навіть не скажеш: «Нехай земля буде пером». Вороги позбавили їх і цього.

До сторожки входили і виходили танкісти. На ослоні залишали гостинці — банку згущеного молока, пачку галет, яблука. Потім повернувся Степан Іванович. Ступав м'яко, щоб не розбудити польку. Але вона саме по цих вкрадливих кроках зрозуміла — прийшов знову росіянин, котрий знайшов її серед руїн. Тоді не повірила навіть, що перед нею не німець, а коли заговорив до неї, здивувалася. Слова схожі на польські, а вимова незвична. Він одразу повівся з нею, як друг, тямливо. Підводив її обережно, гримав на своїх помічників, щоб несли помалу, не наптовхнулися, бува, на щось, не впали.

— Ми вам трохи грошей зібрали, — звернувся до породіллі Степан Іванович. — Замість дитячого посагу. Є тут і злоті, і карбованці. Купите потім щось.

— Дякую вам, хороший товаришу! Мене... Нас обох чекала смерть. Вже не було ніякої надії. Але моя покровительниця дівка Марія змилювалася, того й послала вас.

— Може, й так... Але повинен сказати, що нас послав у розвідку комбат, поручник Малужинський. Якби не він...

— На те була воля божа. Якби не свята Марія, звідки б взялися червоні. У кожній хаті фашист. Їх сотні, а може, й тисячі, і раптом польський жовнір. Матір божа таки почувла мою молитву.

— Ви стогнали, а не молилися.

— Я в душі молилася. Як тепер молюся за вас. У вас, мабуть, теж є діти?

— Аж четверо. І кожного з них я пам'ятаю отаким, як ваш. Коли дитина народжується, то відразу не второпаш, схожа вона на тебе чи на дружину. Всі у родильнім будинку твердили: викапаний тато. Це вже так у людей заведено. — Він посміхнувся сам до себе, згадав щось приємне. — Синок мій старший воює, орденом Слави нагороджений. А як сниться мені, то чомусь отаким малим, минулої

ночі бачив його. Заліз ніби на грушу, а звідти кличе мене — боїться. Розумієш, що я кажу?

— Розумію. Добре розумію.

— Марисею звешся? Хороше ім'я. Скучив я за своїми дітьми, Марисю. У вас тут весна, а на моїй батьківщині ще сніги глибокі лежать. А може, то тільки в листі. Довго він ішов. Пише дружина, що в них щодня Москва передає салюти, і дивується: скільки ж їх ще буде? Коли, питається, той найостанніший салют прогримить, коли я повернуся додому?

Полька лежала, розкидавши на білій подушці чорні коси, в блідим, але спокійним обличчям. Руку підсунула під загорнуту дитину, притулила її до себе.

Степан Іванович Лупанов узяв куртку під руку, збирався іти. Постріли з гармат, які, певно, стояли недалеко, затримали його на порозі.

— Не дуже приємна музика,— зауважила Ганка.— У тилу вам буде краще. Аж не віриться,— дивилася щасливими очима на дитину,— як ви наважилися?

— Мене всі осуджували. Навіть батьки,— призналася Марися.— Радили те й се. А я не змогла. Не насмілилася. І от він біля мене — мій син. Якби я щось зробила собі, усе б життя каралася.

«І я б не посміла». Знову перед Ганкою промайнув той спогад — ніч, барак, французенка Жанна. Знала вона, що її чекає, а все ж не наклала руки на себе. Дала синові побачити світ. На одну коротку мить. Мить життя!

Степан Іванович заводив годинник. Він ніби чогось чекав і вагався: сказати про те, що його затримує, чи промовчати.

— У вас, мабуть, є ніж, плутоновий Лупанов,— Яворівська подала йому бляшанку з молоком.— Попрацюйте, будь ласка.

Руки в танкіста сильні. Кінчиком кишенькового ножики він розпорів кришечку так легко, ніби чистив яблуко.

— Його краще з часом, корисна штука.— Він знову подивився на свій великий годинник з білим старовинним циферблатом, на якому ледве вгадувалися цифри.— От що, дівчата, затуляйте вуха собі, закутайте малого з головою. Зараз почнеться така катавасія, по-нашому — арт-підготовка. Ти, Ганно, оце згадала про тил, де нашія молодіці спокійніше буде. Але в цьому, мабуть, не буде потреби. Тил прийде сюди. Артилерія почне, а тоді наша черга,— танкової бригади. Місто, щоправда, перед нами

невелике, салютів за нього не заробимо, але на пляху до моря і його треба пройти. Отож, затуляйте вуха.

Він, ніби для того, щоб показати приклад, сіустив навушники, насунув шапку глибше і вийшов.

Ганка поклала кілька полінячок у піч, роздмухувала вогонь. Раптом почувся важкий металевий гуркіт, схожий на тупіт табуна диких коней. Сторожка хитнулася, зарипіла. А над нею вже металеву шурхотіли, краяли небо важкі снаряди. Грім з кожною хвилиною наростав. Ганка підбігла до вікна, дивилася крізь мокру шибку.

Згинаючись у низеньких дверях, до них увійшов військовий.

«Возняк?»

Так, це був він, старшина медсанбату. Ксаверій Возняк. Голосно привітався.

— Вас можна поздоровити, капрал Яворівська? Нашого полку прибуло! — Зупинився серед кімнати, зняв верхній одяг, потім підійшов ближче до ліжка.— Вітаю вас із сином, пані! Бачу, вам і тут непогано, але доведеться їхати. Мене прислали за вами. Не бійтеся, машина на ресорах, не те що танк. А в лазареті є все потрібне, навіть акушер.

— А ви не заморозите в дорозі маленького і нашу Марисю?

— Не турбуйтеся. На обох є по шинелі! До речі, ми одержали нову форму. Тепер уже танкістів не переплутаєш ні з ким. Сукно вищого гатунку і колір приємний — оливи. Спершу обмундируємо поранених. До параду нас готують, чи як? — Він ділився з Ганкою тим, що його самого радувало.— Ну то як, пані Марисю? По склянці чаю — і в дорогу?

Артилерійський грім ніби подаленів, але чомусь сторожка ще й досі здригалася. Під нею тремтіла земля: це пішли танки.

Старшина Возняк приніс шинелю, жартівливо накинув на плечі Ганці. Вона була до п'ят. Але Ганка все ж пройшла по кімнаті, подивилася в люстро. Справді, оливковий колір їй більше до лиця. Якщо скоро війни кінець, можна буде пошити з шинелі пальто. Відпороги погони, стягти в талії, пришити великі гудзики — і є.

— А ви не догадуєтесь, кого я бачив,— нагадав раптом Возняк.— За обмундируванням довелось їхати у Варшаву. Я й скористався давнім запрошенням вашого брата...

— Брата? Ви й це знаєте? А мені здалося...

— Цього разу він признався. Сам подзвонив якось у медсанбат. Пробачився, що тоді між нами виникло непорозуміння.

— З якої статі? В чому він винен перед старшиною Возняком?

— Мабуть, у чомусь-таки винен. Я впізнав його по голосу, а потім чую — Яворівський. Тоді й догадався, в чому справа. Лаяв себе...

— То ви пробачили Яворівському всі його гріхи і, мабуть, з цього приводу повезли йому могорич?

— Ні. До могорича, на жаль, не дійшло. У нього багато роботи. Признаюся, мав трохи спирту. Привіз його назад. Але ми все ж порозумілися. Чуєте, Ганко, він і сам здогадався, що Возняк людина ревнива.

— Що ви сказали? Ревнива?

— Так він, мабуть, подумав, ваш брат...

Возняк не відмовився від чаю, який подала йому Ганка,— пив його маленькими ковтками. Ганка підмостила Марисі подушку, допомогла їй сісти, покришила в чай яблуко, молока налила окремо. Відчувала, старшина Возняк якийсь святковий, піднесений. Зустріч з Тимошем у Варшаві і та розмова, яка відбувалася між ними, ніби змінили його. Він посміливішав. Навіть дивиться на неї не так, як завжди. Про щось очима натякає. Он і Марися ззирнулася з нею, догадується — старшину привела сюди не тільки служба, а й потреба побачитися з молоденькою медсестрою, погомоніти з нею. Одвернулася до дитини, вдавала, що поправляє пелюшки, не заважала їм.

— Можете мене лаяти, але я, мабуть, не зовсім тактовно повівся під час зустрічі з Яворівським,— пояснював Ксаверій Возняк.— Сказав йому те, в чому не смів признатися... сестрі. І знаєте що? Зараз чи потім, як кінчиться війна, ви станете Ганною Возняк,— мою дружиною.

— О боже! — Ганка спробувала відбутися посмішкою, але він не звернув на це уваги. Дивився на неї настирно, з переконаністю старшого. І Ганка замовкла, вражена здогадкою, що Ксаверій Возняк цілком серйозно освідчується їй.

— У вас дуже хороший брат, Ганко. Зрозумів мене з півслова. Тепер усе залежить від вас.

Мабуть, Возняк помітив Ганчину розгубленість, пояснив собі це тим, що вони в сторожці не самі. Обережно доторкнувся до її руки. Мала відчутти, що він не наполягає на негайній відповіді.

А Ганка докоряла в думці Сташеку. Якби тоді не спасував перед Тимошем, брат не став би обіцяти підтримку іншому. І, може, не було б зараз розмови, яка змушує її відкрити перед Ксаверієм Возняком свою душу. У неї не було сумнівів — вибрала ще раніше Лісовського. Але як сказати про це, які знайти слова, щоб не образити того, хто прийшов до неї з щирими намірами?

Відповіла йому так, як, мабуть, відповіла б на її місці кожна:

— Спасибі вам, старшина Возняк. Ви добра людина. Але краще не загадувати наперед. Дружбу я вам обіцяю... Тільки дружбу.

Як не ховала вона свої справжні думки, але він зрозумів усе. Дуже не хотілося, щоб молода полька співчувала йому, але вона дивилася на Возняка з ліжка саме так...

9

Над палацом Бельведер полощеться польський державний прапор.

На майдані гуляють голуби. Між кущами і деревами з набухлими бруньками визирають з нагрітої землі перші маргаритки. Здається, й зимували під снігом.

Перед широкими дверима, які сяють свіжою фарбою, з автоматами в руках вартують жовніри. В одній з кімнат палацу стоїть і їхній прапор. З ним перша дивізія Війська Польського вирушала на фронт. Хвилі російської річки Оки, такої схожої на Віслу, нестримно набігали на берег, і їхній гомін зливався з парадним кроком полків, цокотом уланських коней, шелестом червоного оксамиту. З прапора дивився на своїх співвітчизників Тадеуш Костюшко. Гаптовані золотом слова, що їх вишивали молоді майстрині в Москві, кликали у бій: «За нашу свободу і вашу!».

Віліс з брезентовою кабінкою зупинився перед палацом, з нього вийшло двоє цивільних. Високий з клинцюватою борідкою, по-військовому стрункий, у бекеші з хутряним коміром, першим ступив на кам'яні сходи. Його супутник притримував сірий велюровий капелюх. Машина одразу в'їхала в бічну вуличку. Жовніри виструнчилися, стукнули гвинтівками по кахлях — певно, знали, хто ці люди. Тільки-но цивільний у бекеші взявся за велику бронзову ручку, начищену до блиску, хтось одразу відчинив двері. Офіцер козирнув:

— Президент чекає на вас у своєму кабінеті.

В широкому коридорі пахне воском. Натертий паркет ховається під килимовою доріжкою, а зверху по ній розстелено білий сувій полотна. Кроків зовсім не чути. В будинку ділова тиша, звична тиша палацу, де протягом сторіч вершилися державні справи. Різниця лиш та, що вперше в історії до Бельведеру увійшов президент як представник трудової Польщі.

У прийомній чекають цивільні, військові. За широким столом з телефонними апаратами друкує на портативній машинці чоловік у строгому чорному костюмі, в білій накрохмаленій сорочці. Як тільки заходять нові, він підводиться. Ще й голову нахилить з повагою.

Мабуть, присутні, принаймні більшість, знали прибулих. Першими подали приклад військові, за ними підвелися інші.

— Прошу, пане Михайлов. Прошу, пане Лебедєв.

Цивільний з борідкою — Михайлов. Він у френчі військового крою. М'які бурки, обшиті коричневою шкірою. Тепер він і його супутник підходили до кожного, віталися з кожним за руку.

В глибині президентського кабінету Берут і Гомулка. Цілий сніп березових гілок у великому керамічному глечку зеленіє, наче весна в Бельведері почалася раніше звичайного.

Віталися щиро і в той же час офіційно. Болеслав Берут запропонував гостям крісла. Сам сів навпроти.

Карта, розгорнута на столі, привернула увагу Михайлова.

— У вас, я бачу, приємна робота, — зауважив, розглядаючи накреслені пунктиром лінії кордону. — З Керзоном радитесь?

Відповів Гомулка:

— Ні, Микола Олександровичу, — все узгоджуємо з Ялтинською конференцією. Її ж ухвали остаточні й оскарженню не підлягають.

— Ми з послом теж так думаємо. На папері кордон уже є. А на місцевості, в натурі? — спитав Михайлов.

— Працівники з головного штабу ось нанесли обстановку. Як бачите, Червона Армія і Військо Польське скрізь наближаються до визначених у Ялті західних рубежів Польщі.

Гомулка трохи посунув карту, щоб зручніше було дивитися. Майбутній кордон у Східній Пруссії, на Балтиці,

в Сілезії, на узбережжі позначено короткими рисочками. Тут ще ворог. У його руках залишилася неширока смуга. Вся інша територія — вільна. Від кордонів Радянського Союзу майже на тисячу кілометрів простяглася на захід польська земля з великими містами, розгалуженою сіткою залізниць, голубими стрічками річок. Власне, те, що мала довоєнна Польща. Тільки в окремих місцях у напівкотлах тримаються ще фашистські гарнізони.

— Слід врахувати, що наші дивізії є й за Одером, а їхні плацдарми набагато більші, ніж ці ось язички.— Берут обвів олівцем кілька населених пунктів у Сілезії, в Північній Пруссії.

— Слід врахувати, кажете?

— Маю на увазі, товаришу головний радник, мирну конференцію в Сан-Франціско. Наш уряд, тимчасовий уряд Польської Народної Республіки, має право говорити від імені всієї польської нації.

— А вам здається, товаришу президент, що ми цього не врахуємо? Якби це тільки від нас залежало... Справді, Польща така, якою знаємо ми її, нинішня нова Польща, цілком заслуговує бути рівноправною за столом міжнародного форуму. Та не всі з нами, на жаль, згоджуються.

— Які ж у них аргументи? Поляки втратили мільйони кращих своїх синів. Ніяка інша країна Східної Європи, крім, звичайно, Радянського Союзу, не постраждала так у другій світовій війні, як Польща. Чому ж ми маємо вимолювати на колінах те, що нам належить по праву?

Владислав Гомулка висловлювався різко. Категорично. Він поводився так зараз, ніби не знав про все, що відбувалося за кулісами багатьох офіційних і неофіційних переговорів між союзними великими державами. Минуло зовсім небагато часу, як Берут повернувся з Москви. Жодна проблема не займала такого місця в листуванні радянських лідерів з англійськими й американськими. Спільна мета, яка об'єднувала великі нації, вимагала від них повної солідарності й взаєморозуміння; тільки об'єднаними зусиллями можна повалити гітлеризм, знищити фашизм назавжди. Заради цього треба було і в спірних питаннях шукати згоди, компромісу. Але Гомулці, керівникові Партії Робітничої, набридло, певно, постійне втручання в польські діла адвокатів капіталістичного світу. Кого тільки не благословляв Лондон і Вашингтон на польський «престол». Рік тому їхні «поради» звучали як ультиматум. Тільки лондонський емігрантський «уряд» законний і — ніхто більше.

Реконструкція, про яку бідкалися, ввижалася їм, як чисто формальний захід. Діячі з еміграції введуть у свій «уряд» кількох осіб із числа «люблінців», зберігши за собою всі основні пости й права. Тільки переможний наступ Червоної Армії, Війська Польського збив апетити. Вже не йшлося «про «периферійний» уряд у Любліні — він став усепольським. Купка політиканів перегризлася між собою за майбутні портфелі — нехай уже й не в «своєму уряді», все ж в уряді Польщі. Вони знали це, Берут і Гомулка, тому не хотіли миритися з обструкцією, невизнанням держави трудового народу. І як, справді, можна було чесним людям погодитися: дезертирів висували в міністри. Де ж воно, «взаєморозуміння» між союзниками, коли вирішується доля Польщі?

— Запитання резонне, товаришу Гомулка, — згодився Микола Олександрович. — Пац Черчілль — як вуж. Хоч і каже, що йому осточортіли поляки. З президентом ще можна про щось домовитися... Цієї ночі ми розмовляли з Москвою. У верховного був, певно, гарний настрій. Він повідомив, що відразу після повернення з Кримської конференції Рузвельт відбув на відпочинок у замиську резиденцію й там дав аудієнцію нашому послу. Як ви думаєте, про що йшлося? Рузвельт сказав послові, ніби після довгих роздумів і консультацій він прийшов до висновку, що було б справедливим запросити в Сан-Франціско і Польщу. Обіцяв переконати опозицію тим аргументом, що США матимуть на конференції три голоси, а це, на його погляд, достатня компенсація. Отже, товариші поляки, треба готуватися...

— А я догадувався, що ваш дзвінок і цей візит не випадкові. Признаюся, навіть перемога в Сілезії чи на узбережжі не порадувала б нас більше. — Берут підвівся і ще раз сів, простягнув руку над картою Михайлову. — Бардзо дзенькую, товаришу головний радник. — Дуже приємна вість.

Радник Михайлов зацікавився картою. На ній видно не тільки лінію західного кордону Польщі, а й ту лінію, яка розділяє нині радянські й німецькі війська. Берут давав пояснення, називав номери польських частин, які брали участь у наступі. Йому, певно, хотілося ще раз підтвердити, що взаємодія з Червоною Армією — не пусті слова.

— Ось тут успішно просуваються наші танки і моторизована піхота, — показав міста на нижній Віслі: Гдиню, Гданськ.

— Пане президент,— у кабінеті з'явився секретар з приємною.— Генерал Роля-Жимерський..

— Просіть. Бачите, яка у нашого головнокомандуючого інтуїція.

Міхал Роля-Жимерський, як завжди, був бадьорим і ви-франченим. Мабуть, успіхи Війська Польського, яким він командував, омолоджували старого польського генерала краще за всякі патентовані ліки. Чисто поголений, в елегантному мундирі, з цілою драбинкою орденських планок, де поряд з новими були зароблені й раніше. Жимерський, якщо він перебував у Варшаві, вважав своїм обов'язком доповідати президентові про становище на фронті, про всі успіхи й невдачі бойових частин Війська Польського. Він звик погоджувати з керівниками Народної Польщі все, що стосувалося бойових операцій. Роля-Жимерський знав: лондонські дезертири, як він називав Соснковського та інших його поплічників, обіцяють притягнути його, як тільки це буде можливо, до суду військового трибуналу за те, що він, кадровий генерал, пішов на службу до більшовиків. Не вважав за потрібне відповідати їм у пресі чи по радіо. Його відповіддю була вірна служба батьківщині на тому посту, куди його привела боротьба в рядах підпільної Армії Людової, керованої комуністами. Він служив під тим прапором, під яким польський народ перемагав Гітлера. Зовсім недавно хтось із його бойових помічників запитав у генерала, чому він тепер, ставши на чолі легалізованої кадрової армії, продовжує називатися Роля-Жимерським? Чому не відмовився від підпільної клички: «Роля» походить від «рольник» — хлібороб?

— Підпілля поріднило мене з трудовим польським народом, а для нього я завжди залишусь тим самим генералом Роля, яким став у жорстокі для Польщі дні.

Навіть на м'якому килимі шпори генеральських чобіт малиново подзенькували, і це йому, як видно, подобалося.

Після взаємних привітань генерал, не чекаючи нагадування, підійшов до карти.

— Дозвольте, пане президент. Тільки-но штаб одержав приємне повідомлення. Танкова бригада імені Героїв Вестерплатте — на околицях Гдині. Ворог несе великі втрати. Є паніка серед військ гарнізону. Таке рідко буває, але на цей раз танкістам здаються в полон цілі підрозділи піхоти.

— Поздоровляю вас, генерале. Як зустрічає визволителів місцеве населення?

— Німці повтікали, а поляки плачуть від радості. Не

згінсла Польска і в уярмленні! Наші офіцери доповідають, що корінний люд зберіг свою мову, свої звичаї, все, що зв'язує його крєвно з ойчизною.

Генерал Роля-Жимерський називав з'єднання, показував на карті ділянки, де вони воювали зараз у взаємодії з частинами Червоної Армії. Військо Польське мало вже своїх випробуваних полководців: Ян Роткевич, Болеслав Стражевський, Юзеф Урбанович, Владзімеж Радзіванович, Сверчевський, Межицан. Ці люди, імена яких рік тому ще були мало кому відомі, нині примушують говорити про себе світ. На Віслі й за Померанським валом, за Одером і в Нижній Сілезії, під Вроцлавом, Катовіцями, скрізь можна зустріти польського солдата, офіцера, генерала. До моря польського веде свої полки Кароль Сверчевський, на Берлін — Станіслав Поплавський, ось тут, на передостанньому рубежі берлінської оборони, поблизу Зєєловських висот, проляже шлях дивізії імені Тадеуша Костюшка.

Доповідає не тільки про те, що вже відвоєвано у ворога. Він дивився далеко вперед і, здається, якби його запитали, безпомилково позначив би на карті міста й висоти, через які прокладено маршрути дивізій і полків. Усі вони, напевне, зійшлися б в одній точці — там, де протікає Шпрее, в Берліні.

Ніколи не був політичним діячем генерал Роля-Жимерський, але вірно служив своїй батьківщині. Сумніви про те, хто вийде переможцем у війні, вже давно не мучили його. У новій Польщі, яка відроджувалася на його очах, у могутності безкорисливого друга Радянського Союзу бачив генерал запоруку того, що гасло Костюшка: «За нашу свободу і вашу!» — здійсниться.

Посол і радник перебували у Бельведері трохи більше години.

Коли вийшли на майдан, з парку долинули до них звуки духового оркестру. То кілька груп необмундированих навчалися ходити в строю: новобранці чітко виконували команди, які подавав офіцер у сірій попошеній шинелі. Місто жило не тільки відбудовою, а й готувало резерви для фронту, який хоч і пересунувся далеко звідси, зате залишався головною турботою поляків.

«Ось хто вирішить долю Польщі!» — подумалося радникові, й він уголос згадав фінал учорашньої розмови з Москвою. Верховний розцінював майбутнє «польського питання» оптимістично. Кінь, сказав він словами приказки, належить тому, хто на ньому сидить...»

Броньовичок проскочив у вузький прохід між залізними надовбами і їжаками, звареними з рейок, круто загальмував на асфальті, засипаному битим склом. З нього вийшов генерал у червоноармійській касці, приклав до очей бінокль. Дивився він не вдалину, а на одиноку постать польського жовніра, який з автоматом наготові вартував біля чепуренького будинку з білими стінами і червоною покрівлею.

— Кого він там оберігає, — здивувався генерал. — Може, ви мені скажете, Станіславе Гіляровичу? Це ж ваш.

Другий генерал у польській уніформі, високий, широкоплечий глянув з-під руки.

— Хтось із командирів, певно, відпочиває.

— Аж не віриться. Ану, лейтенанте, дізнайтеся.

Офіцер, якому віддано було наказ, про всяк випадок прихопив із собою двох автоматників.

— Якісь цивільні під арештом, товаришу генерал, — доповів через кілька хвилин лейтенант. — Вартовий каже, що палії. Їх спіймали сапери.

— І що ж вони з ними збираються робити? Це ж, напевне, переодягнуті гітлерівці.

Лейтенант здвигнув плечима.

— Хотіли їх відправити з колоною полонених, а потім передумали.

— Хто передумав?

— Командир саперного батальйону. Це його вартовий.

— Здорово живе комбат! А ви скаржитесь, Станіславе Гіляровичу, що людей мало. Чого доброго, пост тризмінний. Не своїм ділом займаються сапери.

Можливо, їм обом ця зупинка потрібна була для того, щоб розправити плечі після довгої дороги й безсонної ночі. Цей бронетранспортер — кочуючий командний пункт однієї з армій Другого Білоруського фронту. Опівночі танки радянського корпусу і польська бригада увійшли в прорив. Успішно вела наступ і піхота. Спати було ніколи.

Вартовий заступив їм шлях:

— Туди входити заборонено, панове генерали. Хто ви є?

— Ваш батальйон входить до складу армії, якою я командую, — мовив польський генерал.

— З вами розмовляє генерал-лейтенант Поплавський, — пояснив лейтенант.

— Хочете поговорити з ними? То прошу. Я можу впусти вас досередини,— згодився вартовий.— Мене залишили, я й вартую. Сказано — палії, а на руках у них червоні пов'язки.

— Червоні пов'язки? Дивно. А як поводяться?

— У полон іти відмовилися. А сидять смирно, ніби чогось чекають. Їдять консерви, водички попросили. Хитрують. Ви трохи зазізнилися, з годину тому вони співали «Інтернаціонал».

— Ого! Цікаві у вас полонені.

Генерал Поплавський зазирнув у вікно. За столом сиділо семеро. Одежа розмаїта, хто в чому, а пов'язки червоні — у всіх однакові. Наче спеціально виготовлені. Ось один тільки що намазав на хліб тушонку, бляшанку передав іншому. Тих, що сидять проти вікна, Поплавський бачить так добре, що одразу помічає, хто з них поголений, а хто не брався за бритву вже кілька днів. Але в усіх настрій хороший — не видно, щоб їх щось гнітило.

— Зайдемо? — Поплавський зустрівся поглядом з колегою, і той схвалив його намір. Щось інтригуюче було в поведінці затриманих.

Першим увійшов лейтенант. Він ніби заступив собою командирів, які, на його думку, не мали права ризикувати.

Ті семеро, побачивши військових, підхопилися. Один, який сидів у центрі, підніс вгору стиснутий кулак, вітаючись по-ротфронтівському. Прибулі підійшли ближче. Цивільна одежа у людей своя, не з чужого плеча. У товстуна з блідим обличчям, який важко дихав, волосся довге, як у попа, з таким не служать у вермахті. Його сусід з великими роговими окулярами теж навряд чи військовий. Він протирає скельця, і видно, що очі в нього червоні, нездорові. До вермахту останнім часом потрапляли й інваліди, але навіть палиця, яку він тримає при собі, свідчить, що до армії не має ніякого відношення. Третій широкий в плечах, сивоголовий, але ще досить міцний. Той, що привітав їх стиснутим кулаком, схожий на матроса. Вузлуваті руки з темними пальцями, низько посаджена голова. Годувала його, певно, фізична праця. Генерал Поплавський запитав:

— Усі тут німці?

— Я — німець, докер,— відповів спокійно широкоплечий.— І нас ще троє. Решта — поляки. У нас мішане населення, пане генерал.

— Для чого ви знищували будинки?

— Дякувати богові, ми ще не зваріювали. Ми гасили, а не підпалювали, пан бог тому свідок.

— Так і є, пане генерал,— втрутився в розмову той, що важко дихав.— Хто собі бажає біди? Гітлерівці, холера їхній мамі, палили. І ми таки злапали двох. У пана офіцера, який посадив нас під арешт, наші трофеї. Маузер і два пістолі...

— А де ж самі підпалювачі?

Товстун позирнув на товаришів і промовчав.

— Душі підпалювачів уже, певно, на небі. Там їх чекає вічна покута,— відповів за нього докер.

Генерал Поплавський звернувся до свого колеги поросійськи.

— Бачите, Павле Івановичу, які артисти.

Станіслав Гілярович пройшовся уздовж столу, під його важкими кроками потріскував дубовий паркет. Тільки тепер, опинившись поруч з докером, побачив, що той без ноги, на саморобному протезі. Відчув себе незручно перед інвалідом.

— Сідайте, прошу вас. Усі сідайте. Те, про що ви говорите, ще потребує, звичайно, доказів,— він дивився уже не строго, починав їм вірити.

Докер рипнув протезом. Розстебнув клейончату, з теплою підкладкою, куртку, дістав з кишені шкіряний гаманець. У руках — маленький фотознімок. Подивився на нього сам, потримав трохи, наче хотів переконатися, що перед ним саме той, який йому потрібен. Солдати в незнайомій формі. Хто в береті, хто в картузі. Лежать на траві, сидять на лавах, стоять у кілька рядів: обличчя завбільшки в горошину. Ні під знімком, ні на звороті немає навіть дати. Що ж він хоче засвідчити цим знімком?

— Простим оком важко когось упізнати. Але все ж придивіться добре, пане генерал,— мовив докер.— Тут є, до речі, і росіяни.

— Ніби Іспанія, Павле Івановичу,— дивувався Поплавський.

— Справді Іспанія,— радянський генерал пожвавішав, зацікавлено поглянув на німця.— І ви тут є?

— Не знайшли й досі? Мене важко впізнати, розумію. Так, Герберт Вільнер є на цьому знімку. А де ж мені бути! Он я! Бачите, який молодець, лежу собі спокійно і чекаю, поки фотограф з «Мундо Обреро» клапне затвором. Порахуйте зліва направо тих, що лежать, пане генерал. Шо-

стий — я. З розстебнутим коміром. Мене ще потім за це добре вилаяв Реглер, назвав «анархістом».

— Реглер? Ви знали Реглера?!

— Нашого комісара? Ось він у центрі на лаві, в береті. А чому ви, пане генерал, зацікавилися саме Реглером? Доводилося зустрічатися?

Ні, впізнати неможливо. Ні Реглера, ні цього докера, хоч як радянський генерал не придивлявся. Хто ці люди на лаві? Насамперед його цікавили ті, що на лаві. Сидять, певно, командири частин і підрозділів, герої, що прославилися в боях. Невже тельманівці? Він повинен, обов'язково повинен когось із них упізнати. Шкода, що обличчя такі крихітні, невиразні. Минуло, зрештою, небагато часу, а все зблякло. Поганий папір, несвіжі хімікати. Він сам фотографує і знає, чому линияє, вкривається жовтавою поволокою знімок.

«Невже на свого натрапив?» — запитав себе Павло Іванович Батов. Він ще не вірив... Поплавський не заважав йому, бо знав, як приємно побачити волонтера-однопольчанина. Хто з військових у ті буремні роки не мріяв стати добровольцем, воювати за революцію в далекій Іспанії!

— Спробуйте згадати, кого ви ще знали, окрім Густава Реглера? У вашій батальйоні, в бригаді?

— Кого я знав? Я знав багатьох. Вам розповісти про Ганса Беймлера, про те, як він загинув під Мадридом? Він був комуністом, членом ЦК. Прибув до Іспанії трохи раніше од мене. Але на знімку його нема. Зате в той день, коли нас фотографували, з нами були інші, відомі на фронті, німці: брати Штерн — Манфред і Леон, австрійські німці. У першій ряду вони в самому центрі. Один тримає газету. Бачите, навіть можна прочитати заголовок. А поруч — Леон. Манфреда називали ще Клебером. Мабуть, з метою конспірації. Але я знав, що це Манфред Штерн. Ну то щось вам каже це прізвище?

— Каже...

Серед знімків, які Павло Іванович зберігав з тих далеких днів, такого не було. Знайшовши в цій свого наставника по Іспанії, Манфреда Штерна, він ще пильніше продовжував вивчати обличчя інших волонтерів. І таки впізнав, нарешті, в офіцерові, який стояв на лівому фланзі крайнім, полковника Маліно. Так, це він. А з Реглером Павло Іванович востаннє бачився під Уескою, де загинув генерал Лукач. Цікаво, чи знає колишній інтербригадівець про той випадок?

— Про Густава Реглера ходили чутки, що він важко поранений. Це так? — запитав Батов.

— Ми разом пробиралися через Піренеї, щоб стати бійцями республіканської армії. Поганий я був би товариш, якби не цікавився його долею. Та, власне, вона в нас була однакова.

Герберт Вільнер назавжди запам'ятав той нещасливий день на позиції під Уескою. В спекотливому повітрі безсило звисав над будкою застави чорно-червоний прапор анархістів. Двокольоровим шарфом пов'язав собі шию вартовий біля шлагбаума: пропускаючи машини на кременисте, вимощене галькою шосе, він якось зловтішно посміхався. Іберійські гори розступилися, на крутих відрогах яскраво цвіли пурпурові маки, а нижче у долині оксамитними плахтами стелилися тютюнові плантації, розмежовані між собою струнками шеренгами кукурудзи. Звідти й ударили гармати. Перший снаряд вибухнув попереду машини генерала Лукача, другий наврив її. Пасажирів розкидало. Коли поранений у ногу Вільнер сповз до кювету, комдив Лукач уже був мертвий. По його обличчю стікала тоненька цівка крові, а в непорушних зіницях промінилося голубе, бездонне небо. В кількох кроках від нього стогнав присипаний камінням Реглер; ще один поранений офіцер із полковницькими погонами сидів, притулений до молоденької оливки, а шофер у синьому моно стягав з нього заюшений кров'ю френч.

Батову здалося, що й односельці Вільнера дивляться тепер на свого товариша якось ніби інакше, може, й вони вперше почули всю цю історію. Знали досі сусіда, як чесну людину — і тільки, а що він воював десь аж за Піренеями — не здогадувалися.

Повертаючи власникові старий знімок, радянський генерал потис колишньому волонтерові руку. В того щасливо блиснули очі.

— Ми вам віримо, Герберт Вільнер. Якщо мій колега не заперечує, — Батов подивився на Поплавського. — Що, Станіславе Гіляровичу?

— Двох думок бути не може.

— Тоді — ви вільні, товариші. Беріть, геносе Вільнер, своїх друзів — і по домівках, чи куди там. Думаю, особливого перепочинку не буде. Міська адміністрація накивала п'ятами, кому, як не вам, доведеться засукувати рукави. Майте на увазі — армія не збирається підмінити цивільну владу. Хочете, щоби порядок був, щоб місто мало воду,

електрику, хліб,— самі про все мусите дбати. Хто у вас засідає в ратуші?

— Мабуть, ще ніхто.

— Отож не запізніться. Бо прийдете, а там сірий вовк, як у тій казці...

— Маєте рацію, геносе,— згодився Герберт Вільнер.— Я вас зрозумів.

— Ото й добре.

Генерал Поплавський подав Батову його каску, одяг свою. З вулиці долинали приглушені постріли — осторога була не зайва.

— У нас навколо міста бори, глушина,— мовив Вільнер.— Ще довго доведеться звідти фашистів викурювати.

— Нічого, викуримо,— запевнив Батов.— А що, геносе, може, підкинути вас до ратуші? На одній довго прийдеться. Друзі вас потім наздоженуть.

Бронетранспортер м'яко котився неширокою вулицею. За парканами чепурних садиб стояли місцеві жителі. Одні привітно махали руками, інші мовчки дивилися вслід, не виказуючи ніяких емоцій. Де-не-де звисали з балконів білі прапори: це означало — хазяїн здається на милість переможця.

— Що за тим лісом? — спитав у Вільнера генерал Батов.

— Фільварки багатієв. А далі — піщані дюни до самого моря. Колись я пішки за три-чотири години справлявся. Зберемося компанією — і гайда.

Стрілянина в глибині соснового бору пожвавішала, над бронетранспортером посвистували кулі.

— Лейтенанте, у нас знайдеться запасна каска? Передайте її товаришеві. Трохи незвична шапка, важкенька, зате надійна. Я особисто пересвідчився. Від осколків і рикошетів — повна гарантія.

— Та ми вже, власне, приїхали. Оце на площі наша ратуша. Бачите, з годинником на вежі.

— А все ж каску візьміть. На спогад. А може, знадобиться.

— Якби нам такі каски в Іспанії... І такі машини, як ця.

Біля ратуші вже стоять вартові. Один у цивільному, без зброї, тільки з червоною пов'язкою, другий — автоматник.

— А може, геносе, з нами на фронт,— всміхнувся Батов.— Дамо вам автомат і — вперед.

— Швидко дуже наступасте, не встигну за вами. Якби мені ногу, ту, що під Уескою втратив...

Він залишився на майдані — у касці, з червоною стрічкою на рукаві, з піднятою вгору, стиснутою рукою.

«Знову Уеска,— подумав Батов.— Чому він увесь час нагадував про неї?» Цікавість, яку виявив Батов до розповідей Вільнера, наптовхнула, певно, колишнього інтербригадівця на здогадку. Адже Поплавський мовчав собі, а він усе розпитував. Про Реглера, Штерна. От якби з Батовим був не Поплавський, а Кароль Сверчевський — Вальтер. Та навряд чи втримався б. Що не кажи, а Іспанія залишилася в їхніх серцях назавжди. Як і та пісня, слова якої народилися в Москві, а музика, здається, в окнах під Мадридом:

Він хату залишив,
Пішов воювати,
Щоб землю в Гренаді
Селянам віддати.

За околицею на лісовій дорозі подає сигнал регулювальник.

— Далі не можна, товаришу генерал. Треба в об'їзд, по ґрунтовці. шосе обстрілюється.

— Ви мене знаєте?

— Знаю, товаришу генерал.

— Тоді скажіть, як потрапити в хазяйство Скоробагаткіна,— назвав прізвище нового командира дивізії, який зовсім недавно змінив на цьому посту генерала Фроленкова, призначеного командиром корпусу.

— Вам тили чи капе?

— А що, недалеко?

— Їхати кілометра півтора. Орієнтуйтеся на молоду посадку. За нею зразу...

— Наших танкістів тут не видно? — поцікавився Поплавський.

— Польських? А де ж їм бути. Наступаємо в одному бойовому порядку!

— Он які у вас солдати, Станіславе Гіляровичу! — Батов був задоволений регулювальником. На зеленому бушлаті в нього лички єфрейтора. Кирзові чоботи стоптані — відходили своє. Шапка-вушанка сіро-бура, вицвіла, тільки зірка зовсім новенька, так і блискотить на сонці. Пост доглянутий, єфрейтор устиг навіть викласти з камінців циферблат годинника і, як видно, не забуває підкручувати стрілки. Хазяйнував тут спокійно, розважливо і навряд щоб старався «для Європи». Перед ним — місто-фортеця Гданськ. Ще одне велике місто на солдатському шляху.

Що він про нього знає? Те, що Гданськ німці перехрестили на Данціг, що воно завжди було як більмо на оці у зажерливих імперіалістів. Читав, мабуть, сфрейтор і про Данцігський коридор, який мав би забезпечити полякам вихід до моря. Ну ото й прийшов сюди, несе вахту солдат Червоної Армії, а з ним поруч польський жовнір. Обидва змушніли на війні, по-своєму знають її стратегію, тактику. І хоч нема в них планшета з картою, але спитай — безпомилково покажуть не тільки як пройти навпростець до Гданська, по якому ведуть вогонь зараз потужні батареї гвардійської дивізії, а розтлумачать, що то не просто місто, а вузол комунікацій, морські ворота й таке інше, що звідси не так уже й далеко до Берліна.

За молодою посадкою в'їхали у бір. Дарма що війна, на просіках чисто, ніби підметено. Це вже не предковічні пущі Волині чи Західної Білорусії, де можна вполювати часом і вовка. Це скоріше парк, у якому кожне дерево під номером. Сосни тут мов на замовлення корабелів: рівні, високі, крутобокі. Такі ростуть, Павло Іванович Батов бачив, і на березі Чорного моря в Піцунді, де лікувався після Іспанії. Дебелі, гладенькі стволи схожі на гігантські стовпи. Вже на самій вершині гілляки переплелися між собою мохнатими лапами хвої, створивши шатро. Сонце проникає сюди не зверху, пронизує ліс косими променями, і від цього все навколо помережане тінями. Дерев не густо, на галявках між ними дерев'яні будиночки дач, спортивні майданчики, тири для стрільб. Давно вже, певно, цими дачами не користуються. Будинки стоять без вікон, фарбу змили дощі. Майданчики захаращено старими автомашинами, мотоциклами, обгорілими бензиновими бочками. Так увесь цей металевий брукхт і не дочекався, щоб його завантажили на німецькі баржі. Тепер як і повезуть на переплавку, то в іншому напрямку. Пригасли останнім часом домни і мартени Руру. Нема такої печі, щоб обійшлася без бомбардування. Тисяча англійських. Півтори тисячі американських. Потім американських тисяча, а тих півтори. Горить земля, плавляться не в домашніх печах, а на свіжому повітрі залізні конструкції, верстати, сталеві бруси. Ті, що прокатані на заводах рейху, і ті, що привезені за тридев'ять земель морем. Скрутно Гітлеру. Скрутно його постачальникам — магнатам. Хазяїнам концернаів Крупну, Тіссену, Фліку, Міллінгтону. Штабелі брукхту, які іржавіють просто неба, багато про що мовлять Батову. Між іншим спадає на думку недавня розмова з Каролем Свер-

чевським. Той скаржився, що союзники надто вже запозвзято руйнують промисловість у тих районах Нижньої та Верхньої Сілезії, на які претендує Польща.

Сосни розступаються, на великій галяві темніє висока каланча. Поруч націлені в небо стволи зеніток. Горбляться бліндажі з кількома рядами накату. Батов досвідченим оком розпізнає, де, чії там на лавах і ящиках спочивають офіцери, представники полків, зв'язкові. Трохи далі вартовий з автоматом прогулюється перед замаскованим ходом сполучення.

— Ви знайомі із Скоробагаткіним? — запитав Батов у Поплавського.

— Трохи.

— Гарний чоловік. У Дніпровській дивізії багаті бойові традиції. Попередник Скоробагаткіна пройшов з нею всю Україну. Заслужив, призначили командиром корпусу.

— Ну, а цей як?

— Слава богу. Вписався, як кажуть архітектори. Та ось ви його побачите — розумний, діловий, без бравати. У пекло не лізе, але завжди застанеш його там, де найважче.

— Де комдив? — запитав Батов, відповівши на привітання командирів, які виструнчилися з появою генералів.

З штабного бліндажа вискочив молоденький офіцер.

— Генерал на вищі, товаришу командарм. Покликати?

— Не треба.

Батов показав Поплавському очима вишку: «Вистачить духу?» Той відповів йому посмішкою: «А чого ж?»

Вишка крута і стара, драбина довга, з трьома площадками. Покриті зеленим мохом східці з товстих пластин подекуди замінені новими.

Батов ступав упевнено і легко і за хвилину був уже на першій площадці. Тут він зняв каску і залишив її, повісивши на іржавий гак. Тільки тепер рушив і Поплавський.

Не дуже й високо, здається, а серце починає стугоніти частіше. Батов відчуває, що вже і натільна сорочка прилипає до тіла, мабуть, треба не забувати про традиційну ранкову зарядку, хоч би що там не було. Ось уже вони на рівні соснових крон. Коли дивитися звідси, бір нагадує суцільні зелені хвилі. Он у тилу видно селище, з якого виїхали півгодини тому. Там і досі щось горить. На тому боці, де має бути Гданська бухта, сосни ніби вищі, околиць міста не видно. Але десь далеко в голубому серпанку бовваніють силуети костьолів і замків.

Ще один марш, ще дюжина сходинок. Вони тут чомусь не плескати, а круглі, а зате є жердина і за неї можна триматися.

Жердина тоненька, хитка, однак уже те, що ти до чогось доторкався, збільшує впевненість, надає сміливості.

Ось і «палуба». Довкола розлоге зелене море. Білі, як пасма шовку, хмаринки пропливають на схід. Враження таке, ніби ти не на пожежній каланчі, а на старовинному судні й не дерева оточують тебе, а зеленошумна вода. Судно похитується, рипить, але якір міцно утримує його на місці. Тепер видно кам'яні квартали міста, оточеного лісом, і видно плесо бухти. Біля пірса темніють силуети не то барж, не то підводних човнів, з води визирає помережана труба корабля. Короткі леза спалахів бортових гармат свідчать, що фашисти підтримують свій гарнізон з моря. У бухту помалу вповзає транспорт з трьох барж. Все це видно простим оком. Генерал Скоробагаткін тим часом щось пильно розглядає за допомогою бінокля. Його цікавить місто, квартали високих гостроверхих будинків з круглими вікнами-ілюмінаторами під дахами, які дивляться на бухту. Поряд з комдивом офіцер-артилерист, він притискує до рота телефонну трубку, перемовляється з кимсь, називає цифри, коригує артилерійський вогонь. Ще один офіцер наносить на контурний планшет якісь важливі об'єкти.

— Здравія бажаю,— озивається Батов, і тільки тоді генерал Скоробагаткін обертається до нього, він трохи знічений несподіваним візитом.

— Прошу пробачення, товаришу командарм! Ви ніби з неба спустилися... Здравія бажаю.

— Ну доповідайте, генерале, коли візьмете Гданськ? Вже ми вам і польських танкістів підкинули, і дивізіон «катюш», а ви все відстаєте від сусіда.

— Танкісти прибули і вже воюють. А «катюші» й досі на марші.

— Ну, ну, виправдуватись будете потім.

Каланча тихенько рипнула — ще хтось підпімався услід за ними.

— Де Малютін? Де ваші коробки?

— Все хазяйство зосереджене над Мертвою Віслою. На той бік прорвалися лише три машини.

— Малувато.

— Але й ті нагнали страху на гітлерівців, пане генерал. А тепер одійшли в лісок і зайняли кругову оборону.

— Група Францішека Перковського?

— Так точно, вона. Товариш комдив наказав мені дати повний список усіх трьох екіпажів. Я приніс.

— Покажіть, будь ласка.

Поплавський прочитав копію реляції, відправленої штабом бригади на його ім'я. Перковський, Лупанов, Тушевський... Усього дванадцять прізвищ. Кількох танкістів знав особисто. Про Лупанова лише чув. Це з ним сталася та історія, після якої танк отримав жартівливу назву «роддом».

— Яюсь незручно виходить. Екіпажі наші, а про нагороду чомусь турбується командир радянського з'єднання. А ми для чого? Ну добре, порадимось, як бути. Звідси поїдемо до Малютіна разом.

— Накажете подзвонити йому?

— Дзвоніть. Якщо полковник у штабі, нехай мене зачекає.

Транспорт став розвертатися в бухті. Та ось перед ним у кількох місцях закипіли гейзери, запалахотіли султани білої піни. Почався обстріл. Коригувальник уносив поправки. «Квадрат чотири, ближче двісті метрів. Чуєте мене, Волков? Найдоцільніше використати гаубиці. Повторюю. Квадрат чотири».

Генерал Скоробагаткін досі ніби й не чув команд, які подавав артилерист, та раптом він опустил бінокль і звернувся до Батова:

— Чуєте, товаришу командарм? І нам потрібні гаубиці. А зараз мій начальник артилерії буде кланятися сусідові. Адже ми не маємо гаубиць у своєму розпорядженні.

— У сусіда хата біла, у сусіда жінка мила. Все в сусіда. А те, що сусід воює без танків,— забули? Дякуйте ось полякам. Вони не люблять ділити свою бригаду, а то б я віддав полк вам, а другий сусідові.

— Можу доповісти, товаришу генерал-полковник. Наші танки є вже й на тому боці. За Мертвою Віслою,— мовив Поплавський.

— Чого ж ви мовчите, не доповідаєте про це? — дорікнув Скоробагаткіну Батов.— Маршал Рокоссовський особисто стежить за операціями, які доручено бригаді Малютіна. Вона не випадково на вістрі нашого наступу в Примор'ї...

Генерал Скоробагаткін підтвердив:

— Поляки воюють добре. Ось подивіться, товаришу командарм, на наш лівий фланг. Бачите, кілька будинків,

схожих на конюшні чи корівники. Вони притулилися до невисокого пагорба. Бачите?

— Під соснами?

— Так точно. А далі, бачите, пішов молодняк. Танкові екіпажі вибрали собі непогану позицію. В тих умовах — найкращу. Малютин підтримує з ними радіозв'язок, а гітлерівцям не до них. Кинуть кілька мін і знов затихнуть. Тримаємо їх для атаки з флангу...

Батова цікавив Гданськ. Лінзи бінокля показали чепурні, наче намальовані, будинки околиці. Мешканці древнього польського міста зберегли його національне обличчя. В архітектурі вони поєднали слов'янські тереми з готикою. Замість дерев'яних оздоб тут фарбоване каміння. Де-не-де красується звичайний півень. Ні під Варшавою, ні під Краковом немає таких ущільнених кварталів. Здається, можна перескочити з даху на дах, якби вони не такі круті.

Прибережна вулиця, де проходить лінія оборони, знала на собі ударів артилерії й авіації. Тут багато руїн. Але відчувається, що ворожа оборона живе. Зблискують вогні батарей, часом з провулків виповзають танки. Пославиши кілька снарядів через Мертву Віслу, вони зникають. У кількох місяцях піднімається чорний, густий дим пожеж. Кwartали, що дивляться вікнами на море, розташовані амфітеатром. Але то, мабуть, не тільки заслуга рельєфу. Чим далі од берега, тим більше поверхів. У центрі міста порівняно спокійно. Навіть вікна не висипалися, поблискують проти сонця. Дісталось околиці. У мирний час вона відкриває собою місто, у воєнний — захищає його грудьми, приймає на себе перший удар, вкривається ранами.

— Невже й тут повториться Кенігсберг? — уголос роздумує Батов. — Івану Даниловичу Черняховському дістався добрий горішок. З директиви Ставки видно, що верховний незадоволений. На його думку, операція у Східній Пруссії надто затягнулася.

— За нашими даними, товаришу командарм, гданський гарнізон невеликий, але поруч — Гдиня. Командування має можливість маневрувати військами.

— А про капітуляцію вони не думають? Ви читали, звичайно, звернення маршала до командуючого гарнізоном артилерії Фельцмана.

— Мої парламентери вручали його.

— А результати?

— Поки що мінімальні. Особливо хвалитися нічим. Маємо лише двох офіцерів-перебіжчиків.

— Де ж вони?

— Ми відправили їх у корпус. Обидва лейтенанти з штабу. Ад'ютант командира корпусу і начальник зв'язку. Спустімося до мене, покажу вам цікавий документ. Лейтенанти здалися в полон не з пустими руками...

Ворожий транспорт у бухті горів. Одна з барж, огорнута полум'ям і димом, перекосилася й помалу опускалася на дно. На шлюпках і вплав рятувалася піхота.

— Прибуло поповнення, — зазначив Батов.

Через півгодини генерал-полковник Батов прощався з Поплавським на тому ж перехресті, де молодий регулювальник показував їм дорогу. Але зараз на його місці стояла дівчина. Невисока, кирпата. В такій самій потертій шапці-вупанці, як і її попередник. Волосся підстрижене — ніколи на фронті возитися з косами. Віліс Поплавського зробив поворот і поїхав по дорозі із свіжими воронками.

11

Кожна операція на війні, як детально вона не спланована, завжди має свої несподіванки. Так було й цього разу. Екіпажі трьох бойових машин і гадки не мали, що їм за Мертвою Віслою доведеться тримати оборону серед старих окопів під оцими веселими червонокорими соснами, відрізаними від своїх, не одержуючи ні харчів, ні боєприпасів. Можливо, форсування польськими танками цієї річки, що зветься чомусь мертвою, було трохи завчасним і надто ризикованим. Але ж відомо, що на війні не можна без ризикувань, особливо в такий період, як цей, коли Червона Армія і Військо Польське захопили ініціативу на великому фронті й, що б там не було, диктують ворогові свою волю.

Дванадцять танкістів і неповний взвод червоноармійців-десантників на чолі з лейтенантом — таким був їх гарнізон. Спершу атакували вони, потім атакували їх. Як тільки вибралися на суходіл, усе навкруги заклекотіло, наче десь поруч прокинувся вулкан. У них було досить чітке і, здавалося, цілком реальне завдання — атакувати гітлерівські артилерійські позиції, знищити три добре замасковані, сховані за високими брустверами, гармати. Замовкнуть гармати, і тоді все піде, як по маслу.

Владек Тушевський вів свою машину з номером 222 серед густих розривів, поміж воронками. Він розумів, уся увага ворога прикута до ріки. Бачив перед собою піщані лінії окопів і те узвишшя, звідки стріляла гармата. «Вперед, тільки вперед!»

Машини Францішека Перковського і Станіслава Бацевича маневрували, прокладаючи собі шлях вогнем і гусеницями. Гітлерівці чатували на них скрізь: у вузеньких щілинах, в ходах сполучення, серед руїн. Ось машину Владека струсонуло, в башту влучив снаряд «панцерфауста», але мотор працював. Та вже видно Владеку артилерійську позицію, обслугу, гармати. Фашисти ціляться в нього. Чого ж зіває Степан Іванович? А десантники де? В ту мить, коли снаряд, посланий баштовим стрільцем, розірвався попереду й накрив артилеристів, Владек почув у шоломофоні стривожений голос Казика Дубелецького: «Тушевський! Підставляєш правий бік «фердинандові». Стережися».

Владек різко загальмував, і снаряд, який призначався танку в бік, зрекошетив на лобову броню. А на ділянці Перковського фашисти ніби вимерли. Невже Франц налякав ворогів термітними? Справді, дим і вогонь стелилися по схилу горба. Мокра земля, торішня трава, безлисті кущики — все горіло. Заглухла третя фашистська гармата. Тепер по танках стріляли з глибини оборони. Крізь щілину Тушевському видно, танк Станіслава Бацевича сміливо подолав досить широкий рів, з ходу рушив на замасковане укріплення. Раптом у нього влучили, по броні побіг синюватий спалах. У такому випадку один вихід — збити полум'я, але для цього треба вилізти з танка і працювати під прицільним вогнем.

Владек крикнув у шоломофон:

— Що, командире, прикриємо товаришів?

— Прикриємо.

...Ніч застала їх на відбитій у ворога позиції, серед високих сосон. Сюди пощастило притягти і «тридцятьчетвірку» Бацевича. Кращим діагностиком виявився Степан Лупанов, він у темряві знайшов пошкодження: перебито «ленивець» — спрямовуюче колесо. Потрібні для ремонту деталі — вісь і обід — знайшов одразу у власних запасах.

Бацевич повеселінав — танк знову житиме.

— Ну, Степано Івановичу, з мене могорич. Увійдемо в Гданськ, перша пляшка трофейного вина — ваша. Спасибі за виручку.

Не знав Владек Тушевський, для якого у танку не було таємниць, що баштовий стрілець возить із собою про запас не лише консерви, а й гайки, болти, шпонки, заклепки та іншу всячину з дрібного ремонтного асортименту, без якого не обійдеться.

В ярку неподалік Степан Іванович знайшов давно забуту криничку, прочистив її. Танкісти жартували, мовляв, вода у криниці чудотворна: вкинеш у солдатський казанок жменю крупи, заллеш нею, потримаєш на вогні, ось тобі й приварок. Такої крутої, такої смачної каші й полковий кухар не зварить.

Степан Іванович улаштувався й тут по-домашньому: викопав окоп поруч із танком, подбав про накриття. За його прикладом окопувалися й інші. «Тридцятьчотвірки» стали розгорнутим строем: на вістрі оборони у них Перковський, ліворуч екіпаж Тушевського, праворуч — «підранок» Бацевича. Справжній укріплений район.

Вогневий бій — як весняний грім на небі. Щойно гуркотіло поблизу, а це вже помчав святий Ілля своїм торохтливим шарабаном далі — на річку Мотлаву, на бухту.

Яким би коротким не видалося затишся на передовій, а воно для солдата свято. Можна поголитися, відпочити, написати листа додому, щоб лежав готовий у кишені чи в протигазі — до нагоди. Можна й поспівати. Тихенько, звичайно, тільки для себе.

Нема такого солдата на фронті, щоб не знав пісні про Катюшу, про трьох танкістів, землянку. Але в Степана Івановича є свої улюблені. Таких Владек Тушевський ніколи й не чув.

Помішує Степан Іванович ложкою у казанку кандьор, підкидає у вогонь соснові сучки і стиха, але бадьоро так, піби маршируючи, співає: «Вперед, пароде, іди у бій кривавий, червоні лави, червоні лави...» Або ще: «Хмари зловісні нависли над нами, сили ворожі нас тяжко гнітуть...» Ці співанки повторює найчастіше.

Гримить над Гдинею, над бухтою, над Гданськом — літаки скидають вантаж. Здрігається марево над узбережжям, і часом здається, що звідти разом з відлунням вибухів долітає тривожний галас чайок. А в цьому гайку, дякувати не знати кому, затишся. Степан Іванович знову подався кудись на роздибеньки. Ніхто його не уповноважував, але само собою так склалося, що, крім своїх безпосередніх обов'язків, став він ще й добровільним начпродом. Нишпорить усюди, заглядає в старі окопчики, блін-

дажі; нагадує щоразу тим, кому випадає ходити в нічну розвідку, щоб при нагоді ським-таким харчем розжилися.

Закипає вода в казанку, Владек кидає туди душисті, пахучі пуп'янки з молодих сосонок. Лупанов навчив. Каже, що такий узвар кращий за всякі ліки для людей з хворими легенями, ну а для них це чудодійний еліксир здоров'я. І справді, третій день сидять вони на мізерному пайку, а жити можна. Чи не пуп'янки, які гостро пахнуть живицею, додають їм сил! Цукор давно скінчився, але гіркуватий лупановський чай смачний і без нього. Тільки де ж він сам?

Тушевський відлива собі у бляшанку зеленкувате питво, підкидає у вогонь нові цурпалки. Виглядає товариша.

Ага, ось: ступає стомлено, видно, добре намотався.

— Чайком грієшся? А в мене сюрприз,— і подає Владкові зелену відкорковану пляшку.

— Самогонка? — Тушевський принохується, а потім бере на язик. Одразу випльовує.— Що це в тебе? Вода з болота?

— А ти ще спробуй. Невже не догадавсья. Ще кажеш— селянський син. Іду сьогодні вранці, нові місця обстежую. Коли гульк, щось біліє попереду. Очам своїм не повірив — береза! А трохи далі ще дві, навколо сосни, а їх трійця, наче дачниці на прогулянці. Ох ти ж, думаю, боже мій, невже мені сниться? І так запахло дитинством, березовим соком.

— Он що воно! — зрадів Тушевський.— Так би й казали. У мене товаришок був, в одному класі вчилися. Син лісника. У них завше ціла діжка березового соку зберігалась у погребі. Щось вони туди кидали, і напій ставав міцним, духмяним.

— Батько казав, що березовий сік повертає людині молодість.

— Як же вам удалося наточити?

— А дуже просто. Ножичком прорізавав обережно, і почало капотіти. Я лише одне дерево потривожив. Два залишилися в резерві. Хто зна, скільки тут доведеться загоряти. Пий, Владеску. Набирайся сил.

— А ви?

— Хіба по мені не видно? Наковтався, скільки хотів. Аж у голові шумить, піби од бражки. Пий. Я там залишив коробку з-під консервів, щоб добро не пропадало.

Владек Тушевський почав відміряти пальцями на пляшці. «Це для Замори, це для Перковського, а це мені».

Зробив кілька ковтків, задоволено поморщився, Степан Іванович дивився на нього, і в очах його Владек раптом побачив батьківську теплоту. З такою піжністю дивився на нього тато в той далекий день, коли несподівано довелося їм розлучатися.

Згадалося їй останнє прощання з матір'ю. Хмільницький район на Вінниччині визволяли польські танкісти спільно з радянською червоною піхотою. Довго тривав жорстокий бій. Танки йшли проти танків. Ті й ті горіли, як факели, під пекельним вогнем. Надвечір, коли фашистів вибили з Осичної, танкісти польської бригади ховали своїх товаришів. В одну братську могилу поклали воїнів у польській уніформі і піхотинців-десантників у радянській. Танкові гармати дали салют, і люди з довколишніх сіл, які зібралися біля свіжої могили, поскидали шапки. Серед селянок, що стояли до могили найближче, була й невисока жінка, пов'язана темною хусткою, з обличчям, порізаним ранніми зморшками. Когось вона ніби шукала серед поляків у новеньких сірих мундирах. Зажурені люди не помічали її, але він, Владек, раптом відчув на собі чийсь погляд і закам'янів. У маленькій зігнутій постаті вгадувалося щось дуже знайоме, близьке. Аж здригнувся від здогадки. Невже мати? Але звідки б вона тут взялася? Від Осичного до Соломерки більше півсотні верст.

— Сину!

Селяни і воїни враз розступилися перед нею, дали дорогу. Ноги загрузли у свіжому ґрунті, викинутому з могили,— вона ледве не впала. В ту ж мить плутоновий Війська Польського кинувся до неї.

Ніхто не знав, звідки вона взялася тут, а коли б і сказала — не кожен би повірив. Дивні дива бувають на світі. Шість років не бачила сина, давно не було від нього чутки, та ось раптом прийшов до них у Соломерку посланець партизанський, той, що переходив лінію фронту за дорученням свого штабу. Як не порадувати землячку, коли відомо йому, що найстарший її син Володимир живий-здоровий. Бачили його під Бердичевом, служить відважний соломерець у Війську Польському. Чи міг тоді подумати партизан, що тієї ж ночі вирушить Ксенія Федорівна в далеку дорогу, понесе синові через фронт гостинця з батьківського дому.

Розступилися свідки цієї зустрічі, випустили наперед генерала польського Яна Межицана. Поцілував той Ксенію Федорівну натруджену руку, привселюдно похвалив сина:

«Доброго солдата викохала, за це вам, мамо, доземне спасибі».

Три дні гостювала в сина, а на четвертий був піднятий танковий полк по тривозі. Ревіли мотори, танки залишали свої схови. Екіпажі поповнювали боєкомплект. Багато хто знав уже Ксенію Федорівну, бо з одного казанка їли з нею солдатську кашу, багатьом встигла випрати сорочки і попришивати гудзики.

Але що Владекові робити з нею? Чи тут залишати, чи, може, з собою... Виручив Степан Іванович Лупанов.

— Я вже все погодив, плутоновий Тушевський. Слухайте наказ командира. Беремо матір із собою. Наказано також рухатися тобі останнім у колоні, щоб не наражати задарма Ксенію Федорівну на небезпеку.

Радист Саша Болдирєв звільнив для неї своє місце. Їй подали шоломофон, допомогли одягти його. Так вони їхали кілометрів з двадцять. Щоразу, коли баштовому стрільцеві Лупанову доводилося стріляти по ворогу, який причаївся у засадах, він попереджав її:

— Увага, мамо. Я зараз знов пальну.

Все ближче і ближче їхня Соломерка. Вона впізнавала місцевість, де проминули дитячі літа. Колгоспну ниву скрізь покопано шанцями, пошматовано гусеницями танків, понівечено вибухами.

— Ти чуєш мене, Володю?

— Чую, мамо,— відповідає він.

— Ми по цій дорозі возили вас, маленьких, у місто — тебе й Антона. Пригадую, одного разу трохи дощило. Я тоді вперше помітила, що жайворони дощу не бояться. Як вони виспівували над полем, Володю! А зараз не видно жайворонів. Чи то мене підводять очі? І хлібів не видно... Пустка.

Знав тепер Владек, воюючи під Гдинею, що Антон, брат його, вже не повернеться. Загинув у боях на польській землі, у Келецькому вояводстві. Мав нагоду бути на похоронах. Відсалютував навіть братові та його побратимам, що впали в бою.

Немає вже в його екіпажі й Саші Болдирєва, залишився десь по дорозі в лазареті. Замінив його польський хлопець Генріх Замора, а їм із Степаном Івановичем і досі щастить, неначе рятує від біди материнське благословення.

Із задуми його вивів оклик Генріха Замори:

— Тушевський, по машинах! Швидше!

«Що сталося?»

Біжать до своїх танків Перковський, Бацевич, заворушилися в окопах десантники, гримлять зброєю, шикуються в лісі при повному бойовому. Ось уже на командирській машині закритися люк, запрацював мотор.

Він швидко зайняв своє місце біля рычагів управління, одяг шоломофон.

— Слухай мою команду. Штурмуємо артилерійські позиції, відштовпнені ворогом. Бригада іде на цей берег. Стежте за мною, робіть, що я!

Прощай, тимчасовий притулку, прощайте, лупановські берези, які напували перед боєм своєю живою кров'ю. На Гдиню і Гданськ!

Їм тепер належало увірватися на повнім ході у ворожу оборону, очолити атаку підрозділів Червоної Армії і польської бригади. Настала, нарешті, і їхня пора. Вперед, танкісти! Тільки вперед!

Владек Тушевський припав до щілини. Машина Перковського вирвалася вперед і заходила на батарею справа. Отже, йому залишався центр опорного пункту, той самий, де він уже побував раніше. Тушевський почув розмову хорунжого Бестлера з баштовим стрільцем.

— Переправа почалася. Стріляють «катюші»,— мовив Бестлер.

— Мені добре видно річку. Йдуть амфібії, «катюші» вже відстрілялися. Машини з піхотою і наші танки гримкотять понтонним мостом. Але дідько його забори. Їм не дає життя ця триклята батарея. По батареї, Лупанов! Огонь!

Машина здригнулася. В ту ж мить і перед нею здибилася земля. Ворожі артилеристи гав не ловлять. Їхні снаряди лягають густо, створюючи суцільний заслон...

— Ви чуєте, хорунжий Бестлер? Вас викликає «хазяїн». Озовіться,— пагадує радист Генріх Замора.

— Двісті двадцять другий слухає. Я — Бестлер!

Ну, звичайно, «хазяїн» — це комбат Якуб Малужинський. Він уже на цьому березі. Владек розуміє його наказ: не вогневий бій, не поєдинок. Блискавичний штурм. Таран.

Бестлеру нічого цього не треба повторювати екіпажеві. Баштовий стрілець Лупанов уже опускає гармату нижче, б'є прямою кілька разів. Відстань з кожною хвилиною зменшується. Тушевський витискає з мотора все, що може. Машина дрижить, рев мотора глушить інші звуки.

Нарешті перед Тушевським зруйнований снарядами бруствер і хобот ворожої гармати. Метушиться обслуга, ствол

помалу розвертається вліво. Ще трохи — і з чорного жерла вилетить смерть. Але спізналися фашисти. Здригнулася машина Тушевського, підминаючи під себе гармату, ящики із снарядами, живих і мертвих. Мов з-під землі ще одна гармата. Тушевський розвертається майже на місці. Так не завжди щастить зманеврувати і на учбовому полігоні. Тепер слово за Степаном Лупановим. Постріли танкової гармати наповнюють машину металевим громом і їдучим димом. Дихати важко, але навкруг гуде і дзвечить, не розбереш, що там говорить Бестлер, чого він хоче від механіка-водія. Ага, ще один таран. Снаряди не досягли мети. Фашистських артилеристів розкидало, але гармата ще може стріляти. Троє наводять її на танк, за наводчика офіцер. Колись курсанта Владека Тушевського нагородили «Знаком відмінника», він примусив «тридцятьчотвірку» зробити рекордний стрибок через рів. І це слід повторити зараз. І танк, підкоряючись його волі, справді, одривається від землі. М'яко якимось вгрузає під ним ворожа гармата, наче в болотяний ґрунт. А де ж Перковський? Владек повертає машину, і перед ним на відстані сотні метрів виникає «тридцятьчотвірка»: вона переслідує відступаючих німців.

— Тікають! Тікають! Пся крив, холера! Переправа йде успішно! — кричить Бестлер, і тепер Владеку чути його навіть без шоломофона. Холодний піт струмить по обличчю механіка-водія, сліпить йому очі. Так, це нелегка робота. Але все ж танк хороша штука. Коли є танк, немає потреби тілом закривати ворожу амбразуру. Це я і за тебе, Олександрє Матросов, відплатив ворогам! За всіх!

Він не встиг побачити, як червоноармійці-десантники вихопилися на узвишшя, як вони з гранатами в руках бігли назустріч контратакуючому підрозділу. Раптом дужий вибух притис Тушевського до сидіння. Його підкинуло вгору, світ перед ним померк. За хвилину він трохи отямився і тоді почув настирний, сповнений відчаю голос радиста Генріха Замори: «Допоможіть. Я стікаю кров'ю. Обізвіться, хто живий... Бестлер, Лупанов, Тушевський, чого ви всі мовчите?» Ніхто йому не відповідав. Тушевський спробував, але слова застрягали в горлі. Він сам себе не почув. Намацав у темряві шоломофон, зірваний вибуховою хвилею з голови. Ліва рука не підкорялася, а праву ніяк не міг вивільнити з-під ричагів, які схопили її, наче кліщі. Йому стало важко дихати. То було темно зовсім, хоч він уже давно розплющив очі, але враз щось

мерехтливо освітило металеву стелю над головою, і він зрозумів, що це вогонь. З останніх сил рвонув руку. Вона безсило повисла, але принаймні він міг тепер підвестися.

Вогонь розбігався по танку, горіли сидіння, речові мішки, днище, по якому, очевидно, розлилося мастило.

Тушевський ледве спромігся звестися, поліз до командирської башти.

— Генріх, треба негайно рятуватися. Машина горить.

— Я стікаю кров'ю. Чуєш, мені одірвало руку,— прохрипів Замора.

— Тримайся за мене, Генріх. Я допоможу тобі. Ось тільки звільню прохід. Треба відтягти нашого командира... Він мертвий.

— Бестлер мертвий? А біля мене лежить Степан Іванович. Він теж не подає голосу.

Цупкий вогонь підкрадався до них, дим стелився під бронєю, заповзав у горло, в ніздрі. «Який, одначе, важкий люк».

Свіже повітря, наче вітер, ударило йому в лице, Тушевський втратив свідомість...

Коли Францішек Перковський побачив закривавлену голову танкіста і зрозумів, що той вже не має сил підняти люк над собою, він за одну мить опинився біля палаючого танка. Кілька десантників допомагали йому. Тушевського, потім ще когось однесли за куці. Перковський поспіхом зривав з Тушевського тліючу одежу, але побачив танкістів, які побігли до палаючої машини:

— Стійте. Назад! — крикнув він їм і підхопився, замахав обома руками.— Назад, божевільні! — По якихось одному йому знайомих прикметах він безпомилково визначив: ось-ось станеться невідворотне. І знову крикнув: — Наказую повернутись, пся крєв!

Щось ляснуло гулко всередині танка, потім ударив грім. Вогняний стовп вимахнув з верхнього люка...

Владек Тушевський вирвався з рук Перковського, звівся на лікті, глянув у той бік, де гинув у полум'ї його танк. Густа пільма зімкнулася над ним, наче віко труни.

12

У шоломофоні знову чувся знайомий голос. Вже третій раз вони розмовляють. Батов десь у сусідній дивізії. Своїми викликами він ніби підстьобує польських танкістів. «Малютін, де ви зараз?» Підполковник відповів. Батов

помовчав трохи, шукав, певно, на карті названий орієнтир. «Молодці. Поздоровляю». — «Ми ведемо вуличний бій. Нас засипають гранатами з верхніх поверхів», — доповідав Малютін. «А ви як думали? Ось переді мною місцева газета: «Данціг — німецька фортеця. Мужність данцігського гарнізону нездоланна». Хочете, щоб нас із музикою зустрічали? Призначаю вам зустріч, Малютін... Є така древня споруда в центрі міста. Двір Артуса. Чотири квартали від місця, де знаходитесь. Скільки вам треба часу?» Малютін помовчав, він не зовсім розумів Батова. Той навмисне підкреслює. «Скільки треба часу?» Малютін питає: «Ви на колесах?» Спокійна відповідь: «Чому? Я на командному пункті. У підвалі Артуса».

Це було схоже на жарт. З'єднання генерала Скоробагаткіна і полки Малютіна з великими труднощами просувалися вузькими кварталами. Штурмували кожен будинок. Прокляті «панцерфаусти»! Полонені стверджують, що цієї ночі морем прийшло підкріплення і в кожного солдата труба, яка заміняє ворогові артилерію і міномети. Малютін уже встиг озброїти трофейними «панцерфаустами» роту й своїх десантників. Все ніби як слід, і він планував до ночі взяти центр міста. Яким же чином там опинився командарм? У шоломофоні чувся той самий голос, Батов розпікав когось, перекривши мікрофон рукою. Потім знову звернувся до Малютіна: «Ну то як, годину вистачить? Тут на вас чекає приємний сюрприз. Цікавитесь, який? Скажу на місці. Важлива телеграма безпосередньо Малютіну. Все. Чекаю».

— Хто знає центр міста? Кому тут довелося бувати у розвідці? — звернувся Малютін до саперів, яких навмисне взяв із собою. — Мене цікавить «Двір Артуса». Як туди проїхати?

— На майдані біля «Артуса» зенітна батарея. Вони нас розстріляють з першого разу.

— Отже, ви там були, капрале? Дуже добре, покажете дорогу. — Він тут же віддав наказ радистові з'єднати з поручником Малужинським.

— До нього дійти легше, ніж по радіо викликати, — обізвався хтось із саперів. — Оп його танк, стріляє по верхніх поверхах. Бачите? Дозвольте, я передам, що треба.

— Не дозволяю. Ми там самі ледве проскочили. Сапери ведуть прицільний...

У великому місті важко керувати танковим босм. Кожна машина існує ніби самостійно. В лабіринті вузьких

вулиць, серед руїн їх на кожному кроці підстерігає небезпека. Малютін не любить воювати в такій тісноті. Танкам потрібен простір, широкий маневр. Але що зробиш. У стрілецьких полках не вистачає людей. Техніки багато, вона прибуває щодня: гармати, бронетранспортери, танки. Але техніка без людей мертва. Все важче стає укомплектувати артилерійську обслугу, танковий екіпаж. Кожна інстанція вимагає берегти бійців, сподіватися тільки на свої резерви, не чекати манни небесної. Берегти людей! Гданськ Малютін брав би з неба, з моря і з суші. Одночасно. Але не штурмом, а безжальним вогнем. Тільки вогнем. Коли б не те, що це місто польське.

В ефірі Малужинський.

— Застрали ми з вами, Якубе. Шукайте квадрат вісім. Так ось...

За сто, сто п'ятдесят метрів позаду залишився командирський танк Малютіна з екіпажем Яна Висоцького. Можна його викликати сюди, але підполковнику здається, що краще самим вернутися назад. Так буде швидше. Можливо, вони рушать далі вже не по цій вулиці. Піхоті, звичайно, без них буде сутужно, але командарму видніше.

Віліс зривається з місця—проскочити якихось тридцять-сорок метрів, а потім уже поворот, за яким — Висоцький.

Ліворуч розривається снаряд, валить стіну, яка й до цього була покалічена в багатьох місцях. Це не так і близько, але град дрібних камінців торохтить навколо, окремі падають на капот, на каски. Ні, на вілісі не навоюєш. Думалося, що міцний танковий кулак, націлений з флангу, забезпечить швидке просування. А з віліса ніби видніше. Чи не тому й Межицян — його попередник — більше полюбляв ось таку маленьку вертку машину.

Молодець Висоцький, устиг замаскуватися. Прикрив машину щитами з розбитого рундука. Його гармата дивиться в коридор вулиці, готова при потребі негайно відкрити вогонь. Всього можна чекати, навіть танкової контратаки. За першим поясом укріплень вони вже мали нагоду побачити і «тигрів», і «фердинандів». Тому й затрималися.

Грізна вогнева баталія не вщухає. Важко навіть визначити, чий вогонь сильніший: свій чи ворожий. Через голови танкістів пролітають десятки снарядів, і нема такого приладу, на жаль, який би заздалегідь визначив їхню траєкторію.

Малютін знову зв'язується з комбатом два, на долю

якого випало найважче. Тоді як інші підрозділи першого і другого полків наступали в обхід міста, маючи завдання вийти на берег Балтійського моря, він, Якуб, повинен пробитися, мов кріт, крізь кам'яні мури і стіни, перетворені на bastiони, залізною мітлою вимести з міста гітлерівську нечисть. Чи має комбат сталий зв'язок з командирами рот і взводів, з екіпажами? Мабуть, командармові Батову потрібен біля «Артуса» не так Малютін, як його танки. Буває ж так, що спочатку добиваєшся успіху, якого й не чекав, а потім виявляється, що це тільки пастка, і доводиться оборонятися, а то й відходити.

З кам'янистого каньйону, що утворився з обвалищ, вибирається помалу танк Малужинського: «Сотка». Мабуть, і комбат бачить «тисячу», намальовану на башті малютінського танка. Ще не закрив люк, хоч наближається до небезпечної зони. Встигає махнути рукою, що має означати — не зупинитися, піде вперед. Швидкість наростає. Ось він, знімаючи червону куряву, проскакує мимо, у той самий прохід між земляним валом і бетонними надобами ідуть інші машини. Тепер командирові бригади чути, що й за будинками ліворуч від нього гудуть танкові мотори.

Малютін переходить у свій танк. З ним і капрал-провідник. Останньому доводиться спускатися в самий низ, до механіка-водія. Як Висоцький закриває люк.

І знову гуркіт бою огортає машину Малютіна, знову падає на броню каміння, осколки мін, хрипливий голос яких легко розпізнати серед багатьох інших вибухів і звуків. Машину кидає то вверх, то вниз, часом здається, що не вистачить сил утриматися на своєму місці. Від напруги болять м'язи рук і ніг, гуде в голові. М'який удар, потім металеве скреготіння, танк ніби повзе по чомусь днищем, уповільнює хід. І знову кидок уперед. Висоцький подає команду баштовому стрільцеві. Танк здригається, з гармати випадає гільза. Ще один постріл.

— Що ви там вполювали? — запитує комбриг Висоцького.

— Шестиствольний на балконі. Вперше таке бачу.

— Ну й що? Як він себе почуває?

— За туманом нічого не видно, — відповідає весело Як Висоцький.

Усередину танка з усіх щілин набивається пилюка. Пахне паленою цеглою. Малютіну позакладало вуха, наче він тільки-но виліз із води. Раптом дужий поштовх, і танк

зупинився. Мотор гуде, аж надривається, скрегочуть гусениці, а ніякого руху.

— Пся крєв, холєра, маць твоя...— лається механік-водій, чути, як він переключає зчєплення, дає задній хід. Пєвнє, йому й зараз невтямки, що його зупинило, але механік-водій вибирає іншу дорогу.

— Попєреду майдан, громадянинє підполковник. А трєхи праворуч старєвинна будівля, схожа на монастир чи фортєцю. У стїнах — бїйницї. Можє, цє і є «Артус»?

— Спускаєся вниз,— наказує Малютїн.

— Стїйте. На майданї сєлдати. Нє стрїляють і бїжать якєсь вервєчкою. Спортивний крос? Ура! Та цє ж нашї! Свєї! На кашкетєх червєні зїрки. Ура!

Висєцький звільнив мїсце комбриговї. Той одразу відкинув люк.

— Приїхали!

Червєноармїєцї, про яких казав Висєцький, один за одним зникають в окопї під стїною прямокутного будинку, схожєго на казарму. На протилєжному боцї майдану тулиться до стїни «сотка» Якуба Малужинського. Тут порівняно тихо, нє вїриться навїть, що вони тїльки-но прєскочили через пєкло.

Бїля «Артуса» в неглибоких щїлинах маскуються пїхєтинцї. Охорєняють вхід до командного пункту.

Приїнявши рапорт, генерал-полковник Батов оглянув з нїг до голови Малютїна, покрутив головою.

— Я так і знав. Бачите, як одягаються нашї комбриги,— звєрнувся до майєра, який сидїв на важкій дубовїй лавї, можє, вїковєї давностї.— Ну, шкїряна куртка щє сяк-так. А кубанка? Ви щє, кавалєрист, улєн? А подивїться на його ноги. Валєрїй Чкалов! Надворї весна, а вїн в унтах шпацїрує.

— В чїм рїч? Нїчого нє розумїю. Я завжди...

— Офіцєр такого рангу, комбриг, мусить завжди бути одягнутий по фєрмї. Чи у Вїєську Польському цьєго нє вимагають?

Тє, що незнаємий офіцєр продовжував сидїти і спєкїєно дивився на Батєва й на польського підполковника, підказало Малютїну, що цє у Батєва тїльки прєамбула і розрахована вона бїльшє на того майєра.

— Ну то як, шанєвний корєспєндєнтє, будємо іншого шукати?

«Ага, прєдставник прєси. Тїльки з ними висєкє начальство дозволєє собї забувати про звання і ранги».

Батов узяв Малютіна за плечі, силоміць посадив на лаву. Сів і сам поруч.

— Ось яка штука, товаришу Малютін. На моєму столі лежить шифровка від маршала Рокоссовського, про яку я вам казав. Ну, звичайно, насамперед ідеться про Гдиню. Ви з нею швидко впоралися. А далі читайте самі. Ми вас поздоровляємо, підполковнику.

Малютін зрозумів — зміст шифровки знайомий не тільки Батову, а й майору. Що ж у ній? З чим вони його поздоровляють! Він узяв з рук командарма шифровку. Он воно що: прапор над Гданськом мають підняти танкісти. Він — Малютін!

— Все зрозуміли, підполковнику? Зараз сюди принесуть прапори. Радянський і польський. А цей ось товариш майор очолює кіногрупу. Не знаю, чи встигнете взяти ратушу до заходу сонця. Там досить міцна оборона. Ратуша і для ворога символ, розумієте? Не взята ратуша — не взяте місто.

— Розумію, товаришу командарм. Наказ маршала буде виконано! Дозвольте йти?

— В розпорядження майора і його групи виділено бронетранспортер. Але майте на увазі, Малютін, ви відповідаєте за їхні життя. Те, що вони роблять, потрібне для історії.

Червоноармійці внесли прапори. Один багряний і з серпом і молотом, другий біло-червоний — з польським орлом.

Над палацом «Артус» у голубому небі плавалося сонце. Його проміння торкнулося золотого шитва на прапорі, заіскрилося в очах Яна Висоцького, який визирав з командирської башти.

— Приймай, Ваню, прапори! — скомандував Малютін.

Радісну звістку радист передав усім екіпажам бригади. Закінчувалася вона словами: «Танки, вперед!»

Це був, мабуть, найкоротший і пайжорстокіший штурм, який будь-коли випадав на долю вестерплаттівців. І, можливо, командир бригади Олександр Петрович Малютін, захоплений величчю події, забув навіть про те, що в бойових порядках поруч з танками іде бронетранспортер того майора і що кінокамери сумлінно фіксують на стрічку останній фрагмент неповторної баталії за Гданськ.

Стискалося залізне кільце польських танків навколо площі, де здіймала до неба свої куполи старовинна ратуша.

Ян Висоцький поминув останні надовби, подолав рів і зупинив танк у кількох метрах від парадного входу. Десантники гримали прикладами гвинтівок по кованих дверях, намагаючись їх відчинити. Підполковник Малютін умить знайшов вихід: куля його маузера розстрожила замок. Швидше нагору! Крізь вогонь і чад, крізь посвист куль. Вітер увірвався разом із ними, понадував прапори, розкриливши їх. Вище, вище по закопченому каркасу.

Швидше, швидше.

Танкісти виринають, нарешті, на останнім щаблі під самим куполом. Їх тільки двоє під прапорами. Тільки двоє з багатьох, хто мріяв дійти до Гданська, форпосту і маяка держави Польської на Балтиці.

Шкода, що бронетранспортер залишився далеко внизу і звідти об'єктив кіноапарата не розпізнає обличчя цих двох, не покаже кожного зблизка. А їм, сміливцям, видно далеко! Видно море, безкрає Балтійське море, і чайок, що в'юється зараз над його голубою водою. Яну Висоцькому дуже кортить знати, кому з його побратимів випало щастя дійти на своїй «тридцятьчетвірці» до самого моря, чия золота обручка впала на дно, як доказ любові і вірності на віки-віків.

13

Танки біля моря схожі на стадо слонів, які зібралися на водопій. Причесані вітром піщані дюни, вибілені на сонці, схожі на льняне полотно. Ще вчора тут скрізь темніли воронки, але вночі неспокійні хвилі і мокрий вітер зарівняли, загладили все. Піщаний берег гладенький, не порушений, наче полоса на кордоні. Та, власне, тутешній берег віднині й стане кордоном морської держави.

Сяйво і тиша. Часом набігають невисокі хвилі, але нині вони покірні, навіть ласкаві.

Танки давно вже не були такими помолоділими. Зелена фарба блищить навіть на старих машинах, які пройшли не одну сотню кілометрів. Але є і зовсім нові. Вони на цьому великому святі вінчання з морем присутні як гості.

Свіжий вітер дихає в обличчя танкістів, в обличчя Польщі. Вітер Балтійського моря.

У воїнів перепочинок. Шкода, вода холодна, дарма що сонце гріє вже по-весняному. Вода терпка і гіркосолона,

ще й пахне водоростями. І все ж набирають її в баклаги, в пляшки. Як свячену!

— А що, панове, чи не відправити нам воду Балтійського моря нашій Варшаві? Клялися ж, що дійдемо, і дійшли,— звертається до комбата Малужинського майор з кіногрупи, що вчора брав з ними ратушу,— ходить від екіпажу до екіпажу, записує прізвища. В кожного питає, хто був перший. Фільм розповідь про наймужніших.

Розсудливий Сташек Лісовський дає інтерв'ю.

— Якщо говорити про Військо Польське, то першими були улани під Колобжегом. Я сам читав у «Жолнежі»: капрал Сухашевський і улан Кобилянський.

— Але ж командир батальйону називає і вас. Ваш екіпаж першим доповів по радіо, що море у нього під гусенцями.

— Це так, але поруч був і танк Рудольфа Щепанека. Якби не він... Щепанек прикрив мене своєю бронею. Ні, треба писати, що першим прийшов увесь батальйон. Так буде вірніше.

Він ще не відає, Сташек Лісовський, скільки машин і скільки людей втрачено в останнім бою. Але знає, якою важкою була дорога до моря. Старший товариш Степан Лупанов залишився на березі Мертвої Вісли. Там поховано і Бестлера. Хто знає, чи в останню хвилину, коли вже палав їхній танк, не з'являвся в їхній уяві оцей пейзаж: голубе море, білий берег, помережаний дюнами, дим пароплава над гладдю морською...

А справді, чому б не повернутись майорові на ту їхню дорогу, чому б не згадати і тих, хто не дійшов?

Чайки сьогодні не кричать розпачливо, як учора, і море ласкаве, тихе, воно нашіптує Сташеку давно забуті пісні, почуті ще в дитинстві від батька. Пісні про війну, про рани і смерть, про втрати, які не відшкодує навіть перемога. Скільки існує світ, воюють між собою народи. Історія рідної Польщі — це історія восп, поразок і перемог, втрат і надбань. І все потім повторюється знову. Так повелося з діда-прадіда. І в давні часи, мабуть, складено пісню, яку в Рудках знає кожна дитина.

Співається в ній про Яся-жовніра, про те, як випроводжала його дівчина Кася, як виглядала довго, та не діждася. Співається в пісні про тугу дівочу, про те, що нічого не треба Касі, якби лиш милий повернувся. Та ось ідуть селом офіцери, ведуть коня осідланого, а замість верш-

ника на ньому чорна попона. І мовлять хлопці до Касі, втішають її, як можуть:

Не плач ти, Касю, не жалуй ти того,
Маш нас тута тисьондз, вибирай одного.

На те відповідає їм дівчина, і таких слів добирає, що схиляють офіцери голови перед нею, перед її тугою і любов'ю:

Най вас тута бендзі, як у морі води,
Нема і не бендзі, як бил Ясь на вроду.
Най вас тута бендзі, як у морі пяску,
Нема і не бендзі, як бил Ясь на ласку.

Так і стоїть перед Лісовським Степан Іванович Лупанов, який дуже любив цю пісню і все примушував його знову й знов повторювати її слова, хотів завчити напам'ять.

У нього і своїх пісень було досить, але ця, здається, хвилювала літнього солдата з Росії найбільше.

Не стало хорошої людини, і десь повезли Владека Тупшевського, тяжко пораненого, а з ним і Генріха Замору. Лісовський на своєму танку пройшов так близько повз їхню «тридцятьчетвірку», чорну від копоті, обвуглену, без знайомого номера «222». Згорів «роддом», йому салютували, як пам'ятнику безсмертя.

Вінчання з морем. Воно таки відбулося, довгождане вінчання.

Потім вони стояли по коліна у холодній воді. Над ними тріпотів на вітрі бойовий прапор бригади. Жовніри тримали каски в руках.

— Клянусь тобі, польське море, що я, воїн своєї ойчизни, вірний син свого народу, ніколи тебе не залишу.

Потім прапорonosець нахилив древяно, занурив полотнище краєм у солону кушіль, і над усім узбережжям, над бухтою, над древніми вежами Гданська прогрімів гарматний салют.

Вишневе сонце сягло zenіту. У бухті розтали тіні, й тільки чорні тіла трофейних субмарин похмуро визирали з води. Вдалині неширокою смужкою простягся знаменитий півострів. Це його іменем названо танкову бригаду. Лісовський навіть не уявляв собі, що це зовсім маленька капочка материка. Колись він думав, що ті герої, які першими зустріли війну, захищалися у могутній фортеці. Аж ні, невисокі стіни з червоної цегли надто слабкі, щоб протистояти корабельним артилерійським гарматам «гостя». Німецький лінкор «Шлезвіг-Гольштейн» прибув

напередодні першого вересня з «візитом ввічливості». Від нього до солдатської казарми на півострові не було й двохсот метрів. З такої відстані послав свій перший снаряд лінкор, «подяку» за польську гостинність.

Чи не він, той лінкор, бовванів посередині бухти? Інші втекли, а один залишився. Один у бухті, а скільки потоплено їх на рейді!

Ціла ворожа ескадра охороняла Гданськ із моря. Здавалося, ніяка сила не примусить її відступити. З танкових гармат не дістанеш, на абордаж не візьмеш. Радянський флот десь під Кенігсбергом. В сутінках березневого дня, коли танкісти тільки ще прорвали другу полосу укріплень, з'явилася радянська авіація.

Стирчать і досі з води рештки потоплених крейсерів і міноносців, буде роботи полякам, як доведеться їх піднімати.

Лісовському приємно згадувати, мріяти, лежачи в затишку біля свого танка. Він навіть здаля впізнає серед танкістів, які прогулюються над морем, і чужих жовнірів у куртках із зеленими погонами. Такого війська він ще не бачив. Раптом хтось гука його:

— Лісовський, негайно в штаб.— Це Адам Вінявський, капрал з екіпажу саперного танка.

— А в чому справа? Сказали ж, ціла година на відпочинок...

— Не знаю. Ось список. Лісовський, Барвінський, Швайда, ну і четвертий я.

— В наряд, мабуть, позачергово пошлють.

Вхід у бетонний бункер охороняється. Але на варті свій хлопець, з десантного батальйону.

— Прошу, заходьте.

— Не знаєш, навіщо викликали? У гарнізонний наряд?

— Мабуть, ні. На інструктаж ще рано. Щось інше.

Бліндаж просторий, схожий на корабельну каюту. Мабуть, будувало для себе портове начальство. Під ногами старовинний килим. По кутках замість лав ящики. Кілька розпакованих, біля них на підлозі купи книжок, посуд, одежа. Не встигли, певно, вивезти гітлерівці награвоване.

Усі тут: комбат, Якуб Малужинський, начальник штабу, замполіт. Малужинський оглядає кожного доскіпливо, він, здається, задоволений: танкісти встигли навести лоск. Поблискують чоботи, туго затягнуто пояси. Біліють підкомірці, і навіть свої ордени та медалі хлопці витягли,

парешті, з речових мішків. Признатися, незручно носити їх щодня, особливо в бою. Заробляти нагороду нелегко, а загубити куди простіше.

— Догадуєтеся, для чого вас викликали? Невже ні? Прошу сідати. Є такий звичай — посідіти перед розлукою.

Танкісти презираються між собою.

— Ну, замполіте, це більше по вашій лінії. Ви їх загітували...

— Було. Агітував і не догадувався, що це станеться так скоро. А вгорі не жартують, — капітан споважнів, дивився на танкістів, як на щасливців, котрих чекає щось приємне. — Пам'ятаєте, після Студзянок? Так ось, одержано розпорядження...

Сташек Лісовський не повірив: викликають на навчання? Іншого рапорту він не писав.

Капітан взяв у Малужинського документ, став читати:

— «Нижчезазначеним військовослужбовцям, рекомендованим управлінням бронетанкових військ міністерства оборони Польської Народної Республіки, Владиславу Барвінському, Леону Швайді, Станіславу Лісовському, Адаму Вінявському, які зараховані на підготовчий курс при Київському бронетанковому училищі, прибути не пізніше 5 квітня 1945 року. Мати з собою особисте посвідчення, речовий та продовольчий атестати».

Підвівся Якуб Малужинський.

— Мені залишається тільки поздоровити вас. Розлучатись не хочеться, але я певен, що, здобувши знання, ви принесете ще більше користі. Це висока честь носити офіцерські погони!

Радісно посміхається Леон Швайда, штовхає ліктем Лісовського, наче поздоровляє його і себе заодно. Адам Вінявський навпаки, посерйознішав, дивиться на командирів так, ніби ще не вірить їм, чекає якихось нових підтверджень. Учора ж тільки попередили, що бригада має нове бойове завдання. Щецін, останній оплот гітлерівців на узбережжі. А від Щеціна до Берліна вистачить однієї заправки. Як же так, Берлін братимуть без них?

Офіційна церемонія вже скінчилася, та Малужинський запрошує знову сісти. Може, він догадується, які думки стривожили Адама Вінявського. Він бачить, що і Сташек Лісовський не виявляє особливої радості, немов уже шкодує, що подав рапорт. Згадує Малужинський, як було з ним самим. То лише здавалося, що так просто попрощатися

з ротою, в якій служив. Чи не подумає хтось про те, що тікаєш з фронту, не хочеш більше мерзнути в коробці, щодня зустрічатися один на один зі смертю. Але Малужинського відряджали на курси, а курси ж, відомо, не бувають довгими. Ці ж четверо їдуть надовго. Вони як один екіпаж: механік-водій, баштовий стрілець, радист, командир машини. Хтось їм може позаздрити, бо, справді, відкривається перед ними ніби нова сторінка життя, починається те, що на звичній мові зветься військовою кар'єрою. Таке було неможливим у старій Польщі для юнаків з простого народу.

Шкодував, що вони їдуть, як командир, але по-людському розумів — так треба, і навіть трохи їм заздрив.

...З моря подув холодний вітер, небо захмарилося: вони вже звикали, що погода тут, на Балтиці, міняється по кілька разів на день. Вартовий поглядає на годинник, чекає зміни.

Барвінський притримав товаришів, запропонував їм свої цигарки:

— Ти ніби незадоволений? — запитав у Лісовського. — Мені теж важко, не думай. Ніби трохи невчасно. Такі діла попереду, а нас за парту посадять.

— У Стаха своя причина, — роздмухуючи люлечку, котру він «заправив» тютюном, випотрошеним з цигарки, зауважив Леон Швайда. — Одверто кажучи, і я б на його місці не поспішав.

— А на своєму? — підозріло дивився на нього Сташек Лісовський, якому здалося, що Леон Швайда на щось натякає. — Яка між нами, Леоне, різниця? Причина в усіх одна. Незручно залишати товаришів, коли ще йде війна.

— Незручно штани через голову одягати, — одрізав йому Швайда. — Хтось же повинен і на офіцера вчитися. По штату командир танка має бути підпоручником або й поручником, а в нас? От як причеплять мені зірочки... — Леон Швайда цокнув весело язиком.

— Ага, догадуюся, що в тебе на думці! Вірніше, хто... — посміхнувся доброзичливо Барвінський. — Я чув, що до неї хіба ж такі «зірочки» залицяються.

— Може, й так, — згодився Швайда. — А хто виграс, побачимо.

Повз них проскочив відкритий віліс, за рулем жовнір, поряд з ним лейтенант у польській формі, а позаду радянський лейтенант. В усіх трьох зелені погони.

Біля танка Сташека дожидав незнайомий підхорунжий у новенькій одежі з двома орденами на куртці. «На моє місце»,— догадався Лісовський. Йому зробилося сумно.

«От і нема в мене даху над головою»,— він доторкнувся рукою до броні, вихолодженої морським вітром, і той колючий холодок увійшов у нього, розлився по жилах, викликав у серці неприємний щем. Зараз він думав уже не про себе, а про своїх побратимів, які залишалися в їхньому спільному домі, у цій нездоланній фортеці з уральської сталі.

— Підхорунжий Лісовський.

— Підхорунжий Єзерський.

Потисли один одному руки.

І через півгодини доповідали комбатові.

— Вільно. А я вже хотів за вами посилати, Лісовський. Останнє моє доручення: познайомтеся, прошу. Це начальник прикордонної застави, лейтенант Данте. А це майбутній його сусід лейтенант Сліпченко. Доручення ж моє таке: офіцери розшукують одну, добре знайому вам людину. Беріть свої речі й поїдете з ними, допоможете знайти лазарет бригади, а в лазареті капрала Яворівську. Я знаю, і вам треба з нею попрощатися...

— Я ще не готовий, громадянине поручник. Не взяв свої речі.

— А ми почекаємо,— заспокоїв його радянський лейтенант.

Мабуть, Малужинський помітив, як раптом спохмурнів Лісовський, як він спідлоба позирає на незнайомих офіцерів. Справді, обоє вони молоді, гарні, і в кожному можна бачити суперника. Вирішив його заспокоїти, нехай задарма не мучиться хлопець.

— Лейтенант розповість по дорозі, в чому річ, Лісовський. Вам Ганка нічого не казала про подругу Зося? Обидві вони, до речі, мої землячки.

«Зося? Зося Батура...» — ну, звичайно, Лісовський знає її заочно. Як і всю ту історію, з нею зв'язану, знає про Зосиного друга Петра Сліпченка. Але, здається, і в цього лейтенанта прізвище Сліпченко...

По дорозі він прислухався до розмови, яку вели між собою лейтенанти. Поляк скаржився, що застава укомплектована людьми лише наполовину, немає відповідного обладнання, немає моторного човна, а в них же не тільки суша, а й територіальні води. Він цікавився, чи скоро встановлять по сусідству радянський прикордонний знак.

Сташек розумів — зараз у них поки що одна спільна турбота: спокій і порядок у дорученій зоні. Ще він зрозумів, що лейтенанти навчалися в одному училищі, разом його кінчили.

«Ні, не помилилася Ганчина подруга, дочекалася свого лейтенанта». Сташеку Лісовському подумалося, що й вони з Ганкою повинні набратися терпіння. Заради майбутнього.

14

Ще вчора капрал Брожек запевнив її, що трофейний «опель-капітан» готовий у дорогу. Це саме він казав і кілька днів тому, але потім виявлялося, що машина продовжує капризувати. Спершу підводив мотор. Він то починав чхати, то знову затихав. Хоч відомо, дарованому коневі в зуби не дивляться, але Брожекові таки довелося «перетрусити» весь механізм «опеля» — там підтягнути, там замінити якусь деталь, не кажучи вже про рихтовку й фарбування прим'ятого в багатьох місцях кузова. Тепер крила, капот і багажник мали попелястий колір, а дах і двері салону залишилися коричневими. Ротмістр Яворівський, якому взагалі не вірилося, що трофей, видобутий з-під руїн, оживе, і зараз, коли Брожек їздив «опелем», скептично посміхався.

Але вчора капрал Брожек упевнено, без будь-яких сумнівів відповів Терезі Журавській:

— Віздр завтра о шостій. Прошу не запізнюватися, пані.

Отже, Паолу Галинську вона повезе особисто, і не на попутній. Невдовзі після візиту письменниці Василевської у канцелярії президента Варшави вручили Терезі ордер: вихованку притулку Паолу Галинську зараховано в спеціальний дитячий будинок, в котрому обдарованих дітей навчатимуть не тільки за кількісною програмою, а й дадуть їм знання з музики, живопису, скульптури. Мала вона й адресу.

Співробітники столичної адміністрації добре знали замок, де напередодні війни проживав нащадок старовищного роду Хованських. Тодішній хазяїн його пан Тіберій меценатствував, витрачав великі суми на придбання творів сучасних митців, які з тих чи інших причин не користувалися популярністю і не мали достатніх заробітків. Його не

цікавило, до якої мистецької школи належить художник, не вірив він офіційним цінителям. Покладався на свій особистий смак та ще на інтуїцію. Його колекція з кожним днем збільшувалася, і час від часу іноплемінні поклонники муз і грацій, які навідувалися в Польщу, включали до свого маршруту і місцевість на південний захід від Варшави, де проживав оригінальний дідуган. Бували й сенсації. Картину чи скульптуру, про які досі ніхто не чув, купував заїжджий американець або якась приватна картинна-галерея Японії чи Канади. Називалася кругленька сума в кілька десятків, а часом і сотень тисяч злотих. Ніхто не знав до пуття, що така операція відбувалася насправді, але нехай і вигадана, вона йшла на користь ділкам, які крутилися навколо пана Тіберія і заробляли собі, йому. Одне слово, про замок і його господаря снувалися легенди, як павутиння бабиного літа, і, можливо, тому й новітні культуртрегери взяли під свою охорону й опіку старовинний замок з усіма його потрохами, окрім, звичайно, пана Тіберія, котрого вони вивезли у невідомому напрямку.

В ордері не значилося, коли саме Паола Галинська мала прибути до свого спецзакладу. І Тереза Журавська навіть була цим задоволена. Нехай собі капрал Брожек споряджує машину, на якій вони поїдуть, а Тереза тим часом приготує Паолу.

Уперше притулок посилав зарятовану ним дівчинку у великий світ. Отож Тереза критично оглянула її одяг. Те, що влаштувало вчора, сьогодні викликало сумнів. І білизна груба, і платтячко дуже скромне. А черевики? Хіба ж можна випускати із Варшави в провінцію у старих шкрабах? Останнім часом постачали їм сякий-такий одяг, взуття, виділяли ситчик і байку, але все те було надто буденним, звичайним. А Терезі хотілося, щоб ті, хто опікатиме Паолу віднині, знали, що й досі була вона доглянута як слід, що Варшава завжди задавала тон у такій делікатній справі, як мода й елегантність, для всієї Польщі. Де тільки не побувала за ці дні Тереза Журавська. Міська ратуша мала у своєму розпорядженні кілька склепів безгосподарних речей, і в тому числі найрізноманітнішого одягу, добутого з-під руїн колишніх майстерень і магазинів, одержаного у дар з різних країн світу. В одному місці вона вибрала для Паоли високі боти, без яких не обійдеться в сільській місцевості, заодно прихопила і дуже гарненьку парасольку. Ще хотіла взяти для Паоли чорну,

вив'язану з шовкових ниток сумочку, але подумала, що, мабуть, з такою виходять на шпацір дорослі паньки, а Паолі ж пішов лише тринадцятий рік. Довго тримала сумочку, ніяк не хотіла покласти її на місце.

Згадала себе такою, як зараз Паола, напередодні війни. Мати повела її до крамниці, де продавалися тонкі повкові жіночі сорочки найніжніших кольорів: бузкового, блакитного, світло-рожевого, як ранкове небо. Довго вибирала, яку купити; а та пані, що подавала їй коробки з чудовим крамом, терпляче пояснювала, яку брати вигідніше, дешевшу чи дорожчу, прихвалювала одні й скептично оцінювала інші. Особливо сподобалася Терезі з узорами. Мабуть, пані за прилавком помітила захоплений погляд дівчини, те, як вона ніжно доторкалася до тоненьких, аж прозорих, речей, наче їх виткав андерсенівський павучок, щоб догодити принцесам і фрейлінам казкового королівства.

— Може б, ви, пані,— ввічливо звернулася крамарка до матері,— хотіли б щось придбати і для вашої доньки? Можу запропонувати на її зріст. Є імпортні. Для такої красуні, як ваша, не шкодуйте злотих. Щастя не в них...

Як хотілося Терезі понести коробок із сорочкою бузкового кольору! Мати не купила ні собі, ні їй. А взагалі, мало хто щось тоді купував. Може, тому і була надто ласкавою пані крамарка. Бо — краму повно, а покупців нема.

І зараз перед її уявою той магазин. Вивіска на ньому незбагненна: «Конфексіон». Від цього слова пахне цукерками і Парижем. Звучить так само приємно, як «конфірмація». Коли вийшли з крамниці, мати, зітхнувши, побіцяла, що вони скоро таки придбають обнову і для Терези, адже наближається останній строк, коли вона стане в костюлі на килимок. О, Тереза добре знала, що таке конфірмація! Усі її ровесниці чекали цього дня, як свята. Кілька разів Тереза супроводжувала подруг. У сутінках, повитих таїною, освітлена мерехтливими свічками, стоїть перед пастирем школярка. На ній біла фіата, віпочок, як у нареченої. Після конфірмації дозволяється самостійно вирушати у невелику подорож, але на вулиці слід пам'ятати, що віднині маєш не забувати свого віку, вже не пустувати по-дитячому з хлопчиками, поводитися чемно, з гідністю.

Ні в неї, ні в Паолі з конфірмацією, на жаль, нічого не вийшло. А до тонкої білизни вона втратила смак пізніше — у сорок четвертім, коли захищала з повстанцями

барикаду. Треба ж, щоб до тилів їхніх належав і напівзруйнований будинок із вивіскою, яка довго тривожила її пам'ять. На той час хазяїном «Конфексіону» став німець і ціни за нього вирости разів у десять. Злоті він узагалі не брав, тільки марки. А в кого були долари чи фунти, пропонував найліпший крам. Командир загону, який привів на барикаду студентів Варшавського університету, власноручно збив із дверей величезний замок з двома дужками, і все, що було там, перейшло у власність повстанців. Можна було набрати добра повний мішок, і дехто не чекав особливих запитань. А їй чомусь стало соромно. Пригадалася давня розмова з матір'ю; її обіцянка прийти з Терезою сюди ще раз. І не захотілося їй нічого брати задарма, коштовні речі, яких ніколи не бачила у себе дома, втратили у її очах свою цінність. А потім настали чорні дні, ніхто вже не думав про одягу. Найдорогоціннішим стали шматок хліба і сіль та ще склянка води, за якою ходили до Вісли. Саме тоді Тереза Журавська уперше відчувала справжню ціну речей. Колишнє її життя з батьками згадувалося день за днем, і кожен із них хвилював своєю неповторністю. Скільки нового відкривала вона за рідним порогом, за брамою двору, за рогом вулиці. Забулися напівголодні дні, латки на черевиках і на одязі, з якої виросла, забулося те, як уклякала перед розкішними вітринами, як тягла її мати звідти за руку, нашіптуючи докірливі слова, мовляв, не розуміє Тереза, що мусить бути сором'язливою, берегти пристойність і гонор, без котрого людині нічого робити у такому місті, як Варшава. Саме в ті дні повстання їй виповнилося сімнадцять. Хто зна, від кого про це дізнався найстарший на барикаді командир, гарний, зрештою, хлопець: університетський студент. Ні, вона не шкодує, що дозволила йому любити себе — йому одному. Ні раніше, ні після ніколи вже не чула таких слів, які чула від нього. Вірила: він казав те, що думав. Бо їй справді, навіть на барикаді під вогнем ворога казати неправду!

Але чому вона зараз згадує те, що мала б забути, викинути з голови і серця? Хіба їй так багато років, що треба жити лише минулим? Ага, це, мабуть, думка про Паолу, якій зараз стільки років, як було їй, коли осиротіла, розбудила серце Терезине. Спогади, наче хвильки, наздоганяють один одного, ніяк не зупиняться. Ще згадується перша ніч у звільненій від окупантів Варшаві, ніч у будинку Кшиштофа Тирси. Що тоді скоїлося з нею. Так просто,

здається, було Терезі зізнатись у всьому незнайомому ротмістру з пораненою рукою. Сама не знає, для чого сказала йому, що мала друга, наче хтось тягнув її за язик, наче стояла на сповіді перед ксьондзом. І сама не знає, як опинилася потім серед ночі в чужій кімнаті. Ні, в Паоли все буде інакше, не так, як у неї. Відчувала себе мудрою і дорослою, наче між ними пролягли не якихось п'ять років, а цілі десятиліття.

Так що ж дитині покласти в дорогу? Мала записку, яка відчинила їй двері до скромних скарбів варшавської адміністрації, і не знала, як ліпше скористатися нею. Вже там, де одержувала парасольку і боти, повинна була б залишити її. Але понесла із собою. Для чого? Може, десь в іншому склепі обдарують її? Клаптик паперу з печаткою і підписом нагадав їй казку про нерозмінний злотий. Та й гроші власні у неї були, одержала за свою роботу за лютій і березень. Хіба ще навідатись до приватників?

Забрела випадково в те місце, де була їхня барикада. Завали розчищено, на підмурку при самій землі хтось поставив поминальну дощечку: «Тут загинули в боях за Варшаву героїчні повстанці». Першим стояло прізвище командира загону Єжи. Кілька недогарків з воску на камінчиках. Соснові гілки. Червоні паперові гвоздики, зроблені так майстерно, наче живі. А це що за кашличка? У трьох кроках від дощечки зіп'ялася прибудова з прикопченої пожежею цегли. Над нею вивіска з написом, який світиться проти сонця. Шматочки скла наліплено на дикт. «Конфесіон». Добридень, минуле!

Розкрилось вузеньке віконце, за ним чісь припухле обличчя.

— Прощу, пані щось потребує? — чує Тереза ввічливий приємний голосок.

Ні, це, звичайно, не колишня хазяйка, до котрої приходила вона з матір'ю. Ту, здається, впізнала б.

— А що б ви мені порадили, пані? Маю подружку двадцятилітню, яка від'їжджас. Нехай буде у неї спомин.

— А чи відає паненка, які у нас нині ціни? Треба півмишка грошей мати, журбо моя, щоб прицінятися. Ну що вам, сорочку чи кофту? У мене все люксове...

— Може, покажете?

— Тоді заходьте всередину. Вибір хоч невеликий, а все ж подивитесь. Самі собі по грошах виберете.

Пані довго перекладає з місця на місце коробки на полицях. Більшість — порожні. Вона й сама, певно, не знає,

в котрій із них крам. Навмисне, певне, отак ховає, щоб не потрапило добро до рук якихось пройдисвітів, котрих піколи не бракувало у Варшаві. Чесних людей біда воєнна зламала, а ці — як осот. Жили на чужий рахунок до німців, вижили й при них. Не взяла їх холера.

Диво, та й годі: знову ті самі тоненькі, як павутинка, сорочки: бузкові й червоні, як ружа, з шитвом і гладенькі. Тільки що пахнуть не так, як колись. Пахнуть цвіллю, землею, димом пожеж. Хто і де зберігав їх, на що сподівався? Думав розбагатіти по війні чи ховав, може, для себе, для своєї родини, а виявилось, даремно старався...

Сама не знає чому, але до цих сорочок у неї відраза.

— Можу показати вам гарненькі обручки. Звичайно, з циганського золота. Але майже як натуральні. І зовсім недорого. Є і сережки.

Ні, вона не знає сама, чого хоче. Сережки, обручки — ще рано. Дитина ж, зовсім дитина Паола. Вчора сама простежила, щоб вимилася вона добре і одягла все чистеньке й не полатане, звернула увагу: дівчинка тільки на зріст висока, а так не розвинена зовсім, неначе хлопчисько. І знову згадала себе такою, як мала б конфірмуватися. А потім — німці-мотоциклісти погналися за нею увечері, коли переходила майдан Трьох Хрестів. Вони не збиралися її карати: пропонували себе в кавалери і обіцяли багато злотих.

Певно, трошки затримала перстеньок з бірюзовим скляним камінчиком, і хазяйка назвала ціну. Та й одразу ж, помітивши, як зиркнула на неї молоденька гостя, замакала руками:

— То не для вас. Бачу, ви не багата. Але совість мучити буде, як відпущу з голими руками. О, ви ще не знаєте мадам Регіні... — Вона нахилилася, стала на коліна. Із закутка витягла чорну торбинку. — Ось як для вас. Ви мені дуже подобаетесь, пані. Беріть — від чистого серця. Майте шматок пахучого мила. Святий хрест, натуральне. Французька фірма «Коті». Той, хто вмивається таким милом, довго зберігає гарний колір і ніжність шкіри. Чого тут тільки нема, у цьому брусочку! Віддаю по своїй ціні. Триста злотих. Чуєте? Триста нічого не вартих, паперових, як на нинішній день.

Мило, справді, пахуче навіть крізь глянцеватий папір, з якого дивиться на Терезу чорноволося, з карміновими губами красуня, чути незнайомий трунок.

Французьке мило вона купила.

Паолу застала в оточенні подруг. Дівчатка вже знали, що вранці, коли вони спатимуть, Паола поїде.

— Подивіться, пані Терезо. Правда ж, я схожа? — маленька світловолоса дівчинка із синім бантом простягла їй малюнок Паоли. Чорний олівець розкидав негусті мазки по білому полю. Контури обличчя не зовсім виразні, наче недотримана фотографія. І все ж... Це портрет малої Марійки. Пришкулені оченята дивляться на Терезу так, ніби їй заважає сонце. З вуст ось-ось випурхне слово. Дівчинка ледве стримує якусь свою радість, щире захоплення. Може, Марійка бачить перед собою щось дуже гарне або когось дуже близького і рідного їй? А ось ще малюнок. На ньому ровесниця Паоли — Сусанна. Вона й зараз така ж засмучена, якою буває часто.

Сьогодні Паола малює обличчя. З натури? Не зовсім. Ось на одному — сусідка Паоли по кімнаті. Закрила оченята руками, дивиться крізь пальці. На малюнку дитяче горе...

Тереза не стала їм заважати. Вийшла на вулицю. Їй раптом здалося, що під вікном хтось принишк. Звикнувши до темряви, побачила хлопчачу постать.

— Хто там ховається? — запитала строго.

Постать хитнулася, зникла.

— Ще раз питаюся, хто там? Востаннє попереджаю...

Од вікна почувся хлопчачий басок:

— Це я, пані Терезо. Климчук.

— Ану, виходь на світ божий, Климчук. — Тереза відчинила двері, і світло з коридора прослалося неширокою доріжкою через двір. На ту доріжку і вийшов порушник порядку. Бачила його з ніг до голови. Справді, Мар'ян Климчук.

— Тебе що, в кімнату не впускають, Мар'яне?

— Та ні.

— Хіба ти не знаєш, що підглядати соромно?

— А я і не підглядав. Я тільки хотів... — Він замовк, не доказав, що ж то примусило його стояти отут на холоді без шапки і навіть без верхнього одягу. Та чи варто Терезі допитуватися? Хіба й так не видно, що хлопчик знічений і вже кається.

— Добре, іди, Мар'яне, спати. Ти мені завтра розкажеш... як захочеш. Силувати тебе не стану. Іди.

Тільки вранці, коли сідала поруч з капралом Божеком у забризканий нічною рососою «опель», зрозуміла, нарешті,

чого він стояв під вікном. І зараз не спав, хоч до підйому ще залишалося майже півтори години. Стояв за вікном хлопчачої кімнати у натільній сорочці з короткими рукавами, костистий, але дуже худий, з тонкою довгою шиєю. Побачивши її, Мар'ян відхилився.

Валізка з речами Паоли в багажнику, парасолька в руках, Брожек ще раз обійшов машину, попробував кулаком передні скати.

В ці останні хвилини Тереза побачила, як Паола, вмотившись на задньому сидінні, тихенько опустила скло і висунулася назовні.

Тереза Журавська бачила, як вони попрощалися з Мар'яном Климчуком.

«А це, мабуть, неспроста вигадана була конфірмація», — подумалося Терезі, і вона посміхнулася м'яко, доброзичливо.

...Нічні патрульні біля шлагбаумів ще не залишили своїх постів, а Варшава вже давно не спить. Від понтонного моста, поки що єдиного на Віслі в межах міста, пішки і на горохтливих підводах поспішають довколишні селяни. В кошиках бутлі з молоком, городина. Якась молодичка везе пістрявих качок. Вони кахкають весело до покушців, які простують поряд з підводою, не відстають від неї ні на крок. Молодичка знає, що живий товар у неї вирвали б з рук уже на дорозі, але їй, певно, і самій хочеться побувати на ринку варшавському, а з пустими руками там робити нічого.

Дерев'яні будки, рундуки без вікон і дверей плодяться день у день; замість вивіски над ними погойдуються на мотузочку качан капусти або вінок цибулі. Якби не ці візки, які щоранку переправляються через Віслу з дарами землі, довелось б городянам сидіти на зовсім голоднім пайку...

Капрал Брожек терпляче перечікує, поки звільниться міст; вартовий, певно, знає помер на машині, кому вона належить, і з власної ініціативи пропускає Брожка вперед.

З радіорупора, який висить на стовпі біля самого мосту, передають військове зведення. Потім чується траурна мелодія. Капрал прислухається. Давно вже він не чув такої сумної музики. На війні солдатів ховають під залли гвинтівок, під «музику», що липе з передової. Та й Варшава ховає своїх громадян, яких виконують з-під руїн, без салютів, без сьондза, без оркестрів.

Паола просить заїхати на набережну, хоче попроситися, певно, із Сиреною.

Біля бронзової статуї жінки з мечем Тереза Журавська наказує зупинитися.

Ще й зараз на бронзовім тілі прекрасної Ванди видно рани, заподіяні вандалами. Пробито кулями груди, продірявлено щит. В руках у Сирени уламок меча. Впритул до статуї висока драбина, і на ній працює майстер. Чути, як він часто-часто цокає молотком. Кожен удар відлунюється біля високих ферм моста Юзефа Понятовського. Кремезний чолов'яга, із сивими вусами, в темному плащі націляє прикріплену до триноги фотокамеру. Мабуть, не одну тисячу знімків зроблено тут, біля Сирени, у довоєнні роки. Немає, певно, такої країни, звідки б не навідувалися сюди туристи. І ось фотограф знову на традиційному посту. Він доторкається чемно до свого капелюха, вітаючись з пасажирами «опель-капітана». Ввічливий жест можна зрозуміти і як запрошення.

— А що? Чому б не сфотографуватися на пам'ять, — пропонує Тереза Журавська.

Капрал Брожек підтримує її. Він уже розчісує чуба гребінцем. Біля Сирени незручно стояти у прим'ятій конфедератці. У фотографа цілий альбом знімків. Хто тут тільки не побував — біля святині. Червоноармійці, жовніри Війська Польського. Он батько-солдат посадив на плече маленького сина. А ось і міліцейське начальство з Варшави: серед офіцерів Тереза впізнає і свого ротмістра!

— Такого формату? Прошу, коштує сто злотих. Шість знімків за сто. Замовлення виконується негайно.

Показує, де їм стати, накривається шматком чорної матерії. Починає маневрувати. То іде з апаратом на них, то знову відступає. Шукає найзручнішу позицію.

— А тепер, прошу, дивіться просто на мене. Та веселіше. Як заважає сонце, то, прошу, поверніть трохи голову. Ось так. Дивіться на Віслу.

Він ще й ще придивляється до матового скла, на якому бачить усю трійцю. Нарешті підносить над головою випівлого капелюха. Це, певно, останнє попередження. Вони повинні завмерти, не дихати. Цокає затвор апарата, але фотограф не відпускає їх, вставляє ще одну, контрольну касету.

— Сьогодні у нас субота? Знімки будуть готові на понеділок. Влаштує? На понеділок, п'ятнадцяте квітня, а сьогодні — тринадцяте. Нещасливе число, але я певний,

що знімки вийдуть хороші. В прикмети я не вірю і вам не раджу, то все пусте. Ось бачите, ще тільки сьома година, а я вже маю клієнтів.

— Справді, сьогодні тринадцяте,— повторює за ним Тереза і замислюється. Від понтонного моста і зараз долинає сюди та жалібна мелодія. Когось поминають?

На її запитання фотограф відповідає одразу, і видно, що він здивований непоінформованістю цієї пані.

— Аякже, шановна. Оголошено траур по Рузвельту, й над Бельведером схилено польський державний прапор. Помер Рузвельт, президент Америки.

Капрал Брожек одягнув свою конфедератку і завмер. По-військовому віддав шану людині, знаній на всіх континентах. Ще зовсім недавно у варшавських газетах видрукували знімок керівників трьох великих держав, які радилися в Ялті. Три прізвища — Сталін, Рузвельт, Черчилль — називалися завжди у радіопередачах поряд. І ось уже одного з них не стало.

З Праги їхали весь час на південний захід. Капрал Брожек опустив перед очима козирок, але й тепер йому доводилося мружити очі від сліпучого сонця; щось ніби помалу сьогодні піднімалося воно над горизонтом.

На широкому роздоріжжі кілометрів за тридцять від столиці знову повернули на південь. Тут уже не часто зустрічаються автомашини. Зате весело погукує поїзд. Капрал з ним змагається, хто кого випередить. Вагони пасажирські й товарні, на дахах, наче на корабельних палубах, пасажиря. Останньою в поїзді причеплено платформу з гарматою. Зенітники завітчали її гілками, зробили схожою на святкову ялинку.

Ліс обабіч дороги можна читати, як книгу війни. Майже немає у ній чистих, непорушених сторінок. Стоять розщеплені вибухами інваліди-дерева, межі ними окопи, землянки. Горбляться бетонні вогневі точки. Одні з них і зараз строго дивляться своїми чорними амбразурами на дорогу, інші підірвані, мертві. У рожпату червонобоку сосну вперся розстріляний тапк, так і не вибрався з гущавини.

Бетонний міст залишився позаду, а навколо воронки, не просто, виявляється, влучити. Брокєків «опель» спускається з дамби. На багнистому ґрунті з німецькою акуратністю покладено велетенські щити, їх тут кілька десятків. Через болото, по торф'янищу стелиться металевий шлях, привезений здалеку і полишений назавжди.

У широкій долині світить червоними покрівлями фільварок. Над луговою річкою шкандибає одинокий коник, худий, наче випотрошений.

І знову: листвяний ліс. Кременні плечі дубів над дорогою. На стесаних сокирою латках намальовано якісь знаки, номери: ієрогліфи, видумані війною.

Дуби ще не розвинулися, стоять мовчазні, похмурі, але хтось приладнав на них свіжі шпаківні.

У чорноліссі весною сонця більше, ніж у вічнозелених борах. Тому й трава прокидається тут раніше. Й зарані перецвітають квіти. Зелені леза пролісків розбіглися ген по галявах, а в глибині дзвониками, обернутими до сонця, вабить зір сон-трава. За дубиною знову чути знайомий сигнал паровоза, здається, він має зупинитись.

Ідуть ще трохи, і шлях їм перетинає вузька сталева колія. Рейки іржаві, безробітні. Праворуч уздовж колії лісова дорога. Брожек зупиняється на обочині: кілометри спідометра кажуть йому, що десь тут і має бути маєток «Тібор».

У придорожній ліщині з крихітним першолістом гавкає песик. Брожек бачить його, рудого, з гострою мордою, схожого на лисиченя. Гавкає не сердито, кличе когось до себе. І, справді, з лісу виходить хлопчик. На ньому штанці з німецького ерзац-сукна, сіренький светр, темний берет з маківкою. Штанці брудні, заковані вище колін, наче він десь бродив босий у мочарі. Він уже побачив машину і втихомирює пса, який тепер гавкає зовсім інакше, лякає незнайомих людей.

Брожек поманив хлопчика до себе.

З машини вийшла Тереза з Паолою. І, певно, це переконало хлопчика, що ніяка біда йому не загрожує. Виніс із кущів на дорогу невеликий кошик, наповнений лісовими квітами.

— Пан військовий хоче купити?

Став усе ж у кількох кроках, опасливо зиркаючи то на жінок, то на капрала.

— Ми шукаємо, хлопче, дорогу на «Тібор». Може, ти нам покажеш?

— Вся ця місцевість зветься «Тібором», і ми з «Тібору».

— Хто це «ми»? Ти і твій песик? — посміхнувся капрал.

— Та ні. Он батько пшеницю сіє, — він кивнув у той бік, де горбилася колія.

Йому років десять, не більше. Мабуть, ровесник Паоли. Брожек одразу помітив, що хлопчиська з лісового краю не

обійшла війна. На лівій руці замість пальців вузлуваті пеньочки.

— А ти, я бачу, воював,— проймаючись жалістю до хлопчика, мовив Брожек.— Де це тебе стукнуло?

— Якби-то воював,— махнув рукою хлопчик.— Знайшов патрон, яким по танках стріляють, і добував з нього порох. Добре, що капсуль вибухнув уже тоді, коли гільза була порожня. А масток знайдете легко — він ось на цій лісовій дорозі. Я б і показав, але, ще треба пару моргів заволочити. Батько сіє, а я борінку тягаю замість коня.

Брожек дістав сигарети, закурив. Йому здалося, що хлопчик заздрісно поглядає на нього, і він, подумавши, простягнув пачку.

— Бери, якщо хочеш.

— Я не собі. Для батька. У нього без курива й вуха попухли...

Брожек залишив собі кілька, а решту віддав хлопчикові.

— А живете де, у «Тіборі»?

— У будці колійника. Це наша хата. А масток сім кілометрів звідси. Двічі на день туди від роз'їзду ходить конка. Не знаєте, що таке конка? Ну, такий вагончик з лавицями, можна чоловік двадцять посадити. Кінь біжить собі поруч з колією, до мастку ж з гори. Йому не важко.

— Кому ж вона належить, ваша конка?

— Тепер нікому. Солдат-інвалід собі на хліб заробляє. А раніше, як ще війни не було, платили їзовому пана Тібора. Десять злотих з голови. Та було за що й платити. Конку тягала пара хіба ж таких жеребців. А зараз що? Їзовий інвалід, і кінь інвалід. Ледве бредуть. А грошики давай,— хлопчик міркував уголос, як дорослий. Кошик із квітами поставив перед Паолою.— Беріть, прошу вас, то я пожартував, що торгую квітами. Хіба можна брати гроші за те, що самому дісталось дурно? Беріть, не соромтеся. І ви беріть, пані. Хоч і всі. Я б їх однаково подарував дітям, що живуть у «Тіборі». Там є такі, що самі не ходять, калічки. Є й сліпі.

Паола подивилася на Терезу, питаючи дозволу. Взяла кілька стеблинок, прилучила до свого букета.

— Дзенькую бардзо.

Тереза помітила, як він заздрісно дивиться на них і на «опель», шкодує, певно, що не може й собі гайнути з ними. Капрал Брожек запропонував:

— Сідай, хлопче, до борінки ще встигнеш. Можеш

і дружка свого взяти на руки. Покатаю обох, тільки попередь, щоб у дорозі не скавчав.

Мить вагання, і хлопчик, щасливо поблискуючи очима, вмовстився біля Паоли. Хотів силоміць втягти і песика, але той пручався, хапав зубами за руку — захищався, як міг.

— Він у нас наляканий, — пояснив хлопчик. — Гиделі відправляли таких на мило. Вкинуть у буду — і «нах Берлін».

Дорога огинала галявину, по свіжій ріллі тюпав помалу селянин у брилі. У нього через плече торбина. Набирав з неї насіння і широким жестом розкидав перед собою. Так він повторював без кінця: за першим рухом набирав зерно в жменю, за другим — сіяв. Здавалося, нічого не бачив, окрім чорної смужки лапу.

— Тату, — весело крикнув хлопчик, визираючи крізь віконце. — Я зараз, тату...

Селянин спинився, але, певно, подумав, що то лиш йому вчулося, і рушив далі.

Ніхто не нагадував хлопчикові, що вже проїхали добру половину шляху, а він сам ніби забув про батькове поле. Та ось схаменувся — попереду дерева з постриженими кронами. Гілляки стирчать врізнобіч.

— Стійте! Це вже парк. Я собі побіжу назад, а вам не далеко.

В останню хвилину висипав на сидіння всі квіти з кошика і, опинившись на волі, приклав руку до беретта, як заведено у військових.

— Як тебе хоч звати? — запитав капрал Брожек. — Може, приїдемо колись у гості.

— Тібор. Тіберій. Як нашого пана...

Крони приземкуватих дерев схожі на їжаків, що стали на ходулі, дебели стовбури побілено знизу.

Аж он і палац за парканом — невисокий, з червоної однотонної цегли, певно, фарбованої. Фігурні наличники і дерев'яна мансарда під самим дахом, туди ведуть круті сходи. Праворуч приліпилася до палацу вежа-сторожка, звідти дивиться на дорогу старовинна, з довгим стволем мортира. Така ж вежа і з другого боку: ця нагадує морський баркас троянців на вічному причалі. Важко розпізнати здаля, що то, власне, за оздоба на ньому — птах чи якась чудо-риба. З глибоких дерев'яних орбіт зирять у даль перламутрові очі. Промінці сонця осковзуються на зіницях, і вони мерехтять, як живі.

З будки при брамі визирає до них хлопчик-підліток в червоною пов'язкою.

Посвідчення, пред'явлене Брожеком, не справляє на юного стража ніякого враження: брами він не відкриває. Пан капрал мусить зачекати, поки вийде до нього службова особа.

Тим часом Тереза з Паолою заглядають крізь залізний паркан у двір. На відкритій веранді навчаються хлопчики в акордеонами. Знову й знову повторюють той самий акорд. Ближче до брами у колясці на високих колесах напівсидить дівчинка, вона щось ліпить, і так зосередилася, що нічого, крім кавалка білої глини, не бачить. Зовсім малий хлопчисько примостився на гойдалці, в руках у нього губна гармошка. Він тьохкає соловейком, розсипає довкола дзвінкоголосі трелі. Дві дівчинки у синіх спортивних кофтах стоять біля нього, це він перед ними демонструє свій хист.

Звідси до парадного входу відстань невелика, але Паола ніяк не роздивиться, що то за непорухні темні фігури обабіч дверей: бронзові рицарі чи дерев'яні солдатики?

Разом з підлітком, який затримав їх біля брами, прийшла молода пані.

— Перепрошую. Мусимо бути неввічливими. У нас тільки вчора зняли карантин.

Взявши Паолин ордер, хитнула головою, мовляв, нічого пояснювати не треба.

— Підшефна пані Василевської? Ще одна. Мабуть, то в неї таке око, що вміє безпомилково відшукувати здібних дітей. Сирота? Чию маємо записати адресу?

Тереза Журавська назвала опікуна — міліцейський відділок. Сказала, що писати краще ротмістру Яворівському. Почувши це прізвище, її співрозмовниця раптом зблідла.

— Яворівському? — перепитала. Уважніше подивилася на Терезу. — А ви хто?

— Я? Моє прізвище Журавська. Завідую притулком, але він тимчасовий, можливо, проіснує недовго. А в ротмістра Яворівського адреса постійна, — почальник міліції.

Крім ордера, на Паолу в Журавської було ще кілька документів, вона їх віддала: облікову картку, довідку з лікарні, метрику, зроблену відділком зі слів Паоли. До підпису на метриці пані придивлялася надто уважно. Потім ще запитала:

— Пані Журавська має професію?

— Ні, на жаль, — ніяковіючи під надто прискіпливим поглядом, відповіла Тереза. І озирнулася на Паолу, в

присутності дівчинки їй не хотілося вести цю розмову далі.

А зрештою, чому вона повинна сповідатися перед незнайомою людиною? Влаштує Паолу і поїде собі. Там, у Варшаві, знають все про Терезу. І те, що їй треба вчитися, неодмінно закінчити гімназію. Але поки війна, нічого фантазувати. Їй подобається бути з дітьми, дбати про них. Можливо, у неї самої ніколи вже не буде власної сім'ї... Залишиться тільки в пам'яті Єжі. Був сам молодий, але знав набагато більше за неї: про війну, про те, заради чого б'ються вони на барикадах і не шкодують себе. Він показував їй червону зірочку з портретом Леніна, пишався нею і тим, що був членом Комуністичної Спілки Польської Молоді. Обіцяв допомогти їй стати комсомолкою, студенткою. Все це вона згадувала зараз, знічена запитанням людини, яка, певно, має вищу освіту, бо інакше чого б їй доручили виховувати дітей, та ще в спеціальному закладі.

— Я чогось не розумію, пані Журавська. Міліція і раптом притулок, діти...

— Кажу вам — притулок тимчасовий. А що мали робити з голодними й роздягнутими. Ото й вийшло так — само собою. Я стараюся не дуже докучати начальству, але там, де потрібна його допомога, ротмістр з нами...

— Хороший у вас ротмістр, — зітхнула чомусь Терезина співрозмовниця. — Давайте познайомимося, і ви мені розповісте трохи про притулок. Моє прізвище — Тереза Йонич. Я працюю вихователькою і навчаю дітей музиці.

— Тереза?! І мене Тереза. На барикаді ще охрестили Святою Терезою, але ротмістр не любить прозвиськ. Тереза Йонич. Я вас запам'ятаю, пані...

А та була якась насторожена, підкреслено уважна. Наказала іти за нею.

Тепер розмовляла з дівчинкою.

— Паола? Тобі у нас буде добре. Не сумуватимеш. Скоро почнетесь навчання. Відновити у пам'яті все, що знала раніше. На жаль, викладача малювання ще не маємо. Крім того, музика і співи обов'язкові для всіх.

Опинившись на терасі, Паола зупинилася в захопленні. Перед нею верхи на коні сам лицар Дон-Кіхот! Відразу впізнала його по одягу, зброї, доспіхах. Сидів на своєму улюбленому Росінанті. Обоє вони, кінь і хазяїн, майстерно витесані з однієї колоди. Дерево почорніло, в деяких місцях потріскалося, але ще й зараз Дон-Кіхот Ламанчський зберігав на обличчі незабутній вираз, який вирізняв ли-

царя Печального Образу серед тисяч мандрівників. Добрий до людей і гордий водночас, він був незграбний і смішний на своєму понурому конику. Хто бачив його таким, беззастережно вірив у сміливість і душевну щедрість Дон-Кіхота з Ламанчі, вірив у нього як в оборонця бідних і пригноблених. Обидві Терези спостерегли те, як зачудовано Паола дивилася на іспанця, і почекали, дали їй змогу познайомитися ще й з уславленим зброєносцем Дон-Кіхота.

Боже ж ти мій, який він поважний, дерев'яний Санчо Панса! На ньому потемнілий від поту і пилюки нескінченних доріг капелюх, проста сорочка сільського трударя — йому б не до лица були лицарські лати. А віслюк! Другого такого на світі нема. Вуха в нього — як паруси, — напорошені й чутливі. Він сильніший за коня, цей селянський віслюк. Дон-Кіхотові досить і того, що він бачить свого Росінанта таким, як хоче: дужим і бистроногим, який скаче, як вихор, тільки вперед, топче і знищує копитами ворогів. А в Санчо Панси віслюк нагодований. Такого можна запрягти і в плуг.

І все це з дерева. З однієї колоди. Руки невідомого майстра вирізали їх, ніби вдихнули у витвір уяви живу плоть і кров.

Ні, вельможний хазяїн маєтку Тіберій Хованський, про якого Журавська розповідала Паолі, не приховуючи іронічної посмішки, не був таким диваком, як декому здавалося. Бо хіба ж він міг обрати вартовим цього лісового замку Дон-Кіхота і Санчо Пансу!

Цей маєток, що загубився в лісі, нагадував Паолі казку. Важкі меблі в холі не зрушиш з місця. Шафи, спинки фотелів оздоблені візерунками: на них юні купальниці, сцени полювання, дивовижні птахи й звірі. Від полу до стелі — барвисті гобелени.

— Я бачу, тобі тут подобається, — зауважила вихователька, звертаючись до Паоли. — Можеш подивитися, а коли буде треба, ми тебе покличемо.

У канцелярії Тереза Йошич взяла з полицки певелику теку.

— Такі ось особисті справи заведено на кожну дитину. Перегляньте, будь ласка, одну з них і напишіть усе так, як це роблять інші. Напишіть про Паолу все: коли і як потрапила вона в притулок, хто ще у Варшаві, крім вас, знає дівчинку, цікавиться її долею? Мине час, діти підростуть і обов'язково шукатимуть близьких і рідних. Ми й самі поговоримо з Паолою, але нам потрібні й ваші спо-

стерезення про її характер, звички. Це допоможе швидше знайти з нею спільну мову. Сідайте, вам ніхто не заважає. А я тим часом Паолу влаштую.

У теці, яку залишили Терезі, довідки, заява військово-службовця, який просить взяти його сина на виховання й утримання до кінця війни.

Схилилася над чистим листком і замислилася. Давно не тримала в руках пера. Совісно буде, як наробить у письмі помилок. Почувала себе ніби на екзамені в школі. Минуло кілька хвилин, а в неї з'явилися тільки перші рядочки.

Раптом рипнули двері. Це — Брожек. Чомусь схвильований, аж почервонів.

— Щось сталося?

Він причинив двері й оглядівся, наче мав сповістити януса таємницю.

— Ви навіть не уявляєте собі, пані Терезо! Той хлопчик... Як він витьохкував на губній гармоніці. Сам не знаю, чому мене потягнуло до нього. Хто тебе, питаюся, навчив? А він каже — ніхто. Чув, як грав один поранений німець. Лежав у підвалі поруч з нашими повстанцями. Потім німець помер. Я ще не встиг, пані Терезо, спитати, що було далі, коли хтось гукає: «Громадка!» Громадка! Вчувається мені, думаю. Хлопчисько побіг, а мене наче вибухом оглушило: невже Громадка? Вірю й не вірю. Розумієте, Терезо? Такий несподіваний збіг. Де тільки ми не шукали, в кого не розпитували про сім'ю нашого Антона Громадки. І раптом хлопчик з таким прізвиськом.

— Ви так і не догнали його? Не спитали, як звати? — захвилювалася Тереза.

— Яка ви швидка, пані Терезо. Вислухайте до кінця. Став я згадувати все, що чув від підпоручника про сина. Який він на зріст, які очі в нього, волосся — усі прикмети. Схоже. Я бачив, куди він пішов, і міг, звичайно, знайти його, але, признаюся, завагався. Малий може злякатися військової форми, оцієї «бандури», — поклав руку на кобуру. — Запитав у дівчаток, як звати їхнього Громадку.

— Казик? Невже він?

— Так точно, пані Тереза. Казик. І все ж я не можу повірити. Треба довідатися, як цей Казик Громадка сюди потрапив, звідки, що про нього відомо.

Тереза трохи подумала, і раптом її осяяла думка.

— Бачите? На полицках особисті справи. А, Б, В... Десять тут і Громадка. — Взяла кілька течок, передивлялася їх, Капрал Брожек помітив, що руки в Терези тремтять.

Нарешті ось і документ на Казика Громадку. Так, справді, йому сьомий рочок, як і тому, кого вони шукали. Про батька написано, що загинув на барикаді, матір розстріляли фашисти. Про інших родичів нічого невідомо. Перечитувала від слова до слова кожен папірець. Ось невеличка записка російською мовою. Сержанта Червоної Армії А. С. Петров свідчив, що хлопчика він застав у підвалі, коли знешкоджував міни. Зазначив, що в його кишеньці знайшов дуже важливий документ, який він і додав до заяви.

Сиренький листочок, списаний простим олівцем, літери набігають одна на одну, наче писалося в темряві.

І все ж розібрати можна. Тереза стала читати вголос, щоб чув і Брожек.

«Люди, кохане! Хто перший натрапить на хлопчика! Звертається до вас Марія Поклонська. Мене добре знають на Жолібожі. Перед своєю смертю я восталася в підвалі з чужою дитиною. Тут ми з чоловіком покійним заробляли свій хліб, варили ваксу чорну і жовту з наклеюю «Фабрика Марії Поклонської», але нікому не потрібна вакса у мертвій Варшаві. Умираю і я. Без води і без хліба, не знаю вже скільки днів. Та ще бог послав мені чужу дитину, сирітку. Хто перший натрапить на Казя, нагодуйте його, він зовсім слабкий, бо голодний. Може вам здатися, що Казик не дихає, то не вірте. Порятуйте його, хто прийде першим. Надворі вже зима, але в моєму підвалі ще в трохи тепла. Молюся...» На цьому й обірвала. Зламався олівець чи випав із помертвілих рук? Шкода, не написав сапер Петров, бачив він там у підвалі ту жінку, пані Марію Поклонську, чи знайшов хлопчика десь в іншому місці.

— Ось вам і тринадцяте, нещасливе число, пані Терезо. Я збирався в дорогу, бо наче кличе мене щось: мусиш, капрале Брожеку, побувати у «Тіборі» обов'язково. Це такі наш Казик, пані Терезо, чус моя душа!

— Але ж та пані описує, що батько Казика загинув,— нагадала Тереза Журавська.

— Що почула від хлопчика, те й написала.

Кілька разів відчинялися двері, в канцелярію заглядали діти, але, побачивши незнайомих, зникали. Нарешті повернулася вихователька.

— Масте, певно, бажання побачити кімнату, в якій житиме ваша Паола? Ходімо,— вона здивувалася: Журавська так досі нічого й не написала. Помітила й те, що капрал і Тереза якісь дуже збуджені.

— Що сталося?

— Сталося, пані. Сталося! Ми знайшли хлопчика, якого довго шукає батько. Казик Громадка. Син нашого офіцера Антона Громадки. От як буває...

...У просторій кімнаті п'ятеро ліжок. Паола вже встигла перекласти у шафку свої речі з валізки. Усміхалася до якихось своїх думок.

— Тобі в нас подобається, Паоло? — спитала вихователька.

— Так, пані. Як у мамі... — Вона показала на ліжка з однаковими ковдрами, хоч кожне має свій узор і застелене по-своєму.

— Скоро обід, Паоло. І ти маєш право запросити пані Терезу і пана капрала. Накриємо окремих столик.

Під дверима у коридорі почувся той самий щепіт на гармонійці, який так сподобався капралові Брожеку. Він виринув. Казик пішов по коридору, певно, до своєї кімнати.

— Він! Якби навіть не знав прізвища — викапаній батько. От буде радість нашому підпоручнику. Йому вже, певно, таке і не снилося.

— Те, чого найбільше жадаєш, обов'язково сниться, — мовила розчулено Тереза Йонич.

Казика Громадку застали в кімнаті.

— Це наші гості, Казьо. Вони знайомляться, як ми тут живемо. Ти можеш їм щось розповісти про своїх друзів, про себе.

— Живемо, як генерали, — проказав хлопчик весело.

— Як генерали?! Що ж ти знаєш про генералів?

Він не знітився.

— Генерали їдять з тарілок, я бачив. А солдати з казанків. У нас теж — у кожного своя мисочка і тарілка.

— А ким був твій тато? — запитав капрал Брожек.

— Давно колись — ковалем. А як добув «пантерку»*, призначили офіцером. Якби не вбили, то, певно, був би й генералом. Мій тато сміливий. Він зовсім не боявся куль. Вони летять собі, аж гудуть, а він іде. І крутить їм дулі. Знаєте, які дулі в Антона Громадки? Не проковтне ніхто...

Антон Громадка. Ці два рідні слова тримав у пам'яті. Вимовляючи їх тепер, мабуть, не думав, що батька нема, згадував як живого. Мабуть, у дитячій свідомості той існував як реальність. Міг, здається, раптово Антон Громадка з'явитися з небуття і бути таким, як завжди, то веселим,

* «Пантерка» — трофейна смугаста куртка.

то строгим, вимогливим, ніжним. Як кожен батько. На обличчі у хлопчика не видно суму. Якби зараз відчинилися двері і він прийшов до нього, Казик навіть не здивувався б, тільки зрадів. Діти вірять і не вірять у казку, де, окроплені живою водою, воскресають богатирі й принцеси, а злий чарівник гине. Тільки дорослі не вірять у воскресіння.

Тереза Йонич не втручалася до розмови, навіть одійшла трохи, залишивши хлопчика з приїжджими. А він довірливо дивився на них і розповідав охоче про все, що їх цікавило. Мабуть, скучив за дорослими. Тереза Йонич і раніше помічала, що кожного, хто приходив сюди у справах, одразу ж оточують хлопчики й дівчатка і цокотять, цокотять...

Тереза Йонич дивувалася: другий місяць знає Казика, а не пам'ятає, щоб ось так він горнувся і до неї. Мабуть, тому, що бачив у ній вимогливу виховательку, а не старшого друга. Мимоволі прокинулася ревності. Й одразу ж прийшла в тяму згадка дівчини про ротмістра Яворівського. Вони працювали разом...

Вже одно те, що така гарненька особа щодня була з ним поруч, чула його голос, розмовляла з ним скільки хотіла, викликало занепокоєння. Згадався останній день, після якого вони більше не бачилися. Той день і та ніч. Звичайно, Тиміш і не догадувався, чого вона зітхає. Йому і на думку не спало, що Терезина ніжність підказана передчуттям прощання. Вже коли вранці пішов від неї, ніяк не могла впоратися із своїм душевним роздвоєнням. Настирні важкі думки спростовували одна одну. Переконувала себе, що вибрала розлуку заради нього самого. А йому не сказала цього. Ще й зараз бривнять у ній ті гіркі слова, які добувала з найпотаємніших глибин серця. Ой ті осоружні думки! І зараз вони в ній утверджувалися все певніше, викликаючи почуття гіркоти і тривоги. Свідомо пішла на жертву і піби тішилася власною відважністю. Не кожна жінка знайшла б в собі силу. Чи зрозумів він її до кінця, чи зрозумів, чому вони повинні розлучитися назавжди? «В тому житті, яке чекає на тебе, Тимоше, — подумки повторювала те, що писала йому, — Тереза Лотоцька зайва, не бажана. Не треба шукати цю Терезу ні тепер, ні потім».

І він таки послушався Терезиних заклинань. А що б мав робити? Капув падовго у вічність. Аж тепер виявилось, що був недалеко. І, незалежно від них самих, простяглися якісь нові топусінки павутишки між ними, між Варшавою

і химерним палацом шляхтича Тібора. Болісно посміхнулася, згадавши, як сьогодні дівчинка Паола зачарувалася Дон-Кіхотом. Діти не знають, що в Сервантесовій казочці занадто багато печалі: от і в цій дерев'яній фігурі найважливіше, звичайно, обличчя. Яким бачив скульптор свого Дон-Кіхота? Біль, іронія? Можливо. Іронія над самим собою.

Заздрісно дивилася на те, як маленький Казик довірливо горнеться до суперниці. Так, суперниці. Ця думка виникла несподівано і залишилася в свідомості. Не мала ніяких доказів, які підтверджували б її тривожну здогадку. Хіба лише те, що нікого більше не згадувала, ні на кого не посилалася дівчина з Варшави. Тільки його одного...

Признавалася собі, що й сама нестерпно ждала його побачити хоч би віддалік. Та, зрештою, якщо вони прийдуть за Казиком, то може статися...

Уявляла собі, як усе це буде. Повернувшись до Варшави, про все розкажуть не тільки Громадці, а й ротмістру. І скажуть, звичайно, про неї. А далі? Тереза не уявляла собі, що буде далі. Невже прийде кінець її добровільного вигнання? Чи, може, Тиміш навіть не обізветься? Її втеча, можливо, зустрінута й Тимошем як щось невідворотне.

Так, так. Усе ввійшло в свої береги? Вона не стоятиме йому на заваді. У кожного з них своя дорога.

Зараз варшав'яни поїдуть. А що їй робити? Невже все залишиться, як досі? Їй треба подумати. Подумати! Так, написати йому кілька слів...

Гомін дитячих голосів вивів її із задуми. Загадала собі: все! Не буде більше сьогодні думати про Тимоша. Не буде. Та ще довго в її голові юрмилися думки. То жорстокі й безнадійні, то сльозливі, поблажливі.

І все, що потім відбувалося, спливало, як у тумані. Вони побували в канцелярії, і та, друга Тереза, зовсім коротко написала про свою колишню вихованку. Особиста справа Паолі Галинської лягла на полицю.

Ніхто з них не знав, що буде з Казиком, забере його батько чи залишить, як той військовий, що пішов кінчати війну.

Обідали разом. Журавська переконалася, що тут дітям живеться краще, ніж її вихованцям.

Тепер найбільше нетерпіння виявляв капрал Брожек, твердячи: вранці знову доведеться вирушати «опелем» цим самим маршрутом.

Ось мотор тихо зафуркотів. Червоні вогники спалахнули

позаду. Водій пробував гальма. В останню мить Тереза Йонич зробила такий рух рукою, ніби хотіла зупинити машину. Капрал, звичайно, цього не помітив.

На зворотному шляху «опель-капітан» зупинили лише один раз, і то не біля шлагбаума. За металевими щитами на трасі стояв новий постовий. Трос жовнів з автоматами грілися на колоді.

— Прошу, документи.

Постовий одразу й повернув їх капралові, але показав на багажник. Капрал Брожек не зрозумів його.

— Прошу відкрити багажник.

— Ви, мабуть, погано дивилися, пане жовнір. Машина в міністерства внутрішніх справ.

— Перепрошую, наказ один для всіх.— Він поведився ввічливо, але й не збирався поступатися.

Капрал Брожек підкорився. Крім двох каністр, запасного колеса та інструменту нічого не мав. Жовнір козирнув, даючи зрозуміти, що можна їхати.

— А може, ви все ж скажете, в чому справа? — запитав незадоволено Брожек.

Жовнір зрозумів, що капрал гнівається на нього. Він і сам ніби почував себе винним. Озираючись на військових, що стояли в кількох кроках, пояснив:

— Годину тому скинуто групу парашутистів. Союзнички після човникової операції летіли за звичним маршрутом...

— Англіїці?.. Кількох нещодавно наші патрульні затримали у Варшаві. Кажуть, утратили орієнтир. Совість вони втратили, думаю...

15

Генерал Броніслав Войнарович бачить з вікна: державний прапор над Бельведером усе ще схилений. Варшавські газети вийшли з портретом Франкліна Рузвельта в траурній рамці. Поряд із співчуттями, висловленими американському народові Сталіним, Калініним, Молотовим, вміщено й польські. Президент Болеслав Берут звернувся із словом печалі до вдови президента Елеопори Рузвельт. Радіо повідомило, що неподалік від Нью-Йорка в родинному маєтку Рузвельтів готують для одного з найвидатніших діячів сучасної Америки вічну усипальницю. Ще в оранжереях дозрівають квіти, якими завтра вкриється асфальт від Капітолія до Гранд-Парку, а вже пова зірка зійшла під

куполом Капітолія: Гаррі Трумен. Король помер, хай живе... Але, може, ще рано кричати «віват!». Принаймні Польщизна ще не знає його, вона хоче почути, що думає сам Гаррі Трумен про своє місце у бурхливих подіях, якими живе світ?

Ось тільки єдина поки що з польських газет,— вона виходить у Нью-Йорку,— поспішає, як то кажуть, поперед батька в пекло.

Примірник, датований тринадцятим квітня, лежить на столі перед генералом Войнаровичем. Сьогодні, в останній день трауру, надійний кур'єр встиг привезти його сюди. З чийого голосу соло?

«Гаррі Трумен не схвалює поблажок, які давалися останнім часом Кремлю. Щодо Москви, то пора зупинити апетити її в Європі. Новий президент за твердий курс Америки у взаєминах з Москвою».

Це ще, звичайно, подається, як власні коментарі й прогнози. Але не можна ж скидати з рахівниць, що газетка друкується в Нью-Йорку і не такі вже простаки її консультанти.

Трумен. Навіть у дні, коли Франклін Рузвельт вів переговори за круглим столом керівників трьох великих держав у Криму, віце-президент Америки дозволяв собі дивитися на майбутнє Європи крізь чорні окуляри. Своїм форумом обрав поки що студентські аудиторії: компромісу в польському питанні не може бути. Сполучені Штати ніколи не визнають тимчасовий польський уряд у Варшаві. Навряд чи хтось з нинішнього складу тимчасового уряду буде у складі майбутнього польського уряду національного єднання.

Газетку, яка нічого спільного не має з Польщею, редагує якийсь Матушевський. Чи не той, що в сорок першому заслужив найвищу гітлерівську відзнаку — залізний хрест? Часи змінилися, тепер не завадило б одержати нагороду ще й з рук Гаррі Трумена.

Так, справді, є щось сакраментальне у знаменній фразі: «Король помер. Віват король». Світ був інформований про смерть Рузвельта і про сходження на престол Трумена одночасно. Через три години після кончини президента Гаррі Трумен прийняв у Капітолії присягу.

Був одягнений як першокласний джентльмен з Бродвею — в широких смугастих брюках, картатій сорочці з бабочкою, двобортний піджак прикрашали великі лацкани і наставні плечі. Скорботне обличчя колишнього судді ніяк

не пасувало до його модного костюма. Трумен виголосив свою першу промову: «Всемогутньому богу у його безко-
нечній мудрості знадобилося взяти у нас велику людину,
яку любило все людство і було любиме нею. Ніхто не зміг
би заповнити величезну пустку, яка створилася в зв'язку
з кончиною цієї людини з благородною душею». Й одразу
висока нота: «Нині Америка стала однією з наймогутніших
сил. Ми досягли провідної ролі у світі. Америка цілком
зможє вести людство до миру і процвітання». Отже, Аме-
рика!.. Під керівництвом того, хто все ж «заповнив вели-
чезну пустку»! «Приставаючи до виконання нових важких
обов'язків, я покійно молю всемогутнього бога словами
Соломона: «Даруй слугі своєму розуміюче серце, щоб су-
дити свій народ, щоб я міг відрізнити добро від зла».

Франклін Рузвельт теж гордився, що він є сином Аме-
рики, дбав про її велич, але Войнаровичу не пригадується,
щоб так гучноголосо на весь світ проголошувалося право
Америци «стати на чолі людства».

А ось — обставини смерті. Радіо Вашингтона в той же
повитий трауром день передало заяву особистого лікаря
президента віце-адмірала Макінтайра. Смерть президента
була цілком несподіваною. Він, Макінтайр, учора вранці
розмовляв по телефону з Уорм-Спрінгсом, де відпочивав
Рузвельт протягом двох останніх тижнів після Кримської
конференції. Президент почував себе добре. Учора вдень
він утратив свідомість у той час, коли художник писав
його портрет. За хвилину настала смерть...

Лікареві слова про «несподівану смерть» викликали
у Войнаровича неприємні думки. Багато втрат має людство
в зв'язку з війною, але ця — особлива. Генерал Война-
рович знав, що саме Рузвельт, ставши американським пре-
зидентом, подбав про нормальні дипломатичні відносини
з Радянським Союзом. У Мюнхені й у Берліні на той час
уже марширували штурмовики в коричневих сорочках, і в
друкарнях на Рейні друкувався «Майн кампф».

Мабуть, і Рузвельт не все розумів у закулісних інтригах,
зв'язаних з Польщею, але в тих рішеннях, які приймалися
одноголосно главами трьох держав, вагомо відчувався
і його внесок. Посиднував у собі досвід політика і совість
людини. Чи вистачить розуму в Трумена бути його послі-
довником і наступником?

Звичайно, найважливішим зараз для поляків є участь
у мирній конференції, що має відбутися у Сан-Франціско.
До неї залишилось кілька днів. З того ж Уорм-Спрінгса

на минулому тижні одержано дуже приємну вість. Болеслав Берут тоді поділився нею з Войнарівичем: Рузвельт визнав право Варшави. Міністру закордонних справ доручено сформувати представницьку делегацію. І хоч офіційна відповідь Вашингтона затрималася, а смерть президента сталася так раптово, хотілося вірити, що все буде так, як сказав Рузвельт. Хіба ж не пообіцяв Гаррі Трумен у конгресі, вступаючи на високий пост: «Наш покійний лідер ніколи не оглядався назад. Він дивився вперед і йшов уперед. Цього він хотів би й від нас. Америка так і зроби́ть».

Але як узгодити тепер ці слова з іншими, на які посилається продажний листок?

Все це тривожило Войнарівича. Як марксист він не перебільшував ролі особи в історії, але це коли йдеться про загальні магістралі, якими іде людство. Майбутній історик, звичайно, визначить місце кожного з великої трійці, але й кожному він мусить віддати належне. Що ж припаде на долю Трумена? Чому він говорить більше зараз про велич і силу Америки, ніж про вірність союзницькому обов'язку?

Було від чого тривожитися одному з керівників розвідки невеликої держави, яка тільки-но випростовувалася з колючих тенет окупації, кров'ю захищала своє право стати республікою трудового народу. Траур по Рузвельту був щирим і глибоким. Кожен, хто стежив за битвою на дипломатичному фронті, бачив у смерті Рузвельта погану призвістку.

Інформація свідчила, що антигітлерівська коаліція стоїть на порозі нового випробування.

Це вже не тайна, що шпигун № 1 Аллен Даллес, глава американської розвідки, за спиною покійного президента вів сепаратні переговори з фашистами в Цюріху. Москва змушена була опублікувати заяву ТАРС. Даллес ретирувався. Але як розуміти те, що на західному фронті німецькі військові з'єднання здаються без бою, їх не завжди роззброюють. В окупованих союзниками містах при владі залишаються ставленики фюрера. Ось тільки вчора стало відомо, що гітлерівці вивезли з Берліна на захід золоті запаси. В інтерв'ю англійській газеті представник рейхсбанку сказав, що тільки повне взаєморозуміння між німецькими підприємцями та адміністрацією союзників врятує майбутню Європу, відверне кризу й інфляцію.

Але найбільш образила його як поляка інформація, перехоплена радіорозвідкою. Емісари еміграції почали вербов-

ку в зоні наступу американо-англійських військ громадян польської національності, котрі насильно були мобілізовані до гітлерівської армії. «Новобранцям» видавали зброю, навчали їх на полігонах. У кількох спецтаборах розпочалася справжня муштра.

Він уже доповідав уряду і президенту; з Канади повернувся в Лондон фашист Соснковський. Генерал, з яким начебто не помирився Станіслав Міколайчик. Тепер він має очолити новий кабінет. Президент Рачкевич пропонує пост головнокомандуючого генералу Бур-Коморовському. Ну, а в міністри, звичайно, пророчать високопоставленого дезертира Андерса. Провадиться тотальна мобілізація поляків, які проживають у країнах Західної Європи. Мета? До першого травня армія матиме триста тисяч! Подвоїть таким чином свої ряди. Ні, це вже не тільки маячня людей, у яких бог відібрав розум. Схоже, що новий президент Сполучених Штатів вкладає особливий зміст у слова: «Наш покійний лідер ніколи не оглядався назад, він дивився вперед і йшов уперед». Так, перепочинку нема і не буде. Смерть Франкліна Рузвельта тільки підштовхнула події. «Лондонці» серйозно готуються взяти реванш. Чому б, справді, їм і не спіймати рибку у каламутній водиці? Є кому каламутити, є кому і ловити.

Та чи не занадто ви осмілили, панове емігранти? Забули хіба біблейську мудрість: «Хто прийшов з пільми, в пільму і кане». Це ж ніби про вас, панове змовники?

Болеслав Берут приймав сьогодні представників Національного комітету визволення Німеччини. Нарешті стала відома трагічна доля Ернста Тельмана. На жаль, операція «Каска», яка так добре була спланована польською розвідкою й німецькими антифашистами, не дала бажаних результатів. Фашисти вбили вождя робітничого класу країни.

І все ж група, керована радянським майором товаришем Василем, зробила багато. Кілька сот в'язнів Баутцена вийшли на волю. Руку катів було слинено в останню хвилину.

Ось перед шм прізвища тих, хто загинув під час операції «Каска» на території баутценської тюрми. Першим стоїть майор Василь. Немає в живих і Фрідріха, немає берлінського студента з факультету права, керівника групи — Курта. Лужичани поховали їх на березі Шпрее, недалеко від старовинних могил руських богатирів, які впали у знаменитій битві з військами Наполеона I. Сол-

дати маршала Георгія Жукова знайшли вічний спочинок поряд із солдатами російського полководця Барклая де Толлі.

Войнарович знає, з якою печаллю зустрів Берут цю звістку. Тельман був його особистим другом по Комінтерну.

Берут завжди працював до пізньої ночі, світанок заставав його в кабінеті. Сьогодні він призначив розмову з генералом Войнаровичем о першій годині.

Часу залишалось мало. Ще раз переглянув документи, які мав узяти з собою. Президент вимагав не тільки готових висновків, коментарів, він мав звичку особисто знайомитися з першоджерелом інформації. Був час, коли групка працівників інформації при Комітеті національного визволення, в котрій працював і Бронеслав Войнарович, ще не мала зв'язків з підпіллям на території Польщі й перші кроки розпочала за порадою Берута з рейдів у тил разом із радянськими розвідниками, з партизанами. Жодна розвідка світу не мала такої широкої бази в народі, як ця.

Признатися, в генерала Войнаровича давно свербіли руки: надто багато він знав про англійську агентуру у визволених районах. Тільки за останній місяць на парашутах закинуто кілька шпигунських груп. Затримані твердять, що льотчиками «втрачено орієнтири», що Червона Армія просувається надто швидко і не завжди інформує союзників. Але хто в це повірить? Міг би його відділ організувати у Варшаві прес-конференцію і на ній продемонструвати речові докази: потужні радіостанції, розраховані не тільки на зв'язок з далекими центрами, а й на самостійне мовлення. Портативні друкарні по виготовленню листівок. Поштові голуби, зброя найновіших зразків, вибухівка, мініатюрні «сюрпризи», які стріляють. Спеціальний папір і чорнило для тайнопису. Брошури англійською і польською мовами спеціалістів з «більшовизму», листівки.

Скільки треба терпіння і стриманості? Чи не пора перейти в наступ і на цьому фронті? Рівно о першій був у Берута.

Не здивувався, заставши тут колегу — радянського генерала.

Шкала на «Телефункені», який стоїть праворуч від президентського крісла, світиться. Як тільки сів на запропоноване президентом місце, Берут дав йому знак помовчати і посилив звук. Польська мова. Голос знайомий — диктор емігрантської редакції. Ще до війни найважливіші пере-

дачі доручалися йому, а в роки окупації став «віщати з Лондона.

Обличчя в Берута і радянського генерала суворі, насу-плени. Певно, не дуже радує їх сьогодні ефір. Войнарович важко відразу зрозуміти, про що йдеться. Диктор надто часто згадує ім'я Трумена, наводить якісь його висловлювання. Ага, польське питання. Трумен, як твердить диктор, категорично проти участі в роботі мирної конференції «поляків з Варшави». Радіо дає у звукозапису заяву Трумена, зроблену кореспондентові. «Я повинен сказати вам, що будь-яка пропозиція про те, щоб представники так званого тимчасового уряду були запрошені у Сан-Франціско, зовсім неприйнятна для Сполучених Штатів». Радіокоментатор твердить, що новий президент Америки може згодитися на участь Польщі у конференції лише за однієї умови, що туди буде запрошений уряд з Лондона або реорганізований уряд, ядром якого залишаться діячі еміграції. До цього схиляється і Чан Кай-ші. Ватажки еміграції гаряче вітають «китайську мудрість».

Берут покрутив ручку настройки, пройшовся по діапазону коротких хвиль. Натрапив на Москву. Дикторша передавала текст для газет. Фрази повторювала для звірки: «Ні одна з нинішніх подій не перевершує по своєму значенню битву за Відень лапки кома тире заявляє військовий оглядач з американського агентства Ассошіейтед прес крапка. Взяття Відня тире передвісник остаточного розгрому гітлерівської Німеччини крапка абзац повторюю Ні одна з нинішніх... Ніщо і ніхто не врятує гітлерівську Німеччину від справедливого і суворого покарання крапка Б'є її останній час».

— Оце й порівняйте, — повеселішав Болеслав Берут, — голоси двох союзних держав. Мені пригадався один московський артист, який добре співає сатиричні куплети. «В Москві погода ясная, а в Лондоне туман». Ну що ж, послухаємо тепер вас, Войнарович. Доповідайте. Але спершу слово нашому колезі. Для цікавої інформації. Відносно групи, залишеної Буром у підпіллі... Прошу, товаришу Рогов.

Рогов доповідав стоячи — з поваги до президента.

— Ми закінчили попереднє дослідження, товариші. Все підтверджується. Масмо справу з добре замаскованим штабом. Йому підпорядковані осередки на місцях, кочуючі підрозділи. Все виставлено на широку погу. Це вже не просто банда якихось кримінальників чи пройдисвітів.

Ім'я генерала, який узяв на себе керівництво, добре відоме в емігрантських колах і в урядових сферах Заходу. До речі, в наші руки цими днями потрапило кілька контейнерів, скинутих літаками. Батареї тривалого користування англійського виробництва, зброя і гроші. На «дрібні видатки» — англійські й радянські.

Радянське командування, враховуючи те, що арешт політичних диверсантів викличе хвилю різних інсинуацій, спрямованих проти тимчасового уряду Народної Польщі, бере на себе ліквідацію цього осинового гнізда.

Бронеслав Войнарович підвівся.

— Дозвольте мені, пане президент, від імені польської розвідки висловити генералові Рогову подяку. Таке розуміння сьгоднішніх наших проблем, рішучість у боротьбі проти спільного ворога не може не радувати. А то часом, признаюся, якась «вища необхідність» зв'язує руки. Але, як так зрозумів генерала, це тільки план, а дії ще попереду?

— Так, мій колего. Важливо те, що дії схвалено. А то їм живеться у наших тилах, як у бога за пазухою.

Доповідь Войнаровича звучала б не так упевнено, якби не генерал Рогов з його повідомленням.

Аргументи і факти, які приводить генерал Войнарович, вагомі, не викликають сумнівів. Та він, здається, не відкриє президентові Беруту нічого нового. Хіба що остаточно переконає у висновках, зроблених вже раніше. Настав останній раунд на політичному рингу між двома Польщами, і суддею буде історія!

Берут не зупиняє Войнаровича запитаннями, тільки робить собі якісь помітки, часом перезирається з Роговим. Тільки тоді, коли генерал Войнарович згадує про золотий запас третього рейху, який гітлерівські верховоди через лінію фронту переправляють на захід, Берут зупиняє його.

— Маєте на увазі філіал рейхсбанку в Магдебурзі?

— Магдебурзьке золото — крапля в морі, пане президент. Ось найновіші дані. Сто тонн злитків чекають союзників у соляних копальнях під Мюнхаузенем. Сто тонн! Та ще в банкових білетах — два мільйони доларів, сто мільйонів франків, сто десять тисяч англійських фунтів. Я вже не кажу про мішки з іспанською, турецькою, португальською, ба навіть норвезькою валютою. Нам відомо, що представник рейхсбанку Фік особисто склав фінансове сальдо для головнокомандуючого на європейському театрі Дуайта Ейзенхауера.

— Якесь дивовижна, справді, війна! Солдати протидію-

чих армій вмирають на берегах Рейну й Одери, а високе начальство тим часом турбується про сальдо. Нехай воюють фріци і джони, нехай вбивають один одного, чорт забирай, був би врятований золотий кошіль! І, чуєте, звіт подають Ейзенхауеру, не Черчіллю, ні. Острівна Великобританія не настільки надійна, щоб золото залишати в її банках! Тільки Америка! Схоже, Гітлер дає президентові золотого хабара. Платить за новий курс, якого так давно чекають в бункері під рейхстагом. Курс, який має зіштовхнути лобами двох західних союзників з третім — східним.

— Десь там і польське золото. Весь наш державний запас, — згадує президент. — Але нічого. Народи ще складуть свій рахунок ненажерливим товстосумам, які збирають, ніби мірчук, криваве мито.

Аудієнцію скінчено. Пізня ніч. У прийомній Берута вицокує неголосно друкарська машинка. Глухнуть кроки на м'якому килимі. В коридорі півтемрява. Тільки де-не-де тьмяно світяться матові плафони.

Небо Варшави — немов велетенське опукле дзеркало, в якому відбиваються земні вогні. Над містом їх менше, може, тому, що вздовж Вісли пропливають на північ розлютовані хмари.

— Маємо вирішити, товаришу генерал, одне дуже важливе питання. Це вже стосується практичних дій. Вам відомо, що у названому сьогодні підпільному штабі наша людина. Підполковник Косинський. Відкликати його ніколи не пізно. Але ми зацікавлені в іншому. Довірена особа Рачкевича — молодий Лотоцький — збирається в Лондон. У підполковника, як бачите, є досить надійний шанс...

Рогов почекав машину, яка безшумно наближалася до під'їзду, освітлюючи собі дорогу підфарниками.

— Думаєте, Лотоцький прихопить і Косинського в Лондон?

— Певний.

Рогов замислився, на дорогу закурив.

— Що ж, колего, можливо, посприємо їм у цьому. Гра варта свічок, коли дивитися трохи вперед.

Весна на балтійському узбережжі завжди капризна. Удень припікає сонце, над ребристими дюнами клубочиться вологе марево, а в надвечір'ї з північних широт знову навідується холодний вітер, і тоді море насуплюється, сердито гонить до берега туті, ніби посріблені морозом, хвилі.

З пам'ятного дня, як у маленькому рибальському селищі, що розкинулося на піщаних горбах, заночували червоноармійці, минув приблизно тиждень. Вони тоді пообіцяли старому Деметрію Івику, що скоро тут оселяться прикордонники. Поговорили та й поїхали. І знову на всьому білому світі, який odkривається очам Деметрія, ні живої душі. Лише прибудний собака ходив за рибалкою по п'ятах, скавчав невдоволено, скаржився на свою безприступність. Уві сні він часом піднімав такий лемент, неначе бачив вовка. Бувають же такі глухі місця на землі, які навіть війна обминає. Деметрій знає, що за багато кілометрів звідси, на суші, вмирають від бомб і снарядів великі міста, в котрих доводилося бувати ще в роки молодості. А тут усе обезлюдніло. Рибальські хижки, покинуті напризволяще, вмирають від старості. Нікому прихистити їх од шквальних вітрів, які безжалісно зриваються з моря, наче і їх розлютила війна. Зимою сніг попровалював ветхі дахи, а за ними упали й стіни, злива поперекидала, знесла загороди з напнутих на кілки рибальських сітей. Щоразу, як буря вщухала і прибувала солодка вода, Деметрій ходив на піщані відмілини. Риба вже грала. Косяки оселедців бурунили морську ріллю, над водою шугали чайки. Безлюддя, здається, лякало і їх.

Свої не поверталися. А гості до старого навідувалися. Останніми були червоноармійці, а раніше то німці нагрянуть, поцікавляться, чи не заходили до діда польські партизани, то з моря підійдуть англійці і висилають на берег розвідку. Якби не сам-один тут, можливо, давно б віддав богу душу. Кожен питає, хто він, якій нації служить. Знав, що казати, — для поляків він поляк, для англійців грек, бо й справді, тече в його жилах трохи і цієї крові. Для німців... вони його називають Дітріх, а він і не заперечує. Хіба йому не однаково, з яким ім'ям умирати. Вже й сам до пуття не знає, скільки прожив на світі. Ось тут, як напружить пам'ять, бачив він англійську і французьку ескадри, які пропливали на північ, покликані на поміч проти

революції ще російським царем Миколою Другим. А ще раніше в кількох кабельтових від берега, пам'ятає, зустрілися на світанку англійські й німецькі крейсери, і тоді вогнем, димом сповнилося море. Небо гриміло такими громами, яких він доти ніколи не чув. Якби хто знайшовся цікавий, міг би й зараз показати місця, де пішли на дно кораблі. Коли в небі не видно хмар і сонце стоїть у зеніті, можна з човна й простим оком прозирнути товщу води. Ось тоді й побачиш, як хитаються в глибинах щогли, як між обліпленими молюсками металевими тілами потоплених субмарин полює на дрібноту акула.

Це він тільки так думає зараз, коли настало отут за тишшя, що показав би могили кораблів. Хіба ж не вивозили діда Деметрія в море морські офіцери з німецького адміралтейства тоді, коли до влади у рейху прийшов Адольф Гітлер? Цікавилися. А він тоді не зміг їм допомогти. Не зміг... Саме після хвороби, яка тримала його, старого, в ліжку, втратив, панове фріци, пам'ять і зір. Що ж він може побачити у безбережному морі, де немає жодних слідів. Та й води не стоять на місці, їм нічого не варто зрушити мертву залізну посудину в дрейф. Он часом приносять хвилі й до їхніх берегів велетенські кам'яні брили, відірвані од норвезьких фіордів. Прокинешся вранці після морської бурі, а ген на вчорашній пустині прибережній підвелася, наче виросла із землі, коричнева скеля, а навколо неї розбіглися на всі боки обточені водою валуни.

Так і поїхали ні з чим ті зайди.

Вже думав, що так і помре, понесе свої тайни в могилу, аж ні, дожив до щасливого часу: фашистів погнали. З цієї весни не чути їхнього духу. Може, нарешті, і тут оселяться ті, хто любить море, як він, хто заробляє на морі свій хліб.

Хитаються тички, між якими напнуто сітку, щось там у ній заплуталося. І хоч улов не дуже цікавить, йому з прибудним собакою вистачить ще на кілька днів тієї, яку ввіймали вчора, але таке вже в нього серце, що сповнюється трепетною радістю мисливця.

На ньому високі норвезькі чоботи, і до тичок, повстромлюваних на косі, можна б дійти, не набравши через халяви, та багато їм років, і крізь прогумований брезент, як не бережися, просочується вода. Деметрій, не розуваючись, бреде. В шортах у нього є цигарки і запальничка, є трохи тютюну. Можна погріти душу димком, пема тільки з ним

фляги, бо чаю він не любить, а нічого міцного давно вже немає в його резервах.

Тички хитаються весь час, і його охоплює давно знайоме почуття. Деметрій виймає з піхов фінський ніж, бо часом буває, що рибу живою не втягнеш навіть у човен, не те щоб донести до берега в руках. Що ж там, у сітці? З такою силою пручається добряча рибина. У квітні сюди навідується й прохідний лосось, пришелець Атлантики. Як уловить щось путнє, обов'язково приїдуть прикордонники. Лосось був би на часі...

Щойно обпікала йому ноги крижаними колючками вода, а це вже пішов по тілу струм, неначе хвилики, збуджені тичками, які то смикалися, то дріботіли, добігаючи до нього, віддавали своє тепло. Відчув себе бадьоріше, втома і старість залишилися десь позаду, на березі. Й раніше з ним таке бувало в морі. Море щедро, безкорисливо віддавало свою невичерпну напругу, воно завжди було з ним подільчивим.

Занурені у воду поплавки металася сюди й туди, з дна піднімалася каламуть. Деметрій відчув, як щось різнуло його по ногах. На поверхню спливла дрібненька луска! Лосось! Іншого разу не став би брати рідкісну в цих місцях рибу, відпустив би на волю. Але сьогодні зранку приблудний собака якось особливо поведився, вискакував на дорогу, чисто виметену вітрами, і гавкав, гавкав...

Брав лосося під водою: натягнув сітку своїм тілом і в той час, коли відчув, як пручається рибина в тенетах, втративши можливість маневру, лівою рукою намацав жабри.

Тепер спокійно можна підтягнути вгору сітку. Пишнотіла, з подвійним плавником нерка, або ще як її називають — червона. На Деметрія здивовано якось дивиться око, обрамлене рожевим перламутровим ореолом. Він довго випростує нерку. Навіть на плаву відчув вагу, кілограмів чотири, не менше.

Сітку опустил, поправив тичку. Можна було, звичайно, забрати снасть на берег, просушити на вітрі і на сонці, щоб не пріла, але зараз від цього відмовився. Йому нелегко було брести. Піщана коса то піднімається над водою, то знову ховається. Він тягнув торбу волоком і вже тільки на самому березі вилив воду з чобіт.

Ще здаля побачив чужих людей біля хижі. Прийшли, мабуть, пішки, бо поруч ніякого транспорту. Їх четверо.

Собака тихо загавкав і сховався за хазяїна. Деметрію здалося, що мають бути поляки. Як не одягай людину, а в кожній нації свої прикмети. Вони написані на обличчі, й старому Деметрію рідко коли траплялося помилятися.

— День добрий, панство,— привітався він, кладучи на колоду мокру торбину.

— День добрий, батьку,— відповів йому молоденький поляк, поправляючи на череві автомат.— З уловом!

Крізь відчинені двері бачив, що й у хаті є люди. Тільки німці дозволяли собі отак безшардонно хазяїнувати в чужому домі. Цивільний одяг і зброя? Найскоріше, що це якась банда з лісу.

«Невчасні гості»,— шкодував уже, що не відпустив нерку на волю. Одразу ж схаменувся: а може, і вчасні. Десь, певно, за такими полюють ті прикордонники, і було б добре, якби їх накрити отут.

— Заходь, хазяїне, в хату. Чого соромишся? — почувся голос із глибини хижки.

Обличчя поляків, які ніби стоять в охороні, давно не голені, одяга не свіжа, прим'ята. Навряд чи вони роздягаються, коли лягають спати. В очах нарочита зухвалість. Зацікавилися торбою — нерка вислизнула з їхніх рук на пісок. Ще билася в останніх конвульсіях. Їх тішило, здається, що рибина така живуча.

У кімнатці троє. Старші за віком, видно, начальство. Але ці не такі веселі. Навіть на нього дивляться з острахом, наче перед ними не хазяїн хижки, старий рибалка, а хтось підозрілий.

— Це твої хороми, старий? — широкоплечий, з маленькими вусиками щуриться на Деметрія, вивчає його пильним поглядом.

— Мої.

— А ще хтось живе у вашому царстві? Ніхто? Для кого ж ти рибалиш у такому безлюдді?

— Для себе. І для... гостей. Не вічно ж нам удвох із собакою тут газдувати. Війна відгриміла, мусять люди вертатись у свої гнізда.

— А нам ти ніби не дуже радий?

— Чого ж... Який рибалка не радий гостю. Сам бог, певно, того бажав, щоб ви сюди завітали. Уперше цієї весни лосося мені послав. Маю чим частувати.

І тут, у хаті, автомати і пістолети, на ліжку грапати в чохлах. Фіранка відсунута, і біля вікна примостився дебелий лайдак в окулярах. Перед ним на підвіконні бінокль

і якась зеленого кольору машинка. Третій непроханий гість розмальовує карту, розстелену на столі.

— Не хвилюйся, діду, ми тобі нічого поганого не зробимо. Почувайся, як удома,— посміхнувся цей третій поблажливо.— Від рибки ми не відмовимося, давно харчуємося нежирно. Але то вже потім. А зараз сідай, поговоримо. Справді нікого немає на хуторі, крім тебе?

Деметрій відповів не дуже впевнено:

— Може, і є, але мені про це невідомо.

— Мабуть, догадуєшся, хазяїне, що ми тут маємо свій інтерес. Однак ти... нікому про це не скажеш,— він посміхнувся до свого сусіда, і той, зрозумівши натяк, теж посміхнувся.

— Уночі нам треба вийти у море, розумієш? Сьогодні вночі. Ти мусиш знайти для нас човен, звичайний, рибальський. На веслах, щоб без зайвого шуму.

— Одного буде мало...

— А ти не турбуйся. Вистачить і одного. Охорона залишиться на березі. Троє підуть у море. Якщо все буде гаразд, матимеш купу грошей. Долари, злоті, марки. Вибери сам. Ось пан полковник не пошкодує нічого. Ми виконуємо дуже важливе завдання, і той, хто нам допоможе, заслужить подяку і винагороду. Ти, кажеш, поляк? То мусиш послужити ойчизні. І, як бачиш, з вигодою для себе. Польська ойчизна винагороджує тих, хто служить чесно і не боїться ризику.

— Човна ви й без мене знайдете. А от як уночі подолати мілини? Тут підводні піщані кряжі вздовж і впоперек. Уночі ніякі лоцїї не допоможуть. Хіба що вдень.

— Човен повинен бути півметра під кілем.

— Але ж троє і, мабуть, якась... контрабанда,— це він сказав навмисне про контрабанду, бо в цих місцях здавна люди живуть контрабандою. У морі ніякий таможенник, бувало, не перешкодить. Чого тут тільки не перевозили спритні ділки, які знали з чорними ринками Швеції, Норвегії, Данії, Люксембурзького королівства.

Двоє за столом знову перезирнулися, клігнули на «контрабанду».

— У нас — крам дорогий, але не дуже важкий...

Ага, той, що біля вікна, знімає чорні окуляри, як треба дивитися в бінокль. Щось привернуло його увагу, він навіть висунувся назовні.

За дверима якась метушня. В кімнату ступив один із

тих охоронців, яких уже бачив Деметрій тільки-но біля дверей. Але тепер він зацікавив старого. Щось раптом пригадав собі. Дуже багато схожості. Дуже! Якби не цивільний одяг, не оця смугаста «пантерка», бігме, сказав би, що це недавній його гість, лейтенант Війська Польського. Був тоді в новенькій гарній формі, з зеленими погонами, а це нарядився в лахміття.

Прибулий доповідає, що човна найти не вдалося. Той, кого називали полковником, незадоволений. Звів волохаті брови, націлівся на молодого злобними очима.

— На вас покладаються, як на здібного командира, чуєте?! Мусите знати, що кожна хвилина у нас на обліку. Ганьба! Граємося у війну й досі. Тільки граємося.— Рвучко схопився, грізно навис над столом.— Беріть із собою місцеву людину — і марш! Вибирайте, що є найкраще. Та дивіться, без тріщин. Ну, швидше...

Молодий поляк строго позирнув на Деметрія, і той сказав собі: ні, таких гострих очей, як ці, Деметрій не міг забути, коли б хоч раз їх бачив.

— Чого ж стоїте? Ідіть!

— А риба? Я збирався похастувати вас юшкою з нерки! Такою не нехтували й королі, пане полковник!

— До дзябла юшку, ідіть!

Деметрій дивиться в той бік, куди скеровує бінокль мовчазливий поляк. Він увесь пітний, від турбот, певно, бо нічого море йому не обіцяє. А видно, даремно припленталися сюди, в безлюдну місцевість!

На дворі поляк спитав:

— Далеко іти?

— Хутір наш невеликий, але доведеться заглядати в кожний двір. Дехто навмисне порубав на дрова або потопив.

— Вам, здається, не дуже хочеться допомогти нам? — поляк не то спитав, не то дорікнув його, але вже не виявляв особливої строгості.

— Чому? Я ж матиму винагороду...

Дивувався, що поляк іде з ним один, не покликав нікого. Якби вірив, що човен знайдеться, обов'язково взяв би підмогу.

Коли відійшли трохи, супутник Деметрія клацнув кілька разів запальничкою. Деметрій дивився на нього збоку: «Що за чортівня?! Так і лізе йому в голову те, чого насправді не може бути. Заради б чого польському лейтенантові ось так маскуватися?»

Перед будиночком, який стоїть зовсім близько од моря, мов голубник на високих палях, Деметрій зупинився. Він добре знав, хто тут проживав донедавна. Разом з хазяїном ховали дюралевий човник. Нічого йому не зробиться в піску. Тепер запитував себе: «Кому віддаєш чуже добро? Згадай, Деметрію, як тішився ним господар!» Такого, як цей, ще ніхто з їхніх рибалок не мав. Можна ходити на веслах, а можна вчепити на кормі невеличкий мотор — і гасай собі по хвилях, мов чайка. Якби Деметрій молодший, він нічого не пожалкував би, щоб і собі придбати...

Тепер уже навмисне повів поляка в зовсім інший бік, до купи акуратно складеного каміння. З такого матеріалу, дарунка моря, будують на узбережжі не тільки паркани, а й житло.

Аж усміхнувся, коли побачив, що між двома купами утворився вузький коридорчик, так наче й справді в ньому зберігався човен.

— Був та й нема. Спізналися ми, пановний пане. Легенька і зручна посудина, скажу я вам. Удвох можна хтозна-куди нести, не стомишся. Десь їх клепали в Гамбурзі. Викрали, ідоли нехрещені.

Поляк, нарешті, розкурив свою цигарку. Вони були тільки удвох. В кількох метрах билося між піщаними валами море. Несподівано молодий поляк узяв руку старого, довірливо подивився на нього:

— Ви не помилилися, пане Деметрій. Це, справді, я — лейтенант Данте.

Якби навіть грім ударив зараз, хоч надворі й спокійна погода, він би так не здивувався. А радості не відчув. Виходить, і тоді його одурили, коли прикидалися друзями! Так воно і є, контрабандисти. Їм нічого не варто перекинутися й на диявола. Аби лиш прослизнути вужами між вартовими і таможенниками, для них і війна не війна. Той, хто має справу з контрабандою і валютою, завжди собі дасть раду. Знову пожалкував нерку: для таких гостей не варто було старатися.

Упізнав, звичайно. Тепер остаточно впізнав. І зітхнув поволеньки, наче щось важке поклав собі на плечі.

А поляк не потурав, вів своєї:

— У нас із вами мало часу, тому скажу коротко. Я, справді, той самий. Я дуже вам вірю, пане Деметрій, і тому привів цих.. саме сюди. Серед людей, з якими, я прибув сьогодні, є мої друзі, але й є наші вороги. Вам поки що не треба знати подробиць. Уночі недалеко від бе-

рега спливе підводний човен. Трьох забере... Ви мені вірите? Повинні вірити. Так треба.

Деметрій не був, звичайно, переконаний, що все, почуте ним зараз, правда, але цей... лейтенант, як він себе називає, поводить ся справді не так, як бандит. Хіба треба умовляти людину, коли можеш її присилувати? Щось тут є загадкове.

Ще трохи подумав, потім махнув рішуче рукою:

— Так має бути. Он розкопайте погрібник. Тільки, прошу, без мене. Хоч і немає наших людей, а здається мені, хтось ніби дивиться і дорікає.

...Деметрій засмажив свою нерку, порізавши на великі кусні, риб'ячий жир шкварчав на пательні й стріляв у нього пекучими кульками. Але болю не відчував. Сумніви мучили його, клювали, мов круки. А ті, за дверима, жерли його нерку і про щось притишено змовлялися. З вулиці принесли чорну машинку, з'єднали її дротами з зеленим ящиком. Крутив той, другий, який досі возився з картою. Ось у стінці ящикка засвітилися вогники, дебелий тепер був за радиста. Він допався до телеграфного ключа, по кімнаті котився дріб цокотливих звуків. У паузах радист напружено прислухався, притискав руками навушники. Потім знову цокав. Ефір мовчав. Полковник зняв з руки годинник, підкрутив пружину; може, винен хронометр? Показує не той час?

— Чуєте, підполковнику Косинський? Вони боягузи, моряки її величності королеви Англії. Вздовж берега суцільні загородження. Протилодочні сіті перетнули Балтійське море вздовж і впоперек. Я одразу не вірив у цей варіант. Нам слід було б пробиратися через лінію фронту на Одері.

— Рішення залежало не від нас. Ви це добре знаєте, пане полковнику. В Лондоні не хотіли ризикувати. Їм потрібен живий-здоровий полковник Казимир Лотоцький, майбутній міністр. І то дуже терміново.

— Президент Рачкевич — приятель мого батька. Шкода, він не знає, що таке фронт. Пам'ятаєте шифрограму: «Генерал Соснковський уже прилетів із далекої Канади», а ви, мовляв, щось не дуже поспішаєте...

— Але ж вам у тій самій шифрограмі обіцяють високий пост, пане полковнику. Треба справді вчасно прибути на фініш!

— Ви хотіли сказати: на старт?

— Звичайно, звичайно. Фініш трохи в іншому розумінні.

А взагалі стоїмо перед стартом. Все вже було. Люблін, у якому комендант Остап, призначений Лондоном, тікав, пробачте, в спідньому. Краків, де, створена лондонською делегатурою, адміністрація розбіглася, як тільки в місто увійшли радянські війська. А Варшавське повстання? Все вже було. Боюся, що й ми з вами...

— Ви погана гадалка, Косинський. Там усе буде інакше. Нам обіцяють підтримку. Не тільки пан Черчілль. До речі, минулої ночі мені приснився дуже приємний сон. Артилерійський капітан, схожий на Бонапарта, козирає мені й величає генералом! Хто б ви думали, той капітан? Трумен! А козирає Лотоцькому. Це я напередодні читав у «Таймсі» його біографію. Був Гаррі Трумен, як і Наполеон, артилеристом, хоч той мав лише звання капрала.

— Так, так. Як багато міг досягти колись капрал! У Франції Наполеон, у сучасній Англії — Черчілль, — нагадав Косинський.

— Англія спасувала перед Адольфом Гітлером. І зараз робить не те, що треба. Уявіть собі, пане історик, що навіть зараз ще не пізно. Коней війни вже ніяк не зупиниш, але можна їх повернути. Треба віддати віжки в інші руки. Чувсте, підполковнику, це моє переконання. У тверді руки! — Полковник Лотоцький випростав ноги, здається, уявляв себе на фаетоні десь на землях родового маєтку; баскі коні летіли, як вітер, і він власноручно управляв ними. — Накажіть, підполковнику, вислати на дорогу дозори. А то, чого доброго, нагодяться зненацька «товажиші».

Косинський згорнув карту, поклав її в планшет.

Небо туманилося, рибальське селище ніби зменшилось, хати стояли тепер ближче одна до одної, а море, здавалося, наступало на селище з усіх боків.

Хлопці в «пантерках» примостилися на колоді, курили і про щось гомоніли. Косинський покликав одного. Згодом вони зупинилися на високій кручі.

— Признаюся, пане підполковнику, я й досі ніяк не звикну до маскараду.

У штабі прикордонного полку, де Цезарю Данте ставили вчора незвичну задачу, присутній був і його колишній начальник генерал Войнарович. Майже рік тому саме він підписував капралові Данте відрядження на навчання, а тепер здивувався, що той вибрав собі трохи іншу професію. Одне міністерство у них, а обов'язки різні. Цезарю не назвали прізвиська офіцера розвідки, який знаходиться на нелегальному становищі, тільки сказали пароль, котрий

зведе їх в умовному місці. Всі інші розпорядження того офіцера для нього обов'язкові.

— Ви, мабуть, пам'ятаєте, пане підполковнику, що й мені доводилося міняти шкуру. Тричі нелегально жив у Варшаві. Але то ж на своїй землі. Вам буде важко!

...Радист посилав у ефір завчений сигнал, здавалося навіть, що це він робить безнадійно, по інерції. Казимир Лотоцький дрімав на стільці. Крізь нещільно стулені повіки бачив, як увійшов Косинський, але не обізвався до нього. Все, що від них залежало, зроблено. Дюралька на березі. Залишається тільки чекати.

Рибалка Деметрій Івик ніколи не тримав у руках бінокля, але бачив він своїми очима далеко. Море для нього — як для рольника поле. Він знає, що там, де, здавалося б, морська поверхня одноманітна, є свої ледь помітні прикмети, по них можна впізнати те, що від інших ховається межі хвилями або в драглистій імлі. Зір досвідченого морського рибалки сягає за видноколом іще задовго до того, як виникне на перепаді силуєт корабля, він вгадує його наближення. А катер таможенника — це ж тріска в морі. А й він не сховається від тебе: помалу, помалу гребтимеш одним, щоб одійти кудись убік, від гріха подалі.

Не дивно, що й сьогодні Деметрій розгледів чорну плямку на півночі акваторії і вже не спускав з неї очей, аж поки вималювалася вона перед ним виразніше і стала схожою на великий буй. Часом таке трапляється: зривається буй із якоря і стає іграшкою вітрів, течій. Втім, уже видно, що це не буй, — надто строго пливе на південь і хвилі над ним не владні.

Так, підводний човен — видно бойову рубку.

Застав офіцерів стривоженими. Радист приймав якісь сигнали і виставляв на листочку колони цифр. Деметрію наказали вийти.

Він повернувся на те саме місце, звідки угледів човна. Море з кожною хвилиною мінялося, з чорної далі котилася вже не срібна — чорна густа вода, та навіть тепер майже у непроникий пітьмі вгадувався сигароподібний силуєт субмарини.

Деметрій прислухався: внизу за кручею по мокрому піску тягнули «дюральку». Захлопало глухо — човен зачурився у воду. Приглушені голоси, скрегіт металевих уключин і знову плескіт. Б'ється в тонкі боки «дюральки» вода, немов об металевий бубон. Біля берега така чорнота, що він лише по звуках стежить за «дюральною». Вона мов

загальмована, гуде на одному місці, чути як весла осковзуються на поверхні, збурюють воду. Та згодом удари їхні стають ритмічними.

«Ох і лягтиме ж мене рибальський староста», — непокоїться старий. Він знає, що від сьогодні знайде собі вічну стоянку на дні і це клепане в Гамбурзі суденце, на котрому друг його, списаний на берег боцман, не встиг і поплавати. Поповнилося кладовище кораблів.

17

Поїзд у дорозі другу добу. Якби не літерний, то, мабуть, ще й досі б не вибрався з території Польщі. На станціях і роз'їздах його стрічають і проводжають залізничники у військовій формі, дають зелену вулицю. І все ж швидкість невелика. На перегонах працюють колійники. Міняють рейки, підбивають шпали; ремонтувалося полотно зимою, коли земля була скована, і тепер то тут, то там осідає.

Та ось попереду Сян. Гуде під колесами міст, здається, аж присідають під ним дерев'яні ряжі.

Прикордонники із зеленими петлицями стрічають на пероні Пшемисля. До вагонів не заходять. Діти, одягнені по-весняному, підносять вгору сині, білі букетики. Цвітуть прапорці червоні й біло-червоні, як великі мотилі. Весела молодиця в зеленій жакетці підносить полякам хліб-сіль на дерев'яній таці, його бере сам президент. Дідуган з ріденькою бородою частує з карафки. Гостинний народ білоруси!

Теофіль Войнарович шкочує, що засидівся в купе. Винця б покуштував і він. А то від самісінької Варшави напувають старого гербатою. «Для вас, пане радник, по особливому рецепту. Заварка з трьох сортів».

«Пан радник!» Уже потроху звекає до свого становища. Нехай буде радник.

Поїзд рушає, і він береться за склянку. Тепло від неї приємно розливається по жилах. Давно колись він часто подорожував. У плацкартних вагонах, у звичайних. Бував і в теплушках. Але щоб у президентському поїзді їхати, такого ще не було. Ну що ж, випало тобі щастя на старості, вуйку Теофіле!

Двері купе дзеркальні. Він бачить себе і не впізнає. В цьому костюмі, пошитою кращими кравцями Варшави

на екстрене замовлення президентської канцелярії, він мало схожий на токаря по металу Теофіля з Прушкова. Їх двоє радників у цьому куце, та молодий колега увесь час відсутній. То він потрібний пану прем'єру, то в міністра закордонних справ записує щось під диктовку. На зупинках чути, як цокає за тонким перестінком машинка. А його поки що не кличуть. Досі лише принагідно з ним розмовляв президент: як себе почуває пан радник? Ото й уся розмова. Йому навіть соромно, що ось так їде він, як турист, і нічого не робить.

Посміхнувся, згадавши про несподівану зустріч на Головному вокзалі столиці. У парадній формі, поважний, в супроводі кількох офіцерів прийшов на перон генерал. Угледів Теофіль небожа, але не обізвався. Не те щоб гордився перед братовим сином своїм «радництвом», про яке, до речі, дізнався і сам перед від'їздом. Включили його, ветерана верстатобудівного заводу, до складу урядової делегації за пропозицією Берута. Не забув Болеслав давньої дружби! І ось їхав. Ген-ген, як давно не був у Росії! Ще за царя Панька... Трохи жив навіть у Петербурзі і в Києві вже після того, як палнула по Зимньому червона «Аврора».

Не став він небожу Броніславу надокучати. У генерала своїх справ досить. Як треба буде погомоніти, знайде потім до нього додому. Отак збоку на генерала йому приємніше навіть дивитися. В присутності Теофіля той завжди чомусь соромиться, міняється на лиці. Тоді старому здається, що, просте, вилицювате, з присмаленою вітром шкірою, воно якось не пасує до золотого шитва на мундирі і генеральської зірки...

Але небіж сам підійшов, здивований.

— А ви куди це зібралися, дорогий ветеране? Когось випроводжаєте? — Броніслав давно не бачив його таким вифранченим, помолоділим.

«Ага! Ти нічого не знаєш, небоже, а дядькові твоєму здавалося, ніби й ти до його підвищення причетний!»

— Дуже близьку мені людину випроводжаю,— усміхнувся до Броніслава по-змовницьки.— Як хочеш, можу й тебе познайомити.

Наблизився чиновник із президентської канцелярії.

— За хвилику рушаємо, пане радник,— привітався в Войнаровичем-генералом. І тільки тепер, здається, згадав, що ці двоє мають однакове прізвище. «Рідня!» Фарбовані брови полізли вгору, та він пригасив здивований

«А що! До влади тепер приходять робочі династії. Віяння часу».

Залишився Броніслав на пероні приємно усміхнений. Старий Теофіль і сам розуміє — радник з нього ніякий. Сімдесят другий пішов. Посада йому не потрібна. У президента досить помічників освічених, молодих, а коли Берут запрошує і його в Бельведер, то говорить про все потроху. Бігме, як летять роки! Пам'ятає ж добре, як прийшов до них в комуністичний осередок молодий батрак. «Знаєш, які на себе береш обов'язки, Болеславе?» — тримав Теофіль юнакову руку в своїй, поздоровляв і приймав від нього присягу. «Знаю», — відповів той і перелічив усі головні пункти програми, якою керувалася партія, що здавна носила горду назву «Пролетаріат». «А чи готовий ти піти на каторгу, на смерть за справу робітничого класу?»

Тоді не треба було довго чекати, щоб довела людина, на що здатна. Пішли й вони з Болеславом у вісімнадцятім році в польську Червону Армію. Піднімали Галичину на революцію, билися в загонах Дзержинського і Фелікса Кона. А потім довелося обом пізнати і «ласку» пілсудчиків у казематах Пав'яка.

«То, може, для того і я призначений у делегацію радником, — розмовляв сам із собою Теофіль Войнарович, — що вже мало таких ветеранів?»

Думки повели його у далеку молодість. Ще комуністи тільки готували революцію, ще на розтерзаній імперіалістичною війною землі польській, де зчепилися люто самодержавний орел Миколи Другого із стерв'ятником кайзера, польові жандарми виловлювали «шпигунів» і «лазутчиків», а варшавські комуністи вже клопоталися, як їм вирвати Леніна з рук охоранки. Для когось це вже тільки історія, а для Теофіля одна довга, як життя, доба! Він міг і зараз очима пам'яті бачити звивисті дороги Гуральщини. Порніно в межигір'ї. Вони з Феліксом Коном добре знали гірські перевали, ліси і плаї польської Швейцарії. Звичайно, молодий зовсім хлопчина варшавської околиці й не догадувався, що цей ось пан у легкому капелюсі з подарованим різьбленим топірцем по кілька роках стане знаним цілому світові вождем Жовтневої революції.

У президентському купе і зараз визирають з кухлів білі й червоні голівки руж: їх визволена Варшава посилає безсмертному Леніну. Ружі ще не розцвіли, це таїнство станеться тільки пізніше.

...Чергові на перонах у малинових нових картузах. Станцій немає — самі згарища. Залізний щиток — і на ньому назва, позначена на картах залізниць світу. Тільки по рештках фундаменту видно — колись тут стояли великі будівлі. З просторими залами для пасажирів, з касами і торговими павільйонами. При вході обов'язково мідний дзвін, і поважний начальник, зустрічаючи поїзд, завжди поспішав бамкнути перший раз ще до того, як ешелон зупиниться. Тепер мідних дзвонів не видно; кусень рейки підв'язано на перекладаєні. Або сталевий барабан з автомобільного колеса.

У надвечір'ї — земля Росії. Гасло на кумачі — «Хай живе браття Польща!». Деревя вздовж колії нічим не відрізняються від тих, які ростуть і в Білорусії. Ніби від одного кореня. Струнки осоки посміхаються листом. Чорніють на гілляках грачине гнізда. Ці птахи селяться чомусь зовсім близько від колії. Може, їм подобаються веселі гудки паровозів?

Згадав і Україну. Польський люд називає її посестрою. Фелікс Кон, коли відбивали білополяків з корпусу Довбор-Мусницького, звів його з товаришами із Польревкому. Юліан Мархлевський. Фелікс Дзержинський. Потім вони ще зустрічалися в боях під Белостоком. У маєтку графині Браніцької розмістився Польревком — перший тимчасовий революційний уряд, з якого в Польщі починалося народовладдя. Це був квітень місяць, як зараз. Квітень тисяча дев'ятсот двадцятого року. Фелікс Кон голосно читав їм напутнє слово Леніна, звернене до тих, хто вирушав на Польський фронт. Після мітингу — в бій. Вони були з Коном на кулеметній тачанці. Запам'яталися слова польського безстрашного комуніста. «Чув таку приказку, Теофіле: сміється той, хто сміється останнім. А останніми сміятимуться польські, російські й українські робітники і селяни на могилі буржуазної Польщі».

Президент Берут якось у розмові з ним згадував англійського лідера Черчілля. Давній знайомий! У гідри є голова, а в Антанти — Черчілль, — так про морського міністра Англії говорив Фелікс Кон.

...Ніч гримотіла колесами. Кидало вагони з боку на бік. А йому марилося. В теплушці снарядом зірвано двері, й вітер посвистує під роздертим дахом. Бійці Інтернаціонального полку гріються піснею. Чехи, поляки, латиші. Слова дуже прості, усім зрозумілі. Заспівував кулеметник Пашка Мосолов:

Слушай, товарищ, війна почалася.
Бросай своє діло, в похід збирайся.

А тоді вже підхоплював увесь взвод:

Смело ми в бой поїдем
За власть Советов.
И как один умрем
В борьбе за это!

Над усе любив пісню друкер московський Мосолов. Пісню і крутий чай. На зупинках першим вискакував з казанком, мотався по коліях, підібгавши поли обтріпаної шинелі. Як повертався ні з чим, замовкав надовго. Знову й знов обіцяв: будемо в Москві — реквізую обов'язково кухню Наполеона, — є такий експонат в історичному музеї.

Мосолов. Десь він проживав ніби на Красній Пресні...

...Поїзд зупинився так м'яко, сплячій людині, здається, і не відчути. Втім, саме тому, що рух припинився раптово, Теофіль Войнарович прокинувся. Маскувальна шторка на вікні піднялася трохи вгору. Внизу наче з-під рампи просочувався світанок. На годиннику шоста. Штовхнув шторку, — перед ним широкий перон. У руках зустрічаючих — квіти.

— Доброго ранку, колего. Вже Москва!

— Доброго ранку!

На площі перед вокзалом море людей. Ніби й не спала цієї ночі столиця. Над трибуною полощуться польський і радянський стяги.

Польський офіцер, який зустрів їх, узяв у старого валізку. Тепер йому зовсім легко. Берут іде попереду.

Він не відразу зрозумів, що саме грають. Оркестранти були так близько, звукові хвилі оглушили його. Але трохи згодом відчув знайомі ритми і з гордістю підніс голову. Польський гімн!

До мікрофона підійшов Болеслав Берут. Голос його звучав схвильовано. Президент виголошував промову польською мовою, і всі його розуміли. Теофіль Войнарович кожне слово президента чув ніби двічі: безпосередньо з його вуст, бо стояв за два-три метри від нього, і з репродуктора — на мить пізніше.

— Громадяни міста Москви і громадяни братнього для нас, поляків, великого Союзу Радянських Республік! Своїм визволенням польський народ зобов'язаний вашій Червоній Армії, її переможному маршу, її великій самовідданій ге-

роїчній боротьбі, яка звільнила не тільки нашу країну, а й цілий ряд пригнічених гітлеризмом слов'янських народів.

Потім промовляв прем'єр-міністр Едвард Осубка-Моравський. Перемога над ворогом — справа кількох днів. Тепер головним завданням народів є міцний і мудрий мир на землі. Він сказав, що так само, як об'єднані нації і слов'янські народи знайшли спільну мову і сили, щоб перемогти фашистського звіра, вони знайдуть спільний шлях, щоб зміцнити вічний справедливий мир у Європі.

Польську делегацію оточили кореспонденти. Двоє підійшло і до Теофіля Войнаровича. «Парле ву ффрансе?» «Ду ю спік інгліш?» Ага, ним зацікавилися іноземці? «Тому, що старий? Мої нефарбовані вуса справили на них враження? Чи хтось сказав їм, що цей літній поляк дуже важлива персона, радник самого президента?»

Він посміхнувся і відповів кожному зокрема: розумію, мовляв, і англійську, і французьку.

Англійця цікавило насамперед, як він ставиться до події, заради якої прибули до Москви. Якої саме події, кореспондент не сказав.

— Я ставлюся до нашого візиту в Москву позитивно. Самі розумієте. Нова зустріч на високому рівні. Подорож корисна і приємна.

Англієць презирнувся з французом: «Твоя черга».

— Щоразу в таких випадках, як цей, Кремль запрошував поляків з Лондона. Так буде й нині?

«Щось їм хочеться вивудити в мене», — подумав Теофіль Войнарович. Відповів французові чемно:

— Думаю, що приватні особи, хто б вони не були, не можуть претендувати на участь у міжурядових переговорах, мосьє. Чи не так?

Йому приємно було спостерігати, як мінявся настрій у співбесідників, як росло їхнє невдоволення.

— Ми знаємо, що пан є радником президента. Може, назвете нам порядок денний?

Радник Войнарович був уже попередньо ознайомлений з проектом Договору між СРСР і Польською Республікою. Але чому пани кореспонденти так поспішають? Офіційні виступи їх ніби й не цікавлять, а до нього, бач, причепилися, як реп'ях до кожуха. Спокійно, Теофіле, не дай їм поживи для політичної спекуляції. Згадалося давнє. У нейтральному Цюріху, куди вони прибули з Пороніно, поліцейський комісар повів з Володимиром Іллічем дискусію

про патріотизм. На чьому боці він у війні, яка спалахнула між кайзером Вільгельмом Другим і царем Миколою Другим. Котрому з них він більше симпатизує?

— Коли б'ються двоє, третій не втручається,— жартівливо відповів Ленін.

— Але ж за ними стоять народи,— поліцейський комісар прискіпливо дивився крізь скельця пенсне.

— А я ще достеменно не знаю нічого про те, як народи ставляться до цієї війни, пане поліцейський комісар,— відповів Ленін і підморгнув своїм товаришам, присутнім під час розмови.— Ми з дружиною перебували на відпочинку, жили без інформації. Ні з Відня, ні з Петербурга не отримували газет.

Теофіль Войнарович пригадує, що приблизно таким був діалог у Цюріху влітку тисяча дев'ятсот чотирнадцятого. А Ленін, говорячи про свою «необізнаність», одверто знущався з поліцейського офіцера. Власне, якщо той був людиною розумною, то хіба не розумів він, з ким має справу! І разом з тим, до слів Леніна не причепишся. Пацифізм — це, зрештою, не політика і законом не переслідується.

Войнаровичу поставили ще одне запитання:

— Пан радник міг би сказати нам, що є емблемою вашої Польщі? П'ястівський орел? П'ятикутна зірка з серпом і молотом? Сирена з мечем?

Відповісти було неважко. Сам він ніколи не протиставляв одне одному.

— Думаю, над цим не варто ламати голову. Справу завжди вирішує зміст. Зірка, здається, є й на прапорі турків. В американців теж. Там зірки, панове, поки що світять тільки багатим,— згадав, що в кишені у нього сувенірні значки з Варшави. Повагався трохи — давати чи не давати щось на пам'ять цим журналістам. Не дуже вони йому сподобалися, але все ж пакетик дістав. І сам пришпилів металеві значки. Малюнок з чорнотою, яка буває на сріблі. Просто і гарно. Це був один із названих символів. Сирена з мечем!

...Від готелю, де розмістилася делегація, недалеко до Красної площі. Перейти тільки вулицю. За годину Теофіль Войнарович був уже біля Мавзолею. Його колеги по делегації поклали варшавські ружі. Мелодійний передзвін курантів порушив урочисту тишу. Він часто їх чув по варшавському радіо.

Серед сріблястих струнких ялин, які вишикувалися уздовж стіни, з'явилася почесна варта. Солдати йшли по-

малу, лунко карбуючи крок. І годинник, здається, навмисне не поспішав, даючи їм змогу ось так урочисто пройти весь шлях повз вмуровані в Кремлівській стіні бронзові плити з висіченими на них іменами сподвижників Леніна.

Солдати, зійшовши на східці, спинилися, тихо повторювали уставні слова ритуалу. І разом ніби зітхнула площа. З останнім ударом годинника Спаської вежі на вахту стала нова зміна почесного караулу.

Не нарікав, що не може зайти до Мавзолею. Москва жила ще законами військового часу. Та він не смів уявляти собі Леніна мертвим. Довіку нестиме в собі його живий образ таким, яким бачив у Пороніно, в Цюріху, в дорозі до Петрограда.

Його увагу тепер привернули діти. Вони і тут бавилися,— на цій, святій для народів світу Красній площі. Наздоганяли одне одного, бігали за м'ячем. Він знову згадав про свої сувеніри. Ось кому подарує.

Двоє молодят котили перед собою коляску. Він у військовому кітелі, з порожнім рукавом, повновидий, вона маленька, тонконога, як балерина. І думка Теофіля одразу шугонула далеко, на річку Оку, де племінник Бронеслав Войнарович залишив дружину з двома синами-близнюками, Теофіль бачив їх тільки на знімку такими малими, як ця дівчинка у колясці.

— Прошу, дзень добрий,— зайшов попереду, перегордив молодому сімейству дорогу.— Єстем поляк. Маю двох кавалерів, на жаль, далеко звідси.

— А в нас донька,— похвалився військовий.— Породичаємося, як підросте.

— Ви добре кажете: породичаємося. Як так, ось вам і запорука, візьміть. Як вашу донечку звати?

— Ванда.

— О! То, прошу, чисто польське ім'я. Чому саме так назвали?

Молода жінка всміхнулася:

— Це треба у нього питати. Воював десь у Польщі.

— Ванда. То добре ім'я, пані. Не треба ревнощів. Ось на значку теж Ванда. Сирена Ванда. У нас Марія і Ванда у кожному домі.

Батько дівчини Ванди приколов значок до жакетки дружини.

— Трохи незручно виходить. Ви гість Москви, отже, і наш. Щось і вам маємо дати на спогад. Може, знайдете

в гості? Звичайно, у вільний час. Запишіть, будь ласка, адресу. Пшепрашем, пане, ласкаво просимо. Я трохи воював на Віслі...

Вони умовляли його так щиро, що Теофіль таки записав адресу.

Як людина практична, він подумав, що варто, мабуть, заочно познайомити москвичів з невісткою. Тільки гора з горою не сходиться.

У холі готелю знову побачив тих двох іноземних кореспондентів. Стояли біля ліфта, наче підстерігали його. Схитрував, пішов помалу сходами. На третій поверх не так уже й далеко.

З вікна готелю видно широкий проспект. На протилежному боці газетний кіоск і вхід у метро.

Машини біжать у кілька рядів. Яскраво поблискують світлофори.

В душу Теофіля вливається спокій. Зникає непевність, котра гніздилася в ньому, наче застаріла хвороба. Міцно стоїть Москва і вічно стоятиме. А з нею — і Польща. «Ото якби, — подумав, — ще йому старого побратима розшукати, Павла Мосолова з Красної Пресні? Як тут його наполеонівська кухня?»

Їх запросили до Кремля. У високих і світлих коридорах панує врочиста тиша. Ніщо не нагадує про владолубивих монархів. Далеке минуле промовляє до людей грандіозністю і величчю самої споруди.

Він знає, Теофіль Войнарович, що зараз відбудеться останній акт, який завершує переговори, підписання документів, які мають увійти в історію.

Ні, таки, мабуть, потрібні вони тут, свої і чужі кореспонденти. Упізнав старих знайомих. Та щось не видно на їхніх фраках подарованих ним «Сирен». Бог з вами, панове. Само життя ще нагадає вам, яка то важлива ознака, коли народ уміє тримати свій меч.

Одночасно виходять з бокових дверей Сталін, Берут, Осубка-Моравський. Вони сьогодні скажуть світові про спільність думок і поглядів, про дружбу поляків і радянських людей, про вірність навіки. Про те, що нема такої сили, яка могла б їхній союз зламати.

Сталін і Осубка-Моравський сідають поруч. Обличчя в обох велично-суворі. Віра й надія в щасливе майбутнє обох народів підносять їх у власних помислах. Шкода, що ті поляки і червоноармійці, які й зараз ведуть нищівний вогонь по ворогу, цього не бачать. Але для того й існує на

світі слово, щоб понести по світу велику правду. Про те, як закладається у двадцятім бурхливім сторіччі наріжний камінь дружби народів. Ні, кров пролита спільно недаремно! Вона зробила людей мудрішими, а істину зримою.

Підводиться маршал Сталін. На ньому військовий кітель, знаний по багатьох фотографіях. Одягнений ще в сорок першім. Обличчя схудле, як у солдата, для якого бліндаж передової — рідний дім, а друзі по зброї — сім'я. У солдата давно переплуталися пори року, ніч і день. У сніг і в дощ, у спекотливу днину, коли горло пересихає від спраги, треба воювати, наступати і захищатися, бити ворога, де він зустрінеться.

Треба йти крізь смертельний вогонь, перемагати або вмирати. Таким він собі й уявляв його, Теофіль Войнарович, коли думав у окупованій фашизмом, у підпільній своїй Варшаві про Кремль, про Москву, про Червону Армію.

Просто і спокійно вимовляє Сталін слова. В них упевненість полководця, простота більшовика, кожне слово якого має бути вагомим і чесним.

Сталін нагадав, як протягом п'яти віків розділяло росіян і поляків відчуження, сварки, військові конфлікти. Значення цього Договору полягає і в тому, що він кладе край старим відносинам і створює реальну базу для дружби між Радянським Союзом і Польщею.

Так, Договір, підписаний нині, є запорукою незалежності нової, демократичної Польщі, її могутності, її розквіту.

Тепер уже не можна протиставляти ці дві сусідні країни одну одній. Тепер існує єдиний фронт між двома слов'янськими країнами, від Балтики до Карпат! Віват, ойчизна! Віват, Москва!

Прийом у Кремлі тривав допізна.

Але, мабуть, саме провидіння керувало подіями цієї знаменної ночі. Радіо передало останні вісті. Два накази верховного головнокомандуючого читав Левітан. Вони були не зовсім звичайні, ці нові накази. Триста тридцять дев'ятий і триста сороковий, адресовані командуючому військами Першого Білоруського фронту маршалу Радянського Союзу Жукову і командуючому військами Першого Українського фронту, маршалу Радянського Союзу Конєву. Звершилося! Війська могутніх фронтів, які діяли на головному напрямку, увірвалися в Берлін!

Серед багатьох імен прославлених воєначальників, з'єднання яких відзначилися в боях за Берлін, зламали його оборону, названо командуючого Першою Польською армією генерал-лейтенанта Станіслава Поплавського і командуючого Другою Польською армією генерал-лейтенанта Кароля Сверчевського.

Чотириста сорок залпів осяяли московське небо.

І старий ветеран робітничого руху варшав'янин Теофіль Войнарович подумав: кращого фіналу для них, поляків, які були учасниками підписання Договору, і вигадати не можна!

Зміст

Книга перша. ВАРШАВСЬКЕ ШОСЕ	5
ІНТЕРЛЮДІЯ	117
Книга друга. ЧОРНИЙ СНІГ	139
Книга третя. ТАМ ЗА ВІСЛОЮ	335
Книга четверта. ВІНЧАННЯ З МОРЕМ	469

ВИТАЛИЙ ИВАНОВИЧ ПЕТЛЕВАНИЙ

Сирена с мечом

Роман

(На українском языке)

Видавництво «Дніпро»,
Київ, вул. Володимирська, 42.

Редактор *М. Я. Видиш*
Художник *В. М. Гринько*
Художній редактор *В. В. Машков*
Технічний редактор *Г. Г. Подгурський*
Коректори *Н. О. Маслова,*
О. Т. Супруненко

Виготовлено з набору
Київської книжкової фабрики «Жовтень»
на Київській книжковій фабриці
республіканського виробничого об'єднання
«Поліграфкнига» Держкомвидаву УРСР,
Воровського, 24.

ІБ № 315

БФ 28669.
Здано на виробництво 20/XII 1976 р.
Підписано до друку 19/V 1977 р.
Папір № 3.
Формат 84×108¹/₃₂.
Фізичн. друк. арк. 20,5.
Умовн. друк. арк. 34,44.
Обліково-видавн. арк. 38,275.
Ціна 2 крб. 49 коп.
Замовлення 1677_з.
Тираж 100 000.

U
1811